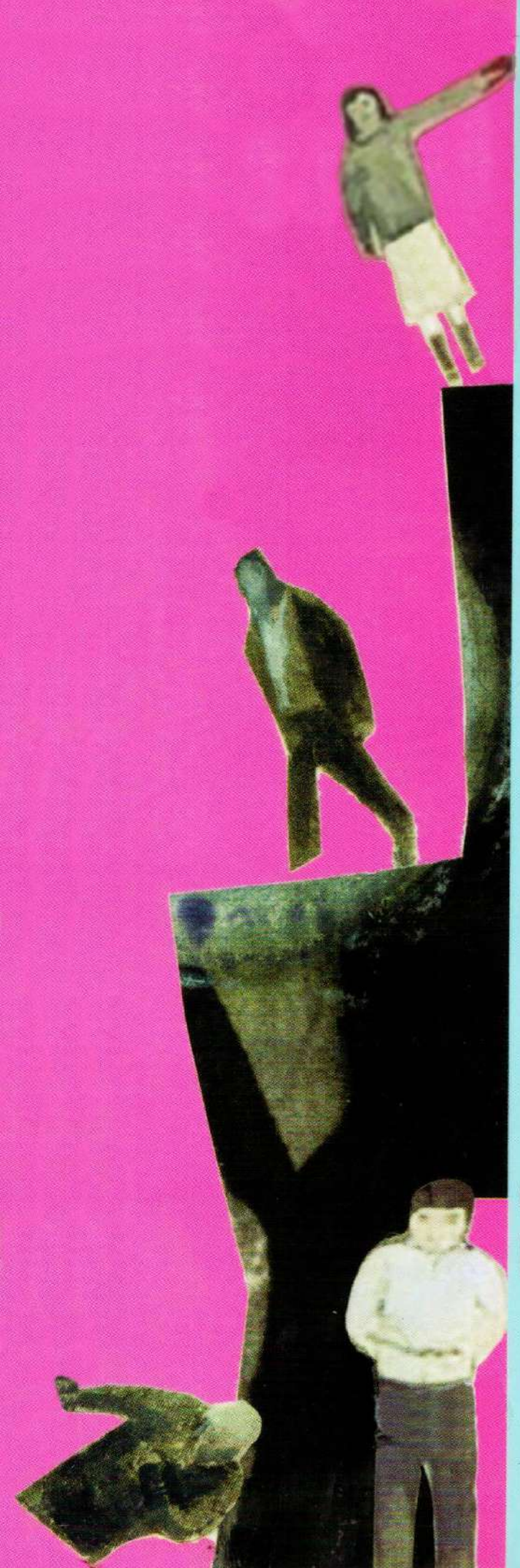

BİZ RÜ YA GÖ RÜR KEN

CLEMENS MEYER

AYRINTI

56

Yeraltı
Edebiyatı

BİZ RÜYA GÖRÜRKEN • Clemens Meyer

615

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

günahkârların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

CLEMENS MEYER: Clemens Meyer 1977 yılında Halle kentinde doğdu ve Leipzig'te büyüdü. Edebiyatla babasının kapsamlı kütüphanesi vasıtasıyla tanışan Clemens Meyer, liseyi bitirdikten sonra bir süre inşaat işçisi, bekçi, hamal, forklift sürücüsü olarak çalıştı ve 1998-2003 yılları arasında Leipzig Alman Edebiyatı Fakültesi'nde okudu. Öğrencilik hayatına, bir cezadan ötürü Zeithain Gençlik Tutukevi'nde yattığı süre boyunca ara vermek zorunda kaldı. İlk romanını yazarken geçimini bir bursla sağlıyordu. Romanı için bir yayıncı aradığı sırada zaman zaman devletten sosyal yardım da aldı. Meyer'in ilk romanı *Biz Rüya Görürken* çok olumlu eleştiriler aldı ve Rejisör Lars Kraume tarafından filme çekilecek. İkinci kitabı *Die Nacht, die Lichter* Mart 2010'da Sascha Hawemann yönetiminde Leipziger Centraltheater'de sahneye koyuldu. Yine Mart 2010'da Meyer'in üçüncü kitabı *Gewalten: Ein Tagebuch* yayımlandı. Yazar Leipzig'te yaşıyor.

Klasik düz yolu seçmemiş olsam da, edebiyat hep yanı başımdaydı. Sapma ve yalpalamalarım içerisinde Jack London, Hemingway ve Fitzgerald gibi büyük Amerikan yazarlarının yaşamlarını ve uçarılıklarını aklıma getirip kendi kendime "Sakin ol, şu anda karanlık sokaklarda biraz sürtsen de, hâlâ iyi bir yazar olabilirsin" dedim. Eğer bu şekilde, bu semtte ve bu arkadaşlarla büyümüş olmasaydım, bugün olduğum kişi olmazdım. Yazarlığımı karakterize eden stili buralarda edindim. Evimin yanındaki birahanenin müdavimleri beni hikâyeler anlatan arkadaş olarak tanır.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Biz Rüya Görürken

Clemens Meyer

Ayrıntı: 615
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 56

Biz Rüya Görürken
Clemens Meyer

Kitabın Özgün Adı
Als Wir Träumten

Almanca'dan Çeviren
Levent Bakaç

Yayıma Hazırlayan
Tayfun Koç

© 2006 S. Fischer Verlag GmbH,
Frankfurt am Main
This Book is published with the arrangements
of ONK Agency Ltd.
Als Wir Träumten is protected by the International
Copyright conventions

Bu kitabın yayın hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Düzeni
Gökçe Alper

Dizgi
Esin Yetiş

Baskı
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No.: 244
Topkapı/İst. Tel.: (0212) 612 31 85
Sertifika No.: 12156

Birinci Basım 2012
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-645-3
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu - İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

Biz Rüya Görürken

Clemens Meyer

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

DÖVÜŞ KULÜBÜ
Chuck Palahniuk

EŞİKTEKİLER
Philippe Djian

SON SÜRGÜN
Dragan Babic

YATAK ODASINDA FELSEFE
Marquis de Sade

ACEMİ PEZEVENK
Ola Bauer

TAVANDAKİ KUKLA
Ingvar Ambjörnsen

GÖNÜLLÜ SÜRGÜN
Suerte
Claude Lucas

EROJEN BÖLGE
Philippe Djian

KOZMİK HAYDUTLAR
A.C. Weisbecker

HAYRAN OLUNASI CASANOVA
Philippe Sollers

GÖSTERİ PEYGAMBERİ
Chuck Palahniuk

KUZEY GÖZCÜSÜ
Ola Bauer

İSİS
Tristian Hawkins

TIKANMA
Chuck Palahniuk

HIRSIZIN GÜNLÜĞÜ
Jean Genet

DENİZCİ
Jean Genet

FLAMENKO'NUN İZİNDE
Duende
Jason Webster

ODA HİZMETÇİSİNİN GÜNLÜĞÜ
Octave Mirbeau

GÖRÜNMEZ CANAVARLAR
Chuck Palahniuk

ADSIZ DEVLER
Pascal Bruckner

ANNEM
Georges Bataille

ÇARPIŞMA
J.G. Ballard

MELEKLER
Denis Johnson

FAHİŞE
Nelly Arcan

KAÇAKLAR VE MÜLTECİLER
Chuck Palahniuk

CENNETTE BİR GÜN DAHA
Eddie Little

SEVDALI TUTSAK
Jean Genet

YALANIN ERDEMİ
Joachim Zelter

İSA'NIN OĞLU
Denis Johnson

UYKU
Annelies Verbeke

GÜNCE
Chuck Palahniuk

ARA BÖLGE
William S. Burroughs

BEYAZ ZENCİLER
Ingvar Ambjörnsen

BALKON
Jean Genet

AMERİKA MEKTUPLARI
Joachim Zelter

NİNNİ
Chuck Palahniuk

İŞKENCE BAHÇESİ
Octave Mirbeau

BETTY BLUE
Philippe Djian

SIKIGÖZETİM
Jean Genet

PARAVANLAR
Jean Genet

ERSKİNE'NİN KUTUSU
Kym Lloyd

BROOKLYN'E SON ÇIKIŞ
Hubert Selby Jr.

CENAZE MERASİMİ
Jean Genet

TEKİNSİZ
Chuck Palahniuk

YOLDA
Jack Kerouac

LANETLİLERİN SAÇ STİLİ
Joe Meno

ZEN KAÇIKLARI
Jack Kerouac

YERALTISAKİNLERİ
Jack Kerouac

ÇARPIŞMA PARTİSİ
Chuck Palahniuk

BİR DÜŞ İÇİN AĞIT
Hubert Selby Jr.

SUÇLULUK KİTABI
Kym Lloyd

ÖLÜM PORNOSU
Chuck Palahniuk

BÜYÜK MAYMUNLAR
Will Self

LAZZARO DIŞARI ÇIK
Andrea G. Pinketts

Jan ve Martin için

Çocuk Oyunları

Bir çocuk tekerlemesi biliyorum. Kafamın içinde her şey çıldırmaya başladığında kendi kendime mırıldandığım bir çocuk tekerlemesi. Kaldırımlara tebeşirle çizdiğimiz dörtgenler üzerinde oradan oraya zıplarken bu tekerlemeyi söylediğimizi anımsıyorum ama belki de bunu uyduruyor veya yalnızca hayal ediyorum. Bazen dudaklarımı kıpırdatıyor ve tekerlemeyi sessizce söylüyorum, bazen de birdenbire öylesine mırıldanmaya başlayıveriyor ve anılar kafamın içinde dans ettiği için bunu fark etmiyorum. Hayır, gelişigüzel anılar değil, birleşmeden sonraki zamana ait anılar. Birleşme sonrası –irtibat kurduğumuz?– sene-

ler. Renkli arabalarla, *Holsten Pilsen** ve *Jägermeister*** ile irtibat. O zamanlar aşağı yukarı on beş yaşlarındaydık ve *Holsten Pilsen* bize keskin geldiği için, kafayı ulusal bir duyguyla *Leipzig Premium Pilsen* içerek çekiyorduk. *Premium*'u doğrudan bira fabrikasının avlusundan ve çoğunlukla geceleri temin etmemiz nedeniyle ucuza da geliyordu. *Leipzig Premium Pilsen* bira fabrikası semtimizin ve yaşantımızın odak noktası, şehir girişindeki mezarlıkta kafa çekilerek geçirilen gecelerin, *Bockbira**** sezonunda arabaların çatısında süren sonsuz yıkım âlemleri ve dansların kaynağıydı.

Leipzig bira fabrikası bizim için bir nevi sarışın şişe ciniydi. Bizi saçlarımızdan yumuşak bir şekilde yakalayıp duvarları aşmamıza yardımcı olan, arabaları uçan araçlara dönüştüren ve üstünde uçup aynasızların kafasına tükürdüğümüz halısını bize ödünç veren bir şişe cini.

Fakat bu garip gece uçuşları çoğu zaman Südost polis karakolunun ayılma hücresi veya koridoruna inişle sona eriyordu, üstelik kalorifer borusuna kelepçelenmiş olarak.

Bizler henüz çocukken (İnsan on beş yaşında hâlâ çocuk mudur? Belki de çoğunlukla kadın olan hâkimin önüne ilk kez çıktığımızda veya bizi ilk kez eve götürdüklerinde ve ertesi gün okula giderken veya gitmezken incecik bileklerimizde lanet olası 8'in izini taşırken artık çocuk değildik), masum çocuklarken, bizim için semtimizin odak noktası, önemsiz bir sınıf arkadaşımızın kaşe yastıkları imalatında çalışan annesi üzerinden bize kaşeler ve küçük arabalar temin ettiği büyük "Duroplast Oyuncak ve Kaşe Çeşitleri Halk Fabrikası"ydı. Sınıf arkadaşımız bu hizmetine karşılık bizden dayak yemiyor ve bazen birkaç kuruş para alıyordu. Büyük Halk Fabrikası 1991 yılında battı, bina yıkıldı, çalıntı kaşe ve arabaların küçük dağıtıcısının annesi yirmi yıl çalıştıktan sonra işsiz kaldı ve kendisini evin dış helasında astı. Önemsiz oğlan bu nedenle bizden dayak yememeye ve bazen birkaç kuruş

---

*. Batı Almanya'nın bir bira markası. (Kitap içindeki bütün dipnotlar çevirmene aittir.)

**. Batı Almanya'nın bir likör markası.

***. Bir tür sert bira.

para almaya devam etti. Şimdi fabrikanın yerinde bir Aldi* var ve oradan ucuz bira veya spagetti satın alabiliyorum.

Oğlanın annesiyle ilgili söylediklerim doğru değil. Oğlanın annesi 1992'de yeni açılan bir Shell benzin istasyonunda iş buldu ve dükkânlar kapalı olduğu ve *Leipzig Premium Pilsen* bira fabrikasının duvarları bazen fazlaca yüksek geldiği zaman, geceleri biz benzin istasyonundan bira veya şnaps satın alırken bizi tanımazdan geliyordu.

İşin en iyi tarafı, birkaç sokak aşağıda yaşlı bir kadının çantasını taşıdığımız veya gece olduğu (kışların, yalnızca ışıkların gözüktüğü ve insanın kendisini kederli hissettiği akşamdan olma o korkunç gecelerini kastediyorum) veya oradan geçerken gözlerimizi kapadığımız için bira fabrikasını görmesek bile bira fabrikasının hep yerinde olmasıydı. Büyük ve yaşlı *Leipzig Premium Pilsen* bira fabrikası hep orada duruyordu. Onu koklayabiliyorduk. O kadar güzel ve taze bir şerbetçiotu kokusu yayıyordu ki ortalığa, aynı siyah çay gibi, yalnızca çok daha iyi. Uygun rüzgârda kokuyu kilometrelerce uzaktan alabiliyorduk.

Çok uzaklarda olmama rağmen, pencereyi açtığımda kokuyu şimdi de alabiliyorum. Fakat diğerlerinin bundan haberi bile yok. Nereden olsun ki onlara hiçbir şey anlatmadım. Geceleri uykusuz bir vaziyette yataklarımızdayken, onlara çılgın zamanları anlatmamak için yorganın bir köşesini dişlerimin arasına alıp ısırıyorum.

Böylesi gecelerde Fred diye seslendiğimiz ve yüzü içmekten en iyi küf gibi gri-mavi bir renk alan Alfred Heller'i sıkça düşünüyorum. Fred bizden birkaç yaş daha büyüktü ama on beş yaşındaymış gibi gözüküyor, masum bir öğrenci gibi yuvarlak camlı bir gözlük takıyor fakat çalınmış veya herhangi bir yerde ucuza alınmış arabalarla ehliyetsiz bir şekilde semtte ve tüm şehirde dolaşıp duruyordu. Onun arabasının içinde oturmak garipti çünkü her taraf bira kutularıyla dolu olduğu için neredeyse hiç yer yoktu ve yolda olduğumuz zamanlar en çılgın şeyleri yapardık. Fred'in arabasına bindiğimizde bize bir şeyler olurdu, tüm çekin-

*. Ucuz ürünler satan bir mağazalar zinciri.

genliğimizi kaybeder, o ana kadar hiç tanımadığımız ve şimdi içimizden dışarı haykırdığımız mutlak bir özgürlük ve bağımsızlık hissine kapılırdık; Fred'in eğri büğrü arabaları yanı başımızda yaşayan beş kedili cadı tarafından büyülenmiş gibiydi. Bazen aşağıya indirilmiş yan camı sörf tahtası gibi kullanır ve tek elimizle arabanın çatısına tutunurduk. Aynı bir şişe *Stroh 80** den sonra atlıkarıncaya biner gibi.

Bir seferinde gece şehrin içinde çılgınlar gibi dolaşırken zil zurna sarhoş olan Fred direksiyonu bırakmış ve "Siktir yav, artık yapamıyorum" demişti. Ben arkada, burnuna kadar uyuşturucuyla dolu Mark'ın ve o zamanlar henüz temiz olan Rico'nun yanında oturuyordum; biz de artık yapamıyor ve şehrin yanımızdan hızla geçen ışıklarından başka hiçbir şey görmüyorduk. Birdenbire teslim bayrağını çeken Fred'in yanında oturan ve daha sonraları bir gecede iki kez hayatını kurtaracak olduğum küçük Walter direksiyona uzanıp koltuğun içinde neredeyse kaybolmuş Fred'in üstüne oturarak yanık lastik kokuları eşliğinde arabayı durdurmasaydı, şimdi ölmüş veya sağ kolumu kaybetmiş olurdum ve kâğıt işlerini sol elimle halletmek zorunda kalırdım.

Fred Heller bir erkek kardeşi daha vardı: Silvio. Silvio, Fred'e özgü olan suç işleme enerjisine sahip değildi fakat bunun yerine satranç oynuyordu. İki kardeş birlikte oturuyordu ve Fred oturma odasında arkadaşlarıyla birlikte pis işler çevirirken, ben mutfakta Silvio ile satranç oynardım. Silvio'nun kendisine ait hamle kuralları vardı ama ben bunları kabul ediyordum. Çünkü bir seferinde filini şnaps şişesinin üstüne koyup bana, daha doğrusu kralıma şah çekerken, birleşme öncesi zamanlarda gettoda tıbbi olarak içine sıçıldığını ve yalnızca birkaç yıl ömrünün kaldığını anlatmıştı. Bunda gerçek payı olmalıydı çünkü bir bacağını çekerek yürümesinin yanı sıra, sol kolu da neredeyse tamamıyla felçliydi. Ayrıca yüzü bazen korkunç bir şekilde çarpılıyor, gözlerini içi yeşil olana kadar fırdöndü gibi çeviriyor ve kafasını hiç durmadan satranç tahtasının üstüne vuruyordu (sivri fillerden birisinin gözüne saplanıp kalmasından çok korkuyordum). Tüm

*. Avusturya'nın tanınmış ve eski bir rom markası.

bunlardan o denli etkilenmiştim ki onun kurallarına göre kazanma konumunda olsam bile, yani benim filim onun kralına tecavüz ederken çabucak oyunu terk ediyor, daha doğrusu kendi kralımın kafasını ısırarak koparıp dört yıldızlı buzdolabının buzluğuna koyduktan sonra Fred ve arkadaşlarıyla birlikte pis işler çevirmek üzere oturma odasına kaçıyordum.

Tıbbi olarak içine sıçılmış. Fred ve kardeşinin anlattıklarından "getto"nun ne olduğunu keşfetmek için biraz zamana ihtiyacım oldu. Fred ve Silvio'nun anne ve babası onları başından savmış ve onlar da yıllarca eğitilmesi zor çocuk ve gençlerin gönderildiği bir yurtta kalmıştı, yani gettoda. Silvio'ya orada herhalde biraz fazla miktarda anti depresan ve sakinleştirici iğne verilmiş, bu ise karaciğer ve böbreklerin işini bitirmişti. Bazen deney gibi bir şeylerden bahsediyordu fakat bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Fred'e bir seferinde anne ve babasıyla ilişkisinin olup olmadığını sordum. "Hayır" dedi, "onları görünce bıçağımın siki kalkıyor." Şimdi herhalde rüzgâr çıktığında Fred'in kendi siki kalkıyordur çünkü siktiriboktan bir kodeste yatıyor. Deliğe tıkılmasına neden olan son yaptığı şeyin ne olduğunu bilmiyorum; bildiğim tek şey bilmem kaçıncı kez şartlı olarak tahliye edildiği ve dosyasının bu arada *Meydan Larousse* kalınlığına erişmiş olduğu. Bunun haricinde yalnızca aradan geçen süre içerisinde efsane haline gelen hikâyeleri biliyorum.

Peşinde aynasızlar olmak üzere şehir içinde gidiyormuş. Geceymiş ve her zamanki kadar içkiliymiş. Sonra birdenbire kafayı yemiş. Muhtemelen son gösterisini planlamıştı. Tam fren. Arabayı geri döndürmüş ve gazı sonuna kadar köklemiş. İlk aynasız arabasına bindirmiş. İkinci aynasız arabasına bindirmiş. Geri vites. Aynısı bir kez daha. Bunu kaç sefer tekrarladığını bilmiyorum. En sonunda aynasızların kapılarını açamadığı söyleniyor. Fred sonra arabadan inmiş, aynı *Billy the Kid* gibi ellerini havaya kaldırmış ve "Teslim oluyorum" demiş.

Aynasızların akordeonlarının çatısından mı çıktığı bilinmiyor; her nasılsa Fred üstüne doğru ilk sendeleyene bir yumruk atarak burnunu kırmış ve ondan beri ortalıkta yok. Aslında daha önce-

den bana, kesinlikle gettoya geri dönmeyeceğini ve tüm bu saçmalıklara son vereceğini söylemişti. Ben ise ona neredeyse inanmıştım. Çünkü bir seferinde Fred, ben ve daha o zamanlar tıka basa uyuşturucuyla dolu olan eski okul arkadaşım Mark bir birahanede otururken bir takım tipler Fred'e sataştıklarında (muhtemelen eski işlerle alakalı olarak), Fred bunlara, yüzüne bira fırlattıklarında bile kayıtsız kalmış ve ben bar taburesine davranmak üzereyken "Daniel, sakin ol, saçmalamayı bırak, bu benim işim" demişti. O üç serseri bizim yanımızda barda duruyordu ve içlerinden biri Fred'i ittirerek bar taburesinden düşürdü. Fred'in gözlüğü kırıldı. Gözlüğü tekrar takan Fred kırık camların arkasından gözlerini kırpıştırarak bana "Daniel, sakin ol" o tiplere ise "Size uymayacağım, pislik herifler, şartlı olarak dışarıdayım" dedi. Serseriler onu iteklerken hep bunu söylüyordu. Serserilerden biri Fred'in yüzüne birkaç yumruk attı. Sonra Fred cebinden bir sustalı çıkardı, kısa bir klik sesi duyuldu, sustalının ucu çıkmıştı. Fred sol elini barın üstüne koydu ve bıçağı sağ eliyle sol elinin içinden barın ahşabına sapladı. "Pislik ibneler, beni buradan kımıldatamazsınız!" Serseriler bunun üzerine çabucak ortadan kayboldu ve ben bir doktor çağırdım. Doktor gelmeden ve ahşaba oldukça derin saplanan bıçağı çıkarmadan önce, birahaneci şaşılacak kadar az miktardaki kanı silerken Fred ile birlikte birkaç bardak şnaps devirdik. Fred kendisini hiçbir zaman bir eli bara çivilenmiş bir şekilde hissettiği kadar iyi hissetmediğini söyledi.

Yanımızda oturan eski okul arkadaşım, yarı baygın Mark bunların hiçbirini algılamadı. Bugün de hiçbir şeyden haberi yok çünkü bir yerde boş ve beyaz bir odanın içinde yatağa bağlanmış bir şekilde vücudundaki zehirlerden temizleniyor.

Yatak. Temizlenme. Benim küçük Estrellitam. Şarkı söylüyor, rüya görüyorum, benim küçük Estrellitam. Aslında adı Estrellita değildi fakat ben ona böyle diyorum. İspanyolca'da yıldızcık anlamına geliyor ve götün biri arabasının ön koltuğunda onunla birlikte bir ağaca bindirdiğinde beş hafta komada kalmıştı. Ve tekrar kendine geldiğinde öncekinden daha güzeldi, öyle küçü-

cük ve kırılgan ve bana öyle tatlı baktı ki. Gözlerinin ne renk olduğunu bile hatırlamıyorum. Herhalde âşık gibi bir şeydim çünkü Estrellita gerçekten çok güzel, küçücük bir... orospuydu. Aynı şekilde küçük ama o kadar güzel olmayan Walter bunu bana söyledi ve ona yaklaşmamam konusunda beni uyardı. Çünkü (kendisi de dahil olmak üzere, pislik herif) Leipzig'in yarısı gözlerinin rengi hariç onun vücudunun her ayrıntısını biliyormuş. Ve böylece küçük Walter beni frengiden kurtarmış ve onun hayatını bir gecede iki kere kurtardığım için biraz ödeşmiş oldu.

Rüyadaymış gibi bir geceydi. Parkımızda oturuyorduk. Yakında yollarında yine yürümek ve içine işediğimiz ve bazen de kustuğumuz kum sandıklarında oynayan çocukları seyretmek istediğim parkımızda. O gece Fred bira fabrikasının duvarının üstünden bira sandıklarını aşağıda bekleyen Rico'ya uzatırken yine enselenmişti. Rico yanımızda değilken ona Deli Rico diyorduk. Çünkü birleşme öncesi zamanlarda bir seferinde, izci şefi onun *Captain America* çizgi kitaplarına el koymaya kalkıştığı için izci şefinin burnunun ucunu ısırıp koparmış ve okuldan atılmaktan, bir süre sonra ortada izci falan kalmaması ve dolayısıyla izci şefi de olmaması sayesinde kurtulmuştu. Fakat aynasızın bira sandığı, Rico ve Fred'e el koymaya kalkıştığı için, Rico tarafından burnunun ısırılıp kopartıldığı doğru değil. Aslında yardım etmesi gereken fakat uyuşturucu aldığı için kaldırım kenarında oturup taşlarla oynayan Mark tüm olanları görmüş ve yolunun üstündeki örümcek ağı engellerini aşarak parka ulaşmıştı. Orada Walter, daha o zamanlar Pitbull adını alan Stefan, ben ve benim frengili Estrellitam susamış bir halde bekliyorduk. Gerçekten de deliler gibi susamıştık çünkü kısa bir süre önce, öyle söylemek gerekirse akşamın başlangıcı niyetine Fred'in yarı legal arabalarından birisini kurban etmiştik. Fred arabaya artık ihtiyacı olmadığını söylemişti; sonra içimizden biri kapıyı tekmeledi, sonra hep birlikte kapıyı söktük, tüm camları parçaladık, lastikleri kestik ve işte öyle devam ettik. Sanırım *Guinness Rekorlar Kitabı*'ndaki Fransız gibi yeteneklerimiz olsaydı arabayı midemize indirirdik. Bize ne olduğunu bilmiyorum, kendimizden geçmiştik, elbette alkol-

le de ilgiliydi fakat içimizde bir düğmeye basılmış ve şalter "beyinde fırtına" moduna getirilmişti. Benim küçük Estrellitam çığlıklar atarak arabanın üstünde dans ediyordu. Tanrım, onu ne kadar çok seviyordum.

Mark bize Rico ve Fred'in nerede olduğunu anlatınca da beyinde fırtına vardı. Onları dışarıya çıkarmak istiyorduk ve Südost polis karakoluna giderken yoldaki tüm çöp bidonlarını, trafik işaretlerini, park banklarını ve her beş arabadan birini darmadağın ettik. Uslu bir halde büyük demir kapıya vurup geliş nedenimizi söylediğimizde aynasızların verdiği cevap şaşırtıcıydı: "Defolun gidin, onları yarın sabah alabilirsiniz." Aslında çıkardığımız gürültü, şangırtı ve bağırtı, Rico'nun yanında kaldığı ve eve gelmediği için uykusu kaçan sağır ninesini uyandırmaya bile yeterdi. Rico'nun kolları arkasındaydı ve aynasızlar onu tutanak için, uzun beyaz bir koridordan beyaz ve aydınlık bir odaya, daktilonun önüne sürüklüyordu. Rico'nun içerden bağırdığını duyduk. "Her şey yolunda, ben iyiyim, en büyük biziz!" Sanki daha o zamanlar parmaklıklar arkasında olmaya alışmış gibiydi.

Dışarıda Estrellita park halindeki bir polis arabasının ön camına kustu. Bunun üzerine onu hemen evine götürdük. Estrellita'nın evinde küçük Walter, onu sevmeyen ve onunla denize seyahat etmek isteyen bir sürtük için üçüncü kattan kendini atacaktı ama onu tam düşerken yakasından yakaladım. Kumaş yırtılırken ve artık ne yaptığını bilmeyen Mark Walter'i içeriye çekmeye uğraştığı sırada kendisi de pencereden aşağıya sallanırken deli herif hâlâ "Anja, seni seviyorum" diye bağırıyor, hayır, anlaşılmaz bir şekilde böğürüyordu. Nasıl oldu da, kimsenin boynu kırılmadan oradan çıkabildik bilmiyorum. Bildiğim tek şey küçük Walter'in tekrar bir denemede bulunup kendisini bir kamyonun önüne attığı ve ben onu yamyassı olmadan sokaktan çektikten sonra sarhoş bir şekilde evlerimize sendelememiz. Her şey otuz derece sıcaklıktaki bir yaz gecesi kâbusu gibi çılgıncaydı.

Rüyamda tüm bunları görmediğim tek bir gece bile yok; anılar kafamın içinde her gün dans ediyor ve her şeyin niye böyle olduğu sorusu yakamı bırakmıyor. Elbette o zamanlar çok eğle-

niyorduk fakat yaptığımız her şeyin içinde açıklamakta zorluk çektiğim bir tür kaybolmuşluk vardı. Bir çocuk tekerlemesi biliyorum. Kafamın içinde her şey çıldırmaya başladığında kendi kendime bunu mırıldanıyorum.

Tüm O Rengârenk Mayınlar

Okul yanıyordu. Bizler merdiven sahanlığı ve koridorlarda yatıyorduk ve artık dışarıya çıkma imkânımız kalmamıştı. Aşağıda bombalar patlıyordu. Mark sendeleyerek merdivenlerden yukarıya çıktı. Boynunda asılı olan levhada büyük siyah harflerle "Şarapnel yarası" yazılıydı. Benim bulunduğum yerin birkaç basamak altına yattı.

Sessizce "Lanet olsun, vuruldum" dedi.

"Tam olarak nerden?" Kafamı tırabzana yasladım.

Mark levhasını işaret etti. Aşağıda küçük harflerle ve parantez içinde "Karın bölgesinden" yazılıydı.

"Karında mermi parçası, geçmiş olsun, bu aynı karna ateş edilmesi gibi, kurtulamazsın, ölüsün" dedim.

"Saçmalama, şimdi beni alıp götürürler!"

"Bunun da faydası olmaz, iç kanamadan gidersin."

"Çeneni kapa, Danie!" Mark yüzünü duvara çevirdi. Şimdi tamamıyla sessizdi ve nefes alışını duyabiliyordum. Tırabzan kafamın arkasına baskı yapıyordu, duvar tarafına yaklaştım. "Bir silahın olsaydı kendi kendini vurmak zorundaydın. Bunu yapar mıydın?" diye sordum. Cevap vermedi, mutlaka ağrıları olmalıydı. Aynı kovboy filmindeki, kurtulamayacağını bildiği için kendi kafasına ateş eden adam gibi. Karnımda bir şey olmadığı için memnundum. Kafamı kaldırdım ve sesli bir şekilde öksürdüm çünkü bende birkaç yanık ve levhamda yazılı olmamasına rağmen bir duman zehirlenmesi vardı. Beni duyup buradan çıkarmaları için daha sesli öksürdüm. Yukarıda merdiven sahanlığında birisi koştu, Katja orada yatıyordu. Kapının yanındaki bir battaniyenin üzerine uzanmıştı ve ben yanına yatmak isterken salak ilkyardımcılar "Yanıklar ve yumuşak bölge yaraları birinci ve ikinci kata" diyerek beni göndermişlerdi. Katja'nın levhasında "Ağır kafa yarası (muhtemelen kurşun içerde)" yazılıydı. Katja Grup Kurulu Başkanı'ydı ve kendisi için en iyi yeri ve en iyi yarayı seçmişti.

"Yanıklar zararsız, seni orada bırakacaklar, umurlarında bile değilsin, zaten yaranın üstüne biraz su dökecekler, o kadar!" Mark yine bana doğru dönmüştü ve sırıtarak parmağıyla kendi levhasının üstüne vuruyordu. "Beni kesmeleri gerekiyor, her şey çok çabuk yapılmak zorunda; onuncu sınıftan kızlar gelecek ve ben de kafamı memelerinin üstüne koyacağım." Gerçekten de merdivenden aşağı iniyorlardı fakat sedyeleri doluydu. Sedyede kafa yarası levhası göğsünün üzerinde olmak üzere Katja yatıyordu. Henüz doğru dürüst göğsü yoktu, yalnızca spor dersinde ve izcilerin öğleden sonra faaliyetlerinde konuşma yaparken vücudunun üst tarafıyla harika bir şekilde öne doğru eğildiğinde birazcık. Kafası sedyenin üstünde oradan oraya sallanıp duruyordu. Hey, dikkat etsenize, orada bir yerde bir kurşun var! Katja elini kafasının altına koyup bana gülümsedi. Levhamı tuttum ve ben de gülümsedim. Onuncu sınıfta iki kızın üstünde, göğüs düğme-

lerini açık bıraktıkları kahverengi ordu gömlekleri vardı (aslında o kadar büyük değillerdi). Gömleklerinin kollarını yukarıya katlamışlardı ve çizmeleriyle oldukça fazla gürültü yapıyorlardı. Mark tam önlerinde, merdivenin ortasında yatıyordu. "Hey, bana baksanıza, ben ne olacağım, burada geberip gidecek miyim?"

"Haydi, şimdi yol ver, senin de sıran gelecek!"

"Karın yarası, karnımda mermi parçası var, top mermisi, kocaman!"

Kızlar güldü ve Mark'ın üstünden geçip gitti. Yeniden sedyenin yanında sallanmaya başlayan Katja'nın kafasının peşinden baktım.

"Kahretsin, Danie, artık götüm ağrımaya başladı!"

"Gördün mü, kim ortada kaldı?"

"Rahat bırak beni!" Mark yine duvara doğru döndü.

"Benimle ne yapacaklarını biliyor musun? Bende duman zehirlenmesi var hem de ağır bir zehirlenme. Hayat öpücüğü, anladın mı!"

"Saçmalama!" Mark doğrulmuş, kocaman gözlerle bana bakıyordu. "Saçmalıyorsun, değil mi?"

"Yoo, hayır, bana inanabilirsin, altıncı sınıftan bir çocuk anlattı. Geçen sene onun da ağır duman zehirlenmesi varmış!"

"Atıyorsun, senin levhanda duman zehirlenmesi diye bir şey yok, 'ağır' da yok!"

"Yok ama duman zehirlenmesi her zaman ağır olur, ekstra yazılması gerekmez. Yanıklarda hep zehirlenme vardır, ateşin tam ortasındaydım! Her şeyi gerçek gibi yapmak zorundalar!" Öksürüp hırıldadım ve tırabzana tutundum.

"Yani sana dudaklarıyla gerçek gibi yapışıyorlar ve bu arada içine hava pompalıyorlar, öyle mi?"

"Tam tamına ama gerçekte bir şeyin olmadığı için çok hava pompalamıyorlar ama egzersiz yapmak zorundalar. Dillerini de ağzına sokuyorlar çünkü dilini yutup yutmadığına bakmak zorundalar, buna sıkça rastlanıyor."

"Danie, beni işletiyorsun!"

"Hayır, yemin ederim. İzci yemini!" Elimi kaldırdım. "Dilleriyle ağzının içinde karıştırıp duruyorlar ve bir dakika, belki de bundan hoşlanıyorlar, tabii, bundan hoşlanıyorlar Mark ve sonra da kendilerini tutamayıp devam ediyorlar!"

"Peki, ya memeleri, Danie?"

"Elbette, memeleri tam üstünde, onları tam hissediyorsun!"

"Haydi, gel, değişelim!" Mark levhasını boynundan çıkardı ve yüzümün önüne tuttu.

"Yok, unut bunu!"

"Danie, dinle beni, karın yarası da güzel, karnını yokluyorlar, okşanıyorsun. Bunu yalnızca karılar yapıyor, anlıyor musun, yalnızca kızlar yapabiliyor çünkü kızların parmakları daha becerikli!"

"Hayır, Mark, unut bunu!"

"Ama baksana, burada ne yazıyor: Karın bölgesi! Anlıyor musun, Danie, karın bölgesi!"

"İstemiyorum, Mark, hayır, değişmek istemiyorum. Aptal mermini al ve defol!" Ondan uzaklaşıp duvara yaklaştım. Mark yavaşça arkamdan geldi.

"Hey, beklesene, dinle beni, karın bölgesi, anlıyor musun, her şeyi incelemek zorundalar!"

Onu ittirdim. "Aptal levhanı istemiyorum, anladın mı! Bu benim duman zehirlenmem! Rahat bırak beni boktan karın merminle!"

"Lütfen, Danie, ver onu bana, haydi değişelim, biz arkadaşız!" Mark bana ve levhama doğru uzandı, ben de onun elini ittirdim. Hemen diğer eliyle kazağıma yapıştı. Ayağa kalkıp ona bir tekme savurdum. Bacağımı tuttu ve birlikte merdivenlerden aşağıya yuvarlandık. Levhamın ipi boynuma dolandı, Mark üstüme düştü ve dizi karnıma saplandı. "Mark!" Nefes alamadığım için doğru dürüst sesim çıkmıyordu. "Benim levham, Danie, ver onu! Hep her şeyi kendine istiyorsun!" "Mark, lütfen!" Nihayet bıraktı, herhalde yüzümün rengi değişmişti. Derin bir nefes aldım. "Delirdin mi, oğlum!"

İki bacak. İki kahverengi deri ayakkabı. Yüzümün tam önünde iki ütü izi. Kafamı çevirdim ve yukarıya baktım. Müdür. Mark üs-

tümden kalktı. Levhamın ipi kopmuştu. Ben ayağa kalkarken, levha boynumdan yere düştü.

"İsim, sınıf."

"Mark Bormann, 5B."

"Daniel Lenz, 5A."

"Biz tanışıyoruz, Daniel, değil mi?" Müdür tam gözlerimin içine baktı. Başımı salladım ve bakışlarımı müdürün yanından duvara çevirdim. "Bugün bir ziyaretçimiz olduğunu herhalde biliyorsunuz?" Başımızı salladık. "Yani bugün bir ziyaretçimiz olduğunu biliyorsunuz."

Sessizce "Evet, Müdür Bey" dedik.

Aşağıya eğildi ve levhamı kaldırdı. "Demek senin yanıkların var, Daniel."

"Evet" dedim, yine sessizce.

"Pekâlâ, Daniel, bir çocuğu düşün... Nikaragua'da. Nikaragua'da neler olduğunu mutlaka biliyorsundur?"

Nikaragua'da neler olduğunu tam olarak bilmediğim halde "Evet" dedim.

"Yanıkları olan bir çocuk yardım bekliyor, eğitimli kişilerin yardımını. Ağrıları var ve sakin bir şekilde yerinde yatmaya çalışıyor." Müdür ipi yeniden bağladı ve levhayı boynuma astı. "Sen iyi bir öğrenci ve izcisin, Daniel. Savunma Bilgileri dersimizin, yaralı çocuklara yardım etmeyi öğrenmek üzere kız ve oğlan izciler için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

Sessizce "Evet" dedim.

"Mark, bugün okulumuzu kimin ziyaret ettiğini mutlaka sen de biliyorsun."

Mark'ın bir eli pantolonunun cebindeydi ve elini cebinden tekrar dışarıya çıkardı. "Ulusal Halk Ordusu, Bay Künzel!"

"Ulusal Halk Ordusu'nun bir subayı, Mark. Okulumuz Savunma Bilgileri dersinin kalitesiyle tanınıyor. Ve kız ve oğlan izcilerimizin sizin katkınıza ihtiyacı var." Tekrar bana döndü. "Sizden bundan böyle, yani şu andan itibaren buna benzer aksaklıkları bırakmanızı ve disiplinli bir şekilde katkıda bulunmanızı bekliyorum."

Mark "Evet, Bay Künzel" dedi, ben de "Evet" dedim.

Müdür birkaç kez başını salladı ve parmaklarını çenesinin üzerinde gezdirdi, sonra merdivenlerden yukarıya çıktı. Kapıdan geçip koridora çıkmadan önce tekrar bize döndü. "Unutmayın: İyi izciler gibi disiplinli!" Gülümsedi ve yok oldu.

Mark "Tam şarapnellik" diye fısıldadı. "Hayır, daha iyisi iki şarapnel, tam göbeğine. Yanı başında patlayan bir top mermisinden!"

"Baksana" deyip merdiven basamağına tekrar oturdum. "Kızlarla o meseleyi aslında uydurdum..."

"Ah, boş versene, onlarla yalnız başına kalmak için söylüyorsun bunu." Mark üç basamak altıma oturdu ve duvara döndü. Okulun içindeki seslere kulak kabarttım. Yukarıda birileri yürüyordu. Birisi bir yerde bağırdı. Söylediği bana "Burası yanıyor mu?" gibi geldi ve koridorlarda yankılandı. Bir takım kapılar gürültülü bir şekilde çarpıldı. Sonra yine birkaç ilkyardımcı yanımızdan geçti, bu sefer kızlar ve oğlanlar birlikte. Konuşup gülüyorlardı ve bizi hiç umursamadılar çünkü bütün sedyeler doluydu.

Mark "siktir git, be" dedi, duvara karşı konuştuğu için sesi çok boğuk çıkıyordu, "bizi burada bıraksınlar, gıcık herifler, bütün gün bizi burada bıraksınlar, umurumda bile değil!"

"Sessiz ol, Müdür mutlaka buralarda bir yerlerdedir."

"Danie, biliyor musun, keşke Rico burada olsaydı..."

"Lütfen Rico'dan bahsetme..."

"Üzgünüm Danie, yalnızca öylesine demiştim..."

Yerde birkaç basamak yukarıya süründüm, burada pencereden dışarıya bakabiliyordum. Sağlıkçıları sedyeleriyle birlikte okul avlusunda yürürken gördüm, arka binanın yanından spor alanına doğru. Orada, tedavi göreceğimiz çadırlar kurulmuştu. Kafamı biraz kaldırdığımda çadırları görebiliyordum; yeşil renkteydiler ve gözümü kırpıştırdığımda sık ağaçlı bir orman varmış gibi gözüküyordu. Gözlerimi kapadım. Aşağıda bir kapı sertçe kapandı, sonra birileri merdivenden yukarıya çıkmaya başladı. Mark "Burada" diye bağırdı, "buradayız, hey, çıkarın bizi burdan

artık!“ İki kız benim yanıma geldi, biraz önce geçenler; Mark'ın yanında iki oğlan durdu. Mark “Hayır“ dedi, “bu haksızlık, bir şey söylesene, Danie!“ Oğlanlar “gürültü yapma“ deyip Mark'ı başından ve ayaklarından tuttu ve yanına koydukları sedyeye yuvarladı. “Yanık yaraları.“ Kızlar üstüme eğildi, birisi levhamı tuttu. İkisi de koyu saçlıydı, neredeyse siyah. “Yanıklar o kadar kötü değildir, bunları ilkönce serinletmemiz lazım.“ “Duman zehirlenmesi“ dedim ve sedyenin üzerine kaydım, “ayrıca esaslı bir duman zehirlenmem var!“ Kızlar güldü, sonra beni yerli yerine yerleştirdi; gömleklerinin dekoltesine bakıyordum, memelerini iyi ambalajlayamamışlardı. Mark alt kattan “söylediği tek bir kelimeye bile inanmayın“ diye seslendi, “yalan söylüyor, zehirlenmesi tümüyle yalan!“ Kızlar yine güldü, sonra sedyeyi kaldırıp merdivenlerden yavaşça aşağıya inmeye başladı. Ayaklarım öne dönük bir şekilde yatıyor ve her basamakta başımın üstünde oynayan memelere bakıyordum. Sonra aşağıya indik ve kızlar beni avluda taşımaya devam etti. İki oğlan Mark'ı çok daha hızlı taşıyordu, neredeyse arka binaya varmışlardı. Yanımda, üzerinde taştan bir kürsü ve üç bayrak direği bulunan podyumu gördüm. Direklerde bayrak asılı değildi. Bayraklar yoklama sırasında iplere bağlanır ve herhangi bir marş müziği eşliğinde yavaşça yukarıya çekilirdi. Sedye hafifçe sallandı, güneş gözüküyordu, gözlerimi kapadım. Okulun avlusu çok sessizdi, bir yerde birisi bir şeyler süpürüyordu, okulun hademesi olmalıydı. Yüzüm ısındı ve gözlerimin önündeki karanlık alan aydınlandı, aydınlığın içinde beyaz noktalar vardı. Elimi kapalı gözlerimin üstüne koydum. Yorgundum, dün akşam geç yatmıştım. Babam iki gün izinli olduğu için saat bire kadar birahanedeydi. Ben de izinli olmak ve okula gitmemek istiyordum fakat bu mümkün değildi ve ayrıca okulda her gün Katja'yı görüyordum, her gün, benim önümde oturuyordu ve boynu o kadar güzeldi ki.

“Uyuyordun herhalde?“ Gözlerimi açtım, bir çadırın içindeydik, Katja birkaç metre uzağımda oturuyor ve başını bir sargı beziyle sarıyordu. Hayır, sargıyı çıkartıyor ve bir yandan sargıyı tersine dolarken, diğer yandan bezi toparlıyordu.

"İyileşti galiba, kafandaki yara?"

"Ah, Danie." Güldü, ben tavana baktım. Güzel bir yeşil kumaş.

"Hafifleş bakalım." Kızlar, beni yanına koydukları bir muayene sedirinin üstüne kaldırdı. "Tina, yanık paketini getirsene!" Tina, taşınırken memelerinin altında yattığım kızdı, üstünde sargılar, çantalar ve küçük bavulcukların bulunduğu katlanır bir masaya gitti ve bavulcuklardan birisini aldı. Bavulun üzerinde bir kızıl haç ve üst köşesinde bir alev işareti vardı. Bavulu sedirin üzerine yerleştirdi ve yanıma oturdu. "Neren yanıyor?" diye sordu, sonra ikisi de güldü, aynı onuncu sınıftan kızların güldüğü gibi. Tina elini ağzının önüne koydu, öbür kız kıpkırmızı olmuştu, küçük bavulcuğu açtı ve içini karıştırmaya başladı. "Yani yanıkların nerede demek istiyorum?"

"Bacağımda" dedim ve Katja'ya baktım. Katja sargıyı çıkarmıştı ve saçlarını sallıyordu, sonra saçlarını parmaklarıyla taramaya başladı.

"Ama o halde şimdi soyunman lazım."

"Boynumda demek istedim, boynum olduğu gibi yandı, üstünde hiç deri kalmadı!"

"O zaman şimdi gömleğini çıkartalım yoksa olmaz."

Yerimde doğrulup kollarımı kaldırdım. Kızlar levhamı çıkardı ve üzerimde oynamaya başladı, Tina gömleğimin düğmelerini çözüyordu.

"Mark nerede?"

"Öbür çadırda." Tina'nın göğüsleri çeneme çarptı. İki kızın kollarının arasından Katja'nın yüzünü gördüm. Bana bakıyordu, sonra kafasını yana çevirdi.

Gömleğimi çıkartırlarken "Ah" diye bağırdım, kızlar gömleğimi çekiştirirken gömlek kulağıma takılmıştı.

"Nazlanma."

Katja'nın duyabilmesi için yüksek sesle "Vahşileşmeyin" dedim.

"Bunu çok isterdin, değil mi!" Tina gömleği katladı ve sedirin üstüne yanıma koydu.

"Daniel, bir bakar mısın?" Katja yanımda ayakta duruyordu. Üstüme göz gezdirdim, fanilam temizdi.

"Bugün aptallık yapmamalısın, Daniel."

"Emredersiniz, öğretmen hanım."

"Ah, Daniel." Güldü. "Neyi kastettiğimi biliyorsun. Bugün öğleden sonra gelmelisin yoksa mümessilden ihtar alırsın..."

"Onu zaten alacağım."

"Ah, Danie..."

Tina ve arkadaşı boynumu sardı, sonra Tina bavulun içinden küçük bir plastik kutu çıkartıp yüzümün önüne tuttu. "Bunu boynuna sürmüş olacaktık, yani gerçek olsaydı demek istiyorum. Bu serinletiyor ve öyle işte. Ve yarayı kaşımaman lazım yoksa mikroplar bulaşır ve yara iltihaplanır." "Bende mikrop yok" dedim, "şimdi sargıyı artık çözebilirsiniz." Katja elini çıplak omzuma koydu. Eli çok serindi. "Danie, duyuyor musun, bugün öğleden sonra gelmelisiniz, sen ve Mark." Bana biraz daha yaklaştı, ağzı kulağımdaydı. "Sinemaya gitmek niyetinde olduğunuzu biliyorum, Danie, gelmen lazım, benim hatırıma."

"Şunlara baksana! Nasıl da fısıldanıyorlar, gerçek âşıklar gibi!" Tina'nın arkadaşı ellerini çırptı, sonra ikisi birden güldü. Katja birkaç adım geriye gitti. Burnunun üzerinde iki kırışık belirmişti. "Gevezeliği bıraksanız iyi edersiniz. Yoksa Bay Dettleff'e işinizi nasıl üstünkörü yaptığınızı anlatırım!"

Kızlar gülmeyi kesti ve boynumu kurcalamaya başladı. Tina "küçük yılan" diye tısladı. Çengelli bir iğne alıp sargımı tutturdu. Memeleri çeneme çarptı. Katja geriye döndü ve çadırın çıkışına doğru yürüdü. "Hey, Katja!" Elleri ve memeleri ittirip ayağa kalktım ve arkasından gittim. Katja durdu fakat yüzünü bana dönmedi, arkasında durdum. Kafamı aşağıya indirdim ve saçlarının içine fısıldadım. "Öğleden sonra geliyorum, kesin geliyorum!" Sargı boynumdan omzunun üstüne sarkmıştı.

"Söz mü?"

"Evet, söz."

"İzci sözü mü, Danie?" Kafasını çevirdi ve gözlerimin içine baktı.

"İzci sözü" dedim, gülümsedi ve tenteyi yana çekip dışarıya çıktı. Esasında parmaklarımı arkamda çaprazlamak istiyordum çünkü daha bu sabah okula gelirken Mark'a sinemaya gideceğimize söz vermiştim ama yapamadım. Palast sinemasında, Mark ile birlikte daha önce üç kere seyrettiğim ve Old Surehand'ın fitili son anda ateş ederek yok ettiği tren soygunu nedeniyle hep yeniden seyretmek istediğim "*Old Surehand*" oynasa bile yapamadım ama artık bunun da önemi yoktu.

Çadırın önünde ayak sesleri ve konuşmalar duyuldu, tente yana kaldırıldı ve iki kız içeriye girdi, sedyelerinin üstünde dördüncü sınıftan bir tip vardı. Tip sırıttı ve bana el salladı. Levhasının üstünde "Göçük altında kalmış" yazılıydı. Kollarımı fanilamın önünde kavuşturdum ve omuzlarımı ovdum. "Sen niye hâlâ buradasın? Baskı altındayız, görmüyor musun!" Tina elinde lastik bir hortum tutuyordu, hortumun ucunda bir tür maske vardı. Alçak bir ses tonuyla "Gömleğim" dedim. "Şurada." Parmağıyla katlanır bir sandalyeyi gösterdi ve beni kenara itti. Sargıyı boynumdan çıkardım ve sandalyenin üstüne koydum. Gömleğimi alıp giydim. Arkamdaki kızlardan biri "Göçük altında kalmış" diye seslendi "bir süreden beri nefes almıyor!". Gömleğimi pantolonumun içine sokup dışarıya çıktım.

Güneş gözüküyordu fakat hava oldukça rüzgârlıydı. Çadırların arasında dolaştım ve Mark'ı aradım. Bayan Seidel çadırların birinin önünde duruyordu. Arkamı dönüp yürüdüm fakat beni görmüştü bile. "Daniel!" diye seslendi, durdum. "Daniel!" Arkamda adımlarını duydum ve bulunduğum yerde geriye döndüm. İyi gri pantolonunu ve herkesin mavi gömleğini görebilmesi için üst düğmelerini açık bıraktığı apoletli ordu ceketini giymişti. "Görevini tamamladın mı, Daniel?" Gözlüğünün üzerinden bana baktı. "Evet, Bayan Seidel." "Güzel" başını salladı, gözlüğü burnunun ucuna kaymıştı, yeniden yukarıya yerleştirdi, "o halde grup kurulu çadırına git, nasıl olsa saat bire kadar vakit var." Saatine baktı. Sonra yine başını salladı ve birkaç adım geriye gitti. "Ve Daniel, bugün öğleden sonra fularını takmanı istiyorum..." "Tamam" dedim, "tabii, Bayan Seidel". "Pekâlâ, Daniel." Başını salladı ve çadı-

ra doğru yürüdü. Pantolonu geniş olduğu için rüzgârda uçuşuyordu. "Daniel!" Bir kez daha geriye döndü ve eliyle beni çağırdı. "Benimle gel." Çadıra yöneldi, ben de yavaş yavaş arkasından gittim. "Burada bekle." Tenteyi yana kaldırıp içeriye girdi. Birkaç sandalye görebildim, bazılarının üstünde öğretmenler oturuyordu. Ayağımın ucuyla spor alanının kumlu toprağının üzerine bir tüfek resmi çizdim, sonra tüfeği kavrayıp nişan aldım, hayır, doğru dürüst nişan almam gerekmiyordu, elimdeki bir makineli tüfekti, makineliyi çadıra doğrulttum ve tetiğe bastım. Hiçbir şey olmadı. Emniyet kilidini açmayı unutmuştum. Tüm depoyu çadıra boşalttım, boş mermi kovanları etrafta uçuşuyordu.

Bayan Seidel yeniden dışarıya çıktı. Omzunda iki kurşun deliği vardı. Elinde tuttuğu ordu ceketini bana uzattı. "Al, bunu giy, Daniel yoksa üşütürsün. Neden üstünde ceketin yok, demin size havanın serin olduğunu söyledim!"

"Ben..."

"Eve gitmeden önce ceketi buraya iade et." Gözlüğünü burnunun üzerine yerleştirdi, sonra çadıra girdi. İçeride biri gülüyordu.

Ceketi üstüme geçirdim, bana çok büyük gelmişti ve dizlerimin altına kadar iniyordu. Birisi omzumu tuttu, omzumu tutan el çok hafifti. "Neye benzemişsin öyle!" Katja güldü. "Çok büyük."

"Ne yapayım, bunu normalde yalnızca askerler giyiyor!"

"Danie, sana yalnızca oğlanların sedyeleri şimdi götürebileceğini söyleyecektim, sakın daha gitme, saat henüz bir olmadı." Katja gömleğinin kolunu yukarıya katladı ve incecik bileğindeki saate baktı. "Hayır, anne" dedim ve parmağımı güzel saatinin camının üzerinde gezdirdim, "henüz eve gitmiyorum." "Katja, bir gelir misin?" Çadırların arasında grup kurulundan bir kız durmuş bize el sallıyordu. Katja arkasını döndü. Elimi tutup çekti. "Danie, Mark'ı ara ve katılmasını sağla. Sanırım yine gitmiş. İki numaralı öğretmen çadırına başvurmanız gerekiyor. Bugün her şey düzgün olmalı."

"Emredersiniz."

Gülümsedi, sonra grup kurulundan olan kıza el sallayıp onun yanına doğru yürüdü. Bir kez daha geriye döndü. "Sözünü unutmuyorsun!"

Kafamı salladım, sonra ceketimin düğmelerini boğazıma kadar ilikleyip yavaş adımlarla çadırların arasına daldım. Dördüncü sınıftan bir grup uygun adımla yanımdan geçti, yüzümü öbür tarafa çevirdim ve ellerimi ceketin cebine soktum. Duvara yürüdüm ve küçük banka oturdum. Spor meydanının en arkasında birileri sıra halinde dizilmişti, yeşil üniformalarını seçebiliyordum. Şimdi bir şeyler atıyorlardı küçük kırmızı toplar, bunlar eğitim el bombalarıydı, eskiden bunlardan birini bulmuş ve eve götürmüştüm. Çentikli metali siyaha boyamıştım, şimdi hakiki gibi gözüküyordu. Arka binanın orada Mark gidiyordu, onu sarı ceketinden tanımıştım. Avlunun üzerinden kapıya doğru yürüyordu. Ayağa kalkıp seslenmek istedim fakat yerimde kaldım ve Mark'ın yere eğilip yerden bir şey almasını seyrettim, belki bir taş veya bozuk para. İkiyi çeyrek geçe korsan gemisinde buluşacaktık, bunu sabah kararlaştırmıştık. Mark büyük kapıdan geçti ve yok oldu.

C sınıfından birkaç tip oturduğum bankın önünden geçti, arkalarından küçük Walter geliyor ve boş bir sedyeyi sürükleyerek götürüyordu. Yüzü kırmızıydı ve ceketinin düğmelerini açmıştı. Bana baktı, başını salladı ve önümde durdu. "Merhaba Danie, nasılsın?"

"Fena değil. Sedyeyi nerden aldın?"

"Sedyeler grup kurulu çadırının önüne yığılmış. Bunları kaldırmamız gerekiyor, Danie. Arka binaya, bodruma."

"Biliyorum."

"Katılacaksın, değil mi, Danie, biliyorsun, grup kurulu..."

"Evet, biliyorum." Çok yavaş bir şekilde ayağa kalktım, sonra gerindim ve ceketimdeki kırışıkları düzelttim. "Bir ucundan tutayım mı?"

"Yok, Danie, tutmasan daha iyi, sağ ol. Bunu tek başıma yapabilirim yoksa iyi gözükmez, anlıyorsun..."

"Evet, anlıyorum." Arkamı döndüm ve grup kurulu çadırına doğru yürümeye başladım.

"Danie, burada bekliyorum, birlikte gideriz."

"Tabii, gideriz."

Grup kurulu çadırının önünde birkaç öğretmen sedyelerin etrafında bir daire oluşturmuştu. Yere bakarak aralarından geçtim. Sedyelerin önünde çömeldim ve en üstte duranını aşağıya çektim.

"İzcilerimiz her zaman çalışkan!"

İki kahverengi deri ayakkabı. Yüzümün tam önünde iki ütü izi. Sedyenin kolunu iki elimle kavradım ve yukarıya baktım. Müdür güldü, yanında üniformalı bir adam duruyordu, adam biraz Rico'nun babasına benziyordu. Rico'nun babası da bir zamanlar subaydı fakat bu adamın göğsünde daha fazla madalya asılıydı ve adam oldukça yaşlıydı. Madalyaların birisinin üstünde bir meşale tutan bir yumruk vardı, adam bunu Bay Singer'ın ceketinden çalmış olmalıydı ama tam bu anda Bay Singer'ı da gördüm, madalyası hâlâ yerinde duruyordu, diğerlerinin yanında. Sedyeyi çekiştirdim, daha önceden katlanmıştı, ayağa kalkıp sedyeyi kolumun altına sıkıştırdım.

"İşte böyle" dedi üniformalı adam, "senden iyi bir asker olacak, öyle değil mi?" Omzuma vurdu ve ağzını açmadan güldü.

"Bu bizim Daniel'imiz" dedi müdür ve Bay Singer başını salladı, bir-iki-üç kere, "geçen sene yetenek yarışmasına katıldı, şiir okudu. Notu 'pekiyi'. Daniel, hatırladın mı?"

"Evet" dedim. Ayağımla kumlu toprağın üstüne bir daire çizdim.

"İşte böyle, Daniel" dedi üniformalı adam, "her zaman aktif ol, her zaman kolektifin çalışmalarına katıl. Her zaman kolektife tutun ve onunla ilerle! Üstündeki ceket çok güzelmiş. Elini omzuma koydu ve ağzını açmadan gülümsedi. Müdür ve Bay Singer başını salladı.

"Evet, Daniel" dedi Bay Singer kalın sesiyle, "Albay yoldaştan bir şeyler öğrenebilirsin."

"Hep grubun içinde kal" dedi Albay ve elini omzumdan çekti, eli büyük ve ağırdı, "işte arkadaşların geliyor."

"Evet" dedim, "teşekkür ederim" sonra yürüyüp gittim. C sınıfının tipleri yanımdan geçti, çok çabuk yürüyorlardı, neredeyse koşarak. "İzcilerimiz" dedi Bay Singer kalın sesiyle. Çadırların

arasından geçip duvar boyunca yürüdüm. Karşı taraftaki gri evlere baktım. Bir kadın pencerelerden birinden sarkmıştı. Uzun beyaz saçları vardı ve sanki bana el sallıyormuş gibi bir yastığı silkeliyordu.

Walter hâlâ spor meydanında yalnız başına duruyordu. Katlanmış sedyenin iki çubuğuna dayanıyordu. Çubukları biraz havaya kaldırdıktan sonra yere saplayarak küçük toz bulutları oluşturdu. "Nihayet geldin, Danie."

"İyi ki bekledin."

"Tabii, Danie." Arka binaya doğru yürüdük. Walter sedyeyi omzuna almıştı ve çarpık çurpuk yürüyordu. "Baksana, Danie, bir inşaat işçisi gibi." "Evet" dedim, "fena değil." Bodrum merdiveninden aşağıya indik, önümüzde neon lambaları titreşiyordu. Bodrum koridorunun arka tarafında okul hademesi duruyordu. "Sola" dedi, "spor ambarına." Walter sedyeyi omzundan aşağıya indirdi. Bir patlama sesi duyuldu. Hava cam kırıklarıyla doldu ve kırıklar kafamıza yağdı. "Kahretsin!" Başımı eğip büzüldüm. Walter sedyesiyle neon lambalarından birisini haklamıştı. Hademe koşarak üstümüze geldi. "Götünüz patlasın emi" diye bağırmaya ve elleriyle yüzümüzün önünde bir takım hareketler yapmaya başladı. "Ulan, gö... gö... götünüz patlasın!" Can sıkıcı bir durumla karşılaştığında hep böyle bağırırdı, kollarını havada sallıyordu ve yüzü kıpkırmızı olmuştu. Birazdan sakinleşeceğini biliyordum. Hademe iyi bir adamdı, birazcık şaşkın bir tip olmasına rağmen herkes onu severdi. Birisi bana hademenin seneler önce camları temizlerken birinci kattan aşağıya düştüğünü anlatmıştı, tam kafasının üstüne ve ondan beri biraz şaşkındı ve kekeliyordu ama yalnızca birazcık ve yalnızca heyecanlandığı zaman. Düşmeden önce çok yakışıklı olduğunu da duymuştum, kadın öğretmenler teneffüslerde onunla gizlice öpüşüyorlarmış, mutlaka burada bodrumda da öpüşüyorlardı. Şimdi ise hademenin burnu bir boksör burnuna benziyordu ve çenesi tamamen eğriydi.

"Gö... gö... götünüz pat... pat... Ah, boş ver, o kadar da önemli değil, daha sonra neonu değiştiririm." Saçlarımdaki cam kırıkla-

rını temizledim. Walter çömelmişti ve cam kırıklarını avucunun içine topluyordu. "Özür dilerim, Bay Schädlich."

"Bırak oğlum, bı... bı... bırak, Rus pisliği, bir yerini kesersin. Arkada süpürge var, ar... arkada, süpürgeyle doğru dürüst süpürürsün!"

"Tamam, süpürürüm, Bay Schädlich." Walter doğruldu ve koridor boyunca yürüyerek süpürgenin durduğu köşeye gitti. Walter'in sedyesini alıp öbür kolumun altına sıkıştırdım. "Hey, ufaklık, ver bana Rus pisliğini!" Bay Schädlich sedyeyi elimden çekip aldı ve yerde sürükleyerek, içinde binlerce topun bulunduğu ambara götürdü. Sedyeyi içeriye fırlattı ve kapıda durdu. "İçeriye göz atmak ister misin? Bunun sizi ilgilendirdiğini biliyorum!" Gülümsedi ve kapının önünden çekildi, yanından geçerken elini kısa bir anlığına omzuma koydu. Fileler içinde tavandan asılı olan futbol toplarını yana ittirdim ve elimdeki sedyeyi dikkatli bir şekilde diğerlerinin yanına koydum. Hademe arkamdan "Hey" diye fısıldadı, "orada pinpon topları var, arkada, ta... tam bir kova dolusu, en iyilerinden, oğlum, birkaç tane al, oynamayı seviyorsun, biliyorum. Beş yıldızlı, oğlum, hepsi dört veya beş yıldızlı!" Walter'in koridorda cam kırıklarını süpürerek toparlamasını duyabiliyordum. "Haydi, çabuk oğlum, çabuk, çabuk, diğer çocuklar her an gelebilir. Kim... kim... kimsenin görmesi gerekmez, oğlum. Ben bakmıyorum, oğlum. Beş yıldızlı!" Kafası yanımdaydı ve eğri yüzüyle sırıtıyordu. Rafların yanından yürüdüm, ipler, mızraklar, kırmızı el bombaları, kovanın önünde çömeldim ve birkaç avuç dolusu küçük beyaz topu ordu ceketimin ceplerine doldurdum. Hademe arkamdan "Turnuva topları" diye fısıldadı, "beş yıldızlı... istediğin kadar sert vurabilirsin."

Kendisine öyle hitap edilmesinden hoşlandığını bildiğim için "Teşekkür ederim, Bay Bina Sorumlusu" dedim. Gülümsedi ve elini eğri çenesinin üzerinde gezdirdi. "Tamam" dedi, "hepsi çürüyecek yoksa, burada her şey çürüyor."

Koridorda birileri yürüyordu, Walter'in sesini ve başka sesler duydum ve hademenin yanından dışarıya çıktım. Hademe ar-

kamdan "Bekle... beklesene, oğlum" diye seslendi ama ben yürümeyi sürdürdüm çünkü C sınıfındaki tipler sedyeler ellerinde, Walter'in etrafını sarmıştı. Gülüyorlardı. "Yine ne halt karıştırdın, ufaklık." Walter süpürmeyi bırakmıştı ve elindeki süpürgeye dayanıyordu. "Kapatın çenenizi, göt herifler!" Walter kendisine "Ufaklık" denilmesinden hoşlanmazdı. Birinci sınıftan beri boyu neredeyse hiç uzamamasına rağmen, gerçekten öfkelenirdi.

"Güzelce süpür, ufaklık, hepsini güzelce süpür!"

"Defol git, kokuyorsun!" Walter içlerinden en büyüğünü iki eliyle göğsünden itti. İçlerinde en büyüğü Friedrich'ti, kavgacı Maik'ın en iyi arkadaşı. Friedrich, Maik kadar güçlü değildi fakat fena sayılmazdı, Walter onu ittirdiğinde yerinden kıpırdamadı bile. Aşağıya doğru Walter'e baktı, ağız ve yanaklarının hareket ettiğini gördüm. Ağzındaki tükürük bir örümcek gibi aşağıya sarktı ve Walter'in saçlarının arasına düştü.

"Salak domuz, salak, iğrenç domuz!" Walter kafasıyla Friedrich'in göğsüne vurdu ve Friedrich sendeleyerek duvara çarptı. Diğer oğlanlar birkaç adım gerileyerek sedyelerini yere bıraktı. "Devir onu, Fried!" Önüme geleni yana ittirerek aralarından geçtim, C'li Thomas yolumu kapadı, dirseğimi omzuna yerleştirince yer açtı. Friedrich yumruğunu kaldırmıştı, Walter'in tam yüzünün üstünde, yumruğu kocamandı fakat yine de tam bir korkaktı, yalnızca kendinden küçük olanlarla kavga ederdi. Ondan birazcık küçük olmama rağmen, onu bir seferinde iyice benzetmiştim fakat bu kolay olmamış ve uzun sürmüştü. Friedrich ve ben birbirimizi yumruklarken, Rico biraz ötede durup seyretmiş ve bana ne yapmam gerektiğini söylemişti. Şimdi ise ben Walter ile Friedrich'in yanında duruyordum ama Walter'e ne yapması gerektiğini söylesem bile Walter'in hiç şansı yoktu, çok küçüktü. Friedrich diğer eliyle Walter'i boynundan yakalamıştı, tek bir sefer vurması yeterli olur, Walter'in işini bitirirdi. Yumruğunu tuttum. "Bırak onu."

"Sen ne diye karışıyorsun ki?"

"Bırak onu!"

Friedrich, Walter'i bıraktı. Walter sırtıyla duvara yaslandı ve başını eğdi. Birdenbire hademe aramıza girdi ve bizi ayırdı. "Ol-

maz çocuklar, bu olmaz. Kav... kavga yok. Şuradaki Rus pisliğini götürün!" Ayağıyla sedyelere dokundu.

"Bu küçük sulugöz başladı!"

"B... ben anlamam. Bu pi... pisliği götürün ve evinize gidin."

Friedrich ve diğerleri sedyeleri alıp bin toplu odaya götürdü. Hademe arkalarından gidiyor ve söyleniyordu. "Benim bodrumumda böyle bir saçmalık."

Elimi Walter'in omzuna koydum, elimi itti, sonra gömleğinin koluyla yüzünü sildi. "Ağlamak istemiyordum, Danie." "Ağlamadın ki."

C'liler yine yanımızdan geçti, hademe koridorun arka tarafında anahtarlarını şakırdatıyordu. "Seninle işimiz bitmedi!" Friedrich, Walter'in yanından geçerken ona yumruğunu gösterdi. Arkasından koştum ve bodrumun merdiveninde önünde durdum. "Baksana" diye kulağına fısıldadım ve elimi koluna koydum, "Walter'i bundan böyle rahat bırakacaksın, tamam mı?" Friedrich yanımdan yukarıya baktı, bir adım yana geçti ve geri geri yürüyerek merdivenleri çıktı. Kapının önünde durdu. "Senden korktuğumu mu sanıyorsun? Senin Rico buralarda değil ve eğer Maik, eğer Maik..." Yukarıya yanına çıktım ve bir basamak altında durdum. "Maik, Rico'nun bazen hafta sonlarında eve geldiğini gayet iyi biliyor... ve ayrıca senin yerinde olsaydım çenemi tutardım, parktaki mesele nedeniyle, fular meselesi... Rico her gün egzersiz yapıyor... orada."

"Göreceğiz, Danie!"

"Senin işini tek başıma bitiririm, salak herif!"

Friedrich kapıyı çarparak dışarıya çıktı.

"Üzgünüm, Danie." Walter omzuma tıkladı, yüzü hâlâ kıpkırmızıydı.

"Bir şey yok." Pantolonumun ceplerini karıştırdım ve Walter'e bir mendil verdim. "Haydi gel, eve gidelim."

Avlunun üzerinden ön binaya doğru yürüdük. Friedrich sokağa çıkmıştı bile. Walter onun arkasından baktı ve gülümsedi, belki de Friedrich ilerde köşeyi dönerken küçücük gözüktüğü için.

"Benimle yukarıya gelir misin, daha ceketimi almam lazım."

"Tabii, Danie."

Ön binada şimdi hiç hareket yoktu. Üçüncü kata çıktık. Ortalıkta hiç yaralı görmedik. Önümüzde merdivenin başladığı yerde Bayan Seidel duruyordu. "Ceketi hemen bana verebilirsin, Daniel. Nasıl olsa spor meydanına gitmem lazım." Bayan Seidel'in elinde büyük bir gümüş termos vardı.

"Ama... ben kendim..."

"Haydi, ver ceketi, Daniel, nasıl olsa yine çadıra gidiyorum. Albay kahvesini bekliyor." Gülümsedi ve serbest eliyle gözlüğünü düzeltti, sonra kolunu önüme tuttu.

"... ama... ben kendim götürebilirim, Bayan Seidel."

"Daniel, ceket! Bunlara ayıracak zamanım yok!"

Ceketi yavaşça çıkardım ve kolunun üzerine yerleştirdim. Ceketin ceplerindeki pinpon toplarını hissediyordum. Küçük hayvanlar gibi hareket ediyorlardı. "Daniel, ceketin arkası bembeyaz olmuş, hiç olmazsa silkeleyebilirdin!" Ceketin sırt kısmındaki beyaz şeritlere işaret etti ve gözlüğünün üstünden bana baktı.

"Bodrumda" dedim, "sedyeler..."

Bayan Seidel termosu merdivene koydu ve serbest eliyle ordu ceketini dövmeye başladı. Sonra toplar gözüktü. Ceketin büyük yan ceplerinin fermuarı yoktu ve pinpon topları ceplerden fırlayıp "ping" diye merdivene, "pong" diye bir sonraki basamağa zıplayıp yanımdan geçti. Bayan Seidel bir çığlık attı, çok kısa ama çok tiz. Sonra ceketi elinden düşürdü, Walter öne doğru eğilip ceketi yakalamak istedi fakat yetişemedi, bunu becerebilmek için çok küçüktü, geriye kalan toplar da ceplerden fırlayıp merdivenlerden aşağıya saçıldı. Walter bir basamağa oturdu, yüzü şimdi çok solgundu.

"Daniel, topları nereden aldın, nereden geliyor bunlar?"

"Ben... toplar..."

"Toplar benim" dedi Walter alçak bir ses tonuyla ve ayağa kalktı, "bodrumda buldum, sedyelerin orada..."

"Yalan söylemen fayda sağlamaz, Walter."

"Fakat yalan söylemiyorum, Bayan Seidel, toplar sedyelerin arasında yerde duruyordu, düşündüm ki..."

"Bu kadar çok pinpon topu, Walter! Yarın..."

"Bunlara artık kimsenin ihtiyacı olmadığını sanmıştım..."

"Lütfen sözümü kesme, Walter! Bu konuyla ilgili olarak sınıf öğretmeninle konuşmam gerekiyor, belki Müdür'le de konuşmam lazım ve elbette ebeveynlerinle. Bunun adı okul mülkiyetini ve dolayısıyla halk mülkiyetini çalmaktır, Walter! Ve sen, Daniel..." gözlüklerinin üzerinden bana baktı, "bu saçmalığa neden karışıyorsun. Yakında mümessil kınamasını alıp almayacağın konusunda karar vereceğimizi biliyorsun." Derin bir nefes aldı. "İkiniz de beni çok büyük bir hayal kırıklığına uğrattınız."

"Ama Bayan Seidel, toplar... toplar pinpon çalışma grubu içindi..."

"Walter, lütfen durumu daha da kötüleştirme! Şimdi topları toplayıp benim çekmeceme koyuyorsunuz. Ve acele edin, birisi gelmeden önce. Bugün bir ziyaretçimiz olduğunu biliyorsunuz!" Bayan Seidel ceketi yerden kaldırıp ceplerini karıştırdı fakat cepler artık tamamıyla boştu. Çok düşük bir ses tonuyla "Sizden bugün öğleden sonra yapılacak olan çalışmalara disiplinli bir şekilde katılmanızı ve yaptığınız hatayı düzeltmenizi bekliyorum" dedi. Sonra ceketi kolunun üstüne yerleştirdi ve termosu eline aldı. Kafalarımızı önümüze eğinceye kadar, hiçbir şey demeden bize baktı, sonra merdivenlerden aşağıya inmeye başladı. Dikkatli bir şekilde topların üzerinden geçiyor ve aşağıya inerken başını sallıyordu. Ayağının hemen yanındaki toplara baktım, birkaçına ayakkabısının ucuyla dokundu. Walter'in de Bayan Seidel'in ayaklarına baktığını gördüm; Bayan Seidel'in boynuna bir levha asardık ve Tina arkadaşıyla birlikte gelip onu bir sedyeye yerleştirirdi, biz de sedyenin bir kenarından tutmak zorunda kalırdık çünkü Bayan Seidel çok ağırdı. Fakat yalnızca uzaklaşan ayak seslerini duyduk. Hâlâ merdivende duruyor ve kımıldamıyorduk. Pencereden baktık ve Bayan Seidel'in hızla avlunun üzerinden spor meydanına ilerlediğini gördük. Termos güneşte parıldıyordu, bir gözümü kapattım. Sonra topları topladık. Bazıları birinci kata kadar yuvarlanmıştı. Ortalıkta hiç top kalmayıncaya kadar merdivenleri birkaç kez inip çıktık. Walter "Bende

dokuz tane var“ dedi “ya sende?“ Bende on bir olmasına rağmen “sekiz“ dedim. Walter gülümsedi, sonra öğretmenler odasına çıktık. Walter öğretmen masasının çekmecesini çekti ve toplarını çekmecenin içine koydu, ben ilkönce gardıroptan ceketimi aldım. Topların ikisini kendime sakladım, birisini Walter'e uzattım. “Senin“ dedim, “bir ara birlikte pinpon oynarız.“

“Yok, Danie, sağ ol, almasam daha iyi.“

“Haydi, sok cebine, bunlar iyi top, beş yıldızlı.“

Etrafına baktı ve bir adım geriye gitti. “Sağ ol, Danie fakat ben pinponda iyi değilim.“

“Öyle olsun.“ Topları pantolonumun cebine koydum. Merdivenlerden aşağıya inmeye başladık. Bodrum merdiveninin önünde bir top kalmıştı. Üstüne bastım, hafifçe çıtırdadı, ayağımla merdivenden aşağıya yuvarladım. Top bodrum kapısının önünde kaldı, yamyassı olmuştu ve biraz daha kımıldadı. Walter bana kapıyı tuttu, birlikte avluya çıktık, ön binanın yanından sokağa doğru yürüdük.

Okulun karşısındaki postanenin önüne geldiğimizde “Hey, Walter“ dedim, “korsan gemisi, daha sonra korsan gemisine gelmek ister misin?“

Yerinde kalakaldı, sarı posta kutusunun tam yanında ve kocaman gözlerle bana baktı.

“Gerçekten mi? Korsan gemisine mi? Ama Danie, izci manevrası...“

“Ona daha vakit var. Öncesinde demek istiyorum. Aşağı yukarı 45 dakika sonra...“

“Ama Danie, Mark beni orada istemez, mutlaka söylenir.“

“Eğer seni ben götürürsem, bir şey olmaz. Önceden bana gelirsin. Hep oraya gitmek isterdin...“

“Evet, Danie, hep isterdim. Sağ ol, Danie.“ Walter posta kutusunu tuttu ve öne arkaya salladı. “Gerçekten gelebilir miyim?“

“Tabii, Walter, ben söylüyorsam.“

Ağır adımlarla yürümeye devam ettik. “Silberhöhe“ köprüsünün üstünde durduk ve aşağıdaki raylara baktık. Oyuncak fabrikasının rampasında dört vagonlu bir dizel lokomotif duruyordu,

birkaç adam vagonların içinden sandıkları boşaltıyor ve gidip geliyordu.

"Danie, acaba bazen bir şeyler götürüyorlar mıdır, çocukları için demek istiyorum."

"Bilmiyorum. Olabilir."

"Danie, şu Henry meselesi doğru mu, annesinin size küçük arabalar ve öyle şeyler..."

"Kim anlatıyor bunu?"

"Sadece öyle duydum, Danie."

"Çok fazla duyuyorsun."

"Üzgünüm."

"Üzgün olman gerekmez."

Walter parmaklığa yaslandı ve tozun içine küçük evler çizdi.

"Sandıklar mutlaka doludur. Arabalar ve kaşeler ve başka şeyler. Hangisini daha iyi buluyorsun, Danie, şövalye mi, asker mi?"

"Kızılderili. Bende çok var."

"Öyle, Danie, Kızılderililer de fena değil."

"Korkuyor musun?"

"Biraz. Bize çok sorun çıkarırlar mı acaba?

"Sanmıyorum, Walter. Dert etme. Hademeye sorarlarsa, mutlaka bir şekilde geçiştirir."

Yürümeye devam ettik, sonra Walter sağa, kendi sokağına sapmak zorundaydı.

"Haydi o halde, bir saat sonra bende." Elimi uzattım, geriye dönüp evine doğru yola koyulmadan önce elimi uzun uzun sıktı.

"Saçmalık bu, oğlum, ne arıyor bu burada!" Mark direğe yaslanmıştı, bir eli pantolonunun cebindeydi, diğeriyle ise havayı dövüp duruyordu.

"Haydi, gevşe biraz, Rico'nun da itiraz etmeyeceğini gayet iyi biliyorsun!"

"Rico, Rico! Rico burada değil... Rico... Yakında sen tüm sınıfı getirirsin, bir sürü bela!"

"Ben yine gidebilirim, önemli değil, hiç sorun değil, gitsem daha iyi." Walter yanımda duruyor ve elini bacağında gezdiriyordu, sonra arkama geçti.

"Saçmalama, burada kalıyorsun, şimdi burada kalıyorsun!" Arkamı döndüm ve onu tekrar yanıma çektim. "Böylece hiç olmazsa üç kişi oluruz. Paul her zaman gelemiyor ve Rico... ayda iki kere ve bazen hiç... saçmalık bu!"

"Ona bunu söylesene, bunu Rico'ya söylesene!"

"Çeneni kapa, Mark ve Rico konusuna son ver!" Borda duvarına bir tekme savurdum ve Mark'a doğru yürüdüm. Üst güverteye çıkıp ona yukarıdan baktım.

"Sen başladın" diye bağırdı, "hiçbir şey umurumda bile değil!" Pruvadaki lombara doğru koştu ve güvertenin altında kayboldu. Peşinden gittim. Arkamı döndüğümde Walter hâlâ direğin yanında duruyor ve yere bakıyordu. "Haydi, gel!" Ellerini pantolon ceplerine soktu ve ağır adımlarla yanıma geldi. Küçük merdivenden aşağıya indik. Walter'in ayağı bir anlığına elimin üstüne geldi fakat hiçbir şey söylemedim. Lombardan çok az ışık geliyordu ve Mark üç mumumuzu yakmıştı. Mark bir seferinde çöplükten getirdiği sandığının üstünde oturuyordu ve sırtı bize dönüktü. Walter merdivene tutundu, etrafta göz gezdirdi ve "Acayip" diye fısıldadı.

"Evet" dedim, "hiç fena sayılmaz, değil mi?"

"Bunun hepsini kendiniz mi yaptınız?"

"Yani, birçoğu zaten vardı ama direk gerçekten zor oldu."

Walter, esasında toprağa sapladığımız büyük ve paslı bir demir çubuk olan direğin alt bitişine gitti. Direği devrilmemesi için derine saplamıştık bu nedenle güverteden, Rico'dan yalnızca birazcık daha uzun olan bir kısmı dışarıya bakıyordu. Rico, bir çit çıtasına tutturduğu bayrağı da temin etmişti. Çıtayı ise, daha uzun gözükmesi için telle direğe bağlamıştık. Bayrağın üstünde, Rico'nun kendisinin çizdiği bir kafatası resmi vardı, onun için boktan olduğunu söyleyemiyorduk. "Çarşafı kestim, geceleyin, anlıyor musunuz, orada, anlıyor musunuz, kapılar kapalı, dışarıya çıkamıyorum fakat bir keçeli kalem her zaman elimin altında." Yalnızca kırmızı bir keçeli kalem elinin altındaydı ve kurukafa sanki utanıyormuş gibi gözüküyordu.

"Bu herhalde çok ağırdı!" Walter direğe hafifçe dokundu, sonra iki eliyle kavradı.

"Ayağıma düştü" dedi Mark geriye bakmadan, "sen dikkat etmediğin için, Danie."

"Saçmalama" dedim, "nasıl olduğunu gayet iyi biliyorsun! Kollarında güç olmadığı için!"

Walter, Mark'a baktı, sonra ellerindeki pası sildi.

"Kirlenirsen annen kızıyor herhalde!"

"Hayır" dedi Walter sessizce "altın ayıcıklar için, kirletmek istemiyorum da." Cebinden küçük bir poşet çıkardı ve Mark'a tuttu. Mark poşeti Walter'in elinden kaptı. "Altın ayıcıklar, gerçek Haribo ayıcıkları. Nerde buldun bunları?" Poşet daha önceden açılmıştı, Mark elini sokup avuçlamaya başladı. "Annem istasyondan alıyor" dedi Walter, "İntershop."* Walter'in annesi Stötteritz Kilisesi'nde sekreter olarak çalışıyor ve eline bazen Batı parası geçiyordu. Walter bunu, bana bir seferinde anlatmıştı. Esasında kimseye bundan bahsetmezdi çünkü okulda Walter'in kilisesiyle dalga geçiyorlardı. Walter, Mark'ın yanına, sandığın üstüne oturdu. Ben de onların yanına gidip bir avuç dolusu altın ayıcık aldım, poşet neredeyse boşalmıştı, Mark bir domuz gibi tıkınıyordu. Ayıcıklar birbirine yapışıyordu ve çiğnerken dişlerimin arasında kum gıcırdadı. "Ayıcıklar çok güzel" dedim ve Walter gülümsedi. Yanındaki ahşap duvara parmağıyla tıklayarak "Baksana" dedi, "burası daha önce neydi, bu hale nasıl soktunuz burayı?"

Mark çiğnemeye devam ederken "Bi kamyon" diye mırıldadı, "burası eskiden bir kamyon treyleriydi. Burada bırakmışlar. Şimdi bize ait." Elini bir kez daha poşetin içine daldırdı, sonra ayağa kalktı, duvara dayalı duran birkaç tahta parçasını kenara kaldırdı ve Walter'e kocaman lastiklerden birini gösterdi. Walter lastiğin önüne çömeldi ve lastiğe yumruğuyla vurdu. "Bunun içinde hâlâ hava var."

"Tabi, tabi ki, burada her şey hâlâ çalışıyor. Eğer istersek treyleri bir arabaya bağlayıp gidebiliriz. Denize, Baltık Denizine, öyle değil mi, Danie?"

---

*. Doğu Alman sınırlarında bulunan ve Batı mallarının satıldığı dükkânlar zinciri.

"Tabi" dedim, "gidebiliriz." Kıç tarafına gittim ve lombozdan evlere ve arka avluya baktım, sonra karşı duvara gidip diğer lombozdan sokağa göz attım. Kimsecikler gözükmüyordu.

"Hey, Mark, daha sonraki sinema" anacaddenin önündeki tel örgülü kapıya baktım, "yani, sinema..."

"Olmuyor, Danie, değil mi?"

"Evet" dedim, "bugün olmuyor."

Anacaddenin karşı tarafında da arkasında süper marketin avlusunun bulunduğu tel örgülü bir kapı vardı, bazen buraya yük trenleri geliyor ve un, bira ve çikolata indiriyordu.

"Demek manevraya gitmek istiyorsun, Danie."

"Evet" dedim, "mecburum."

"Fakat karar vermiştik, Danie *Old Surehand*" Mark şimdi arkamdaydı, yüzümü ona döndüm. "Üzgünüm, Mark fakat elimde değil."

"Daha önce bana söylemen gerekiyordu, Danie, okulda, üzerimde üniformam bile yok." Gömleğimin yakasına uzandı ve fularımı düzeltti. "Sen geldiğin anda anladım, Danie." Hiç söylenmiyordu, çok sakindi, onun yanından, mumlardan birinin önünde oturup alevi seyreden Walter'e baktım. "Sana kızgın değilim, Danie... birazcık belki." Sandığına gitti ve açtı. Sandığın içinden yeşil bir poşet çıkartıp yanına koydu ve kazağını çıkarttı. Poşetin içinden beyaz izci gömleğini aldı, yavaşça düğmelerini çözdü ve üstüne geçirdi. "Bir gelsene, Walter, fularımı takıver." Walter doğruldu ve Mark'ın yanına gitti. "Sana hiç söylemiyorum, Danie, sen zaten kendin de takamıyorsun." Gülümseyip gömleğini iliklediği. Walter, Mark'ın önünde durmuş kırmızı fuları takıyordu, sonra fuları düğümlemeye başladı. Mark "Pantolonum da yanımda" dedi ve ayağıyla poşete dokundu, "hepsi yanımda, yalnızca bere, bereye ihtiyacım yok." Ceketimin cebine davranıp beremi avucumun içinde buruşturdum. Mark "Eğer sen..." dedi ve gömleğindeki kırışıkları düzeltti, "biliyor musun, senin karar vermeni istedim ve özellikle her şeyi beraberimde getirdim. Seni gördüm, yani Katja'yla, demin." "Katja" dedim. "Evet, Katja'yla. Ve düşündüm ki..." Mark pantolonunu sandığın

üzerine koydu ve poşetten ütülü mavi izci pantolonunu çıkartıp giydi, "o anda iddiaya girdim, kendi kendimle... buna rağmen geleceğine dair, Palast sinemasına, Danie." Birkaç kere dizlerinin üstüne çöküp kalktı ve pantolonunu çekiştirdi, sonra eşyalarını poşete, poşeti de sandığın içine yerleştirdi. "Kaybettim." İki tuğla aldı ve tuğlaları kapağın üstüne koydu.

Walter "Sizi hiç anlamıyorum" dedi ve mumu üfleyerek söndürdü, "orası hiç de fena değil, izci manevrası yani."

"Rico'nun da bir seferinde hoşuna gitmişti" dedim sessizce, sonra başparmağımı ve işaret parmağımı tükürükleyip ikinci mumun alevini söndürdüm. İçerisi neredeyse kapkaranlık olmuştu, son mumun yandığı lombara doğru yürüdük. "Evet" dedi Mark, "o zamanlar. Üzerinden bayağı zaman geçti, Danie." Başımı salladım.

Walter "Elektro tüfekler hiç de fena değil" dedi.

"Gerçek havalı tüfekler çok daha iyi."

"Fakat mayınlar" dedi Walter, "tüm o rengârenk mayınlar..."

"Baksana" Mark, Walter'in göğsüne parmağıyla yavaşça dokundu, "eğer yine gelmek istiyorsan, şimdi çeneni kapa." Walter başını salladı ve merdivenden güverteye çıktık. Tahtaları lombarın üstüne yerleştirip tahtaların üstüne de birkaç taş koyduk, sonra gemimizi terk ettik.

Atış talimi bitmişti. Elektro tüfekler poligonundaki yeşil lamba bir kere daha yanmıştı, isabet, son atışım, onda altı, hiç fena değil; FDJ*'lilerin havalı tüfeklerle atış yaptığı ikinci çalışma salonundaki patlamalar da sona ermişti. Elektro tüfekleri masaların üstüne koyup kapıya doğru yürüdük.

"Gördün mü, Danie, gerçekten iyiydim" dedi Mark avluya indiğimizde ve kendi göğsüne vurdu, "neredeyse Old Surehand gibi! Benim dokuzuma hiçbir zaman ulaşamazsın!" "Dokuzuna da, Old Surehand'ına da sıçayım" demek istedim fakat arkadan ittirip sıkıştırıyorlardı ve böylece öne doğru savrulduk. Herkes karmakarışık koşuşturup hizaya girmeye çabalıyordu, izciler,

*. FDJ: Freie Deutsche Jugend (Özgür Alman Gençliği).

FDJ'liler ve öğretmenler. Bayan Seidel de oradaydı ve yanında Katja duruyordu, benim grup kurulu başkanım. Boyumuza göre sıraya dizildik. Ben son sıradaydım; Mark benim iki sıra önümdeydi. Öndeki podyuma baktım, podyumda İzci Şefi Bay Dettleff, daha demin poligonlardan sorumlu olan Müdür Bay Singer, babası Macaristan'dan gelen Dostluk Kurulu Başkanı Mikloš Maray duruyordu, sonra onlara Albay da katıldı, Albayın apoletleri kocaman görünüyordu. Podyumdaki iki hoparlörden marş müziği sesi geldi, Bayan Seidel bize döndü ve parmağını dudaklarına götürdü. Müziğin sesi alçaldı, sonra hoparlörlerden kulakları acıtan gıcırtı ve ıslık sesleri gelmeye başladı, Bay Dettleff mikrofon ayaklarının arkasında duruyor ve mikrofonlarla oynuyordu. "Sola dön!" Her zaman olduğu gibi birkaç salak ters yöne döndü. "Gözler öne! Uygun adım marş!" Müzik yeniden duyuldu ve uygun adım yürümeye başladık. Podyumun etrafında bir kare çizdik ve biz yürürken Dostluk Kurulundan üç tip üç bayrak direğine bayrakları çekiyordu. Birisi topuğuma basınca arkama döndüm. Altıncı sınıflar hızlı yürüyor ve şart koşulan mesafeye uymuyordu. Sonra podyumun etrafındaki turumuzu tamamladık ve durduk.

"Sağa dön! Gözler öne! Rahat!" Hoparlörden yine bir gıcırtı sesi geldi. "İzciler! Sizleri Thälmann izci selamıyla selamlıyorum: Barış ve sosyalizm için Hazır Olun!

"Her zaman hazırız!" diye koro halinde bağırdık ve izci selamı vermek üzere ellerimizi başımıza götürdük.

"FDJ'liler! Sizleri Özgür Alman Gençliğinin selamıyla selamlıyorum: Dostluk!" FDJ'liler "Dostluk!" diye bağırdı, önümde duran birkaç geri zekalı da "Dostluk!" deyip sonra da güldü, bu hep böyle olurdu. "Sevgili Thälmann izcileri, sevgili FDJ'liler, sizleri 'Barış İçin Hizmet' izci manevramız vesilesiyle selamlıyor ve başarılı ve verimli bir manevra gerçekleştireceğimizi umuyorum!"

Stünzer Parkı'nda yürüyorduk. Stünzer Parkı, Doğu Leipzig'in en büyük parkıydı, Mark ile her zaman buluştuğum ve Rico ile

eskiden buluşmuş olduğum bizim parktan çok daha büyük, yalnızca Barış Parkı daha da büyüktü. Üçlü gruplar halinde yürüyorduk, yirmi bir öğrenci ve Bayan Seidel. Diğerleri coğrafya öğretmeniyle birlikte gölün yanındaydı. Yanımda Mark ve biraz arkamda Isırıcı lakaplı Stefan yürüyordu; Stefan benden hoşlanırdı fakat Mark ile o kadar iyi anlaşamıyordu. Mark'ın gözleri iyi gördüğü için, biz öncü olarak yürüyorduk. Bay Singer bunu yoklamadan sonra Bayan Seidel'e anlatmış ve Mark'ın atış poligonunda gösterdiği iyi performansı övmüştü. "Ve Daniel de atış poligonunda çok iyi bir performansla kolektife katkıda bulundu. Eğer öğrenmek ve hatalarından dersler çıkarmak istiyorsa –ki ben öyle olduğunu sanıyorum– o halde doğru yolda sayılır." Hangi hataları kastettiğini bilmiyordum, doğru yol da bana herhangi bir şey ifade etmiyordu.

Stefan arkamızda "Bir tane buldum" diye bağırdı, "sanırım, bir tane buldum!" Dönüp onun yanına gittik. "Saçmalama, bu yalnızca parçalanmış bir ayakkabı kartonu, gördün mü!" Mark kartona bir tekme savurdu ve karton çalılıkların arasında asılı kaldı. "Doğru dürüst bakman lazım!" "Tamam, tamam!" Stefan yoluna devam etti, küçük bir dal parçasını ayağıyla önünde sürüklüyordu. Mark'a sessizce "Ona bu kadar kötü davranma" dedim. "Tabi, tabi, Danie, yakında onu da korsan gemisine getirirsin, değil mi?"

"Son ver buna, Stefan iyi bir çocuk. Zaten Maik ile yeterince sorunu var."

"Maik tam bir göt, Danie, bunda haklısın." Mark dikkatli bir şekilde arkasına baktı fakat korkmasına gerek yoktu, Maik hastaydı, dört günden beri evde yatıyor ve çok kötü görünüyordu, bunu babası yapmıştı. Tüm bunları bana, onu ziyaret etmiş olan Katja anlatmıştı, bilindiği gibi Katja sınıf kolektifinden sorumluydu. "Danie, dur, herkes dursun, şurada bir şey var, bir mayın var, şurada bir tane daha, vay canına!" Mark bir çalılığın önünde çömeldi ve çalı ve yapraklarla gizlenmiş bir kartonu dikkatli bir şekilde çalıların içinden çıkardı. Stefan birkaç metre ötede bir ağacın altında duran ikinci kartona koşmuştu. Hep aynı şey, ne-

rede bir karton varsa, bir diğeri çok yakında olurdu, birini bulmaktan dolayı sevineceğimiz için diğerini gözden kaçıracağımızı zannederlerdi. Karton kutunun kapağını açan Mark'ın yanına çömeldim ve kartonu tuttum. "Dikkat et, Danie yoksa patlar!" Kutunun içinde kırmızı bir balon vardı ve yanlardan sokulmuş olan çiviler balona neredeyse değiyordu. Mark iki eliyle balona uzandı ve balonu çok yavaş bir şekilde dışarıya çıkarmaya başladı. Bayan Seidel yanımızda duruyordu, sivri ayakkabılarını gördüm. Mark "Çok sakin" diye fısıldadı, "biraz sonra benimsin." Arkamızda birkaç kişi güldü ve Bayan Seidel'in "Şşşşt" dediğini duydum. Mark balonu dışarıya çıkarmış, mayın etkisiz hale getirilmişti, Mark balonu iki eliyle kavrayıp kafasının üstüne getirdi ve güldü. Bayan Seidel "İyi iş" dedi. Stefan'ın işi henüz bitmemişti ve kartonla uğraşıyordu. Gömleğinin kollarını yukarıya kıvırmıştı, yüzü kıpkırmızıydı ve balonu yoklarken gökteki bulutlara bakıyordu. Birkaç kız kutunun yanına oturmuş kestane topluyordu. "Sakın bir halt yeme" diye fısıldadı Mark ve Stefan'a baktı. Stefan nihayet balonu kutudan çıkardı. Balon yeşil ve uzundu ve üstünden küçük bir uç sarkıyordu. Mark "çük gibi şu balona bak" diye fısıldadı ve sessizce güldü. Bayan Seidel "Çok iyi" dedi, "sonuçta çok puan alacağız." Stefan balonu ceketinin altına soktu ve balon orada küçük bir köpek gibi hareket ediyordu. İki kız çivili kartonları aldı, kartonları her zaman alırdık çünkü izciler çevreyi korurlardı. "Dikkatli olun" dedi Bayan Seidel, "bir yerinizi yaralamayın."

Çalılıkların arasında bir patlama oldu. Balonlarımıza baktık fakat onlara bir şey olmamıştı ve Mark ile Stefan'ın elindeydi. Yine üçlü gruplar halinde sıraya girmiştik, Walter'i hiçbir yerde göremiyordum ve patlamanın Walter ile bir ilgisi olduğunu hemen anladım. "Walter yok." Bir kız Bayan Seidel'in önünde duruyordu, yanlarından geçip çalılıklara gittim. "Daniel, öyle kendi başına..." Ama geri dönmedim ve biraz sonra çalılıkların arasında Walter'in renkli ceketini görmüştüm bile. Mayın kutularının birinin önünde yerde oturuyordu. Elinde mavi bir şey vardı, yanına çömeldim, balonun işi bitmişti, artık bir şey yapılamazdı. "Haydi, gel" dedim, "önemli değil. Boş ver."

"Tamir edebilirim" dedi sessizce ve lastiği çekiştirmeye başladı, "yamayabilirim. Baksana, Danie, delik burada, küçücük... şurada yukarda, havanın içine üflendiği yerde, bunu yine bağlayabiliriz, değil mi, Danie?" Bana baktı, gözleri kocamandı. Lastiği çekiştirip duruyordu, eline uzandım. "Bırak şu zırvayı" dedim, patlak balonu aldım ve çalıların içine attım. "Bırak saçmalamayı ve ayağa kalk!" Walter boş kutuyu alıp ayağa kalktı. Mark arkamda "Tam gümbürdedi" dedi. Arkama döndüm ve "Kapa çeneni, Mark!" diye bağırdım. Şimdi diğerleri de çalılıkların arasında duruyordu. Bayan Seidel yanımıza geldi ve Walter'in önünde durdu. "Gruptan böyle uzaklaşamazsın, Walter."

"Özür dilerim" Walter, Bayan Seidel'e kutuyu uzattı, "patladı. Tam çıkarmıştım, patladı..."

"Walter" dedi Bayan Seidel, "işte bunun için bir grubuz, kolektifiz, Walter..." Sustu ve gözlüğünün üzerinden bana ve Mark'a baktı, döndük ve diğerlerinin yanına gittik. Çalıların arasındaki otların üstüne oturduk ve Walter'in önünde durduğu için onu görmemizi engelleyen Bayan Seidel'e baktık. Bayan Seidel, aynı biz şarkı söylerken müzik öğretmeninin yaptığı gibi havada elini kolunu sallıyordu. Sonra Walter arkasında olmak üzere yine yanımıza geldi. Walter elindeki boş kutuyu göğsüne yapıştırmıştı, elimi omzuna koydum fakat yanımdan geçip gitti.

Yine üçlü gruplar halinde sıraya girip yürümeye başladık. Önümüzde demiryolu köprüsünü ve köprünün altından geçen tüneli gördük. Tünelin içinden kimsenin adını bilmediği bir çay akıyordu. Küçük çay, bahçeli yerleşim alanı Stünz'ten gelîyordu ve çay çok kötü koktuğu için bahçelerin birçoğu boştu ve hasar görmüştü. Tünelin içinden geçerken nefesimizi tuttuk. Üzerimizdeki demiryolu hattı çok geniş olduğu için, tünel oldukça uzundu. Yan yana üç ray, bunlardan birisi Doğu Leipzig lokomotif hangarına gidiyordu. Mark yanımda "İğrenç" diye fısıldadı. "Şşşşt!" dedi Bayan Seidel. Bizim birkaç metre arkamızda, her şeyi görebilmek için grubun ortasında yürüyordu. Mark yine fısıldadı: "Gaz saldırısı." Sonra bana baktı ve sırıttı. Arkamızda başka birisi de fısıldadı: "Gaz saldırısı." "Şşşşşt!" Bu, gaz değil,

Bayan Seidel'di, görevi yerine getirdiğimizden emin olmak istiyordu. Düşman bölgesindeydik ve konuşmamız yasaktı. Gaz saldırısı kokan çaydı, her seferinde, her yıl, bunun ne zaman başladığını hiç kimse tam olarak bilmiyordu. Üstümüzden bir tren geçti, gürültüyle ve takırdayarak, sanki tünel çökecekmiş gibi. Birkaç kız çığlık attı ve Bayan Seidel "Şşşşt!" yaptı. Çayın içinde bir şey şırıldadı, bunun haricinde su sakin ve simsiyahtı; birisinden tünelde sıçanların olduğunu duymuştum, su sıçanlarının. Sonra tünelden çıktık.

Önümüzde küçük bir yeşillik göründü, oraya yeşil bir çadır kurulmuştu ve çadırın önünde, üzerinde bardakların durduğu masalar vardı. Birisi "kır yemeği" diye seslendi. O anda ben de gördüm, çadırın arkasında birkaç FDJ'li duruyor ve tabakları dağıtıyordu. Üçlü gruplar halinde oraya doğru yürüyorduk. Bayan Seidel "Bu kadar hızlı değil" diye bağırdı, "son egzersizi de tamamlamamız lazım!" Ellerinde ağır toplar taşıyan ve bunları yerdeki sarı halkalara atan bir grup izciyi işaret etti. Çoğu hedefi tutturamıyordu, toplar çok ağır olduğu için hemen yere düşüyor ve halkaların yanından yuvarlanıyordu. Topları atarken izcilerin eğilip bükülmesi komik göründüğü için gülmek zorunda kaldım. Bayan Seidel "İlkönce son görev" diye bağırdı, "son görev!" Fakat bağırmasının artık bir anlamı yoktu, hepimiz yemeğe ve içeceklerin bulunduğu çadıra gidiyorduk. Mark önümdeydi ve neredeyse koşuyordu, balonu elinden uçtu, son bir kez geriye dönüp baktım. Balon çayırın üstünden hoplayarak çaya doğru yol aldı ve çalılıkların arasında kayboldu.

Palast Sineması

Mark yok olmuştu. Rehabilitasyondan kaçmış ve yok olmuştu. Belki bizim de biraz suçumuz vardı çünkü onun için ne kadar önemli olduğunu bildiğimiz halde –özellikle Rico bunu biliyordu– onu ziyaret etmemiştik. Her tarafta sormuştuk fakat semtte kimsenin ondan haberi yoktu, kimse onun hâlâ şehirde mi olduğunu yoksa Berlin'e mi gittiğini bilmiyordu; Berlin'de o maddeyi her köşe başında bulabilirdi ve Berlin çok büyüktü. Mark kaçalı bir hafta olmuştu ve ayyaş Thilo bana gelip bir şey bildiğini, bir şey duyduğunu söylediğinde, gazetede birkaç günde bir çıkan polis raporlarına ve ölüm ilanlarına bakmaya başlamıştık. Ayyaş Thilo çok şey duyardı çünkü sokaklarda dolanıp durur ve içerdi.

"Danie" dedi, "Danie, bir şey biliyorum. Danie, bir şeyler duydum."

"Anlat bana" dedim.

"Mark'la ilgili" dedi.

"Anlat bana" dedim, dudaklarını kıpırdatıp öksürdü ve eliyle boğazını yokladı. Birlikte geceleri açık olan dükkâna gittik ve birkaç şişe birayla beş küçük şişe *Goldkrone* aldım, sonra kaldırıma oturup içmeye başladık. "Anlat bana" dedim fakat henüz herhangi bir şey anlatamazdı çünkü bira şişesini başına dikmiş içiyordu, şişe boşalana kadar içti. Derin bir nefes aldı ve göğsüne vurdu. "Sağ ol, Danie, bu gerekmezdi... bira olmasa da... yani Mark, biliyor musun? Doğu ormanının arkasındaki eski sinemayı bilirsin."

"Palast Sineması" dedim.

"Palast Sineması." Başını salladı. "Yandı. Birkaç sene önce."

"Biliyorum" dedim.

"Yani, birisi... birisi onu orda gördü. Sinemanın içinde."

"Kim? Kim onu orada gördü?" *Goldkrone*'lerden birisini açtım ve küçük şişeyi Thilo'ya uzattım. Şişeyi dişlerinin arasına sıkıştırdı ve şişe boşalana kadar başını arkaya yasladı. "Bi arkadaş, Danie, yalnızca bi arkadaş." Plastik bir poşet içinde ayaklarımın arasında duran bira şişelerini şangırdattım, sonra poşeti ona doğru ittirdim. Poşetin içinden bir bira aldı ve anahtarlığıyla açtı. Kendisine ait bir evi bile olmamasına rağmen, anahtarlığında bir sürü anahtar vardı. Esso benzinliğinin orada, tanımadığım ve tanımak da istemediğim bir ayyaşın yanında kalıyordu.

"Stefan'dı... yani Pitbull."

"Pitbull mu anlattı sana bunu?" Ona bir tane daha *Goldkrone* uzattım, şimdi daha yavaş içiyordu ve elleri çok sakindi. "Yok, Danie, yok, onu gördüm. Sinemada, Mark ile birlikte."

"Olamaz." Poşeti düğümledim ve ayağa kalktım. Pitbull daha dün bana gelmişti ve Mark'ı nasıl bulabileceğimizi düşünmüştük. Pitbull şu anda boktan bir satıcıydı, semtte herkes bunu bilirdi fakat bizim arkadaşımızdı, kardeşimizdi, semtte herkes bunu da bilirdi.

"Danie, hayır, Pitbull orada değildi, yalnızca öylesine dedim. Mark'ı ben gördüm, ben!" Sesi giderek yükseliyor, neredeyse bağırıyordu ve bacağımı tuttu. Yeniden yanına oturdum ve poşeti aramıza koydum.

"Pitbull meselesi" dedi, "Danie... Pitbull..."

"Boş ver Pittbull'u" dedim, "Mark ne durumda?"

"Mark saklanmış, oraya saklanmış. İnan bana Danie, Mark orada!"

"Ne zamandan beri?" Ceketimin cebinden bir tane daha *Goldkrone* çıkardım ve içtim. "Ne zaman... ne zaman... bilmiyorum Danie, onu orada iki gün önce gördüm."

"Ve bana daha bugün geliyorsun?" *Goldkrone*'lerden birisini daha içtim ve sonuncusunu dizimin üstüne yerleştirdim.

"Danie, Danie, çok üzgünüm, unuttum... düşünemedim. Aptallıktı, Danie." Thilo eliyle alnına vurdu ve diğer elindeki bira şişesi titreyip dans etmeye başladı, koluna köpük akıyordu.

"Nasıl içeriye girerim?"

"Arka avludan, avluyu geçmelisin, orada bir çöp yığını var, hemen duvarın dibinde, bir de pencere, tahtalar, onları yana kaldırıp girebilirsin."

"Teşekkürler, Thilo."

Goldkrone'yi yine cebime koydum, poşeti aldım ve doğruldum. Demiryoluna doğru yürüdüm, henüz öğleden sonraydı, hava kararıncaya kadar birkaç saat vaktim vardı. Köşede bir kez daha geriye döndüm. Ayyaş Thilo hâlâ kaldırımın üstünde oturuyordu, dizlerine sarılmıştı ve vücudunun üst kısmıyla öne arkaya sallanıyordu.

"Thilo!"

Bana doğru dönüp el salladığını gördüm. Poşetin içinde dört şişe bira vardı, bunlardan ikisini ve küçük *Goldkrone*'yi eski bir Wartburg'un üstüne koyup yürümeye devam ettim, Doğu ormanı yönüne.

Sokakta duruyor ve eski sinemanın ön cephesine bakıyordum. Palast sineması şehrin kenarında bulunuyordu, şehirden

çıkış tabelasının birkaç yüz metre ötesinde. Burası küçük bir sinemaydı ve daha Doğu zamanlarında oldukça boş olurdu. Sinemanın sahibi olan tip birleşmeden üç yıl sonra bu nedenle burayı ateşe vermişti, semtteki insanlar böyle anlatırdı. Sigorta insanların anlattığını umursamayarak zararı ödemiş ve o tip de yok olmuştu. Belki gerçekten bir kaza meydana gelmişti veya bir kısa devre veya buna benzer bir şey çünkü birleşmeden sonraki yaz sinemada mükemmel bir seks filmleri programı gösteriliyor ve semtin yarısı *Mutzenbacher**, O.'*nun Hikâyesi Vuruş Kalesi* veya *Okullu Kızlar Raporu* gibi filmleri seyretmek için sinemaya gidiyordu. Doğu zamanlarından böyle filmler bilinmezdi ve Palast sinemasının sahibi çok iyi para kazandı.

Gece matinelerinin olduğu zamanlar kırmızı bir ışıkla parlayan yazıya baktım, "Pa ast Sineması" "l" harfi birleşmeden çok önce kırılmıştı. Yazının üstünde camları kırık iki küçük pencere vardı, pencerelerin etrafındaki duvar kapkaraydı. Yaya yoluna geçip girişin önünde durdum. Büyük kahverengi kanatlı kapıya kalaslar çivilenmişti ve her iki kanatta tabelalar asılıydı: "Girmek yasaktır, ebeveynler çocuklarından sorumlu tutulur!" Sanki kırık dökük ve yarısı yanmış sinema şimdi, sinema makinisti veya kasiyerin filmden önce Doğu ormanının oyun alanlarına gidip öğleden sonra matinesi için birkaç çocuk daha toparlamaya çalıştığı o zamanlardan daha cazipmiş gibi. O zamanlar filmi izlemeye yalnızca Mark ve ben ve iki veya üç ayyaş çocuğu gelirdi, film ise en az on seyirci olduğu zaman başlardı; kurallar vardı ve kurallara herkes uymak zorundaydı. Kapının yanında program ve afişlerin yer aldığı camlı ilan levhası vardı, cam kırıkları kutunun içine saçılmıştı ve levhanın içinde yalnızca paramparça bir kâğıt parçası asılı kalmıştı, kâğıtta "film" sözcüğü ve yarım bir "a" harfi okunabiliyordu.

Binanın etrafını dolaşıp arka avlu tarafına geçtim. Sinemanın çevresindeki evler de harabe halinde ve boştu, artık kimse şehir kenarında, Leipzig'in güneydoğusunda oturmak istemiyor ve semtin insanları Doğu ormanının birkaç yıl içerisinde çıkış tabe-

*. Fiktif bir fahişe ismi.

lasına kadar olan alanı kaplayacağını söyleyerek şakalaşıyordu. Ayyaş Thilo'nun tarif ettiği çöp yığını oradaydı, taşlar, yanık tahtalar ve eski mobilyalar. Yığının üstünde, önünde tahtalar duran bir pencere vardı. Çöp yığınının üstüne çıktım, sendeledim ve tahtalara tutundum. Bira ve *Goldkrone*'ler iyi bir yatırım olmuştu. Pencereye dayalı olan birkaç tahtayı yana kaldırdım. İçerisi karanlıktı, hiç kımıldamadan durup kulak kabarttım. Sessizlik. Pencere eşiğine tırmanıp aralıktan içeriye girdim. Ayaklarımın altında cam kırıkları gıcırdadı, orijinal Zippo çakmağımı çıkartıp yaktım. Boş bir odadaydım, yalnızca duvarlarda film afişleri asılıydı, sonra karşı duvarda bir pencere daha gördüm, camsız. Pencerenin yanında bir kapı vardı, kasa odası. İçerisi hâlâ biraz yanık kokuyordu, yangın o zamanlar üst katta, makine odasında çıkmış ve söndürülmeden önce aşağıya seyirci salonuna kadar yayılmıştı. Biz o gece Doğu ormanında oturmuş içiyorduk, Mark, Rico ve ben; itfaiyeyi duyup ağaçların üstüne doğru yansıyan alevlerin ışığını gördüğümüzde oraya koştuk. Mark sürekli "sinemamız" demişti, "eski güzel sinemamız." Ve Mark şimdi buradaydı. Tahtaları yeniden elimden geldiğince aralığın önüne yerleştirdim, sonra elimde çakmakla duvar boyunca yürümeye başladım. *Uzun Gezinti*, *Çılgın İkili*, *Old Surehand*. Durdum. Birisi afişi sökmeye çalışmıştı fakat afiş duvara çok sağlam bir şekilde yapıştırıldığı için, yalnızca alt kısmı sökülmüştü. Yırtık kâğıdın üzerinde elimi gezdirdim ve kapıya gittim. Kapı kolunu aşağıya indirdim. Kapı açıktı. Lobideydim. Küçük satış gişesine doğru eğildim ve sessizce "İki çocuk, lütfen" dedim. Elimdeki çakmak ısınmıştı, söndürdüm. Bira şişelerini ceketimin ceplerine sokup poşeti karanlığın içine attım, sonra lobide yürürken iki kolumu öne uzattım. Ahşaba çarptım, burası salonun kapısı olmalıydı. Kapı kolunu aradım fakat kapı gıcırdayarak açıldı. Durdum ve yine kulak kabarttım. Sessizlik. "Mark" diye hafifçe seslendim, sonra biraz daha yüksek bir sesle: "Mark, benim, Daniel!" Orada bir şey mi takırdamıştı? "Mark, oğlum, benim, Daniel!" Fakat tam bir sessizlik hâkimdi. Belki de çoktan yine gitmişti, belki de yoldaydı... Çakmağımı yine yaktım ve koltuklara giden merdivenden inmeye başladım. En

arkadaki koltuklar yanmıştı ve duvarlar simsiyahtı. Küçük sahneye doğru yürüdüm, yırtık pırtık beyazperdeyi seçebiliyordum, ön perde yok olmuştu. Helanın kapısı açıktı, çakmağın ışığını içeriye tuttum ve yerde parçalara ayrılmış bir lavabo gördüm. Küçük sahneye tırmanıp karanlık salona baktım. Zippo yine ısındığı için yere koydum. Beyazperdenin tam önünde yerde bir şey vardı. Sessizce "Mark" diye seslendim. Hiç hareket etmedi. Belki uyuyor ve rüya görüyordu, belki de kendi işini kendisi bitirmişti. Çömeldim ve elimi yüzüne götürdüm. Soğuk. Uyku tulumu ve battaniyenin üstü boştu. Her ikisini de yerden alıp beyazperdeye fırlattım. Orada ayrıca bir poşet duruyordu fakat içinde ne olduğunu görmek istemedim. "Göt herif! Neredesin?" Çakmağım söndü, karanlıkta çakmağı aradım. Sıcak. Çakmağı aldım, sahneden yere atladım, en ön sıradaki koltukları yoklayıp ahşap oturaklardan birisini indirdim ve üzerine oturdum. Üstümde parıldayan ışık kümesine uzandım ve elim simsiyah bir şekilde, tam tüfeğiyle nişan alıp, yanan fitili son anda dinamit lokumundan ayıran Old Surehand'ın yüzünü örttü. "Bu saçmalık da ne oluyor, bırakın hıyarlığı!" Arkamdaki çocuklar söyleniyordu. Mark yanımda güldü. "Salak herif, neredesin?" Sandalyenin kolunda bir bira açtım ve bir sigara yaktım. Bir yudum aldım, sonra şişeyi yere koydum ve cebimdeki diğer şişeyi de yerdeki şişenin yanına yerleştirip arkama yaslandım. Bacaklarımı uzattım, şişeler birbirine çarptı ve hafifçe şangırdadı. Ayyaşlar buradaydı. Arkamda bir yerde oturuyorlar, şişelerini tokuşturup gülüyorlar ve *Winnetou 3* ile ilgilenmiyorlardı. Ucuz purolar içiyorlardı, *Handelsgold* gibi kokan purolar. Puroların dumanı bizim oturduğumuz yere kadar geliyor ve beyazperdenin önünde küçük bulutçuklar oluşuyordu, ateşlenen silahların dumanı, haydutların daha çok kurşunu vardı. Mark yanımda "Her şeyi tutuşturacaklar" diye fısıldadı, "halbuki yasak, bu!" Fakat muhtemelen "Sigara içmek yasaktır" kuralı "Film en az on seyirciyle başlar" kuralından daha önemsizdi ve yine muhtemelen makinist *Winnetou 3* filmini seyretmek isteyen birilerini bulduğuna seviniyordu. Çünkü matineye yalnızca Mark ve ben gelmiştik ve makinist Doğu ormanının oyun alanlarındaki

çocukları, yirmi fenik karşılığında içeriye almaya hazır olmasına rağmen ikna edememişti. Çocukların çoğu filmi daha önceden görmüştü ve filmin sonunda Winnetou'nun ölümünü bir kez daha yaşamak istemiyordu. Winnetou kan kardeşinin kollarında ölürken herkes ağlardı ve biz de filmi önceden birkaç kez görmüş ve her seferinde biraz ağlamıştık. O sahne geldiğinde dudaklarımızı ısırıyor ve birbirimize bakmıyorduk. Ayyaşlar gelmişti ve onlar Winnetou'nun geberip gebermemesini umursamıyordu çünkü dışarıda yağmur yağmaktaydı ve makinist onları içeriye almasaydı Kaufhalle'nin önündeki banklarda oturmak zorunda kalacaklardı. Şişelerini şangırdatıp gülüyorlardı ve kokuları bize kadar geliyordu. Fakat o sahne geldiğinde ve Winnetou vurulduğunda –pislik katil gerçekten iyi bir atış yapmıştı– ve Old Shatterhand onu tuttuğunda ve Winnetou sedyenin üstünde yattığında –güneş batıyordu ve bir ordu borazancısı bir veda melodisi çalıyordu– ve Old Shatterhand de ağlıyor ve kan kardeşiyle yaşadığı güzel anları ve at gezintilerini hatırlıyordu, işte o anda herkes aniden sessizliğe büründü. Ayyaşlardan biri "Ölüyor" diye fısıldadı ve sanki her an kendisi de geberecekmiş gibi öksürdü, "gidiyor." Bir diğeri "En iyi arkadaşı" dedi, "gerçek ve en iyi arkadaşı." Ve Old Shatterhand kan kardeşinin elini tuttu ve batan güneşe, sonra da kardeşine baktı ve gözleri parlıyordu. Dudağımı ısırdım, arkamızdaki ayyaşlar hafifçe burunlarını çekiyordu. "Arkadaşı, en iyi ve gerçek arkadaşı." Winnetou artık neredeyse hiç nefes alamamasına rağmen "Kardeşim" diye fısıldadı. Ayyaşlardan biri "Kardeşi" dedi, "hem de kardeşi" daha fazla öksürdüler, "tek ve en iyi kardeşi her şey bittiğinde ve herkes atının üstünde uzaklaştığında, ayyaşlar ışık tekrar yavaşça yanana kadar sessiz kaldı. Biz kalkıp çıkış kapısına giderken, yerlerinde oturmaya devam ettiler, yüzleri kıpkırmızıydı ve dikenli sakalları biraz parlıyordu, yere bakıyorlardı.

"Danie" dedi Mark. "Kardeşim" dedim, güldü. Geldiğini duymamıştım, arkamda bir yerde oturuyordu ve çakmağımı yakıp geriye dönmek isterken "Hayır. Lütfen, Danie, söndür" dedi.

"Benim olduğumu nasıl bildin?"

"Bildim işte. En ön sıra, Danie, bizim sinemamız, buraya kimse gelmez."

"Ayyaş Thilo" dedim.

"Ayyaş Thilo'ya n'olmuş?"

"Yok bi şey" dedim, "bira ister misin?"

"Duvara doğru yuvarla."

"Sola mı?"

"Sola."

Şişeyi yanlamasına yere koyup ittirdim. Şişenin nasıl yuvarlandığını duydum, sonra ayak sesleri ve uzaklaşan ayak sesleri, arkamda bir sandalye gıcırdadı, bir tıslama ve Mark içmeye başladı.

"Sağ ol, Danie."

"Neredeydin?"

"Yalnızca biraz gezdim."

"Geri dön. En iyisi bu."

"Yapamam."

"Dene."

"Bana kızgın mısın?"

"Hayır. Belki biraz."

"Peki, parayla ilgili olarak, Danie?"

"Her şey yolunda, Mark, her şey yolunda."

"Hayır" dedi, "yolunda değil."

Haklıydı, hiçbir şey yolunda değildi.

"Benden borç isteyebilirdin" dedim.

"Verir miy..."

"Hayır" dedim, "o boktan şey için vermezdim."

Rehabilitasyonundan birkaç hafta önce bana gelmişti. Acilen mala ihtiyacı vardı, bunu görebiliyordum. Fakat bende mal yoktu, o da bunu biliyordu ve odadan çıkınca ona güvendiğimi de biliyordu. Ama ben ona güvenmemiştim, üstünü aradım ve ayakkabısının içinde sakladığı elliliğimi buldum. Onu yere sermek ve nihayet hayır diyebilmesi için bir doktora götürmek istedim fakat onu yere seremedim, onun için hiçbir şey yapamadım ve gitmesine izin verdim.

"O kadar boktan bir şekilde üzgünüm ki..."

"Hayır. O boktan şeydi" dedim, "bu, sen değildin, Mark."

"Evet" dedi, "o boktan şeydi."

Sustu, nefesini duyabiliyordum. Bir sigara yaktım, onun çakmağı da yandı. "Zippo'muz hâlâ duruyor mu?" "Hayır" dedi, "kaybettim, bir şekilde kaybettim. Dikkat etmedim." Kaybetmediğini biliyordum, iyi bir Zippo'ydu ve muhtemelen bir yerde beş veya on Marka satmıştı. "Hatırlıyor musun, Danie..." Zippo hakkında konuşmak istemiyordu çünkü Zippo'yu birkaç yıl önce Kaufhalle'nin orada çekiklerden çalmış ve ona hediye etmiştim hem de semtte çekiklerin bir hırsızı yakalayınca bir samuray kılıcıyla parmaklarını kestiğine dair bir sürü hikâye anlatılmasına rağmen.

"Hatırlıyor musun, Danie..."

"Neyi?"

"Filmleri, sikiş filmlerini, Danie. En arka sıra."

"Tabi" dedim, "hatırlıyorum." Kasiyer o zamanlar bizi, "Josefine Mutzenbacher" birkaç dakikadan beri oynarken ve herkes içeriye girmişken, daha on altı yaşında olmamamıza rağmen adam başı bir onluk karşılığında salona almıştı, kuralları birleşmeden sonra umursamıyordu.

Mark arkamda "Hatırlıyor musun" dedi, "ne kadar azgın olduğumuzu hatırlıyor musun?"

"Tabi" dedim, "özellikle sen, seninki ne biçim kalkmıştı, benden iki koltuk öteye oturmuştun."

Güldü, sonra bir yudum aldı ve yine güldü. "Asılmıştın, Danie, otuz bir çekmiştin."

"Evet" dedim, şimdi ben de gülüyordum, "ama sen, sen de çektin."

"Hem de nasıl!" giderek daha yüksek sesle gülüyordu, kahkahaları salonda yankılandı, "ona attırdım!"

"Kime attırdın?"

"O tipe" diye bağırdı, koltuklara vurduğunu duydum, "önümde oturan tipe, Danie. Ceketine attırdım ve hiçbir şey fark etmedi!" Tüm salonu çınlatarak güldü, güldü ve koltuklara vurdu,

sonra birdenbire sessizleşti. Biramı alıp bitirdim ve sigara izmaritini şişenin içine attım.

"Güzel zamanlardı" dedi Mark arkamda.

"Evet" dedim, "öyleydi. Peki ya şimdi?"

"Bilmiyorum, Danie."

"Geri dön, bir kez daha dene, yapabilirsin."

"Belki, Danie."

"Kolun nasıl?"

"Daha iyi. Şimdi bacağımdan yapıyorum."

Ayağa kalkıp yanına gitmek, suratını dağıtmak, ağzını burnunu kırmak ve onu, belki yardım edebilecek bir doktora götürmek istiyordum. Fakat yerimde kaldım, beyazperdeye baktım ve bir sigara yaktım.

"Danie..."

"Evet?"

"Şey nasıl..."

"Rico iyi. Yine saçmaladı ve yakında gitmesi gerekiyor, bunun haricinde iyi. Paul de iyi. Pitbull ise... Pitbull boktan bir ..."

"Ya sen, Danie..."

"Fena değil. Her zamanki gibi."

"Senin de gitmen gerekiyor mu?"

"Şimdilik değil."

"Bu iyi, Danie." Öksürdü ve sonra sümüğünü çekti, ben buradayken vurmaktan herhalde korkuyordu, ayrıca etraf karanlıktı ve her şeyin bir zamanı vardı. Bir seferinde Pitbull'un bodrumunda oturmuş içerken, Mark'ın üzerinde bir şırınga bulmuştum. Onu bir elimle boğazından yakalamış ve diğer elimle de şırıngayı, neredeyse gözbebeğine değecek bir şekilde gözüne yapıştırmıştım. "Eğer içine bir şey pompalarken yakalarsam, seni öldürürüm." Ama onu öldürmemiştim, ona bir daha hiç dokunmamıştım, bazen bunu hiç olmazsa denemiş olmayı istiyordum fakat bu da hiçbir şey değiştirmezdi.

"Danie..."

"Evet?"

Şimdi onu neredeyse anlayamayacağım kadar düşük bir ses tonuyla ve kelimeler arasında uzun duraksamalarla konuşuyordu, boktan şey yavaş yavaş etkisini gösteriyordu. "... sen gittiğin zaman, Danie, o zaman... kimsem yoktu. Kimse bana 'Mark, yapma' demedi. Hiç kimse. Neden gittin, Danie?"

"Bırak bu saçmalığı." Krize girince hep aynı şey olurdu, hep bizi suçlardı. Ortada bir suç var mıydı?

"Haydi, bırak saçmalamayı."

"Beni neden ziyaret etmediniz, Danie?"

"Lütfen, Mark, bunun faydası yok. Sen, yalnızca sen."

"Her şeyden dolayı çok üzgünüm, Danie. Çok kötüyüm, o kadar kötüyüm ki."

"Hayır" dedim, "değilsin. Bana nasıl motosiklet kullanmayı öğrettiğini hatırlıyor musun?" Ağlıyordu ve herhalde titriyordu da çünkü oturaklar gıcırdıyordu. Kalkıp gitmek istedim, hiçbir şeyin anlamı yoktu. "Hey, Danie" diye mırıldadı, "bana hayır, dedirten bir hapın olduğunu söylediler... yalan söylediler, domuz herifler yalan söyledi."

"Hatırlıyor musun" dedim, "depoda aynasızların nasıl hakkından geldiğimizi..." Fakat hiçbir şey hatırlamak istemiyordu, "çok boktanım, Danie, o kadar boktanım ki" ama ben anlatmaya devam ettim, eski zamanlardan, küçük Walter'den, Fred'den, Eastside'dan, Goldie'nin hep birlikte oturup içtiğimiz birahanesinden, "Grüne Aue" birahanesinden, Goldie'nin biz oraya gittiğimiz zaman barının arkasında yalnız başına kaldığı için "Grüne Aue"den nasıl nefret ettiğinden, yaşlı kadından ve yaşlı kadının elma şnapsından –"nasıl da altın gibi parlıyordu, hatırlıyor musun"– Pitbull'un adı henüz Stefan iken sahibi olduğu köpeğinden söz ettim; fakat Mark cevap vermedi, anlatmaya devam ettim, bir zamanlar Leipzig'in en iyi boksörü olan Rico'dan, Rico'nun ringde nasıl dans ettiğinden ve bir gün mutlaka yeniden dans edeceğinden, semtin bizi bekleyen kızlarından, yeniden birinci lige çıkacak olan Chemie Leipzig takımımızdan bahsettiml, ağzım kuruyuncaya, titremeye başlayıncaya ve san-

dalyenin üstüne yığılıncaya kadar anlattım. Mark cevap vermedi. Arkamı döndüm ve karanlığa baktım.

"Mark" diye sessizce seslendim, "Mark" ama Mark cevap vermedi. Çakmağımı yakıp arkama tuttum. Gitmişti. Onu bir daha göreceğimi sanmıyordum, hayır, onu bir daha görmeyeceğimi biliyordum.

Işınlar

Mark okuldan dönerken yolda, anne ve babasının aldığı mikrodalga fırından bahsettiğinde, bunu umursamazmış gibi yaptım çünkü bizim mikrodalga fırınımız yoktu. Birleşme daha yeni olmuştu ve sınıfta veya semtte çok az kişinin mikrodalgası vardı.

"Bana ne bundan" dedim, "ne işe yarar ki bu alet."

"Oğlum, Danie, beni dinlemiyor musun, içine bir şey koyuyorsun, yiyecek bir şey, hatta çorba ve birkaç dakikada hazır."

"Yani, gayet normal bir fırın."

"Hayır, oğlum, fırın değil. Çorba fırında olmaz. Fırından çok daha küçük ve çok, çok daha çabuk. Işınla çalışıyor!"

"Yani radyoaktif, öyle mi?"

"Sizde olmadığı için kıskanıyorsun!" Durdu ve önüme geçti.

"Hadi canım, ne kıskanması!" Mark'ı yana ittirdim. "Annem de yakında böyle bir alet alacak. Grundig'ten, en iyisi onlar!"

"Saçma, en iyisi Siemens, en pahalısı da!"

"Siemens'ten bir hesap makinem var" dedim, "hesap makineleri sahiden iyi ama mikrodalga..." Hesap makinesi bir reklam hediyesiydi ve Rico ile birlikte fuara gittiğimizde Siemens standından vermişlerdi. Hesap makinesinin çok az düğmesi vardı ve negatif rakamlarla bile hesap yapılamıyordu ama bunları Mark'a anlatmadım.

"İstersen bana gel" dedi Mark, "o zaman sana aletin ne müthiş olduğunu gösteririm."

"Şimdi mi?"

"Tabi."

"Peki, annenle baban?"

"İşteler. Fakat biliyor musun, mikrodalga, hayatında böyle bir şey görmedin!"

"Tabi gördüm, fuarda."

"Bu başka bi şey."

"Baksana, baban yine dergi aldı mı?"

"Tabi, üç tane. Her zaman elimin altında."

"Ablan da evde mi?"

"Yine külotuna taktın kafayı, değil mi? Hayır, evde değil."

"Tamam" dedim çabucak ve ablasının küçücük külotunu düşününce kıpkırmızı olduğum için kafamı çevirdim, "sana gidelim. Ama yalnızca dergiler için, boktan mikrodalgan umurumda bile değil."

"Şimdi böyle söylüyorsun. Fakat bir şeyler yiyince, ne kadar lezzetli olduğunu göreceksin, ışınlar çok daha iyi içinden geçiyor, anlıyor musun..." Yürümeye başlamıştı bile, bir yandan da saçma sapan konuşmaya devam ediyordu, ben de arkasından gittim.

Mikrodalganın dışı beyazdı ve ön tarafında "Siemens" yazıyordu, kapağının koyu renkli camından içeriye bakılabiliyordu.

Alet küçük bir televizyon gibi görünüyor ve ocağın yanındaki bir masanın üstünde duruyordu, üstünde ise içinde kuru çiçeklerin olduğu bir vazo vardı.

"Çok daha küçük olduğunu düşünüyordum."

"Yani, şu anda gerçekten de biraz büyük görünüyor... fakat içine yemeğin girmesi lazım, anlıyor musun, daha küçük olması mümkün değil, içine bir pizza veya tavuğun girebilmesi lazım."

Kapağını çekiştirdim ama açılmadı.

"O kadar sert değil, Danie, buraya basman lazım, şu düğmeye." Dört köşe bir düğmeye bastı ve kapak açıldı. "Böyle oluyor, her şeyi güç kullanarak yapamazsın yoksa bozulur!"

"Hemen altına işeme, Mark."

Aletin içinde daire şeklinde düz bir disk vardı, diski çevirip çektim, elimde kaldı. "Baksana, yerinden çıktı..." Mark güldü. "O disk çıkartılabilir, bu şekilde yeniden yerine takıyorsun. Hani bu aletleri biliyordun?"

"Tabi biliyorum ama hepsi farklı, bin tane firma var."

"Evet fakat Siemens en iyisi. Bak şimdi!" Beni yana ittirdi, kapağı kapadı, göstergeli bir şalteri çevirdi, içeride ışık yandı ve mikrodalga homurdanmaya başladı aletin içinden hava geldiğini hissediyordum. Mark şalterle oynadı, bir zil çaldı ve kapak yeniden açıldı. Mark elini mikrodalganın üstüne koydu. "Şaşırdın, değil mi? Her şey otomatik, her şeyi ayarlayabiliyorsun. Yemeğin hazır olduğunu bilmen için zil çalıyor, anlıyor musun... ve kapak, her şeyi ayarlayabiliyorsun."

"Peki ya ışınlar, ışınlar nerede?"

"İşte şuradan çıkıyorlar." Elini mikrodalganın içine soktu. Cam diskin sağında ve solunda duvarda iki ızgara vardı, ızgaraların arkasında iki ampul gördüm. "Ne, bu ampullerin içinden mi geliyor ışınlar?" "Seyret." Mark kapağı yeniden kapadı, birkaç düğmeye bastı ve şalteri çevirdi. Mikrodalga homurdanmaya, cam disk ise dönmeye başladı, yeniden yanan garip ışığı bu sefer daha dikkatli gözden geçirdim. Mark "Işınlar işte bu ışığın içinde" dedi. Alnım neredeyse kapağa değiyordu. "Onları göre-

mezsin, Danie, yemeğin içinden geçiyorlar." Şalteri çevirince zil çaldı fakat kapak açılmadı. "İçine bir şey koysana." Mark buzdolabına gitti ve dolabı açtı. "Hayır, Danie, hiçbir şey yok, annem henüz alışverişe gitmemiş. Fakat istersen içine bir parça ekmek koyabilirim."

"Ekmek mi. Doğru dürüst bir şey yok mu?"

"Mızmızlanmasana, buraya tıkınmaya gelmedin. Sana yalnızca göstermek istiyorum!" Dolaptan tam bir ekmek çıkardı, mutfak masasına gitti ve iki dilim kesti. Dilimleri mikrodalganın cam diskinin üzerine koydu ve şalteri üç dakikaya ayarladı. "Tam kahverengi ve kıtır kıtır olacak, fırında olduğundan çok daha iyi." İki sandalye alıp mikrodalganın önüne oturduk ve ekmek dilimlerinin diskle birlikte nasıl döndüğünü izlemeye başladık.

"Hiçbir şey olmuyor" dedim, "bir şeylerin gözükmesi gerekirdi, kahverengileşmesi veya buna benzer bir şey."

"Hiç olmazsa bir dakikanın geçmesini bekle."

"Hey, baksana, dergiler, hani dergileri getirecektin."

"Tamam, tamam ama ilkönce buna bak!"

"Boş ver şu boktan şeyi, esasında bir Pizza falan yiyeceğimizi sanmıştım."

"Ne yapabilirim ki, Danie. Annem alışveriş yapmamış, esasında..." Zırrrr! Zil bir kere çaldı, disk durdu ve ışık söndü. Mark kapağı açtı. Ekmek dilimlerinin görünüşünde hiçbir değişiklik olmamıştı. Dilimlerden birini aldı ve hemen bıraktı. "Kahretsin, çok sıcak!" Dilim yere düşmüştü, dikkatli bir şekilde kaldırdım. "Yumuşacık" dedim, "ve biraz ıslak. Hiç de bir tost gibi kıtır kıtır değil." Mark bir bulaşık bezi aldı ve cam diski dışarıya çıkardı. İşaret parmağını diğer dilimin üstüne bastırdı. "Hiç bilemiyorum, Danie, gerçekten biraz yumuşak. Mutlaka bir şeyi yanlış ayarlamış olmam lazım. Bak, buradan güç ayarlanıyor, mutlaka düşük..."

"Hani büyük bir uzmandın. Yumuşak bir ekmek, buraya bunun için mi getirdin beni?"

"Ah, Danie, bir şeyi yanlış ayarladım, ne var bunda. Alet eve geleli daha iki gün oldu, hemen her şeyi bilemem ki."

"Dergiler" dedim ve ekmeğin küçük bir parçasını ağzıma attım, "hani bana dergileri gösterecektin."

Mark da kendi diliminden bir parça kopardı ve yavaşça çiğnemeye başladı. "Gördün mü, tadı hiç de fena değil, Danie. İçinden ışınlar geçiyor... benimle gel!"

Anne babasının yatak odasına gitti, ben de peşinden. Bir komodinin önünde durdu ve komodinin çekmecesini çekti. Komodinin içinde yığın halinde gazeteler vardı fakat çıplak bir kadın görünmüyordu, *Futbol Haftalığı*. "Bak, Danie, bunlar da fena değil. Yığının içinden bir gazete çekti. Birinci sayfada "BFC Dynamo Yine Şampiyon" yazıyordu. "Berlinli domuzlar" dedim, "içinde Chemie'den de bir şeyler var mı acaba?" Mark bana gazeteyi uzattı, içini karıştırmaya başladım. Sonra diğerlerinin üstüne koydum. "Sonra" dedim, "ilkönce kızlar."

"Tabi" dedi Mark, "hepsi futbol dergilerinin altında." Çekmecedeki futbol dergilerini çıkardı ve işte oradaydılar, yan yana duran iki küçük yığın, hemen üstte görünen iki kapağın üzerinde, her şeyini gösteren kadınlar vardı. "Evet" dedim, "işte bunlar güzel."

"En iyileri en üstte" dedi Mark, "içlerinde *Praline* de var." " *Praline* de fena değil." Destelerden birisini ben, diğerini de Mark aldı, halının üstüne oturduk. Kapaktaki kadının göğüslerinin üzerinde parmağımı gezdirdim, kâğıt çok kaygandı ve parlıyordu. Mark "Bunlar on sekiz yaşından büyükler için" dedi, "babam Mühl Sokağı'ndaki seks dükkânından aldı."

"O dükkânı biliyorum" dedim. Dükkânı iyi tanıyordum, eskiden bir oyuncak dükkânıydı ve hâlâ aynı satıcı duruyor ama biraz farklı oyuncaklar satıyordu. Okuldan sonra sık sık vitrinin önünde durur ve dergilere ve videolara bakardım. Vitrinde sutyenler ve başka şeffaf iç çamaşırları da asılı olurdu, hatta lastikten kızlar, vitrinde bir seferinde bir kırbaç görmüştüm fakat çabucak ortadan kaybolmuştu, muhtemelen karısını dövmek isteyen bir ayyaş satın almıştı. Belki de daha sonra karısı kaçmış, o da lastik kızlardan birisini edinmişti.

"Şuna baksana!" Mark yüzümün önüne bir kadın resmi tuttu, kadın mutlaka sporcu olmalıydı, bacaklarını o kadar fazla açmış-

ti ki. "Orasının pembe olduğunu biliyor muydun, çıldıracağım, amcığına bak, ne kadar güzel!"

"Tabi biliyordum" dedim ve dergiyi alıp sıkıca tuttum, "hepsini biliyorum. Bu dergilerden daha önce de gördüm."

"Filmleri de biliyor musun, Danie? Sahici porno filmleri."

"Elbette. Hepsini gördüm." Karsten'in ağbisi bazen arkadaşlarıyla porno filmleri seyrediyordu, bir video dükkânında çalışan birisini tanıyormuş fakat benim seyretmeme hiç izin vermemiş ve bana "sen çok küçüksün" demişlerdi. Karsten bir seferinde bana, ağbisinin arkadaşlarıyla birlikte porno seyrederken otuz bir çektiklerini ve izlenmeyi umursamadıklarını anlatmıştı.

"Filmlerde sahiden beceriyorlar mı?"

"Tabi. Hem de nasıl." Birbirimize yaklaştık ve dergilerin sayfalarını karıştırmaya devam ettik. "Şu kocaman memelere bak" dedim ve Mark'a, büyükçe bir leğenin içinde oturup kırmızı bir topu karnına bastıran bir sarışını gösterdim. "Yok, memeleri çok büyük."

"Niye büyük olsun ki?"

"Yani, ben güzel bulmuyorum. Daniela'nınkiler de o kadar büyük değil, ondan hoşlandığımı biliyorsun."

"Oğlum, Daniela daha on dört yaşında."

Henüz on üç olmasına rağmen "Eee, n'olmuş, ben de öyleyim" dedi. Derginin bütün sayfalarına baktım ve Mark'a uzattım, o da kendisininkini bana verdi.

"Şuna bak" dedim, "elinin yarısını içine sokuyor."

"Gördüm."

"Oğlum, acayip parlıyor."

Porno dergilerine hep yeni baştan bakıyorduk. Yerde bir sürü *Praline* ve *Das neue Wochenend* dergisi de vardı, bunlar daha ucuzdu, yalnızca bir buçuk, kadınlar daha az gösteriyordu fakat bizim için hâlâ yeterli. Bir *Praline* alıp sayfalarını çevirmeye başladım. Mark "Bunlar da fena değil" dedi, "içinde güzel hikâyeler de var, düzüşme ve öyle şeyler hakkında."

"Haklısın" dedim, "ama bunları da on altıdan sonra satın alabiliyorsun."

"Hiç denedin mi?"

"Tabi, Rudi Kırtasiye'de ama bana vermediler."

"Çalman lazım, Danie. Çabucak gömleğin altına."

"Sen hiç çaldın mı?" Elimdeki Praline'yi yere koyup Mark'a baktım.

"Çaldım" dedi, "bir kere. Rudi Kırtasiye'den. Rudi yaşlı, farkına varmıyor."

"İnanmıyorum, bana niye hiç göstermedin, nerede şimdi?"

"Çoktan... çoktan attım. Okuya okuya... okumaktan yırtık pırtık oldu, Danie." Sırıttı.

"Peki, nasıl yaptın bunu, çalma işini yani, hiç korkmadın mı?"

"Yooo, Danie, hayır, korkmadım. Yalnızca sahiden çabuk olmalısın. Yani belki birazcık korktum. Fakat biliyor musun, herkes bu seks dergilerinden bahsediyordu ve ben de bir bakmak istedim. Fakat şimdi" Mark güldü ve derginin parlayan sayfası üzerinde parmağını gezdirdi, "şimdi çalmama gerek yok, elimin altında yeteri kadar var!"

Ayağa kalktım. "Mark, benim eve gitmem lazım çünkü... birazdan yemek..."

"Bekle biraz, Danie, bekle, hemen çekip gitme. Burada yiyebiliriz. Pizza yaparız, Danie, mikrodalgada."

"Fakat pizza yok ki."

"Biraz vaktin var mı, Danie?"

"Yani..."

"Vaktin var mı?"

"Birazcık var."

"Hah şöyle, Danie. Kaufhalle'ye gidip pizza alacağız."

"Paran var mı ki? Bende sadece bir mark ve biraz bozukluk var."

Mark dergileri toparladı ve çekmeceye yerleştirdi. "Paraya ihtiyacımız yok, Danie. Senin bir markın yeter. Berabersin değil mi, benimle berabersin yoksa ödün mü patladı?"

"Hayır. Korkmuyorum. Korkmadığımı biliyorsun. Tabi birlikteyiz."

"Çok güzel, Danie." Mark sırıttı ve kapıya yürüdü. Aletinin hâlâ kalkık olduğunu gördüm. Ben de arkasından hole gittim ve benimki de kalktığı ve bir türlü inmediği için alelacele ceketimi giydim.

"Sırt çantan, Danie, sırt çantanı yanına al."

"Niye ki?"

"Görürsün. Çantanın içinden birkaç kitap çıkar."

Sırt çantamı aldım. Sırt kemerlerini birkaç gün önce kesmiştim ve çantayı şimdi bir evrak çantası gibi elimde taşıyordum, sınıftaki çocukların çoğu böyle yapıyordu. Biyoloji ve matematik kitaplarını çıkartıp telefonun yanına koydum, en kalın olanlar bunlardı. Sonra merdivenlerden inip kestirme olduğu için avlunun üzerinden ve tramvay durağının yanından Kaufhalle'nin önüne çıktık.

Elime bir markı alıp alışveriş arabalarına doğru yürüdüm. "Bekle, Danie, ona ihtiyacımız olacak." Mark pantolonunun cebinden kartondan yapılmış küçük bir daire çıkardı ve arabanın tutacağında bulunan para deliğine soktu. "Resim dersinde yaptım ve anneme de bir tane hediye ettim. Ama kartonu çift katlı yapıştırman lazım yoksa ince geliyor." Çantamı arabanın içine yerleştirdim ve içeriye girdik. Arabayı Mark sürüyordu. "Haydi" dedi, "ilkönce limonata alalım, en ucuzundan." Tanesi kırk dokuz fenikten iki kutu aldım ve arabanın içine koydum. "Sende ne kadar kaldı?" Kafamda hesapladım. "Otuz beş fenik." Mark ceplerini karıştırdı ve on fenik çıkardı. "Kırk beş" dedi, "iki büyük francalaya yeter, kamuflaj, anlıyor musun, daha sonra dikkati çekmemek için." Francalaların bulunduğu cam dolaba gittik ve Mark dolabın içinden iki francala aldı, hatta bunu yaparken kutuya bağlı metal kıskacı bile kullandı. "Peki ya pizzalarımız?" diye fısıldadım. "Şimdi yavaşça derin dondurucuya gidiyoruz" dedi. Kimsenin gözüne çarpmamaya dikkat ederek arabanın tutacağına yaslandık. Sürekli etrafıma bakıyordum, Kaufhalle oldukça doluydu, insanlar bu saatlerde işten çıkardı.

Alkollü içeceklerin bulunduğu bölümden geçiyorduk, burası hıncahınç doluydu ve Mark arabayla yaşlı bir adamın ayağının

üzerinden geçti. Yaşlı adam hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu, arabasının içi şişelerle doluydu ve sanki alkol bölümünde yaşıyormuş gibi kokuyordu. Adamın yanından çoktan geçtikten sonra arkamızdan seslendi: "Dikkat etsenize, sümüklü veletler!" Acı, içkiden dumura uğramış beynine herhalde geç ulaşıyordu. Mark "Serseri" dedi, "ayyaş" diye fısıldadım.

Pizzaların bulunduğu derin dondurucunun önüne geldik, Mark dolabın içini karıştırmaya başlamıştı bile. "Baksana" diye fısıldadım, "üzerinde bir şey yazması lazım, mikrodalgada yapılabilir diye yani, pişmesi için. Bir yerde duymuştum."

"Saçmalama. Mikrodalgada her şey olur. Her şeyi ısıtıp pişirebilirsin. Işınlar vasıtasıyla, anlatmıştım ya." Dolaptan bir pizza aldı. "Yok" dedim, "taş fırın, kim bilir nedir. Bence tadı iyi değildir." Aldığını geriye koydu ve başka birisini aldı. "Bir tane salamlı. Sen ne istiyorsun?"

"Pizza spesiyal" dedim ve derin dondurucudan bir karton aldım.

"Biraz küçük, benimki daha büyük."

"Olsun" dedim ve kartonu arabaya koydum, "önemli değil, küçük ama en iyisinden." Mark etrafına baktı. "Yan koridora" diye fısıldadı, "deterjan koridoruna, bu arada çantanı da aç." Arabayı yavaşça deterjan koridoruna sürdük, burası boştu. Çantamın kilidini açtım. Mark "Bekle" dedi, "yine o yaşlı herif geldi." Yaşlı adam arabasını yanımızdan sürerken pis pis sırıttı ve sonra üç kiloluk bir "Persil" paketini şnaps şişelerinin yanına yükledi. Bize bakıp yine aptalca sırıttı ve gömleğini pantolonunun içine tıkıştırırken eli pantolonun içinde kayboldu, sanki taşaklarını kaşıyormuş gibi gözüküyordu. Gözümüzü kendi arabamıza çevirip yaşlı adamın yanından uzaklaştık. "Pislik" dedim, "yaşlı domuz." "Bu herif mutlaka sağda solda sikini gösteren bir sapık. Bunlara dikkat etmek lazım, Danie yoksa insanı eve götürüp ötene berine ellerler." Mark çantamı açtı ve salamlı pizzayı defter ve kitapların arasına sıkıştırdı. Ben de spesiyal pizzamı aldım, pizza buz gibiydi ve elime yapıştı. Mark arabanın öbür tarafına geçti ve önümde durdu, ben de kartonu bastırıp tıkıştırıyordum fakat karton çan-

tanın içine girmemekte kararlıydı. "Danie, oğlum, birileri geliyor!" Gömleğimi pantolonumun içinden çıkartıp pizzayı gömleğin altına gizledim. Yanımızdan iki kadın geçtikten sonra ceketimin düğmelerini ilikledim. Mark "Danie" diye fısıldadı, "deli misin sen, daha fazla kitap çıkartman gerekiyordu, söyledim ya sana..."

"Şimdi donuna yapan sen olacaksın herhalde, öyle mi?"

"Unut bunu, Danie, korkmuyorum, hayır, korku yok." Çantamın ağzı hâlâ açıktı, Mark çantayı kapattı. Arabayı kasaya sürdük. Üç kasanın yalnızca bir tanesi çalışıyordu, kuyruğun sonunda sıraya girdik. Çantayı arabadan aldım. Mark "Böyle daha iyi" dedi, "fazla dikkat çekmeyiz." Sıra yavaş ilerliyordu. Birisi omzuma dokundu, döndüm. Yaşlı adam arkamızda duruyordu. "Sizi gördüm" diye fısıldadı. O kadar kötü içki kokuyordu ki, nefes alamıyordum, ayrıca gözleri de parlıyordu. "Korkmayın çocuklar, sizi ele vermem..." Elim arabanın tutucusuna yapışmıştı, elime dokundu. Pizza karnımın üzerinde buz gibiydi. "Bir otuz sekiz." Kasadaydık. Mark francala ve limonataları arabaya geri yükledi. Arkama baktım. Yandaki kasa çalışmaya başlamıştı ve yaşlı adam orada duruyordu. Arkamda esmer bir kadın duruyor ve göğüsleri yavaşça üstüme geliyordu, birkaç adım geriye doğru tökezleyip arabamıza çarptığımda bana gülümsedi. Üzerinde dar bir kot pantolon vardı, kemerinin altındaki üçgene baktım, sonra belki de gülümseme olmayan gülümseme, üçgen ve gülümseme... "Bir otuz sekiz!" Karnımın üstündeki pizza o kadar soğuktu ki, benim aletin bundan böyle sertleşmesi mümkün değildi, hiçbir zaman, elimi pantolonumun cebine soktum ve paramı aradım. Bozuk paraları kasiyerin avucuna saydım, başını salladı, şıngırdatarak kasaya koydu ve bana iki fenik geri verdi. "Hoşça kalın" dedim ve arabayı tek elimle çıkış kapısına doğru sürdüm, öbür elimde çantam vardı. Mark yanımda yürüyordu.

Arabayı yerine götürürken "Oğlum" dedi, "ne oldu sana öyle? Kasiyer kadın garip bir şekilde bakmaya başlamıştı."

"Ben de bilmiyorum ama bu benim ilk seferimdi."

"Biz gerçek profesyoneller olduk" dedi Mark ve sırıttı. Arabanın para deliğinden yuvarlak kartonu çıkardı, sonra sokağımıza

geri döndük. Kaufhalle gözden kaybolunca durdum, ceketimin önünü açtım ve pizzayı gömleğimin altından çıkardım. Fanilamın üstünde ıslak bir iz kalmıştı.

Pizza yumuşacıktı ve doğru dürüst kesilmiyordu. Yirmi dakikadan fazla mikrodalganın içinde tutmuştuk fakat fayda etmemişti. Buna rağmen yiyorduk. Pizzayı büyük bir kâsenin içine koymuştuk ve kaşıkla mideye indiriyorduk.

"Pizza nasıl da döndü" dedim, "ve ışınlı ışık nasıl da tam üstüne geliyordu..."

Mark gülümsedi. "Tadı hiç de fena değil, Danie. Mutlaka ayarını yanlış yaptım. Ne de olsa yeni."

"Tabi" dedim, "hiç de kötü değil. Değişik. Fakat öbür pizzayı yine de fırına koyalım."

"Evet, daha iyi olur, Danie. Sonra da dergilere yeniden bakarız. Sana ayın kızını göstermiş miydim, esmeri, en iyisi o."

"Evet" dedim, "dergiler."

Kara Delik

I. TEMASLAR

Walter "Âşık oldum" diyor. Gerçekten oldukça küçük olduğu için ona "ufaklık" diyoruz, yalnızca Rico ona ufaklık demesinin nedenini Walter'in aletinin ufak olmasıyla açıklıyor. Pitbull'un bodrumunda oturmuş içiyoruz. Mark, Walter, Pitbull, Rico ve ben. Pitbull annesinden para aşırdı ve biz de gececi dükkânındaki iki ibneden bir sandık bira aldık. İbneler bize şnaps bile satıyor çünkü bize kesikler.

"Kime âşıksın?" diye soruyorum. Walter üstünde oturduğu boş bira sandığını yakınıma çekiyor. "Loto dükkânını biliyorsun..."

"Kohlen Sokağı köşesindekini mi?"

"Yok, yeni bir tane açıldı, yukarıda fuarın orada."

"Kara delikteki pislik yuvasını mı kastediyorsun?" Gülüyorum. Fuarın önündeki semte, evler orada boş durduğu ve çürüdüğü için "kara delik" diyoruz, insanlar oradan kaçıyor ve neredeyse bütün sokak lambaları ölü. Esasında orası da aynı bizim semtimiz Reudnitz ve tüm Doğu Leipzig gibi fakat kara delikte bir sürü orospu oturuyor ve ufak çekik kadınlar büyük caddedeki parkta kendilerini satıyor. Harçlığımızı biriktirip geceleri onları hayal ediyor fakat gündüzleri gitmeye korkuyoruz.

"Şehirdeki en güzel dükkân!" Walter izmaritini yere atıp üstüne basıyor. "Yani her neyse, orada bir kız var, hatta herhalde dükkân da ona ait. Oraya hep annemin kuponlarını götürüyorum. Kız birinci sınıf!"

"Birinci sınıf pahalı olur! Kara delikte beleş bir şey yoktur, ufaklık!" Rico doğruluyor ve kapıya doğru yürürken kemerini çekiştiriyor. Walter yalnızca benim duyabileceğim gibi çok sessiz bir şekilde "Kapa çeneni" diye fısıldıyor. Walter, Rico ile tartışmayı sevmiyor, hiç kimse Rico ile tartışmayı sevmiyor çünkü Rico o zamanlar birleşmeden önce oradan geri döndüğünden beri çok çabuk öfkeleniyor fakat bunun hakkında konuşmuyoruz.

Pitbull "Avluya yapma, Rico" diye bağırıyor, "başıma bela açılıyor, her taraf domuz ahırı gibi kokuyor! Yandaki evin duvarına git!" Fakat Rico cevap vermiyor, dışarıdaki sahanlığa çıktı bile. "Doğal şampanyadan hoşlanmıyorlar" diyor Mark. Mark köşedeki eski kanepenin üstünde oturmuş yeni *Praline*yi okuyor. Aslında dergiyi Rudi'nin kırtasiyesinden Paul için çaldık fakat Paul annesi tarafından kilit altında tutulduğu için gelemedi. Paul'ün annesi, oğlunun bizimle görüşmeye devam ederse eninde sonunda sabıkalı olacağından korkuyor. Semtin, hatta belki de şehrin en kapsamlı porno ve seks dergisi koleksiyonunun Paul'e ait olduğunu bilmiyor. Paul tam bir efsane, Mark'ın babasının porno koleksiyonunun da ona karşı hiçbir şansı yok. Semtte herkes Paul'ü sever çünkü Paul elindeki videoları ödünç verir, satar ve her türlü alışveriş yapar fakat Paul bizdendir.

Mark boş şişesini kasaya koyup yeni bir şişe alıyor. "Baksana, ufaklık" Mark peltek peltek konuşmaya başladı bile, "bu kız mutlaka biraz yaşlıdır." Walter'in yanağına bir şaplak atıyor. "Saçmalama" diyor Walter ve Mark'ın elini ittiriyor, "hiç de yaşlı değil, en fazla otuz, ah, ne diyorum, henüz yirmi altı." Mark "Tatlı ama yaşlı" diye peltek peltek mırıldanıyor ve gülmek zorunda kalıyorum, Pitbull da tam birasını içerken gülüyor, birası köpürüp taşıyor ve çenesine akıyor. "Kapa çeneni" diyor Walter, "kafayı buldun bile sen!" Mark "Saçmalık" diye bağırıyor, yalpalarmış gibi yapıyor ve kelimeleri ağzında geveliyor: "Evet, tabi, tam zilzurnayım. Yürüyemiyorum artık!" Mark içkiye dayanıklı fakat hep bizden daha fazla içiyor ve daha çabuk sarhoş oluyor, sonra da sıkça söylediği gibi "ayrıca okulda da dört tane devirdim" diyerek yarım şişeyi bir dikişte bitiriyor. Walter bir sigara yakıp dumanı duvara üflüyor. İçtiği sigaralar yüzlük, küçücük yüzünde dev gibi gözüküyorlar. Göğsünü parmağımla dürtüyorum. "Pekâlâ, kızla durum nedir?"

"Sanki bilmek mi istiyorsunuz, umurunuzda bile değil."

Mark yine köşesine gidiyor ve yeni *Praline*nin sayfalarını karıştırıyor.

"Tabi bilmek istiyoruz" diyor Pitbull, "devam et anlatmaya, birazcık daha büyük olması iyi, seni istediğin gibi becerir!" Walter gülümsüyor ve kafasını duvara yaslıyor. "Kız gerçekten bir numara. Yanında hiç adam da görmedim, yani erkek arkadaşı falan. Erkek arkadaşı kesinlikle yok, akşamları kimse almaya da gelmiyor!"

"Baksana, herhalde kızı takip edip gözetliyorsun?"

"Yok oğlum, tesadüf! Dükkâna çok sık gidiyorum. Annem her çarşamba ve cumartesi günleri oynuyor. Bazen de kazıkazan falan alıyorum. Fakat biliyor musunuz, kuponu ona verirken garip bir şekilde elimi tutuyor, sahiden dokunuyor, elleri çok yumuşak!"

Mark köşesinden "Cımbızla mı alacak kuponu?" diye sesleniyor ve yeni *Praline*yi yukarıya tutuyor, "işte amcık diye buna derler!" Bize memelerini çift sayfada gösteren haftanın kızına

bakıyoruz. Pitbull "Göster bakayım" diyor ve Mark'ın yanına gidiyor. Pitbull haftanın kızlarından hoşlanıyor, kanepenin üzerindeki duvarda geçen ayın kızları asılı, Pitbull'un yalnız başına uyumaması için sekiz meme; Pitbull sık sık bodrumunda yatıyor. Walter, Pitbull'un arkasından bakıyor, gözünü duvardaki kızlara dikiyor ve gömleğinin düğmeleriyle oynayıp düğmeleri koparırcasına çekiyor, düğmeler koparsa Mark ve Pitbull gömleğinin altında taşıdığı Micky Maus tişörtü görür ve onunla alay ederler. Walter iyi bir araba hırsızı olmasına rağmen Micky Maus'dan hoşlanıyor.

"Devam et" diyorum, "kızla hiç konuşuyor musun, sana bir şeyler anlatıyor mu?"

"Ah, yani, tabi, biraz..." Walter kafasını kaldırıp gülümsüyor, "mesela geçen hafta şanslı numaralarımın olup olmadığını sordu. Tabi annem için oynadığımı bilmi..."

"Şanslı numaralar. Kulağa hiç de fena gelmiyor."

"En iyisi ne biliyor musun, buradan değil, karşı taraftan, Batıdan, konuşmasından belli oluyor, şivesinden yani... ve... ayrıca da bana söyledi."

"Demek Batıdan" diyor, başımı sallıyor ve Walter'in omzuna vuruyorum, "fena değil..."

Mark ve Pitbull *Praline*yi kenara bırakıp yanımıza geliyor. "Ne? Yenge Batılı ha ve bir de seninle takılıyor? Hikâye anlatma!"

"Öyle ama!" Walter arkasına yaslanıyor ve birasından bir yudum alıyor, sonra bir sigara yakıyor. Sigara paketini masanın üstüne koyuyor, paketin içinden bir sigara alıyorum. Pitbull yarı dolu bira sandığının üstüne oturuyor, şişeler hafifçe şangırdıyor. "Peki, ya seninle yalnızca kafa buluyorsa veya niyeti yalnızca yataksa." Walter gülümsüyor ve kafasını kaşıyor. "Yatak" diyor, "yatak ha..."

Birisi merdivenden hızla aşağıya iniyor. Adımlar çok gürültülü, tek bir kişi olamaz! Ayağa fırlıyoruz. Yarı dolu şişeme davranıyorum. Rico kapıdan içeri giriyor, yüzü kıpkırmızı ve kemerini hâlâ bağlamamış. "Haydi, çabuk gelin, yirmi numarada bir ninenin kömüre ihtiyacı var ama kendisi taşıyamıyor. Onluk ödeyecek!"

Fırlıyoruz, Rico en önde. Bodrum merdiveninden yukarıya koşuyoruz, sonra koridordan avluya. Neredeyse akşam oldu, hava kararıyor, parmaklığın aralığından sürünerek geçip yan avluya çıkıyoruz. Avlu eski eşyalarla dolu, bazen burada güzel şeyler buluyoruz. Çimenlerin üstünde eski bir buzdolabı duruyor, Rico buzdolabının önüne dikilip beyaz metale birkaç direk ve kroşe sallıyor. Rico iyi boks yapıyor ve bir gün profesyonel olmak niyetinde, bunu her fırsatta gösteriyor. Sonra yaşlı kadını görüyoruz. Binanın duvarında bulunan küçük bir bankın üzerinde oturuyor ve ellerini bastonunun sapının üstünde kavuşturmuş. Birbirimize bakıyoruz, Rico başını sallıyor ve yavaşça yaşlı kadının yanına yürüyoruz. Gözünde koyu camlı kocaman bir gözlük var, önünde duruyoruz, bizi görmüyor. "Neredeyse üstüne işiyordum" diye fısıldıyor Rico, "o anda konuşmaya başladı."

Küçük Walter "Bu zaten hiçbir şey görmezdi" diyor, "yani pantolonunun önünü açmış olsan bile, demek istiyorum." Sırıtıyoruz fakat Rico, Walter'in yüzüne bile bakmıyor. Gömleğinin yakasını düzeltiyor ve yaşlı kadının önüne geçip "Merhaba" diye bağırıyor, "yine biz geldik. Bodrumunuzu şimdi açabilirsiniz!" Rico kelimeler arasında ara vererek bağırıyor, sanki yaşlı kadın yalnızca yarı kör ve sağır değil, aynı zamanda beyni de biraz sulanmış gibi. "Aman Tanrım!" Ellerini kaldırmasıyla bastonu yere düşüyor. "Evet, gelmişsiniz. Evet, sizi şimdi görüyorum!" Kalkıyor ve bastonunu bulmaya çalışıyor. Pitbull bastonu yerden alıp yaşlı kadının eline tutuşturuyor. Yaşlı kadın bastonu havada sallayarak avlu kapısına gidiyor. "Bu kadın neredeyse ölmek üzere" diyorum. Rico "Dinleyin" diye fısıldıyor, "bu kadın tam bir altın madeni, anlıyor musunuz. Eğer alışverişini falan yaparsak, bize de hep bir şeyler düşer. Kömürler için alacağımız onluk bir şişe veya iki paket sigaraya yeter." "Yarım sandık" diye fısıldıyor Pitbull. "Tam da öyle. Şimdi bir de bir ay boyunca ne kadar olacağını hesap et. Havalar soğudu, kış önümüzde, anlıyor musun!" "Çok da fazla değil" diyorum. Rico "Göreceğiz" diyor, "kış önümüzde" başımı sallıyorum, diğerleri de başını sallayıp sırıtıyor.

Yaşlı kadın "Baksanıza" diye sesleniyor, "neredesiniz, neredesiniz çocuklar?" Binaya girmiş ve kapıyı tutuyor. Önünden geçip içeri giriyoruz. "Burada olmanız ne güzel" diyor. Avlu kapısını kapatıyor. Binanın içi karanlık ve yaşlı kadın şu anda aramızda durmuş bastonuyla yeri yokluyor. Rico duvara işerken onun da üstüne işemişçesine kokuyor, kokuya biraz şnaps da karışmış. Birisi çakmağını yakıyor, Pitbull, sırıtıyor ve kırık ön dişi meydana çıkıyor. Duvardaki ışık şalterini görüp basıyorum. Yaşlı kadın bastonuyla küçük bir kapıyı işaret ediyor. "Bodrumum, bodrumum orada. Ve kömürlerim, çocuklar." İleri geri sallanıyor ve bastonuna dayanıyor. Rico kapıya gidip kapı kolunu aşağıya bastırıyor, kapı kilitli. Rico "Anahtar" diye bağırıyor, "anahtarınız lazım!" Yaşlı kadın omzunu duvara yaslıyor, paltosunun cebini karıştırıyor ve küçük bir anahtarın telle tutturulduğu kocaman bir deste çıkartıyor. Küçük anahtarı alıyorum. "Küçük olan" diyor yaşlı kadın, "asma kilidin anahtarı, kimsenin kömürlerimi çalamaması için." Gülüyor ve öksürüyor, ağzından tükürük geldiği için yüzümü çeviriyorum. Rico'ya anahtarı veriyorum, Rico kapıyı açıyor. Merdivenden aşağıya iniyoruz. Yaşlı kadın yukarıdan "Kovaları güzelce doldurun" diye sesleniyor, "kömür sandığı için. Ben şimdi yukarıya çıkıyorum, çocuklar. En üstteyim."

"Bu kadın biraz üşütük" diyor Walter. Rico "Sizin bölmeniz nerede?" diye bağırırken yüzünü kapıya dönüyor. Yaşlı kadın yukarıdan "Güzelce doldurun kovaları" diye sesleniyor. Rico anahtarı alıp kapıdan kapıya dolaşmaya başlıyor. "Bir yere uyması lazım."

"İşte kömür burada!" Mark yerdeki kömür parçasını Pitbull'a şutluyor, Pitbull yeniden Mark'a pas veriyor, gülerek bodrumda koşuşturuyorlar. Yaşlı kadın yukarıdan "İmdat" diye bağırıyor, "yardım edin, çocuklar, ışık!" Arkama bakıyorum, merdivende ışık sönmüş. Pitbull kömür parçasını duvara şutluyor. "Işıksız yukarıya çıkamaz mı, zaten bir şey görmüyor!" Çakmağını alıp bodrum merdivenine gidiyor. Karanlığın içinde çakmağın ışığını görüyorum. Merdivenin ışığını yakıyor. Yaşlı kadın "Işık" diye bağırıyor. Merdivende uzaklaşan adımlarını duyuyorum.

Rico yaşlı kadının bölmesini buldu ve kapıyı açtı. Bölme ağzına kadar kömürle dolu, neredeyse tavana ve ampule değen dev bir dağ, sanki yaşlı kadın kömürleri yettiği kadar yaşamaya niyetliymiş gibi, on altı kış boyunca. Kapının yanında küçük bir öbek odun var ve yanında bir baltanın saplanmış olduğu bir kütük. "Güzel balta" diyor Pitbull ve baltayı kütükten çıkartıp yüzünün önünde yavaşça sağa sola gezdiriyor, "neredeyse benimkinden bile iyi." Pitbull'un bodrumunda bir bahçe baltası var, çok küçük olduğu için baltaya "çocuk baltası" diyoruz fakat birileri bir seferinde Pitbull'u paramparça ettiği için bazı geceler yanına alıyor. Paramparça etmek pisliklerin Pitbull'un ceplerini boşalttığı anlamına geliyor, ayrıca elbiselerini ve ayakkabılarını da almışlar. Pitbull yarı çıplak ve yalınayak şehrin bir yanından öbür yanına yürümek zorunda kalmış, o gece üzerinde, almak için uzun süre para biriktirdiği iyi giysiler varmış, aynı buluşmak istediği kız için biriktirdiği gibi. Şimdi ise "Bir daha bana bulaşırlarsa katliam olur" diyor. Baltayı kaldırıp neredeyse burnumu da alarak kütüğe saplıyor. Rico "Her zaman hazır ve nazır" diyor ve açık elini alnına götürüp sırıtıyor. "Hatırlıyor musunuz: Bir izci her zaman dürüst ve yardıma hazırdır."

Kovaları alıp kömürle dolduruyoruz. Rico, Pitbull ve Mark dolu kovalarla bodrumu geçip merdivenleri çıkıyor. Merdivende gülüşlerini duyuyoruz. Walter bana bir Lucky Strike veriyor, bende yalnızca çekiklerin Golden Yirmibeşliklerden olduğunu ve Lucky Strike sevdiğimi biliyor.

"Baksana, Walter, ne yapmayı düşünüyorsun, yani loto perinle. Bir şey çıkacak mı sence?"

"Tabi, Danie, bana nasıl baktığını bir görsen! Kadınlar küçük adamlardan hoşlanırmış, bir yerde duymuştum."

"Olabilir" diyorum, "mutlaka bir doğruluk payı vardır."

"Danie, tam dükkânı kapatırken orada olayım diyorum, saat altı gibi, altı iyi bir zaman, bir yere davet falan edebilirim."

"Annen bazen kazanıyor mu?"

"Yok, en fazla üç, hepsi bu. Fakat ne biçim olurdu, yani yüklü bir şey kazansaydı, buradan çıkabilirdik, anlıyor musun..." Başımı sallıyorum.

"Şey... ve ayrıca kızı bir yere davet de edebilirdim, yani iyi bir yere, boktan bir sosisçiye değil."

Kömürlere bakıp sigaralarımızı içiyoruz. Sigaraları söndürüyor ve bodrumun içine fırlatıyoruz. Diğerleri gürültüler çıkararak aşağıya iniyor. Bölmeye giriyor ve kovaları yere çarpıyorlar. "Sıçayım içine" diyor Rico, "yukarıda sobanın yanında iki tane kocaman sandık var, bunları dolduracakmışız, delice bir iş!"

"Sendika bu işi ayarlar" diyor ve başparmağımı işaret parmağıma sürtüyorum, Rico gülümsüyor ve bakışını yanımdaki bir noktaya yöneltiyor. "İhtiyarın evi şnaps dolu." Mark'ın elinde 0,7'lik bir *Goldblatt* var, şişeden bir yudum alıp yanındakine uzatıyor. Ben sonuncuyum, şişe neredeyse boşalmış. *Goldblatt* en ucuz döküntü fakat semtin ayyaşları çok seviyor. Boş şişeyi kömürlerin arasına fırlatıyorum. Mark ve Pitbull çömelip kovaları dolduruyor. Walter eline bir kova alıyor ve bir yana kaykılmış şekilde bodrumu geçiyor. İki kova birden almak istiyorum fakat Rico birini elimden alıp koşturuyor. Rico ağır eşyalar taşımayı seviyor, adaleleri için iyi, boks yaptığı ve ileride profesyonel olmak istediği için buna ihtiyacı var. Kovayı ikinci kata kadar sol elinde taşıyor, sol onun ağırlıklı olarak kullandığı zayıf eli, solla rakiplerini yumuşatıp ağır sağıyla da yere indiriyor. Walter'i daha birinci katta geride bırakıyoruz, üçüncü katta kovayı kısa bir süreliğine yere bırakıyorum. "Haydi, davran biraz, ihtiyar!" Rico tırabzan aralığından sırıtıyor. Sanki boks ringindeymiş gibi merdivende dans ederken kömürle dolu kovayı sağa sola sallıyor. Yaşlı kadın kapının önünde duruyor. Paltosu hâlâ üzerinde ve bastonuna dayanıyor. Zilde "Böhme" yazılı. "İçeri girin, çocuklar." Öksürmeye başlıyor, deli gibi öksürüyor ve duvara tutunuyor. Kovaları odadaki çini sobaya götürüp ahşap sandıklara boşaltıyoruz. "Doluyor işte" diyorum. Rico başını sallıyor. "Demin daha büyük gözüküyordu."

Yaşlı kadın içeriye giriyor. "Teşekkür ederim, çocuklar. Bir yudum ister misiniz?" Eliyle masayı işaret ediyor. Masanın üstünde birkaç şişe ve içinde kurumuş büyük bir peynir parçasının bulunduğu bir tabak var. "Daha sonra" diyor ve kovamı alıyorum.

Merdivenlere çıktığımızda yaşlı kadının holde paltosunu çıkardığını görüyorum. Altında yalnızca geceliği var. Merdivenden aşağıya koşturuyor ve elimizden geldiğince gürültü çıkartıyoruz.

"Bu sefer ben ara veriyorum" diyor Rico, "yarın antrenmanım var yoksa adale sertleşir, anlıyor musun."

"Hangi adaleyi kastediyorsun?" Sırıtıyorum, Rico hafifçe omzuma vuruyor. Walter koşarak yanımızdan geçiyor ve boş kovasını sallıyor. "Bu sefer ben birinciyim" diye bağırıyor, daha aşağıda güldüğünü duyuyoruz.

Yaşlı kadının evinde masanın etrafında oturmuş çay fincanlarından elma şnapsı içiyoruz. Sobada alevler gümbürdüyor, sobanın kapağı açık, alevlerin ışığı duvara yansıyor. Yaşlı kadın geceliğinin üstüne bir bornoz geçirdi, sobanın yanında büyük bir koltukta oturuyor ve içiyor. Kendisine sıcak rom yaptı ve evin içi kokuyor. "İyi iş çıkardınız, çocuklar" diyor, fincanını kaldırıyor ve yarısını höpürdeterek içiyor. Tam bir tencere sıcak rom yaptı fakat biz elma şnapsını tercih ediyoruz. "Kim bilir tencerenin içinde neler vardır" dedi Rico ve haklı, yaşlı kadın her an bir uzvunu kaybedecekmiş gibi gözüküyor. "Güzel bir ateş" diyor, "ne kadar güzel yanıyor." Kömürleri tutuşturmak için zamana ihtiyaç oldu çünkü ihtiyarın tutuşturucusu yoktu. İlkönce masanın üstünde duran kurumuş peyniri denedik, "bu yağ ve yağ iyi yanar" dedi Mark fakat peynir iyi yanmadı, oda hâlâ biraz kokuyor, ihtiyarın romu kokuyu gayet iyi örttü. Sobayı yakmak için şnapsı da kullanmak istedik ama *Goldblatt*'ın devir hızı düşük, yalnızca yüzde otuz iki ve ayrıca yaşlı kadın söylendi. "Benim güzel şnapsım, çocuklar, *Goldblatt*'ım, hayır, bunu yapamazsınız, onu yakamazsınız!" Nihayet Pitbull mutfakta bir şişe *Stroh 80* bulunca –yarısını içmemize rağmen– kömürleri tutuşturmayı başarabildik. Şimdi Pitbull'un kirpikleri biraz yanık, neyse ki saçları kısa, yalnızca üç milim. Saçlarının kısa olmasının nedeni sert gözükmek istemesi ve semtteki insanların ona, küçük baltası yanında olmasa bile saygı duymasını sağlamak. Ayağa kalkıp ateşe bakıyorum. Kömürler tam olarak tutuşmuş, sobanın kapağını kapatıyorum.

Yaşlı kadın "Paranızı hemen alacaksınız" diyor, "hak ettiniz, şimdi dansa gidebilirsiniz." Gülüyoruz. "Sert bir tekno" diyor Mark. Yaşlı kadın da gülüyor ve "Evet, evet" diyor. Rico bir sigara yakınca yaşlı kadın "Hayır" diye bağırıyor, "hayır, balkona çıkmalısınız!" Öksürmeye başlıyor ve ağzını bir havluyla örtüyor. "Tamam, gidiyorum zaten" diyor Rico ve ayağa kalkıyor. "Bekle, ben de geliyorum!" Arkasından kapıya gidiyorum. "Büyükannenin yanında kalalım" diyor Mark ve bardağını dolduruyor. "Hayır, bende, oturma odasında sigara içmek yok" diyor yaşlı kadın, "benim Jochen da burada sigara içemez. Yalnızca balkonda." Mutfaktan balkona doğru yürüyoruz. Ocakta içinde rom olan büyük tencere duruyor. Rico sigarasının külünü tencerenin içine silkmek istiyor fakat onu arkadan itekliyorum.

Balkon arka avluya dönük, Pitbull'un oturduğu eve doğru bakıyoruz. Dışarıda hava kararda, birkaç pencerede mavi bir ışık titreşiyor. Rico bana bir sigara veriyor, onda da çekiklerin Golden Yirmibeşliklerinden var. Dumanı içimize çekip külü avluya silkeliyoruz.

"Baksana, Danie, bu kadına arada sırada uğrayıp bakan birisi yoksa geberip gider."

"Bilmem" diyorum, "mutlaka arada sırada birisi uğruyordur. Jochen diye birisinden bahsetti."

"Danie, sık sık buraya gelirsek, bayağı bir para kazanabiliriz ve yeteri kadar içecek de var."

"Bilmem ki, Rico."

"Danie, ihtiyarın yeterince mangırı vardır, mutlaka yüklü bir emeklilik maaşı alıyordur, sıkça uğrarsak sevinir. Biraz yardım, anlıyor musun?"

"Peki, eğer bir şey bulamazsan? Veya fark ederse?"

"Oğlum, Danie, nasıl olsa bir şeyler buluruz, neredeyse profesyoneliz." Sırıtıyor. "Ve her seferinde birazcık. Hepsini değil, hayır, bizler namuslu adamlarız."

"Neredeyse yarı kör, Rico."

"Tam da onun için, Danie. Tam da onun için biraz yardım etmeliyiz, anlarsın."

"Tabi" diyor ve başımı sallıyorum, "belki de sahiden sevinir. Belki de ihtiyacı vardır."

"Tabi" diyor Rico ve kolunu omzuma atıyor, "ihtiyacı var, yüzde yüz!"

Karşımızdaki karanlık avlulu evlere bakıyoruz. İzmaritlerimizi balkondan atıp yanan noktaların karanlıkta kayboluşunu seyrediyor, sonra yeniden içeriye giriyoruz.

Yaşlı kadın ocağın önünde durmuş büyük bir kepçeyle fincanını dolduruyor. Sıcak romun yarısı yere dökülüyor, Rico yaşlı kadının yanına gidip, "Bir dakika" diyor, "ben doldururum." İhtiyarın elinin titrediğini görüyorum. Rico elindeki fincanı alırken hiçbir şey söylemiyor. Rico "Ben içeriye getiririm" diyor. İçeriye geçiyoruz, yaşlı kadın topallayarak arkamızdan geliyor.

Pitbull yok. "Nerede..." Mark sırıtıyor ve "Etrafa biraz bakmaya gitti" diyor.

Yaşlı kadın "Çok karanlık" diyor, "herhalde akşam oldu." Koltuğun yanında duran ayaklı lambaya uzanıp yakıyor. Üstüne yün bir battaniye çekiyor, yalnızca kafası dışarıda. Pitbull içeriye girip oturuyor. "Yalnızca şnaps ve likör" diyor, "bir sürü. Başka bir şey yok. "Evet, evet" diyor yaşlı kadın, "benim güzel *Goldblatt*'ım. İçsenize çocuklar, yeterince var." Bir şişe daha elma şnapsı açıp fincanlarımızı dolduruyoruz, yaşlı kadın şişeyi alıyor ve romunun içine kocaman bir yudum dolduruyor. Morukla tokuşturuyoruz. "Eskiden sıkça dans etmeye giderdim" diyor, "eskiden, hep dans, hep dans..." "Hep dans" diyor Walter ve gülüp bize bakıyor, biz gülmediğimiz için kızarıyor. Fakat yaşlı kadın gülüyor. "Evet" diyor, "evet" gülüyor ve başı sarsılıyor. "Gece boyunca" diyor, elma şnapslı romunu höpürdetiyor, "sabaha kadar." Birlikte dansa gittiği ve birkaç yıl önce ölmüş olan kocasını anlatıyor, "gitti" diyor, "aniden gitti, sersem!" Ayda iki kez uğrayan oğlunu anlatıyor. "Jochen" diyor, "benim güzel oğlum. Hep gelip paramı getirir ve kaliteli bir şişe de içki, hep iyi bir şişe içki getirir."

Rico "Bir daha ne zaman gelir Jochen?" diye soruyor.

"Belki yarın veya daha sonra. Jochen hep gelir." Fincanını höpürdeterek boşaltıyor ve ayağa kalkıp mutfağa doğru topallıyor.

Pitbull arkasından "Yardım edelim mi?" diye sesleniyor. "Yok, hayır, ben yaparım, hallederim." Dışarıda bir şeylerle uğraştığını duyuyoruz. Walter doğrulup, içinde televizyonun bulunduğu duvar dolabına gidiyor ve televizyonu açıyor. "Loto rakamları" deyip gülümsüyor. Mark "Boşuna" diyor, "seni kazıklıyorlar, ufaklık." "Kapasana sen çeneni!" Walter göğüs cebinden bir not defteri ve kalem çıkartıyor, çekiliş başlamış, televizyona bakmıyor ve yalnızca topların takırdamasını duyuyorum, Walter rakamları not alıyor. "Var mı bir şey?" diye soruyorum. "Yok" diyor ve televizyonu yine kapatıyor. "Bunun yerine kızı kazanırsın, loto perisini yani." Gülümsüyor.

"Paramız ne olacak?" Pitbull duvar dolabına gidip birkaç çekmeceyi çekiyor, "belki de hiçbir şeyi yok. Baksanıza, yalnızca ıvır zıvır." Küçük çıplak bir bebeği saçlarından tutuyor, sonra bebeği yeniden çekmeceye koyup kapatıyor. "Bekleyeceğiz" diyor Rico. Yaşlı kadın yine odaya geliyor, elinde ekmek dilimlerinin olduğu bir tabak var, romlu fincanı ekmek dilimlerinin arasında. "Sizin için" diyor ve tabağı masanın üstüne koyuyor. Ekmeklerin durumu iyi değil, hepsi yaktığımız peynir gibi eğri büğrü ve kurumuş, üzerlerindeki salam ise parlıyor ve biraz küflü. Yaşlı kadın "Bende her şey bulunur" diyor, "haydi alın, çocuklar." Fincanını bulunca kadar ekmekleri karıştırıyor, sonra koltuğuna oturup içmeye devam ediyor. "Teşekkür ederim" diyor, dilimlerden birisini alıyor ve tabağı diğerlerine doğru ittiriyorum. "Güzel" deyip ekmek dilimini kömür sandığına atıyorum, "gerçekten leziz." Yaşlı kadın romunu höpürdetip yarı kör gözleriyle ilkönce fincanına, sonra da kapıya bakıyor. "On puan" diyor Mark ve kendisi de bir dilim ekmek alıp sandığın içine fırlatıyor. Hepimiz ekmek dilimlerini sobaya doğru atmaya başlıyoruz, Pitbull sandığı tutturamıyor ve ona gülüyoruz. "Ellerin yamuldu herhalde, o kadar çok asılmaman lazım!" "Kapatın çenenizi be, eblehsiniz hepiniz!" Yaşlı kadın koltuğun üstünde bir o yana, bir bu yana kaykılıp duruyor ve gülüyor. "Böyle işte" diyor, "burada eğlenebilirsiniz. Çok güzel, çocuklar, eskiden..." Yeniden öksürüyor. Rico fısıldıyor: "Ekmekleri gitmeden önce sobaya atacağız, tamam mı?"

Mark "Her zaman hazır" diye fısıldıyor ve elini başına götürüyor, bu hareket Doğu zamanlarındaki kadar aptalca göründüğü için gülümsüyorum. Rico, Pitbull'a başını sallayınca Pitbull ayağa kalkıyor. "Bayan Böhme, bizim gitmemiz lazım, yarın okul var..."

"Tamam, çocuklar, vakit ilerledi." Ayağa kalkıp battaniyeyi omuzlarına alıyor. "Paranızı hemen alacaksınız, çocuklar..." Topallayarak yan odaya gidiyor, Pitbull arkasında.

"Şimdi bitiriyor işini" diyor ve sırıtıyor.

"Kapa çeneni!" Rico'nun parmağı Mark'ın yüzünün tam önünde.

"Tamam, tamam." Mark fincanının kulpuyla oynuyor, fincanı dolduruyor, elma şnapsı şişenin içinde parıldıyor ve birkaç damla eline dökülüp masanın üstüne düşüyor. Kapıya bakıyoruz. Pitbull içeriye giriyor. Elinde bir deste kâğıt para var ve yüzünü çarpıtarak gülüyor. Eli kanlı.

Hayır. Kapıya bakıyoruz. Yaşlı kadın geri dönüyor. Elinde bir onluk var, biraz da bozuk para şıngırdıyor. "Alın, çocuklar, çok iyiydiniz!" Parayı masanın üstüne koyuyor, sonra gülüyor, öksürüyor ve kendisini koltuğun üstüne bırakıyor. Rico bana bakıyor, parayı alıp cebime koyuyorum. Beş mark fazladan verdi. Rico neşeleniyor ve bir orkestra şefi gibi elini kaldırıyor. Hep bir ağızdan "Teşekkürler, Bayan Böhme" diyoruz. Pitbull yaşlı kadının arkasında duruyor ve el sallayıp sırıtırken başparmağını işaret parmağına sürtüyor. Gülümsüyor ve Pitbull'un arkasına bakıyorum. Yaşlı kadın koltuğun içinde neredeyse kayboluyor ve her an ölebilecekmiş gibi üfleyip püflüyor. "Yine gelin, çocuklar, yine geleceksiniz, değil mi?"

"Elbette" diyorum, "seve seve geliriz, Bayan Böhme." Yaşlı kadın "Çok soğuk" deyip ayağa kalkıyor "benim için sıcak olması lazım." Koridora doğru topallıyor ve anahtarlarını şıngırdatıyor. Mark ve Walter sobanın önünde çömelmiş ekmekleri yakıyor. Koridora çıkıyoruz. Anahtarlar yere düşüyor, yaşlı kadın kapının önünde diz çöküp yeri yokluyor. Mark anahtarları yerden alıyor ve yaşlı kadına kolunu uzatıyor. "Haydi, ayağa kalkın, Bayan Böh-

me.“ Yaşlı kadın Mark’a tutunup kendisini yukarıya çekiyor ve duvara yaslanıyor. Mark kapıyı açıyor. Giderken yaşlı kadının elini sıkıyoruz. “Ne kadar çoksunuz“ diyor. Merdivenden aşağıya iniyoruz. Yaşlı kadın kapıda durmuş bize el sallıyor. “Yine gelin. Bende hep iyi bir rom vardır!“ Kapıyı kapattığını duyuyoruz. Merdivendeki ışık sönüyor fakat yeniden yakmayıp aşağıya karanlıkta iniyoruz.

Sonra avludayız ve duvar boyunca yukarıya bakıyoruz.

Mark “Büyük Ayı“ diyor, gülümsüyor ve üstümüzdeki yıldızları gösteriyor. Yaşlı kadının mutfağında hâlâ ışık yanıyor, sonra birdenbire ışık sönüyor.

“Şimdi yatmaya gidiyor.“

“Yatmadan önce yıkanıyor mu acaba?“

“Oğlum, ne kadar aldın?“

“Yüz“ diyor Pitbull ve cebinden kâğıt parayı çıkartıyor, “daha bozdurmamız lazım.“

Walter “Yüz“ diye fısıldıyor, sigara paketini çıkartıyor ve herkese tutuyor. Pitbull’un etrafında bir daire oluşturuyor ve birbirimizin omzundan destek alırken titrek elinde tuttuğu paraya bakıyoruz. Sonra bahçe parmaklığına gidiyoruz.

“Kapa çeneni, kahrolası pislik!“

“Bu da ne böyle?“ Geri dönüyoruz. Yaşlı kadının iki kat altında şimdi ışık var, bağrışma oradan geliyor. “Orospu! Orospu! Pislik orospu!“

“Ayyaşlar“ diyor Pitbull. “Sesleri bazen bize kadar geliyor. Bunlar... gerçekten zavallı.“ Pitbull açık ağzından nefes alıyor, yanaklarında lekeler var, biraz daha yanına yaklaşıyoruz. “Haydi gel, Pitbull“ Mark ayağıyla parmaklığa vuruyor, “senin bodruma dönelim.“

Bir çatırtı duyuluyor ve balkon kapısı ardına kadar açılıyor. “İmdat! Cinayet, Almanya’da cinayet!“ Bir kadın balkonun korkuluğundan sarkıyor. Etraf karanlık fakat uzun saçlarını seçebiliyorum. “İçeri gel, amını siktiğimin karısı! Öldüreceğim seni, pislik orospu!“ Kadının arkasında birisi var ve kadını içeriye çekmek istiyor. “Bırak, bırak beni, hayvan, atlayacağım, aşağıya atlayaca-

ğım!“ Kadının vücudunun yarısı korkuluğun öbür yanında fakat atlayamıyor, adam kadını balkondan içeriye sürüklüyor. Balkon kapısı gürültüyle kapanıyor, “Almanya’da cinayet!“ sonra sessizlik hâkim.

“Bu pislik kadını öldürecek.“ Pitbull sigarasını yere atıyor oysa sigaranın yarısını bile içmedi.

“Oğlum, bırak serserileri, ben geri dönüyorum.“ Mark parmaklıktaki aralıktan sürünerek geçiyor ve Pitbull’un evine doğru yürüyor. Yukarıda her şey sakin ama sonra bir gürültü duyuluyor, gürültü, patırtı ve şangırtılar, sanki adamın yanında arkadaşları veya kardeşleri varmışçasına fakat kimse bağırmıyor.

“Şimdi yukarı çıkıp göt herife bir tane geçireceğim, bir süre rahat verir.“

“Faydası olmaz“ Rico, Pitbull’un omzunu tutuyor. “Saçmalık yapma. Bu yalnızca başımıza bela açar. Haydi, gidelim ve parayı bölüşelim. Oğlum, yüz on beş mark!“

Pitbull bir adım yana kayınca, Rico’nun eli omzundan düşüyor. Pitbull yukarıya bakıyor. Artık gürültü yok. Kadın yine çığlık atıyor.

“Yok“ diyor Pitbull ve ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor, “neler olduğuna bir bakacağım, yeterince duyuyorum, seyirci kalamam, biliyorsunuz, bunun gibi bir göt karısını... anlıyorsun...“

Onu anlıyorum çünkü annesiyle babasını tanıyorum. Pitbull köpek olayından beri babasını kontrol altında tutuyor fakat bu konuda konuşmuyoruz.

“Eğer yukarıya çıkarsan, ben de gelir seni kollarım!“

“Yok, Danie, olmaz, bu benim işim, anlaman lazım. Pisliğin suratına bir tane geçireceğim, çok çabuk, göreceksin!“ Sonra koşuyor. Binanın içinde ışığı yakıyor, sahanlık penceresinden yukarıya çıktığını görüyoruz. Evin içinde yine sessizlik hâkim.

“Kahretsin“ diyor Walter, “yine kafayı yedi. Niye engellemedin onu? Ne yapacağız şimdi?“

“Hiçbir şey“ diyor Rico, “mangırları ona ver, Danie.“ Ceplerimi karıştırıyor ve Walter’e on beş markı veriyorum. “Şu iki ibnenin

dükkânına git ve birkaç paket cips ile kaliteli bir şişe şnaps al. *Goldblatt* değil, tamam mı. Ve sigara. Acele etmen lazım, birazdan kapatırlar."

"Peki, ya siz?"

"Hadi git, sonra bodrumda buluşuruz."

"Rico, ben korkmuyorum, burada kalacağım!"

"Kimse korktuğunu söylemedi. Gerekirse girişeceğini biliyorum. Ama Pitbull sorun yaşarsa, yukarıda yani, iki kişi yeter."

"Ama yardıma ihtiyacınız olursa" Walter parmaklığın aralığından geçiyor, o kadar küçük ki eğilmesi bile gerekmiyor, "seslenin, duydunuz mu, seslenmeniz yeterli!"

"Tamam" diyor Rico, "sesleniriz."

Yan avluda Walter'in ayak seslerini duyuyorum.

"Üç dakika" diyor Rico, "ne dersin, Pitbull'a üç dakika verelim." Başımı sallıyorum. Kadın bir çığlık atıyor, kısacık ve çok tiz.

"Bu ne boktan iş böyle" diyorum, "ilkönce o kaçık ihtiyar, şimdi de bu..."

"Nasıl olduğunu biliyorsun, Danie." İki sigara yakıyor ve birini bana uzatıyor. Duvar boyunca yukarıya bakıyorum, yıldızların önünde bulutlar var, Büyük Ayı görünmüyor.

"Kahretsin, Rico, yukarıya çıkalım."

"Belki daha iyi olur, Danie." Sigaralarımızı yere atıp eve doğru yürüyoruz. Merdiven sahanlığı sessiz.

"Burada başka kimse oturmuyor mu?"

"Bilmiyorum, Danie."

Evin kapısı açık, içeriden Pitbull'un sesi geliyor. "Tamam, her şey düzelecek, her şey iyi olacak." Koridoru geçiyoruz. Odalardan birinde büyük bir yatak var, Pitbull yatağın üstünde oturuyor, kadın da kafası Pitbull'un kucağında olmak üzere yatıyor. Pitbull kadının saçlarını okşuyor. Parmağımla kapıya hafifçe tıklıyorum, başını yavaşça bize çeviriyor. "Siz misiniz." Kadın için için ağlıyor, yüzü kan içinde. Bluzu yırtılmış ve bir taraftan göğsü sarkıyor, güzel bir göğüs değil, ayyaş göğsü, göğsün üstünde bir sürü çizik var.

Rico "Adam nerede?" diye soruyor.

Pitbull başparmağıyla duvarı gösteriyor. "Yan tarafta."

"Kahretsin" diyorum. Onu öldürmüş olabileceğinden korkuyorum. Bunu örtbas etmemiz gerekir, bu da iyi olmaz.

Kadın "Rahat bırak beni" diye mırıldanıyor, şişmiş dudaklarının altında birkaç kırık diş görüyorum, sarhoşluk veya adam olmalı, "bizi rahat bırak." "Tamam" diyor Pitbull ve kadının saçlarını okşuyor, "artık korkmana gerek yok, her şey iyi olacak."

Yan odaya geçiyoruz. Adam ortada yok fakat belki de odadaki çöpün altında bir yerde. Büyük duvar dolabının tüm çekmeceleri sökülmüş ve içindekiler ortaya saçılmış. Masanın üstünde herhalde yemek vardı çünkü artıklar yerdeki pisliğin arasında. Her yer şişeyle dolu, yaşlı kadının evindekinden daha fazla şişe fakat neredeyse hepsi kırılmış. Bir köşede iki ayakkabı görünüyor, bir battaniyenin altında yatan bir adamın ayakları.

"Rico..."

"Gördüm." Ayaklarımızın altındaki çöp gıcırdayıp çatırdıyor, adamın önünde çömeliyor ve dikkatli bir şekilde battaniyeyi yana çekiyoruz. Adamın yüzü tanınmayacak bir halde, Pitbull işini tam yapmış. Adam hareket ediyor, boğazında bir yumruk varmış gibi bir şey kıpırdıyor, şimdi gargara yaparmış gibi sesler çıkarıyor ve ağzından kanla birlikte kusmuğa benzeyen ve öyle kokan bir sıvı geliyor. "Kahretsin" diyor Rico, "kafasını yana yatır." Adamın kafasını yana yatırıyorum, ağzından daha fazla sıvı geliyor. Lapanın içinde birkaç beyaz taş var; parmaklarımın ucuyla dudaklarını aralıyorum, üstte hiç diş kalmamış, altta da birkaçı eksik. "Ne diyorsun, Rico, nalları diker mi?"

"Saçmalama, yalnızca iyice benzetilmiş. İlkönce banyoya götürüp biraz temizleyelim, sonra da Pitbull'a ve bu götleğin karısına bakarız."

"Kahretsin" diyorum, "bu meseleden içeriye atarlar Pitbull'u."

"Bundan kimsenin haberi olmaz, Danie, burada birisinin aynasızlara haber verdiğini mi sanıyorsun... ve ayrıca bunu kendileri yapmış, yarın hiçbir şey hatırlamazlar."

"Belki de haklısın..."

"Haklıyım, Danie."

"Esasında bunu hak etti, pislik herif." Bir elimle yakasından, diğer elimle de saçlarından tutup adamı köşeden çekiyorum. Rico ayaklarını alıyor ve adamı banyoya taşıyoruz. Adam bir şeyler geveliyor, belki de kendine geldi. "Kapat salak çeneni" diye fısıldıyorum. Büyük yataklı odaya kısaca göz atıyorum, Pitbull başını kadının başının üstüne koymuş. Banyo kapısı kapalı, Rico, elleri dolu olduğu için kapıyı tekmeyle açıyor. Adamı küvete taşıyıp küvetin önünde diz çökecek şekilde doğrultuyoruz. Rico suyu açıyor ve ben de adamın darmadağın olmuş suratını tazyikli suya tutuyorum. Rico adamın yüzünü dikkatli bir şekilde temizliyor, saçlarını ve daha sonra boynunu da ilkönce ılık suyu, sonra soğuk suyu açıyor ve adamı tutmak için göğsümü sırtına dayamam gerekiyor çünkü şimdi daha güçlü hareket ediyor ve öne arkaya sallanırken mırıldanıyor. "Sıkı tut!" Rico kalkıp bir havlu alıyor. "Burun kırık" diyor ve adamın yüzünü havluyu yavaşça dokundurarak siliyor, "belki çenesi de ama bunlar önemli değil, önemli olan kafasının içinde bir hasar olmaması." Rico bu konularda bilgili, boksta oldukça iyi. Adamı yere yatırıyoruz, gömleği ıslandı, Rico gömleği çıkartıyor. Adam şu anda tamamıyla sessiz fakat tişörtünün altında göğsünün inip kalktığını görüyorum. Kolunun üst tarafında mavi gözyaşları akıtan bir göz dövmesi var, bir hapishane dövmesi, bunu hemen görüyorum. Gerçek gözünün altına mavi bir gözyaşı dövmesi yaptıran birisini tanıyordum, o zamanlar henüz çok küçüktüm.

"Bunu burada bırakacak mıyız?" "Hayır, Danie, soğuk taşların üzerinde bırakamayız." Adamı tekrar koridora sürükleyip giriş kapısının yanındaki küçük bir halının üzerine yatırıyoruz. Sonra Pitbull'un yanına gidiyoruz. Pitbull yatağın önünde diz çökmüş ve bitkin kadının üstüne eğilmiş, kadının göğsünü bluzun altına ittirip düğmeleri ilikliyor. Kadın sakin bir şekilde nefes alıyor ve uyuyor gibi görünüyor fakat bir gözü açık ve bize bakıyor. Yüzünde neredeyse hiç kan yok, Pitbull silmiş olmalı. "Kahrolası pislik herif" diyor Pitbull, "kahrolası pislik!"

"Bu işlerin nasıl olduğunu biliyorsun" diyor Rico ve Pitbull'un yanına çömeliyor.

"Evet, biliyorum." Pitbull ayağa kalkıyor. "Kadın o göt heriften kurtulamıyor."

"Hep böyle olur" diyor Rico.

"Evet" diyor Pitbull. Kapıya gidiyor ve yere oturup kafasını duvara yaslıyor. Sigara paketimi alıp ona bir sigara fırlatıyorum. Başını sallıyor, gülümsüyor ve sigarayı yakıyor. "Yapmasam da olurdu, değil mi, Danie?"

"Bilmiyorum."

"Faydası yok, Mark haklı, bunlar serseri, sonsuza kadar hep böyle devam edecekler."

"İyi yaptın" diyorum, "hak etti, pislik herif". Pitbull'un yanına oturup sigara içiyoruz. Evin içi sessiz, tüm bina sessiz, sokaktan birkaç arabanın sesi duyuluyor.

"Diğerleri nerede?"

"Bodrumda" diyorum, "senin bodrumda. Cips ve birkaç şişe içki aldık."

Rico "Benim fikrimdi" diyor, "nasıl olsa henüz o kadar geç değil."

Kadın yatağın üzerinde horlamaya başlıyor. Nefesini verirken odanın içi şnaps kokuyor.

"Adam" diyor Pitbull ve kafasını yavaşça çevirip hole bakıyor.

"Sorun yok, Pitbull, uyuyor, yalnızca biraz uyuyor."

"Bunu yapmak istemedim" diyor Pitbull ve vücudunun nasıl hamur gibi olup içine çöktüğünü görüyorum, "esasında bunu yapmak istemiyordum."

"Hayır" diyor Rico, "sen en doğru olan neyse onu yaptın, anlıyor musun, hak etti, inan bana, hak etti o pislik herif. Yok, yok, Pitbull, kadın dövmek, en büyük pislik bu."

"Evet" diyorum, "Rico bu konuda haklı."

"Sana karşı dövüşmek istemem, çok iyisin" Rico elini Pitbull'un ensesine götürüp adalelerini sıkıyor, "yani ringde çok iyi dövüşürsün."

"Sahi mi diyorsun?" Pitbull gülümsüyor.

"Ama elbette." Üzerinde oturduğumuz halı yanık lekeleriyle dolu olmasına rağmen, sigaralarımızı ayakkabılarımızın taba-

nında söndürüp ayağa kalkıyoruz. Sonra pencereyi açıp izmaritleri avluya fırlatıyoruz.

"Sen önden git" diyorum Pitbull'a, "bize bir kadeh kaldır, biz de şu serseriyi yatıralım."

Adam hâlâ küçük halının üzerinde hareket etmeden yatıyor ama şimdi sanki rüyasında koşuyormuş gibi bacakları biraz titriyor. Pitbull'u adamın yanından kapıya ve merdivenlere çıkartıyoruz. Işığı yakıyor ve lambanın tam altında duruyor, henüz on altı yaşında olmasına rağmen şu anda çok yaşlı görünüyor. "Rico, Danie..."

"Ne var, Pitbull?"

"Onu kadının yanına, kadının yatağına koymayın, lütfen."

"Meraklanma oğlum ve bize de içecek bir şey bırak."

Gülümsüyor, sonra merdivenden aşağıya iniyor. Kapıyı kapatıp adamı holün üzerinden yatak odasına sürüklüyor ve kadının yanına yerleştiriyoruz. Kadın hâlâ horluyor, şimdi biraz bükülüyor ve elini adamın bacağına koyuyor. Adam biraz hareketleniyor ve çarşafın içine bir şeyler mırıldanıyor. Kadın iyice kıvrılıp adama yaslanıyor. Adam yine kanamaya başladı, başının altındaki çarşaf kırmızılaşıyor. "Rico..." Yalnızca burnu kanıyor Danie, kendi kendine durur." Yatağın ayak tarafında bir battaniye var, her ikisinin de üstünü örtüyoruz. Banyoya gidip küveti temizliyoruz, Rico kanlı havluyu yatağın üstüne atıyor. Oturma odasından bir sandalye bacağı alıyor ve kanlı havluya birkaç kez sürttükten sonra hole atıyorum, yatak odasının tam önüne. Rico başını sallıyor. "Haydi, defolup gidelim buradan Danie." Kapıyı arkamızdan çekip merdivenden aşağıya iniyoruz. Sonra avlunun üzerinden Pitbull'un bodrumuna. Bodrum merdiveninde müzik sesi duyuyoruz, tekno.

"Nihayet!" Walter masanın üstüne bir şişe viski koyuyor ve Pitbull eski dolaptan bardakları getiriyor. Walter *Full House* almış, etiketin üstünde oturmuş kâğıt oynayan birkaç adam var. "Walter, bu sikindirik şey de ne?" "Nasıl yani?" Şişenin kapağını açıp kokluyor. "Rico iyi bir içki olsun dedi ve bu iyi bir içki. *Full House* hiç de fena değil, öyle değil mi, Rico!" "Elbette, en iyisi." Rico

sırıtıp bana göz kırpıyor. Masanın etrafına yerleşiyoruz, Pitbull bardakları dolduruyor. "Bize." "Sana" diyoruz ve Pitbull gülümsüyor. Mark eline bir cips paketi alıyor ve dibi patlayana kadar sıktıktan sonra masanın üstüne atıyor. Bir bardak daha içiyoruz. "Paul'e" diyor Rico. "Paul'e" diyoruz. Birer tane daha içiyoruz. Pitbull "Senin kız" diyor, "bize loto perini anlat ufaklık. Sahiden güzel mi?"

"Tabi be!" Walter neredeyse haykırıyor. "Size öyle diyorsam öyle. Birbirimize çok yakışıyoruz ve size yemin ediyorum, o benim olacak!"

II. REKABET

Yaşlı kadının evindeyiz ve içiyoruz. Pitbull bizimle gelmedi. Buraya bundan böyle hiç gelmeyeceğini söyledi çünkü ayyaş yine bağırırsa ve o göt herif yine başlarsa aşağıya inip başladığı işi bitirecekmiş.

Yanımıza Paul'ü aldık, Paul yeni *Praline*'yi getirmiş ve ona bakıyor. Yaşlı kadın yeni birisini getirdiğimizin farkında değil, sürekli söylememize rağmen isimlerimizi bile doğru dürüst bilmiyor. Kömür taşıdık, alışveriş yaptık ve bozuk paranın yarısını cebe indirdik. Bize kömür için bir onluk daha verecek. Rico para odasından çıkıyor, koltukta oturup içen yaşlı kadına bakıyor ve yanımıza oturuyor. Yaşlı kadın bazen çok sessiz ve bizi dinliyor fakat pek bir şey anladığını sanmıyorum. Rico "Bugün fazla bir şey alamayız" diye fısıldıyor, "neredeyse hiçbir şey kalmamış. "Zaten aldık" diye fısıldıyorum ve gömleğimin paranın bulunduğu cebine vuruyorum. Paul dergisinin üzerinden bize bakıyor. "Abartmamak lazım yoksa dikkati çeker." "Laf söyledi bal kabağı" diyor Mark. Walter "Haklı" diyor, "aynı kadınlarda olduğu gibi, bir seferde fazla alırsan sorun çıkar." "Evet, evet" yaşlı kadın gülüyor, "kızlarla dansa gitmelisiniz, çocuklar... aman Tanrım" yerinden fırlıyor, gerisin geri koltuğa düşüyor ve bir kez daha deniyor, "rom, romum yanıyor." Mutfaktan şnaps kokusu geliyor, rom taş-

mış olmalı. Yaşlı kadın ayağa kalkıp topallayarak odadan çıkıyor. Mutfakta bir şeylerle uğraştığını duyuyoruz. Mark elma şnapsını alıp şişeden bir yudum içiyor. "Şişeyi daha sonra yanımıza alalım mı, bodrum için?" "Olmaz" diyor Walter, "şnapsını alamayız, bu konuda anlaşmıştık." Yaşlı kadının mutfakta güldüğünü duyuyoruz. Yeniden içeri geliyor, Elinde, dumanları tüten ve gözlüğünü buğulayan büyük bir fincan var. Hâlâ gülerek elindeki fincanla koltuğa oturup bacaklarının üstüne yün battaniyeyi çekiyor. Fincanın içindeki rom elinin üzerinden battaniyeye dökülüyor fakat bu durum onu rahatsız etmiyor. Bardaklarımızı kaldırıp içiyoruz. Walter bardağına biraz daha şnaps koyuyor, elma şnapsı şişenin içinde altın gibi parlıyor, Walter şişeyi gözlerinin önüne tutup sağa sola sallıyor. "Peki, kara delikteki loto perin ne yapıyor?" Gözlerini şişenin camının ve elma şnapsının arkasında hayal meyal görüyorum.

"Allah kahretsin!" Walter şişeyi sert bir şekilde masanın üstüne koyuyor ve hepimiz sırıtıyoruz. "Şimdi bir herif çıktı ortaya, semtten bir hıyar, her çarşamba, sistem oyuncusu, on kupon, yüz yirmi sıra, kız bu herifle sohbet ediyor, her çarşamba, herif bir bok olduğunu sanıyor, on kupon!"

Zil çalıyor. Birbirimize bakıyoruz. Mark fırlayıp radyonun durduğu duvar dolabına koşuyor. Mark müziğin sesini açtığı için, zil sesi daha az duyuluyor, akordeon eşliğinde üflemeli aletler. Yaşlı kadının sevdiği halk müziği istasyonu. Rom fincanını bırakıp ellerini çırpıyor. "Bana müzik yaptınız!" diye bağırıyor ve başını sağa sola sallarken battaniyenin altındaki bacaklarını hoplatıyor. Rico yavaşça odayı geçip hole bakıyor. "Işık yanıyor" diyor, "yukarıya gelmişler bile." Mark yanı başımda "Bu, Jochen" diyor, "mutlaka o salak Jochen." "Olamaz" diyorum, "ihtiyar gelecek hafta geleceğini söyledi." "İhtiyar saatin kaç olduğunu bile bilmiyor."

Birisi yumruğuyla kapıya vuruyor, bu sesi trompetler ve akordeon bile örtemez. Paul "Aynasızlar" diye fısıldıyor ve *Praline*'yi göğsüne bastırıyor, "kesinlikle aynasızlar". "Oğlum, çeneni kapa!" "Peki, bu ne o halde, bu ne?" Yaşlı kadın tedirginleşiyor ve etrafına bakıyor, yarı kör gözlerinin koyu gözlük camlarının arkasında

hareket ettiğini görüyorum. "Radyodan geliyor" diyorum, "havadan dolayı." "Kış" diyor yaşlı kadın, "kışı hiç sevmiyorum." Birisi yine kapıya vuruyor, yüksek sesle öksürüyorum, sesi örtmek için Walter ve Paul de öksürüyor. "Soğuk algınlığı çok kötü" diyor yaşlı kadın. Romunu alıp fincanın yarısını höpürdeterek içiyor.

Mark ve Rico hole çıkıyor ve bana da gelmemi işaret ediyor. Arkalarından giderken Walter de yerinden doğruluyor. "Otur" diyorum, "dışarıya çıkmamasına dikkat et." Walter başını sallıyor ve elma şnapsı şişesini önüne çekiyor. Yaşlı kadın "Nereye gidiyorsunuz" diye bağırıyor, "gitmeyin, biraz daha kalın!" "Buradayız" diyor Walter, "yalnızca sigara içmeye gidiyorlar. Oturma odanızda sigara içmiyoruz ya." "Hayır" diyor yaşlı kadın ve yine gülüyor, "burada olmaz, oturma odamda olmaz! Bende düzen var, buna dikkat ederim!"

Mark ve Rico kapının önünde duruyor ve sırayla gözetleme deliğinden dışarıya bakıyor. "Kimmiş?" Mark'ı yana itip deliğe gözümü yapıştırıyorum. Dışarda kocaman kafalı üç tip var, kapıya bakıyorlar. Birisi dazlak, kafasındaki çizikleri görüyorum. Üzerinde yeşil bir pilot ceketi ve ayaklarında çelik uçlu çizmeler var, ayrıca kötü bakıyor. Diğer ikisi spor ayakkabılı ve o denli tehlikeli gözükmüyor, çaba göstermelerine rağmen kötü bakamıyorlar.

"Pekâlâ, Danie, ne diyorsun?"

"Hiç görmedim."

Mark "Belki Engel'in adamlarıdır" diye fısıldıyor.

"Hayır, onları tanırdım. Fakat dazlak paten pistinden olabilir..."

"Ben de öyle düşündüm" diyor Rico.

Mark "Kahretsin" diye fısıldıyor.

Dazlaklar komşu semtte eski paten pistinin önünde buluşuyor, aralarında Reudnitz Sağı'ndan kimseler de var, RS işareti Reudnitz'de ve Doğu Leipzig'in diğer semtlerinde her üç evden birinin duvarına yazılmış durumda ve çok güçlü olmasına ve yeraltından tanıdıkları olmasına rağmen Engel bile onlara bulaşmıyor. Pitbull dazlaklardan birkaç kişiyi tanıyor ama Pitbull

burada değil. Dışarıdakiler aynı anda zile basıp kapıyı yumrukluyor ve bağırıyor: "Açın, Bayan Böhme, biziz, Bayan Böhme!"

Rico "Artık yeter" diyor, "şunlarla bir konuşalım." Holde etrafıma bakıyorum, arka köşede bir süpürge duruyor ve vestiyerde metal uçlu bir şemsiye asılı. Rico kapının sol penceresini açıyor ve ızgaradan dışarıya bakıyor. "Hey, Heil Hitler, sorun mu var?" Dazlaklar geriye sıçrıyor, kısacık bir anlığına sanki "Heil Hitler!" diye bağırıp kollarını yukarıya kaldıracaklarmış gibi gözüküyor.

"Hey, sen de kimsin, ne işin var burada? Aç kapıyı!"

Rico'nun yanına geçiyorum ve Mark kapının diğer penceresini açıyor. "Kaybolun buradan" diyor ve bacaklarının biraz titrediğini görüyorum fakat bu normal, dans başlamadan önce bende de aynısı olur. "Burası tutulmuş" diyor Rico, "sizin bölgeniz değil burası, ihtiyar bize ait."

"Baksana" diyor dazlak ve parmağıyla Rico'nun yüzünün önündeki ızgaraya vuruyor, "vızıldamayı kes, tamam mı! Biz burada eskiyiz, anlaşıldı mı, yani eşyalarınızı toplayıp defolun!" Rico kapıyı açıyor ve dışarıya rakiplerin karşısına çıkıyor. Mark ve ben Rico'nun arkasında kapı eşiğinde duruyoruz. Rico dazlağın tam karşısında, suratlarının arasında bir karış bile yok. Rico dişlerinin arasından sessizce "Demek sorun çıkarmak istiyorsun" diyor ve odadan çıkan halk müziği sesi bize kadar geliyor, "demek akşamı bize berbat edeceksin, öyle mi, deri kafa. Eğer çok istiyorsan, burnunu kırarım, hem de hemen." Rico alnını eğip dazlağın gözlerinin arasına dokunuyor. Bu, Engel'in tarzı ve Rico kıl payı Engel'e karşı kaybederken, ondan çok şey öğrendi. Dazlak bir adım geriliyor. Diğer ikisi öylece durmuş bize bakıyor, Mark'ın sağdakini gözetlediğini fark ettiğim için, soldakini dikkatle izliyorum. "Hey" diyor dazlak, "benim kim olduğumu herhalde bilmiyorsun? Kehlmann'ı tanır mısın? Eğer ona söylersem, götüne yirmi kişi takılır ve seni dümdüz eder. Sizleri de, salaklar!" Başıyla Mark ve beni gösteriyor.

"Tamam" diyor Rico ve solunu biraz kaldırıyor, solu gerçekten iyi, ne kadar iyi olduğunu ringde ve sokakta birkaç kez gördüm,

"pekâlâ." Birkaç adım geri gidiyor ve bize dönüyor. Dazlak istese şu anda Rico'nun böbreklerine vurabilirdi ama bunu yapmıyor.

"Gördün mü, oluyormuş demek" diyor dazlak, "şimdi toz olun."

Sonra her şey çok çabuk oluyor: Rico yeniden geriye dönüp dazlağın üstüne atlıyor ve sağıyla boğazından yakalayıp duvara çarptıktan sonra solunu yapıştırıyor. Ben de hızlı olmaya çalışıyor ve adamımı omuzlarından tutup dizimi karnına yerleştiriyorum fakat bu arada benden biraz uzaklaştığı için dizim kalçasına geliyor. Merdivenlerde ışık sönüyor. Omzumun altına kaburgalarıma bir yumruk alıyorum ve acı beynime kadar ulaşıyor. "Selam sana benden, selam sana benden!" Halk müziği merdivenleri inletiyor. Karşımdaki tipin bir bıçağı olmasından korkuyor ve karanlığa bir yumruk sallıyorum. Yumruğum yumuşak bir yere geliyor, bağırmasından anlaşıldığı kadarıyla boğazı, yere düştüğünü duyuyorum. Birisi ışığı yeniden yakıyor, Mark'ın sırtı, karşısındaki tip Mark'ı duvara sıkıştırıp yüzünü yumrukluyor. "Selam sana benden..." Mark yana çekilmeyi bir şekilde beceriyor ve yumruk duvara iniyor. Mark darbe almış, yüzündeki kırmızı lekeler bunu gösteriyor. Rico hâlâ dazlağı boynundan yakalamış durumda, Mark'ın rakibine arkadan dalıp onu yere indiriyorum. Mark hemen üstüne çıkıp iki yumruğunu göğsüne ve kafasına yapıştırmaya başlıyor, neredeyse halk müziğinin ritmine uygun olarak. "Selam sana benden..." Rico'nun karşısındaki dazlak direniyor, ne de olsa kötü bir bakışa sahip; bir şeyler bağırıp sağ yumruğunu Rico'nun kafasının arkasına indiriyor fakat Rico hiç umursamadan solunu dazlağın böğrüne yerleştiriyor. Dazlak yere düşüp sessiz kalıyor. Karaciğer. Kapı eşiğine geri çekiliyoruz, karşımızdaki tipler yavaşça ayağa kalkıp gerisingeri merdivenlere doğru yürüyor. Dazlak böğrünü tutuyor, çenesine tükürük akmış fakat buna rağmen yine konuşmaya başlıyor. "Bunu Kehlmann'a söyleyeceğim. Siz bittiniz!"

"Ulan, şimdi..." Rico yeniden dazlağın üstüne atlayıp solunu suratının tam ortasına patlatıyor. Dazlak arkaya doğru sendeliyor ve merdivenlerden aşağıya düşüyor fakat yalnızca birkaç ba-

samak, sonra diğer ikisi onu tutuyor ve yukarıya kaldırıyor, dazlağın burnu kanıyor. "Kafana girmedi mi hâlâ" diye bağırıyor Rico, "eğer bir halt karıştırırsan, senin şu Kehlmann'ın falan, eğer buraya sizden birileri bir daha gelirse, senin işini tam bitiririm, anladın mı, işte o zaman ağzını burnunu kırarım! Çevrede benim de yeterince tanıdığım var!" Rico üstlerine yürüyor fakat üçü de dönüp kaçtığı için duruyor.

"Oğlum, deli misiniz, amma gürültü yaptınız, ihtiyar korkudan donuna sıçtı!" Walter kapıda duruyor. "Artık müzik de dinlemek istemiyor."

"Yine her şeyi kaçırdın, ufaklık." Mark merdivene oturuyor. Sol gözünün altında ve alnında kırmızı lekeler var.

"İçerde kalıp dikkat etmemi söyledin yoksa ben de işin içinde olmak isterdim, bunu biliyorsun!"

"Biliyoruz" diyorum, "tamam Walter, birisinin içeride kalıp gözünü dört açması gerekiyordu, bu da önemli."

"Tamam işte, peki kimdi bunlar?"

"Yalnızca birkaç dazlak" diyor Rico, "sen yine içeriye git, biz hemen geliyoruz. Bardakları dolduruver."

"Tabi, Rico." Walter arkasını dönüp koridordan içeriye doğru yürüyor.

Rico ve ben, Mark'ın yanına oturuyoruz. "Her şey yolunda mı?"

"Tabi" diyor Mark, "bu kadarcık şeyden dolayı donuma yapmam. Pislik herifin yalnızca şansı vardı." Gözünün altındaki kırmızı şişliği eliyle yokluyor.

"Tabi" diyorum, "yalnızca şans isabetiydi. Bensiz de işini bitirirdin."

"Bitirirdim" diyor Mark. Sigara paketini çıkarıp sigara tutuyor.

"Rico" diyorum, "o serseri ciddi miydi, yani dazlaklarla ilgili olarak demek istiyorum." Işık sönüyor, Rico'nun sigarasının ucundaki kırmızı noktaya bakıyorum.

"Korkuyor musun, Danie?"

"Saçmalama, yalnızca soruyorum."

"Belki Pitbull bu tipleri tanıyordur" diyor Mark, sonra ışığı yakıyor ve gözünü tırabzanın soğuk ahşabına bastırıyor, "belki bir şeyler yapabilir, eskiden o da paten pistine takılıyordu."

"Oğlum, son verin buna artık. O serserilerden korktuğumu mu sanıyorsunuz? İşlerini bitirdik işte. Bitirmedik mi?"

"Bitirdik" diyorum.

Sigaralarımızı merdivende söndürüyor ve merdiven aralığından aşağıya atıyoruz. Sonra içeriye girip kapıyı kilitliyor ve oturup içmeye başlıyoruz. Müzik hâlâ çalıyor fakat çok daha kısık bir sesle, yaşlı kadın yeniden geldiğimize seviniyor. Duvar dolabına gidip bir çekmeceyi karıştırıyor ve masaya birkaç fotoğraf getiriyor. Fotoğraflardan birisinde kucağında bir çocuk olan bir kadın var, kadın çok güzel ve gülüyor. Fotoğrafın arkasında "Anne ve Jochen" yazılı. Yaşlı kadın "Jochen'ım benim" diyor, "bu resimde çok küçük, onu neredeyse hiç göremiyorum." Masanın üstüne eğiliyor, gözlüğü resme neredeyse değmek üzere. Fotoğrafları elden ele dolaştırıyor ve birkaç bardak daha elma şnapsı içiyoruz. Çok fotoğraf yok, çoğunda yaşlı kadının genç hali ve Jochen gözüküyor. Kalkıp pencereye gidiyorum, sokak boş. Yaşlı kadın bir şey anlatıp gülüyor, sonra fotoğrafları dolaba geri götürüyor.

"Bizim kalkmamız lazım, Bayan Böhme."

Yaşlı kadın topallayarak kapıya gidiyor.

İhtiyarın orada olmaktan hoşlanıyoruz, evden veya sokaktan daha iyi, anne ve baba yok, aynasızlar yok. Zili iptal ettik çünkü bir sürü rakip geliyor, yalnızca dazlaklar değil. Engel'in iki adamı bile geldi, onları öylesine pataklayamazdık. Gitmeleri için yaşlı kadının parasından kırk mark verdik. Friedrich'in adamları da birkaç gün önce bir deneme yaptı, hatta evin içine kadar girdiler. Maik artık olmadığı için, küçük çetenin şefliğini Friedrich yüklendi fakat hiçbiri beş para etmez, çocukken bile işlerini bitirirdik. Yaşlı kadının dikkatini çekmemek için, Friedrich'in adamlarını evden çıkartıp merdivenden aşağıya sürüklemek ve derslerini avluda vermek zorunda kaldık. Semtin yarısı yaşlı kadına dadanıp onu sağmak istiyor fakat o bizim yaşlımız ve man-

gırı bizim mangırımız. Ona göz kulak oluyor ve içeriye kimseyi almıyoruz.

III. GEZİLER

Bodrumdayız ve içiyoruz, yalnızca Pitbull dışarıda koridorda ve kusuyor. Mark "Dinleyin şunu!" diye bağırıp gülüyor. Biz hep bir ağızdan "Geliyor, geliyor!" diye bağırırken, Pitbull böğürüp içindekileri dışarıya çıkartıyor. Elma şnapsıyla romu bir litrelik bir ölçü içerisinde karıştırmaya kalktı ama bu, iyi bir fikir değildi. Masanın üstünde hâlâ birkaç şişe ve şişelerin arasında bir onluk ve biraz da bozuk para duruyor, yaşlı kadından aldığımız paralardan geriye bunlar kaldı. Walter kanepenin üzerinde bir şişe şnapsı göğsüne bastırmış vaziyette yatıyor. Bütün gün boyunca içtik ve Walter oldukça bitkin. "Kızla ilgili durum çok boktan, oğlum, çok boktan." Şişenin kapağını açmasıyla birlikte, şnaps kazağına dökülüyor. Ayağa kalkıp yanına gidiyorum. "Ver şunu bana." Elinden şişeyi alıyor, biraz içiyor ve ağzına bir yudum döküyorum. Walter öksürüyor, sanki hemen kusacakmış gibi. "Oğlum, Pitbull'un yanına dışarıya git!"

"Ulan, delirdin mi be!" Ayağa fırlayıp ağzını siliyor ve birkaç adım yürüdükten sonra tekrar yatıyor. Kanepenin üstüne yanına oturuyor ve şişeyi kafasının yanındaki yastıkların arasına sıkıştırıyorum. "Ne oldu?"

"Hiç, hiçbir şey olmadı, Danie." Gözlerini kapatıyor ve alnını şişeye sürtüyor. Mark ve Rico yanımıza geliyor. "Kızı nihayet siktin mi?"

"Kapat o aptal çeneni!" Şişe duvarda patlıyor, şnaps ve küçük cam kırıkları üstümüze sıçrıyor.

"Ulan, aklını mı kaçırdın, götlek!" Mark, Walter'in üstüne yürüyor, yakasından tutup yukarıya çekiyor. Rico yalnızca sırıtıyor ve yerden sigarasını alıyor. Sigarayı yine ağzına tutuşturmak istiyor fakat sigara bir kez daha aşağıya düşüyor.

"Tamam, rahat bırak." Mark'ı geriye ittiriyorum.

"Ulan, haklı değil miyim, kafayı yemiş bu herif!" Rico masaya gidiyor ve yeni bir şişe elma şnapsı alıyor. "Şimdi sakin olun" diyor ve oturuyor. Şişeyi açıp bir yudum alıyor ve Walter'e uzatıyor. "Şimdi anlat bakalım, ufaklık."

"Bana ufaklık deme." Walter, Rico'nun kolunu yana itiyor.

"Demek seni enayi yerine koydu!"

"Evet, öyle yaptı!" Walter yine bağırıyor. "Kahrolası orospu, Allahın belası Batılı orospu."

"Kendi kendini yiyip bitirme" diyor Mark, "karılar böyledir, anlıyor musun, insanı enayi yerine koyarlar. Paul'e sor." Arkasına bakıyor fakat Paul yarım saat önce gitti. Saat on birde eve gitmesi gerekiyor yoksa annesi onu yarın içeriye kilitler. Semtteki kızlarda hiç şansı yok, kızlar saat on birden sonra azıyor.

"Her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum" diyorum.

"Öyleydi zaten." Kanepenin üstünde sağa sola kıpırdanıyor. Pitbull tekrar içeri giriyor. Ona dönüyoruz. Yüzü bembeyaz ve çenesinden aşağıya bir şey akıyor. "Biraz fazla kaçırdım" diyor. Masadan 0,2'lik bir şnaps alıp açıyor ve "Gel buraya" diyorum, "daha iyi kokman için!" Yavaş adımlarla yanıma geliyor, bir yudum içip şişeyi ona uzatıyorum. Cebinden bir mendil çıkartıyor, şnapsı mendile döküp ağzını sildikten sonra şişeden bir yudum içiyor, gargara yapıyor ve duvara doğru yalpalıyor.

Walter "Niye beni dinlemiyorsunuz" diye bağırıyor, "beni hiç doğru dürüst dinlemiyorsunuz!" Başını kanepenin dirsekliğine yaslıyor. "Onu çok seviyorum." Tam anlamıyla vurulmuş ve artık hiçbir şeyden utanmıyor. Rico "Durum boktan" diye fısıldıyor, "kız bunu göte benzetmiş." "Duydum." Walter ayağa fırlıyor, "ne dediğini duydum, palavra sıkmak kolay. Ne olmuş yani, evet, beni göte benzetti!" Walter, Rico'nun elinden elma şnapsını alıp şişenin yarısını içiyor ve kendisini yine kanepenin üstüne attıktan sonra yüzünü pis yastıklara gömüyor.

"Yok, alay etmek yok" diyorum, "bu konularda birlikteyiz. Ama şimdi anlat bakalım!" Ve Walter anlatıyor. Biz de dinliyoruz, gülme geldiğinde ise başımızı çeviriyoruz. Duvarın dibinde oturan Pitbull çok sesli bir şekilde nefes alıyor ve birkaç kere geğiriyor

fakat bu, Walter'i rahatsız etmiyor. "...sonra bir seferinde kızı gezmeye götürdüm. Stünz'deki parka, orada kahve içilecek yeni bir yer var. Ayyaşların gittiği türden değil, daha şık, tam gölün yanında. İşte orada elimi tuttu, oğlum, teni o kadar yumuşaktı ki." Elma şnapsı şişesini alıp yüzünün önüne götürüyor. "Fakat hepsi bu kadar işte. Ulan elimi tutarak falan beni tam anlamıyla delirtti. Şimdi ise çok küçük olduğumu, aramızda bir şeyin olamayacağını..."

"Kaç yaşında?"

"Yani, yirmi dokuz diyor. Ama ben de yakında on altı olacağım. Onun için bir araba çalmak istiyordum, dışarıya yemeğe gitmek için ama hayır, böyle şeylerden hoşlanmıyor."

"Sana bir tavsiye vereyim" diyor Rico, "alkole göm onu!"

"Ama onu çok seviyorum." Walter şişenin içinden bakıyor. Pitbull'un ayağa kalkıp müzik tesisatının bulunduğu rafa gittiğini görüyorum. "Alkole göm" diye bağırıyor, "alkole göm onu!" Tesisatla oynuyor, biraz zaman alıyor, sonra nihayet başarıyor ve bas fırlıyor, ciyaklama ve zımbırdama seslerinin arasında biraz melodi, asit tekno. Mark ışığı söndürüyor ve "Ver ateşi!" diye bağırıyor. Pitbull veriyor ateşi. Sesi sonuna kadar çevirip stroboskopu açıyor. Stroboskop için uzun süre para biriktirdi ve geçen hafta yaşlı kadının parasından takviye yaptıktan sonra çekiklerin elektro dükkânından satın alabildi. Pitbull bodrumunu tam bir tekno kulübüne dönüştürmek istiyor fakat içinde oturduğu için boşuna uğraşıyor.

Walter'in ayağa kalkıp şişeyle birlikte bodrumda yalpaladığını görüyorum, hayır, dans ediyor. Şişeyi sanki loto perisiymiş gibi sarmalamış. Şimdi Mark da kalkıyor ve strotoskopun gidip gelen parıltısında hareket ediyor, kollarının titreyişini ve sırıtmasını görüyorum, kolları ve sırıtması, mutlaka yine bir şey almış. Sonra Rico da dans ediyor, hareketleri bir boksörünkilere benziyor, bodrumun içinde zıplıyor, omuzlarıyla kollarını hareket ettiriyor, sol – sol – sağ, eğiliyor, rakibini yanıltıyor ve strotoskopun parıltısında Oscar de la Hoya'dan daha hızlı, pislik centilmen Henry Maske'nin bile ona karşı hiç şansı yok. Rico profesyonel

olmayı hayal ediyor fakat bunun mümkün olmadığını biliyoruz, kendisi de biliyor. Ringde oldukça iyi ancak daha iyileri var, ayrıca içiyor ve hiçbir zaman hayır, demiyor. Fakat sokakta, sokakta Rico'dan daha büyüğü yok. Artık ben de dans ediyorum, Pitbull aramızda yalpalayıp duruyor, kolları havada ve gözleri kapalı.

Birisi ışığı yakıyor. Pitbull'un babası kapıda duruyor. Pantolonunun üstünde yalnızca fanilası var ve omzundaki dövmesini görebiliyorum, babamınkinin aynısı, Chemie Leipzig ve üstündeki kulüp amblemi, yeşil düdüklü ve kuyruklu C. Pitbull'un babası doğru takımın taraftarı fakat buna rağmen götün biri. Rafa gidip müzik tesisatının fişini çekiyor "Kahretsin, Stefan, oğlum aklını kaçırdın herhalde, bu pislik tüm binada duyuluyor!" Çok içmiş, bunu gözlerinden anlıyorum.

Pitbull duvara yaslanıyor. "Siktir git, göt herif!"

"Böyle değil, böyle olmaz, oğlum, anlıyor musun! Şimdi yukarı çık, yoksa... anlıyor musun!"

"Yoksa ne, baba? Yoksa ne? O zamanlar geride kaldı, baba!" Pitbull babasına doğru yürüyor fakat doğru dürüst ayakta duracak hali bile yok. Babası Pitbull'un kendisinden daha sarhoş olduğunu görüyor ve onu yakasından yakalıyor. "Şimdi hemen yukarıya geliyorsun! Ve siz defoluyorsunuz, evlerinize gidin, haydi evlerinize gidin!"

Önüne geçiyorum, Rico yanımda, Mark da geliyor. Adam şnaps kokuyor. Birkaç adım geriliyor ve Pitbull'un kolunu tutuyor. "Yukarı gel, oğlum." "Bırak onu" diyor ve Pitbull'u omzundan tutup yanımıza çekiyorum.

"O benim oğlum" diyor adam, "ve şimdi benimle gelecek. Ne halde olduğuna bir baksanıza!" Sanki kendisi tamamıyla ayıkmış gibi konuşuyor fakat suratının nasıl şekilden şekle girdiğini ve ağzının kenarlarının titrediğini görüyorum. "Çocuk bitmiş, biraz mantıklı olun, siz onun arkadaşısınız!"

"Pitbull burada kalacak" diyor ve kolumu Pitbull'un omzuna atıyorum. Pitbull bitkin durumda ve bana yaslanıyor, onu tutuyorum.

"Hayır" diyor adam, "lütfen..."

"Haydi, defol!" Mark adamın yüzünün önünde ellerini çırpıyor. "Bas git! Haydi, git karını döv!"

Pitbull'un babasının yüzü şimdi deli gibi titremeye başlıyor. Sırada Rico var. Parmağıyla hafifçe adamın omzuna vuruyor ve "Pitbull'un annesine yaptıklarını artık unutabilirsin! Pitbull'un seni artık nasıl patakladığını duyduk, bunu neden yaptığını herhalde biliyorsun... babalık!"

Adam iyice sessizleşiyor, duvara bakıyor ve çok bitkin görünüyor. Arkasını dönüp gidiyor. Bodrum koridorunda terliklerini sürüyerek yürüdüğünü duyuyorum.

"Eeee, Pitbull" diyorum, "senin ihtiyara haddini bildirdik, öyle değil mi?"

"Evet" diyor Pitbull ve hâlâ bana tutunuyor, onu kanepeye götürüyorum. Yatarken "Zavallı babam" diye fısıldıyor fakat bunu duymamış gibi yapıyorum Mark stroboskopu kapatıyor. Pitbull'un yanına oturup sigara içiyoruz.

Rico "Walter nerede?" diye soruyor. "İşemeye gitmiştir" diyor Mark, "veya kusmaya, daha biraz önce buradaydı. Pitbull ayağa kalkıyor ve ağır adımlarla dışarıya yöneliyor. Kendisini toparladı ve artık neredeyse hiç sallanmıyor. "Bir bakayım." Koridorda gezindiğini duyuyoruz, sonra kulağımıza bir ses geliyor. Pitbull içeriye girdiğinde, elinde bir şişe soda tutuyor. "Komşunun bodrumundan" diyor ve şişeden bir yudum alıp gerisini başında aşağıya döküyor.

"Peki ya, Walter?"

"Dışarıda değil."

"Baksana" diyor Rico, "kesinlikle kaçtı, çok sarhoştu, saçmalayacak, inan bana saçmalayacak!"

"İnanırım" diyorum, "nerede olduğunu biliyorum."

"Sana bir şey mi söyledi?"

"Yooo, bilirsin, Danie geleceği görebilir." Mark gülüyor.

"Günlerden beri o salak şırfıntı yüzünden bitmiş durumda" diyorum, "şu anda orada, yani loto perisinin dükkânında."

"Ama dükkân kapalı şimdi."

"Onun için zaten" diyorum, "tam da onun için."

Rico doğruluyor. "Emin misin, Danie?"

"Sanırım."

"O halde oraya gitmemiz lazım yoksa Walter saçmalar, o kadar sarhoş ki anında enselerler." Ceketini giyiyor ve iç cebine bir şişe elma şnapsı yerleştiriyor. Yaşlı kadında tadına vardığımızdan bu yana, çok elma şnapsı içiyoruz.

"Onluğuna" diyor Pitbull, "onluğuna, Danie yoksa gelmem."

"Salak mısın sen?"

"Yok, Danie, var mısın! Orada olduğunu sanmıyorum, her yerde olabilir, tamam mı, onluğuna, Danie."

"Tamam, onluğuna." El sıkışıyoruz. Rico yanımıza geliyor ve elinin yanıyla ellerimizi ayırıyor. "İddia geçerli" diyor, sonra yola koyuluyoruz. Pitbull küçük baltasını yanına almak istiyor fakat Rico baltaya ihtiyaç olmadığı görüşünde. Pitbull keskin kenarı okşuyor ve baltayı dolaba götürüyor. Sonra hâlâ yanan bir izmaritin olup olmadığını kontrol etmek üzere kanepenin yastıklarını yokluyor. Geçen sefer kanepenin yarısı yanmıştı, sadece dumanların çıktığı alevsiz bir yangın fakat dumanlar tüm binayı sardığı için yine de itfaiye geldi.

Avlu kapısında beklerken, Pitbull'un bodrum kapısını üç adet asma kilitle kilitlediğini duyuyoruz. Arka avlular üzerinden kestirme yolu kullanıyoruz. Yaşlı kadının evinin önünden geçiyoruz. Bütün pencereler karanlık, ayyaşların katı da sessiz, yorgun düşünceye kadar boğuşmuş olmalılar. İçi kül dolu çöp bidonlarının üstünden tırmanıyor ve çit aralıklarından geçiyoruz. Sonra yine sokaktayız ve loto dükkânının bulunduğu fuar alanına doğru yürüyoruz. Park halindeki arabaların çoğunun yan aynası ya eğilmiş ya da tamamen kopmuş. Walter'in izi. "Temiz iş" diyor Rico. Mavi renginde güzel bir Golf'ün önünde duruyoruz, araba paramparça, ön ve yan camlar tekmelenerek yerinden çıkartılmış, arabanın ve motor kapağının üstünde ise birisi zıplamış. "Karşı kaldırıma geçelim" diyor Rico, "aynasızlar gelirse, bizim yaptığımızı sanırlar, bizi tanıyorlar." Karşı kaldırıma geçiyoruz. Mark sokakta yankılanacak kadar yüksek bir sesle "Sıçayım aynasızlara" diye bağırıyor, "çoktandır birinin suratını

dağıtmadım." "Kapa çeneni ve buraya gel." Mark sırıtıyor, sonra peşimize takılıyor.

Lambaların çoğu kırık olduğu için sokak karanlık. Fakat bunu yapan Walter değil. Yanıp sönen bir ışık. Aynasızlar geliyor. Bir ev girişine atlıyoruz, kapı açık, aynasızları camdan seyrediyoruz. "İnşallah bizi görmezler" diyor Mark. Pitbull "Ama biz değildik ki" diye yanıtlıyor. "Bunu kanıtlaman lazım." Rico elma şnapsı şişesini iç cebinden çıkartıp ortaya uzatıyor. Altılı polis arabası dağıtılmış Golf'ün yanında duruyor ve iki aynasız inip telsizleriyle konuştuktan sonra küçük not defterlerine bir şeyler karalıyor. Sokak boyunca yürümeye başlıyorlar, Walter kesinlikle başka arabaların da işini bitirdi. "Belki de arka koltukta oturuyordur" diyorum. Rico parmak uçlarında yükseliyor. "Hiçbir şey görmüyorum, hayır, sanmıyorum." Aynasızlar tekrar arabaya biniyor ve altılı paket yavaşça sokak boyunca ilerliyor. "Birisini tanıyorum galiba" diyor Mark, "Güneydoğu karakolu." "Suratını dağıtmışsındır belki de" diyor Rico, "yoksa öyle mi oldu, aynasız avcısı?" Gülüyoruz. Rico şişeyi bir kez daha elden ele uzatıyor ve sonra dikkatli bir şekilde kapıyı açıp dışarıyı gözetliyor. "Çıkabiliriz" diyor, "siktir olup gittiler."

Birbirimize bitişik bir vaziyette fuar alanına doğru yürüyoruz. Yürürken Rico şişeyi yine aramızda dolaştırıyor ve bu sefer Pitbull da içiyor, yavaş yavaş kendine gelir gibi. "Eğer onu enseledilerse" diyor, "yani oraya varmadan önce, yani oraya gitmeye niyeti varsa, eğer aynasızlar onu enseledilerse, onluk benimdir."

"Sen kafayı yedin herhalde" duruyor ve dirseğimle hafifçe böğrüne vuruyorum, "şanssızlık getirir, saçma sapan şeyler anlatma, aynasızlarda kalmanın ne kadar boktan olduğunu biliyorsun!"

"Dokunma bana, Danie!" Pitbull beni geri ittiriyor. "Ufaklık aynasızların yanına gidince gururlanıyor, bunu gayet iyi biliyorsun, o da en az bizim kadar geri zekâlı!"

"Kapa çeneni!" Ceketini çekiyor ve Pitbull'u bir evin duvarına yaslıyorum. Fakat Pitbull haklı, aynasızlar içeriye aldığı zaman gururlanıyor, hatta aramızda kimin daha çok içeriye girdiği ve

suçlandığı konusunda tartışıyoruz fakat Rico ve Fred'e karşı hiçbirimizin şansı yok.

Rico "Oğlum, kendinize gelin" diye bağırıyor ve Mark aramıza giriyor, "bırakın saçmalamayı, burada Walter söz konusu!"

"Tamam" diyorum, "tamam" diyor Pitbull ve el sıkışıyoruz. Rico şişeyi uzatıyor, şişeyi bitiriyoruz. Pitbull şişeyi evin duvarında patlatıyor ve "Şerefe" diye bağırıyor. Gülüyoruz. Kafalarımızı kaldırıyor ve göğe bakıyoruz, gecenin karanlığına, yalnızız ve korkmuyoruz. Birer sigara yakıp yola devam ediyoruz.

"İşte ileride, geldik sayılır!"

Pitbull "Kara delik" diye fısıldıyor, hepimiz sessiziz, adımlarımız evlerin arasında yankılanıyor. Çok az pencerede ışık var, bazıları kıpkırmızı parlıyor, birbirimize bakıp sırıtıyoruz, kara delikte kendi evinde çalışan sayısız orospu yaşıyor. Walter'in loto dükkânı büyük bir konutun küçük ve tek katlı bir yan bölümünde, bina çevredeki diğer evler gibi oldukça harap bir vaziyette ve yalnızca yarı yarıya dolu. Sigaralarımızı yere atıyor ve yavaşça vitrine gidiyoruz. Pitbull "Her şey normal gözüküyor" diye fısıldıyor, "demiştim burada olmadığını."

"Arka kapı" diyorum. Dükkânın çevresini dönüp avluya gidiyoruz. Fakat arka kapı da kapalı, kapıyı elimle ittiriyorum, kapı yalnızca çekilmiş, şimdi kırık kilidi ve ahşap kıymıkları da görüyorum. "Haydi" diyorum, "içeriye!" Çakmağımı yakıp dükkâna giriyorum, diğerleri hemen arkamda. Ayağım bir şeye çarpıyor, eğiliyorum, bir şişe şnaps, dörtte biri dolu. Şişeyi Rico'ya veriyorum. "Bodrumdan" diyor, *Goldkrone* şişenin kapağını açıp bir yudum alıyor. "Versene" diye fısıldıyor Mark yanımda. Şişenin içinde kalan şnapsı bitiriyoruz. *Goldkrone* yaşlı kadının hep içtiği *Goldblatt*'dan çok daha iyi. Bir de *Goldene Aue* var fakat o firma yalnızca kaliteli şnaps yapıyor. Önümüzde bir kapı daha var, o da açık, kapının arkasında vitrin camını görüyorum. Çakmağımı söndürüyorum, bir sokak lambasının ışığı dükkânın içine vuruyor. Kapının arkasında birkaç basamak var, sendeliyorum ama Pitbull ceketimden yakalıyor. "Oğlum, gürültü yapma!" Bana bir onluk borçlu olduğu için kızgın.

Bir ses duyuluyor. Mark çakmağını yakıyor. Rico "Kapat" diye fısıldıyor, "bizi dışarıdan görürler." Dikkatli bir şekilde satış bölümünde ilerliyoruz. Walter tezgâhın üstünde yatıyor. Hiç hareket etmediği için uyuyormuş gibi gözüküyor ama sessizce ağlıyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve üstünde ve etrafında yığınla loto kuponu var, birkaç tanesi ıslak yüzüne yapışmış. "Ulan, Walter" diye fısıldıyorum, "kalk ayağa!" "Bunun işi bitmiş." Walter'in etrafında bir daire oluşturduk. Mark cebinden bir mendil çıkartıp yüzünden loto kuponlarını siliyor. Walter kuponların altından gülümsüyor.

"Burada onu siktim" diye fısıldıyor, "o kadar güzel ki."

"Tabi" diyorum, "öyle."

"Nerede o, nerede şimdi o?" Walter yana dönüp sessizce yatıyor. Ceketimi çıkartıyor ve üstünü örtüyorum. Diğerlerine dönüyorum, dükkânı karıştırıyorlar. "Baksanıza, bir sürü kazı kazan" diye sesleniyor Mark. Şeffaf bir plastik kaba iki elini birden daldırıp kuponları konfeti gibi havaya fırlatıyor. Pitbull ceplerini kasanın yanındaki bir raftan çikolata ile dolduruyor. Kasa açılmış bile, Rico kasanın önünde durmuş küfür ediyor. "Boş, bomboş, aptal cimri şırfıntı!" Rico'nun yanına gidiyorum. "Rico, Walter'i alıp tüyelim buradan. Eğer aynasızlar gelirse, bu yaptığımız soygun." "Ödün patladı galiba, Danie?" Pitbull tezgâha dayanmış ve bir çikolata yiyor. "Çeneni kapatmanı sana demin de söylemiştim!" Elinde tuttuğu küçük plastik figüre vuruyorum. "Hey, göt herif, derdin ne senin?" Yere eğilip plastik figürü kaldırıyor. "Bu bir kedi yavrusu, kızlar bayılıyor!"

"Oğlum, gevşeyin" Rico elini omzumuza koyuyor, "haklısın Danie, birazdan çekip gideriz." "Walter için" diyorum, "yalnızca Walter için gitmek istiyorum, bitmiş durumda, eve gitmesi gerekiyor." "Zaten bir bok yok burada" diyor Mark ve ceplerine kazı kazan kuponlarını dolduruyor, "sigara bile yok." "Hayır, sigara var." Rico kasanın üzerinde asılı olan çelik bir dolabı işaret ediyor. "Ama bir levye veya ona benzer bir şey lazım." Pitbull "Bir araba ve birkaç metre zincir yeter" diyor ve sırıtıyor, ben de sırıtıyorum ve Rico'nun bile ağzının kenarı yukarıya doğru kıvrılıyor.

Fred'in arabasıyla bir sigara otomatını duvardan nasıl söktüğümüzü hatırlıyoruz. Fred o kadar sarhoştu ki arabayı durdurmadı ve arabaya zincirle bağlı olan otomat aynasızlar gelene ve biz kaçana kadar büyük bir gürültüyle bir sürü park etmiş arabayı haşata çevirdi. Fred her zamanki gibi arabada oturmaya devam etti.

"Baksanıza, *Praline, Das neue Wochenend* ve diğer pislikler." Mark gazeteliğin önünde durmuş dergileri karıştırıyor. "Hiç olmazsa doğru dürüst porno dergileri olsaydı" diyor Pitbull. "Yine de Paul için birkaç tane alayım ama kendim için değil, Paul için, tamam mı?"

"Haydi" diyor Rico ve ceketimin altında hâlâ sakince yatan Walter'in önünde duruyor, "sırtlanalım şunu."

"Bekleyin, biraz bekleyin!" Mark yere diz çöküyor ve kazı kazan kuponlarını topluyor. "Yığınla para kazanabiliriz!"

Biz de Mark'ın yanına çömelip kuponları ceplerimize dolduruyoruz. "Ana ikramiye yirmi bin" diyor Mark, "düşünsene bir, yirmi bin! Haydi, Rico, sen de al birkaç tane, hiç olmazsa dişe dokunur bir şey kazımış olursun!" Gülüyor ve Walter'in yanına gidiyoruz, ceketimi aldıktan sonra onu gişenin üstünden çekiyoruz.

"Hayır!" Walter bağırıp bacaklarıyla etrafa vuruyor. "Hayır, bunu yapamazsınız! Pislikler, ben onu seviyorum!" Bir hayvan gibi böğürüyor, elimle ağzını kapatıyorum. Elimi ısırmak istediği için çekiyorum, yine bağırıyor, Rico çenesine vuruyor, çok hafif ama tam doğru yere, Walter hemen sessizleşiyor. Walter'i dışarıya, avluya ve oradan dükkânın yanından sokağa sürüklüyoruz.

"Bekle, bekleyin biraz!" diyor Pitbull ve duruyoruz. "Eve kadar böyle olmaz. Walter ufak ama ağır."

"Gücün kalmadı herhalde" diyor Rico, "onu tek başıma bile taşırım, söylemen yeterli!"

"Belki bir araba" diyor Mark, "şurada birkaç tane duruyor."

"Kafayı mı yedin" diyorum, "bugün olmaz, şimdi değil. Deminki aynasızları düşün."

"Hemen gelirim." Mark avluya geri gidiyor.

"Araba olmaz" diye arkasından sesleniyorum, "duydun mu, araba olmaz!"

"Bırak, alacaksa alsın." Rico Walter'i dikkatli bir şekilde kaldırımın yanına yatırıyor. "Daha çabuk evde oluruz, anlıyor musun?"

"Veya hiç olamayız" diyor Pitbull.

Fakat Mark geriye bir arabayla dönmüyor. Avludan gelirken arkasında bir el arabası çekiyor. "Şimdi şaşırdınız ama değil mi?"

"Bu kadar çabuk nerden buldun bunu?"

"Buldum" diyor Mark ve sırıtıyor. Seviniyor ve Mark'ın omzuna vuruyoruz, yalnızca Rico hâlâ park etmiş arabalara bakıyor. Walter'i el arabasının üstüne yerleştiriyoruz. Mark dingili tutup çekmeye başlıyor. Walter'in bacakları asfaltın üzerinde sürünüyor fakat bu durum onu hiç rahatsız etmiyor. "Keşke bir araba temin etseydik" diyor Rico, "her şey daha kolay olurdu. Ve daha çabuk."

"Sen öyle san" diye bağırıyor Mark ve el arabasını çekerek koşmaya başlıyor. El arabası oldukça hızlanıyor ve Walter'in bacakları asfaltın üstünde öteye beriye hopluyor. Hepimiz arabanın yanında koşuyoruz. "Haydi, bastır!" Mark giderek hızlanıyor ve bir dönemece girdiğinde araba devriliyor, Walter ise yolun ortasındaki çizgiye kadar yuvarlanıyor. Gülüyoruz. Bir evin duvarına yaslanıp kahkahalarla gülüyoruz. Walter yolun ortasında yatıyor ve kolunu başının altına koyuyor. Mark herkese sigara veriyor, sonra Walter'i yoldan çekip tekrar arabanın üstüne yerleştiriyoruz. Onu eve götürüyoruz.

Dış kapı açık, Walter'i merdivenden yukarıya taşıyoruz. Dördüncü katta oturuyor, söyleniyoruz ama kimsenin canlanmaması için sessizce. Ceplerini karıştırıyor ancak bir anahtar bulamıyoruz. Rico zile üç kere basıyor, kapının arkasında Walter'in anne ve babasını duyuyor ve Walter'i kapıya dayayıp merdivenden aşağıya koşuyoruz. El arabasını kavşağın tam ortasında bırakıyor ve eve doğru yürüyoruz. Yolumuz ortak çünkü sokaklarımız birbirine çok uzak değil.

"Mangır" diyor Mark, "mangırla ne yapacaksınız?"

"Hangi mangır?"

"Yani, bir şey kazanırsanız. Birkaç yüz kuponumuz var, bir şansımızın olması..."

Pitbull "Bodrumumu düzelttiririm" diyor, "ve yeni köpekler için bir bahçe..."

"Bir boks ringi, kendime ait bir boks ringi. Kum torbası falan. Yalnızca kendim için. Veya bir araba, kanunlara uygun bir araba."

"Daha henüz on sekiz değilsin ki."

"Olsun. Yine de."

"Yirmi kâğıtla buradan çıkardım, anlıyor musunuz, buradan çıkardım."

"Bunların hepsi saçma, zaten kimse kazanamayacak. Hepsi sahtekârlık, yalnızca sahtekârlık."

"İhtiyara ne zaman gideriz, Rico?"

"Daha dün oradaydık. Gelecek hafta, belki gelecek hafta."

Ost Sokağı ile Martin Sokağı'nın kesiştiği kavşakta duruyoruz. Rico elini ortaya uzatıyor, biz de ellerimizi onun elinin üzerine koyuyoruz.

"Yarın bodrumda?"

"Yarın bodrumda."

Yaşlı kadındayız ve içiyoruz. Mark, Paul, Rico ve ben. Cuma günü öğleden sonrası, birkaç gün sonra zaten tatile gireceğimiz için okula gitmedik. Walter yanımızda değil. Bu sıralar sıkça Mühlenviertel'deki araba hırsızlarına takılıyor; bunlar yalnızca araba çalıyor, gece gündüz, başkaca uğraşları yok.

"Çok sık dansa giderdik" diyor yaşlı kadın ve daha önce de birkaç kere gördüğümüz fotoğrafları bize yine gösteriyor. "Benim Horst'um" diyor ve masanın üzerindeki fotoğrafları yokluyor, "burada bir yerde olmalı Horst." Ona düğün fotoğrafını uzatıyoruz, genç bir adam ve beyazlar içerisinde genç bir kadın, yaşlı kadın fotoğrafı gözlerinin tam önüne götürüyor. "Adamın adı babanınkiyle aynı" diye fısıldıyor Mark. Yaşlı kadın gözlüğünü çıkarıp masanın üstüne koyuyor. Sol gözü karanlık ve donuk ve boyalı bir cam gibi gözüküyor. "Onu epeydir görmedim. Epeydir ziyaret edemedim." Yine masanın üzerini yokluyor, bardağını eli-

ne veriyoruz. Suyla inceltilmiş şnaps içiyor çünkü söylediğine göre saat dörtten sonra içmeye başlıyor. "Taksi çok pahalı ve o kadar param yok, çocuklar, bunu zaten biliyorsunuz." "Taksiler deli gibi pahalı" diyor Mark ve hepimiz başımızı sallıyoruz. Paul, *Praline*'nin sayfalarını karıştırıp bize haftanın kızını gösteriyor. İhtiyar da bakıyor fakat kızın bizi çıldırtmak için iki eliyle birden tuttuğu kocaman memeleri olmasına rağmen herhalde hiçbir şey görmüyor. "Ağaç" diyor yaşlı kadın ve kafası iki yana oynuyor. Gerçekten de saat dörtten sonra içmeye başladığı belli oluyor çünkü daha şimdiden oldukça bitkin. "Güzel bir ağacı var."

"Ne ağacı?"

Yaşlı kadın ayağa kalkıp duvar dolabına gidiyor. Dolaba kadar yalnızca birkaç adım olmasına rağmen, bastonundan destek alıyor. Çekmecelerden birini açıyor ve iki eliyle birden içini karıştırıyor. Bir şeye bakmak için eğildiğinde kafası neredeyse çekmecenin içine giriyor. Sonunda çekmeceden altın renginde bir çerçeve çıkartıp masaya getiriyor. Çerçevede, üstünde büyük bir ağaç gözüken bir resim var, bir meşe ağacı veya öyle bir şey, ağacın biraz ötesinde ise bir mezar taşı duruyor, mezar taşının üstünde ne yazdığı doğru dürüst okunamıyor. Mark öne doğru eğilince şnaps bardağı devriliyor ama bardak boş. Yaşlı kadının kafası öteye beriye sallanıyor ve bu arada Mark'ın omzuna değiyor. "Onu buraya yatırdım, hepsini kendim seçtim."

Rico "Neresi burası" diye soruyor. Yaşlı kadın çerçeveyi almak istiyor fakat Rico çerçeveyi çekip resme bakıyor. "Uzak" diyor yaşlı kadın, "artık oraya gidemiyorum. Dışarda, Kuzey Mezarlık, orada yatıyor." Rico resmi havaya kaldırıyor. "İsterseniz sizi oraya götürürüm. Benim artık bir arabam var, anlatmıştım size." Rico'ya bakıyor ve parmağımla alnıma vuruyorum. "Manyak mısın sen?" diye fısıldıyorum.

"Öyle mi?" diyor yaşlı kadın ve şnaps bardağını tuttuğu eli masanın üstünde titremeye başlıyor, "ne güzel olur." Mark ayağa kalkıp Rico'nun yanına geçiyor. "Tamam, Bayan Böhme, sizi şimdi oraya götüreceğiz! Böylece Horst'unuzu yine görebilirsiniz. Rico'nun bir arabası var, yepyeni, böylesini hiç görmediniz!"

Mark kolunu Rico'nun omzuna atıyor ve ikisinin de bana bakıp sırıtırken dişleri görünüyor. "Ama benim giyecek bir şeyim yok ki" diye bağırıyor ihtiyar. Üstünde yalnızca gri geceliği var ve omuzlarına bir yün battaniye almış. "Yok canım" diyor Rico, "üstünüze o güzel paltonuzu giyersiniz, oldu bitti."

"Evet" diyor yaşlı kadın, "evet, tabi" ve kalkıp topallayarak yatak odasının yolunu tutuyor, sonra mutfakta bir şeyler yaptığını duyuyoruz. Şnaps şişesini alıp bardağımı dolduruyorum. "Rico" diyorum, "sahiden bir araba çalacaksın galiba. Daha henüz öğle vakti."

"Gevşe" diyor Mark, "işi profesyonellere bırak."

"Sen hepten çeneni kapa!" Şnapsı dikip bardağımı yine dolduruyorum. "Sen bir arabayı yarım saatten önce açamazsın!"

"Danie" diyor Rico, "eğer gelmek istemiyorsan, biz yalnız da gidebiliriz."

"Ne demek istiyorsun?" Bardağı yine başıma dikip dolduruyorum. "Gelmeyeceğimi söylemedim!"

"Tamam, Danie, işte şimdi yine mantıklı konuşuyorsun!" Mark omzuma vuruyor ve sonra Rico ile birlikte kapıya gidiyor. Yaşlı kadın karşılarına çıkıyor. Paltosu üzerinde, kafasına da kırmızı küçük bir şapka geçirmiş. "Hemen yola çıkıyoruz, Bayan Böhme" diyor Rico, "yalnızca çabucak arabamı getireyim. Beş dakika, Bayan Böhme."

Mark ve Rico'nun koridordan geçip kapıya geldiklerini duyuyorum, sonra merdivenden aşağıya iniyorlar.

"O kadar heyecanlıyım ki!" Yaşlı kadın şnaps şişesini alıp bardağını ağzına kadar dolduruyor. "Siz de için çocuklar, dışarısı soğuk." "Pek de soğuk değil, Bayan Böhme diyor ve şişeyi Paul'ün önüne sürüyorum, "her şey yolunda mı, Paul?" "Tabi" diyor Paul ve *Praline*'yi bir boru gibi katlayıp içinden bana bakıyor. "Haydi" diyorum, "biraz daha iç." "Tabi" diyor ve bardağını, taşana kadar dolduruyor. Sonra bardağı dikkatli bir şekilde kaldırıp bir dikişte içiyor. "Şerefe" diyorum. "Evet, şerefe." Yaşlı kadın koltuğuna oturdu ve iki eliyle birden bastonunu tutuyor. Ayağa kalkıyorum. "Paul, sen de mezarlığa gelmek istiyor musun?" "Tabi, niye olmasın." Bana yine borunun içinden bakıyor.

Sigara içmeye balkona gidiyorum. Güneş öbür tarafta olduğu için avluda bir sürü gölge var. Balkonun parmaklığından sarkıp ayyaş çiftin balkonuna bakıyorum, her yer boş şişe dolu. Yarısını içtiğim sigarayı şişelerin arasına atıp yeni bir sigara yakıyorum. Evin içinden zil sesi duyuyorum. Birisi koridordan koşuyor, Paul olmalı. Birkaç nefes daha alıp sigarayı atmadan önce yumruğumun içinde söndürüyorum. Ateş derimi biraz acıttığı için elimi soğuk parmaklığın üstüne koyuyorum. Sonra yine içeri giriyorum. Rico mutfak kapısında. "Ah, buradasın demek!"

"Rico, eğer enselenirsek, aynasızlar falan benim umurumda değil ama yaşlı kadın, yani yaşlı kadın için..."

"Oğlum, Danie böyle şeyler söyleme, enselenmek falan..." İyice yanıma yaklaşıyor ve elini kafamın arkasına koyuyor. "Eğer çok çabuk olursak, kimse fark etmez, arabayı da daha sonra bir yere bırakırız, sen de biliyorsun zaten, her şey çok kolay ve aynasızlar..."

"Böyle demek istemedim. Beni tanırsın, aynasızları umursamam."

"Tabi, Danie biliyorum. En büyüğü biziz." Rico gülüyor ve ben de gülmek zorunda kalıyorum. Elini omzuma atıyor, hole geçiyoruz.

Yaşlı kadın kapının önünde bir şişe şnaps ile birkaç bardağı bez bir torbaya sokmaya çalışıyor. Mark torbayı onun elinden alıp "Bu sizin için ağır, Bayan Böhme, bırakın bana" diyor.

"Hemen çıkıyoruz, Bayan Böhme" diyor Rico ve ihtiyarın yatak odasına giriyor. Ceketimi giyiyorum. Rico yatak odasından dışarıya çıkıyor, göğüs cebine vuruyor ve sırıtarak "Masraflar için" diye fısıldıyor.

Merdivenden aşağıya iniyoruz. Mark ile Rico önden koşuyor, Paul ve ben yaşlı kadını aramıza aldık. "Yavaş yavaş, Bayan Böhme."

Mark ve Rico bir Kadett getirmiş, en çabuk bunlar açılabiliyor. Arabanın yarısı kaldırımın üzerinde, bir Golf ve Wartburg'un hemen yanında.

"Neden bunlardan birini almadınız?" diye soruyorum.

"Çok dikkat çeker" diyor Mark, "bunu bilmen gerekir oğlum, birkaç sokak ötesi her zaman daha iyi."

"Bir dört kapılı daha pratik olurdu" diyor ve yolcu koltuğunu öne katlıyorum, Paul arka koltuğa oturup pencere kenarına kayıyor. Yaşlı kadın arabanın yanında durmuş kapıya tutunuyor. "Güzel araba" diyor, "güzel bir arabanız var."

"Şimdi yola çıkarız" diyorum ve Paul'ün yanına oturuyorum, "haydi, Mark, arkaya gel!"

"Giderken ben kullanacağım" diyor Mark ve eliyle arabanın üstüne vuruyor. "Bırak saçmalamayı" Rico arabanın etrafından dolanıp şoför kapısını açıyor, "çok küçük gözüküyorsun, sana demin de söylemiştim. Bugün olmaz." Mark yanıma oturuyor ve ön koltuğu geri çekiyor. "Bu kadar büyük bir saçmalığı daha hiç duymadım, ne küçüğü. En az on sekiz!" Rico kabloları karıştırmaya başladı bile fakat yaşlı kadın hâlâ kaldırımda duruyor. Mark "Haydi" diye bağırıp pencereye vuruyor, "binin arabaya artık."

"Sakin olun, servise her şey dâhil." Rico arabadan yine iniyor, arabanın etrafını dolaşıyor ve yaşlı kadının koltuğa oturmasını yardımcı oluyor. "Gördünüz mü, taksiden bile daha iyi!" Kapıyı çarparak kapatıyor. Yaşlı kadın bastonunu gösterge paneline dayıyor ve kafasında eğri duran küçük kırmızı şapkasını tutuyor. Rico'nun arabayı çalıştırmak için birkaç kıvılcıma ihtiyacı var, sonra yola koyuluyoruz.

"İyi araba" diyor Rico ve gerçek bir şoför gibi vites değiştirip gaz veriyor, yalnızca kasketi eksik. "Aynasızların listesine girmiştir bile" diyor Paul yanımda. Paul bu gibi durumlarda çoğu zaman dışarıda kalır ve biz saçmalarken seyretmekle yetinir, özellikle annesi yüzünden fakat Paul herkesin bildiği gibi daha çok pornoyla ilgileniyor. "Saçmalama" diyorum, "bu kadar çabuk olmaz."

Mark "Devam edebilirsin" diye bağırıyor, "yeşil ok gösterdi!" Kırmızı lambada duruyoruz, Rico sağa sinyal veriyor. "Telaş yok, ilkönce birisinin gelip gelmediğine bakalım."

Yaşlı kadın çok sessiz, koyu gözlüklerini dikiz aynasından görebiliyorum. Emniyet kemerini takmadı, öne eğiliyor ve kemeri

yaşlı kadının üzerinden yerine takıyorum. Hiç hareket etmiyor, bir anlığına ölmüş olabileceği aklıma geliyor, ölüm yaşına gelmiş sayılır fakat sonra parmaklarının bastonun sapında nasıl kasıldığını görüyorum. Paul'ün yanına doğru yaklaşıp alnımı Rico'nun koltuğunun kafalığına dayıyor ve "Baksana" diye fısıldıyorum, "eğer seni ihtiyarla birlikte görürlerse, bu, aynı bir mazeret gibi, anlıyor musun... Nineni emekliler kahvesine götürüyorsun."

"Evet, ninem" diyor Rico ve gülüyor çünkü kendisi de ninesinin yanında yaşıyor fakat ninesi arabadaki ihtiyar kadar yaşlı değil. Yine bir kırmızı lamba, Rico arabayı yavaşça durduruyor. Semti ve şehrin Doğu bölgesini çoktan arkamızda bıraktık ve Kuzeyde bulunan mezarlığa doğru yol alıyoruz. Rico geceleri sıkça yollarda olduğu için şehri iyi biliyor.

"Aynasızlar!" Paul arka koltukta sağa sola kaymaya başlıyor ve elini arka cama koyuyor. Paul'ün elini aşağıya bastırıyorum. Birkaç metre arkamızda altılı bir paket var, arabanın içindeki aynasızları görmememe rağmen, bizi izledikleri ve bizim hakkımızda konuştukları hissine kapılıyorum. "Ne diyorsun, Danie, dönelim mi?"

"Bilmem ki Rico, belki daha iyi olur." Rico sinyal verip sağ şeride geçiyor ve sağda bulunan küçük bir sokağa sapıyor. Aynasızların da sinyal verdiğini görüyorum fakat biz daha hızlıyız. Rico bir kere daha sapıyor, ilkönce sola, sonra sağa. Aynasızları artık görmüyorum, belki de bizden bir şey istemiyorlardı fakat yine de Rico arabayı park ediyor, bir sürücü okulu hocasından daha iyi ve daha çabuk. "Yatın!" Başlarımızı kesip koltukların içinde kayboluyoruz. Yalnızca yaşlı kadın oturmaya devam ediyor ve başını sağa sola sallıyor. "Geldik mi?"

"Hayır, Bayan Böhme, biraz daha sürer." Koltukların üstüne sinmiş kulak kabartıyoruz. Paul'ün kafası dizime geliyor. "Aynasızlar, Danie" diye fısıldıyor Paul, "aynasızlar." Fakat aynasızlar gelmiyor, sokakta her şey sakin.

Doğrulup birbirimize sırıtıyoruz. "Gördünüz mü, aynasızların hiçbir şansı yok!" Rico arabayı tekrar çalıştırıyor, yola koyuluyoruz. Mark yaşlı kadının torbasından şnaps şişesini çıkartıyor. Bir

yudum içip bana uzatıyor. Paul de biraz içiyor ve şişeyi Rico'ya uzatmak istiyor fakat Rico hayır anlamında başını sallıyor.

Sonra Kuzey Mezarlığındayız, şehrin bir ucunda ve Rico arabayı giriş kapısının önünde duran birkaç arabanın yanına park ediyor. "Her şey tamam" diyor, arabadan iniyor ve diğer tarafa geçip yaşlı kadına kapıyı açıyor. "İşte geldik, Bayan Böhme."

"Evet" diyor yaşlı kadın, başını kaldırıyor ve bir köpek gibi etrafı kokluyor, "buranın havası çok farklı, etraf çok farklı kokuyor." Rico kolunu uzatıyor ve kadın arabadan iniyor. Mark ön koltuğu öne itiyor, biz de dışarıya çıkıyoruz. Arabanın kapısını çarparak kapatıyorum. "Mandalı bastırayım mı?" "Yok, Danie, boş ver. Mezarlığın önünden kim araba çalar. Daha sonra arabayı yeniden açmak zorunda kalmayayım."

"Ben açarım" diyor Mark ve bize tornavidasını gösteriyor. Paul ve Rico yaşlı kadını aralarına alıyor, kapıdan içeriye giriyoruz. "Mezar tam olarak nerede?"

Yaşlı kadın "Küçük kilise" diyor, "en arkada solda küçük bir yol. Bir ağaç, büyük bir ağaç." Ana yoldan küçük kiliseye doğru yürüyoruz. Yaşlı kadın sendeliyor ve şapkası yere düşüyor. Paul ayağının ucuyla şapkayı havalandırıyor, havada yakalıyor ve yine yaşlı kadının kafasının üstüne yerleştiriyor. Sağ ve soldaki mezarların arasında birkaç kişi var. Küçük kiliseyi geride bırakıyoruz. "Bekleyin" diyor yaşlı kadın, "daha yavaş." Duruyor ve bastonuna dayanıyor. Nefesi düzensiz ve yüzünde lekeler var. Mark "Aman ha, elimizde ölmesin" diye fısıldıyor. Yaşlı kadını bir banka götürüp, yanına aldığı şnaps bardaklarından birini doldduruyoruz. Yalnızca iki bardak olduğu için, biz şişeden içiyoruz. "Teşekkür ederim" diyor ihtiyar ve bardağını uzatıyor. Rico bardağa biraz daha şnaps koyuyor. Yaşlı kadın gözlüğünü çıkartıyor ve güneşte gözlerini kırpıştırıyor. Herkese birer sigara veriyorum; sigara içerken etraftaki mezarlara bakıyoruz.

"Şurada" diyor Rico, "sizin ağacınıza benziyor."

"Nerede?" Etrafıma bakıyorum.

"İşte şurada, duvarın önünde."

"Ağacım" diyor yaşlı kadın, "devam etmeliyiz, çocuklar." Bardağı yere düşüyor, Paul bardağı torbaya koymadan önce torbanın kenarında siliyor.

Sonra mezarın önündeyiz ve yaşlı kadına destek veriyoruz, birdenbire ağırlaştı. Horst Böhme, 20.08.1912 – 13.02.1984. Mezar çok küçük, bir testiye benziyor ve üstünde yalnızca birazcık yeşillik var. Yaşlı kadın mezar taşına tutunuyor, onu bırakıyoruz. Mezara yaklaşıp taşın üzerindeki yazıyı okşuyor.

"Şnapsım nerede?" Ona dolu bir bardak uzatıyoruz. "Çocuklar, lütfen diğer bardağı da verin." Öbür bardağı da dolduruyoruz. Elindeki bardaktan içmeden önce, ikinci bardağı yeşilliğin üstüne boşaltıyor. "Bir tane daha" diyor, "bir tane daha, çocuklar."

Paul mezarların arasında dolaşıyor ve birkaç çiçekle geri geliyor. Çiçekleri mezarın üstüne koyuyor fakat yaşlı kadın bunu görmüyor, yalnızca mezar taşına bakıp içiyor. Şişe neredeyse boşaldı, bardakları alıyoruz. "Horst" diyor yaşlı kadın, "benim Horst'um." Birer tane daha sigara içiyor ve yaşlı kadını arabaya götürüyoruz.

Büyük Dövüşler

Büyük dövüşlerin zamanıydı. Rico'nun büyük dövüşü çok gerilerde kalmış ve Rico ondan beri hiç ringe çıkmamış olsa da televizyonda Sör Henry Maske, Rocky Rocchigiani, Kaplan veya şişko Axel Schulz'un maçları gösterilirse ve Rico o anda gençlik tutukevinde veya kodeste –kendi deyimiyle "sandıkta"– değilse Goldie'nin birahanesinde televizyonun önüne geçerdik ve Rico dövüşe dâhil olurdu. "Kaplan çok iyi" derdi hep, "ısırıyor, herkesin işini bitirir" fakat seyretmekten en çok hoşlandığı dövüşçü Rocky'ydi, Graciano "Rocky" Rocchigiani, "bir sokak iti, tam bir sokak iti, aynı benim gibi, insanı oyar ve yiyip bitirir."

Sonra Rocky, Dünya Şampiyonu Maske'yi yiyip bitirmek istedi, Rico'nun tabiriyle "boktan centilmeni" ve Rico, Rocky için,

kodesten tanıdığı birkaç tipe biraz para yatırdı çünkü bahisler bire dokuz veriyordu. Rocky aleyhine.

Yine Goldie'ye gittik, çevredeki en büyük televizyon oradaydı. Hazırlanmak amacıyla dövüşten bir saat önce oraya gitmiştik, "ısınmak için" diyordu Rico, "biraz ısınmak için, ısınmadan ringe çıkılmaz" ve ayrıca en iyi yerleri kapmak istediğimiz için fakat Goldie'nin birahanesi her zamanki gibi oldukça boştu. Yalnızca civardan birkaç ayyaş gelmişti ve hepsi Maske'yi destekliyordu, komşu masalarda süren konuşmalardan bunu duyabiliyorduk.

"Boktan centilmen" dedi Rico, "yalnızca Doğulu olduğu için, herkes onu seviyor."

"Kadınların hoşlandığı bir tip" dedim ve etrafıma baktım fakat Goldie'de hiç kadın yoktu, başını daha şimdiden Schäfer'in omzuna dayayıp, bizim oturduğumuz yerden bile duyabileceğimiz kadar sesli nefes alan Schäfer'inki hariç fakat o, gerçek bir kadın sayılmazdı.

"Saçmalama" dedi Rico, "kadınların hoşlandığı bir tipmiş, rafadan yumurta gibi. Kadınlar esas Rocky'den hoşlanıyor. Biliyor musun, Rocky'nin... bir tür... söylesene..."

"Karakteri var" dedim, "çekiciliği."

"Aynen, tam da bunu demek istedim Danie. Yüzü, dövüşçü yüzü, gerçek bir dövüşçü. Kadınlar işte bundan hoşlanır."

Schäfer'inki iki masa yanımızdan "Bir bira, Goldie!" diye bağırdı. Kendine gelmişti ve barın yanında duvara vidalanmış olan bir rafın üstündeki televizyona bakarken dimdik oturuyordu. Televizyonda reklamlar vardı ve kadın kesinlikle centilmenin ringe çıkıp kendisi için dans etmeye başlamasına can atıyordu. Rico "Bize bir tur daha" diye seslendi ve Goldie'ye bir el işareti yaptı. Biramı içip bardağı masanın kenarına doğru ittirdim.

"Çok yatırdın, değil mi?"

"Ah, siktir et, mesele bu değil. Şeref, Danie, anlıyor musun, şeref. Rocky de sokaktan geliyor, aynı..."

"Ah, şu senin sokağın, Rico."

"Oğlum, ne demek istediğimi biliyorsun. Dövüşerek yukarıya çıktı, Danie yoksa sen de mi boktan centilmenden yanasın?"

Goldie içkilerimizi getirdi, bira ve şnaps, bara dönmeden önce masaya vurdu. "Birazdan başlıyor, çocuklar, ha?" "Biraz daha var" dedi Rico, "ama şimdi ısınıyor, Rocky ısınıyor. Pat, pat, paat, sağ, sol, sağ, sol, hep boşluklara." Rico havaya yumruk sallıyordu, bira bardağını tuttum. Rico hâlâ oldukça hızlıydı fakat Goldie çoktan barın arkasındaki yerini aldığı için bunu göremedi. Rico "Sağ, sol, sağ, sol" diye fısıldadı ve ellerini ileri geri oynattı, "kısa hızlı kroşeler, kısa hızlı kroşeler..." Sonra durdu ve başını duvara yasladı, gözleri kapalıydı. "Biliyor musun Danie, boks yapmayı çok seviyordum."

"Biliyorum. Tabi biliyorum." Şnaps bardağımı alıp kaldırdım. "Rocky'ye" dedim, "Leipzig'in Rocky'sine." Gözlerini açtı, gülümsedi ve bardağını aldı. "Leipzig'in Rocky'si... Danie, öyle şeyler söylüyorsun ki." Bardakları tokuşturduk ve şnapsı kafaya diktik. "Senden de iyi bir boksör olurdu, Danie. Şu Pommes'u hatırlıyor musun... işini nasıl bitirdiğini..."

"Açma o konuyu, Rico." Pommes meselesini konuşmaktan hoşlanmıyordum, zaten yeterince rüyalarıma giriyordu. Rico gülümsedi ve başını salladı, "o zamanlar, Danie, o zamanlar" birasından bir yudum aldı.

Reklamlar bitmişti ve centilmen Maske'yi soyunma odasında antrenörünün açık ellerine uzun direkler sallarken görüyorduk. "Kolları sahiden uzun" dedim. Rico "Zaten uzun olan tek uzvu kolları" dedi ve güldük. Sonra insanlarla dolu salonu ve spotların vurduğu ringi gördük, spiker bir şeyler anlatıyordu, Goldie televizyonun sesini henüz tam açmamıştı, sonra ekranda Maske'nin eski bir maçı belirdi. Maske ancak omzuna kadar gelen ve yaklaşmak istediğinde onun uzun sağıyla karşılaşan bir tiple dövüşüyordu. Rico "Gir içeri" diye bağırdı ve dövüşü aylar önce kaybetmiş olan o tip sanki şimdi daha iyisini yapabilirmiş gibi havaya bir yumruk salladı, "içeri girmen lazım oğlum!" Birasından bir yudum aldı ve boş ver dercesine elini salladı. "Karşısına bunu verdiler, Danie, çok ufak, hiçbir şansı yok... doğru dövüşmüyor, çift savunma, yaklaşması lazım, yarı mesafede, yakın dövüş, anlıyor musun?"

"Eismann gibi" dedim, "Eismann gibi."

"Evet" dedi Rico ve bardağını bir dikişte bitirdi, "o zamanlar Eismann gibi." Bir sigara yaktı ve dumanı boş bardağının içine üfledi. Elimi koluna koydum fakat kolunu çekti. "Üzgünüm, Rico" dedim. "Tamam, Danie, sorun yok. Geride kaldı. Hepsini unuttum, kafamda bitirdim, Danie. Artık bu konudan etkilenmiyorum." Kollarını kaldırdı, oturduğu yerin dirsekliğine yerleştirdi ve bana gülümsedi. Başımı salladım, paketten bir sigara aldım ve filtreyle birkaç kez kutuya vurdum.

"Eismann" dedi Rico, geriye yaslandı ve güldü, "Eismann'a sıçayım."

Steffen Eismann Grünaulu iyi bir boksördü, Batı Leipzig Boks Kulübü'nden; Rico son dövüşünü ona karşı yapmıştı ve esasında Rico'nun yanında Eismann hakkında konuşmazdık. Eismann, Saksonya Amatörler Şampiyonasında dövüşmüş, hatta bir seferinde Rico'nun da hedeflediği Almanya Şampiyonası'na çağrılmıştı; Rico çok iyiydi, Leipzig'teki her boksör bunu bilirdi, Rico o zamanlar Güneydoğu Motor'da antrenman yapıyordu ve meşhur Leipzig Boks Merkezi onu istiyordu çünkü Rico ağır sikletteki en iyi amatörleri şehrin antrenman salonlarında gayri resmi olarak hem şampiyona hem turnuvalarda yenmişti. Geriye yalnızca Eismann kalmıştı ve Eismann çok iyiydi, herkes "Eismann ateş gibi" diyordu, "Eismann değdiği yeri yakıyor" bunlara inanmayan tek kişi Rico'ydu.

"Şu adamı görüyor musun" dedi Rico ve sigarasıyla televizyonu gösterdi, "siyah olan, Danie, tükendi, bir zamanlar çok iyiydi, Iran Barkley, namı diğer 'jilet' bir zamanlar gerçekten keskindi." "Onu patakladı" dedim, "Maske onu patakladı." Jiletin yüzü bir anlığına ekranda gözüktü. Üstdudağı neredeyse bir yumruk genişliğinde olan burnuna kadar katlanıyordu. Centilmen o zamanlar iyi bir iş çıkarmıştı. "Bir zamanlar gerçekten iyiydi" dedi Rico, "üç kere dünya şampiyonu oldu, Hitman'ın işini bitirdi, üçüncü rauntta. Goldie, bir tur daha!" Hitman'ın kim olduğunu bilmiyordum fakat sormadım. "Maske'nin önüne sürüldü" dedi Rico, "zavallıyı önüne attılar. Tepsi üstünde, Danie."

"İyi olduğunu söylemiştin?"

"Çok eskiden. Yarı kördü, Maske'ye karşı dövüşürken yarı kördü. Retina yıpranması. Jilet körelmişti, Danie." Gülümsedi ve çenesini kollarına dayadı. Goldie içkilerimizi getirdi, yine masaya vurdu ve "Eee, birazdan başlıyor, çocuklar, ha?" diye sordu. Rico saatine baktı. Kazağının kolunu yukarıya kaldırmak zorundaydı çünkü güçlü kolları olmasına rağmen artık hep uzun kollu kazaklar giyiyordu, belki de eskiden gururlandığı dövmelerini şimdi kimsenin görmesini istemiyordu. "Sesini açabilirsin, Goldie, birazdan başlaması lazım." Goldie "Tamam" dedi, bara gitti ve uzaktan kumandayla oynamaya başladı. Şnaps bardağımı aldım, Rico'yla tokuşturmak istiyordum fakat şnapsını kafasına dikmiş ve bardağı masanın üstüne çarparak bırakmıştı bile. "Ateş" diye fısıldadı, "Rocky ateşli, Rocky yanıyor" sonra kalktı ve tuvalete gitti.

Rico, Goldie'ye geldiğimizden beri birkaç kez tuvalete gitmişti, tuvaletten geldikten sonra her seferinde gözlerine bakmaya çalışmıştım fakat bunu fark edip başını öbür tarafa çevirmişti. Bu sefer de gözbebeklerini aradığımda başını çevirmiş ama yeterince hızlı davranamamıştı, gözbebeklerinin küçücük olduğunu gördüm.

"Goldie" diye seslendi Rico, "Goldie, ses!" Goldie barın önünde çömelmiş uzaktan kumandanın pillerini yerden topluyordu. "Hemen, hemen başlayacak. Bugün biraz titreğim." Rico'nun eli de titriyordu, hatta bira bardağını ağzına götürdüğünde tüm kolu. İki masa yanda Schäfer'inki "Goldie" diye bağırdı, "Goldie, centilmen geliyor!" Ekrana baktım fakat ringe kadar olan uzun yolu insanların arasından refakatçileriyle birlikte ağır adımlarla gelen dövüşçü centilmen değil, kafasını siyah bir kapüşon altında saklayan Graciano Rocky Rocchigiani'ydi. Başını eğik tuttuğu için Rocky'nin yüzü de tam olarak gözükmüyordu fakat ürkütücü bir havası vardı. Schäfer'inki "Henry" diye bağırdı ve ayağa kalktı, "Henry." "Kahretsin, Rocky, Rocky bu, senin boktan Sör Henryciğin değil!" Schäfer kadını kolundan tutup yerine oturttu. Diğer masalardaki ayyaşlar güldü. Ekran birdenbire karardı. "Goldie,

hey, Goldie!" Herkes karmakarışık bağırıyor, Goldie ise barın önünde yere çökmüş uzaktan kumandayı karıştırıyordu. Rico bardağını ittirdi ve ayağa kalktı. Şimdi çok sakindi ve bir sandalye alıp masaların arasından yavaşça bara doğru giderken kolları da titremiyordu. "Rico" dedim, "Rico..." fakat Rico sandalyeyi Goldie'nin kafasında kırmayıp televizyonun önüne yerleştirdi, üstüne çıktı ve birkaç düğmeye bastı. Goldie "Tamam" dedi, "şimdi halledeceğim." Televizyon yine çalıştı ve ses yavaşça yükseldi. "*In the red corner*... kırmızı köşede, *wearing black, weighing seventy eight point* nine kilogram..." Islıklar. ABD'den getirilen ring spikeri Michael Buffer'in sesini örtecek derecede yükselen ve fazlalaşan ıslıklar. Rico sandalyeyi masamıza koyup yanıma otururken ıslık ve yuh sesleri hâlâ devam ediyordu; Michael Buffer elinden geleni yapıyor ve Rocky spotların ışığında vücudunun üst kısmını sağa sola çevirirken hafifçe sıçrıyordu. "... Bayanlar Baylaaaar... Berlin'den, *the challenger and former super middleweight champion of the wooorld*... Graciano... Rocky... Rocchiiiieeee – giaaaaniieee!"

"Rocky! Rocky!" Rico ayağa kalktı ve yumruğunu sıkıp kolunu havaya kaldırdı, kazağının kolu kaymıştı ve dövmelerinin altında gerilmiş olan adalelerinin hareketlerini görebiliyordum. Uzun zamandan beri antrenman yapmamasına rağmen, hâlâ formundaydı. "Goldie, çabuk, bir tur daha!" Goldie, sanki Rico'nun antrenörüymüş ve ilk gonktan önce onu serinletmesi gerekiyormuşçasına barın arkasına koşturdu. Fakat henüz maç başlamamıştı, salonda sessizlik hâkimdi ve çok az ıslık sesi duyuluyordu. "*... and now, as a professional he has a perfect record of twenty six victories without a loss, including twelve k.o.s...*"

Rico yanımda "Bal" diye bağırdı, "yalnızca ibne balı!"

"... Bayanlar Baylar, Frankfurt/Oder'den... *presenting the undefeated light heavyweight champion of the wooorld... Gentleman*... Henriiiieeee Maaaaaskaaa!" Sevinç çığlıkları. Alkış. "Henry, Henry!" Schäfer'inki Schäfer tarafından çekiştirilmesine rağmen yine ayağa fırlamıştı. "Henry, Henry!" Ring hakemi mikrofona son talimatları söylerken, Rocchigiani ve Maske karşı karşıya duruyor-

du. "... *we've seen to the instructions in the dressroom... good luck to you... and shake hands.*"

"Bütün konuşmalar şu siktiğimin İngilizcesiyle" dedi Rico, "neredeyse hiçbir şey anlamıyorum."

"Bol şans dedi."

"Evet" dedi Rico, "bol şans, Rocky."

Rocky şimdi köşesinde eldivenlerini iplerin üstüne yerleştirmiş, vücudunun üst kısmını geriyor ve esnetiyordu. "Birinci raunt!" Gonk çaldı ve maç başladı. Goldie bira ve şnapslarımızı getirdi, Maske uzun sağıyla Rocky'nin savunmasını yokladı ve Rocky de sağıyla mesafeyi korudu. "Gir içeri" dedi Rico ve şnapsı kafasına dikip küçük bardağı yumruğunun içinde tuttu, bardağın kırılmasından korktum, "gir içeri, Rocky" Rocky sanki bu sözleri duymuşçasına rakibinin içine girdi. Çifte savunmasının arkasında Maske'ye yaklaştı, eğildi, içeri girdi ve sonra sağ, sol, sağ, sol, vücuda kısa kroşeler ve en sonunda, küüüt, çeneye Maske'nin başını sarsan bir sol aparkat. Rico "İçerde" diye bağırdı, "bu, içerdeydi!" Spiker "Solla beklenmedik bir isabet" dedi. Maske de şaşırmıştı, uzun sağı Rocky'nin başının yanından geçti, sonra bir anlığına durdu, üst tarafını öne arkaya hareket ettirdi ve sağıyla yeni bir denemede bulunup çifte savunmaya takılmadan önce bir adım geriye gitti. Rocky yine yarı mesafeden yakın dövüşe geçti ve Maske'nin başını iki aparkatla sarstı. Schäfer'inki "Dikkat et, Henry, lütfen dikkat et" diye bağırdı ve iki koluyla havada daireler çizdi. Henry temkinli olmuştu ve sağıyla mesafeyi korumaya çalıştı, sonra birdenbire hızlı bir sağ sol kombinasyonu denedi fakat vuruşları Rocky'nin savunmasına takıldı. Schäfer'inki bağırmayı kestikten sonra spiker "İşte Maske'nin gücü, bu" dedi, "belirtisiz ve hızlı sağ sol yumruklar."

"Hiç isabet yok ki" diye bağırdı Rico, "adam gibi seyret, oğlum, hepsi savunmaya, isabet ettiremiyor ki!" Ancak buna karşın Rocky'nin yine isabeti vardı; içeri girdi, Maske'nin bir sağını savuşturdu ve bir sol aparkatla rakibinin savunmasını deldi. İki dövüşçü kafa kafaya duruyordu, oldukça büyük bir karmaşa, sonra Rocky'nin sağ ve sol kroşeleri karmaşanın altından hedefi buldu.

Rico yanımda "Uzaklaşmıyor" diye fısıldadı, "Maske uzaklaşmıyor ve Rocky isabet buluyor. Onun işini bitirecek, gerçekten bitirecek. Onun işini kesinlikle bitirecek."

O zamanlar biz de, Rico'nun Eismann'ın işini bitireceğini düşünüyorduk, hayır, hayır, bunu biliyorduk. Şehrin Batısında herkesin, hakkında "Ateş gibi, değdiği yeri yakıyor" diye konuştuğu Eismann'ın işini bitireceğini. Ve eğer daha fazla paramız olsaydı, Eismann'ın ateşinin Rico tarafından söndürüleceğine daha fazla para yatırırdık. Rico ev sahibiydi, dövüş Güneydoğu Motor'un eski jimnastik salonunda yapılacaktı; semtin yarısı, Grünau'dan bir sürü tip ve hatta meşhur Leipzig Boks Merkezi'nden birkaç antrenör gelmiş ve neredeyse herkes Rico ve Eismann üzerine iddia oynamıştı, çoğu Rico üzerine. İddia işlerini o gece Engel'in yeraltı arkadaşları yürütüyordu, paraları nasıl saydıklarını ve A4 zarflara koyduklarını görünce paralarla birlikte postacı olarak Paris'e kalkan ilk trene binmenin nasıl olacağını düşünmeden edemedim fakat Leipzig'den yalnızca Polonya ve Prag'a direkt bağlantı vardı. Ayrıca Eismann'a karşı dövüşecek olan kişi arkadaşım, hayır, kardeşim Rico'ydu ve bu, onun büyük şansıydı.

"Bitir onu" diye bağırdı Rico yanımda, "bitir onu!" Rocky'nin yarı mesafeden sağ sol vurduğunu ve Maske'nin geri sıçradığını gördüm, yumruklardan en az birisi hedefi bulmuştu. Rico'ya dönerek başımı salladım, o ise elini yumruk yaptı ve "Evet" dedi, "evet!" Biramdan bir yudum aldım. Schäfer'inki o kadar tiz bir sesle "Ayrıl, Henry, ayrıl" diye cırladı ki, elimdeki bardak titredi. Kafamı geri çevirdiğimde Goldie'nin Schäfer ve kadınla aynı masada oturduğunu gördüm, başı neredeyse kadının başına değiyordu, yakın dövüş, Goldie'nin uzun zamandan beri bir kadınla birlikte olmadığını ve özellikle yalnızlık çektiği bazı zamanlar dükkânı kapatırken ayyaş kadınlardan birisini beraberinde götürdüğünü biliyordum, götürdüğü kadının Schäfer'inkinin olmasını umursamadığından da emindim çünkü Schäfer zaten artık pek çok şeyin farkında değildi. Goldie arada sırada barın arkasında şnaps devirmekten hoşlanırdı ve durum böyle olunca eninde sonunda Schäfer'inki de uzun bacaklı ve ince elli güzel

bir kadın haline gelirdi, göründüğü kadarıyla güzel bir kadın haline gelmişti bile.

"İkisinin de isabeti varmış. Duydun mu, Danie, ikisinin de isabeti var dedi!" "Kim dedi?" "Spiker denilen geveze, dinlemiyor musun, siktiğimin spikeri. Rocky'nin yumrukları isabetli, yalnızca Rocky'nin!" Maske'nin sağ kroşesinin hedefi bulduğunu görmeme rağmen "Evet" dedim, "yalnızca Rocky'nin yumrukları isabetli." Gonk çaldı, birinci raunt bitmişti, reklamlar başladı. "Hayat daha riskli oldu. Son derece olağan bir kaza bile, bugün artık varlığınızı tehlikeye sokabilir..." "Kahrolası reklamlar" dedi Rico, "ring kızlarını göremiyoruz."

Bizim de o zamanlar ring kızlarımız vardı, Estrellita ve Anna. Kızlara tonla içecek vermiştik ve her ikisi de neredeyse çırılçıplaktı. Rico ayağa kalktı. "Eeee, Danie, birinci raunt Rocky'nin, öyle değil mi?" Televizyondaki sigorta tipi anında güvenceden falan bahsediyordu, "Birinci raunt Rocky'nin" dedim, Rico başını salladı ve tuvalete gitti. Rico da o zamanlar Eismann'a karşı ilk raundu kazanmıştı. Maç beş raunt üzerinden yapılacaktı çünkü resmi bir maç değildi, eğer resmi olsaydı üç raunt üzerinden yapılması gerekirdi, ayrıca ringde amatör kurallar geçerli olmayacaktı. "Yalnızca şerefine" demişti o zamanlar Rico sürekli olarak, "yalnızca şeref meselesi. Onu dümdüz yapacağım, üç veya beş raunt hiç fark etmez." Fakat belki üç raunt Rico için daha iyi olurdu çünkü Rico içki içmekten hoşlanıyor ve bazen uyuşturucu da alıyordu, maçtan birkaç hafta önce bunları bırakmış olsa ve neredeyse hiç sigara içmese bile. Fakat herkes beş raunt seyretmek istiyordu ve Eismann'ın şehrin Batısından gelen adamları da buna taraftardı. Güneydoğu Motor'un eski jimnastik salonunun hemen yanındaki spor lokalinin sahibi bize "Ali de beş rauntluk bir maç yapmalı" demişti, "o zamanlar Stevenson'a karşı, neredeyse bir profesyonel olan dünyanın en iyi amatörü Teofilo Stevenson'a karşı." Rico da günün birinde profesyonel olmayı hayal ediyordu, "o zaman hepsini bırakacağım, alkol, uyuşturucu, sigara, hepsini" ve on iki raundun yanında beş raunt neydi ki.

Spiker "İkinci raunt" dedi ve Rico yanıma otururken ikinci raunt birkaç saniye önce başlamıştı. Rico'nun gözbebekleri yine küçücüktü, bu kadar küçük gözbebekleriyle maçı nasıl izleyebildiğine aklım ermiyordu. İkinci raunt da çok hareketliydi, Rocky çifte savunmasıyla rakibinin içine girdi, "gir içeri, haydi, gir içeri, oğlum" aynı ilk raunttaki gibi güzel kroşelerle hedefi buldu, Maske'nin de birkaç yumruğu isabetli olmasına rağmen, Rocky sürekli ileri yürüyor ve aman vermiyordu. "Giydir, oğlum" diye bağırdım, "giydir ona!" Ve Rico öne atılıp rakibinin nefes almasına fırsat vermedi. Tüm birinci raunt boyunca Rico tempo yapmış ve Eismann'ı birkaç kez sarsmıştı. Hatta bir kere onu iplere yaslamış ve kafasını ve vücudunu sağ, sol, sağ yumruklarla öyle dövmüştü ki, Eismann'ın ağızlığı uçup gitmişti. Maç resmi olmadığı için her ikisi de kask taşımıyordu, üzerlerinde boks kıyafeti de yoktu. Ağızlık uçup gidince Rico centilmenlik göstermiş ve geri çekilmişti. Ring hakemi dövüşe ara verdi ve antrenörü onu kısaca temizledikten sonra Eismann ağızlığını yeniden taktı. Rico ilk iki rauntta Eismann ile oynadı, belki de hatası bu oldu çünkü ikinci raundun sonuna doğru sert bir yumruk almak zorunda kaldı. Tam Eismann'ın başına uzun bir sol göndermek isterken, Eismann'ın sağ çaprazı üstten geçti ve Rico'nun çenesini buldu. Rico'nun dizleri bir anlığına büküldü, vücudu öne eğildi ve Rico ilk kez geriledi. Şimdi Eismann sürekli ilerliyor, Rico'nun peşini bırakmıyor ve kafa ve vücuda yığınla direk ve kroşeler yağdırıyordu. "Eismann yanıyor, Eismann değdiği yeri yakıyor" artık buna biz de inanıyorduk. Fakat raunt buna rağmen Rico'nundu çünkü Rico raundun ilk iki buçuk dakikasında rakibine bariz bir şekilde hükmetmiş ve Eismann'ı yanına yaklaştırmamıştı. Raundun son saniyelerinde nakavt olmayacağına emindim, Rico yumruklara karşı dayanıklıydı ve Engel haricinde şimdiye kadar hiç nakavt olmamıştı, zaten Engel dövüşü de boks ringinde değil semtin arka avlularından birinde yapılmış ve Rico, Engel'i elinden kaçırmıştı. Birbirlerine saatlerce vurmuş ve sonunda Engel, Rico'yu bir diz darbesiyle yere sermişti. Engel boksör değildi ve zaten kendisi de ringde bir bok beceremeyeceğini söyler dururdu çün-

kü ringde kurallar vardı fakat sokakta çok iyiydi ve Leipzig'in en iyi dövüşçülerinden bazılarının işini bitirmişti, bunların içinde hiçbirisi Rico kadar dayanamamış ve onu yenilginin ucuna getirememişti.

"Raunt Rocky'nin" dedi Rico ve önündeki bardakaltlığının üstüne ve birinci raunt için daha önceden yazılmış olan "10-9"un altına "10-9" yazdı. "Belki bir beraberlik" dedim, "Maske'nin birkaç iyi yanıtı oldu."

"Yok" dedi Rico, "yok, unut bunu, hiç böyle başlama, beraberliği şampiyona verirler, bunu bilmen gerekir, Rocky'nin isabetleri daha iyi."

"Evet" dedim, "Rocky'nin isabetleri daha iyi" Rico başını salladı ve sanki raundu kimin kazandığına masa hakemleri değil de biz karar veriyormuşuz gibi omzuma vurdu. Goldie bardaklarımızın boşaldığını gördüğü için içkilerimizi tazeledi. Üstü dolu tepsiyle masa, sandalye ve ayyaşların arasından geçerken ekranı örtmemek için eğilerek küçülüyordu. "Buyurun, beyler!" Başımızı salladık, sonra bardaklarımızı tokuşturup şnapslarımızı diktik, Rico bardağındaki son damlaları birasının içine döktü. Üçüncü rauntta her şey ilk iki raunttaki gibiydi ve Maske'nin başı Rocky'nin bir kroşesiyle her sarsılışında Rico bardakaltlığına bir çizik atıyordu. Raunt sona erince Rico "Tam bir kroşeci" dedi, "Rocky tam bir kroşeci, neredeyse tek bir direk yok fakat bu siktiğimin centilmeni için direklere de ihtiyacı yok zaten."

Rico yakın dövüşte ve kroşelerde de iyi olmasına rağmen, ringde yakın dövüşü arayan bir kroşeci değildi ve Eismann'a karşı ilk iki raundu uzun direkleriyle domine etmişti. Antrenörü onu arada kendine getirdikten sonra üçüncü rauntta da hiçbir şey olmamışçasına ringe çıkmış ve ikinci raundun sonlarında Eismann'dan aldığı sert yumrukların etkisini savuşturmuş –kendi tabiriyle yutmuş– gibi bir görünüm çizmişti. Maske de Rocky'nin isabetlerini sorunsuz bir şekilde yutmuş gibi gözüküyordu çünkü dördüncü rauntta yine maça ortak olmuştu. Uzun direkleriyle Rocky'yi daha iyi uzakta tutuyordu, daha hareketliydi, geri çekilirken yumruklarını sallıyor ve hızlı sağ-sol vuruşlarla

puan kazanıyordu. "Haydi, Rocky, ısır onu!" Ve Rocky ısırıyor, yakın dövüşü arıyor ve hızlı kroşelerle Maske'nin kafasını ve çenesini arıyor fakat ilk üç rauntta bulduğu kadar isabet sağlayamıyordu. Maske beşinci rauntta da dövüşü domine etmeye çalıştı ve birkaç iyi isabet buldu. Bunun üzerine yan masalarda şimdiye değin suskun bir şekilde içmiş olan ayyaşlar da hareketlendi, belki de çığlık ve alkışlarıyla onları uykularından Schäfer'inki uyandırmıştı. Birisi "Henry" diye seslendi, "haydi, Henry, göster nereden geldiğini!" "Göster gününü şu Batılı götleğe, Henry!" Rico'ya baktım, yumruklarını masaya yapıştırmış küçücük gözbebeklerle ekrana bakıyordu. "Göster Doğunun nasıl vurduğunu, Henry!" Schäfer'inki ellerini çırptı, bu ses mekânda, kadın sanki Schäfer'in kıçına dayak atıyormuşçasına boğuk bir şekilde yankılandı. Oysa Schäfer sessizce oturuyor ve önündeki boş şnaps bardaklarına bakıyordu, Schäfer için kavga çoktan sona ermişti. Rocky tempoyu biraz düşürdüğü için spiker beşinci raundun sonuna doğru "Yoksa Rocky'deki ilk yorgunluk belirtileri mi?" diye sordu fakat Rocky sanki bu soruyu duymuş gibi yine Maske'ye saldırmaya ve kroşelerini hedefle buluşturmaya başladı, kısa bir süreliğine Maske'yi ring köşesinde sıkıştırıp ardı ardına yumruklar salladı. Hayır, Rocky yorgun değildi, kesinlikle yorgun değildi ve şimdi Rico da yerinden doğruldu, bira bardağını kavrayarak elini öne uzattı ve bağırdı: "Boyun eğme, sakın boyun eğme, göster onlara bitmediğini, göster onlara bir yere gitmediğini!" Ben de "Dayan, dayan, oğlum!" diye bağırdım çünkü Rico yavaş yavaş yoruluyordu. Üçüncü raundun ilk yarısında dövüşü domine etmiş ve Eismann'ı uzun direkleriyle önünde sürmüştü fakat sonra raundun son dakikasında Eismann geri döndü ve Rico yine yumruklar almaya başladı, Eismann'ın sağ kroşesi Rico'yu sürekli buluyordu. Jimnastik salonu sessizliğe büründü, insanlar maçın döndüğünü hissediyordu. Sonra Rico yerdeydi, onu hiç yerde görmemiştim, yalnızca Engel'e karşı ama bu sayılmazdı ve bir de on beş dazlağa karşı dövüştüğünde, belki de yalnızca on dazlaktı ve bu kavga benim avlumda olmuştu ve ben balkonda çömelmiş Rico'yu parmaklıktaki bir delikten sey-

rediyordum fakat Rico'nun bundan haberi yoktu. "... üç... dört... beş..." Ring hakeminin eli Rico'nun yüzünün tam önündeydi ve Rico yedide ayağa kalktı. Omuzlarını hareket ettirdi, başını salladı ve kısaca salona baktı; Mark'ı, beni, o zamanlar henüz burada olan küçük Walter'i ve diğerlerini görünce gülümsemeye çalıştı. Ağızlığı biraz kaymıştı, ağızlığını düzeltti, sonra ring hakemi dövüşü başlattı. Eismann şimdi artık bilmek istiyordu. Kafasını öne eğip Rico'ya saldırdı, Rico küçük adımlarla geri çekildi ve kontra yumruklar denedi, bunlardan birkaç tanesi hedefi buldu fakat Eismann kontraları hiç hissetmiyor gibiydi, bunları sorunsuz bir şekilde eritti ve Rico'nun vücuduna, sesi bana kadar gelen çiftli kombinasyonlar savurdu. Rico'nun dizleri büküldü ve savunması biraz düştü, Eismann'ın yumrukları hemen oradaydı ve Rico yine yere düştü. Bu sefer hemen ayağa kalktı, burada amatör kuralların geçerli olmadığını ve ring hakeminin onu dövüşten almayacağını biliyordu; sağ eldivenini havaya kaldırdı ve bağırarak bir şeyler söyledi, salon birdenbire kaynamaya başladı. "Bitir işini, henüz yenilmediğini göster ona!" Ring hakemi yanına geldi, kollarını tuttu ve göğsüne kaldırdı, Eismann nötr köşeden çıktı, ring hakemi "Boks!" diye bağırdı fakat aynı anda gonk sesi duyuldu ve raunt sona erdi. Eismann'ın raundu.

"Ne diyorsun, Danie, beşinci..."

"Bilmiyorum. Rocky raundun sonuna doğru yine iyi vuruşlar yaptı. Maske'ninkilerin çoğu savunmaya."

"Evet" dedi Rico, "Rocky çok iyi savunuyor." Altıncı raunt başlamıştı fakat Rico ekrandan daha çok bardağına bakıyordu. Öne kaykılmış ve ellerini bacaklarının arasına sıkıştırmıştı, sanki üşüyormuş gibi. "Biliyor musun, Danie, boks yapmayı öyle çok seviyordum ki."

"Evet" dedim, "biliyorum." Öne eğildim ve gözlerine baktım. Gözbebekleri yine büyümüştü, o boktan şey nihayet beynine varmış ve onu esir almış olmalıydı. Rocky, Maske'nin kafasına çiftli bir kombinasyon salladı ve her iki yumruğu da hedefe ulaştı fakat Rico bunu görmedi.

"İyi boks yapıyordun" dedim, "yeniden başlasana."

"Hayır" dedi, "artık olmaz." Sağ elini sol koluna koydu ve ileri geri sürtmeye başladı. "Bunun olmayacağını biliyorsun Danie. Her şeyi biliyorsun."

"Hayır" dedim, hâlâ elini sürtüyordu, raunt sona erene kadar buna ara vermedi. "Goldie" diye seslendim, "Goldie, iki viski, *Jack Daniels*!" Goldie başını salladı, şemsiyeli ve pipetli kocaman bir kokteyl bardağıyla barın arkasından çıktı ve bardağı Schäfer'inkinin önüne koydu. Reklam sesi yankılanıyordu: "Anılarınız solmadan, onları yeni Samsung video kamerayla ebedileştirin." Rico'nun son dövüşü de videoya alınmıştı, Karsten'in erkek kardeşi bir video kamera getirmişti, Samsung değil, çeklerden alınan ucuz bir alet fakat maçtan sonra Rico kaseti alıp kırmıştı. Benim hafızam ise henüz solmamıştı ve Rico'nun üçüncü rauntta iki kere yere indiğini hiçbir zaman unutmayacağım. Dördüncü raundun başında her şeyiyle Eismann'a saldırmasına ve onu iplere sıkıştırmasına rağmen, bu rauntta da yere inmek zorunda kaldı. Rico raundun başında uzun direklerini, kombinasyonlarını ve tekniğini bir yana bırakıp küçük bir Mike Tyson gibi güçlü sving ve kroşelerle saldırıya geçti, Eismann'ı nakavt etmek, hayır parçalara ayırmak, yere devirmek istiyordu, onu yere indirmeyi başardı da fakat Eismann yine ayağa kalktı. Rico vurabildiği kadar sert vurmuş, bazı yumruklarda nara atmıştı, yalnızca çoğu boksörün yaptığı gibi dişlerin arasından ıslık şeklinde verilen bir hava değil, hayır, sanki Eismann'a böylece daha fazla hasar verilebilecekmiş gibi atılan bir nara fakat Eismann yine de ayağa kalkmayı başardı. Goldie viskilerimizi getirdi. "Eeee, çocuklar, memnun musunuz dövüşten?" "Tabi" dedim ve Rocky'nin soluyla Maske'nin çenesine aniden çıkardığı kroşeyi gördüm. "Of" dedi Goldie, "işte bu acıttı."

"Acıttı" dedi Rico ve başını kaldırdı. Maske hemen yakın dövüşe geçti, iki koluyla birden Rocky'ye sarıldı ve başını Rocky'nin omzuna yasladı. Goldie'ye "Herhalde Sör Henry'yi tutuyorsun" dedim ve başımla Schäfer'in masasını işaret ettim, Schäfer'inki kocaman kokteylle uğraşıyordu. "Ah" dedi Goldie ve titrek eliyle burnunun üzerini sildi, "yalnızca birazcık sempatik olmaya çalışı-

yorum." "Öylesin zaten" dedim ve sırıttım, Goldie bara geri döndü. Viski bardağımı kaldırdım. "Haydi, kendi kavgamıza."

"Kendi kavgamıza" dedi Rico ve elindeki bardağı sallayarak içindeki buzları çıngırdattı, sonra içti. Rico'nun *Jack Daniels*'ı sevdiğini ve kötü hissettiği zamanlar Daniels sayesinde toparlandığını biliyordum, Rico eskiden Kaufhalle'den yığınla *Jack Daniels* çalar ve "Silberhöhe"ye satardı, birkaç şişeyi ise benimle ve diğerleriyle birlikte içerdi; bunlar onun için güzel anılardı çünkü Rico o zamanlar tam anlamıyla formdaydı ve Jack'in onu yine ayağa kaldıracağını umuyordum, Rico iyi değildi. Yine ekrana bakmaya başlamıştı fakat yanımda kendi içine çökmüş bir şekilde oturuyordu.

"Rico, birazdan sekizinci raunt başlayacak ve senin Rocky iyi dövüşüyor, gerçekten iyi!"

"Benim Rocky mi?" Bardağını masaya bıraktı ve gülümsedi.

"Bizim Rocky" dedim.

"Puan aldı mı, Danie, rauntlarda puan aldı mı?" Üzerine dört kere 10-9 yazdığı bardakaltlığını eline aldı.

"Tabi" dedim, "her raundu aldı, neredeyse her raundu. Beş, altı, yedi. Sen de gördün."

"Ucu ucuna mı, Danie?"

"Yani, altıncıda centilmen de fena değildi."

"Centilmenmiş" deyip elini boş ver dercesine salladı, "bok herif. Eğer ucu ucuna olursa, ona verirler, buna inanabilirsin, Danie." Yerinde yine doğruldu ve içinde küçücük bir yudum kalan bardağını kokladı. "Jackie çok güzel bir içki, Danie. Sağ ol." "Boş ver, bu şeyi sevdiğini biliyorum." Tek kolumla ona sarıldım ve birkaç kez salladım, güldü. Sekizinci raunt başladı, Rico yine kendine gelmişti ve kısık gözlerle televizyona bakıyordu. Sekizinci raunt Rocky için iyi bir raunt değildi, yorgun gözüküyor, fazla yumruk atmıyor ve kroşeleri çoğunlukla boşa gidiyordu. Sol gözü kanıyordu. Eismann'ın sağ kroşesi hep oraya isabet ettiği için, Rico'nun da sol gözü kanamıştı ve Rico dördüncü rauntta kafasını eğip Eismann'a girişince, Eismann'ı yere indirene kadar ona kendi kanını o kadar bolca bulaştırdı ki, ilkin Eismann'ın da ka-

nadığı kanısına vardım fakat Eismann tekrar ayağa kalktı ve kaşlarının oldukça şişmiş olmasına rağmen hâlâ kapalı olduğunu gördüm. Rico, Eismann'ın sağ kaşını kısa bir süre sonra bir kafa darbesiyle açtı, ring hakeminden başka herkes bunun bir kafa darbesi olduğunu görmüştü. Hakem dövüşü devam ettirdi; Rico, Eismann'ı yine iplere sıkıştırdı ve sert bir yumruk yapıştırdı fakat Eismann artık düşmüyordu.

Ve Rocky dokuzuncu rauntta rakibinin çenesine bir sağ kroşe indirip onu iplere yaslayınca, Maske de düşmedi. Rocky birkaç saniye önce kanayan gözünü yumruğuyla silmiş ve eldivenindeki kana hayretle bakmıştı, belki de onu kızdıran şey bu olmuştu çünkü hâlâ iplerde asılı olan Maske'yi sağıyla yokladıktan sonra, ona öylesine sert bir sol vurdu ki, Maske iki büklüm oldu ve iplerde öne arkaya yaylanmaya başladı, Rocky öldürücü darbeyi indirmeye çalışıyordu. Spiker "...şimdi yaklaşıp sarılması lazım" diye bağırdı, "yoksa yere inebilir." Fakat Maske ayakta kaldı, sallandı ama ayakta kaldı. Tükürüğünü ortalığa sıçratarak bağırırken Rico da ayaktaydı. "Devir onu, devir onu, bitir artık işini!" Rocky her şeyi denedi fakat Maske ayakta kaldı. Spiker "Rocchigiani tüm gücünü harcayıp sonra güçsüz mü düşecek?" diye sordu. Rico yerine oturdu ve "Hayır" dedi, "hayır, Rocky değil, Rocky bitirecek onu, Rocky daha iyisini yapacak..." Sonra bana baktı ve bira bardağını alıp bir dikişte bitirdi. Hâlâ Eismann'a karşı kavgasını yaşıyordu, sürekli yeni baştan, Pitbull'un anlattığı kadarıyla –ki onun bilmesi gerekirdi– bir başka kavgası daha vardı, biraz önce tuvaletten gelince gözbebeklerinin nasıl küçüldüğünü zaten ben de görmüştüm fakat yine de inanamıyordum. Rico'nun arada sırada bir şeyler aldığını biliyordum fakat daha fazla... daha fazlası olamazdı.

"Dokuzuncu raundun son dakikasına girdik, Henry Maske'nin durumu iyi değildi..."

"Henry, lütfen, Henry, Lütfen!" Schäfer'inki haykırdı, haykırışı ağlamaya benziyordu. Önündeki büyük kokteyl bardağı devrilmişti ve sıvı masanın üstüne saçılmıştı. Spiker "... Maske savunmasız ve tepkisiz bir şekilde köşeye sıkıştı" dedi. Rico yanımda

"Savunmasız ve tepkisiz" diye tekrarladı ve vücudunun üst kısmını öne arkaya biraz hareket ettirdi. Ağzı açık bir vaziyette televizyona bakıyordu fakat onun şu anda başka bir yerde olduğunu biliyordum. İplerin arasında ileri geri yaylanan ve savunmasını artık neredeyse yukarıda tutamayan Eismann'ın karşısındaydı ve dördüncü raundun son dakikası başlamıştı. Rico her şeyini veriyor fakat Eismann ayakta duruyordu. Salonda herkes bağırıyor ve kıyameti koparıyordu, ben de hemen ringin yanındaydım, o zamanlar henüz daha burada olan Walter, küçük Walter, kolumu yakalamış acıtacak derecede sıkıyordu ve bağırıyordum: "Devir onu, haydi devir onu!" Ve Rico her şeyini veriyor fakat Eismann ayakta duruyordu. Titrek adımlarla Rico'dan uzaklaşmayı başardı, sonra rakibini kucakladı ve birkaç aparkatı, karşı savunmayı deldi. Rico, Eismann'ı ittirerek uzaklaştırdı sağıyla bir yumruk yolladı; duruşunu birdenbire değiştirmişti, bu onun spesiyalitesiydi fakat artık geç kalmıştı. Eismann toparlanmıştı ve karşı atağa geçti, sonra raunt sona erdi. Bir raunt daha olmasına ve Rico belki hâlâ önde bulunmasına rağmen, antrenörü köşesinde içine çökmüş bir şekilde oturan Rico'yla konuşup ıslak bir süngerle göğsünü ve yüzünü silerken onun kaybettiğini anlamıştım. Rico yanı başımda "Onuncuda, onuncu rauntta devirecek onu!" diye bağırdı. "Olabilir" dedi Goldie ve iki birayla iki viskiyi masamıza koydu, "olabilir." Goldie yorgun ve bir şekilde bitkin gözüküyordu, belki de Schäfer'inki güzel kokteyli devirdiği için üzgündü. Fakat Rocky onuncu rauntta da Maske'yi deviremedi çünkü Maske arada toparlanmıştı ve Rocky'yi uzun direklerle uzakta tutmaya çalışıyordu; Rocky dokuzuncu rauntta sağladığı kadar isabet sağlayamıyordu, belki de gerçekten spikerin söylediği gibi tüm gücünü harcamıştı. Ancak Rico inancını koruyor ve pes etmiyordu: "Yeneceksin, Rocky, kazanacaksın, bitir işini, devir onu!" Fakat raunt bitip de Rocky, Maske'nin ne işini bitirebilip ne de onu devirebilince Rico, "On birde, gelecek rauntta onu yere devirecek!" dedi. O zamanlar Engel de ara sona erdiğinde ringin yanından "Gelecek rauntta devireceksin onu!" diye bağırmıştı. Engel, Rico'nun ringin ortasında gebermesini kesinlikle tercih ederdi

fakat iddiaları yeraltından arkadaşları örgütlemişti ve Rico favoriydi; şehrin Batısından pek çok kişi Eismann'a oynamıştı ve eğer Eismann kazanırsa işlerin içine sıçılmış olurdu.

On birinci raunt Maske'nindi. "İşte şimdi centilmen gerçekten savaştı... mücadele etti, birdenbire nasıl giriştiğini gördün mü? Kaybetmek istemiyor, unvanını kaybetmek istemiyor" dedim. Rico gerginleşmişti ve bankın üzerinde öteye beriye kayıyordu. Viskisini başına dikti ve yine sağ elini sol koluna sürtmeye başladı. "On ikinciyi" dedi, "eğer Rocky on ikinciyi alırsa, centilmenin unvanını çalar." Ayağa kalktı. "Nereye gidiyorsun, hemen başlıyor."Yalnızca çabucak helaya, Danie, yalnızca helaya." Yürümeye koyuldu, kolundan tuttum. "Gitme Rico, burada kal. Lütfen." Durdu, bana baktı, sonra gülümsedi, yalnızca bir anlığına tekrar yanıma oturacak gibi oldu fakat sonra bunun bir gülümseme olmadığını gördüm, yüzü karışmıştı ve seğiriyordu, kolunu kurtardı. "Ne demek oluyor bu saçmalık, Danie, ne yapıyorsun, yalnızca helaya gidiyorum!"

Arkasından baktım. Son raunt başladı. Her iki boksör köşesinden çıktı, ring hakemi kollarını iki yana açmış ikisinin arasında duruyordu, sonra dövüşü başlattı. Hemen birbirlerine saldıracaklarını sandım fakat birbirlerini gözlemekle yetindiler ve ilk yumruklarını sallayana kadar on, on beş saniye geçti. Neredeyse hiç isabet yoktu, mutlaka yorgun düşmüşlerdi fakat sonra birbirlerine sarılıp yakın dövüşe geçtiklerinde Rico ardı ardına iki-üç isabet aldı. Rico sendeledi, sersemlediğini herkes görebiliyordu, sonra Eismann bitirici vuruşlarını yaptı; sol, sağ, sol, sağ, çene, şakak, burun, alın Rico yerdeydi, karnının üstünde, bacaklarını oynatmaya ve ayağa kalkmaya çalıştı, bir parça elleri ve dizleri üzerinde süründü, iplere tutundu ve yine çöktü, ring hakemi saymaya başladı.

"Vay anasını, şuraya bak, işte şimdi bitirdi işini!" Rico ayağa fırladı, heladan döndüğünü fark etmemiştim, Maske çözülmüş dizlerle ringde sendeliyordu. Rocky hemen peşine düştü ve Maske sırtını iplere yasladı. Rocky'nin yanından ringin ortasına doğru sıyrılmayı bir şekilde becerdi ve geriledi fakat Rocky başı-

na bir yumruk daha salladı, sol aparkat, Maske yine sendeledi ve Rocky'ye sarılıp tutundu. "İşte düştü eline, şimdi düştü eline, devir onu, devir artık onu, yere gönder onu!" Schäfer'inki "Hayır" diye bağırdı, "hayır, hayır, hayır!" Bir bardak şıngırdadı ve kırıldı. Goldie, ona bundan böyle artık hiç kokteyl hazırlama. Maske yanlamasına mavi köşeye sendeledi ve Rocky hiç durmadan vuruyordu. Sonra Sör Henry yere düştü. "Saysana" diye bağırdım, "haydi say!" Fakat ring hakemi saymadı çünkü Rocky, centilmen sarılmak isterken onu ittirmiş ve centilmen de kendisini bırakıvermişti, centilmen çok bitkindi. "Zaman geçiriyor, kalk ayağa, bok herif zaman geçiriyor! İttirme Rocky, vur, vur, vur!" Bir dakika daha. Ben de ayaktaydım, Rico kolumu tuttu. "Şimdi düştü eline, Danie, şimdi düştü eline, bu raundu aldı, bu raundu ona vermeleri lazım!" "Bırak şimdi masa hakemlerini" diye bağırdım, "şimdi devirecek onu, nakavt edecek!" Maske ringde sendeleyip duruyor fakat düşmüyordu. Karşı atağa geçmeye çalıştı, ağır çekimdeymiş gibi yumruklar, Rocky bunların altından geçti ve bir sağ yapıştırdı, Maske sarıldı ve Rocky'ye adeta yapıştı, Rocky hiç durmadan vuruyordu. "Geri çekil, Rocky, geri çekil, çekilirsen düşecek!" Ama Maske düşmedi; sendeledi, sarıldı, geri çekildi ama düşmedi. "Haydi, Rocky, yirmi saniye daha var!" Schäfer'inki "Kaç, Henry, kaç" diye bağırdı, "dikkat et, lütfen dikkat et!" Güldük. "Evet, Henry, kaç yoksa seni yiyecek!" Rocky onu gerçekten yiyip bitirmek istiyordu ve hiç aman vermedi fakat sonunda gonk duyuldu ve dövüş bitti. Spiker "Karar ilginç olacak" dedi. Her iki boksör kollarını yukarıya kaldırdı ve köşesine gitti, Maske yürümekten ziyade sendeliyordu, antrenörü yanına gelip onu tuttu. Spiker "Rocky kutlamaları kabul ediyor" dedi, biz de kutlama yapıyorduk, alkışladık ve "Rocky! Rocky!" diye bağırıp bardaklarımızı kaldırdık, "Goldie, bir raunt daha, on üçüncü raunt!" güldük, Schäfer'inki "Henry çok daha iyiydi, Henry çok daha yakışıklıydı!" diye bağırdı, sonra reklamlar başladı ve tekrar yerimize oturduk.

"Karar ucu ucuna olacak" dedim ve bir sigara yaktım. "Evet. Eismann dövüşü gibi değil" dedi Rico ve omzuma vurdu, "Eismann... Eismann beni nakavt etti, gerçekten nakavt etti." Hâlâ

gülümsüyordu ve Rocky'nin büyük dövüşü sayesinde kendi son dövüşüyle tam anlamıyla hesaplaşmış, geçmişin hakkından gelmiş, kendi tabiriyle her şeyi "yutmuş" gibi gözüküyordu. "Hayır" dedim, "Eismann dövüşü gibi değil." Rico o zamanlar yenilmesine rağmen Eismann'ın işini bitirmişti. Dokuz sayıldığında ayağa kalkıp iplere yaslanmıştı fakat artık çok geçti, ring hakemi her iki kolunu havada sallayıp Rico için dövüşün sona erdiğini açıkladı. Ama Rico onu yana ittirdi ve nötr köşede bekleyen Eismann'a doğru sendeledi; Eismann daha ne olduğunu bile anlayamadan tam burnunun üstüne iki-üç kafa yemiş ve kanı Rico'nun yüzüne sıçramıştı. Rico sonra dirseğini Eismann'ın çenesinin altına, boynuna indirdi ve yere serilen Eismann bir daha doğrulamadı. Bir sürü başka insanla birlikte ringe tırmandım ve "Rico" diye bağırdım, "Rico..." fakat Rico dediğimi duymuyor ve yerde kıvranan Eismann'ı tekmeliyordu.

Goldie bira ve şnapslarımızı getirdi. "Eeee" dedi ve masaya vurdu, "kim kazandı, çocuklar?"

"Rocky iki puan önde" dedi Rico, "son raunt 10'a 8 bile verilebilir."

"Ucu ucunaydı" dedi Goldie.

"Evet" dedim, "ucu ucuna bir dövüştü."

"Ona vermeleri gerekir" dedi Rico, "ona vermeleri gerekir. Fakat devirmesi lazımdı, onu yere indirmesi lazımdı. Aynı benim o zamanlar Engel'i indirdiğim gibi."

"Engel?"

"Tabi, Danie, Engel! Senin avluda... rövanş dövüşü, hatırlarsın..."

"Evet, Rico, indirmiştin onu." Gülümsedim çünkü hiçbir zaman bir rövanş olmamıştı ne Eismann'a ne de Engel'e karşı. Çünkü Engel belki de tüm şehrin en iyi dövüşçüsüydü ve Rico, Engel'i yalnızca rüyalarında ve bir şeyler yuttuğu diğer rüyalarında yenmişti.

Reklamlar bitti. Spiker "Karar geliyor" dedi. Ring hakemi, şimdi kucaklaşan iki boksörün yanındaydı, sonra ortalarına geçti ve kollarını tuttu. Birahanede herkes ayağa kalkmış televizyo-

na bakıyordu, tam bir sessizlik hâkimdi. *"Ladies and Gentlemen, we go to the scorecards. Judge Scarla scores about one seventeen to one eleven, judge Mühmert scores it one sixteen to one thirteen, judge DeCasas scores it one sixteen to one thirteen for the winner and stil light heavyweight champion of the wooorld Gentleman Henriiiieeee Maaaaaskaaa*!" Ring hakemi Maske'nin kolunu yukarıya kaldırdı. Graciano Rocchigiani arkasını döndü. "Hayır" diye haykırdı Rico, "hayır!" Viskisini kafasına dikti ve bardağı televizyonun altındaki duvara fırlattı, cam kırıkları havada masamıza kadar uçuştu. "Pis herifler, kahrolası pislikler!" Havaya yumruklar attı, her iki yumruğuyla sürekli havayı dövüyordu; sol, sağ, sol, sağ, kazağının kolu yukarıya kaydığı için kolunun iç kısmındaki kırmızı noktaları görebiliyordum. Hep kan bağışında bulunduğunu söylüyordu, para için ve ben de ona inanmak istiyordum. Ayyaşlardan bir tanesi "Yalnızca tek bir Henry Maske var, yalnızca tek bir Henry Maske var!" diye höykürdü, aynı bir hayvan gibi çünkü senelerden beri paramparça bir vaziyetteydi ve içi bomboştu fakat Rico onu duymuyor gibiydi. "Sahtekârlar, kahrolası sahtekârlar! Rocky, Rocky, param!" Hâlâ havaya yumruklar savuruyordu, sol, sağ, sol, sağ, sürekli vuruyor ve durmak bilmiyordu. "Rico" diye bağırdım, "Rico..." Ringe tırmandım ve onu Eismann'ın üzerinden çektim. Döndü ve bana bir yumruk salladı fakat isabet ettiremedi. Sendeledi ve iplere doğru düştü, sonra dizlerinin üstüne çöküp öylece kaldı. "Rico" diye bağırdım, "Rico..."

Büyük dövüşlerin zamanıydı ve Rico bunların hepsini kaybetti.

Pommes

Burnunu kırdığım tipin adı Pommes'du. Bu, gerçek adı değildi fakat herkes ona böyle diyordu. Bunu bana Rico anlatmıştı. Ona patates kızartması sevdiği için mi Pommes denilip denilmediğini bilmiyordu, bildiği tek şey Pommes'un Paunsdorf'ta tanınmış bir kavgacı olduğuydu ve ben de üstüne bol miktarda ketçap sürmüştüm. "Bununla gururlanabilirsin" dedi Rico, "duyduğum kadarıyla Pommes'un işini henüz hiç kimse bitirememiş." Fakat onun işini bitirdiğim için gururlanmadım, belki birazcık, o da, filmdeki gibi alnımla yaptığım için. Önümde duruyordu, benden oldukça küçük olduğu için omuzlarından tutup yukarıya kaldırdım ve alnımı yüzünün tam ortasına patlattım. Bu aslında Engel'in tarzıydı, bununla başarı sağlamış ve meşhur ol-

muştu ve Engel onu taklit ettiğimi duyunca mutlaka öfkelenirdi. Bir çatırdama sesi duyulmuş, Pommes bağırmış ve kanı yüzüme sıçramıştı.

"İyi iş" dedi Rico, "gerçekten iyiydin, heriflere günlerini gösterdin." Başımı salladım, konuşmak acı veriyordu. "Diğer tipler hakkında herhangi bir şey bilmiyorum" dedi, "ama hepsi Paunsdorflu serserilermiş. Belki bir şeyler öğrenebilirim." Başımı salladım. Sigara paketini uzattı. "Dışarıya çıkalım mı Danie, sigara içmek için?" Başımı salladım. Bir sigara aldım ve sigarayı kulağımın arkasına sıkıştırmak istedim ama olmadı, kulağımın arkasında hiç yer yoktu, sigarayı hastane geceliğimin cebine bıraktım. Yatağımın kenarına oturup ayaklarımla terliklerimi bulmaya çalıştım. Rico terlikleri bana doğru ittirdi. Yine başımı salladım, bu, "Teşekkür ederim" anlamına geliyordu. "Oğlum, Danie" dedi, "artık hiç konuşamıyor musun? Bir şey söyle, korkutuyorsun beni!"

"Bak, amcık" diye fısıldadım, her kelime çenemi ve gırtlağımı acıtıyordu. "Nerede, Danie? Nerede amcık?" Dikkatli bir şekilde kolumu kaldırdım ve duvarın içinde bulunan ve hemşirenin arkasında oturduğu büyük camı gösterdim. "Benimle dalga mı geçiyorsun, Danie? Bu çok yaşlı." "Fark etmez" diye fısıldadım. Rico sırıttı, sonra yanıma geldi, kolumu omzuna koydum, beni ayağa kaldırdı, kapıya doğru yürüdük. Dışarıda koridorda hemşire duruyordu. "Ama bu olmaz..."

"Yalnızca biraz temiz hava" dedi Rico, "onu hemen..."

"Yatak istirahatı, yatması gerekiyor yoksa hemen tansiyonu fırlar!"

"Sorun yok" diye fısıldadım, sonra koridor boyunca kapıya doğru yürüdük.

Hemşire arkamızdan "Bunu doktora söyleyeceğim" diye seslendi.

"Bunlar böyle" dedi Rico, "hemen ispiyonlamaları lazım."

"Hemşire iyi" diye fısıldadım, "yumuşacık elleri var."

"Yani" dedi Rico, "hiç de fena gözükmüyordu, arada cam olmadan. Fakat baksana, orada otuz bir bile çekemezsin, herkes

görür!" Güldü. "Salak" diye fısıldadım. Cam kapıyı dikkatli bir şekilde ayağıyla ittirdi, avluya gelince banklardan birisine oturduk. Sigarayı ağzıma yerleştirdim, Rico bana ateş verdi. Öksürdüm ve sigara yere düştü. Rico sigarayı yerden aldı, filtreyi üfleyerek temizledi ve yine dudaklarımın arasına soktu. Sigaradan çekmeyip kendi kendisine yanmasına izin verdim, ciğerlerim ağrıyordu.

"Ne diyorsun Danie, seni ne zaman bırakırlar?" Ona elimle üç işareti yaptım. "Üç hafta?"

"Hayır, oğlum, gün!"

"O kadar da vahim değilmiş. Bu kadar çabuk iyileşecekmiş misin?"

Omuzlarımı silktim. "Giderek düzeliyor" diye fısıldadım, "konuşmak da."

"Yok, yok, iyisi mi konuşma Danie, kendine dikkat etmelisin, hiçbir şey söylemen gerekmiyor."

Başımı salladım ve elimle boğazımı yokladım, pislik herifler çoktan yere düşmüş olmama rağmen boğazıma birkaç tekme atmışlardı.

"Danie, o tipleri bulacağım, yemin ediyorum bulacağım!" Başımı hayır anlamında iki yana salladım. "Boş ver, Rico..." "Hayır, Danie! Seni perişan etmişler. Öldürebilirlerdi, sen benim arkadaşımsın... kardeşimsin." Ayağa kalkmış havaya yumruk atıyordu. Gülümsedim, bu bile acı veriyordu. "Bir dakika, Danie sana bir şey getirdim." Ceketinin cebine davrandı ve cebinden bir bıçak çıkardı, gümüş düğmeli bir sustalı, aynı benimki gibi. "Yaaa, şimdi şaşırıp kaldın, değil mi?" "Bu..." "Hayır, Danie, hayır, senin eski bıçağın değil, eski bıçağın aynasızlarda, bunu biliyorsun. Fakat bunu aynı dükkândan çaldım, bu sabah!" Sustalıyı avucuma koydu, başparmağımla düğmeye basınca bıçak ağzı yuvasından fırladı. Hayır, elimin içinde aynı gözükse ve aynı hissi verse bile, bu, benim bıçağım değildi. Eski bıçağım Pommes'un adamlarının birinin omzunda saplı kalmıştı, dövmesinin tam ortasında çünkü herifin üzerinde yalnızca bir fanila vardı. Kötü yapılmış bir dövmeydi, eğri burunlu bir iblis kafası, sonunda dövmeyi bıçağımla tamamen berbat etmiştim. "Dövmem, pislik herif, döv-

mem, mahvettin dövmemi!" Fakat aslında dövmesini değil karnını hedef almıştım, bıçağım neredeyse karnına saplanmak üzereyken elime vurdu ve bıçak omzuna girdi. Tip hiç de fena değildi, üstüne bir bıçakla yürüyen ilk kişi kesinlikle ben değildim, sürekli "haydi batırsana" diye bağırıyordu, "haydi batırsana, pislik herif!"

"Oğlum, Danie, elindekine dikkat et!" Başımı salladım, sustalının ucunu yuvasına soktum ve bıçağı üstümdeki hastane önlüğünün cebine bıraktım. Rico "Sen bir savaşçısın" dedi ve elini koluma koydu, "sen gerçek bir savaşçısın Danie. Benden daha iyisin."

"Bırak bunu, Rico."

"Ben söylüyorsam öyledir. Baksana, bıçağa sevindin mi?"

"Elbette."

"Artık geceleri korkmana gerek yok Danie."

"Sağ ol" diye fısıldadım. Boynumun ve kafamın titrediğini hissediyor ve karşı koyamıyordum. "Yatmam lazım" diye fısıldadım ve ağzımdaki sigara yere düştü.

"Tabi, Danie, seni içeri götüreyim." Kolumu alıp omzuna doladı. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdük. Her şeyi yine bulanık görüyordum, hatta bazı şeyleri çift, iki kapı, iki söylenen hemşire, bunun nedeni beyin sarsıntısıydı, "beyin travması" demişti doktor fakat yatıp yorganı üstüme çekince her şey düzeldi. "Bir ihtiyacın var mı Danie?" Rico yatağın yanındaki sandalyeye oturdu, "istediğin bir şey var mı, şnaps veya birkaç bira?"

"Sağ ol, Rico, çok iyisin, ama..."

"Anna'yı göndereyim mi?"

"Yok, Rico, yok." Kafamı hayır anlamında iki yana salladım, odada yıldızlar dans etmeye başladı, gözlerimi kapattım fakat hâlâ oradaydılar, karanlığın içinde.

"Sen yeniden toparlanınca birlikte yine idman yaparız Danie, duyuyor musun, aynı eskiden olduğu gibi. Yakında bir maçım var, büyük bir maç, ve... iyi bir idman partnerine ihtiyacım var, en iyisine Danie, en iyisine..." Kalkıp kapıya gittiğini duydum. "Yarın tekrar geleyim mi?"

"Evet" dedim.

"Tamam, Danie, diğerlerine de söylerim." Çok hafif bir şekilde başımı hareket ettirdim fakat bunu muhtemelen görmedi. "Peki, Danie, şimdi gidiyorum... peki, haydi hoşça kal." Adımlarını duydum, sonra kapıyı açtı. Koridorda sesler vardı; acil bölüm, çene cerrahisi, bir tek ben darmadağın olmamıştım. "Pekâlâ, Danie, yarın görüşürüz."

"Tamam" dedim, kolumu kaldırdım ve elimi yumruk yaptım. Rico kapıyı kapadı. Yorganı kafamın üstüne çektim ve yorganın altında nefes aldım. Yan tarafımın üstüne dönünce cebimdeki bıçağı hissettim. "Siktirin gidin!" diye bağırdım, "rahat bırakın beni, defolun!" fakat bıçağımı açmış olmama ve havaya savurmama rağmen benden korkmuyorlardı. Bıçağımdan korkmuyorlardı ve bunu anlayamıyordum çünkü karın veya boğazlarına gelirse geberebilirlerdi, yalnızca gülüyor ve üstüme geliyorlardı. Sayıları çok fazlaydı, en az on kişi, o anda beni rahat bırakmaları için içlerinden birini –belki ikisini– bıçaklamam gerektiğini anladım. O zaman bir ambulans çağırmaları gerekiyordu, ben de kaçabilirdim. Walter ve Mark neredeydi? Arkama baktım fakat kimseyi göremedim. Neden bana yardım etmiyorlardı? O tip suratıma tekmeyi yapıştırdığından beri onları görmemiştim, benden oldukça küçük olmasına rağmen durduğu yerden tekme atmıştı, öylesine ve hiçbir şey söylemeden. "Neden" diye bağırmıştım, "Hey, ne yapıyorsun?" ve bir tekme daha atmıştı, tam çeneme, tekmeyi hissetmemiş ve bağırmıştım: "Neden?" Onu tanımıyordum, hiç görmemiştim, bir tekme daha savurdu, bu sefer bacağını yakaladım ve tuttum, sonra onu yumruklamaya başladım. Bana arkasını çevirdi, bacağını bırakıp sırtını yumrukladım, yere düştü. "Neden?" Elimde bir şey tutuyordum, bıçağım. Birdenbire on-on iki kişi etrafımı sarmıştı. "Batırsana, haydi sapla, pislik herif!" Ve batırdım. Bıçak omzuna saplanmıştı, bağırdı, bıçağın sapı hâlâ elimdeydi. Bıçağı çekip çıkarmak istedim, çok kalabalıklardı ve bıçağa henüz ihtiyacım vardı fakat çekemedim, bir türlü çekemedim. Bıraktım, bıçağın yarısı bile omzunun içinde değildi ve yere düştü. Bağırdım. Yorgan üstüm-

den kaldırıldı. "Bay Lenz, korkmayın, tansiyonunuzu ölçmemiz lazım." Hemşire bana bakıyordu, büyük gözleri vardı. Mavi. "Tamam" dedim, doğruldum ve kolumu uzattım. Geceliğin kolunu yukarıya sıyırdı ve tansiyon aletinin kolluğunu taktı. "Nasılsınız? Hâlâ baş ağrınız var mı?" "İdare ediyor" dedim. Kolumun içindeki kan zonkluyordu, değerleri okudu ve "yoluna giriyor" dedi, sonra kolluktaki havayı dışarıya bıraktı. "Boynunuz nasıl? Ve çeneniz, çeneniz konuşurken hâlâ acıyor mu?"

"Hayır" dedim, çıkarabildiğim en yüksek sesle, "yavaş yavaş düzeliyor."

"Gözlerinizi iyice açın bakalım!" Küçük bir el lambası aldı, üstüme eğildi ve lambayı gözlerime tuttu. "Güzel" dedi ve lambayı tekrar söndürdü. "Karnınızın üstüne dönün." Geceliğin arkadaki düğmelerini açtı ve sırtımı yokladı. "Şişlere daha sonra bir bakım daha yapmamız lazım." Elini sırtımın üzerinde gezdirdi, sonra boynumu yokladı. Düğmeleri tekrar ilikledi, tansiyon aletini aldı ve kapıya gitti. "Sizi aşağı yukarı bir saat sonra alırız." Kapıyı açtı. Sonra onu camın öbür tarafında gördüm. Geceleri orada küçük bir lamba yanıyordu, oradan bana bakıyor veya gazete veya bir kitap okuyorlardı. Hastaneye getirildiğim ilk gece başkalarının da olduğu büyük bir odaya koyulmuştum, alnıma ve göğsüme diyotlar yapıştırmışlardı ve kolumda on beş dakikada bir otomatik olarak ölçüm yapan bir tansiyon aleti vardı; bu nedenle uyuyamıyordum, bayılırsam alet beni uyandırıyordu.

Doğruldum ve yatağımın yanındaki küçük masanın üzerinde duran suyla dolu bardağı aldım. Yorgun olmama rağmen uyumak istemiyordum. Çenem o kadar şiş bir durumdaydı ki, içerken suyun yarısını döktüm. Avucuma biraz su doldurup yüzümü sildim. Masanın üzerinde beş sigara ve bir de çakmak duruyordu, mutlaka Rico bırakmış olmalıydı. Sigaralardan ikisini ve çakmağı alıp kalktım. Yatağın altındaki koltuk değneklerinden birisini çekip çıkardım, bunları Rico gelmeden önce yatağın altına saklamıştım, sonra topallayarak kapıya doğru yürüdüm. Camın önünde kısaca durdum. Arkadaki alan şu anda boştu ve öbür tarafta benimki gibi bir oda görebiliyordum, bacakları ip-

lerle asılı bir adam bir yatakta yatıyordu, kafası büyük beyaz bir top görünümündeydi, kapıyı açıp koridor boyunca tuvalete doğru topalladım.

Burası sakindi, aynanın önünde durup musluğu açtım. Gözlerimin altındaki siyah lekeler daha da büyümüş, şiş yanaklarımın koyu kırmızısıyla birleşen mavi kenarlar edinmişti, elmacık kemikleri yeşil renkteydi. Fakat bunlar benim elmacık kemiklerim, benim çenem, benim yanaklarım değildi. Onların yerinde şişler vardı, normal şişler değil, sanki yüzüme inen yumruklar oraya yapışmış ve yüzümle birleşmiş gibiydi. Yalnızca yumruklarını da kullanmamış, en sonunda bir yerlerden söktükleri çit tahtalarıyla gelmişlerdi. Fakat bunu yapmalarını anlayabiliyordum çünkü bir inşaatın yanında bulduğum demir bir çubukla onlara ilk saldıran ben olmuştum. Karşımda duruyorlardı, demir çubukla aralarına daldım. Bağrışarak dağıldılar, kısa bir süreliğine her şey tersine dönmüştü ve ben onların peşine düşmüştüm. Fakat birkaç tanesine vurmama rağmen, bunun bir anlamı yoktu, çok kalabalıklardı. Lavaboya eğilip kafamı suya tuttum. Eve dönmek istiyordum. Annem ziyaretime gelmiş ve beni ilkönce tanımamıştı, sonra yanımda uzun kalmadı. Suyu kapattım ve tekrar aynaya baktım. Mark da bir seferinde benim gibi olmuştu. Mühlenviertel'den dört-beş tip onu kıstırmıştı. Zaten hep kalabalık olurlardı. Bir sigara alıp yaktım. Sonra pencereye gidip açtım ve pervaza oturdum. Koltuk değneğini duvara yasladım. Çapraz karşıda yataklı bina yükseliyordu, yirmi kat, devasa bir şey. Beyaz önlüklü ve gözlüklü bir adam pencerenin önünden geçti. Geçerken bana baktı, arkasından sigaranın dumanını üfledim. Öğleden sonraydı, güneş hâlâ gözüküyordu, avluda birkaç hasta dolaşıyor, içlerinden bazıları sigara içiyordu. O zamanlar Mark'ı ziyaret etmiş ve daha sonra Mark'ı döven tiplerden birisini yakalayıp, arkadaşlarına anlatması için biz de onu benzetmiştik, nakavt spreyiyle. Neden hep kalabalık olurlardı? Neden bokstaki gibi adam adama olmazdı? Saldıranlar neden hep kalabalık olurdu? Engel'in adamları tarafından arka avluda kıstırıldığımızda Walter ile birlikte pisliğin içinde nasıl yattığımızı ve son

yılların bir sürü kavgasını düşündüm. İşini bitirdiğimiz bir sürü tip aklıma geldi.

Kapıyı açtım ve koridordan odama doğru topallayarak yürümeye başladım. "Bay Lenz, sırtınız!" Hemşire odadaydı. Tekerlekli sandalyeye oturmak zorundaydım, halbuki yürüyebiliyordum, ne saçmalık ama. Hemşire sandalyeyi koridor boyunca sürdü, sonra köşeyi döndük, başka bir kapıdan geçip başka bir koridora çıktık, sonra asansör, ikinci kat ve yine uzun koridorlar, yollarda doktorlar ve başka hastalar.

Sonra gece oldu, her şey sessizliğe büründü, camın arkasındaki küçük ışık yanıyordu. Uyumak istemiyordum ve camın arkasında masada oturmuş gazete okuyan hemşireyi gözetledim. Yanında bir termos vardı. Zaman zaman ayağa kalkıyor ya benim odama ya da bacakları iplerle asılı olan adama bakıyordu. Bazen yok oluyordu ve adımlarını koridorda duyuyordum. Rico'nun bıçağı yastığın yanındaydı, her an bıçağa davranabilir ve ucunu açabilirdim. Pommes burada değildi, işini bitirdiğim diğerlerinden de kimse burada değildi, Rico bunu öğrenmiş ve ayrıca doktor da bana aynısını söylemişti. Mutlaka çoktan eve gitmiş olmalılardı, onları tam benzetmeye çalışmış fakat bunu yeterince beceremediğimiştim; kırık bir burun ve omuzda bir bıçak yarası hastanede birkaç gün geçirmeye yetmezdi. Ancak bir de diğer tip vardı ve onun şu anda kör olduğunu diliyordum, en azından bir gözünün; parmaklarımı V şeklinde yüzüne saplarken elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştım. İlkin yalnızca gözlerinin altındaki kemikleri tutturabildim. Öbür elim boynundaydı ve gırtlağını hissedebiliyordum fakat elim her nasılsa zayıf düştüğü için gırtlağını sıkamıyordum. V şeklindeki parmaklarımı yeniden yüzüne batırdım ve bu sefer parmaklar yumuşak bir yere gömüldü. Parmaklarımla delip bastırdım, o ise bağırıyor, çığlıkları sanki içime giriyordu... Bu arada diğerleri de gelmişti, sokaktan ve kapıdan gelen seslerini duyabiliyordum. Gözlerini delmeye çalıştığım tip içlerinde en hızlısı olmuştu fakat şu anda altımda yatıyordu. Çok bitkin olduğum için daha fazla koşamamıştım fakat ellerine düşmeden önce, içlerinden birinin daha işini bitir-

mek istedim. Altımdaki tip kıvranıyor ve daha yüksek bir sesle bağırıyordu ve şimdi onun parmakları da benim gözümdeydi, sanki bir aynanın üzerinde yatıyormuşum gibi fakat elini kafamla yana ittirdim. Onu sıkıca yakalayıp sırtımın üstüne döndüm, şimdi üzerimde yatıyordu. Diğerlerini göremiyordum fakat etrafımda bir daire oluşturmuşlardı. Bacaklarımı sırtına koydum ve kafasını yakalayıp hiç durmadan alnıma çarpmaya başladım. Artık hiçbir şey hissetmiyordum. "Lütfen alın onu, alın onu benden!" Zırlıyordu ve yüzüm ıslandı, belki de gözlerini mahvetmiştim. "Lütfen, lütfen" diye zırladı, "kurtarın beni." Üstümdeki tipi çekiştirmeye başladılar, zaten başka türlü bana ulaşamazlardı, bacaklarımı etrafına doladım, iyice sessizleşti. Etrafımdakiler işlerini hiç konuşmadan yapıyordu. Yalnızca adımlarını ve nefeslerini duyuyordum. Şimdi yan tarafıma ve kafama tekme atmaya başladılar. Boynuma bir tahta parçası isabet etti, nefes alamadım ve bağırdım. Sesimin bu kadar az çıkmasına kendim bile şaşırmıştım. Gücüm iyice tükendi, üstümdeki tipi bıraktım. Onu benim üstümden çektiler, gökyüzünde birkaç yıldız gördüm ve evlerin pencerelerini, sonra karanlık geldi.

Camın arkasındaki kadın "Ağrınız mı var?" diye sordu, "iyi misiniz?" Mikrofonu çalıştırmıştı, başımı cama yasladım. Başımı salladım ve "Evet" dedim. Ayağa kalktı, masanın üzerindeki gazete dünün gazetesiydi, kapı açıldı, yavaş adımlarla yatağa döndüm. "Bay Lenz!" Şimdi arkamda duruyordu ve eli omzumdaydı. "Bay Lenz, eğer bir şeye ihtiyacınız varsa..." "Hayır" dedim, "her şey yolunda." Yatağa oturup yüzüne baktım. "Yalnızca bir rüya gördüm ve dikkatim..."

"Ağrılara karşı bir şey verebilirim. O zaman aynı zamanda daha iyi uyursunuz."

"Çok iyisiniz" dedim, "ben iyiyim." Yatağa yattım, üstümü örttü.

"Ama buna ihtiyacınız yok!" Bıçağı alıp dikkatli bir şekilde avucunun içine koydu.

"Dikkat edin" dedim, "düğmeye!"

"Bunu yanıma alayım..."

"Hayır, lütfen burada kalsın."

Elini tuttum.

"Yaralanırsanız, Bay Lenz... Bu burada olmaz..."

"Lütfen... lütfen burada kalsın!" Bıçak elindeydi, ben ise onun elini tutuyor ve gözlerine bakıyordum.

"Komodinin çekmecesine koyuyorum. Fakat bana söz vermelisiniz, onu..."

"Tamam" dedim ve elini bıraktım, "lütfen almayın." Çekmeceyi açıp bıçağı içine koydu. "Çekmece güzelce kapalı kalacak, Bay Lenz. Kimseye göstermeyin. Buna ihtiyacınız da yok ayrıca!"

"Teşekkür ederim" dedim.

"İyi geceler" dedi. Sonra camın arkasına, küçük lambanın yandığı yere geçti. Elimi komodinin üzerine koydum ve uyumaya çalıştım.

"Danie, bizi tuttular, hiçbir şey yapamadık!" Walter odanın içinde bir ileri bir geri yürüyordu. Ona kızgın değildim, o kadar ufaktı ki, onu perişan ederlerdi. "Danie, gerçekten denedim! Pis herifler beni tuttu!" "Seninle oynamak istiyorlardı, anlıyor musun?" Mark yatağımın yanındaki sandalyede oturuyordu. Rico da oradaydı ve camın önünde duruyordu, bize bakıyordu ve sessizdi, olay yerinde olmadığı için kendisini suçlaması gerekmiyordu fakat onu öldürseler bile bana yardım ederdi, bundan emindim.

"Bıçağın" dedi Mark.

"Ne oldu bıçağıma?"

"Boynuma tuttu, pis herif."

"Kim?"

"Dövmesini şey yaptığın göt... bak!" Mark kafasını yan yatırdı, bana doğru eğildi ve ince kırmızı bir çizgi gösterdi.

"Beni keserdi."

Başımı salladım. "Eğer karşı koymasaydım... bana birkaç tekme atar ve bırakırlardı." "Saçmalama, Danie!" Rico yanımıza geldi. "En doğrusunu yaptın. Aynı bir profesyonel gibi!" "Evet" dedi Mark, "hepsini tek başına... eğer o pislik bıçağı benim..." "Kahretsin, Danie, çok üzgünüm!" Walter yatağın öbür yanında duruyordu, elini koluma koydu. "Boş verin" dedim, "zaten bir faydası olmazdı, yalnızca şimdi siz de burada olurdunuz."

"Baksana, Danie, camlar..." Mark yerinden kalkmıştı, sandalyeye Rico oturdu.

"Hangi camlar Rico?" Hangi camları kastettiğini biliyor fakat bunun hakkında konuşmak istemiyordum.

"Yani, Danie, dün oraya gittim, en az yedi vitrin paramparçaydı. Sende bir demir çubuk vardı..."

"Evet, demir çubuk vardı." Boğazım ve çenem yine ağrımaya başladığı için fısıldıyordum.

"Hepsini sen mi kırdın?"

"Evet, ben kırdım."

"Fena değil, Danie, hiç fena değil. Fakat bunun için hesap sorarlar, pahalı olacak."

Walter "Niye yaptın bunu?" diye sordu ve yatağın kenarına oturdu.

"Alarm tesisatları" dedim.

"Anladım" dedi Rico, "çok zekice Danie, tam bir profesyonel gibi!" Omzuma vurdu ve dikkatli bir şekilde boynumu yokladı.

"Ama yoktu" diye fısıldadım, "hiçbirisinde alarm çalmadı."

"Onun için de tam yedi vitrini parçaladın!" Mark ellerini çırptı. "Sen bir assın, Danie!"

Başımı salladım. "Yine de pahalı olacak."

"Evet" dedi Rico, "bunu hiçbir boktan hâkim anlamaz. Sokak dövüşü, kavga, bunu hiçbir boktan hâkim anlamaz."

"Evet" diye fısıldadım.

"Pis herifler" dedi Mark, "seninle oynamak istediler!"

"Oynadılar da zaten" dedim.

Onlara neredeyse tüymüş olduğumu anlatmadım, iyi bir koşucuydum ve spor dersinde altmış metreyi yedi nokta altıda koşuyordum. Peşimdekileri atlatmıştım ama sonra demir çubuğu bulmuş ve geri dönmüştüm. Onlara göstermek istiyordum. Öylesine çekip gidemezdim ki, Walter ve Mark pis heriflerin elindeydi. Onları bırakıp öylesine çekip gidemezdim, bu, mümkün değildi. Domuz herifler bize saldırmıştı, öylesine, içlerinden bir tanesini bile tanımıyordum ama şimdi onlara gösterecektim. "Gelin alın beni" diye bağırdım, gelin alın beni, pislikler!" Ortalıkta yoklardı, sokakta yapayalnızdım ve demir çubuk elimde on-

ların olduğu yöne doğru gidiyordum. Sonra gözüktüler, epey ilerde, yavaşça üstüme geliyorlardı, sokağın ortasında bir sıra halinde. "Haydi, alsanıza beni, pislik herifler" diye bağırdım, "geberteceğim hepinizi!" Büyük bir gürültü, kocaman bir cam kırığı göğsüme yapışmıştı. Bir gürültü daha, demir çubuğu camın içinden çekip çıkardım, elim kanıyordu.

"Hayır" dedim ve kafamı duvara yasladım, "tek bir boktan alarm bile çalmadı..."

"Normal olarak bir arabaya dokunmak yeter" dedi Walter, "ve alarm hemen ötmeye başlar." Fakat vitrinleri yalnızca alarmın çalması ve aynasızları çağırması için kırmamıştım, aynı zamanda tipleri korkutmak da istiyordum, zaten her şey son derece otomatik bir şekilde gelişti: ilkönce demir çubukla camları parçaladım, sonra pislik heriflere rastgele vurdum, sonra çubuğu aralarına fırlattım, en sonunda da içlerinden birisini yakalayıp kafasını duvara patlattım; her şey aniden oldu, aralarında eğilmiş bir vaziyette koşup duruyordum, "geberteceğim sizi, pislik herifler!"

"Sonra birileri daha geldi" dedim.

"Kim geldi?"

"Evlerden çıkanlar."

"Aynasızları onlar mı çağırdı?"

"Hayır, onlar da bana saldırdı, vitrinler yüzünden."

"Vay pislik herifler, kahrolası domuzlar!"

"Danie, yemin ediyorum" Mark neredeyse haykırıyordu, "eğer o pislik beni bıçakla..."

"Bitti artık" dedim.

"Hayır" dedi Rico, "bitmedi. Hiçbir zaman bitmeyecek. O tiplerden birkaçını elime geçireceğim, göreceksin Danie! Hiçbir zaman bitmeyecek."

Hemşire cama vurdu ve işaret parmağını dudaklarına götürdü. Rico ona doğru gitti ve hemşirenin yüzünün önündeki camı yaladı. Güldük. Hemşire arkasını dönüp kapıya gitti, sonra koridorda giderek yok olan ayak seslerini duyduk. "Kaçırdın onu" dedi Walter. "Hayır" dedi Rico, "yalnızca arkadaşlarını almaya gitti, grup seks yapacağız, şimdi anladın mı?" Güldük.

Her Zaman Hazır

Rico'yu gitmek zorunda kalmadan önce son kez gördüğümde yukarıda camda durmuş bana el sallıyordu. Çok küçük gözüküyordu. Aşağıda kapının zilini çalmıştım ama annesi beni içeriye almamıştı. Sokağa doğru birkaç adım geriledim, yukarıya Rico'ya baktım ve sağ elimi izci selamı için başıma götürdüm. "Her zaman hazır" diye fısıldadım. Rico'nun camın arkasında güldüğünü görebiliyordum. Yalnızca bir anlığına, sonra arkasını döndü ve Rico'nun annesini gördüm. Perdeleri kapattı. Arkamda bir araba korna çaldı. Kaldırıma geçtim ve eve doğru yola koyuldum. Sokaktan aşağıya parka gittim, sonra bir daha durdum ve dönüp baktım. Üçüncü kattaki perdelerin kapalı olduğu pencereyi hâlâ görebiliyordum. Sokakta izci selamı verdiğimde Rico

gülmüştü. Yarın sabah gitmek zorunda olmasına rağmen gülmüştü. Dün bana "Altı buçukta yola çıkıyorum" demişti, "trenle, heyecanlı, öyle değil mi?" ve bunları söylerken de biraz gülmeye çabalamıştı.

Parkta yürüdüm, bizim parkımızda. Sabah yağmur yağmıştı ve etraf yağmur kokuyordu, yağmur tanecikleri ağaçlardan aşağıya damlıyordu. En üstünden okulu ve mezarlığı görebileceğimiz kadar yüksek olan ağacımız oradaydı. Ağaçta hep öğleden sonraları buluşurduk, izci manevraları veya eski eşya toplama aksiyonları olmadığı zamanlar. Daha sonraları Rico izci toplantılarına gitmemeye başlamıştı, bağlamayı hiç beceremediğim fular yüzünden toplantılara veya okula geç kaldığım için çoğu zaman koşarak buradan geçerken onu tek başına ağacın üstünde otururken görürdüm. Rico'nun artık fuları yoktu. Fularını yakmıştı. Burada parkta yakmıştı ve ben de oradaydım. Şimdi yolun solunda, üstünde küçük bir tırmanma barı bulunan kum havuzunu görüyordum, fularını işte o tırmanma barına asmış ve yakmıştı. Ve ben de oradaydım. İlkönce şaka yaptığını sanmıştım ama sonra kibritleri çıkarıp fuları tutuşturmuştu. "Delirdin mi" diye bağırmıştım, "oğlum, Rico, bırak saçmalamayı!" Ancak artık çok geçti, Rico üçüncü kibriti yakmış ve asılı fulardan geriye küçücük yanık bir paçavra kalmıştı. Rico paçavrayı bağlı olduğu yerden çözdü ve kum havuzunun içine attı. "İşte bu" dedi ve bana baktı. İçimde garip bir his vardı. Kum havuzunun kenarına oturdum ve yanmış kumaşa baktım. "Ulan Rico" dedim, "neden..." Esasında nedenini biliyordum. Rico bana her şeyi anlatmıştı, bazen Rico'yu ziyarete gittiğimde üniformasıyla masada oturan subay babasını. Rico'nun babası artık yoktu. Rico "Babam Berlin'de aptal bir karı buldu" demişti. Rico'nun da henüz katıldığı ve her şeyin yolunda olduğu izci günlerinde veya yurt bilgisi derslerinde bize ne olmak istediğimiz sorulduğunda, Rico hep "Subay" derdi, asker değil, "subay". Ve hatta okuldan sonra buluştuğumuzda Rico'nun üzerinde izci kıyafeti olurdu: koyu mavi pantolon, apoletli beyaz gömlek, mavi fular ve bere, işte Rico'nun üniforması ama tüm bunlar artık geride kalmıştı.

Hızlandım ve yalnızca yola bakmaya başladım, kafamın içinde başka resimlerin dolaşmasını istemiyordum. Rico gidiyor diye düşündüm, Rico gitmek zorunda, Bay Dettleff, Rico'nun sorunlu bir öğrenci olduğunu söyledi, sonra önümdeki su birikintilerini saymaya başladım ve sonra da Maik'ı gördüm. Bir bankta oturuyordu, yukarıda arkalığın üzerinde, yanında kalın bir sopa vardı ve bankın üstünde, içinde boş şişeler olan bir alışveriş torbası duruyordu, beyaz şnaps şişeleri, Böhland'ın eskici dükkânında tanesi otuz beş fenik eden şişeler. Maik bana baktı ve "Hey, Danie, bekle biraz!" dedi. Önünde durdum, bir elimle bankın arkalığına yaslandım ve "Eeee, Maik, n'aber" dedim.

"Barış, Danie" dedi Maik ve ayağıyla dik duran sopayı devirdi, "bugün kavga yok. Otur şöyle." Arkalığın üstüne yanına oturdum, sorun çıkarmadığına sevinmiştim. Maik ile sıkça kavga etmiş ve neredeyse hep kaybetmiştim. Maik iri yapılı bir çocuktu, sınıfın en irisi ve iki kere sınıfta kaldığı için bizden iki yaş büyüktü. Esasında Maik'la bir sorunum yoktu fakat arkadaşlarıyla birlikte parka çok takılırdı ve çoğu zaman ister istemez kavga çıkardı. Maik bütün gün dışarıda dolaşırdı, kışın bile çünkü babası ayyaştı, bunu herkes bilirdi. Evde hep sorun çıkar ve bağrışmalar bazen yan binalardan da duyulurdu, Maik bu nedenle eve geç giderdi, hatta bazen gece olunca. Okuldakilerin çoğu ona saygı duyardı çünkü Maik çabuk öfkelenir, öfkelendiği zaman da vururdu. Yalnızca Rico'ya karşı dikkatliydi, Rico boks yapabiliyordu, bunu babasından öğrenmişti ve bir seferinde Maik'ın gözünü öyle bir şişirmişti ki herkes bunun Maik'ın ayyaş babasının işi olduğunu sandı.

"Biliyor musun" dedi Maik yanımda arkalığın üzerinde, "Rico'yla ilgili konu gerçekten boktan." "Evet" dedim. Başımı ellerimin üstüne koymuştum ve yolun karşısındaki yeşilliğe bakıyordum. Maik "Biliyor musun" dedi, "sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama çok üzgünüm. Onunla bir boks maçı yapmak istiyordum, gerçek bir boks maçı, böyle konuşmuştuk. Ve Danie, o iş yanlıştı, ben böyle olmasını istemedim."

"Hangi iş?" diye sordum. Tam olarak benden ne istediğini bilmiyor fakat bir şekilde seziyordum ve aptal çenesini kapatacağını umuyordum.

"Yani, biliyorsun, sahiden benim fikrim değildi, Friedrich'ten geldi, o istedi. Ve şimdi gitmek zorunda olması, yalnızca bunun için değil. Orasının ne kadar kötü olduğunu biliyorum, erkek kardeşim de..." Maik'ın bir erkek kardeşi olduğunu bilmiyordum. Sözleri bitmek bilmiyordu, keşke durmamış, yanına oturmamış ve yürüyüp eve gitmiş olsaydım.

"Danie, yalnızca bunun için olduğunu sanmıyorum... Rico tam anlamıyla delirmişti ve babası, yani boşanma konusu, biliyorsun, ayrıca üç kız kardeşi..."

"Ne istiyorsun, Maik" diye bağırdım, "oğlum, ne istiyorsun, Rico hakkında salak salak konuşmayı bırak artık!"

"Danie, hey, Danie, tamam, sakin ol, yalnızca anlattığımız için üzgün olduğumu söylemek istemiştim ve bunun Friedrich'in fikri olduğunu. Bu arada Friedrich'e birkaç tane yapıştırdım, Danie, ağzının payını verdim." Friedrich'in birkaç gün önce gördüğüm şiş gözü aklıma geldi.

"Ne" dedim, "ne için üzgünsün? Ne anlattın?" Maik'ın neyi kastettiğini şimdi biliyor fakat açıkça söylemesini istiyordum. O zamanlar kendimi suçlamıştım; her şeyi inkâr etmem, Rico'yu savunmam ve belki de suçun birazını üzerime almam gerekirdi. Ama bunu yapmamıştım.

"Fular meselesi" dedi Maik şimdi nihayet, "biliyorsun, Danie, sen de söyledin fakat onu ele vermemem gerekirdi, Friedrich'in fikriydi. Ve ayrıca, fuları sahiden de yaktı." Aslında onlara anlatanın Maik olduğunu hep biliyordum, Maik veya arkadaşları. Muhtemelen her şeyi ağaçtan görmüş ve sonra da Rico'yu ele vermişlerdi. Fakat izci başkanının odasında otururken ben de her şeyi itiraf etmiştim. Etrafımı çevirmişlerdi: Müdür, İzci Başkanı, Bayan Seidel ve ceketi nişanlarla dolu Bay Singer.

"Pislik herif" dedim, ayağa kalktım ve karşısına dikildim, "hain domuz, salak, geri zekâlı pislik herif!" Onu göğsünden bütün gücümle ittirdim, banktan yere düştü, yeniden ayağa kalkmak is-

terken üzerine atlayıp kafasını yere bastırdım, diğer elimle de sürekli yüzüne vuruyordum. "Domuz, pis hain!"

Hayır, her ikimiz de hâlâ bankın arkalığının üzerinde oturuyor ve suskun bir şekilde yolun karşı tarafındaki yeşilliğe bakıyorduk. İki oğlan yere çıtalar saplamıştı, birisi kaleci olarak çıtaların arasına geçti, diğeri ise yanımıza geldi. "Oynamak ister misiniz, on bir-on iki?

"Siktir git" dedi Maik, "yoksa patlatırım kafanı!" Oğlan hiçbir şey demeden gitti. Ayağa kalktım. "Her şey boktan" dedim, "fakat sen yine de pis bir hainsin." Sonra yeşillik üzerinden bizim sokağa doğru yürüdüm. Maik arkamdan "Sen de konuştun" diye bağırdı. Önüme bir top yuvarlandı, topa öyle şiddetli vurdum ki, kaldırıma ve oradan da sokağa kadar gitti. "Salak herif!" Duymamış gibi yaptım. Mümkün olduğu kadar çabuk eve gitmek ve yüksek sesle müzik dinlemek veya televizyonu açmak istiyordum çünkü kafamın içinde izci başkanının odasında etrafımı sardıkları zaman bana söyledikleri şeyler çınlayıp duruyordu.

"Şahitler var, Daniel!"

"Senin yalnızca orada durduğunu da biliyoruz."

İzci Başkanı Bay Dettleff "Rico sorunlu bir öğrenci" dedi, "bir izciye yakışır bir biçimde davranmıyor, bunu biliyorsun!"

"Ve bu hiçbir şekilde makul görülemez."

Bay Singer "İlk defa olmuyor" dedi, ceketindeki nişanlara baktım, birisinde bir meşale tutan bir el gözüküyordu, "Rico'nun senin üzerindeki etkisi iyi değil, Daniel. Ayrıca Rico'nun karakterinde zararlı eğilimler görülüyor" Bay Singer etrafındakilere baktı, herkes başını salladı "ve ben bu duruma daha fazla hoşgörü gösterebileceğimizi sanmıyorum."

Bayan Seidel "Rico'nun parkta tam olarak ne yaptığını anlatman en iyisi olur" dedi "ve bunu önlemenin mümkün olmadığını."

"Senin gibi örnek bir izcinin, Rico'nun bu ders yılında yaptıklarından sonra hâlâ onunla münasebet içerisinde bulunmanı anlayamıyoruz. Senin arkadaşlığını kullanıyor, Daniel!"

"Kendini düşün, bu sene de Bakanlar Kurulu Belgesi için çalışıyorsun."

"Yetenek yarışmasını düşün, Daniel, okulu bu sene de aynı geçen sene gibi en iyi şekilde temsil edeceğinden eminiz."

"Rico bu hedefine zararda bulunuyor!"

"Anne ve babanı bir kez daha hayal kırıklığına uğratman iyi olmaz, Daniel!"

"Evet" dedim. Ve sonra... sonra onlara her şeyi anlattım.

Merdiveni çıktım. Pantolonumun ceplerinde anahtarı aradım. Yoktu. Belki hiç yanıma almamış ve odamda unutmuştum, belki de yolda bir yerde kaybetmiştim. Zili çaldım. Pazar öğleden sonraydı ve yarın sabah okula gitmek zorundaydım. Rico olmadan.

Annem kapıyı açtı. "Nihayet gelebildin" dedi. Ayakkabılarımı çıkardım.

"Grup Kurulu Başkanı 4B sınıfının eksiksiz olarak derse hazır olduğunu bildirir!" Bayan Seidel tahtanın yanından "Barış ve Sosyalizm için hazır olun!" dedi. Koro halinde "Her zaman hazırız!" dedik ve izci selamı vermek için ellerimizi başımıza götürdük. "Oturun" dedi Bayan Seidel. Oturduk. Gözlüğünün üzerinden sınıfa baktı. Bir şeyler söyledi: "Okuma kitabı... sayfa... başlangıç..." fakat artık doğru dürüst dinlemiyordum. Hangi sayfa olduğuna bakmadan okuma kitabını açtım ve gözlerimi önümdeki sıraya diktim. Orada Katja oturuyordu, yanındaki sandalye boştu, orada Rico oturmuştu. Annem onu çabucak unutmamı söylemişti, herkes aynısını söylemişti fakat bunu yapamıyordum.

"Bir mandalina altın yeşilidir, bir yumruk gibi kalın ve yuvarlak."

"Peki, bir elma gibi yenilebilir mi?"

"Büyülü bir meyve, Leka, mucizevi bir ot gibi."

Katja şimdi güzel sesiyle okuyordu.

"... ve bunu yiyen herkes, dans bile eder, evet, dans eder!"

"Ve belki şarkı da söyler?"

Rico'ya baktım. Kitabı önünden ittirmiş ve başını eğmişti, susuyordu. Ev ödevinin başlığı "Hitler faşizmine karşı mücadelede Kızıl Ordu"ydu ve sıra Rico'ya gelmişti fakat Rico devam etmiyordu.

"Eeee" dedi Bayan Seidel, "okumaya devam etmeyecek misin?"

"Hayır" dedi Rico, "hayır, artık salak Sovyet askerleri hakkında bir şey anlatmak istemiyorum. Hayır." Rico yanımda oturuyordu, sıranın altından bacağına tekme attım. Rico bir kez daha "Hayır" dedi ve kitabı o denli sesli bir şekilde kapattı ki, irkildim. Sonra yine "Hayır" diyerek kitabı yere attı, sıraların arasına. Bayan Seidel fısıldar gibi "Ayağa kalk" dedi. Dışarıdaki spor alanından futbolcuların bağrışmasını ve spor öğretmeninin düdüğünü duyuyorduk. "Katja" dedi Bayan Seidel, "beş dakikalığına idareyi alıyorsun. Metni okumaya devam ediyorsunuz." "Rico, öne gel!" Rico yavaş adımlarla öğretmen masasına gitti, sonra kapıyı açmak ve dışarıya çıkmak zorundaydı. Bayan Seidel onun arkasından çıktı. "Fakat Maxim değerli yükünü yitirmek istemiyor. Ateş toplarıyla ateş ederlerse, çocuklar mandalinaları hiçbir zaman göremez diye düşünüyor Maxim. Düşmanlar yine yana çark ediyor." Katja'nın, okurken yavaşça hareket eden güzel boynuna baktım. Rico'yu en sonunda Katja'nın yanına oturtmuşlardı ve Bayan Seidel bana "Belki Rico'ya olumlu bir etkisi olur" demişti. Ben de onu ikna etmeye çalışmıştım: "Rico, lütfen, kendine gel, her şey düzelecek." Fakat faydası olmamıştı, babasının geri gelmesini ve onları ziyaret ettiğimde üniformasıyla masada oturmasını ne kadar isterdim...

"Daniel!" Bayan Seidel önümde duruyordu ve gözlüğü burnunun ucuna düşmüştü. "Daniel, üçüncü kez söylüyorum, lütfen okumaya devam et. Son zamanlarda çok dikkatsizsin!" Okuma kitabının sayfalarını çevirip doğru sayfayı bulmaya çalıştım. Katja bana doğru döndü ve dudaklarının arasından bir şey söyledi.

"Özür dilerim" dedim yavaşça, "yanlış sayfadaydım... yani yanlış sayfadayım."

Bayan Seidel fısıldar gibi "Daniel" dedi, "dersten sonra burada kalıyorsun. Maik, metni sonuna kadar oku ve özetle." Maik okumaya başladı, duraksayarak ve çok yavaş: "Leka... bü-yü-lü meyveden bir dilim yi-yor. Pencereye kadar zıplıyor ve oraya tutunuyor. Şarkı söylüyor: Bak, iki ardıçkuşu, küçücük ve narin, yalnız başına yuvasında."

Dönüş

Rico geri gelmişti. Esasında orada daha uzun kalması gerekiyordu fakat kalan zamanı bağışlamışlardı. Şimdi haftada bir kere sosyal görevli bir hatuna gitmesi ve sorunlarını –eğer varsa– ona anlatması gerekiyordu. "Rico, temizsin değil mi?" diye sordum. "Hatun gerçekten birinci sınıf" dedi. "Dün ilk defa gittim. Sarışın ama çakma gibi gözüküyor. Memeler fazla büyük değil, hayır, fazla büyük sayılmaz. Üstünde daracık bir şey vardı, oğlum, nereden geldiğimi biliyor ve beni çıldırtmaya çalışıyor. Evet, tam da öyle, Danie, bana göz koydu..." "Saçmalama" dedim, "içerde bir seneden beri hiçbir şey yapamadığın için öyle olmasını istiyorsun, sakın içerde yumuşamış olmayasın, ha?" Omzuna vurdum, tam içmek üzereyken bira bardağını bıraktı. "Oğlum, kapa çeneni!"

Dört gün önce gelmiş ama daha bugün bana uğramıştı. Bunun için bende biraz hayal kırıklığı vardı ama onu yine de davet etmiştim. Biraz ucuz olduğu için aşağıya "Traktorist"e gitmiştik. Goldie yanımıza geldi. Boş bardağı alıp Rico'ya "Bir tur ısmarlarsın artık" dedi. "Ha, ha, ha, aptalca laflara gerek yok!" Rico işaret parmağını Goldie'nin yüzünün önünde salladı. "Sakin ol, sakin. Size iki şnaps getiriyorum, tamam mı?" "Tamam, Goldie" dedim, "sağ ol." Rico masadaki ıslaklığı bir bardakaltlığıyla sildi, sonra gömleğinin cebini karıştırdı. Birkaç sigara yere düştü. Eğilip sigaraları yerden aldım ve bir tanesini Rico'nun dudaklarının arasına sıkıştırıp yaktım. "Gevşe biraz, oğlum" dedim ve kendime de bir sigara aldım. "Kendi sigaran yok mu?" Sandalyesinde öteye beriye kaydı ve gözlerini kırpıştırdı. "Rico, gel buraya!" Elimi kafasının arkasına koyup onu kendime doğru çektim. "Artık içerde değilsin, anlıyor musun, her şey yine normal. Evdesin. Bana bak, benim, Danie, burada herkese bakabilirsin!"

"Özür dilerim" dedi Rico ve sırıttı, sırıtırken ağzının kenarı titriyordu, "henüz tam olarak kendime gelemedim. Olacak, Danie, olacak. Al, istediğin kadar al." Sigara paketini masanın üstüne koydu ve ağzını açtı. "Danie, biliyor musun, içeride, orada bunlar o kadar önemliydi ki..." "Biliyorum" dedim. Goldie masanın üstüne iki şnaps koydu. "Hey, Goldie" dedi Rico, "demin öyle demek istememiştim..." Goldie gülümsedi. "Yine aramızda olman güzel... Gelmene sevindim." Bardak ve şişelerine geri döndü. Şnapslarımızı içtik. "Şerefine" dedim. "Evet" dedi Rico.

Bir kadın içeriye girdi ve doğrudan bara gitti. Gayet güzeldi ve eteği oldukça kısaydı, üst tarafında ise fazlasıyla çıplak deri gözüküyordu. Rico "Olamaz" dedi, "Kasım ayındayız." İkimiz de gözümüzü eteğine, bacaklarına ve yarı çıplak sırtına dikmiştik fakat kadın hiçbir şey hissetmiyor ve dönüp arkasına bakmıyordu. Bir bar taburesine oturdu, Goldie'de barın arkasında ayna yoktu. "Bu bir profesyonel" dedim. "Saçmalama" dedi Rico, "bir herif arıyor, bu gece için bir herif arıyor, ulan, biliyor musun, bunu nasıl..." "Yavaş, oğlum, ne dediğimizi duymasına gerek yok." "Dün Anna'ya gittim fakat Anna yok, nereye gittiğini bilmiyorum, kim-

se bir şey bilmiyor, Janine ise artık bana vermiyor, biliyorsun, o mesele yüzünden...“ “O mesele“ ile tam olarak neyi kastettiğini bilmiyordum, belki çalıntı bir arabayla Janine'i İtalyan'a götürmek istediği akşamı, bir masa bile ayırtmıştı ve hatta bir kemancı bile vardı, aynı filmlerdeki gibi fakat kız sonra bütün geceyi Rico'yla birlikte karakolda geçirmek zorunda kalmıştı, Güneydoğu karakolunda. Rico üstü açık bir arabayla, sanırım bir Porsche ile gelmiş, kıza arabayı “ödünç“ aldığını söylemiş ve tabi ki daha ilk devriyenin dikkatini çekmişti. Doğu Leipzig'te üstü açık Porsche kullanan hiçbir genç yoktur.

“Bak, oğlum. Baksana, şimdi dönüp bana baktı!“ Bakışlarımı kadına çevirdim fakat yalnızca bir bardaktan kırmızı bir sıvı yudumladığını gördüm, muhtemelen Goldie'nin en iyi şarabı. “Nasıl yapsam acaba, tamamıyla antrenmansızım.“ Rico parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor ve sandalyesinin üzerinde kıvranıp duruyordu. Esasında kadınlarla arası hep iyiydi ve aramızda bir kadını yatağa ilk atan da o olmuştu fakat bana anlattığına göre, bu bir yatak değil Doğu ormanındaki bir banktı. Biraz fazla hap yutmuş olan kızla “Apple“da karşılaşmış ve iş bittikten sonra kız karın içine düşüp kalmış ve Rico, kızın daha da üşümemesi için bir araba açıp kızı arabanın içine koyması gerekmişti.

“Gidip bir şey söyleyeceğim“ dedi Rico, “şimdi yanına gidip bir şey söyleyeceğim.“ “Bekle bir, bekle, ne demeyi düşünüyorsun: Merhaba, hapisten yeni çıktım ve...“ “Aklıma bir şeyler gelir elbet. Şimdi bir yudum daha içip yanına gideceğim, yemin ediyorum gideceğim!“ Fakat geç kalmıştı. İçeriye bir tip girdi ve tipin kadına gittiğini hemen anladım. Acayip süslenmişti, leylak renginde bir elbise, mavi kravat, sağlı sollu kol düğmelerinin yanından ise altın zincirler sarkıyordu. Sahte Rolex'i herkesin görebilmesi için bileğine bol bir şekilde bağlamıştı. Kadının yanına oturdu ve Goldie'ye bir şeyler söyledi. Sonra elinde bir gül belirdi, gülün nereden çıktığını göremedim, belki de bir sihirbazdı ve gülü ceketinin kolunun içinde saklamıştı. “Şu aşağılık pezevenge bak“ dedi Rico ve daha henüz yarısını içmiş olmasına rağmen sigarasını söndürdü, “pezevenk herif gelip kadını elimden alıyor!“

"Herif gerçekten tam bir göt, Rico fakat sorun çıkarma, kadın onun kadını."

"Kahretsin, böyle tiplerden nasıl nefret ettiğimi biliyor musun, ibneler gibi giyinip elimizden kadınları alırlar!"

"Rahat bırak onu, Rico, daha yeni çıktın dışarı!"

Rico gözlerini kırpıştırdı ve "Haklısın" dedi.

Goldie'yi çağırıp iki bira daha söyledim.

"Baksana, Goldie" dedim, "tanıyor musun şu herifi?"

"Hayır" dedi Goldie, "fakat şu anda bir alışveriş içerisinde, anlarsın..." Sonra tekrar barının arkasına geçti ve bir takım meyve ve şişelerle uğraşmaya başladı. Birkaç yıl önce, modern bir işletmeci olmak istediği için bir kokteyl kursuna gitmişti; Goldie'nin kamışlı ve rengârenk şemsiyeli büyük bardaklarda hazırladığı kokteyllerine "tropik meyveler" adını takmıştık ancak bu ad kokteyllerin tadını daha iyi yapmıyordu.

"Biliyor musun Danie, karı aslında umurumda değil fakat o kadar... yani o kadar yalnız hissediyorum ki. Bir kadının yanına uzanmak ve onu yalnızca... yalnızca birazcık seyretmek istiyorum, anlıyor musun..." Rico parmağıyla masanın üzerine daireler çizdi, ilkönce sola, sonra da sağa doğru. Gözlerine bakmaya çalıştım fakat o, düşüncelerinde başka bir yerdeydi. Nerede olduğunu biliyordum ve günün birinde oraya geri döneceğini de. "Rico" dedim ve elimi kolunun üzerine koydum, "haydi çekip gidelim buradan, senin dönüşünü kutlayalım. Hatunların çırılçıplak dans ettiği bir yer biliyorum, yalnızca bizim için, anlıyor musun, hem de en iyileri!" Rico bana bakıp gülümsedi. "Tamam, kulağa iyi geliyor, bir kadının nasıl gözüktüğünü unuttum sayılır, yani üstünde bir şey olmadan..." Biralarımızı içip eski zamanlardan konuştuk. Mark'tan bahsetmedik. Rico, Mark'ın öldüğünü biliyordu, bunu ona yazmıştım fakat bu konuyu şimdi açmak istemiyordum. Rico gülümsemişti ve bu, iyi olmuştu. Belki daha sonra striptiz barında her şeyin nasıl meydana geldiğini sorardı; ona ne söyleyebileceğimi bilmiyordum, bir striptiz bar zaten bunun yeri de değildi. İçtiklerimizi ödedik.

"Traktorist"in önünde dikilip birer sigara daha içtik, otobüsler şehir merkezine geceleri saat başı kalkıyordu. Rico "Sanırım çakmağımı içerde unuttum" dedi, "hemen gelirim." Sigarasını yere attı ve tekrar içeriye girdi. Arkasından yavaşça kapanan kapıya baktım.

Rico yine dışarıya çıktı ve bana "Kenara çekil" dedi. Pezevenk tipli herif kapıdan dışarıya fırladı, üstünde ceketi yoktu ve gömleğinin kollarını yukarıya sıyırmıştı, kollarını kaplayan ucuz dövmelerle herhalde Rico'yu korkutacağını düşünüyordu. Kolunu kaldırdığında "Ramona" yazısını okuyabildim, vurmak isterken doğrudan Rico'nun yumruğunun içine koştu. Rico'nun bir zamanlar iyi bir boksör olduğunu bilmiyordu. Sırtıyla duvara çarpıp yavaşça aşağıya kaydı. Yüzünde kan olmamakla birlikte, burnu eskisi gibi görünmüyordu. Rico hiç kımıldamadı. Tipin önünde durup aşağıya bakmakla yetindi. Pezevenk yana döndü ve yeniden ayağa fırladı. Şimdi burnundan kan geliyordu ama fazla değil. "Bitireceğim işini, pis herif" diye bağırdı. Sesi o denli tiz çıktı ki, kulağım acıdı. "Geberteceğim seni!" Yine Rico'nun üstüne saldırdı, Rico durduğu yerden bir sol çıkardı, arkasından da tip artık tam yere düşmek üzereyken, kafasının arkasına isabet eden bir sağ. Sonra onun yanına gitti. "Bırak" diye seslendim, "yeter, haydi gidelim!" Rico bana doğru bakmadı bile. Pezevengin yanına çömelip ceplerini karıştırdı. "Rico, sakın bir saçmalık yapma!" İçime birdenbire bir korku düştü: Ya ters bir şekilde düşüp öldüyse. Fakat adam sırtını duvara yasladı ve kafasını sağa sola sallayıp "Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz?" diye mırıldandı. "Sikimde bile değil" dedi Rico, "Danie, gel buraya, baksana pislik herifte ne var!" Rico'nun elinde küçücük bir poşet vardı, muhtemelen kokain, eroin veya buna benzer boktan bir şey. "Geri ver ona" dedim. "Korkma, Danie, benim böyle şeylere ihtiyacım yok artık!" Poşeti pezevengin kemerine sıkıştırdı. "Eeee, aynasızları mı çağırmak istiyorsun, pislik? Eğer tepemi attırırsan, götünü keserim ve umurumda bile olmaz." Rico bir mendil çıkartıp adamın burnunun altındaki kanı sildi. Durağa yürüdük. Rico çılgındı ve bu durum giderek kötüleşiyordu. Belki

çok sık gitmek zorunda kalmıştı, çocukluğundan beri. Otobüs geldi ve bindik.

Bar yuvarlaktı ve barın tam ortasında küçük bir kaidenin üzerinde bir kafes vardı. Müzik fazla sesli değildi, Dancefloor ve Tekno, kafesin içinde ise bir kadın dans ediyordu. Kadın çıplaktı ve kafesin ortasındaki bir boruya tutunuyordu, memeleri borunun iki yanında bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Bar boyunca yürüyüp iyi bir yer aradık. Rico "Burası olmaz" dedi, "kalabalık." Üstünde küçük mumların yandığı masaların yanından geçtik, bazılarında yüzlerini seçemediğim insanlar oturuyordu. Mekân yarı karanlıktı, yalnızca kafesin üzerinde kadını aydınlatan spot lambalar vardı. Şimdi bir ışık kümesi memelerine vurdu, biraz öteye beriye titredi ve sonra yok oldu.

Sonunda bara oturduk, tam memelerin altına. Kadın arkasını döndü, ışık şimdi sırtına vuruyordu.

"Bunun külotu hâlâ üzerinde" dedi Rico.

"Yani, belki daha çıkartacaktır."

"Buraya daha önce geldiğini sanıyordum."

"Hayır, Paul'den duydum, o sık geliyor."

"Paul" dedi Rico, "onu neredeyse unutmuştum. Nasıl?"

"İdare eder" dedim ve bardaki kadına elimle bir işaret yaptım, bunun da üstünde pek bir şey yoktu. "Onu ziyaret etsene, sevinir... İki büyük bira, lütfen!"

Kadın karşımda duruyordu, sutyenine ve memelerinin yarısına baktım. Göbeğinin etrafında iki çiçek dövmesi vardı, gül değil, mavi bir çiçek; göbeği çok hafif kavisliydi, nefes alırken çiçeklerin nasıl oynadığını gördüm. "Ama bizde yalnız küçük bira var." "Sorun değil" dedim, "o halde iki küçük alırız." "Chantal'e alkış, maalesef yalnızca Fransızca... konuşabilen büyüleyici Chantal, Paris'ten! Ve şimdi Leipzig'in kraliçesi, şirin, tatlı, sarışın... Barabella!"

"Ne biçim isim bu böyle" dedi Rico. Bitmek üzere olan sigarasıyla yeni bir sigara yaktı ve boş kafese baktı. Arkamızdan birisinin geçtiğini hissettim ama geriye dönmedim. Barmaid önümüze

iki bira koydu. Gülümsedi. Öne doğru eğildi ve göğüslerinin arasındaki küçük üçgene baktım. Parmağımı barın ahşabının üzerinde gezdirdim ve teninin altındaki ince kemiklerini hissettim.

"Tanrım, şuna bak, Barabella, Tanrım, bu güzellik!" Rico gözlerini ovuşturdu. Barabella kafesinde diz çökmüştü, başı ve vücudunun üst tarafıyla öylesine öne doğru eğilmişti ki sarı saçları tüm vücudunu kapatıyordu. Başını ve omuzlarını müzikle birlikte hareket ettirdi, sarı perde biraz açıldı ve memelerini gördük. Yan tarafa baktım, orada barmaid küçük bir şişe cola içiyordu. Saçları koyu ve kısaydı ve geriye kalan da Barabella'nınkiler gibi dolgun değildi; arkasını dönüp bardak temizlemeye başlayıncaya kadar baktım. Barabella şimdi ayağa kalkmış ve külotu yok olmuştu, sarı kıllarına baktık. "Bunlar boyalı, bunlar mutlaka boyalı, Tanrım ne güzel, hiç sarı kıllı bir kadınla yattın mı?" "Hayır" dedim. Benim bardağım boşaldığı için, Rico'nun birasını aldım. Barabella sırtını döndü ve götünü bize doğru uzatıp her iki eliyle avuçladı. Rico pantolonunun cebini karıştırırken anahtarları yere düştü, eğilip anahtarları aldı. Barabella'nın külotu elindeydi, külotu göğüslerinin önünde salladı, sonra çömelip tekrar giydi. Boruya uzandı, sırtını boruya sürttü ve yavaş hareketlerle doğruldu. Sonra köprüye benzeyen bir şey üzerinden yürüyerek kafesten barın üstüne çıktı. Barın üstünde küçücük adımlarla dans etmeye başladı. Birkaç kişi bara gelip külotunun içine kâğıt para sıkıştırdı. Yüzleri görmek istemediğim için ellere baktım, eller parayı sıkıştırmadan önce kalça ve baldırlara dokunuyordu. Barabella yavaşça dans ederek bize doğru geldi, önde bir pomponu bulunan kırmızı pelüş ayakkabılar giymişti, elimi barın üstünden çektim. Tam önümüzde durdu, ayaklarından birisi kül tablasının hemen yanındaydı. Yukarıya baktım, memelerinin tavana bakan uzun uçları vardı. Cebimde bir sürü bozuk paranın yanı sıra, ona vermemin söz konusu olamayacağı yüz mark bulunuyordu. Şimdi Rico'nun eli kalçaya uzandı, diğer eli ise külotun içine on mark sıkıştırdı. "Bekle" dedi ve yine pantolonunun cebini karıştırmaya başladı. Barabella omuzlarını oynatırken gülümsedi. Göbeği barmaidinki kadar güzel değildi. Rico parayı külotun içine sok-

madan önce, kızın baldırlarına elledi. Sıkıştırdığı para yirmi marktı, elini çekerken dizlere de dokundu. Barabella dansına devam etti, sonra bardan aşağıya indi ve arka taraftaki bir kapıdan dışarıya çıktı. "Cömert, sarışın ve kıvırcık Barabella için bir alkış daha!" Arkama dönüp sunucuya baktım. Arkamızda tam duvarın dibindeki küçük bir platformun üzerinde duruyordu. Önünde teknik aletlerle dolu bir masa vardı, elinde bir mikrofon tutuyor ve konuşurken kollarıyla havada hareketler yapıyordu. "Ve şimdi egzotik cangıl güzeli Li Dong Kallam'a sevinebilirsiniz!" Ufak tefek bir Vietnamlı kadın yanımızdan geçerek bir kapıdan bara girdi. Elindeki kahverengi kadın sigarasını kafese çıkmadan önce yere bıraktı. Barmaid sigarayı üstüne basarak söndürdü. Ayağında beyaz spor ayakkabıları vardı. "İki bira, lütfen" dedim. Rico "İki duble de *Jack Daniels*" diye ekledi ve Vietnamlı kadının sutyensiz bir şekilde dans ettiği kafese baktı. Kadın sutyenini herhalde kafese girmeden önce çıkarmıştı. Hareketleri müziğin ritmine uymuyor ve gülümsemesine rağmen ufacık ve mutsuz görünüyordu. "Paran olmadığını sanıyordum Rico?" Rico pantolonunun cebine davrandı ve cebinden tomar haline getirilmiş bir para demeti çıkartıp burnumun önünde sallarken sırıttı. Vietnamlı kadının bize baktığını, dans ederken daha fazla sendelediğini ve küçük memelerini kafesin parmaklığına yapıştırdığını gördüm.

"Bunu o heriften aldın, pezevenkten..."

"Yok, Danie, hepsini almadım, içerdeki kızı düşünerek, anlıyor musun, hesabı ödeyebilmesi için, evet, Goldie'yi de düşünerek."

"Herif sorun çıkarabilir, kim bilir kimleri tanıyordur..."

"Ah, bırak saçmalamayı, dert etme, benim de tanıdıklarım var, ayrıca kutlama yapıyoruz, ha!"

Barmaid bira ve viskileri getirdi. Bardağımı alıp içindeki buz parçalarına baktım. "Şerefine" dedim. "Şerefine" dedi Rico. İçtik. "İçerde bir seferinde bir şey içmiştim, Rusların yaptığı, ekmek, elma ve buna benzer bir takım şeylerden. Evet, adına Samogon deniliyordu galiba."

Hapishane hikâyeleri dinlemek istemiyordum. Başkalarından zaten yeterince dinlemiştim. Vietnamlı kadın şimdi kafesinden dışarıya çıkmıştı. Ayağında yüksek topuklu ayakkabılar vardı ve dengesiz adımlarla barın üzerinde yürüdü. Bir kül tablasının yanından geçmek isterken sol ayağı yana kaykıldı, tökezledi, kollarını havaya kaldırdı ve neredeyse bardan aşağıya düşecekti. Tüm bunlar müziğin yanında hoş bir görüntü oluşturmuştu fakat buna rağmen kıza para vermeye hiç kimse gelmedi. Aynı yolu dans ederek geri yürürken tökezlemedi, beyaz saçlı yaşlı bir adam gelip kızın kalçasını okşadı ve külotuna para sıkıştırdı. "Siktir be" dedi Rico yanımda, "bu kız yalnız, çok yalnız." Ayağa kalktı ve kızın yanına gitti. Elinde tuttuğu para tomarından birkaç banknot çekti. Yaşlı adam hâlâ kızın önünde durmuş ona bakıyordu. Rico adamın omzuna dokundu, adam geri döndü ve ağır adımlarla masalara doğru yürüdü. Rico parayı ufak Vietnamlının külotuna sıkıştırdı, yaşlı adamın banknotu kalçanın öbür tarafındaydı. Kız gülümsedi ve bardan aşağıya indi. Rico'nun yüzünü okşadı ve küçük memelerini onun gömleğine bastırdı, sonra da kulağına bir şeyler fısıldadı. Rico'nun, yüzünü kızın saçlarının arasına soktuğunu gördüm. Elini kızın sırtında gezdirdi fakat sonra çabucak geri çekti. Vietnamlı kız Rico'nun önünde öteye beriye birkaç adım atarak güldü ve sonra barın yanından küçük bir kapıya doğru yürümeye başladı. Sanki tavana bakıyormuş gibi, başını yürürken arkaya vermiş, küçük memelerini öne çıkarmıştı, tökezlememek için çok yavaş yürüyordu.

Rico yanıma geldi ve "Kız çok iyiydi" dedi.

"Oğlum, ne istiyordu senden? Seni istiyor, öyle değil mi?"

"Yani, elliye yapacağını ve on ikiden sonra Kremer Sokağı'nda olduğunu söyledi..."

"Orası kerhane, Rico, siktir et, lüzumu yok!"

"İndirim yapacak, elli ama her şey dâhil, anlarsın!"

"Seni yemlemek istiyor oğlum, oraya gitmeyeceksin herhalde, saçmalamanın gereği yok, Kremer Sokağı gerçekten tam bir pislik yuvası!"

"Önceden gittin oraya galiba, Danie?"

"Bakmaya gittim, önüne ama içeriye girmedim... hayır."

Kremer Sokağı 5, şehrin ilk kerhanesi olmuştu. 1990 yılının ilkbaharında açılmıştı ve esasında şehrin Kuzey banliyösünde son derece normal bir konut görünümündeydi. Merdivenlerden çıkarken evlerin açık kapıları önünde bekleyen orospular gelen geçene bakardı. Bunu bana bir seferinde Walter anlatmış, giriş ve bodrum katında zenci kadınların, orta katlarda Asyalıların ve üst katta da Alman kadınların oturduğunu söylemişti. Fakat bu, hikâye olmalıydı, Walter'e Polonyalı ve Rus kadınların ne yaptığını sormuştum, bunu bilmiyordu. Bazen Kuzey banliyösüne gittiğimde Kremer 5 önünde durur ve pencerelerin kırmızı perdelerine bakardım.

"Oğlum" dedi Rico ve omzumu tuttu, "bir kadına ihtiyacım var, bilirsin, gerçek bir kadına, anlıyor musun, yalnızca bakmak için değil, ellemek istiyorum!" "Tamam" dedim, "bu akşam senin akşamın. Seni yalnız bırakmam. Eğer oraya gitmek istiyorsan, o kıza... biraz daha içelim." Rico'nun o tipin ne kadar parasını aldığını bilmiyordum, para tomarı giderek ufalıyordu fakat mutlaka hâlâ yüz markın çok üzerindeydi.

Müziğin sesi azaldı ve sunucu yeniden konuşmaya başladı. "... Gencecik Carmen'e alkış, Carmen geçen hafta henüz on sekizinci yaş gününü kutladı bu nedenle sahneye daha beşinci çıkışı!" Carmen içeri girdi, yanımızdan bara geçti ve oradan da kafese çıktı. Adı Carmen değildi ve eski günler henüz bitmemişti.

Rico böğrüme vurdu ve "Olamaz" dedi, "gerçekten olamaz!" Cevap vermedim. Kafese ve bana eskiden hiç göstermediği memelerine baktım, yalnızca memeleri için değil, onun için her şeyi yapmaya hazır olmama rağmen bana göstermediği memelerine.

"Bu salak herif yalan söylüyor" dedi Rico, "saçmalıyor. Carmenmiş! Saçma. Ayrıca, baksana, bu kız bizden biraz daha küçüktü, on sekiz yaşında olabilir mi?"

"Olabilir herhalde. Çok zaman geçti. Fred meselesini hatırlarsın, o kadar eskidendi ki..."

"Kahretsin. Çok zaman geçti."

Başımı salladım.

"İçeride, Danie, bilirsin, zaman..."

"Evet" dedim.

"Baksana Danie, sen bundan hoşlanmaz mıydın?"

"Bırak bunları Rico, hepsi o kadar... bırak bunları."

"Estrellita" dedi Rico, "yıldızcık, böyle derdik... hayır, sen ona böyle derdin."

"Sus" dedim fakat Rico konuşmaya devam etti, Estrellita'dan ve hâlâ tam anlamıyla bitmemiş olan eski zamanlardan ancak ben artık dinlemiyor ve Rico'nun sigaralarından bir tane içerken kafese bakıyordum. Estrellita iyi dans ediyor, vücudu müziğin ritmine tam anlamıyla uyuyordu. Eskiden de iyi dans ederdi. Yüzünde bir değişiklik olmasına rağmen hâlâ güzeldi, değişikliğin ne olduğunu kestiremiyordum. O zamanlar birdenbire yok olmuştu, öylesine, kimse nereye gittiğini tam olarak bilmiyordu. Birisi bana daha sonraları Batıdan birisiyle tanıştığını anlatmıştı, tatlı hayattan falan bahseden bir gerzekle. Şimdi ise yine buradaydı ve bizim için dans ediyordu. Bir aydan fazla bir süreden sonra komadan çıktığı o gün ne kadar da kırılgan gözüküyordu. Onu hastanede ziyarete gitmiştik ve ben büyük yatağının kenarına oturup elini tutmuştum, elleri soğuk olduğu için ve bir saatten fazla. Yüzü çok solgundu ve ufacık gözbebekleri beyazdı. Bana doğru baktı fakat başka bir yere bakıyordu, sanki bir şey arıyormuş gibi gözüküyordu. Belki hâlâ biraz orada kalmıştı. Önümüzde barın üstündeydi ve kalçalarını sallıyordu. Külotu banknotlarla doluydu. Gözlerini yakalamaya çalıştım fakat başını yana çevirdi. Rico ceplerini karıştırdı ve sonra göbeğini kapayan banknotların arasına bir tane daha ekledi. Elimi ayakkabısının ucuna koydum. Şimdi gözlerine baktım, gözlerini Rico'ya çevirdi ve gülümsedi. Biraz yana döndü ve elini göğsüne götürdü. "Seni görmek çok... çok güzel" dedi Rico, "daha sonra birlikte bir şeyler içelim... lütfen." Dudakları oynadı, dişlerine baktım. "Genç yıldızımıza alkışlar, alkışlar! Carmen çok genç, dans etmeyi seviyor ve kesinlikle yine gelecek!" Carmen bardan indi ve yanımızdan geçerek arka taraftaki küçük kapıya gitti. Yü-

rürken sutyenini giymeye çalıştı. Bir anlığına durdu ve sutyenin kopçasıyla uğraşmaya başladı. Rico ayağa kalkıp yanına gitti, arkasında durdu, kulağına bir şeyler söyledi ve sonra da kopçayı kapadı. Estrellita bana döndü, güldü ve küçük kapının arkasında kayboldu. Rico tekrar yanıma oturdu.

"Eeee, ne dedin ona?"

"Yani, utanmasına gerek olmadığını ve senin onu nihayet çıplak gördüğün için sevindiğini. Doğru değil mi?"

"Salak."

"Fakat Danie, bu gerçekten çılgınca bir şey, yani gerçekten..."

"Yani, ne yaptığı umurumda değil fakat tam da burada!"

"Burası yine de Kremer Sokağı'ndan daha iyi."

"Danie, ona lütfen küçük çekikle ilgili bir şey anlatma... Ne dersin, Estrellita beni yanına yaklaştırır mı acaba? Kızmazsın değil mi? Ama boş ver, biz en iyisi yine Kremer Sokağı'na gidelim, deminki ufaklık beni gerçekten..."

Başımı salladım ve bardağımı aldım. Orada kapılarının önünde durup bekleyen kadınları düşündüm. Estrellita'nın bazı geceler beklerken merdivenlerinde uyuyakaldığım evini hatırladım.

Estrellita önümde durdu ve "Eeee, nasılsın bakalım?" dedi.

"İdare ediyorum" dedim.

"Yani, evet" dedi Rico.

"En iyisi bir masaya geçelim" dedi Estrellita, "burası rahatsız."

Üzerinde şimdi siyah bir kumaş pantolon ve koyu mavi bir tişört vardı. Köşedeki masalardan birisine gittik. Rico çakmağını alıp mumu yaktı. "Romantik" demek istedim ama sonra vazgeçtim. Bir koltuğa oturdum, Estrellita ve Rico yan yana kanepeye oturdu. Kanepe kırmızı gibi gözüküyordu, koyu kırmızı gibi fakat belki de kahverengi veya leylak rengindeydi. Çok az ışık vardı. "Güzel dans ettin" dedim. "Evet" dedi, kısaca gülümsedi ve masaya baktı. Barmaid masaya bir şişe ve üç bardak getirdi, daha dikkatli bakınca şişenin tanımadığım bir marka şampanya olduğunu gördüm. "Benden" dedi Estrellita. Barmaidin arkasından baktım, külotu yana kaymıştı. Estrellita'nın siyah kumaş panto-

lonu pahalı gözüküyordu. "İyi kazanıyorsun" dedim. "Evet" dedi ve bardağının kenarıyla oynadı. Şişeyi alıp bardağını doldurdum. Rico "İyice doldur" dedi ve bardağını uzattı, "kaliteli bir şey." Bardaklarımızı kaldırdık. Estrellita'ya dönüp "Sana" dedim, Rico "ve paraya" diyip sırıttı. İçtik. Şampanya tatlıydı, birkaç yudum aldıktan sonra içkiyi kafamın içinde hissetmeye başladım. Estrellita "Diğerleri ne yapıyor?" diye sordu. "Geriye fazla kimse kalmadı" dedim. Başını salladı. Mark'ın ölümünü duyup duymadığını bilmiyordum, Walter birkaç seneden beri yoktu ve Fred de yok olmuştu, ilkönce hapishaneye, sonra başka bir yere.

"İnsan bir şekilde yolunu çizmeli" dedi Estrellita, "dans etmeyi hep sevdim. Belki yapmak istediğim şey bu değildi fakat biliyor musun Daniel, burada doğru dürüst bir kazancım var ve kenara bir şeyler koyabiliyorum. Bir gün mutlaka bırakacağım, kesinlikle, yani herhalde sen de anlarsın bunu..." "Tabi" dedi Rico, "doğru söylüyor, herkes yolunu çizmeli!" Masaya yumruğunu indirdi, devrilen şişeyi tutmak zorunda kaldım. Şişeden şampanya püskürdü, bardağımı hemen altına tuttum, Rico eğildi ve bardağa sığmayanı içti. "Ve aynı zamanda eğleniyorum" dedi Estrellita, "kendimi bildim bileli dans etmekten hoşlanırım." Bir anlığına gülümsedi ve sonra bakışlarını masaya çevirdi. Rico, Estrellita'ya biraz daha yaklaştı, bardağını yine ağzına kadar doldurdu ve yarısını içti. "Bu arada neler yaptın, yani, burada olmadığın tüm bu seneler? Yooo, hayır, söylemek zorunda değilsin, aslında sorulmaz da zaten. Ben hiç değişmedim, ben bildiğimden şaşmam, yok hayır, ben şaşmam. Sen güzelleşmişsin, Estrellita!" "Bana artık kimse Estrellita demiyor." Bana baktı. Ben ilkönce yere, sonra tekrar gözlerine baktım. Yüzünde bir değişiklik vardı fakat değişikliğin ne olduğunu anlayamıyordum.

"Senin Danie" dedi Rico ve omzuma vurdu, "yakında evlenecek, kadın, çocuklar, anlarsın, ondan sonra yok sayılır!"

"Saçmalama, kafayı üşüttün sen herhalde!"

Estrellita güldü ve bardağına biraz şampanya koydu. "Biraları nasıl aşırdığımızı hatırlıyor musunuz, sandıklar içinde. Ben bile taşırdım o sandıkları!" Uzun ve siyah ojeli tırnaklarına baktı.

"Küçücük ellerinle" dedim ve elini tuttum. Elini benden çekti. "O siktiriboktan biraların çoğu bozulmuştu ve o boktan biralar yüzünden dosyam kabarıp durdu!" Rico yine masaya vurdu ancak bu sefer o kadar güçlü değil, yalnızca bardaklar hafifçe şangırdadı. "Zaten her şey böyle başladı!"

"Bırak bunları" dedim, "saçma sapan konuşup duruyorsun. Neyin ne zaman başladığı kimsenin umurunda değil!"

"Bakın" dedi Estrellita ve kafesi işaret etti, "bu Ramona, memelerini yaptırdı. Güzel buluyor musunuz, bence bir yoğurt torbasına benziyor!" Kafese baktık. Küçük ve narin bir kadın dans ediyordu, yalnızca göğüsleri oldukça büyüktü. Kadın borunun etrafında çok yavaş hareket ediyordu, daha hızlı dans edememesinin nedeni, göğüslerinin küçük vücuduna çok ağır gelmesi olmalıydı. "Evet" dedi Rico, "sende her şey sahici." Estrellita'nın omzunu okşadı, küçük parmağı göğsünün üzerindeydi. Estrellita, Rico'nun eline baktı ve tutup kanepenin kolluğuna geri koydu. Ayağa kalktım. "Viski içer misin, Estrellita?"

"Elbette, içeceğimi biliyorsun."

"O halde benden üç viski getiriyorum."

"Ama içine cola koy, Danie, artık çok fazla içmiyorum, dikkat etmem lazım!" Eliyle saçlarını düzeltti. Bara doğru yürüdüm. Arkada Estrellita'nın gülüşünü ve sonra da Rico'nun sesini duydum. Hızlandım, şimdi kulağıma yalnızca müzik sesi geliyordu. Her iki elimi bara dayadım. Barmaid geldi fakat ben onun yanından şişe ve bardaklara baktım. "Üç Jim Beam" dedim, "lütfen birisi colalı." Rico'nun tuttuğu *Jack Daniels*'den daha yumuşak olduğu için, eskiden beri Jim Beam'i tercih ederdim. Ayrıca fiyatı Kaufhalle'de *Jack Daniels*'den birkaç mark daha düşüktü fakat zaten hiç ödemediğimiz için, bunun aslında herhangi bir önemi olmamıştı. Rico hep "Pahalı malı çalmak daha iyidir" derdi fakat elli marklık bir şişe Dimple çalmak daha sorunlu olurdu çünkü Dimple şişesi çok köşeliydi ve pantolonun önünde karına batar, hatta bazen morarmalara yol açardı... "Buyurun, viskiniz!" Barmaidin yüzüne baktım, deminki kız değişmişti, gözlerimi göbeğine çevirdim, mavi çiçekler yok olmuş, çiçeklerin yerini bir

yandan öbür yana uzanan uzun bir kıvrım almıştı. Nöbet değişimi diye düşündüm ve bardakları dikkatli bir şekilde elime alıp ikisi avucumun üzerinde olmak üzere oturduğumuz masaya yöneldim. Masayı ilkönce bulamadım ve yalnız başına oturmuş uzun ve dar bir bardaktan mavi bir içki içen bir adam gördüm. Sonra bir paketin üzerinde Rico'nun sigara paketini fark ettim fakat kanepe boştu. Oturup beklemeye başladım. Belki kısaca Estrellita'nın –eğer varsa– soyunma odasına gitmişlerdi ve belki Rico onu bir köşede düzüşmeye ikna etmişti. Eskiden onu yalnızca kendime istediğim için, onun hiç kimseyi yanına yaklaştırmadığını veya en fazla ayda bir kişiyle birlikte olduğunu hayal ederdim. Fakat bunun üzerinden çok zaman geçmiş ve bu arada başkalarıyla tanışmıştım, örneğin Estrellita'nın kız kardeşi gibi olan Anna'yla. Semtte Anna gibi çok kız vardı fakat hepsi de birbirinden farklıydı. Viskimi içip ayağa kalktım. Bardakta kalan buzları Estrellita'nın bardağına doldurdum. İşemeye gitmem gerekiyordu.

Helayı hemen bulamadım ve bana ibne gibi gülümseyip yolu gösteren bir güvenlik görevlisine sordum. Kadınlar tuvaletinin önünden geçerken, kapının yarıya kadar açık olduğunu görüp kapattım. Kapıyı dikkatlice kapattım çünkü içerden Estrellita'nın sesini duymuştum. Olamaz diye düşündüm, vuruşuyorlar, bu siktiriboktan helada vuruşuyorlar. İçeriye baktım fakat kimseyi göremedim, sonra Rico'nun sesini duydum, içerdeki üç kabinin birinden geliyordu. Koridordan birisi geliyordu, çabucak içeriye girip kapıyı yavaşça kapattım. Tuvalet ve lavabolar temiz gözüküyordu.

"Alsana, daha fazla al!" Bu, Rico'ydu. Bir şeyin hışırdadığını duydum, sonra birisi sümüğünü çeker gibi bir ses oldu. Estrellita "Tamam" dedi. Sonra aynı sesi bir daha duydum, bu sefer oldukça uzun, bu sesi tanıyordum. "İyi, değil mi?" dedi Rico, "tertemiz, tam kaynağından aldım." Seni gidi namussuz pislik diye düşündüm. Yalnızca bir dakika dikkat etmemiştim ve Rico o herifin ceplerini boşaltmıştı. Estrellita güldü. Gülüşü tuvaletin içinde hafifçe yankılandı ve Rico "Hey, sessiz ol, bakarsın birisi

gelir!" "Buraya gelmez, Rico, kızlar bizde arka tarafa gider. Bana lütfen biraz daha ver, Rico. Sonra da içeriye girelim, tamam mı? Yani, Danie için demek istiyorum yoksa bir şeyler fark edecek."

"Sen ve senin şu Danie'n." Estrellita'nın o şeyi nasıl yeniden içine çektiğini işittim, bunu yaparken hafifçe inler gibi bir ses çıkartıyordu. "Yapma Rico, bırak bunu. Hayır..." "Niye ki, canım, neden olmasın, Estrellita, lütfen..." Estrellita'nın ayakkabıları döşemenin üstünde takırdıyordu. "Hayır, Rico, kahretsin, yapma. İstemiyorum, hayır!" "Tamam, tamam, kalsın, o halde kalsın. Beni daha yeni bıraktılar. İçerden daha yeni çıktım." "Ah Rico ama istemiyorum, hayır, üzgünüm ama her şey farklı..." "Hiç olmazsa tutmama izin ver, yalnızca bir kere, tamam mı, sadece bir kere dokunayım!" "Kahretsin Rico, yapma, bırak artık yoksa kaçarım, lütfen Rico, bırak!"

Orada öylece durup onları dinledim. Bir anlığına da olsa, kapıyı kırıp Rico'yu dışarıya çıkarmayı düşündüm fakat hayır, şimdi durmasa bile bunu yapmayacaktım. Bara gidecek, bir viski daha içecek ve bekleyecektim. Kimsenin aşırmaması için Rico'nun sigara paketini cebime koymuştum. Estrellita şimdi ağlıyordu. "Tamam" dedi Rico, "tamam. Özür dilerim, gerçekten özür dilerim, böyle yapmak istemedim, bir şey yapmıyorum, tamam, özür dilerim..." Estrellita'nın ağladığını hiç duymamıştım ama zaten artık ağlamıyordu. "Üzgünüm kızım, bunu istemezdim. İçeride, biliyor musun, orada... yani içeride, haydi ağlama artık, gel, sileyim, gözyaşı yok. Çok güzelsin, biliyor musun ama artık korkmana gerek yok. Ben yine iyiyim, Estrellita, yine eski Rico'yum." Estrellita hafifçe burnunu çekti, bu sefer toz çeker gibi değil. "Bak" dedi Rico, "biraz daha ister misin, haydi al, tam kaynağından. Haydi gel artık, gül yine!"

Ve Estrellita güldü, sahiden güldüğünü duydum.

Kapıyı açıp dışarıya çıktım. Koridoru geçerken işemek zorunda olduğum aklıma geldi. Geriye dönüp erkekler helasına girdim. Pisuarlardan birisinin önünde bir adam duruyordu, iki pisuar öteye dikildim. Adam hırıldayarak soluyor ve çok sesli bir şekilde şarıldatıyordu, sonra işini bitirdi ve dışarıya çıktı. Elleri-

mi yıkadım. Havlu otomatında kâğıt havlu kalmamıştı, ellerimi pantolonuma sildim. Yine bara döndüm. Uzaktan Rico ve Estrellita'nın masada oturmuş viski içtiklerini gördüm. Rico benim koltuğumda oturuyordu, kanepeye Estrellita'nın yanına oturdum.

Rico "Oğlum, neredeydin?" diye sordu.

"Yalnızca işemeye."

"Kızlardan biriyle kaçtığını sandık. Hey, benim sigaralarım nerede?"

"İşte." Sigara paketini gömleğimin cebinden çıkartıp Rico'nun önüne koydum. Rico, Estrellita'ya baktı, sonra ona bir sigara verdi. Estrellita yanıma doğru kaydı ve başını omzuma koydu. "Ah" dedi, "eskiden her şey ne kadar farklıydı."

"Evet" dedim ve Rico'nun gözlerine baktım. Rico bakışıma yalnızca kısaca karşılık verdi, ağzının kenarı seğirdi, sonra bardağına baktı. Estrellita "Gitmem lazım" dedi, sesini omzumda hissettim, "eve gitmem lazım, bugün o kadar çok dans ettim ki. Yorgunum..."

"Uykunu al" dedi Rico, "eve git ve güzelce uyu." "Çok dans ettim" dedi Estrellita tekrar, sigarasından çekti ve dumanı omzumun yanından üfledi. Gözlerini kapalı tutuyordu, colalı viskisini masadan alıp içtim. Sonra birdenbire ayağa kalktı. "Artık gitmem lazım. Yarın yine dans var." Bana doğru eğildi, veda olarak yanağını öptüm. Aynısını Rico da yaptı ve Rico'nun eliyle koltuğun kolluğunu tırmaladığını gördüm. Estrellita gitmeden önce "Yine gelirsiniz umarım?" dedi ve kafesin ve mumlu masaların yanından kayboldu.

Rico "Acaba bir erkek arkadaşı var mıdır?" deyip arkasından baktı, "sormak istemedim..." "Ben de istemedim." Sigaralarımızdan çektik. Arkada müzik çalıyor ve tüm şarkılar birbirine benziyordu. "...ve şimdi yine küçük Fransız Cha-Cha-Chantal, Paris'ten tüm çekiciliğiyle!" Ayağa kalktım.

"Hey, nereye?"

"Bara, bir tane daha attırıp ödeyeceğim."

"Tamam ama sonra... geri gel, Danie, bir taksiye atlayıp oraya gidelim, Kremer Sokağı'na, küçük çekik gözlüye. Sana da bir şeyler buluruz, Danie, daha param var, bendensin, zaten hepsi o göt herifin!"

Bara doğru yürüdük.

Taksi durdu. Rico ödedikten sonra indik. Taksi şoförü sırıttı ve "Eeee, çocuklar, iyi eğlenceler" dedi. Rico kapıyı sırıtışın tam ortasına çarptı. Taksi hareket etti, birkaç metre sonra boş olduğunu gösteren tabela tekrar yandı ve sokak boyunca gidip gözden kayboluşunu seyrettik. "Nereden biliyor nereye gittiğimizi, göt herif?" dedi Rico. Hava serinlediği için ceketlerimizi iliklediK. Taksiyle evin önüne kadar gelmeyip birkaç yüz metre ileride bir yan sokakta durmuştuk. "Burada başka bir şey yok ki" dedim, "kafasında tamamlamış olmalı." "Haklısın, burası Allah'ın siktir ettiği bir yer." Sokak karanlıktı, sokak lambalarından yalnızca birkaç tanesi yanıyordu ve pencerelerin hiçbirisinde ışık yoktu. Yavaş adımlarla yola koyulduk. "Al" dedi Rico ve sigara paketini uzattı, "bir tane daha iç." Bir dükkânın önünden geçtik. Dükkânın kapısı zor kullanarak açılmış ve vitrine afişler yapıştırılmıştı. "Boom Rave" diye bir yazı okudum.

Rico "Heyecanlı mısın?" diye sordu.

"Yooo" dedim.

"İnsanların çoğu sonbaharda yazdan daha fazla sikiş düşünür" dedi Rico. "Peki, neden böyle olduğunu biliyor musun?"

"Yooo" dedim.

"Karanlıktan dolayı, sonbaharda hava erken kararır ve yapraklar düşer. İnsanlar hüzünlenir ve bir kadına hasret duyar."

"Yani... bilmiyorum..."

"Bana inanabilirsin! İşte geldik!" Karanlık sokak Kremer Sokağı'na çıkıyordu ve beş numaralı bina tam önümüzdeydi. Kırmızı perdeli pencereler gecenin içinde parıldıyordu. "İnşallah çok dolu değildir" dedim. Büyük ve siyah kapıya doğru yürüdük. Elimi tam kapının tokmağına uzatmıştım ki, Rico "Acayip sıkıştım, gel, ilkönce yana geçelim" dedi. Yan taraftaki binanın önüne gidip duvara işedik.

"Hey, Rico..."

"Ne var?"

"Ah, boş ver."

İçeriye girdik. Kapının hemen arkasında birkaç basamak ve bir sahanlık vardı, sahanlığın yanında yukarıya çıkan merdiveni gördük. Ceketlerimizin düğmelerini çözdük. Sahanlıkta bir sandalyenin üstünde dev gibi bir adam oturuyordu. Filmlerdeki kötü adamlara benzeyen adamın üstünde kolsuz siyah bir tişört vardı, yüzü yara izleriyle doluydu ve kolları o kadar kalındı ki, sol tarafa ağzından alevler çıkaran bir ejderha, sağ tarafına ise alevler içinde olmasına rağmen sırıtan bir kurukafa sığmıştı. Dev adam kafasını öne eğik tutuyordu ve yalnızca biz önünden geçerken kısaca başını kaldırıp salladı. Merdivenin tam yanında ilk dairenin kapısı vardı. Kapı kapalıydı ve içeride oldukça sesli bir şekilde bir radyo çalıyordu, hava raporunun verildiğini duyduk.

"Rico" diye fısıldadım, "paranın birazını bana ver."

Rico gömleğimin cebine bir ellilik ve bir de onluk banknot tıkıştırdı ve "Yetmesi lazım" dedi. Dev adama doğru döndüm, çok sakin bir şekilde sandalyesinin üstünde oturuyor ve sanki uyuyormuş gibi bir görüntü çiziyordu. Yukarıya çıkmaya başladık. Rico bir kez daha durdu ve tırabzandan aşağıya sarktı. "Hey, şef, burada şöyle ufak bir çekik..." "Üçüncü kat sağ." Çok yavaş bir sesle cevap vermişti. Gerçekten tehlikeli tipler hiçbir zaman gürültü yapmaz. Yukarıya çıkmaya devam ettik. Birinci kat. Her iki evin kapısı açıktı. Sol taraftaki kapının önünde iki kadın duruyordu, birisi iri yapılı ve beyaz sutyenli bir zenciydi, diğeri ise oldukça ufak tefek ve solgundu ve çok küçük gözüküyordu. Ufak tefek olanın boynunda deriden bir boyunluk ve ayaklarında çizmeler vardı, üzerindeki birkaç giysi de deridendi. Diğer kapının önünde bir sarışın taburede oturuyordu. Kesinlikle kırkına yaklaşmış olmasına rağmen, hâlâ iyi görünüyordu. Sutyen takmamıştı, belki de taksa daha iyi olurdu, memelerine baktığımı görünce ayağa kalktı. Yanıma geldi, elini sırtıma koydu ve beni kendine doğru çekti, çıplak memelerini gömleğimde hissettim. "Haydi" dedi, "haydi, benimle içeri gel, seni çok memnun ederim, istediğin her

şeyi veririm." Ötemi berimi çekiştirmeye başladı. Kolumu tutuyordu, ben durup Rico'ya dönünce kolumu tuttuğu eli kasıldı, diğer eliyle pantolonumun fermuarını yokluyordu. "Seni çok memnun ederim" dedi ve vücudunu benimkine yapıştırdı, "emerim seni, haydi içeri gel, çabuk, seni istiyorum!" Diğer iki kadının Rico'nun yanında olduğunu gördüm, zenci kadın onun arkasında duruyor ve sırtını okşuyor, ufak tefek olan ise başını onun göğsüne sürtüyordu. Boyunluğunda perçinler vardı. Rico iki kadının arasından sıyrıldı ve koşarak yukarıya çıkmaya başladı. "Danie, aşağıda görüşürüz" diye seslendi, sonra yalnızca adımlarını duydum. Elimi sarışının omzuna koydum, içeriye girip holden geçtik. Bir odaya geldik, yerde bir kadın kanepenin önünde oturmuş ve başını mindere yaslamıştı. Kadın çıplaktı. Yanımızdan hole bakıyor fakat bizi görmüyordu. Sarışın "Gel içeriye" dedi ve holün sonundaki bir kapıyı açtı. Küçük bir odaya girdik. Sarışın kocaman yatağa yürüdü, külotunu çıkardı ve yatağın kenarına oturdu. Sonra ellerini dizlerine koydu. "Hoşuna gidiyor muyum? Beni çok heyecanlandırıyorsun. Haydi, çabuk soyun!" Tekrar ayağa kalkıp yanıma geldi ve önümde durup gömleğimin düğmelerini çözmeye başladı. Ceketimi aldı ve bir sandalyenin üstüne attı. Ceketin yarısı sandalyenin arkalığından aşağıya sarkıyordu, sonra yere düştü. Sarışın, sandalyenin yanına gitti, eğildi ve ceketi yerden aldı. Ceketi tekrar sandalyenin üstüne koymadan önce, sağına soluna vurdu. Gülümsedi, sandalyeye oturdu ve iki eliyle birden göğüslerini ovuşturdu. "Gel" dedi, "seni istiyorum, dokun bana, haydi gel, çok iyi emerim ben." Yanına gittim. Kemerimi çözdü, ben de memelerini okşadım. "Yüzlük" dedi, "bir yüzlük karşılığında seni mest ederim." Rico'dan aldığım altmışı verdim, sonra ceplerimi karıştırıp kalanı da tamamladım. Parayı aldı ve bir komodine gitti. Sonra yatağın üstüne uzandı. "Gel, haydi gel artık!" Bu arada soyunmuştum, yanına yattım. Baldırlarını okşadım, üstüne eğilip memelerini yalamaya başladım. "Hey" dedi, "hey, ufaklık, bu ekstraya girer. İlkönce ağzıma alırım, sonra da beni sikersin, yalamak ekstraya girer." Tekrar yana kaydım. Elim hâlâ baldırının üzerindeydi. Yerinden doğrulmuştu ve

üstüme eğilip memelerini çeneme ve dudaklarıma sürttü. "Yirmilik" dedi, "bir yirmilik daha verirsen, beni yalayabilirsin! Haydi gel, minnacık tatlı amcığım seni bekliyor!" Elimi yakaladı ve kısaca bacaklarının arasına bastırdı. Tıraşlıydı, tenimde ince dikenlerini hissettim. Sonra ceketime gidip parayı aldım. Cebimdeki son paraydı. Parayı ona verdim, tekrar komodine gitti. Uzandım ve komodinin çekmecesi açılırken çarşafa baktım. Yastığın yanında bir prezervatif duruyordu.

Merdivenlerden yine aşağıya indim. Holden geçerken odaya bir kez daha bakmıştım. O kadın hâlâ yerde oturuyordu, çıplaktı ve açık kapıdan duvara bakıyordu. Dev adam sandalyesinin yanında ayakta duruyor ve sigara içiyordu. "Arkadaşım çıktı mı" diye sordum.

"Hayır" dedi ve dumanı yüzüme üfledi.

"Burada bekleyebilir miyim?"

"Evet. Ama yalnızca on dakika, sonra yoluna gidersin."

"Dışarısı soğuk. Baksana, bana bir sigara ödünç verebilir misin, arkadaşımdan alırsın..."

"Önemli değil." Bana bir sigara verdi, sonra çakmağını uzattı. Duvara yaslanıp sigaramı yaktım. Ceplerimi karıştırdım, yalnızca biraz bozukluk vardı. Birisi merdivenlerden aşağıya iniyordu, daha adımlarının çıkardığı sesten Rico olamayacağını anladım. Gelen cılız bir adamdı fakat yürürken çok gürültü çıkartıyordu. Çıkarken "Görüşmek üzere" dedi ama dev adam cevap vermedi. Sigarasını ayağıyla basarak söndürdü ve yeniden oturdu. Evdeki radyo hâlâ çalıyordu, müziği algılamaya çalıştım. Evin kapısının arkasında birisi "Hoşça kal" dedi, sonra kapı açıldı ve içeriden bir adam çıkıp yanımdan geçti. Ama ben ona bakmadım, yalnızca kapıda duran ve bornozunun önünü kapatan Estrellita'yı görüyordum.

Estrellita "Hey, Knolle" diye seslendi, "yukarıda işler nasıl?"

"İdare eder" dedi dev adam.

"Kapıyı açık bırakıyorum. Müşteri gelirse bir işaret verirsin, seslenirsin falan!"

"Tamam, tamam."

Beni görmemişti, tekrar içeriye girdi. Holde yeşil bornozu gördüm, sonra bir kapının arkasında kayboldu. Arkamı döndüm ve Knolle'nin yanından dışarıya çıktım. Kaldırıma oturdum ve sigaramı attım. Ceketimi ilikledim. Gece soğuktu, bir sürü yıldız görebiliyordum.

Arkamdaki kapının açıldığını duydum. Rico yanıma oturdu. Sokağın karşı tarafındaki karanlık evlere baktık. Bir taksi önümüzden geçti, taksinin üstündeki tabela yanıyordu. Rico yerinden fırladı ve elini salladı. "Eve gidelim, Danie."

Taksiye bindik ve Rico adreslerimizi söyledi. Taksi hareket etti. Yol boyunca sustuk.

Yeşil Geceler

Yatmıştım ve karanlığın içerisinde tavana bakıyordum. Aşağıda sokakta bir araba hareket etti. Kesinlikle aynasızlar olmalıydı. Utanıyordum. Annemden dolayı. Ağladığı için. Daha iki aynasız beni merdivenlerden yukarıya çıkartırken, kapının önünde geceliğinin üstünde bir yün hırka olmak üzere beklemiş ve gözleri yaşlarla dolmuştu. Birkaç kez "Çıkartın şu lanet olası demir parçalarını, zaten biraz sonra evde olacağım" dememe rağmen, aynasızlar ellerimdeki kelepçeleri çıkartmamıştı. Pislik herifler merdivenlerden ellerim sırtımda kelepçelenmiş bir şekilde çıkmamı istiyordu ve en sonunda arkaya kaykılmış omuzlar ve öne eğilmiş başımla annemin karşısında durmak zorunda kaldım. Aynasızlar arkamda dikiliyordu ve sırıtmalarını sırtımda hissediyordum.

Sonra aynasızlar gidince annem tam anlamıyla ağlamaya başladı, kendisine bir bardak içki doldurdu, yeniden yattı ve ağlamaya devam etti. Daha demin onu duvarın öbür tarafından duyuyordum ama şimdi yine sessizdi. Belki de uyumuştu. Bana hiçbir şey söylememişti, tek kelime bile. Mark'ın babası mutlaka deliye dönmüş olmalıydı ve belki de Mark'a vurmuştu ve Mark şimdi yatmış ağlıyor, hayır, yatmış bir sigara içiyordu. Odasının kapısını içeriden kilitlemiş ve babasına gülüyordu. Bizde baba yoktu. Ayağa kalktım ve duvardaki elektrik düğmesini aradım. Yüzüm yapış yapıştı. Sokak ayakkabılarımı çıkardım. Biraz önce yalnızca ceketimi çıkarmış, yatağa uzanmış ve kulaklarımı tıkamıştım. Holden mutfağa geçtim. Döşemeler hafifçe gıcırdadı, yatak odasında annemin nefes aldığını duydum. Kapı yarı açıktı, dikkatli bir şekilde kapattım. Annem uyuyordu ve uyuması iyiydi çünkü sabah erken, saat altı buçukta, balık fabrikasına işe gidecekti. Balık fabrikası Leipzig'teki tek balık fabrikasıydı, deniz çok uzaklardaydı. Mutfakta ışığı yaktım ve sonra kapıyı kilitledim, anahtar her zaman iç tarafta dururdu. Banyomuz yoktu ve eski kiracılar eskiden kiler olarak kullanılan yere bir duş monte etmişti. Tüm binada yalnızca aşağıda Wolfert'lerde bir duş daha vardı ve bazen üstümüzde oturan kadın duş almak için bize geliyor, geldiği zaman da annemle birlikte bir şeyler içiyorlardı. Bir seferinde annem evde değilken geldi ve duşun altında düzüştük, dört kere, sonradan tenim kupkuru oldu. Kadın kırk sekiz yaşındaydı ama bu, umurumda değildi. Yan komşumuzun duş almasına izin vermiyorduk, bir sürü kedisi vardı. Kapının yanında bulunan lavabonun üzerindeki aynada yüzümü gördüm. Bembeyazdım, yalnızca gözlerim kırmızıydı, hayır, ağlamamıştım, bunun nedeni kesinlikle içki, sigara ve uzun geceydi. Sol gözüm mavi bir renge bürünmüştü, gözlerimin rengi mavidir, daha ziyade gri mavi gibi fakat sol gözümün altı da mavileşmiş ve biraz da şişmişti. Aynada masanın üstündeki *Nordhäuser Korn* şişesini gördüm. Masaya gittim. Şişe açıktı ve kapak şişenin yanında duruyordu. Alkol kafamın içinden neredeyse tamamen kazınmıştı, salak aynasızlar yok etmişti alkolü. Kapağı kapatıp şişeyi rafa koydum. Gözümün

aldığı şekil hiç de fena olmamıştı, insanın üzerinde belli bir etki bırakıyordu, özellikle okulda. Annem rafın yanındaki küçük buzdolabının üzerine ders programımı yapıştırmıştı. Arkadaşlarımdan birisi geldiğinde, programı kaldırıyordum. Lavaboya geri dönüp yüzümü yıkadım. Yüzümde sidik vardı. Giriş katında yaşlı Wolfert'in köpeği ulumaya başladı. Saatin üç civarında olması gerekiyordu, köpek hep aynı saatte ulurdu fakat neyse ki yaşlı herif onunla avluya çıkıp birkaç sigara içtiği için uluma faslı çok uzamazdı. Köpek yine uludu, neredeyse tam bir kurt gibi, sonra sustu. Kızılderililer dünya sonsuza dek batmadan önce duyulan son sesin kurt uluması olduğuna inanır. Bunu bir yerde okumuştum. Kızılderililileri severim, kolumun üst tarafına Rico'nun içerden bir tanıdığına bir Kızılderili dövmesi yaptırmak istiyordum, daha iyisi herkesin görebilmesi için kolumun alt tarafına. En iyisi hemen gelecek hafta. Kullanılmış havluyu istemediğim için, kazağımı çıkartıp yüzümü kuruladım. Tekrar aynaya baktım, kollarım biraz inceydi fakat göğüs kısmı azıcık kirli olsa bile, daracık fanilamın içinde gayet iyi gözüküyordum. Mutfak masasının üstünde annemin sigara paketi duruyordu, yüzlük Cabinett, paketin içinden bir tane aldım. Çakmak bulamadığım için ilkönce gaz ocağını, sonra da ocağın ateşinde sigaramı yaktım. Balkon kapısını açıp dışarıya çıktım. Aşağıda avluda çöp bidonlarının olduğu köşede küçük kırmızı noktalı bir gölge gördüm, yaşlı herif sigara içiyordu, köpek ortalarda yoktu. Sigaranın külünü aşağıya silktim ve yine içeriye girip ağzımda sigarayla aynanın karşısına geçtim. Tam bir asi diye düşündüm ve kolumun adalelerini gerdim, keşke Estrellita beni böyle görebilseydi. İzmariti lavaboya attım ve masaya oturdum. Soyunmaya başladım. Estrellita'yı demin aynasızların oradan aramıştım. Telefon etmeme izin verinceye kadar bağırıp çağırmıştım. Kelepçelerimi çıkarmadığı için içlerinden birisine tekme atmaya çalışmam nedeniyle üç kişi birden beni telefona sürüklemişti. Kelepçeleri nihayet telefonun yanında çıkarmışlardı fakat ensemden sıkıca tutarak.

Telefona ilkönce uzunca bir süre kimse çıkmamıştı, en sonunda babası. "Alo?"

"Alo. Yıldızcıkla konuşmak istiyordum!"

"Kimle? Burada yıldızcık falan yok, göt herif!"

Onu neredeyse hiç anlamıyordum ama bu durum bağlantıdan kaynaklanmıyordu.

"Bana bak ulan, hıyar, ya onu bana hemen verirsin ya da gelip..."

Telefonu kapatmıştı fakat ahizeyi elimde tutup konuşmaya devam ettim. "Benim, Estrellita, hayır, korkmana gerek yok, hayır, beni alman gerekmez, hemen geliyorum zaten, korkmana gerek yok..."

Duşun suyunu açtım. Elimi suyun altına tuttum, sonra suyu tekrar kapattım ve şofbenin ayarını beşe getirdim. Annemin sigaralarından bir tane aldım ve hâlâ yanan ocakta yaktım. Yüzümde ve saçlarımda alevin sıcaklığını hissettim. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, bir yerde sertleşmiş kan vardı. Yeniden masaya oturdum ve sigara içerek şofbendeki suyun ısınmasını bekledim.

"Seni küçük pislik" dedi aynasız tam başımın üstünde. Beni saçlarımdan yakalamış, yüzümü sidiğin içine bastırıyordu, kendi sidiğimin. "Yani sen küçük pislik buraya öylesine işeyebileceğini sanıyorsun, ha? Kendini burada evinde mi sanıyorsun?" Sustum. Dudaklarımı birbirine yapıştırıp kendi sidiğimin içinde nefes aldım. Beni bıraktı. Kalktığını ve birkaç adım geriye gittiğini duydum. Kafamı sidik gölünden kaldırdım. Geriye döndüm. "Biliyor musun" dedim ve gözlerimin altına sidik bulaşmasına sevindim fakat domuz herif gözyaşlarını zaten göremezdi, "arkadaşını şöyle güzel bir siksen iyi olur." Diğer aynasız köşede dikilmiş sigara içiyordu. Sapık aynasız bana doğru bir adım attı. Sigara içen "Ayağa kalkın" dedi, "meslektaşım sizi şimdi ifade vermeye götürecek." Su sıcaktı. Duş yaparken işedim. Hela yarım kat aşağıdaydı. Eğer helaya gitmeme izin verselerdi, bekleme odasına işemezdim. Bizi ilkönce kan bağışına götürmüşlerdi, Mark üç aynasız tarafından tutuluyordu. "Çekin şu sikindirik iğneyi!" Sonra Mark yok oldu ve ben aynasızlarla bekleme odalarından birisine gittim; bekleme odasında, arkasında aynasızların

oturup telefon ettiği bir cam vardı. Koridorda bir çekik gözlüyü ittire ittire götüren iki yeşil* görmüştüm. Çekiğin kolları sırtındaydı, hepimizin kolları sırtındaydı ve ben kendimi iyi hissediyordum, kollarım acımasına rağmen James Dean'den bile daha iyiydim. Çekiğin üstünde bir dondan başka bir şey yoktu ve üstündeki don ise ona çok büyük geliyordu. Kendi lisanında bir şeyler bağırdı, sesi bir kadınınki gibi tiz ve cırtlaktı. "Her şey yoluna girecek, dostum" diye fısıldadım.

Suyu kapattım. Balkona çıkıp çamaşır ipinden bir havlu aldım. Arka avluya ve karşı taraftaki evlere baktım, hiçbir pencerede ışık yoktu. Hapisten korkuyordum, her şey çok çabuk gelişebilirdi. Yeniden içeriye girip oturdum ve gözlerimi kapattım. Ve sonra Mark şarkı söylemeye başladı. "Yeşil, evet, yeşildir tüm giysilerim; yeşil, evet yeşildir her şey nefret ettiğim; işerim her yeşilin üstüne" şarkının sonunu bağırarak söyledi, "sevgilim bir aynasız pisliği olduğu için!" Mark'ın, götürülmeden önce kulağımın arkasına sıkıştırdığı sigarayı alıp yaktım. Öbür kulağımın arkasına da bir sigara sıkıştırmıştı fakat o, yok olmuştu. Sonra ben de şarkıya eşlik etmeye başladım: "... işerim her yeşilin üstüne, sevgilim bir aynasız pisliği olduğu için!" "Danie" diye haykırdı Mark duvarların, koridorların ve kapıların arkasından, "bunların işini bitireceğiz, bu pisliklerin!" Birisi sigarayı ağzımdan çekip aldı. "On altı yaşına geldin mi sen?" "Tabi" dedim ve sapık polis sigaramla köşedeki büyük kurşuni kül tablasına gidip sigarayı söndürdü. Mark artık sessizdi. Her yerden daktilo sesi duyuluyordu. Yatağımın üstüne uzanmış sigara içiyordum. Küllüğüm yoktu ve külü boş bir cola kutusuna silkiyordum, sıcak kül kutunun içinde hafif bir cızırtı sesi çıkartıyordu.

Masa saati dördü sekiz geçeyi gösteriyordu. İki buçuk saat sonra kalkıp okula gitmem gerekiyordu. İkinci dersteki büyük kimya yazılısını düşündüm, üç alabileceğimi umuyordum. Esasında umurumda bile değildi ama annem sevinirdi. Son zamanlarda her şey üst üste gelmişti, aynasızlar falan, çok fazla yeşil gece. Annem bir seferinde benimle birlikte mahkemeye gelmek

*. Yeşil: Yeşil üniformalı polis.

zorunda kalmıştı, sigaralarını yanına almaya utanmış ve "kötü bir intiba yaratır" demişti; ayrıca benim sigaralarımı da elimden almış ve ancak duruşmadan sonra geri vermişti. Yalnızca birkaç saat angarya cezası almama rağmen, annem eve dönerken tramvayda sürekli sızlanmış ve söylenmiş, ben ise bunun üzerine kötü hissetmiştim. Fakat sonra şehir merkezinde yine de bana yeni bir pantolon satın aldı. "Bir daha böyle bir şey yapma, oğlum, lütfen bir daha böyle bir şey yapma." "Hayır" dedim, "kesinlikle yapmam anne, asla." Fakat kısa bir süre sonra yine sorunlar çıktı ve annem aşağıya bodruma gelmek zorunda kaldığı için mutlaka hem öfkeli hem de üzgündü. Aşağıya yalnızca annem değil, binada elektriklerini kestiğim herkes gelmişti. "Neden... neden yapıyorsun bunu, neden beni hiç düşünmüyorsun, sen neden böylesin?"

Ona dışarıda kapının önünde bekleyen Engel'den bahsetmek istedim, Doğu Leipzig'in Grünau dazlaklarının bile korktuğu ve Rico onu daha sonra dağıtacak olsa bile, şu anda hokey sopasıyla ağzımı burnumu dağıtmak isteyen en iyi ve en meşhur kabadayısından fakat annem bunları anlamazdı. Engel acımasız bir pislikti ve buz hokeyi sopasını yanına almadığı zamanlar (eskiden Doğu zamanlarında iyi bir buz hokeyi oyuncusuymuş), rakibinin burnunu alnıyla kırardı. Esasında Engel ile bir sorunum yoktu fakat Engel şimdi adını VfB Leipzig olarak değiştiren ve Bundesliga'ya çıkmak üzere olan Lok Leipzig'i tutuyordu. Engel gerçek bir taraftar sayılmazdı, yalnızca kavga olduğu için maçlara gidiyordu. Ben ise Lok'tan nefret ediyor ve arkadaşlarımla birlikte Chemie'nin maçlarına gidiyordum, sorun işte buydu. Engel geçenlerde parkta "Dışarı, dışarı, Chemie pislikleri dışarı!" diye böğürmüş ve ben ise biraz içtiğim için pencereden sarkmış ve avazım çıktığı kadar "Kapa pis çeneni, Lok domuzu!" diye bağırmıştım.

Dudaklarım ısındı, ağzımdaki sigara filtreye kadar yanmıştı. Annemin holde çıkardığı sesleri duydum. Ev kapısını açıp aşağıya tuvalete indi. Sigaramı tazeledim, annemin paketini odama gelirken yanıma almıştım. Annem bazen geceleri tuvalete kalktı-

ğında, sonradan bir sigara içerdi. Kalktım, paketi alıp yatağın üzerine iki sigara bıraktım ve mutfağa gittim. Annemin merdivenlerden yukarıya çıktığını duydum, dizi bazen ağrıdığı için yürürken sesler çıkarıyordu. Sigara paketini mutfak masasının üzerine koydum ve çabucak odama döndüm. Işığı söndürdüm ve yatağa uzandım. Annemin evin içinde yürüdüğünü duydum, sonra hole gelip odamın kapısını açtı. Holün arkadan vuran ışığı geceliğini saydamlaştırmıştı, başımı duvara çevirdim. Annem boğuk gece sesiyle "Sigaralarım" dedi ve sonra kapıyı yeniden kapadı. Bir sigara yaktım. Hep aynı şeyi yapıyor ve kendimi suçlu hissetmemi istiyordu, bazen gerçekten de öyle hissediyordum. "Anne" demiştim ona, "Engel... Engel kapının önündeydi, beni gebertirdi, gerçekten..." "Sen ve çevrendeki pislik" diye bağırmıştı, "sen ve çevrendeki pislik! Bunun farkında değil misin? Neden farkında değilsin?" Ve aslında biraz da haklıydı, Engel bir pislikti ve ben Engel'den korkuyordum ve eğer yanındaki o iki tip olmasaydı belki ondan o kadar korkmaz, yavaşça yanına yaklaşır ve "Eeee, göt herif, başlayalım mı?" derdim. Fakat kendi avluma gelinceye kadar başka arka avlulardan geçerek çöp bidonlarının ve çitlerin üzerinden tırmandım, sonrasında anahtarım yoktu, bu sene beşinci kez. Avlunun kilitli kapısı önünde duruyor ve sokak tarafından yavaşça yaklaşan seslerini duyuyordum. Açık bir pencereden bodruma girdim. Merdiven sahanlığına çıkan bodrum kapısı da kilitliydi ve şimdi seslerini çok anlaşılır bir şekilde duyabiliyordum. "... gelecek o küçük pislik." Ayrıca garip bir ses de duyuyordum, bir tür çarpma; bu, yere veya duvara vurdukları hokey sopalarının çıkardığı ses olmalıydı, herhalde işe koyulmak için sabırsızlanıyorlardı. Eğer Rico olsaydı karşılarına çıkar ve onlara, belki işlerini bitiremesek bile bir sürü zarar verirdik. Rico hep "Eğer kazanamazsan, verebildiğin kadar zarar ver" derdi. Artık her gün antrenman yapıyor ve Engel'in de işini bitirebilmek için Pitbull'un orada yumruklarından kan akıncaya kadar boks yapıyordu. Sonra... sigara elimden düştü, cola kutusu yok olduğu için sigarayı pencere pervazında söndürdüm. Sigortalar, sigortaları söktüm. Saat on iki civarındaydı ve annem televizyon

seyrediyordu, binada herkes televizyon seyrediyordu. Sigortaları yine yerine taktım ve sonra tekrar söktüm. S.O.S. Çıkarın beni buradan, uyuşuk herifler. Ve sonra... ve sonra... Estrellita yanımda "Sus" diye fısıldadı, "unut Engel'i, unut aynasızları, gidelim buradan, bırakalım her şeyi, yeşil geceler olmasın artık ve tüm bu pisliğe hiç ama hiçbir zaman geri dönmeyelim."

Uzatma Süresi

Babam bardağını doldurup bir dikişte bitiriyor. "Ohhhhh!" Kel kafa "Chemie'ye içelim" diye bağırıyor, "sana da bir limonata daha." Bana bir şişe kırmızı böğürtlen limonatası uzatıyor ve "Gerçek Thälmann teri" diyor. Babam gülüyor. Tam bir saçmalık diye düşünüyorum. Kel kafa "Tuzlu kraker, tuzlu kraker, bir sürü tuzlu kraker" diye bağırıyor ve bir paket açıp krakerleri masanın üstüne boşaltıyor, birkaç tanesi yere düşüyor. Kimse kel kafaya söylenmiyor çünkü burası onun evi. Doğu ormanında ve bizim evden on beş dakika uzaklıkta, koşarak. Ben buraya çok küçük olduğu için bebek evi diyorum, kel kafa bebek evinin tek başına sahibi. Babam sık sık kel kafaya gidiyor ve geri döndüğü zaman şnaps kokuyor, annem ise söyleniyor. Kel kafa da hep futbol

maçlarına gidiyor, bugün ona maçtan sonra rastladık ve bizi motosikletiyle götürdü. "Hayır" dedi giderken, "sizi eve götürmeyeceğim, bana geliyorsunuz, yalnızca bir saatliğine, Horst, bugün kutlama yapacağız!" Sonra beni motosikletin yan arabasına bağladı ve brandayı boğazıma kadar yukarıya çekti. Babam arkasına oturdu ve kel kafanın omuzlarını tuttu. Kel kafa yavaş gidiyor, motosikleti çok eski.

Kel kafanın karısı içeriye giriyor ve bana bir dilim tereyağlı ekmek veriyor. Kel kafanın karısı çok güzel ve güzel kokan uzun siyah saçları var fakat babam bana onun kel kafanın gerçek karısı olmadığını anlattı, kel kafa için yemek yapıyor ve kendi yatağı olmadığı için kel kafanın yatağında uyuyormuş. Tereyağlı ekmeğimi yiyorum. Üstüne çok fazla tuz dökmüş. Kapı çalıyor. Kel kafa "Kapı açık" diye bağırıyor, bağırırken tuzlu krakerler ağzından ortalığa saçılıyor. Babam "Nereye tükürdüğüne dikkat et" diyor. İçki içerken her zaman yaptığı gibi, sigara da içiyor.

İki adam içeriye giriyor. Bir sandık bira taşıyorlar. Birisinin saçları neredeyse kel kafanın karısınınkiler kadar uzun. "Geldiniz nihayet, içimizde yangın var, oğlum!" Uzun saçlı olan "Her şeyin zamana ihtiyacı vardır" diyor, "oğlunu getirmişsin, Horst." "Elbette, neticede o da Chemie taraftarı!" Yüzüm kızarıyor. "Baksana" diye fısıldayıp babamın dizine dokunuyorum, "bizim eve gitmemiz lazım." "Yani" diyor babam, "biraz daha zamanımız var, aynasızlar ve kargaşa yüzünden tramvayın gelmediğini söyleriz." "Glöckner de daha sonra gelecek. Bir şeyler anlatır herhalde, yani kargaşalarla ilgili." Uzun saçlı sandıktan dört bira alıp masanın üstüne koyuyor. "Yer yerinden oynamış, öyle duydum, özellikle Leutzsch'da istasyonun orada." "Berlinli domuzlar" diyor kel kafa ve birasını açıp açacağı yanındakine veriyor. Uzun saçlının arkadaşı sandığın içinden bir bira daha alıyor ve yanıma gelip şişeyi yüzümün önüne tutuyor. "Ne dersin, ufaklık, Chemie şerefine!"

"Teşekkür ederim, aldım" diyor ve limonatamı kaldırıyorum.

"Hey, hey" babam ayağa kalkıyor, "kendine gel, çocuk daha sekiz yaşında! Sen kimsin ki ayrıca?"

"Şakaydı, yalnızca şaka yaptım! Ben Klaus'um, Klaus, beni tanıyorsun, geçenlerde de buradaydım..."

"Tamam... Klaus" diyor babam.

Klaus "Galibiyete, Chemie'nin şerefine" diye sesleniyor.

Herkes "Galibiyete, Chemie'nin şerefine" diye bağırıyor ve birasından içiyor. Bağıranlar arasında ben yokum. Limonatamdan içiyorum. Babam şnaps şişesini alıp küçük bardakları dolduruyor ve "Şimdi Hansi'ye içiyoruz" diyor, "bugün o olmasaydı başaramazdık!" Bardağını kaldırıp bir kez daha "Hansi'ye!" diyor. Ben de limonata şişemi kaldırıyorum fakat kimse bakmıyor. Seviniyorum. Hansi en sevdiğim oyuncu. Ama Weiß, Weiß bugün aynı derecede önemliydi. Tek başına Union kalecisinin üstüne gitti ve ben "Lütfen, lütfen, at bunu" diye fısıldadım. Babamın dudaklarının kımıldadığını gördüm fakat sonra yalnızca topun kaleye doğru uçmasına ve kalecinin eliyle topa yaptığı hamleye baktım. "Lütfen, lütfen, gir içeri!" Girdi bile, çoktan girdi bile. Kaleci yerde yatıyor ve top kaleden tekrar dışarıya yuvarlanıyor. Kulaklarımı kapatıyor fakat ben de bağırıyorum.

Oturağımın üstüne çıktım ve gülüyorum. Babam elimi alıyor, salıyor ve gülüp bağırıyor. "Glöckner geldi, Glöckner geldi!" Zil çalıyor. Kalkıp mutfağa gidiyorum. Kel kafanın karısı mutfak masasının önünde durmuş ekmeklere bir şey sürüyor. Saçları çok güzel koktuğu için arkasına geçiyorum. Arkasını dönüyor. Gülümsüyor. "Eeee, ufaklık" diyor, o da şnaps koktuğu için irkiliyorum. Önünde masanın üstünde yarı dolu bir bardak duruyor. "Bugün maç güzel miydi?"

"Evet" diyorum.

"Adın Danie, değil mi?"

"Adım Daniel."

Saçlarımı okşuyor.

"Saçların uzun ve çok güzel" diyor ve kıpkırmızı oluyorum.

"Çok naziksin" diyor, biraz gülüyor ve saçlarımı okşuyor. "Şu sandalyeye otur ve bana biraz futbolu anlat. Biliyor musun, benim gelmeme izin vermiyor. Ama aslında ben de pek istemiyorum. O kadar çok insan, bilirsin."

"Maçlar çok iyidir" diyorum, "babamla gidiyorum. Babam orada herkesi tanıyor."

"Evet, baban" diyor ve bardaktan bir yudum alıyor. "Bugün kazandınız, değil mi?"

"İki bir. Şimdi küme düşmüyoruz."

"Kazanmak güzel" diyor ve büyük bir salam parçasından bir dilim kesiyor, "Chemie kaybedince sinirli oluyor, kel kafayı kastediyorum... o zaman senin kadar nazik değil!" Gözlerini siliyor, aynı annemin soğan keserken yaptığı gibi, sonra yeniden saçlarımı okşuyor.

"Golü Leitzke attı" diyorum, "ilk golü de Weiß, Union öndeydi."

"Kaç yaşındasın sen?"

"Sekiz. Geriye düşerken makaslama voleyle attı. Tam bir makaslama vole."

Mutfağa bir adam giriyor. "Naber, yiyecek bir şey var mı?" Sırıtmasına rağmen gözünün altında mavi bir gözyaşı var. Hiç mavi gözyaşları görmedim ama bu gözyaşı bir dövme. Adamın üstünde kısa kollu bir gömlek ve kollarının alt tarafında bir sürü resim ve sözcük var. "Amcık, kavga" gibi kelimeler gömleğinin yakasından taşıp boynuna dolanıyor. "Ah, Glöckner" diyor kel kafanın karısı, "kodesin gelmiş* yine." Glöckner "Kodese girmekten daha iyidir" diyor ve gülüyor. Salamı alıp ısırıyor, sonra ısırdığı parçayı kesiyor ve yemeye devam ediyor. "Maria, Maria" diyor ve kel kafanın karısının sırtını, saçların bittiği yerden okşuyor.

Kel kafanın karısı "Yapma" diyor ve başıyla beni gösteriyor.

"Aaa, Danie, Horst'un ufaklığı."

Beni nereden tanıdığını bilmiyorum. Maria'yı rahat bıraksın.

"Glöckner!" Bu, babam. "İçeri gelip çıkan olayları anlatmaya devam etsene!" Babam kapının ağzında duruyor. Elinde bir bira şişesi var ve Maria'ya gülümsüyor. Glöckner babamın yanına gidiyor. Babam bana "Birazdan evin yolunu tutacağız" diyor, "birazdan gideceğiz, ufaklık." Sigarası ağzından düşüyor, eğilip yerden

*. Kodesi gelmek: Özellikle eski Doğu Almanya'da kullanılan ve "acıkmak" anlamına gelen bir deyim.

alıyor. Glöckner ve babam oturma odasına gidiyor, ben de peşlerinden. Masanın üstünde bir sürü bira şişesi var, limonatamı arıyorum ama yok olmuş. Her taraf sigara dumanı olduğu için öksürmek zorunda kalıyor ve pencereye gidiyorum. Cam hafifçe aralık bırakılmış, sonuna kadar açıyorum. Başımı pencerenin pervazına dayayıp temiz havayı içime çekiyorum. Pencerenin önünde küçük bir bahçe var fakat bahçede hiçbir şey yetişmiyor, yalnızca birkaç çalılık, bahçenin arkasındaki sokağı görüyorum. Pencerenin pervazına çıkıp dışarıya tırmanabilir ve sonra da eve koşabilirdim. Hızlı koşarsam yalnızca on beş dakikaya ihtiyacım var. Annem yemek yapmıştır ve yemek mutlaka hâlâ sıcaktır.

Babam "... peki sonra, ya sonra?" diye bağırıyor, "pislik herifleri yakalayabildiniz mi?"

"Yani" diyor Glöckner, "herifler sonra trene bindi, biz de büyük kırma taşları alıp arkalarından attık, trenin hızlanması biraz zaman alıyor, bilirsin. Fakat birkaç tanesini tutturduk galiba, ayrıca birkaç cam da kırıldı, taşlar delip geçti..."

"Oğlum, kendileri kaşındı, Leutzsch'a gelip tatava yapıyorlar..."

Uzun saçlı bardağını kaldırıyor ve "Onları artık görmeyiz, Liga'da yoklar, hep üst ligde kalacaklar!" diyor.

"Hey, Danie" diyor babam ve yanıma geliyor, "ne yapıyorsun burada tek başına, burada böyle yalnız..."

"Baba" diyor ve pencereden bakıyorum, "eve gitmemiz lazım..."

"Tabi, Danie, yalnızca yarım saat, sen de sevindin, değil mi? Chemie, oğlum, biraz kutlamamız gerek. Yahu, çocuk için limonata yok mu?"

Glöckner mutfaktan bana bir şişe limonata getiriyor. "Gel bakalım ufaklık" deyip gömleğini omzuna kadar yukarı kıvırıyor, "resimlere bakmak ister misin?" Babam "Senin rezil resimlerine mi?" diyor. Babamın da bir dövme yaptırmak istediğini biliyorum, tercihen koluna veya omzuna Chemie'nin armasını; dövmeyi yaptıracak birisini tanıdığını söylüyor, "bir şişe şnaps karşılığında." Annem bunu istemiyor ve yasak olduğunu söylü-

yor, ayrıca babam bundan AIDS kaparmış. Anneme AIDS'in ne olduğunu soruyorum, yeni bir şey olduğunu söylüyor, kansere benzeyen bir şey. Ben henüz çok küçükken dedem kanserden öldü.

"Amcık kim?" diye soruyorum. "Hımm, biliyor musun... bir kız arkadaşımın adı böyleydi ama buna bak, bıçaklı yılan!" Yılan mavi ve siyah gözleri var, bir bıçağın etrafına dolanmış ve aslında daha çok bir çoraba benziyor fakat bunu Glöckner'e söylemiyorum. "Bu senin karın mı?" Omzundaki kadının üzerinde hiçbir şey yok ve Glöckner gibi mavi gözyaşları döküyor. "Eskiden" diyor Glöckner, şimdi artık değil, yok, artık değil." Maria yanımda duruyor ve Glöckner'in koluna bakıyor. Masanın üstüne ekmeklerle dolu bir tepsi koyuyor. Ekmeklerin arasında bir şişe şnaps var. Babam Maria'nın önüne geçiyor ve "Bak" deyip bira şişesini masanın üstüne bırakıyor, "bunlar gerçek çelik, hem de en iyisinden!" Gömleğinin kolunu yukarıya sıyırıp ona pazılarını gösteriyor. Babam güçlüdür, makineleri monte ediyor, her gün.

Glöckner "Kol güreşi" diye sesleniyor ve ellerini çırpıyor, "ikiye bir öndeyim. Birazdan üç bir olacak!"

"Pekâlâ, Glöckner" diyor babam, "kazanan Maria'yı öper!"

Maria "Çocuk gibisiniz" diyor ve kızarıyor, "hiç utanmıyor musun, Horst?" Sonra babamın yanına gidiyor ve bir şeyler fısıldıyor, fısıldamasına rağmen "oğlunun önünde" dediğini duyuyorum.

Babam ve dövmeli Glöckner mutfaktan iki sandalye alıp masaya karşılıklı oturuyor. Kel kafa bir yerden ortaya çıkıyor yorgun görünüyor ve masanın üstündeki bardakları yana çekiyor. "Sana oynarım" diyor ve babamın omuzlarını ovuyor, "yalnızca sana oynarım, Horst!" Uzun saçlı ve Klaus sandalyelerini masaya yaklaştırıyor. Yüzleri kırmızı ve terliyorlar. "Baksana, kel kafa" diyor Klaus, lafları ağzında geveledeği için ne dediğini çok zor anlıyorum, "Glocki'ye bir onluk yatırıyorum, var mısın?" Cebinden bir sürü bozuk para çıkartıp şangırdatarak masanın üstüne koyuyor. Kel kafa duvar dolabına gidiyor ve üzerinde bir boksörün olduğu bir resmi yana çekiyor; resmi daha yeni fark ediyorum, gitmeden

önce bakmam lazım. Kel kafa bozuk paraların üstüne bir banknot koyuyor, "Sıçtığımın bozuk parası" diyor ve yine babamın omzunu ovuşturuyor. Glöckner gömleğini çıkartıyor, altında fanilası var, göğsünde ve omuzlarında üstünde resim olmayan dört parça deri sayıyorum. Klaus "Göster bize, Glöckner, göster bize" diye sesleniyor. Birasını başına dikiyor fakat biranın yarısı çenesinden akıp kazağına dökülüyor. Kel kafa iki küçük bardağı doldurup babamla Glöckner'in önüne koyuyor. "Bir dikişte" diyor, "sonra başlayabilirsiniz." Babam ve Glöckner hazır, elleri birbirine değiyor, şimdi kasılıyorlar. "Yavaş ol, Glöckner" diyor babam ve sandalyesinde ileri geri hareket ediyor. Onun kazanacağını düşünüyorum. Babam güçlü olduğu için kazanacak. Serbest elleriyle şnaps bardaklarını kaldırıp içiyorlar. Babam bardağını büyük bir şiddetle masanın üstüne çarparak bırakıyor. Kel kafa "Eller enseye" diye bağırıyor, "serbest el kafanın arkasına!" Her ikisi de boştaki elini enseye koyuyor. Deli gibi bastırmaya başladılar bile, Glöckner'in kolu biraz öncesine göre daha kalın ve boynundaki çıplak kadın ileri geri hareket ediyor. Maria babamın arkasında duruyor ve şimdi eğilince saçları babamın boynuna dökülüyor. Babamın dişlerinin gıcırdadığını duyuyorum. Dişlerinin arasından "Beni yenemezsin" diye fısıldıyor. Glöckner sessiz. Yüzü kıpkırmızı ve kolu yavaşça masanın tablasına yaklaşıyor. Babam onu yenecek diye düşünüyorum, evet, kesinlikle yenecek. Kolları Glöckner'inkiler kadar kalın değil fakat daha güçlü. Glöckner'in ağzından ıslığa benzeyen bir ses çıkıyor: "Hayııır." Sonra eli masanın üstüne çarpıyor. Kel kafa "İşte bu" diye bağırıyor, ben ise gülüyorum. "Seviniyorsun demek" Klaus öfkeyle bana bakıyor, "ama benim onluğum gitti." Ben hâlâ gülüyorum, birisi saçlarımı okşuyor, mutlaka Maria olmalı. Babam beni omuzlarımdan tutup masanın üstüne kaldırıyor. Glöckner koltuğa oturmuş yeni bir bira içiyor. Mavi gözyaşı şimdi gerçek gibi gözüküyor. Masadan inip yanına gidiyorum. "Üzülme" diyorum, "üstündeki resimler çok güzel." "Üzgün değilim" diyor, "durum ikiye iki oldu." Kel kafa, Glöckner'in yanındaki koltukta oturuyor ve kafası göğsüne düşmüş. Sigara içiyor ve şnaps şişesini bacak-

larının arasına sıkıştırmış. Kazağına biraz kül dökülüyor. Boksör resminin bulunduğu duvar dolabına gidiyorum. Eldivenleri çenesinin tam önünde olduğu için yüzünün yarısı gözükmüyor fakat resimdeki adamın sarı saçları olmasına rağmen yüzünün üst tarafı kel kafaya benziyor.

Kel kafa arkamda "Maria" diye bağırıyor, sonra bir daha: "Maria, neredesin?" Maria cevap vermiyor, kel kafa da yine sessiz. Arkama dönüyorum. Uzun saçlı ve Klaus masanın üstüne iskambil kartları koydu ve yavaşça kel kafayla konuşuyorlar. Glöckner ayağa kalkıp onların yanına gidiyor. "Ah, bırakın onu" diyor, "haydi bir tur çevirelim." Uzun saçlı "Buraya gel, ufaklık" diye sesleniyor, "kâğıt oynamayı öğrenirsin!" Yavaş adımlarla yanlarına gidiyorum. Babam ortalıkta yok. Bira içince çok işer. "Skat oyununu zaten biliyorum" diyorum. Yanlarına kanepeye oturuyorum. Glöckner kâğıtları önüme koyuyor. "Sen dağıtıyorsun. Gelecek turda oynayabilirsin."

"Eeee, Danie, oynuyor musun?" Babam mutfak kapısının önünde duruyor. Ağzında bir sigara var ve gömleğini pantolonunun içine tıkıştırıyor. "Eve gidiyoruz" diyor, "şimdi eve gidiyoruz."

Doğu ormanında yürüyoruz. Babam elimi tutuyor. Yalpalıyor ve beni de yanında öteye beriye çekiyor. Hava kararıyor ve ben annemi düşünüyorum. Mutfakta durmuş bizi bekliyor. Yemek soğumuş.

Zeithain Çocuk Tutukevi

Hâkim, savcı, tutanak memuru ve şahitler yirmi üç numaralı salondan çıktıktan sonra, ben oturmaya ve hâkimin masasının arkasındaki duvara bakmaya devam ettim. Duvarda bir el büyüklüğünde kahverengi bir leke vardı, sürekli o lekeye bakıyor ve hâkim kafasını hareket ettirdiği zaman onu görebiliyordum. Sosyal hizmet dairesinden gelen kadın hâlâ salondaydı, evraklarını yeşil bir omuz çantasına yerleştirmesine baktım, sonra yanıma geldi.

"Daniel, biliyor musunuz... biliyor musun, esasında sen..."

"Kan" dedim sessizce ve kadının yanından lekeye baktım.

"Ne? Yani öyle sanıyorum ki, biz..."

"Bu, kan. Şuradaki leke, kan gibi gözüküyor."

Arkasını dönüp duvara baktı. Sonra bakışlarını gözlerime çevirdi. Gözlerine bakmak istemiyordum, önümdeki kâğıtlara bakıp katlamaya başladım. "Bugün herhalde başka bir şey olması mümkün değildi" dedi "ve sana hep söylemiştim, bu da esasında iyi sayılır..." "Bu beni rahatsız etmiyor" dedim ve kâğıtlarımı Paul'den ödünç aldığım kırmızı deri evrak çantasına doldurdum, "hayır, biliyor musunuz, bu beni hiç rahatsız etmiyor." Sosyal hizmet dairesi görevlisi aramızda duran masanın üstüne dayanmıştı ve bakışlarını yüzümden çekmedi. "Fakat bugün yola çıkman gerekiyor... daha sonra. Seninle istasyona gelip bir tren seçeyim mi?"

"Hayır" dedim, "daha zaman var."

"Yanına neleri alman gerektiği yazılı not sende mi?"

"Evet. Çocuk değilim artık."

Bakışı yanımdan geçti. Arkama baktım. Duvarda hiçbir leke yoktu, temiz ve bembeyazdı. Bina daha geçenlerde onarılmıştı, her şey yeniydi ve oldukça modern görünüyordu, yalnızca hâkim, savcı ve aynasızlar ve diğer tüm kanun tipleri aynı eskiden olduğu gibi iğrençti.

"Geç gelmen iyi olmadı" dedi.

"Evet" dedim. Çenesinin altına koyduğu ellerine baktım. Onu iki yıldır tanıyordum ve ona her seferinde bundan böyle hiç ama hiç saçmalamayacağıma dair söz vermiştim. Fakat her seferinde olaylar başka türlü gelişti. "Ayrıca şey de iyi olmadı" dedi, ikimizin arasında yeterince mesafe olmasına rağmen nefesini boynumda hissettim, "... yani, bu, senin meselen, şeyle... ne yapacağın. Fakat hâkim için bu durum... iyi bir... görüntü vermedi, Daniel."

"Okul" dedim, "okulu kastediyorsunuz."

"Evet" dedi, "okul."

"Şartlı tahliye iyi" dedim, "daha kötüsü olabilirdi." Sandalyemde geriye yaslandım ve parmağımla göğüs cebimdeki sigara paketine vurdum.

"Peki ya, dört hafta, Daniel?"

"Dört hafta, bir ay, nedir ki?"

Kısaca başını salladı, sonra doğruldu. "Seni burada bundan böyle görmek istemiyorum! Tamam mı, Daniel?"

"Tamam" dedim, "artık gerçekten bitti. Gerçekten."

Masanın üzerinden elini uzattı, elini tutup sıktım. Elinin soğuk olduğunu biliyordum, her zaman soğuktu. Mutlaka bir tür tansiyon sorunu, ayrıca artık çok genç sayılmazdı.

"Ben gidiyorum şimdi" dedi, "seni götürmeme gerçekten gerek yok mu? Dışarısı soğuk."

"Hayır, ben tramvayla giderim."

"Eğer bu akşam orada olmazsan, işler kötüye gidecek."

"Biliyorum."

Kapıya gitti, sonra bir kez daha bana döndü. "Artık bitti" dedi, "duyuyor musun beni!"

"Evet" dedim ve ayağa kalktım, "bu sefer olmayacak, gerçekten olmayacak."

Dönüp dışarıya çıkarken gülümsüyor muydu?

Annem tam çantamı hazırlarken eve geldi. Tramvayda oturup rayların sağı ve solundaki harabe ev ve fabrikalara bakarken tam da bundan korkuyordum. Tramvaydan görülebilen tüm binalar harabe halindeydi ve yağmış olan kar da durumu düzeltmiyordu; her yer, sanki bir sürü tip, havan topu ve makineli tüfeklerle Leipzig'i boydan boya dolaşmış gibi görünüyordu.

Annemin bağıracağını düşünmüştüm. Ve bağırıyordu zaten. Bu benim için yeni bir şey değildi, çantamı hazırlamaya devam ettim. "Utanmıyor musun, oğlum" diye bağırdı, "ilkönce okul ve şimdi de bu. Sen ve pislik arkadaşların. Sen ve pislik arkadaşların. Eğer senin..." "Babam hakkında tek kelime yok!" Çantamı yana ittirdim, doğruldum ve önünde durdum. "Babam hakkında tek kelime yok!" Ne kadar küçüktü. Arkasını döndü ve odamdan çıktı. Kapıyı çarptı ama kapı beklenen sesi çıkarmadı, bunu yapacağını tahmin etmiş ve kapının arasına eski bir tişörtümü koymuştum. Öfkeliyken, babam bazen kapıları çarpardı. Çantamı hazırlamaya devam ettim. Birkaç don, gömlek, iki kazak, tişört, çorap. Hâkimin bana verdiği küçük kâğıdın üzerinde "Çamaşır

makinesi mevcut" diye yazılıydı. Mutfaktan çamaşır askısına gidip bir pantolon aldım. Annem evyede bulaşık yıkıyordu ve artık tamamen sessizdi. Tam arkasından geçerken birdenbire döndü ve yüzüme bağırdı: "Utanmıyor musun? Neden utanmıyorsun? Pisliğinle!" Birkaç adım gerileyip duvara yaslandım. "Neden bırakmıyorsun" diye bağırdı, "seviyorsun bunları yapmayı, neden?" "Hayır" dedim, "bu, doğru değil." "Neden beni düşünmüyorsun?" Biraz sakinleşmişti. Önümde durdu ve küçük yumruğunu göğsüme bastırdı. "Neden beni düşünmüyorsun?" "Tabi ki düşünüyorum. Ben de kusacak gibiyim. Saçma sapan işler yaptım. Özür dilerim... anne." Lütfen, lütfen şimdi ağlama diye düşündüm. Fakat bağırmaya devam etti. "Hep... ve hep, hep, hep aynı şey!" Duvara sürtünerek yanından geçtim ve odama koştum. Hâlâ sesini duyuyordum. "Hep, hep, hep." Bir sigara yaktım ve pencereyi açtım.

Öğleden sonraydı ve hava kararmaya başlamıştı. Pencerenin önünde birkaç kar tanesi uçuşuyordu, sigaramın külünü yalnız kalmaması için onların arasına silktim. Karşı tarafta geç saatlere kadar açık kalan bir dükkân vardı, insanların dükkâna girip çıkmasını seyrettim, bir adamın torbasında şişeler şangırdadı.

Paul'ün kırmızı evrak çantasını alıp açtım. Küçük kâğıdın üzerinde ayrıca "İçkili bir vaziyette gelirseniz, içeriye alınmayacaksınız" yazılıydı. Kâğıdı buruşturup duvara fırlattım. Sonra yerden yine aldım ve düzelttim; Rico'nun bana Zeithain hakkında bir sürü şey anlatmış olmasına rağmen, kâğıdın üzerindeki harita olmaksızın yolu bulamazdım. Kapıya vuruldu.

"İçeri gel" dedim. Annem kapının ağzında duruyordu.

"Lütfen orada saçma sapan bir şey yapma" dedi. Uzun sigaralarından birisi elindeydi ve sanki beni parmağıyla tehdit ediyor gibi görünüyordu.

"Hayır" dedim, "yapmam, bana inanabilirsin."

"Peki, gerçekten bugün gitmek zorunda mısın?"

"Evet" dedim.

"Ne zaman trenin kalkacağını biliyor musun?"

"Hayır" dedim.

"Senin için arayıp öğrenirim" dedi, "yani istasyonu demek istiyorum."

"Teşekkür ederim, anne."

Dönüp dışarıya çıkarken gülümsüyor muydu?

İlkin beni istasyona götürmesi için Paul'ü aramayı düşünmüştüm. Mutlaka çantamı taşır, arkamdan el sallar ve belki de trenin yanında koşardı. Fakat bunu istemiyordum.

Annem yatmıştı, sessizce koridoru geçtim. Telefonun yanında bir elli mark banknotu duruyordu, parayı cebime koydum. Kapının üzerinden annemin anahtarını çıkarıp kapının yanındaki telefon sehpasının üzerine bıraktım. Dışarıya çıktım, bir an için kapının önünde durdum ve sonra kapıyı kilitledim.

Durağa doğru yürüdüm. Artık kar yağmıyordu. Kaufhalle'nin ışıklarına baktım, vitrinde hâlâ Noel süsü asılıydı. Kaufhalle'nin yanında bir Vietnamlı duruyordu. Elinde büyük bir Karstadt torbası vardı, yanına gittim. Üstüne kürklü bir mont ve montun altına da en az üç kazak giymişti, vücudunun üst tarafı dev gibi gözükmesine karşın bacakları incecikti. Kaşkolunu burnunun altına kadar çekmişti. "Golden" dedim, "bir karton." "Golden" dedi tiz bir sesle kaşkolun içine, sonra torbanın içine elini sokup bir karton *Golden American* yirmi beşlik çıkardı ve tekrar "Golden" dedi. Kaşkolu kıpırdadı, belki de gülüyordu. Ellerinde parmaksız eldivenler vardı ve karton elinden kaydı. Kartonu havada yakaladım. "Yirmi iki" dedi, "normalde yirmi beş." "Tamam" dedim ve elliliği uzattım. "Bozuk yok mu?" Başımı hayır anlamında salladım. Parmaksız eldivenlerinden birisini çıkardı ve torbanın içine bıraktı. Montunun cebinden bir yirmilik ve dört adet iki mark çıkarıp avucuma saydı, parayı cebime koydum. "Eeee, nasıl gidiyor?" diye sordu. "İyi" dedim, "her şey yolunda." Kaşkolu yeniden oynadı, karşı taraftaki durağa gittim. Karton hâlâ elimdeydi, durdum ve çantamın içine attım. Duraktaki banka oturdum fakat yine kalktım, çok soğuktu. Yanıma bir kız geldi. Yüzü kırmızıydı ve ellerini birbirine sürtüyordu. Ağzının önünde küçük beyaz buhar bulutçukları vardı, ona bakıp gözlerini aradım fakat bakışını başka yana çevirdi.

Tramvay geldi ve bindim. Kız beklemeye devam etti, herhalde yirmi iki numarayı bekliyordu. Pencere tarafına oturdum, cam buğuluydu, kolumla camı sildim. Tramvay kalktı, kızın yüzüne ve ağzının önündeki küçük bulutçuklara baktım.

Gişedeki kadın "Geri dönüşlü mü?" diye sordu. "Hayır" dedim, "tek gidiş." "Riesa'da aktarma" dedi, "yirmi bir on altıda, yirmi bir yirmi sekizde de Zeithain'a devam." Ödemeyi yaparken "Geç olacak" dedim ve Zeithain'da büyük bir kışla olduğunu bildiğim için "yat borusu" diye ekledim. Bana baktı, başını salladı ve paramın üstünü verdi.

Tren durdu. On dakikadan beri kapının önünde duruyor ve küçük pencereden geceye ve önünden geçtiğimiz ışıklara bakıyordum. Kapıyı açtım, kolu hareket ettirmek için iki-üç kere çekmek zorunda kaldım, sonra trenden indim. Tam üstümde asılı olan büyük yuvarlak saate baktım. Yirmi bir on beş. İstasyon terminaline doğru yürüdüm. Açık duran kapıdan küçük bir büfe gördüm, büfenin önünde birkaç adam ayakta bira içiyordu. Adamların arasında küçük bir yüksek masa vardı ve şişman bir kadın bu masaya dayanıyordu. Kadının önünde küçük bir şişe duruyordu. Yeşil, mutlaka nane likörü. Hava soğuk olmasına rağmen, gri top sakallı bir adam kazağının kollarını yukarıya sıyırmıştı. Kollarının alt kısımları mavi dövmelerle doluydu, ellerinde de nokta, çizgi ve harfler gördüm. Belki bir zamanlar trenle Zeithain'dan gelmiş ve burada bir mola vererek özgürlüğünün şerefine bir bira içmek istemiş ve burada takılıp kalmıştı. Döndüm ve kalkış planlarından birisine gittim. Trenim altıncı reyondan kalkacaktı. Merdivenlerden aşağıya indim ve tünelden geçtim.

Bir banka oturdum. Soğuk ve ıslaktı ama bunun şu anda herhangi bir önemi yoktu. Yeniden kar yağmaya başlamıştı. Peronun üstü kapalı değildi, ortada bir yerde bir bekleme kulübesi vardı fakat yine de yerimde kaldım ve kar taneciklerinin ceketimin üstünde erimesini seyrettim. Bir sigara çıkartıp yaktım. Çak-

mağın alevi birkaç kez söndü, elimi siper ederek alevi korumak zorunda kaldım. Ayağa kalktım ve öne arkaya yürümeye başladım, bankın bir tarafından diğer tarafına. Hoparlörden çıkan bir ses "Altı numaralı reyona şimdi..." Uzun bir gıcırdama hoparlörden çıkan sesi örttü. Çantamı alıp yavaşça reyonun kenarına doğru yürüdüm. Tren gelmişti. Bir kapıya gidip açtım. Çantamı içeriye koydum, sonra sigaramı rayların üzerine attım ve trene bindim.

Kadın kondüktör yanımda duruyordu, bana baktı ve "Bir sonraki istasyonda ineceksiniz" dedi. Çantamı alıp aynı daha önce de yaptığım gibi kapının önünde beklemeye geçtikten sonra bile, bana bakmaya devam etti. Yanımda duruyor ve yeşil ve kırmızı ışıklı lambayı göğsüne bastırıyordu. Dümdüz bir vücudu vardı ve bunun haricinde de güzel sayılmazdı fakat bana bakıyordu. Tren ilkönce yavaşladı, sonra da durdu. Kapının koluna davrandı, elini yana ittirdim. Yalnızca bir anlığına tenini hissettim, sonra kapıyı açıp indim. Kapının basamağına çıktı ve tren boyunca baktıktan sonra, şimdi yeşil ışığı yanan lambayı salladı. "Şu yandan" dedi ve küçük bir çitin arkasındaki sokağı gösterdi, "sola ve sonra dosdoğru." "Teşekkürler" dedim, "teşekkür ederim." Arkasını dönüp kapıyı kapatırken gülümsüyor muydu?

Kodes açık alanın tam ortasındaydı. Büyük ve dört köşe. Ve karanlık. Yalnızca birkaç projektör sarı ışığını duvarlara vuruyordu. Henüz oldukça uzaktaydım. Karın içinde bata çıka yürüyerek onu seyrettim, kodesi. Geceleri sık sık rüyalarıma girmişti ve yalnızca Rico değil, bir sürü tipten kodes hakkında hikâyeler dinlemiştim.

Elimdeki çantayla bir kapıya vurdum. Kapı kapalıydı. Çok büyük değildi, belki iki metre yüksekliğinde, aynı tel çit gibi. Çitin arkasında birkaç araba park etmişti ve daha arkada, kodesten oldukça uzakta, karın tam ortasında, gerçek kodes gibi yüksek direkler üzerine tutturulmuş projektörler tarafından aydınlatılan fakat kodesten daha küçük alçak bir bina duruyordu, belki iki katlı, işte burası, Rico'nun hep tarif ettiği üzere Zeithain çocuk

tutukeviydi. Rico buraya daha önceden birkaç kere gelmişti, iki-üç-dört haftalığına. Bir aydan daha fazla ceza aldığımızda, biraz ilerideki gerçek kodese gönderilirdik, Rico geçenlerde orada yatmıştı ve şimdi de birkaç aylığına Torgau'daydı.

Kapıda zil yoktu, çantamı çitin üstünden atmak üzere yukarıya fırlattım. Fakat kötü atmıştım, çanta çite çarpıp göğsüme düştü. Etrafıma bakındım. Mutlaka buralarda bir yerde kameralar vardı ve mutlaka monitörlerden beni seyreden bazı tipler bunu görünce gülmüştü. Birkaç adım geriye gidip çantayı yeniden fırlattım, sonra kapıdan yukarıya tırmandım. Yukarıda oturdum ve önünde taştan iki pinpon masasının durduğu tutukevi binasına baktım; pinpon masalarından birisinin üzerinde projektörlerin ışığında siyah bir kedi oturuyordu, belki orası daha sıcaktı. Kapıdan aşağıya atladım ve çantamı elime aldım. Pinpon masalarının yanından yürüdüm, kedi yeşil gözlerini kırpıştırarak bana baktı, sonra tutukevinin kapısında uzun boylu zayıf bir adam belirdi, bir şeyler söyledi ve bana doğru geldi. Adamın üstünde bir eşofman vardı ve el kol hareketleri yapıyordu. "Yahu, oğlum, nedir bu, buraya öyle elini kolunu sallayarak istediğin gibi..." Çantamı karın içine bıraktım ve montumun cebinde sevk evraklarını aramaya başladım. "Hey, hey, sakın bir aptallık yapma!" "Hayır" dedim, "bugün içerisinde buraya..." Evrakı yüzünün önüne tuttum. Evrakı aldı, projektörün ışığına gitti ve okudu. Kâğıdın arkasını çevirdi fakat arkasında bir şey yoktu, sonra kâğıdı katlayıp bana iade etti. "Haydi, benimle birlikte gelin." Arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü fakat sonra durdu ve pinpon masasına koştu. "Buradasın demek" diye seslendi ve kediye uzandı, "işte buradasın. Dışarısı soğuk, senin için çok soğuk." Kediyi göğsüne bastırdı ve bana bakmadan yanımdan geçerek kapının arkasında kayboldu. Çantamın yanında duruyordum, ayağımın ucuyla karın içine bir daire çizdim.

"Dışarıda mı kalacaksınız?" Üniformalı sarışın bir kadın kapının çerçevesine dayanmış bir şekilde duruyordu. Bir elinde henüz yanmayan bir sigara, diğer elinde ise bir çakmak vardı, kalçasında asılı duran lastik copa baktım. Çantamı yerden alıp kadının yanına gittim.

"Biraz geç değil mi?"

"Bana daha bugün öğlen... daha bugün öğlen söylediler."

"Tamam, tamam."

Merdivenlerden yukarıya çıkmaya başladık, tam arkasındaydım. Kodeste çalıştığı düşünülürse, hiç de fena gözükmüyordu. Eşofmanlı tip karşıdan bize doğru geldi. "Ben gidiyorum, hoşça kal, İna. İyi mesailer."

"Yolun açık olsun."

Adam tam kapıya varmışken bir kez daha geri döndü ve "Baksana, kedi" dedi, "kedi yukarda. Biraz yemek de verdim."

İna güldü. "Sen ve senin şu kedin."

"Ama dışarısı soğuk. Ve kar yağıyor, yine kar başladı. Haydi, kendine iyi bak."

Yürümeye devam ettik, aşağıdaki kapının kapandığını duydum. "Sizi şimdi Bay Fischer'e götürürüm, giriş işlemlerinizi yapması için."

Hayır, gerçekten de fena gözükmüyordu ve kodeste çalışmak için mutlaka bazı nedenleri vardı. "Çok güzelsiniz, İna" dedim ve önüne geçip apoletlerine dokundum, sonra başımı boynuna koydum, benden bir parça büyüktü. "Öyle mi düşünüyorsun?" Üstünde durduğumuz koridorun beyaz duvarına yaslandı ve kardan hâlâ ıslak olan saçlarımı okşadı. "Beni sahiden güzel mi buluyorsun?" "Evet" dedim, çok yorgundum, ona tutundum ve başımı boynuna bastırdım, "çok güzel."

"Adınızın ne olduğunu sordum size!"

Büyük bir pencereden merdivenlere baktım. Başka bir pencereden, üstünde numaralı kapılar bulunan uzun ve beyaz bir koridora bakıyordum. Bilgisayarın arkasında oturan adama "Daniel Lenz" dedim, "yirmi on bir bin dokuz yüz yetmiş altı Leipzig doğumlu Daniel Lenz." "Kimlik" dedi bilgisayarın arkasındaki adam, "bana kimliğinizi ve sevk kâğıdınızı verin." Cüzdanımın içinden kimliğimi ve üstünde birkaç ıslak leke bulunan kâğıdı çıkartıp adama verdim. Arkamda İna "Ben yine aşağıya iniyorum" dedi. "Tamam" dedi adam, arkama baktığımda İna çıkmıştı bile, camdan bakınca onu dışarıda merdivenlerde gördüm. Ha-

yır, gerçekten de fena değildi ve Rico'nun bana bir seferinde kodesteki, Zeithain çocuk tutukevindeki bir kadından bahsettiğini hatırladım, onu çıldırtan bir kadından. "Dışarıda en fazla bir seferlik düşünürsün" demişti, "en fazla! Fakat içerde, oğlum, içerde, Tanrım..."

"Soyunun ve şurada durun."

"Nasıl..."

"Ceket, pantolon, kazak, ayakkabılar. Gerisi üstünde kalabilir." Adam bana ait verileri bilgisayara girdi. Monitörün yanında devasa bir elektrikli daktilo duruyordu, montumu çıkartıp çantamın üzerine koyarken adamın dirseği klavyeye dokundu ve daktilo gürültülü bir şekilde takırdadı. "Buraya, yanımdaki sandalyeye" dedi adam. Montu alıp sandalyenin üstüne koydum, sonra kazağı, ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkardım, pantolonumun ceplerinden bozuk paraları aldım ve yumruğumun içinde sakladım. "Ve paranızı masanın üstüne koyun" dedi adam, "hepsini. Cüzdanı da." Parayı şangırdatarak masanın üstüne bıraktım ve montumun ceplerini de boşalttım. Adam "Çoraplarınız" dedi ve monitörün üzerinden bana baktı. Çoraplarımı çıkartıp ayakkabılarımın içine koydum. Muşamba zemin ayaklarımın altında soğuk ve yapışkandı. Büyük pencereden koridora ve kapılara baktım. Adam hâlâ bilgisayarda yazmaya ve fareyi masanın üzerinde gezdirmeye devam ediyor, gergin bir şekilde ekrana bakıyordu; belki de sorunları vardı. Bir çekmeceyi açtı ve içinden bir kâğıt çıkardı, sonra sandalyesiyle daktilonun arkasına kayıp kâğıdı daktiloya taktı. Çok yavaş yazıyor ve vuruşlar odada yankılanıyordu; odaların içindekiler hücrelerdekiler de bunu duyuyor olmalıydı çünkü uyuduklarını sanmıyordum. Gözlerimi aşağıya çevirip kendime baktım, neyse ki iyi külotlarımdan birisini giymiştim. Adam ayağa kalktı. "Sigara var mı?" diye sordu ve montumun ceplerini yoklamaya başladı. "Bir karton" dedim "ve yarım paket." Masanın üstünü işaret ettim. "Kartonu da oraya koyun." Çantamı açtım ve Golden kartonunu alıp masanın üstüne koydum. Montumla işi bitmişti, ilkönce kazağımı, sonra da pantolonumu birkaç kez salladı, pantolonumu yokladı ve sanki bir

kadının bacaklarıymış gibi itinayla gözden geçirdi. Ayakkabılarımı aldı, sağına soluna vurdu ve baskı yaptı, çoraplarımın içine de baktı, çoraplarımı yeni değiştirdiğim için kendi kendime kızdım. "Çantayı uzatın bakalım. Başka bavulunuz var mı?" "Hayır" dedim ve çantayı ayağımla ona doğru ittirdim. "Giyinebilirsiniz" dedi ve çömelip çantanın içini karıştırmaya başladı. Çantanın içindeki her şeyi çıkardı, katladı, tersini çevirdi, diş macunumu yokladı, tüpü açtı ve kokladı; ben giyindiğimde işi hâlâ bitmemişti. Duvara yaslandım. "Oturun" dedi, "oturabilirsiniz." Sandalyeye gittim, oturdum ve sırtına ve yan tarafında sallanan copa baktım. "Sigara içebilirsiniz. Daktilonun yanında bir kül tablası var." Kafası neredeyse çantamın içinde kaybolduğu için, sesi çok boğuk çıkıyordu. Sandalyemi masaya yaklaştırdım, bir sigara yaktım ve dumanı ona doğru üfledim. Eşyalarımı tekrar çantanın içine koyup çantayı kapattı ve önüme koydu. "Evet, Bay Lenz." Sigara paketimi aldı, içinden çakmağı çıkardı ve paketi sağa sola salladı. Sonra Golden kartonunun ağzını yırtarak açtı, kartonu yokladı ve içindeki paketlerden birkaç tanesini dışarıya çıkardı. "Çekiklerden, öyle değil mi?" Başımı salladım. "Şimdi bunları kilitliyorum. Her gün en fazla bir paket alabilirsiniz." Başımı salladım. Kartonu yana ittirdi ve paramı avucuna saydı, sonra sayma işini tekrarladı. Sonra bir kez daha saydı. "On dokuz altmış, doğru mu?" Başımı salladım. Parayı tekrar masaya koydu ve cüzdanımı aldı. "Başka paranız var mı?" "Hayır" dedim fakat yine de cüzdanın tüm bölmelerine baktı, sonra monitörün önünde duran kimliğimi aldı ve cüzdanın içindeki şeffaf folyonun arkasına yerleştirdi; her şey yerli yerine oturuncaya kadar bayağı bir zamana ihtiyacı oldu. "Tutuklu kaldığınız süre zarfında başka sigara alacak mısınız?"

"Evet" dedim, "eğer mümkünse."

"Dönüş için ne kadar paraya ihtiyacınız var?"

"Sekiz yirmi."

Masanın üstüne sekiz mark ve yirmi fenik saydı, parayı cüzdanımın içine koydu ve cüzdanla birlikte odanın arkasındaki bir metal dolaba gitti. Çekmecelerin takırtısını duyuyordum. Siga-

ramı söndürdüm. Kül tablasında üç filtre vardı ve birisi biraz kırmızıydı, kan veya ruj, elimdeki izmaritle kırmızı filtreyi öteye beriye ittirdim. Adam yine önümde duruyordu, elinde küçük siyah bir poşet vardı, poşetin içine cüzdanımı bıraktı. Masanın üzerinden anahtar destemi de aldı ve poşetin içerisine koymadan önce desteyi birkaç kez şangırdattı. "Bunu şimdi mühürleyeceğim fakat ilkönce bir şeyler imzalamanız lazım." Yine daktilonun önüne oturdu ve poşeti yanına koydu. Daktiloda yazarken düşük bir ses tonuyla "Sigara" dedi, "bir karton. Para..." Başımı cama yasladım ve gözlerimi kapadım.

Bir kapının önünde durduk. Adam kemerine bir zincirle bağlı anahtar destesini alıp doğru anahtarı aradı ve kapıyı açtı. İçeriye girip ışığı yaktı. "Burada bekleyin." Üzerinde yatak takımları bulunan raflar gördüm, başka raflarda sürahi, tabak ve fincanlar vardı. Adam iki mavi kareli yatak örtüsü, bir kahverengi battaniye ve bir çarşaf aldı. Yeniden kapıya dönüp elindekileri bana verdi, eşyaları kolumun üzerine koydum. "Şimdi on sekiz numaranın önüne gidin." Koridor boyunca yürürken kapıların üzerindeki numaralara baktım. Koridorun en sonunda bir pencere vardı fakat camda yalnızca kendi yansımamı ve camın arkasındaki siyah çubukları gördüm. Çantamı on sekiz numaranın önüne koydum ve duvara yaslandım. Arkamda gardiyanın ayak seslerini duydum. Çantamın üstüne kahverengi bir plastik sürahi, bir fincan, iki tabak ve bir çatal bıçak takımı koydu, sonra kapıyı açıp ışığı yaktı. Çantayı onun yanından ayağımla odanın içine ittirdi. "On dakika" dedi gardiyan, "on dakika sonra ışığı söndürüyorum. İyi geceler." Kapıyı kapattı ve kilitledi. Bir, iki, üç kez. Kısaca kapının önünde durdu, sonra uzaklaşan ayak seslerini duydum.

Cama baktım fakat yine yalnızca yansımamı gördüm. Pencerenin önünde bir masa ve iki sandalye duruyordu, bunların yanında ise bir dolap. Ranzaya gidip yatak takımını yukarıya attım. Masanın üstünde bir kül tablası vardı, bir sigara yaktım. Bir yandan sigara içerken, diğer yandan da tabak çanakları dolaba yerleştirdim. Sonra sigarayı kül tablasına koyup kazağımı çıkardım.

Kapıya gittim. Kapının yanında bir düğme vardı. Çişim gelince ya pencereyi açıp masanın üstüne çıkabilir ya da düğmeye basabilirdim, odada bir lavabo bile yoktu. Bu düğmeyi Güneydoğu karakolunun ayılma hücresinden biliyordum. Ayılma hücresinde ayrıca bir de konuşma cihazı vardı fakat burada düğmeye basarsam buraya gelip ne istediğimi sormak zorundaydılar. Koridora uzun bir cırlama sesi yayıldı. Kafamı kapıya yasladım. Sonra geldiler.

Kapıda seslerini duydum. Sürgüyü çekip kilidi açmaları biraz sürdü. Kapı duvara çarptı, beni yakalayıp yere yatırdılar. Çok hızlı davranmışlardı, içlerinden hiçbirini haklayamamıştım. Bir saat boyunca zile ve kapıya vurduğum için yorgun düşmüştüm ve hiç gücüm kalmamıştı. İlkönce zile çok normal bir şekilde basmıştım fakat bana cevap vermek istemiyorlardı, bana nedense cevap vermediler, kapıyı yumruklamama da kayıtsız kaldılar, yumruklarım kanayıncaya kadar kapıya vurdum, sonra da kapıya vücudumla yüklendim ve en sonunda nihayet geldiler. Birisi sırtımda oturuyor ve başımı yere bastırıyordu. Yüzüm kanıyordu, kesinlikle burnum olmalıydı, sırtımdaki herif beni saçlarımdan yakalamıştı ve kanımı zemine bulaştırıyordu. Bacaklarımı dizimden büküp kendime doğru hızla kaldırdım ve topuğumla adamın sırtına vurdum. Herif bağırarak bir şeyler söyledi ve diğeri yan tarafıma vurdu, zemine haykırdım. Sonra ellerim sırtıma götürüldü ve kemiklerimin üstündeki demiri hissettim. Bağırmaya başlayıp direndim, ayağım adamın kaval kemiğine rast geldi. Sonra durdular, beni tekmelemeye başlamadan önce ayakkabılarının yaklaştığını gördüm. Duvara doğru sürünüp yatağın altına girdim.

Kapıda seslerini duydum. Koridorda seslerini duydum. Koridorda bir çocuk sesi duydum. "... yalnızca tuvalete gitmem lazım." Birkaç kapı açıldı ve kapandı, anahtarlar şangırdadı. Atılan adımların çıkardığı sesler, yine kapılar, sonra sessizlik. Masaya gittim. Işık söndü. Sandalyeye oturdum. Projektörlerin ışığı önümdeki masanın üstüne düşüyordu. Kül tablasındaki sigara sonuna kadar yanmıştı, yeni bir sigara yaktım. Masayı bir parça

yana ittirip sandalyemi pencereye yaklaştırdım. Arabaların ışıklarını gördüm. Alnımı cama yasladım. Ağzımın önü buğulandı, parmağımla bir D harfi çizdim, geriye yaslandım ve harfin kaybolmasını seyrettim. Pencereyi açıp sigarayı aşağıya karın içine attım ve kapamadan önce parmaklığın çubuklarına dokundum. Üstümde yalnızca külotum ve tişörtüm kalıncaya kadar soyundum, eşyalarımı sandalyenin üstüne yerleştirdim ve yorgan ile yastığı aşağıya projektörlerin ışığına çekip kılıflarını geçirmeye başladım. Sonra yorganla yastığı tekrar yukarıya attım ve birkaç basamak tırmanıp çarşafı düzelttim. Bir sigara yaktım, kül tablasını yastığın yanına koydum ve yatağa uzandım. Dumanı, üstümdeki duvara dokunan projektörlerin ışığına doğru üfledim ve dumanın hareket edişini ve dağılmasını seyrettim. Eski bir sınıf seyahatinde, en son kez ranzada yatmıştım ama o zamanlar sigara içmiyordum. Kötü bir rüya görünce yataktan düşmekten korktuğum için hep alt katta yatmak istiyordum. Şimdi artık korkmuyordum.

Odanın tam ortasında duruyordu. Kapıyı nasıl açtığını duymamıştım. Projektörlerin ışığı üniformasına vurmuştu, odanın ortasında tam masanın önünde hiç konuşmadan duruyor ve bana bakıyordu. Elimi ona doğru uzattım ve "Lütfen" diye fısıldadım, "lütfen burada kal." Yanıma geldi, yorgana dokundu ve bir ayağını basamağa koydu. Omzuna elledim, eli yorganın üzerindeydi. "Lütfen" diye fısıldadım. Fakat elini çekti ve birkaç adım geriye gitti. Başını salladı. Arkasını dönüp odadan çıkarken gülümsemiyordu.

Gardiyan odanın tam ortasında duruyordu. Kapıyı nasıl açtığını duymamıştım. Projektörlerin ışığı üniformasının üzerindeydi. Dün akşamki gardiyan değildi. Elinde tuttuğu anahtar destesini şangırdatarak yukarıya doğru bana baktı. "Daha sonra yirmi üç numaraya gideceksiniz" dedi, "sıkışmamız lazım, hafta sonunda burası dolacak." Kapıya gitti. "Duşlar elbise odasının yanında." "Tamam" dedim yorganın içine doğru. Kapıyı yalnızca çekmişti, diğer hücreleri açtığını duydum. Kol saatime baktım,

altı on beş, pencereye ve arabaların ışıklarına baktım, çok uzaklarda. Doğruldum, aşağıya indim ve ışığı yaktım. Birkaç temiz eşya aldım, ayrıca bir havlu ve banyo malzemelerimin durduğu deri çantayı, sonra banyo terliklerimi ayağıma geçirip kapıya gittim. Koridorda kimse yoktu. Yirmi üçün önünden geçerken kısaca durdum, kapı aralık duruyordu fakat içerisi karanlık ve sessizdi. Yürümeye devam ettim. Bir oğlan karşıma çıktı. Üzerinde renkli bir Bermuda şortu vardı ve üst tarafı çıplaktı, göğsündeki büyük yara izini hemen gördüm, mutlaka bir araba hırsızıydı, araba hırsızlarının çoğunun kazalardan kaynaklanan yara izleri olurdu, Fred ve Walter de kafasını birçok kez ön cama çarpmıştı. Kısaca bana baktı, başını salladı ve önümden duş odasına girdi. Havlusunu sırtına almıştı, elinde küçük bir torba ve kocaman bir şampuan şişesi tutuyordu, şampuan şişesinin üzerinde havaya renkli toplar atan bir ayı resmi vardı. Oğlan benden oldukça küçüktü fakat kolları çok güçlüydü. Belki de bir kavgacıydı ve yara izine bir şişe veya bıçak neden olmuştu. Bana kapıyı tuttu ve sonra lavabolardan birisine gitti. Aynaya bakarken elini yüzünde gezdirdi. "Sen dün gece gelensin, değil mi?" "Evet" dedim, "doğru." Yüzünü yıkadı, aynadan gözleriyle beni izlediğini gördüm. Dört duş bölmesi vardı, en sonuncusuna gidip suyu açtım. Soğuktu, su bir süre akmaya devam etti. Oğlan "Biraz sürer" dedi. Yüzüne tıraş köpüğü sürmüştü ve tek kullanımlık bir jileti yüzüne sürtüp duruyordu. Elimi suyun altına tuttum, yavaş yavaş ısınıyordu. Yüzümü duvara dönüp soyundum ve giysilerimle havlumu bir kancaya astım. Duş köpüğümü aldım ve suyun tazyikini artırdım. Suyun altına girip yıkanırken gözlerimi kapattım. Üstümüzde oturan kadını düşündüm, kırk yaşının üzerinde olmasına rağmen birkaç hafta önce duşun altında dört kere düzüşmüştük. Suyu kapattım ve havlumu aldım. Tıraş olan oğlan gitmişti. Kurulanıp giyindim. Eşyalarımı aldım ve bir lavaboya gidip dişlerimi fırçaladım. Ayna buğulanmıştı, aynayı sildim.

İçeriye iki tip girdi, ikisinin de saçı oldukça kısaydı, neredeyse dazlak. Birisi solumdaki lavaboya, diğeri ise sağımdakine geçti. Soldaki dazlak oldukça güçlüydü, yalnızca kolları değil. Omzun-

da bir "SSS" dövmesi vardı ve harfler küçük şimşekler görüntüsündeydi. Bu işareti tanıyordum, "Sağ Saksonya Skinheads" özellikle Dresden civarında tanınmış bir gruptu. Yoğunlukla dazlakların oturduğu Leipzig-Grünau ile iyi ilişkiler içerisinde olduklarını duymuştum. Okuldan tanıdığım bir punkçı bana bir seferinde bu üç harfi "Sapıklar, Sikilmişler, Sübyancılar" olarak söylemişti, bunun nedeni ise Dresden'de punkçıların bir toplantısında SSS tarafından dövülmüş olmasıydı.

Sağımdaki ufak dazlak yüzünü yıkadı, sonra bana doğru eğildi. "Sen dün geldin, öyle değil mi?"

"Evet" dedim, "dün." Köpüğü lavaboya tükürüp ağzımı yıkadım.

"Biraz geç bir saatti, ha?" SSS dövmeli olan bana döndü, göbeği lavabonun üstüne sarkmıştı. Gargara yaptım.

"Kötü bir çocuk musun?"

"İdare eder" dedim ve diş fırçamı suyun altına tuttum. Şişko sırıttı. Ufak olana aynadan bakıyordum, çocuk gibi pürüzsüz bir teni olmasına rağmen tıraş olmaya başlamıştı.

"Pekâlâ, kaç yaşındasın, ufaklık?" Şişko lavaboya dayandı ve bana bakarak sırıttı.

"Bana bak" dedim, "ufaklık yok, benim adım Daniel." Diğerinin tıraşa ara verdiğini gördüm. Önündeki lavaboya biraz köpük damladı.

"Pekâlâ, kaç yaşındasın, Daniel?"

On yedi yaşında olmama rağmen "On sekiz" dedim.

"Kötü bir çocuk değilsin, değil mi?"

"Eğer mecbur kalırsam."

Şişko hâlâ sırıtıyordu, doğru olup olmadığı konusunda emin olmamama rağmen ben de gülümsedim. Ufak olanın da sırıtıp tıraşa devam ettiğini gördüm.

"Ne kadar yatman gerekiyor?"

"Bir ay."

"Oooo, azami ceza." Aynaya döndü ve elini kısa saçlarının üzerinde gezdirdi. Eşyalarımı banyo çantama doldurdum ve kol saatimi çıkartıp taktım.

"Eeee, sevdin mi peki burayı?" Şişko dişlerini fırçaladığı için mırıldanır gibi konuşuyor, çenesinden aşağıya köpük akıyordu.

"Henüz bilmiyorum." Havlumu omuzlarımın üstüne attım ve yanından geçtim.

"Baksana" dedi ve bana doğru döndü, "ben Klaus." Elini uzattı, tuttum ve sıkabildiğim kadar güçlü sıkmaya başladım çünkü o, kemiklerimi kırmak istercesine sıkıyordu.

"Sende hangi sigaralardan var?"

"Golden" dedim.

"Çekiklerden mi?"

Başımı salladım.

"Yok, onlarla değiş tokuş yapmam."

"Görüşürüz" dedim.

"Görüşürüz."

Hücreme doğru yürüdüm. Koridordaki kapılar açılıyor ve havlulu tipler banyo eşyaları ellerinde olmak üzere karşıdan geliyordu.

Çantamı, tabak çanakları ve yatak takımını yirmi üç numaralı odaya taşıdım. Işık kapalıydı ve yukarıdaki yatakta birisi uyuyordu. Uyuyan tipin ayakları yorgandan dışarıya taşmıştı ve nefes alışını duyabiliyordum. Yüksek sesle boğazımı temizledim, sonra da öksürdüm fakat tip uyumaya devam etti, ben ışığı yakınca da uyuyordu.

"Bütün eşyalarınızı aldınız mı?" Gardiyan kapıda duruyordu. "Evet" dedim ve aşağıdaki yatağa oturdum. Başını salladı, odanın içinde göz gezdirdi ve dışarıya koridora çıktı, on sekizi nasıl kilitlediğini duydum. Oda kokuyordu. Belki kafamın üstünde sallanan ayaklardı odayı kokutan ama büyük bir ihtimalle yukarıdaki tip bütün gün boyunca uyumuş ve odayı havalandırmamıştı. Pencereye gidip açtım. Dışarısı yavaş yavaş aydınlanıyordu. Dün üstünden tırmandığım kapı şimdi açıktı ve kapının önünde ve avluda bir sürü araba park etmişti.

"Ulan, salak mısın sen, donmamı mı istiyorsun, yahu, kapat şu pencereyi artık!"

Arkama baktım. Uyuyan tip ayaklarını yorganın altına çekmişti ve öteye beriye dönüyordu, sonra doğruldu. "Oğlum, bir de aydınlık, kapatsana şu şeyi..." Oldukça kısa saçları vardı, yüzü kırmızıydı ve akne izleriyle doluydu. "Gelmişsin bile" dedi, "ancak öğleden sonra geleceğini sanıyordum. Bana önceden söylediler, yani rahatsız olup olmayacağımı falan sordular..." Gerildi ve havaya bir yumruk attı. "Haydi bakalım" dedi, "artık kalkalım!" Yatağın kenarındaki merdivene çıktı, bir adım geriye çekildim. "Her şey yolunda mı?" diye sordum. "Her zaman" dedi ve aşağıya indi. Vücudunun üst kısmı çıplaktı ve üstündeki külotun götünde iki delik vardı. "Öyle bakmana gerek yok" dedi, "benim değil. Kodes donu. Hepsi kodes iç çamaşırı. Beni gelip aldılar, bilirsin." Bana elini uzattı. Elini sıkmadan önce birkaç saniye bekledim. "André" dedi, "adım, bu." "Daniel." O denli zayıftı ki yalnızca kaburgalarını değil tüm kemiklerini görebiliyordum ve sırtından sipsivri bir şekilde dışarıya fırlamış olan köprücük kemiğiyle beni yaralamaması için dikkat etmek zorundaydım. Yalınayak dolaba yürüyüp dolaptan bir havlu çıkardı. "Kodes havlusu. Bak." Havluyu yüzümün önüne tuttu ve köşedeki bir yazıyı gösterdi: Zeithain ÇTE. "Fena değil, ha?" Başımı salladım. "Öyle." Eşyalarını karıştırdı ve yığının içinden büyük bir sabun çıkardı. "Kodes sabunu mu?" diye sordum. "Tamı tamına." Güldü. "Beni gelip aldılar. Çanta falan hazırlayamadım. Ama zaten bir şeyim de yoktu, bilirsin." Yine güldü, dişlerinin durumunun çok kötü olmadığına sevindim. Sabunu havlusuna sardı. "Ama yooo, diş fırçası benim kendimin, diş fırçası benim, kodesin değil." Dolaptan diş fırçasını aldı. "Ve diş macunu da benim. Nerden bulduğumu biliyor musun?" Bir sigara yaktım ve gözünün ucuyla sigara paketime nasıl baktığını gördüm. "Schlecker'den" dedi, "çaldım, birkaç gün önce çaldım. Nasıl, fena değil, ha?" "Öyle" dedim ve eşyalarıyla birlikte sırıtarak koridora çıkışını seyrettim. Sırtında enine boyuna birkaç soluk yara izi vardı, sanki herhangi bir pislik tarafından kırbaçlanmış gibi. Dışarıda birisi güldü, sonra başka birisi daha, sonra da André geri geldi. "Ayakkabılarım" dedi sessizce ve yatağın altındaki ayakkabılarını oradan çıkardı, odanın

neden koktuğunu şimdi biliyordum. "İnsanın başına böyle şeyler gelebilir" dedi ve çarpık bir suratla sırıttı.

Kahvaltı yapıyorduk. Kapıyı yine kilitlemişlerdi. Pencereyi açık bırakmıştık ve masada oturmuş ekmeklerimize yağ sürüyorduk. Dışarıda parmaklığın önündeki dar pervazın üstünde marmelat ve margarin duruyordu. André "Herkes böyle yapıyor" dedi, "dışarısı neredeyse buzdolabı gibi." Başımı salladım. Kahvaltı tayını akşamları dağıtıldığı için, bana kendi ekmeğinden bir parça vermişti.

"Ben de yalnızca iki günden beri buradayım" dedi ve ağzındaki ekmeğin bir parçası ağzından düştü, "fakat dikkat ettim. Önemli olduğu için. Senin de dikkat etmen lazım yoksa her şey ters gider."

"Nereden geliyorsun?"

"Leipzig."

"Neresinden?"

"Güney Leipzig, Connewitz."

Leipzig-Connewitz'te keneler oturuyordu ve giysilerinden anlaşıldığı kadarıyla André kenelerin yanında işgal edilmiş evlerde veya sokakta yaşıyordu. Connewitz'ten birkaç kişi tanıyordum fakat sormadım.

"Peki, ya sen?"

"Reudnitz" dedim.

"Fena bir yer" dedi.

Haklı olmasına rağmen, bunun için Rico'dan bir yumruk yerdi fakat ben sustum. Ayağa kalktı, dolaba gitti ve dolaptan bir dilim salam çıkardı. "Salamı dün dışarıya koymuştum. Bir kuş alıp götürdü, şöyle büyük bir kuş, siyah. Ama margarini alamazlar, biraz fazla büyük gelir, anlarsın." Salamı ekmeğin üzerine koydu ve üstüne marmelat sürdü. "Biliyor musun, nihayet yiyecek bir şey var. Yemek yemeyi sever misin?" Durmaksızın konuşuyor ve ona neredeyse hiç cevap vermediğim halde konuşmaya son vermiyordu. "Genelde çok az yemek yerim."

"Belli oluyor."

Bana baktı, marmelat ve salamlı ekmeğini ısırdı ve sonra güldü. "Ah, zayıflığımı kastediyorsun. Evet, biraz zayıfım. Genelde elime yiyecek fazla bir şey geçmiyor."

Fincanıma çay koydum. Soğuk ve oldukça tatlıydı.

André "Şap" dedi.

"Ne?"

Güldü. "Tanımıyorsun herhalde. Bu zımbırtıyı çayın içine katıyorlar. Kalkmaması için, anlarsın, aletin kalkmaması için."

"Hadi canım!"

"Gerçekten öyle, doğru söylüyorum, azgınlaşmaman için. Aynı çayı büyük kodeste de veriyorlar, buna inanabilirsin!"

"Yani, belki de öyledir." Rico'nun bir seferinde böyle bir şey anlattığını hatırladım. Rico giderek bir kodes uzmanı haline gelmişti, semtte ona kodesolog diyorlardı ve şu anda Torgau'da yatıyordu. Bana "Sikişemedim" demişti, "biliyor musun, geri dönünce Janine'in üstüne çıktım ve tık yok. Beni içerde zehirlediler, pislik herifler, siktiğimin çayına zehir kattılar." Önümdeki çayı içtim ve çaydanlığın kapağını kapattım.

"Baksana, Danie..."

"Evet."

"Sana Danie diyebilir miyim?"

"İstiyorsan."

"Danie, biliyor musun, ben çayı suyla inceltiyorum. Yine dışarıya çıkınca aletin çalışması için, anlarsın." Sırıttı, elini yumruk haline getirdi ve başparmağını işaret parmağıyla orta parmağının arasına soktu.

"Elinde bir sürü karı var herhalde, ha?"

"Tabi, ne sandın ki." Bıçağı alıp marmeladı karıştırdı ve sonra yaladı. Tabağımı yana ittirdim ve pencereyi kapattım. "Danie, bekle biraz, şu ıvır zıvırı dışarıya koymam lazım."

Kül tablasını yanıma çektim ve bir sigara yaktım. Çaydanlığını dolabın üstüne koyup masanın üstündeki ekmek kırıntılarını üfleyerek dağıttı.

"Baksana, Danie..."

"Evet."

"Benim için bir sigaran var mı, lütfen. Bende tütün var, daha sonra sana iki tane sararım..."

"Tamam, önemli değil." Paketi uzattım. Telaş içerisinde paketten bir sigara çıkarıp yaktı. "Nihayet yine gerçek bir sigara. Sağ ol, sen harikasın, gerçekten!" Sigara ağzının kenarında olmak üzere bana doğru sırıttı, sonra öne uzanıp pencereyi açtı. "Şunları dışarıya koyayım, sonra hemen yine..." Başımı salladım. Margarini ve marmeladı alıp dışarıya pervazın üstüne koydu ve parmaklığın altına sıkıştırdı. Pencereyi tekrar kapatırken "Marmeladım dün aşağıya düştü" dedi, "parmaklığın arasından kaydı. Zile bastıktan sonra gardiyanla birlikte aşağıya indim ama berbat olmuştu. Fakat bana yeni bir tane verdiler, hiç de fena değil, ha?" "Öyle" dedim. Sigaramı söndürdüm ve paketi alıp yatağa uzandım. "İyi fikir" dedi. Sigarayı, ateş filtrenin içinde neredeyse kaybolucaya kadar çekti ve sonra söndürdü. "Hey, seninkinde daha bir sürü tütün var!" Yatağın yanına gelip merdivenden yukarıya tırmandı. Yukarıda bir yerleri karıştırırken üstümdeki şilte sallandı, sonra yine aşağıya indi. Elinde bir paket tütün tutuyordu. "Biliyor musun" dedi, paketi açtı ve kokladı, "yukarıda tütünü kimse bulamaz. Dürüstsündür inşallah?" "Ne diyorsun sen be, benimle kafa mı buluyorsun?" Yerimde doğruldum. "Hayır, hayır, özür dilerim, öyle bir şey söylemek istemedim. Elbette dürüstsün. Bunu hemen anlarım." Tütün paketi elinde olmak üzere masaya gitti, kül tablasından benim izmaritimi aldı, filtreyi kopardı ve tütün kırıntılarını pakete ekledi. "Bunu her yerde yaparım, Danie, böylece paket daha uzun dayanıyor. Ayrıca bunu yaptığım için utanmam da."

"İşini biliyorsun." Başımı duvara yaslayıp André'nin yanından pencereye baktım.

"Yani, hep biraz zeki olmak gerekiyor." Merdivenden yukarıya tırmandı.

"Baksana bir, sende bir sürü yara izi var."

"Akne, eskiden çok fena sivilce vardı bende, gerçekten çok kötüydü."

"Peki ya sırtın?"

"Ah, sırtım. Yani, eski hikâyeler. Biliyor musun, eskiden..." Ayakkabılarını aşağıya attı. Yukarıda döndüğünü duydum, üstümdeki şilte sallandı. Yanımdaki duvara bazı isimler, çizgiler ve rakamlar kazınmıştı. Marko ve Ronny burada bulunmuştu, ayrıca Thomas 21 ve Mario King. Düz çizgilerden oluşan bir figürün yanında "André" yazılıydı ve yazı henüz silikleşmemişti. André belki ilk gece aşağıda yatmış ve içeriye girip onu ve tütününü almalarından korkmuştu. Dışarıda koridorda gardiyanların yürürken çıkardığı sesi duymuş, sonra da yatak takımını ve tütününü alıp yukarıya tırmanmış ama korkusu geçmemişti.

Yatağın direğine vurdum. "Baksana, daha ne kadar buradasın?"

"On sekiz gün. Ya sen, Danie?"

"Otuz gün" dedim.

"Artık yalnız olmamamız güzel, öyle değil mi, Danie?"

"Tabi, böylesi daha iyi." Yukarıda döndüğünü duydum, üstümdeki şilte sallandı, sonra yine sessizlik hâkim oldu. Ayakkabılarımı çıkartıp yatağın yanına koydum. Bir sigara yaktım. Kül tablası hâlâ masanın üstündeydi fakat ayağa kalkmak istemiyordum. Külü yatağın arkasına silkeledim. Yukarıdan André'nin nefesini duyuyordum. Yavaşça "Hey" diye seslendim. Yanıt vermedi. Yine uyuyordu.

"Kahve" dedi gardiyan ve yukarıdan bana baktı. Yatağa uzanmış sigara içiyordum. Birkaç saat önce öğle yemeği yemiştik ve kirli tabaklar hâlâ masanın üstünde duruyordu. Gardiyan "Bunları temizleyin" dedi ve elindeki anahtarla tabakları gösterdi. "Tabi" dedim, "hemen." Bana sırtını dönünce işaret ve başparmağımla bir tabanca yapıp üstüne ateş ettim. Sekiz kere, şarjör boşalana kadar.

Ayağa kalktım ve tabağımı, çatalla bıçağı ve içinde yemeğin bulunduğu alüminyum kabı aldım. André yukarıdan "Hey, beklesene" diye seslendi fakat koridora çıkmıştım bile. Hücrelerin kapıları açık duruyor ve bir sürü tip kirli tabak çanaklarıyla yıkama odasına ve helalara gidiyordu, içlerinden bazıları dönüp bana

baktı. Kirli tabak çanağıma baktım ve tiplerin çöp torbalarının önündeki işlerinin bitmesini bekledim. Sonra ıvır zıvırımı lavaboda temizledim. Yine bana baktılar, ortalık oldukça sessizdi, yalnızca birkaç kişi konuşuyordu, koridorda birisi yüksek sesle güldü. Kapıya doğru yürüdüm. Karşıdan benim yaşlarımda bir çekik geliyordu. Üstünde, herkesin omzundaki dövmeyi görebilmesi için giydiği dar ve kolsuz bir tişört vardı. Ona baktığımı gördü ve sürtünerek yanımdan geçerken omzuyla göğsüme vurdu. "Kaşınma, Vietkong" diye fısıldadım fakat yürümeye devam ettim. Belki bir sigara kralıydı ve kimse sigara krallarıyla bir sorun çıkmasını istemez. Fakat yine de büyük adam sayılmazdı çünkü kaçak sigara senelerce kodeste yatmak anlamına gelirdi. Rico bana Leipzig'in içindeki ve çevresindeki hapishanelerde yığınla çekiğin yattığını anlatmıştı. André tabak çanağıyla yirmi üçten geldi ve sırıtarak bir şeyler söyledi fakat onun yanından öbür tarafa baktım. Tabağımı ve diğer malzemelerimi dolaba koyup dinlenme odasına gittim. Diğerlerinin fincan ve tabaklarını beraberlerinde getirdiğini gördüğüm için tekrar geriye döndüm. Dinlenme odasının kapısının önünde kıvırcık saçlı ve büyük gözlüklü şişman bir kadın duruyordu. Birkaç çocuk kadının etrafını sarmıştı ve kadına bir şeyler söylüyorlardı. Yanlarına gittim.

"Doğru dürüst pasta getirdiniz mi bari?"

"Elbette" dedi kadın, "biliyorsun zaten, aynı geçen hafta gibi."

"Noel kekinden kalan var mı hiç?"

"Var" dedi kadın, "biraz var hâlâ."

"Onları ben istiyorum" dedi on iki-on üç yaşındaymış gibi gözüken oldukça ufak bir tip, "bütün bir hafta boyunca Noel kekini bekledim."

"Yalnızca dört gündü" dedi kadın, "daha pazar günüydü."

"Buna rağmen" dedi oğlan ve etraftakilere –bu arada bana da– baktı, sonra dinlenme odasına girdi. Biraz sonra geri geldi, kadının arkasına geçti ve onun görmeyeceği bir şekilde iki parmağını kafasının arkasına tutarak öne arkaya hareket ettirdi. Sırıttı, dilini çıkardı ve kadının sırtını ensesine kadar yalıyormuş gibi yaptı. Herkes güldü, ben de güldüm, şimdi kadın da gülü-

yordu. Ufaklık eğildi, kadının götünü kokladı, elini burnunun önünde yelpaze gibi hareket ettirdi ve sırıttı. Hepimiz güldük, ufaklık sonra tekrar dinlenme odasının içinde kayboldu.

"Siz yeni misiniz?" Kadın bana baktı ve sanki üşüyormuş gibi ellerini birbirine sürttü. "Evet" dedim. Tiplerden birisi "Daha dün geldi" dedi, uzun boylu ve zayıftı, bir köşede yalnız başına duvara yaslanmıştı ve gözlerinin altında sarı ayyaş halkaları vardı, "tam gece yarısı. Hepimizi ayağa kaldırdı." "Uyumayı seviyorsun galiba" dedim ve sarı halkaların üstündeki gözkapaklarının seğirdiğini gördüm, "uykuya ihtiyacın var, ha?" Herkes sırıttı, kadın kapıya doğru yürüdü. "Haydi, gelin" dedi, "gelin... kahve birazdan hazır." Yavaş adımlarla içeriye girdik. "Hey, baksana" tiplerin birisinin omzuna hafifçe dokundum, "bu kahveci teyze de neyin nesi?" "Klinke Derneği" dedi omzuna dokunduğum tip ve yüzünü bana döndü, şimdi onu tanımıştım, sabah duş odasındaki ufak dazlak.

"Peki, Klinke Derneği ne?"

"Merak ediyorsun, ha?"

"Haydi, uzatma ve anlat."

Durdu. "İlkönce sahici kodese gidiyorlar, anlıyor musun, kahveyle pastayla falan, hepsi bağış. Sonra da buraya geliyorlar." "Anladım." Omzuna yine hafifçe dokundum, başını salladı ve masalardan birisine gitti.

"Kahretsin, siktiğimin çayı üstüme döküldü." André kapıda arkamda duruyordu. Pantolon bacağında ıslak bir leke vardı. "Altına işedin herhalde" dedim yüksek sesle. "Yok, yok, yalnızca fincan, salak fincan devriliverdi... Baksana, Danie, beraber oturalım mı?" "Ama beni ıslatma, tamam mı?" Yine birisi güldü. Masalara doğru yürüdük. André bana o kadar yakın yürüyordu ki, ensemde nefesini hissediyordum.

Kadın yeniden geldi ve fincanlarımıza kahve koydu. Diğerine çok benzeyen ama gözlüksüz olan bir kadın daha vardı, bir pasta tepsisiyle masadan masaya dolaşıyordu. İki dazlağın masasında oturuyordum; daha ufak olanın ismi Frank'tı, bunu bana biraz

önce söylemiş ve kahve fincanını şerefe anlamında kaldırmıştı. Dazlakların keyfi yerindeydi, özellikle de birkaç kişinin pastasına el koymuş ve midesine indirmiş olan Klaus'un. André yanımda oturuyordu.

"Noel kekim, Noel kekim nerede?" Deminki hokkabaz pastaları dağıtan kadının yanında yürüyordu. Kadın "Herkese var" dedi ve hokkabaz elini tam daldırmak isterken tepsiyi havaya kaldırdı. Noel çoktan geride kalmış olmasına rağmen küçük hokkabaz "Ama benim Noel kekim" diye bağırdı, belki Noel sırasında buradaydı veya onun evinde Noel keki yapılmazdı. Birisi "Götünün üstüne otur artık, ufaklık" diye bağırdı, "yeteri kadar tıkındın." Güldük. Kahveci kadın masaların etrafında dolaşıyor ve fincanlarımızı dolduruyordu. "Daniel, bana erikli tartından bir parça verir misin..." Klaus tabağını uzattı. "Tabi. Alabilirsin. Bana zaten biraz kuru geldi." "Haklısın" dedi Frank, "benim ihtiyar fırıncıdır ve gerçekten güzel erikli tart yapar. Bizim köyde..." "Hangi köydensin?" diye sordum ve tartımı iki parçaya bölüp yarısını Klaus'un tabağına koydum. Klaus sırıttı, bana başını salladı ve "Dresden kale arkası" dedi, konuşurken ağzından masanın üstüne pasta kırıntıları saçıyordu, "en iyisi orası. Senin kale arkası köyün, yabancılardan temizlenmiş durumda, öyle değil mi, Frank?" "Tabi" dedi Frank. "Bunlar Leipzig'e giremez" dedim. "Bunu, şuradaki kocaoğlana söylesene." Klaus duvarın yanındaki masalardan birisini gösterdi ve "Dresdenli, bayağı sert bir arkadaş" dedi.

Başıyla işaret ettiği tip gerçekten de sert gözüküyordu, burnu dümdüz dövülmüştü ve ince yüzüne uymuyordu. Boyu en azından bir doksan beşti, masada diğer oturanlar ise onun omzuna kadar bile gelmiyor ve anneleri gittiği için göz kulak olmak zorunda kaldığı küçük kardeşleri gibi gözüküyordu. "Dynamo taraftarı" dedi Klaus, "sağlam adam. Onunla küçük bir maç yapmak isterdim. Ben ve o, yalnızca ikimiz, dışarıda avluda küçük bir maç, hepsi bu. Fakat gerçekten düzgün adamdır."

"Maç yapmakla neyi kastediyorsun? Futbol falan mı?"

"Aptal mısın sen, Daniel, aptal mısın? Yani biraz kavga dövüş, biraz maç, anlıyor musun? Dynamo taraftarı!"

Yüzüm kızardı ve herkesin kızaran yüzüme baktığı hissine kapıldım. "Tabi" dedim, "elbette anladım, maç yapmak, küçük bir maç, doğru dürüst dinlememiştim."

Klaus karşıdaki deve bakıp fincanını masanın üzerinde ileri geri oynattı. "Ben ve o, anlıyor musun, süper olurdu, küçük bir maç, birinci sınıf bir dövüş olurdu. Fakat biliyor musun, gerçekten düzgün adamdır, Dynamo taraftarı, anlıyor musun?"

"Tabi" dedim. Dynamo'dan nefret ederdim, neredeyse Lok Leipzig'ten nefret ettiğim kadar. Çünkü Dynamo eskiden Doğu zamanlarında aynasızlar tarafından finanse edilirdi, Dresden Halk Polisi tarafından. Ve Dynamo taraftarlarından, neredeyse hepsi holigan veya dazlak olduğu için nefret ederdim. Karşı masadaki dev, dazlak değildi, tam tersine saçları oldukça uzundu ve neredeyse omuzlarına değiyordu. Otuz civarında gibi gözüküyordu fakat bu, olamazdı, burası bir çocuk tutukeviydi; mutlaka içki ve kavgalar onu yaşlandırmıştı ve burada gördüğüm herkesin suratı bitikti.

"Biraz daha kahve alır mısınız? İçinde daha var, isteyen... isterseniz bitirebilirsiniz." Kahveci teyze kahve termosunu masamızın üstüne koydu. Termosu alıp ilkönce Klaus'un fincanını, sonra da kendiminkini doldurdum ve yanımızdakilere uzattım. Bir çocuk termosu aldı ve fincanına kahve koydu. Çocuk demin-den beri sessiz kalmıştı, zaten oldukça küçüktü ve ona her baktığımda gözlerini yere indirmişti. "Hey, bana da bırak biraz!" Frank termosa elini uzattı fakat sessiz çocuk termosu geri çekti. "Sen... sen zaten... devamlı" hafifçe kekeliyor fakat bu, neredeyse hiç fark edilmiyordu, "şimdi ben de istiyorum." "Ne diyorsun sen be, arsızlık yapma, sidikli! Yatağını ıslatmadın mı sen?" Güldük. "Sidikli değilim ben, göt herif, hayır, değilim!" Ayağa kalktı. "Çaydı! Daha önce de söyledim, yalnızca çaydı! Yatağıma döküldü, çaydanlık devrildi, göt herif!" André'nin yanımda sırıttığını gördüm. Frank "Ama önündeki leke sidik kokuyordu" dedi, "yoksa çaydanlığa mı işedin?" Güldük.

Ufaklık tiz bir sesle "Sidik değildi" diye bağırdı, "sidik değildi diyorum!" "Ha, haa, dur hele, sakin ol bakalım!" Klaus ayağa

kalkmıştı ve kocaman eli ufaklığın omzunda duruyordu. "Tamam, sakinleş, kimse geceleri altına yapmana bir şey demiyor." Sanki bir köpekle konuşuyormuş gibi, sakin ve alçak bir sesle konuşuyordu fakat ufaklığın sesi giderek yükseldi. "... o göt herif söyledi. Ama yalnızca çaydı, yalnızca çay, çay! Ben sidikli değilim!" Son kelimeleri bağırarak söylemişti, odada herkes sesini kesti ve ona baktı. Bir masadan "Sidikli" diye bir ses geldi. (Karşıdaki dev değildi, gözüm onun üstündeydi.) Ufaklık yine bağırmaya başladı ve fincanını alıp odanın öbür ucuna fırlattı, kahve termosunu da arkasından. Sonra fırlayıp herhangi bir saçmalık yapmaya kalktı fakat Klaus ensesinden yakalamıştı bile. Klaus ufaklığı masanın üzerinden kendisine doğru çekti, iki eliyle tuttu, göğsüne bastırdı ve masaların yanından dışarıya sürükledi. Daha biraz öncesine kadar duvara yaslanmış bir şekilde kahvesini içip bizi seyretmiş olan gardiyan Klaus'un karşısından geliyordu. "Sorun yok" dedi Klaus, "hiçbir sorun yok. Ben onu dışarıya çıkartırım." Ufaklık bağırıp çağırıyor ve Klaus'un tişörtüne ağlıyordu. "Çaydı, yalnızca boktan bir çaydı!" Sonra dışarıya çıktılar. Gardiyan arkalarından geliyordu.

"Eeee" dedi Klaus, "şimdi hoşuna gidiyor mu burası?" "Şu birkaç haftada alışacak zaman bile yok" dedim, "sonra zaten gönderiyorlar." Bir sigara yaktım ve çakmağımın yanındaki minicik çentiklere baktım, beş çentik eşittir beş gün. "Tabi" dedi Klaus, "birkaç haftanın lafı bile olmaz."

Serbest saatimiz vardı ve Klaus'un hücresinde masanın etrafında oturmuş otuz bir oynuyorduk. Frank, Klaus, André ve ben. Beş kişi oynamak daha zevkli olduğu için sidikliyi de aramıza almıştık.

André "Eve varınca havalara uçacağım" dedi.

"Bir evinin olmadığını sanıyordum" dedim.

"Yani, doğru tabi, haklısın, öyle gerçek bir evim yok ama sosyal görevlilerin yerinde duş yapıp yemek falan yiyebiliyorum..."

"Şimdi gevezeliği bırak ve kâğıt değiş" dedi Klaus.

"Yok, pas geçiyorum. Evet, aynen, pas geçiyorum."

"Oğlum, kafanı toparla biraz. Pas geçmenin olmadığını söyledik!"

"O halde kapatıyorum." André üç kâğıdını kapalı vaziyette önüne koydu ve bir sigara sarmaya başladı. Sigara kâğıdını yalayıp sigarayı elinde yuvarladı ve yakmadan önce masanın üstündeki tütün kırıntılarını bir iskambil kâğıdıyla pakete süpürdü.

"Eeee, ne var elinde?"

Hepimiz elimizdeki kâğıtları çarparak masanın üstüne koyduk.

"Yirmi dokuz" dedi André. Yine kazanmıştı ve masanın ortasındaki kibrit çöplerini topladı. "Çok iyiyim, değil mi?" "Salakça bir şans oyunu!" "Yine de iyiyim." Kâğıtları karıştırdı ve yeniden dağıttı. Kâğıt oynuyor ve sigara içiyorduk. İçimizde yalnızca sidiklinin sigarası yoktu. Paketimi uzattım. "Haydi, al bir tane."

"Teşekkür ederim."

"Biraz daha yüksek sesle konuşabilirsin!"

Frank sidiklinin sigarasını yaktı. "Haydi ufaklık, bütün gücünle çek de biraz boyun uzasın." Güldük, şimdi ufaklık da gülüyordu. Kibrit çöplerimizi masanın ortasına koyduk ve oynamaya başladık. Sidikli yere bir onlu koydu. André onluyu alıp yere bir sekizli bıraktı ve kâğıtlarını kibrit çöplerinin üstüne patlattı. "Otuz bir" diye bağırdı, "bu kadar!"

"Kapa çeneni, be!"

Frank masanın üstüne vurdu. "Yahu, sen... sen herife neden o boktan onluyu atıyorsun ki!"

Sidikli "Ama bana yedili lazım" dedi, sigarasından çekti ve hafifçe öksürdü, "bana yedi... yedili lazımdı. Elimde üç... üç tane vardı!" Elindeki üç yediliyi gösterdi. "O yedililer de işine yaramaz artık." Klaus kâğıtları aldı, karıştırdı ve dağıttı. Kibrit çöplerimizi masanın ortasına koyduk. Arkamıza baktık. İna kapıda duruyordu. İlk gün olduğu kadar güzel değildi. "Oyuna katılmak ister misiniz?" Frank kâğıtlarının üzerinden kadına baktı. İna "On beş dakika sonra herkesin hücresinde olması gerektiğini unutmayın" dedi, eli copun sallandığı kalçasındaydı. Geriye döndü ve yavaş adımlarla koridora çıkıp karşıdaki hücreye geçti. Küçük adımları-

nın her birinde hareket eden götüne baktık. Masanın üzerinde yirmi altı puan vardı, elimdeki kâğıtları bırakıp masadakileri aldım. Klaus kupa kızı masaya koydu. Frank "Siktir be" dedi ve kızı alıp havaya kaldırdı, "her gece gelip beni becermesini, aletin üstüne binmesini bekliyorum fakat eninde sonunda gelecek, öyle değil mi, Klaus?" "Ulan, kapa çeneni be!" İkisi aynı hücrede kalıyordu. Sustuk. Kâğıtları elimizden bırakmıştık. André bir sigara sardı, ben de bir tane yaktım. Klaus sidiklinin dudaklarının arasına bir sigara tutuşturdu ve "Müessesenin hediyesi" dedi. Hep birlikte sigara içtik.

"En çok neden korktuğumu biliyor musun" dedi Frank, "eğer sahiden içeriye girersem, yani daha uzun demek istiyorum, bir yıl falan, o zaman bir yıl boyunca hiç kadın yok, yalnızca bir sürü herif..."

"Heriflerden hoşlanırsın sen" dedi Klaus. Güldük.

"Ah, kes şunu... ama gerçekten, oğlum, biliyor musun, bende bir karı var. Gerçek bir karı. İki seneden beri. Biliyor musun, onu her gün görüyorum, tabi her gün sikiyorum da, normal değil mi..." Güldük. "Eğer etrafımda yalnızca herifler olursa. Boktan, belki de ben dışarıya çıkınca gitmiş olur, yani bir yıl sonra demek istiyorum..."

"Son kız arkadaşım" dedi André ve bizim söndürülmüş sigaralarımızın tütün kırıntılarını paketine süpürdü, "yani... son arkadaşımla işgal edilmiş bir evde kalıyorduk. Gerçekten hiç de fena değildi, yalnızca kendime ait bir odam vardı ve kızı orada her gün..." Sırıttı, masanın altından bacağına tekme attım. Umursamayıp konuşmaya devam etti, Klaus'un yavaşça sigarasını söndürüp gözlerini ona diktiğini de fark etmedi. Anlattığı hikâyeyi biliyordum, bana dün akşam anlatmıştı, belki de buradaki durumu ona söylemeliydim çünkü göründüğü kadarıyla durumu algılayamamıştı. "... kenelerin yanında hiç de öyle kötü değildi. Ve sonra... sonra bir tip onu elimden aldı, bir faşo, kızın faşoyu nereden tanıdığını bilmiyorum. Salak bir faşo kızı ayarttı, salak bir faşo, düşünebiliyor musunuz..." Fakat sözünü bitiremedi. Bu arada bacağına birkaç tekme daha atmıştım ve bacağında

mor lekeler meydana gelmiş olmalıydı fakat belki de bundan hoşlanıyordu. Klaus şimdi ayağa kalkmıştı. Kocaman eli André'nin omzunun üstündeydi. "Nasıl yani? Tekrarla bakayım! Karıyı kim ayarttı? Yoksa sağır mıyım ben? Zor mu duyuyorum? Karıyı kim ayarttı? Kulaklarım iyi işitmiyor mu yoksa? Kafayı mı üşüttüm?"

"Bırak, boş ver, birazdan kapılar kapatılacak." Frank, Klaus'un yanında duruyordu fakat Klaus onu yana ittirdi. "Kafayı yemek üzereyim. Söyle, haydi lütfen bir daha söyle. Kim senin kız arkadaşını ayarttı, siktiğimin kenesi?" Elini André'nin omzundan çekmiş, onu şimdi tişörtü ve boğazından yakalamıştı. "Özür dilerim, öyle demek isteme..." André kapıya gitmek istedi fakat Klaus'un eli boynundaydı. "Yanımda oturmuş böyle şeyler söylüyor! Haydi, bir daha söyle, bir daha duymak istiyorum! Zor işitiyorum, anlıyor musun, yeniden duymak istiyorum: Kim - senin - kız - arkadaşını - ayarttı?" André'nin boynunu oldukça sıkı tutuyordu ve şimdi diğer eliyle kafasını arkaya doğru bastırmaya başladı. Ayağa kalktım. "Baksana, Klaus, şimdi bir bak hele..." Bana doğru dönerken André'yi bırakmadı. "Arkadaşının karısını kimin ayarttığını bana mutlaka söyleyebilirsin. Biliyor musun, anlayamadım." Bu yöntemi biliyordum. Ona istediğini söylersem, benim suratıma geçirecekti. Dazlaklara özgü iğrenç bir baskı yöntemi. Daha önce sıkça yaşamıştım. "Oğlum, ne diye bakıyorsun bana öyle?" "Bakmıyorum." "Yani çok mu çirkinim? Bok gibi bir suratım olduğunu mu söylüyorsun? Yüzümde bok mu var?" Sonra yumruklar gelir.

"O benim arkadaşım değil" dedim, "ama şimdi boş ver, birazdan kapılar kapatılacak, biraz okşaman yeterli. Zaten kapılar kapatılıyor." Klaus, André'ye birkaç tane patlattı. Yumruğuyla. Çenesine kısa bir sol kroşe. Çok sert değil, ne de olsa iz bırakmaması gerekiyordu. Boynunu bıraktı ve André duvara çarpıp oradan yere kaydı. Kolunu yüzünün önünde tutuyordu fakat Klaus yeni bir darbeye kalkışmadı, André yeniden ayağa kalktı. Bacakları dizlerinden büküldü ve tekrar denemek zorunda kaldı, göründüğü kadarıyla cam gibi bir çenesi vardı fakat şişko dazlak da

gerçekten güçlü bir yumruğa sahipti. André "Özür dilerim" dedi ve yavaş adımlarla Klaus'a yaklaştı, "gerçekten öyle demek ..."

"Haydi" dedim, "defol, kene, çık dışarıya, haydi!"

Geriye dönüp kapıya gitti. "Al şu pis tütününü!" Klaus tütün paketini aldı ve koridora fırlattı. Paket hâlâ açıktı ve havada uçarken tütünün yarısı dışarıya fırlayıp kahverengi bir kar gibi aramıza yağdı. Sidikli güldü. Klaus'un paketinden bir sigara alıp yaktığını gördüm. "Şu keneye bakın!" Sigarasıyla koridorda diz çökmüş bir halde tütününden geriye kalanı eliyle toplayıp pakete koymaya çalışan André'yi işaret etti.

Klaus "Daha görüşeceğiz, kene" diye seslendi.

"Ama baksana" dedim, "yani bu..."

"Karışma bu işe şimdi be. Sen de mi bir kenesin yoksa?" Sandalyenin nerede durduğunu beynime kazıyıp onun burnunun dibine kadar yaklaştım. "Şunu iyice kafana sok, ben pislik bir kene değilim!" Bir adım geriye gitti ve ben tam vuracağını veya biraz önce André'ye yaptığı gibi boğazıma sarılacağını düşünürken elini uzattı. "Tamam, Danie, sen bir kene değilsin, bunu biliyorum fakat şu dışarıdaki küçük pislik tam manasıyla tepemi attırdı!" André'ye döndü. "Kahrolası kene pisliği!" Elini tutup sıktım. "Bu şapşalı ciddiye almamalısın" dedim, "zavallı bir fare, bir patlatırsan ayakkabılarını bile temizler, anlıyor musun, tam bir zavallı, herkesten dayak yiyor, ne kadar uğraşırsan o kadar ellerin kirlenir."

"Öyle, öyle, haklısın. Ama o halde zırvalayıp durmasın. Hem de benim hücremde, anlıyor musun, benim hücremde! Ama bu yetmez, o pislik daha doymadı, bir tane daha..."

İna koridorda "Kapılar kapatılıyor!" diye bağırdı.

"Pekâlâ, yarın görüşürüz." Klaus'un omzuna vurdum.

"Tamam, hoşça kal. Ve o serseriye benden bir tane geçir, şöyle tam okkalı!"

"Bakalım, çenesini fazla açarsa." Kapıya gittim. Klaus bir şey daha söyledi fakat koridora çıkmıştım bile.

"Kapılar kapanıyor!" İna büro kapısının önünde durmuş anahtarları şangırdatıyordu. Yirmi üçe giderken yüzüm acımaya

başlayıncaya kadar İna'ya gülümsedim. Yanından geçince arkamı dönüp geri geri yürürken hâlâ gülümsüyordum fakat beni hiç umursamadı ve anahtarlarını şangırdatmaya devam etti.

André yukarıda yatıyordu. Yorganın altında duvara yapışmıştı ve yalnızca ayaklarını görebiliyordum. Bir sigara yaktım ve kül tablasını alıp uzandım. İna'nın talimatname gereği olarak bütün çocukların yerlerinde olup olmadığını görmek üzere bir kez daha içeriye geleceğini biliyordum. Komşu hücrede sesini duydum. Yine ayağa kalkıp pencereyi açtım. Dışarıda hava neredeyse kararmıştı. Kar yağmıyordu. Tekrar yatağa gidip saçlarımı düzeltim. Duvara yaslandım ve dumanı kapıya üfledim. Sonra İna geldi, etrafa baktı, başını salladı ve yine dışarıya çıkıp kapıyı kilitledi.

"Çalışmak istiyor musunuz?" Gardiyan odanın tam ortasında duruyordu. Kapıyı nasıl açtığını duymamıştım.

"Çalışmak mı?" Yatağın kenarına oturdum.

"Bir meslektaş yemek almaya gidiyor. Eğer isterseniz... ayrıca bu, değerlendirmenize de girer."

"Tamam" dedim ve ayağa kalktım, "hiç olmazsa dışarıya çıkmış olurum."

Ayakkabılarımı giydim. André yukarıda duvara yaslanmış bize bakıyordu. "Ben de..."

"Bugün değil" dedi gardiyan, "yalnızca bir kişiye ihtiyacımız var."

Dışarıya çıktık, gardiyan kapıyı kilitledi. "Bir dakika, ceketim." Kapıyı tekrar açtı ve ceketimi dolaptan aldım. Dışarıya çıkmadan önce, masanın üstüne iki sigara bıraktım. Gardiyanın arkasından merdivene doğru yürüdüm. Camın öbür tarafında başka bir aynasız vardı (bunlar gerçek aynasız olmamasına ve bir tabanca bile taşımamasına rağmen, biz onlara aynasız diyorduk), bilgisayarın önünde oturmuş sigara içiyordu. "Burada bekleyin." Gardiyan içeriye girdi, bir şeyler söyledi ve bilgisayardaki aynasız başını salladı, bana baktı ve tekrar başını salladı. Benim aynasız dışarıya çıktı ve peşinden merdivenlere gittim.

"Hey, kene, kalk!" diye seslendim. Ceketimi çıkarıp dolaba astım. Riesa'nın karından dolayı biraz ıslaktı. Park yeri üzerinden markete yürümüştük, sivil elbiseli aynasız ve onun önünde, elinde istiflenmiş plastik sandıklar olmak üzere ben; babasıyla alışveriş yapmaya giden çok normal birisi gibi gözüküyordum, yoğun kar yüzünden başımı önüme eğdim fakat daha sonra yeniden yeşil kodes arabasına binip koyu renkli ve parmaklıklı camın arkasındaki yerimi aldığımda...

"Kahrolsun, kene, kalk!" Yatağın demirine vurdum. "Ben kene değilim." André duvara yaslandı ve bana baktı.

"Bugün yaş günün mü?"

"Yoo, nerden çıkardın bunu?"

"Tabi ki yaş günün, kene!"

"Danie, bu kadar acımasız olma. Neden..."

"Sana bir hediyem olduğu için."

"Nasıl bir hediye?" Merdivenin yarısına kadar aşağıya inmişti bile.

"Bak şimdi, dikkat et, çok güzel bir şey..." Pantolonumun düğmesini çözüp külotuma davrandım.

Yerinde kalakaldı. "Hey, Danie, bu da ne demek..."

Fakat sonra sıfır ikilik yassı cep şişesini çıkardım, etiketin üstüne bir kıl yapışmıştı, çabucak üfleyerek kılı yok ettim. André merdivenden aşağıya atladı ve yanıma koşturdu.

"Oğlum, dikkat et" dedim, "yere düşürme."

"Ulan, Danie, nerden aldın bunu?"

"Buldum" dedim ve sırıttım. Oturdum ve şişeyi masanın üstüne önüme koydum.

"Anlatsana, Danie, haydi anlat!"

"Alışverişe gitmiştik, biliyorsun..."

"Oğlum, ya seni..."

"Başaramazlar, ben çok iyiyim." Güldüm ve şişeyi yukarıya kaldırdım. "Meyve sandığında, anlıyor musun, şişe meyve sandığının içindeydi..."

"Baksana" dedi André, "paylaşacağız, değil mi?"

"Oğlum, kafamı buluyorsun benimle, senin yaş günün diyorum. Bir şişe getirip tek başıma içeceğimi mi sanıyorsun?"

"Özür dilerim" dedi yavaşça, "öyle demek istememiştim..."

"Önemli değil." Şişeyi yine masanın üstüne bırakıp sağa sola ittirdim.

"Baksana" dedi André, "şimdi hemen mi..."

"Yok, daha sonra, kapılar kapandıktan sonra. Şimdi zaten serbest saatimiz var."

"Yani" dedi, "bugün hücreden çıkmayacağım. Burada kalıp uyur gibi yaparım."

"Klaus yüzünden mi?"

"Evet."

Dört günden beri yataktan çıkmıyor, duşa bile gitmiyordu, çok kötü kokmaması için ona deodorantımı ödünç vermek zorunda kalmıştım. Ayağa kalktım, birkaç adım geriledim ve şişeye baktım.

"Daha iyi olur. İyisi mi burada kal. Fakat nasıl olsa sakinleşecek. Onunla bir kere daha konuştum. Artık o kadar kızgın değil. Sana bir tane geçirdi zaten." Eğildim ve parmağımla şişenin ağzına ve dar boğazına dokundum. "André, o anda gerçekten bir şey yapamazdım..."

"Biliyorum" dedi ve yanıma dikilip şişeye baktı.

Pencerenin yanında oturmuş içiyorduk. Öğleden sonraydı ve ortalık yavaşça kararıyordu. Şnapsı çay fincanlarımıza koymuştum, fazla bir şey değildi, adam başı on cc, yani birahanede iki buçuk duble. "Şerefe" diyip fincanımı kaldırdım. Tokuşturduk. Küçük yudumlarla içiyorduk ve şnapsı boğazımdan aşağıya göndermeden önce uzun bir süre ağzımda tutuyordum. Şnaps yalnızca *Goldene Aue*'ydi fakat bana gerçek bir *Nordhäuser Korn*'dan bile daha iyi gelmişti.

"Sen iyi bir hırsızsın herhalde" dedi André ve benim sigaralarımdan bir tane aldı. Paketi açıp şişenin yanına koymuştum. "İdare eder" dedi. Ben de bir sigara yakıp dışarıya park yerine baktım. Kapı hâlâ açıktı, sokakta uzun yeşil bir otobüsün yavaş-

ça bize doğru geldiğini gördüm. "Çok çabuk oldu" dedim, "tek bir hamle, yalnızca bir anlığına şnaps rafındaydım ve o tip, yani şoför de mutlaka bir aynasızdı ve gözünü üstümden ayırmıyordu."

Otobüs yavaşça park yerinden geçti. Pencereyi açtım. Hâlâ kar yağıyordu ve birkaç kar tanesi odanın içine düştü. "Diş macunu" dedim, "ağzımıza daha sonra diş macunu sürmeliyiz yoksa herkes kokuyu alır."

"Öyle" dedi André, "ne kadar çok sorun çıkacağını düşünebiliyor musun?"

Otobüs yavaşça kapıdan geçti. Ayağa kalkmıştık. Fincanlarımız elimizde dışarıdaki otobüse bakıyorduk. Otobüsün yan taraflarında pencereleri değil, aynı bir gemi gibi lombarları vardı ve lombarların arkasında da yüzler. Fincanımı kaldırdım. Otobüs yavaşça önümüzden geçti, kodes istikametine. Orada büyük bir kapı açıldı, duvarın sağında ve solunda iki kırmızı lamba yanıp sönüyordu. Lombarların arkasında eller ve yüzler gördüm. Pencereyi kapattım. Camın önüne çekebileceğim bir perde yoktu. Avludaki projektörler yataklarımıza kadar aydınlattığı için, geceleri pencerelerin önüne havlularımızı asıyorduk. Fincandaki içkiyi bitirdim ve yerime oturdum.

Rusların hücresi koridorun çapraz karşısındaydı ve kapısı neredeyse hep kapalıydı, serbest saatlerimizde de. İki Rus yalnızca bazen koridorun sonunda durur ve sırtlarını bize dönerdi. Ruslar fazla konuşmazdı ve biz de Ruslarla konuşmuyorduk. Rusların durumu kötüydü, yüzlerinden belliydi, yüzleri bembeyaz, altlarında büyük siyah halkalar bulunan gözleri ise kıpkırmızı ve iltihaplıydı. Kardeş gibi görünüyorlardı, her an ağlayacakmış gibi somurtan ve birbirine çok benzeyen iki yüz (Ruslar neden hep böyle acı çeker gibi gözükür?) fakat içlerinden birisi kardeşinden bir parça daha küçüktü ve boynunda aynı yüzü gibi bembeyaz olan, temiz bir şekilde bir sigarayla yakılmış üç yara izi vardı. Rusların yığınla sigarası vardı, *Ernte 23* ve daha önce hiç görmediğim bir Rus markası. Sabah erkenden ben duşa giderken büroya uğruyor ve paketlerini alıyorlardı. Biz duşumuzu ve

yıkanmamızı bitirinceye kadar bekliyor ve sonra kocaman terlikleri ve omuzlarına attıkları renkli havlularıyla yıkanma odasına gidiyorlardı. Kollarında da yara izleri görmüştüm, tertemiz düzenli bir sıra halinde fakat bunlar sigarayla yapılmamıştı. Ruslar oldukça bitkindi ve arkada pencerenin yanında sırtları bize dönük bir vaziyette ayakta dururlarken vücutlarının nasıl yıpranmış olduğunu görebiliyordum. Sakince yerlerinde duramıyor, sağa sola hamle yapıyorlardı; bacakları çözülüyor ve yorulana kadar pencere pervazına dayanıyorlardı. Ruslar, özellikle gözlerinin altı sapsarı olan ve yüzü giderek sarılaşan otuz numaralı hücredeki tipten bile daha tükenmiş görünüyordu. Otuz numaradaki tip, kafasını omuzları neredeyse kulaklarına değecek kadar içine çekiyordu ve titremeleri geçip iskambil oynayabilecek bir duruma gelinceye kadar bir hafta geçmişti. Kâğıt oynarken sıra ona geldiğinde elindeki kâğıdı öyle büyük bir telaşla seçerdi ki hepimiz irkilirdik ve eğer sidikli aramızdaysa korkudan sinerdi, sonra da atacağı kâğıdı tutan eli masanın üstünde yüzlerimizin önünde titreyip durur ve iskambil kâğıdını düzgün bir şekilde masanın üstüne bırakması uzun bir zaman alırdı.

Ruslarla kâğıt oynamıyorduk, zaten onlarla konuşmuyorduk bile. Almancaları iyi değildi, gardiyanlar hücrelerine girdiği zaman geçen konuşmalardan bunu anlayabiliyordum. Sesleri çocuk sesi gibiydi fakat yüzleri... yüzleri yaşlılar evindeki yüzler gibiydi. Doğu zamanlarında başlamış ve birkaç yıl Rusça okumuştum ama Rusça Olimpiyatına yetişmemişti, Rusça Olimpiyatına hep Katja giderdi, benim Katja'm.

Geceleyin uyku tutmayınca sessizce "*Horoşo*" deyip ve hatırlamaya çalıştım, "*otşen horoşo. Skolko tebye let*?" André'nin yukarıda döndüğünü duydum, şilte hareket etti. "Ne oldu, Danie?" Aşağıya sarkmıştı ve yüzü merdivenin yanında karanlık bir şekilde asılı duruyordu. "Rusça" dedim, "bu, Rusça. Adın ne? *Skolko tebye let*?"

"Hayır" dedi André yukardan, "bu, kaç yaşındasın demek."

"Gerçekten mi?"

"Tabi. Bir ara Rusçam gayet iyiydi. Annemin bir zamanlar bir Rus arkadaşı vardı." Kafası yine yok oldu.

"Haklısın" dedim, "şimdi yine hatırladım. *Kak tebya savut*? Evet, evet, adın ne demek *kak tebya savut*."

"Evet" dedi André, "öyle, evet, öyle. Ve sonra: *menya savut* André."

"Evet" dedim, doğruldum ve duvara yaslandım, "nasılsın demek ise sanırım *kak dyela*."

"Doğru, Danie, tam da öyle, *kak dyela*. *Menya savut İgor. İgor lyubit futbol*."

"İgor futbolu seviyor dedin, öyle değil mi?"

"Öyle dedim, Danie, birer tane daha sigara içelim mi?"

"İçelim." André'nin merdivenden inip masaya gitmesini bekledim, sonra ayağa kalktım. Külotumun üstüne tişörtümü giydim çünkü bir saatten beri benim alet kalkmıştı ve artık acımasına rağmen bir türlü inmiyordu. Güya şap veriyorlarmış. Masaya oturdum. André penceredeki havlulardan birisini indirdi ve projektörlerin ışığı masaya vurdu. Sigara paketim kül tablasının yanında duruyordu, paketin içinden iki sigara çıkardım ve birisini, bu arada sigara sormaya başlamış olan André'ye uzattım. Sigaralarımızdan çekmeye başladık. Benimki inmişti. "*Otşen horoşo*" dedim. "Biliyor musun" dedi André, "onlarla konuşmak isterdim, yalnızca birazcık konuşmak, anlıyor musun, hâlâ becerebilip beceremediğimi görmek için." Ayağa kalktı ve havluyu yeniden pencereye astı, ışık tam yüzüne geliyordu. "Çok iyi olurdu, öyle değil mi, Danie?" "Belki. Fakat bunun bir şey getireceğini sanmıyorum, onlar dibe vurmuş, onlarla konuşamazsın, mala ihtiyaçları var, anlıyor musun?"

Rusların elinde mal yoktu ve bu nedenle bitmişlerdi, tam anlamıyla otuz numaralı hücredeki sapsarı yüzlü adamdan bile daha kötü, herkes bunu biliyordu.

Klaus, onun hücresinde kâğıt oynarken "pislik Ruslar rehabilitasyonda" dedi.

"Evet" dedi André, "bu, apaçık ortada, eroin, eğer eroin alırsan böyle..." Bize baktı, sonra yine sustu ve elindeki bir kâğıdı attı. Klaus ile artık bir sorun olmamasına rağmen, hâlâ çok konuşmaktan korkuyordu. Klaus'dan sürekli özür dilemiş fakat Kla-

us ona yine de son bir yumruk daha atmıştı, karnına, tam karaciğerin üstüne, Klaus işini iyi biliyordu, suratına vurmuş olsaydı aynasızlar bunu fark edebilirdi. André yumruğu yiyince dizlerinin üstüne çökmüş ve neredeyse kusmak zorunda kalmıştı, sidikli ise aynı boks maçlarında olduğu gibi on saymıştı. André yeniden konuşabilecek duruma gelince Klaus'dan bir kez daha özür dilemiş, sonra her şey yoluna girmişti.

"Çekikle birlikte üçlü bir hücreye verilmeli onlar" dedi André şimdi sessizce, "yani Rusları kastediyorum." Klaus bu eli kazanmıştı ve ortadaki kibrit çöplerini topladı. "Çekiğe dikkat etmek lazım" dedi, "Ondan korktuğum falan yok, işini bitirir, bağırsaklarındaki bokları bile ortaya yayarım. Fakat duyduğum kadarıyla" şimdi eğilip sesini alçalttı, "yani duydum ki, çok iyi Karate veya Kung-Fu falan biliyormuş. Bir nevi şefmiş, sigara kralı, anlıyor musun?" Sidikli kâğıtları karıştırıp dağıttı. Frank "İki gün önce çekiğin yemek salonunda tekmelerinden birisini sergilediğini gördüm, yani bacağını başının üstüne kadar kaldırarak." "Her halükarda Ruslar bitmiş durumda" dedi Klaus, "Uğraşmaya bile değmez. Ama en azından çenelerini kapatıyorlar..." "Konuştuklarını zaten kimse anlamıyor" dedi André. Ayağa kalktım. "Bana dağıtmayın" dedim, "ben karşıya geçip çay alacağım. Zaten birazdan kapıları kapatacaklar." Klaus saatine baktı. "Daha birkaç dakika var. Otur yerine, Danie." Altın bilezikli iyi bir saatti ve Klaus saatiyle gurur duyuyor, onu herkese gösteriyordu. Çekikler Leipzig'in her köşesinde buna benzer saatleri on marka satıyordu fakat bunu Klaus'a söylemiyordum. "Yok" dedim, "boş ver, Klaus. Nasıl olsa yarın yine oynarız."

Bir şeyler daha söyledi fakat ben koridora çıkmıştım bile. Yirmi üçe gidip çay fincanımı aldım. Rusların hücresinin kapısı kapalıydı fakat Ruslar koridorun sonundaki pencerenin önünde duruyordu. Serbest saatlerde hep orada dururlar ve bize sırtlarını dönerlerdi. Bir seferinde gelmemişlerdi, o gün mutlaka yataklarını terden sırılsıklam yapmışlardı, ben ise pencerenin pervazına dayanmış ve dışarıya bakmıştım. Fakat dışarıda hiçbir şey yoktu, yalnızca sokaklar ve boş alanlar.

Aynasızlar sinirliydi. Herhalde İna'nın izinli olmasına ve bunun için de koridorda yavaş adımlarla yürürken götüne bakamadıklarına kızıyorlardı. "Beş dakika" dedi aynasız, "beş dakika sonra kapılar kapanacak, sizi de buradan dışarıya atacağım." Dinlenme odasında oturmuş oynuyorduk. Bahnhof Sokağı bendeydi ve daha biraz önce burada çok para harcayarak bir kerhane yapmıştım. Şimdi Frank kerhanenin önündeydi ve ödemek zorundaydı, ödedi de. "Çok iyiydi" dedi, "her şey dahildi, saksafon, yalama falan. Bir zenciydi, daha ziyade açık kahverengi. Oğlum, amcığı cayır cayır yanıyordu!" Güldük. Bana banknotları uzattı, banknotları diğerlerinin yanına göğüs cebime koydum. Dükkân süper işliyordu. "Şu senin zencilerden başlatma" diye seslendi Klaus, "kimlerin en iyi sikiştiğini biliyor musun? Çekik hatunlar, Vietnamlılar, öyle değil mi?" Çekiğin omzuna vurdu. "Baksana, gerçekten, sizin hatunlar... yani... çok güzel." "Öyle" dedi çekik. Çok fazla konuşmasa bile, Almancası gayet iyiydi.

"Beş dakika dedim. Ve ayrıca evleri de temizleyeceksiniz!" Gardiyan saatine baktı ve sonra dışarıya çıktı. Küçük evleri keçe kalemle işaretlemiştik, çoğunun üstünde kerhane için K harfi yazılıydı ve neredeyse hepsi bana aitti (üç kerhane bir adet birinci sınıf randevu evine denk geliyordu), Klaus ise Goethe Sokağı'nda iki büyük kumarhane açmıştı. Ayrıca birkaç tane bar vardı ve Frank üstünde C harfi bulunan yeşil bir evde esrar yetiştiriyordu. Sidikli zar attı, benim kerhanelerin birinin önünde kaldı ve ödeme yaptı. Frank "Seninki zaten kalkmıyor ki" dedi, hepimiz güldük. Sıra çekikteydi. Zarı attı ve kendisine ait olan şnaps fabrikasının önüne geldi. Şnaps fabrikasına mutlaka sarı yüzlü sahip olmak isterdi fakat onun sokaklarında yalnızca birkaç ucuz bar vardı. Sigara fabrikası henüz satılmamıştı fakat sonunda çekiğe gideceğine kesinlikle emindim. Çekik daha önce kendisine ait bir yere düştüğü için yeniden zar attı ve bir olay alanına gelip bir kart çekti. Yavaş bir şekilde kartta yazılanları okumaya başladı. "Hapishaneye girin, başlangıçtan öteye geçmeyin ve... dört bin mark tah-sil etme-yin." "Olamaz" diye bağırdı Klaus, "yani... yani kodese iki kez girmiş oluyorsun!" Çekik taşını kodes alanına

koyarak "Belki de benim karşı tarafa, kodese geçmemi istiyorlar, anlıyor musun..." dedi. Güldük. Sidikli "Tabi" diye bağırdı ve ağzından tükürük saçıldı, "Zeithain'da üç tur mola!" Güldük.

"Kapılar!" Gardiyan dışarıda koridordaydı fakat biz ona kulak asmadık. Gülmeyi kesemiyor ve gülerken masaya öylesine vuruyorduk ki oyunda kullandığımız taşlar devrildi ve bunları düzeltmek zorunda kaldık. Gardiyanlar şimdi odanın tam ortasındaydı. İçlerinden birisi "Paydos" diye bağırdı. Artık gülmüyorduk. André zar attı. "Beş – Kerhanemin önüne yerleş!" dedim. "Siktir, yahu" dedi André ve parasını çıkarıp ödedi. "Sen nesin, biliyor musun?" dedi Klaus, "bir pezo, gerçek bir sikindirik pezo! "Elbette" dedim ve bir sigara yaktım. Paketimi oyun alanına koydum. "Buyurun, işler iyi gidiyor." Herkes paketten bir sigara aldı. Çakmağımı çıkardım, eğildiler, sigaralarını yaktım. Gardiyan ışığı söndürdü. Dışarısı neredeyse kararmıştı, dumanı projektörlerin camdan içeriye giren ışığına doğru üfledik.

"Paydos! Kapılar! Şunları kaldırıp hücrelerinize gidin!"

Sarı suratlının nasıl titrediğini görebiliyordum fakat bunun nedeni aynasızlar değildi, akşamları özellikle kötüleşiyor ve hayalinde birahanelerini görüyordu. Klaus masanın üstüne kalın bir deste banknot koydu. "Haupt Sokağı için bir kumarhane daha ve bir de kerhane." "Bu son kerhaneydi" dedi parayı ve evleri yöneten Frank. İki gardiyan şimdi masanın tam yanında duruyordu. "Hücrelerinize gidin, sizin için iyi olmayacak, bunların hepsi değerlendirmelerinize girecek!" Çekik zar attı. Kodesten çıkmış ve sigara fabrikasına çok yaklaşmıştı. Altı geldi, dört ve iki fakat sigara fabrikasının bir alan ötesi. "Geçmiş olsun" dedi André, "kodesten sigara fabrikasına uzanan yol!" Çekik başını salladı. "Parayla tahliye sahtekârlık" dedi Frank, "tam bir saçmalık!" Çekik kodesten çıkış kartı karşılığında sidikliye üç bin mark ödemiş ve yalnızca bu sayede serbest kalabilmişti.

"Şimdi oyunu toplayıp hücrelerinize gidiyorsunuz. Tartışma yok!"

"Ama biz zaten tartışmıyoruz ki" dedi Klaus, "yalnızca oyunu sonuna kadar oynayacağız, hepsi bu!" Gardiyanlardan birisi tam

arkasına geçti. Diğer aynasız zarlara uzandı. André zarları çekmek istedi fakat yalnızca aynasızın zarları tutan elini yakalayabildi. Aynasızın elini iki eliyle tutup çekti. Aynasız tüm ağırlığıyla masanın üzerine düştü, hepimiz yerimizden fırladık, kerhane ve kumarhaneler yere saçıldı ve André aynasızın kolunu bırakıp büzüldü ve kollarıyla yüzünü korudu. Diğer aynasız şimdi tam arkasındaydı ve onu ensesinden yakaladı. "Bitti! Hücrelerinize! Derhal!" Zar hırsızı tekrar ayağa kalkmıştı, yüzü kıpkırmızıydı ve sarı aynasız gömleğine yapışan ev ve figürler şimdi teker teker yere düşüyordu. "Bana bak, seni ihbar edeyim mi? İhbar istiyor musun? Yan tarafa geçmek ister misin, hemen geçmek ister misin? Eğer istersen, burada daha fazla da kalabilirsin, istersen bir hafta uzatabiliriz süreni!"

"Bağışlayın" dedi André sessizce, "lütfen bağışlayın... böyle olmasını... bunun böyle olmasını..."

Gardiyan işaret parmağını André'nin yüzünün önüne götürdü ve "Bunu daha önce düşünecektin!" dedi.

Diğer gardiyan kapıyı gösterdi. "Hücrelere! Hemen hücrelerinize gidin!"

"Siz demelisiniz" dedi sarı suratlı titreyerek ve gözleri seğirerek, "ben sizim, sen değil!"

Gardiyan cümlesini tekrarladı ve "Hücrelerinize gidiniz" dedi, "gerekirse yan tarafı arayıp burayı boşalttırabilirim!" Gardiyanın eli copunun sapındaydı.

André hâlâ zar hırsızının karşısında başı eğik bir şekilde duruyordu. "André" diye seslendim, "haydi, buraya gel!" André ilkönce bana, sonra da gardiyana baktı. Yanına gidip omzundan kapıya doğru çektim. "Haydi, gel artık, yatak vakti yoksa baban kızacak!"

"Hayır" dedi gardiyan, "siz burada kalıyorsunuz." André ağır adımlarla onların yanına döndü. Ben kapıda duruyordum, diğerleri önümden geçip koridora çıktı. "Sizin için aynısı geçerli, hücrenize geri dönün!"

"Yalnızca arkadaşımı bekliyorum!"

"Gidin şimdi, o hemen gelecek, burada ortalığı biraz toparlaması lazım." André bana yamru yumru sırıttı, ben de ona başımı

sallayıp koridordan yirmi üçe yürüdüm. Klaus hücresinin önünde durmuş el sallıyordu. Sarı suratlı, çekik ve sidiklinin hücrelerine girdiğini gördüm. Diğer hücrelerin kapıları kapanmıştı bile, kilitleme zamanını yirmi dakika geçmiştik. Yirmi üçe girdim ve masanın başına oturdum. Gardiyanın dışarıda koridorda anahtarlarını şangırdattığını duydum. Kısaca hücrenin içine bakıp kapıyı çekti fakat kilitlemedi. Karanlıkta oturuyordum, bir sigara yaktım ve park yerinden arabasına doğru yürüyen bir adama baktım. Arabaya bindi ve çalıştırdı, araba ateşlemeyi hemen almamıştı, sonra sokağa çıkıp istasyona doğru devam etti. Pencereyi açtım ve sigarayı aşağıdaki karın içine attım. Kar yine yeniydi, dün gecenin karı. Bir sigara yaktım, elimi pencere pervazının üstündeki karın içine, sonra da alnıma koydum. Ayağa kalkıp ışığı yaktım. Gardiyan dışarıda kapının önündeydi, geri çekildim, André içeriye girdi, gardiyan André'nin arkasında duruyordu. Bana baktı, sonra kapıyı kapatıp kilitledi.

"Eeee" dedim, "her şey yolunda mı?"

"Tabi" dedi André ve yamuk yumuk sırıttı, "herifleri serseme çevirdim, ha?"

"Öyle" dedim, "serseme çevirdin." Paketimi uzattım, içinden bir sigara aldı.

"Baksana, burada ne var." Pantolonunun cebine davranıp masanın üstüne iki zar koydu. "Düşürdü, hırsız aynasız, benim rezil ettiğim, düşürdü salak."

Omzuna vurdum. "İyi işti."

"Korktular, Danie, değil mi? Hepimiz birden ayağa fırlayınca korktular."

"Tabi" dedim, "korktular, kesinlikle. Ve herifi masanın üstüne yatırman tek kelimeyle süperdi."

"Sahi mi?" Sırıttı.

"Tabi" dedim, "tam bir profesyonel gibi."

Tüm akşam boyunca zar attık. Işığı kapattıklarında, avludaki projektörlerin verdiği ışığın altında devam ettik. Diğerleri ilkönce duvarları, sonra da kapıları yumruklamaya başlayınca, biz hâlâ zar atıyorduk. Birisi inek gibi böğürdü, başka birisi ise horoz

gibi öttü. Koridor çınlıyordu. Zarları bir yana bırakıp duvarı yumruklamaya başladık. Sonra da kapıyı. Diğerlerinin ritminde vuruyorduk. Koridordan gardiyanların adımlarını duydum. Anahtarlar şangırdadı. Yataklarımıza koşup uzandık. Birkaç hücrenin kapısı açıldı – konuşmalar, atılan adımlar– sonra yine kilitlendi. Sonra bizim kapımıza geldiler. Kapı duvara çarptı –konuşmalar, atılan adımlar– nefesimizi kesip başımızı yastığa gömdük, yine gittiler. Yatakta kaldık ve uyumaya çalıştık.

Avlu izni. Binanın önünde, pinpon masasının etrafında dikilmiş sigara içiyorduk. Kar yağıyordu. Birkaç kişi parmaklığın üzerinden park yerine kartopu attı. Gardiyan bizi izliyordu, onun ağzında da bir sigara vardı. Dev adam bana bir şeyler söylüyordu. Ona birkaç gün önce Chemie taraftarı olduğumu söylemiştim, ondan beri peşimi bırakmıyordu.

"Eeee" dedi, "biraz kapışsak nasıl olur, Daniel, yalnızca ikimiz. Bak, yarın sabah, duştan önce. Yalnızca iki-üç dakika, zamanı tutabiliriz! Oğlum, uzun zamandan beri bir Chemie taraftarıyla kapışmadım, yalnızca üç dakika, birkaç yumruk."

"Yok" dedim, "boş ver."

"Oğlum, haydi be, niye istemiyorsun? Hani Chemie taraftarıydın?"

"Tabi" dedim, "öyleyim. Biliyor musun, eskiden babamla giderdim maçlara. Sakın korktuğumu falan zannetme. Ama futbol için dövüşmek, şaka olarak, yok, hiç niyetim yok, hiç canım istemiyor."

Dev adam "Daha güzel bir şey yoktur" dedi ve ellerini ovuşturdu, "oğlum, neyi kaçırdığından haberin yok, futbolda kapışmak, inan bana üç karıdan daha iyidir, yani üç karıyı sikmekten demek istiyorum..."

"Tamam, anladım. Ama karıdan da mı iyi? Yok, bilmiyorum. O zamanlar BFC maçında ben de vardım, biliyor musun..."

"Ah, ölü çıkan maç. Ama bu, aynasızların hatasıydı, bizim değil, hayır, bizim değil."

Sustu ve bir sigara yaktı, sonra paketi bana uzattı. Paketin içinden bir sigara aldım, bana ateş verdi. Dev adamın tam önüne pinpon masasının üstüne bir kartopu düştü. Kartopunu umursamadı. Kafalarımızın üstünden gerçek kodese baktı; oldukça uzun boyluydu, en az bir doksan dokuz, ayakuçlarının üstünde yükselince mutlaka kapının ve duvarın üstünden bakabilirdi. "Karşıda bir sürü arkadaşım yatıyor" dedi, "Artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Eskiden biz dövüşürken aynasızlar bizi rahatsız ederse, gerekli cevabı alırdı. Hatta biliyor musun, serbest zamanlarında bizimle birlikte gelen birkaç aynasız bile tanıyordum, yani dövüşlere demek istiyorum, ağız burun dağıtmacasına. Aynasızların tanımaması için yüzümüzü gözümüzü örterdik."

"Ve sen hep akıllı bir çocuktun ve hiç yakalanmadın, değil mi?" dedim.

"Tabi" dedi, "öyleydim."

"Seni buraya gönderdikleri için ballı sayılırsın, aslında yaşın burası için büyük."

"Benim beynim yumuşakmış" dedi ve yukarıdan bana baktı, "beynimin az gelişmiş olduğunu söylediler. Henüz yeterince büyümemişim. Yani olgunluk açısından, anlıyor musun. Yoksa ben de karşı tarafta olurdum."

Sigaramı karın içine attım, paketimden iki tane daha alıp birini ona uzattım. Başını salladı ve sigaraları yaktı. "Pis herifler bir çocuk gibi olduğumu söyledi. Hâlbuki Dresden'in en iyilerinden birisiyim. Profesyonel, anlıyor musun, yani futbolda demek istiyorum. Ve adi herifler benim çocuk olduğumu iddia ediyor. Gençlik ceza yasası. Saçmalık bu, oğlum!"

Başımı kaldırıp ona baktım, burnu yediği yumruklardan dümdüz olmuştu fakat bunun haricinde normal gözüküyordu. "Dört hafta nezaret. Ve bir tecil, siktiriboktan bir tecil. Gençlik cezası. Hem de yirmi dört yaşında olmama rağmen." Yine arkadaşlarının yattığı kodese baktı.

"Ben de tecilliyim" dedim, "iki yıllığına."

"Fena değil" dedi dev adam ve sırıttı.

Klaus yanımıza geldi. Sidikli arkasındaydı, kafasında mavi püsküllü kırmızı bir kasket vardı. Klaus dev adamın önünde durdu ve göğsüne hafifçe vurdu. "Eeee, Dynamo, nasılsın bakalım?"

"Her şey yolunda" dedi Dynamo ve Klaus'a doğru aşağıya baktı.

Klaus "Pekâlâ, Danie artık nihayet seninle kapışmaya hazır mı?" diye sordu.

"Yok" dedi dev adam, "istemiyor."

"Sevinmelisin" dedi Klaus ve omzuma vurdu, "Chemie kokar."

"Kapa çeneni" dedim ve elini ittirdim, "sıçarım senin SSS'lerinin içine."

Hayır, bunu söylemedim, yalnızca söylemeyi düşündüm.

"Aman dikkat et" dedi dev adam, "yoksa Danie'yle kapışmak zorunda kalırsın, hemen yarın, duştan önce. Benim hücremi kullanabilirsiniz. Yalnızca bir raunt, üç dakika, hiç dikkati çekmez. Zamanı da ben tutarım."

"Yok, yav, boş ver" dedi Klaus, "kapışırsak Danie daha sonra merdivenden düştüğünü veya yatağa çarptığını söylemek zorunda kalır. Ayrıca biz iyi arkadaşız, öyle değil mi, Danie?" Kolunu omzuma attı.

"Öyle" dedim, "arkadaşız."

Bir pencere açıldı. O tarafa döndük. Giriş katında parmaklıkların arkasında birisi hücresinden bize bakıyordu. Sidikli "Bakın, gececi mahkûmlardan birisi" dedi ve parmağıyla pencereyi gösterdi. Klaus sidiklinin kolunu aşağıya bastırdı. "Manyak mısın sen, suratının dağıtılmasını mı istiyorsun? Ona öyle bön bön bakıp durma!"

Gececi mahkûmlar giriş katında kalıyordu. Sabah erken saatlerde pencerede durup sigara içerken, onların istasyona veya otobüs durağına gittiğini görürdüm. Öğleden sonra geri gelir ve hücrelerinde kalırlardı. İçlerinden biri, kar yağsa bile bisikletle gidip gelirdi.

"Durumları hiç de kötü değil" dedim, "karşı taraftan daha iyi. "Dışarıya çıkabiliyorlar ve işleri falan var..." "Ve karıları" dedi Klaus, "şehirde mutlaka karıları vardır. Kesinlikle karşı taraftan daha

iyi.“ Sigara içip kodese bakıyorduk. Sidikli “Ben daha önce gerçek kodeste bulundum“ dedi. Eğilip elini kara daldırdı ve bir kartopu yaptı. “Ama yalnızca kısaca. Ve burada değil. İçeri girdiğim yer...“ “Kapa çeneni be!“ Klaus sidiklinin eline vurarak kartopunu yere düşürdü. “Yalan söyleyip durma. Doğru söyleseydin burada olmazdın, seni... eğer orada yatağa yapsaydın... seni bir güzel benzetirlerdi... Tam bir hıyar bu be.“ Sırıttık. Sidikli çömelmiş ve karı karıştırmaya başlamıştı. Dev adam ayağının ucuyla onu dürttü. “Hey, gangster, haydi, kalk ayağa.“ Sidikli ayağa kalktı, yeni bir kartopu yapmıştı, kartopunu elinde tutuyor ve sanki küçük bir hayvanmışçasına sağa sola sallıyordu. “Şimdiden on üç suç duyurum var“ dedi, “hepsi araba. Hiç gülmeyin, bizim orada bu konuda benden iyisi yoktur.“ “Fena değil, ufaklık“ dedi dev adam ve sırıttı, “sen gerçek bir gangstermişsin“ ben de sırıttım ve “Fena değilmiş“ dedim. Sidikli gülümsedi. Kartopunu havaya atıp tekrar yakaladı.

“Siktir git“ dedi Klaus, “pis palavracı. Gülerim buna. Çocuk pisliği bile değil bunlar. Darp! Anlıyor musun!“ yumruğuyla avucunun içine vurdu, “Yalnızca darpta en iyilerin arasına girersin, kralların arasına!“

“Sen güçlü bir çocuksun galiba, ha?“ dedi dev adam ve Klaus'a doğru aşağıya baktı, “güçlü bir yumruğun var ha, öyle mi?“

“Burunlar“ dedi Klaus, “hep burunlar kırılır. Bu pahalıya patlar, bilirsin. Aslında hep çeneyi tutturmaya çalışırım, anlıyor musun, hep nokta atışı hedeflerim, hep nokta atış. Ve her seferinde burunu dağıtırım.“

“Böyle bir şey bana olamaz, ben yukarıdan vururum, yukarıdan ve yandan“ dedi dev adam ve yumruğuyla tam başımın yanındaki havayı dövdü, “elmacık kemiğine, orası dayanıklıdır. Veya alna, tam burnun üstüne kafaya, etkisini hemen gösterir, hemen dağılırlar, bana inanabilirsin.“ Klaus'a yumruğunu gösterdi ve yüzünün önünde gezdirdi. “Şöyle yukarıdan, geldiğini görmezsin, anlıyor musun.“

“Bu da hiç fena değil“ dedi Klaus, “biz ikimiz, bir kapışma, süper olurdu.“

"Belki." Dev adam bir sigara yaktı ve Klaus'a paketini uzattı. Sidikli çakmağını çıkartıp Klaus'a ateş vermek istedi fakat çakmağı karın içine düştü. Çakmağı yerden aldı ve üfleyerek temizledi ama çakmak artık ateş almıyordu.

"Kiminle kapışmak isterdim, biliyor musun?" dedi dev adam.

"Çekikle mi? O eve gitmedi mi?"

"Hayır, yeni gelenle, tahsildarla. Eğer gerçekten tahsildarsa."

"Evet" dedi Klaus, "fena gözükmüyor, sanki her an girişecekmiş gibi, tahsildar, eğer gerçekten öyleyse."

"Sorsana" dedim.

"Olmaz, belki daha sonra."

Tahsildar pencerenin arkasında duruyordu, bir kolunu parmaklığa dayamıştı ve gececi mahkûmla konuşuyordu. Belki de tahsildar değildi fakat herkes tahsildar olduğunu söylüyordu. Aslında bunun için yeterince boylu poslu sayılırdı. Dev adam kadar büyük değildi ve Klaus kadar yapılı da değil; daha ziyade dayanıklı tiplerdendi, yağsız, bunu duşta görmüştüm. Bir sürü dövmesi vardı, özellikle sırtında. Daha önceden birkaç ay yattığını ve yeni bir davanın duruşmasında cezasının bir kısmının silindiğini, buna karşılık bir ay yatması gerektiğini anlatıyorlardı. Kadın hâkimle bir anlaşma yaptığı söyleniyordu, tahsildar olduğu için tabii bir sürü parası vardı; ayrıca söylendiği kadarıyla cüppeli hatun ondan hoşlanmış ama belki de bunların hepsi saçmalıktı. İddiaya göre çekikler için çalışıyordu fakat birkaç gün önce çıktığı için bizim çekiğe soramazdık.

"Sen ne yaptın?" Herkes bana bakıyordu. Sidikli kasketini çıkarmış mavi püsküllle oynuyordu.

"Yani, biraz şundan, biraz bundan. Biraz arabalar, biraz kavga dövüş, biraz bir şeyler aşırmak falan filan." Herkes başını salladı. "Yani... biraz da meskene tecavüz."

"Meskene tecavüz mu? Ne yaptın? Evlere mi girdin?"

"Yok. Disko. İllegal bir diskomuz vardı. Eski bir fabrika binasında, anlıyor musunuz, bu bir meskene tecavüz oluyor."

"Hiç fena değil, Danie, gerçek bir disko." Herkes başını sallayıp bana baktı. Elimde yanan bir sigara olmasına rağmen, dev adam bana sigara tuttu. "Pekâlâ, işler iyi miydi?"

"İdare ediyordu." Herkes yine başını sallayıp bana baktı. Sonra sustuk ve sigaralarımızdan çektik. Hâlâ kar yağıyordu, sigaralarımızı elimizle koruyorduk. Kar taneleri yüzlerimizde eriyordu. "Tecili de var" dedi dev adam ve parmağıyla beni gösterdi. Parmağı neredeyse kolum uzunluğundaydı. Gülümsedim ve yüzümdeki karı sildim. "Sen gerçekten iyisin" dedi Klaus ve eliyle kodesi gösterdi, "karşısı. Anlıyor musun, günün birinde." Başımı salladım. "Saçma" dedi sidikli, "ben kodese girmeyeceğim, beni burada bir daha göremezsin." "Burada değil" dedi dev adam, "hayır, burada değil." Güldük.

Gardiyan "Birazdan içeriye girilecek" diye bağırdı. Birer sigara daha yaktık. Klaus arkasına döndü. "Hey, kene, buraya gel!"

André deminden beri tek başına kapının yanında durmuştu, şimdi yavaş adımlarla yanımıza geldi. "Ben kene değilim" dedi ve ayakkabısının ucuyla karı karıştırdı. "Yooo, tabi değilsin." Klaus güldü. André tütününü çıkarıp sigara sormaya başladı. Her gün hücreden hücreye dolaşıyor ve kül tablalarındaki izmaritleri topluyordu. Bunun adını "tütün kurtarmak" koymuştu. "Bırak o pisliği ve al şuradan bir tane" Klaus, André'ye bir sigara uzattı, "yalnızca keneler sigara sarar."

"Sağ ol. Ama ben kene değilim."

"Baksana, bir numara, peki sen ne yaptın?"

"Nasıl ne yaptın? Hiçbir şey. Ben hiçbir şey yapmadım." André omuzlarını kaldırdı ve bir adım geriledi. "Tamam, oğlum, hemen donuna yapma." Klaus, André'nin omzuna vurdu; sidiklinin sırıttığını ve bu arada dişlerinin ortaya çıktığını gördüm, aynı Pitbull'da olduğu gibi köşede bir diş eksikti, bunu daha yeni fark ediyordum. "Yalnızca seni niye buraya kapattıklarını bilmek istiyorum." "Yani, çitler yüzünden tabi!" Arkamı döndüm. Hikâyeyi birkaç kez dinlemiştim. Gececi mahkûm penceresini tekrar kapatmıştı ve tahsildar gardiyanın yanında durmuş sigara içiyordu. Sonra sigarayı karın içine atıp üstüne bastı.

"Hangi çitler?"

"Ağaçların, yeşil alanların etrafındaki çitler. Çitleri söküp arabaların üstüne fırlattık. Yirmi kişiden fazlaydık."

"Tam şenlik, ha?" Dev adam sırıttı.

"Yani sonra da aynasızlara saldırdık, aynasızlar gelmişti, biz de çitleri alıp üstlerine yürüdük. Altılı ekip arabasını parçalarına ayırdık!" Bana hikâyeyi birkaç kez anlatmıştı fakat aynasızların üstüne yürüdükleri benim için de yeniydi.

Gardiyan "İçeriye" diye seslendi, "Hücre vakti!" Kapıyı açtı. Yavaş adımlarla ona doğru gittim. Her tarafta tipler durmuş sigara içiyordu, tek başına veya gruplar halinde. Birisi bana omuz attı, yoluma birisi çıktı, onu yana ittirdim. "Hey, kendine gel, maymun!" Aldırmayıp yoluma devam ettim. "Hey, Danie, beklesene!" Arkamı döndüm. Klaus, André, dev adam ve sidikli geliyordu. Birkaç gün sonra eve gideceklerdi. Ben daha iki haftadan fazla buradaydım. Sigaralarımızı karın içine atıp merdivenlerden yukarıya çıktık.

"Postanız var!" Başımı salladım, ayağa kalktım ve gardiyanın arkasından büroya gittim. Gardiyan içeriye girdi, ben kapının önünde bekledim. "Haydi, gelsenize!" Bana kapıyı tuttu, sonra üstünde birkaç mektup ve paket olan masaya gitti. "Annenizden" dedi ve bana çift katlı bir post kartı verdi, kartın üstünde bir elma resmi vardı ve elmanın içinden sırıtarak bakan bir kurt çıkmıştı. Elmanın altında "Kötü zamanlar" yazılıydı. "Anneniz yirmi mark yollamış, bunu sigara paranıza ekleyeyim mi?" "Evet" dedim. Başını salladı ve bir listeye bir şeyler yazdı. "Bir imza lazım." Masanın üstüne bir kâğıt koydu ve parmaklarıyla kâğıdın üstüne vurdu, kâğıdı okumadan imzaladım. Gardiyan kâğıdı alıp dolaba doğru yürüdü. Kartın içini açtım. "Umarım iyisindir. Annen." "Şimdi gidebilirsiniz." "Tamam" dedim ve kapıyı açıp koridora çıktım.

"Ne gelmiş?" "Yok bir şey." Kartı göğsüme bastırdım. Hücreme gittim ve kapıyı arkamdan kapattım. Yukarıda yatan yeni çocuk "Ne var orda?" diye sordu, "ne var orda, Danie, güzel bir şey mi, annenden mi?" Güldü. "Seni hiç ilgilendirmez." Yatağa uzandım ve kartı alıp küçücük parçalara ayırdıktan sonra pantolonumun cebine koydum.

Masada oturmuş kahvaltı yapıyordum. Son kahvaltımdı. Çantamı akşamdan hazırlamış ve yatağın altına sürmüştüm. Yeni gelen yanımda oturmuş bir domuz gibi tıkınıyordu, yanından dışarıya baktım. "Eeee, kahvaltı güzel mi, Danie... Danie, Danie?" Beni kızdırma tarzı buydu ve benim sakin kalacağımı biliyordu çünkü zaten Klaus eve gitmeden biraz önce gardiyanlarla yine sorun yaşanmıştı. Tecilli olduğumu biliyorlardı, dosyalarım buradaydı ve kadın hâkim nasıl davranmam gerektiğiyle falan ilgili bir takım şartlar koşmuştu, bunların hepsi evde bulunan tecil planımda yazılıydı. O tiplerin hiçbirisine güvenmiyordum, gençlik mahkemesine, hâkimlere, savcılara, aynasızlara. Ve sorun yalnızca gardiyanlar, aynasızlar, çıkan olaylar değildi; yorgundum, hırgür ve tartışma istemiyordum, en azından burada değil çünkü evde, Leipzig'te ve semtte her şey yeniden başlayacaktı.

Yeni gelen yemeye devam etti, yıkanmadığı için yüzü parlıyordu. Bir haftadan beri aynı hücredeydik fakat bir kez bile duş almamıştı. Hücrenin içi kokuyordu ve dışarısı çok soğuk olmasına rağmen bütün gün havalandırıyordum. Tabağımı ittirip bir sigara yaktım. Karşıdaki kodese, sonra da park yerine baktım. Park yerinde birisi bir ileri bir geri yürüyordu. Kapıya gidip durdu. Yerimden fırlayıp pencereden sarktım. "Paul" diye bağırdım, "hey, Paul!" Beni duymamıştı, park halindeki arabalara doğru yürüdü. Yeni geleni boynundan yakaladım. "Haydi" dedim, "çıkar kafanı pencereden ve ıslık çal! İyi ıslık çalabildiğini biliyorum!" "Kafayı mı yedin sen!" Ayağa fırlayıp bana davrandı. Kolunu yana ittirdim ve boynunu bırakmadan kafasını duvara bastırdım. Pencereden sarkıp Paul beni duyana kadar bağırabilirdim fakat hayır, yeni gelenin ıslık çalmasını istiyordum. Ve ıslık çalmasını biliyordu, ben başımı dinlemek isterken yeterince ıslık çalmıştı; aynı babamın eskiden futbol maçlarında yaptığı gibi iki parmağını ağzına sokuyor ve ıslık çalıyordu. Ben bunu yapamıyordum. "Şimdi pencereden sarkıp ıslık çalıyorsun. Tamam mı! Tamam mı şimdi!" Yeni gelen yüzüme bir sol kroşe savurdu, kafamı yana çevirdiğim için elmacık kemiğimi ıskaladı, yalnızca sıyırıp geçti. Boynunu bıraktım ve ona karşılık verdim. Birkaç kere karnına vur-

dum, karaciğerin olması gerektiği yere, beni ittirip üstüme doğru yürüyünce de kalçaları hizasına sağlı sollu böbreklerine çalıştım, bu tavsiyeyi tahsildardan almıştım. "Hiçbir şey görünmez" demişti, "iz kalmaz. Ve işlerini çabuk bitirirsin." Yeni gelen yine duvara yaslandı ve dolaba tutundu. Alnımı suratına bastırdım ve alnımla burnuna hafifçe dokundum. "Demek sen dövüşçü geçiniyorsun, ha? Büyük dövüşçü, ha? Sizin o pislik köyünüzün en büyüğü!" Her gece bana köyünden, orada ne kadar önemli bir kişi olduğundan, kızları nasıl düzdüğünden ve sigaracıların babasının ahırını zula olarak kullandığından falan bahsetmişti. "Delisin sen, sen delirmişsin!" Bağırmıyor, alçak bir sesle konuşuyordu, neredeyse ağlamak üzere olduğunu gördüm. "Islık çal yoksa dayaktan gebertirim seni!" Kolunu büktüm ve onu iki büklüm bir hale sokup pencereye sürükledim. "Islık çal, haydi ıslık çal yoksa Paul gidecek!"

Ve çaldı. Pencereden dışarıya sarktı, iki parmağını ağzına soktu ve ıslık çaldı. Yanına geçip "Paul" diye bağırdım, "hey, Paul, burada yukardayım, benim ben, Danie, Daniel!" Yeni gelen yine ıslık çaldı. Paul döndü ve elini alnına götürüp yukarıya baktı. Kapıdan geçti ve tutukevi binasına geldi, elini sallayıp pencerenin altında durdu. "Danie, benim, aşağıya gel!" diye seslendi, sanki evimin önündeymiş ve belli bir saat için sözleşmişiz gibi. Saçlarımı tarayıp montumu giymemi ve aşağıya gelmemi bekliyordu. Paul "Danie" diye seslendi, "ne zaman geliyorsun?" Hâlâ elini sallıyordu, şimdi elini indirdi ve montunun cebine soktu. "Biraz sürebilir, biraz daha sürebilir!" Yeni geleni yana ittirip pervazın üstündeki kardan bir kartopu yaptım ve Paul'e attım. Yana sıçradı. Güldük. "Bekliyorum, Danie, arabada bekliyorum. Akşama kadar beklerim, önemli değil!"

Paul aramızda ehliyeti olan tek kişiydi. Bizden biraz büyüktü ve daha geçenlerde on sekiz olmuştu. Annesi bizim gibi ehliyetsiz araba kullanmasından korktuğu için ehliyet masraflarını ödemişti. Paul bir kere daha elini salladı ve geri dönüp park yerine gitti. Pencereyi kapattım. Yeni gelen yukarıda yatağın üstünde oturuyordu. Bir sigara yaktım ve bir ileri bir geri yürümeye başladım.

"Ne yaptın sen be... delirdin sen..." "Kapa çeneni" diye bağırdım ve yatağın merdivenine vurdum, "ulan kapa çeneni yoksa gelirim yukarıya!" Sigaram kırılmıştı, masaya gidip sigarayı kül tablasında söndürdüm. Yeni gelen şimdi susmuştu ve kocaman gözlerle bana aşağıya bakıyordu. Yeni bir sigara yakıp yatağa uzandım. Üç gün önce yeni gelen ve iki arkadaşı yatağımın önüne dikilmiş ve yeni gelen "Danie, Danie, Danie, yapma şimdi böyle!" diye seslenmişti. Gözlerimi yukarıdaki yatağa diktim. Bakışları yüzümdeydi, duvara doğru döndüm. "Danie, Danie, Danie, kızma böyle." "Kapat o boktan çeneni" diye bağırdım, "kapat artık o boktan çeneni!" "Ama ben bir şey... hiçbir şey söylemedim ki..." Pencereye koştum. Yeni gelen duvara yaslanmıştı ve yastığını göğsüne bastırıyordu. Park yerinde Paul'ü görebiliyordum, sigara içiyor ve arabaların arasında yürüyordu.

"Bana bak" dedim, "sen kimseye bir şey söylemeyeceksin, tamam mı?"

"Tabi, Danie" dedi yeni gelen ve yastığı ağzının önüne getirdi.

Başımı salladım ve yine pencereden baktım, Paul hâlâ oradaydı.

"Tabi, Danie" dedi yeni gelen yastığın arkasından bir kez daha.

"Güzel, büyük dövüşçü" dedim, "güzel." Sigaramı söndürdüm. Kül tablasının yanında, yeni gelenin yanında getirdiği iskambil kâğıtları duruyordu. Kâğıtları alıp yatağa uzandım. Yeni gelenin yukarıda nefes alışını duyabiliyordum. Kupa kızı oyununu oynamaya başladım. Kâğıtları kesince kupa kızı hep en üstteydi. Bu, diğer kâğıtlarla da yapılabilirdi fakat ben kupa kızını seviyordum.

"Kızma ama böyle, Danie, Danie, Danie" dedi yeni gelen. Kâğıtları alıp yere attım. "Üzülme, Danie, bu yalnızca bir oyun." Güldüler. Fakat bu, artık bir oyun değildi. Bana karşı hile yapmışlardı. Bana karşı birleşmiş ve her oyunda hile yapmışlardı. Birbirlerine işaretler vermişler ve bunu yaparken sırıtıp gülmüşlerdi, ellerindeki yedilileri ve asları benim çekeceğim veya bir el bekleyeceğim şekilde atmışlardı. Her el. Her gün. Aynı yerden, Meißen

civarında bir köyden geldikleri için, üçü bir arada duruyordu. Yeni gelen bir gece bana "Bizim köye kimse giremez" diye anlatmıştı, "Yolda bir bariyer ve bekçi var. Orada yaşadığına dair bir belge göstermek zorundasın. Kimse giremez, yabancılar giremez." Daha başka bir sürü saçma sapan şeylerden bahsediyordu, uyuyabilirsem kendimi mutlu sayıyordum fakat çoğu zaman saatler boyunca uyanık yatıyordum ve uyuyamamamın nedeni yalnızca yeni gelenin sürekli bir şekilde konuşması değildi. "Rostock'ta çekikler aleve verilirken ben de oradaydım" demişti yeni gelen, "ben de bir molotof kokteyli attım üzerlerine. Eskiden bir dazlaktım, gerçek bir dazlak, herkes benden korkardı, aynasızlar bile!" "Tamam" demiş, kafamı yastığın içine gömmüş ve uyumaya çalışmıştım.

İna odanın tam ortasında duruyordu. Kapıyı açtığını duymamıştım. "Çatal ve bıçağınızı götürün, yatak takımınızı da. Sonra büroya gelin." "Tamam" dedim ve odadan çıkarken attığı her adımda oynayan götüne baktım.

İçinde değerli eşyalarımın olduğu küçük siyah çantanın kilidinde bir etiket gibi asılı bulunan metal parçanın üzerinde "Zeithain ÇTE" yazılıydı. İna çekmeceden bir kerpeten çıkartıp teli kesti. Metal parça masanın üstüne düştü. Elimi metalin üstüne koydum ve alıp cebime soktum. İna cüzdanımı uzattı. Cüzdanı açıp paramı saydım. "Burada hiçbir şey yok olmaz" dedi. "Biliyorum" dedim. Bana anahtarlarımı verdi. "Daha imzalamanız lazım." Önüme iki formüler uzattı. "Birisi sizin." İmza attım, çıkış kâğıtlarından birisini katlayıp göğüs cebime yerleştirdim. "Şimdi gidebilirsiniz." Ayağa kalktım ve çantamı elime aldım. "Seyahat masrafları desteği için bir dilekçede bulunmamıştınız?" "Hayır" dedim, "Paul aşağıda." İna başını salladı. Camdan koridora baktım. Kapıya gidip açtı ve benim için tuttu. "Haydi, gidin artık." "Tamam" dedim ve yanından yavaşça geçtim, "belki günün birinde bir daha görüşürüz." Gülümsedi. Merdivenlerden indim. Aşağıda camın arkasında gardiyan oturuyordu, bana baktı, başını salladı ve kapının butonuna bastı. Avludan kapıya doğru yürü-

düm. Ayakkabımın bağcığı açılmıştı, çantamı yere koydum, çömeldim ve bağcığı tekrar bağladım. Arkamı döndüm ve parmaklıklara baktım, birkaç pencerenin arkasında suratlar vardı.

"Danie, nihayet!" Paul arabasının önünde duruyordu, annesinin kırmızı Peugeot'sunun önünde.

"Gelmene sevindim." Ona elimi uzattım, diğer elimi ise omzuna koydum.

"Lafı bile olmaz, Danie." Bagajı açıp çantamı aldı.

"Burada olduğumu nereden biliyorsun? Ben kimseye..."

"Annen, Danie, annen söyledi." Bagajı çarparak kapattı ve arabaya bindik. "Neden bize hiçbir şey söylemedin?"

"Ah, biliyor musun, yalnızca dört hafta için..."

Paul motoru boğdu ve yeniden çalıştırdı, sonra yola koyulduk. Rusların çok sevdiği tarlalar boyunca gidiyorduk.

"Annen arabayı aldığını biliyor mu?"

"Tabi" dedi Paul, "ama arabayı vermeseydi de..."

"Kendin alırdın, değil mi? Veya başka bir arabayı."

Paul başını salladı ve gergin bir şekilde yola baktı. Kar yağmaya başlamıştı, silecekleri çalıştırdı. "Siktiğimin kışı" dedi. Paul daha hiç araba çalmamıştı. Biz Fred ile birlikte iş üzerindeyken, yanımızda durmuş ve bizi seyretmişti. Onu birkaç kere direksiyona oturtmuş fakat aslında bunu ikna vasıtasıyla yapmıştık; her seferinde arabayı o denli yavaş ve dikkatli kullanmıştı ki aynasızların bu yüzden bizi durduracağından korkmuştuk.

"Senin için, Danie" dedi Paul, "senin için gerçekten bir araba..."

"Biliyorum, Paul" dedim.

"Annem sana selam söylememi istedi" dedi Paul.

"Teşekkür ederim" dedim. Yalan söylediğini biliyordum. Annesini tanıyordum.

"Danie, baksana... söylesene... ah, yok bir şey." Keskin bir viraj, Paul arabayı ikinci vitese aldı.

"Ne var, haydi, konuş!"

"Yani, ne sorulduğunu bilirsin... orada kötü şeyler yaşamadın, değil mi?"

"Ah, Paul, hepsi yalnızca dört haftaydı." Bir sigara yaktım ve camı bir parça aşağıya indirdim.

"Bana da bir tane verir misin, Danie?"

Sigaramı ona uzattım ve kendim için bir tane daha yaktım.

"Ama arabada fazla içemeyiz, annem yüzünden, anlarsın..."

"Tabi" dedim, "ayrıca şehre gelince bir güzel havalandırırız."

Bir tabelanın üzerinde "Leipzig 42 km" yazılıydı.

"Yani öyle fazla bir baskı hissetmedin, çok kötü değildi."

"Hayır, kahretsin, söyledim sana. Yaz kampı gibiydi, aptalca bir yaz kampı gibi."

Paul camını açtı ve yarısı içilmiş sigarasını dışarıya attı. Ona dev adamdan anlatabilirdim veya biraz önce suratını dağıttığım yeni gelenden veya yalnızca biraz deli olan ve birkaç gün önce hücresini darmadağın eden saralıdan. Birkaç tipin saralıyı duşun altına sürüklediğini de anlatabilirdim ve... saralının koridorda nasıl bağıra çağıra ve etrafa suları saçarak durduğunu.

"Kahretsin!" Paul sert bir şekilde frene bastı ve sonra vitesi küçülttü.

"Öndeki serserinin neden böyle frene asıldığını anlayamadım!"

"Belki de yolda bir hayvan vardı."

"Kışın ortasında mı, Danie?"

"Bir kedi, belki de bir kedidir veya bir tilki."

"Baksana, bu akşam bir şeyler içelim mi? Diğerlerine de söyleyebilirim. Belki Goldie'de falan."

"Tabi" dedim, "tabi, neden olmasın."

Benim Tüm Kadınlarım

Beni dışarıya bıraktıklarında orada değildi. Büyük kapının önünde duruyordum ve çantamı karın içine koymuştum, sonra Paul'ün bana doğru koştuğunu gördüm.

"Danie" diye bağırdı, "ulan, Danie!" Kucaklaştık, omzunun üzerinden park yerine baktım.

Hayır, orada değildi, yine bir kıştı ve geçen kış burada bana veda etmişti. Nefesimiz kesilene kadar kucaklaşmıştık ve ancak gözyaşlarım yok olduktan sonra onu bırakmıştım.

Paul "Nasılsın?" diye sordu. "İdare eder" dedim, hâlâ geçen yıl karın içinde durduğu ve birkaç gün sonra bile pencereden bakarken ayak izlerini gördüğümü sandığım park yerine bakıyordum.

Tanrım, küçücük ayakları. Her gece küçücük ayaklarını düşünmüştüm, minnacık bir prensesinkiler kadar küçük ve narin olan, pembe-beyaz parmaklı ayaklarını. Her gece küçük ayaklarını düşünmüştüm, onları avucumun içine alabilir ve herkese karşı koruyabilirdim; her yerim ağrıyana kadar küçük vücudunu hayal ediyordum. Bazen yukarıda uyuyan yetmiş iki numaranın ayakları yataktan taşar ve aşağıya sarkardı, onları görünce bütün hayallerim mahvolur ve ter kokan ayaklarının bütün parmaklarını teker teker kırmak isterdim.

"Biliyor musun" dedi Paul, "gelemedi..."

"Tamam, tamam" dedim, sonra birlikte park yerine doğru yürüdük, Paul'ün arabasına. Çantamı Paul taşıyordu.

Şehre geri dönüyorduk. Ne zaman çıkacağımı yalnızca Paul'e yazmıştım. Elbette o da biliyordu. İlk aylarda sık sık ziyaretime gelmişti. Başlangıçta her şey yolundaydı. Birbirimizi kucaklamış, öpmüş ve birbirimize dokunmuştuk, içeride mümkün olduğu kadarıyla. Kucaklaşırken kulağıma birçok kez "Lütfen artık yanlış bir şey yapma. Ben bundan böyle yalnız kalmak istemiyorum" diye fısıldamıştı. Ben de siyah saçlarının kokusunu içime çekmiş ve "Söz veriyorum, artık olmayacak, seni seviyorum" falan diye geri fısıldamıştım ve söylediklerimde ciddiydim. Bu durumda bazen bir hastane odasında olduğumuzu, benim de sarhoş vaziyette merdivenden düştüğüm için bacağımı ve üç kaburgamı kırdığımı, bir hafta daha burada kalmam gerektiğini hayal ederdim. Üç ay sonra o kadar sık gelmemeye başlamıştı, geldiğinde ise bana farklı ve bir yabancıymışım gibi davranıyordu, karnımla boynum arasında her yerim ağrıyor ve ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Yemeğin nasıl olduğunu soruyor ve ilkbahar ve yaz havasından bahsediyordu, bu ise susmaktan daha kötüydü. Bazen elini alıyor ve yüzüme götürüyordum, bazen susuyor ve aramızdaki masaya veya dışarıda çubukların bulunduğu pencereye bakıyordu –pencerede kaç tane çubuk vardı acaba?– bazen ise fısıldayarak "Danie, lütfen, ben artık yalnız kalmak istemiyorum" diyordu.

Sonra gelmemeye başladı, mektuplar geliyordu, zamana ihtiyacı olduğunu, her şeyi düşünmesi gerektiğini, beni sevdiğini ve beni böyle görmenin kendisine acı verdiğini falan yazıyordu. Tanrım, onu artık göememek içimi o kadar çok acıtıyordu ki.

"Paul, oğlum, kadınlar ne yapıyor?" diye sordum ve bunu yaparken onun yüzüne bakmadım. Dışarısı karanlıktı, öğleden sonraydı ve arabaların farlarının yol tabelalarının üzerine düştüğünü görebiliyordum. Leipzig 24 km.

"Kadınlar" dedi Paul, "her zamanki gibi sapık."

Paul semtin ve belki de tüm şehrin porno kralıydı, sınırlar ötesi bir niteliği vardı. Tüm Leipzig'in otuz iki ve çevre köylerinin on sekiz video dükkânının üyesiydi. Tanımadığı tek bir sikiş pozisyonu veya cinsel sapıklık yoktu. Akla gelebilecek her şeyi görmüştü: Havyarlı ve şampanyalı seks oyunları, anal seks âlemleri, şehvetli Asyalı amcıklar, hamilelik sikişleri ve yaşlı sikişleri. Yalnızca çocuk pornosundan nefret ederdi. Eğer çocuk pornosu seyreden birisini yakalarsa, sikini keseceğini söylerdi. "Kadınlar yapmayı kendileri istemeli" derdi ve onun filmlerinde herkes istiyordu. Ona Porno Paul diyorduk ve benim haricimde çok az kişi yalnızca bir kez gerçek bir kadınla birlikte olduğunu biliyordu. On yedi yaşındaydık ve hepimizin sikinin derisinin yüzülmesine neden olan su perimiz Anna bir partide Paul'ü yakalayıp kendisiyle birlikte dış tuvalete kilitlemişti. Yarım saat boyunca pencereden veya lavaboya işemek ve kusmak zorunda kalmıştık, sonra Paul yavaş adımlarla merdivenlerden çıktı, pantolonu yok olmuştu ve yalnızca "Bir şekilde iğrenç" dedi.

Anna ilk ve son olmuştu. Aradan geçen seneler boyunca Paul başka hiçbir kadınla birlikte olmadı.

Anna. Anna'ya hiç âşık olmamıştım, belki birazcık geceleri sarhoş bir vaziyette evinin çatısında başı omzumda olmak üzere yatarken. Anna çılgındı, bir kuyu gibi içiyor ve semtteki herkesle yatıyordu. O zamanlar annem evde yokken bana gelmiş, gömleğimi bütün düğmeler odanın içinde uçuşacak bir şekilde yırtarak açmış ve sonra da beni yatağın üzerine ittirip üstümde kalanları

çıkartmıştı. Her şeyin ne kadar sıcak olduğuna inanamıyordum. Çıldırmış gibi yedi kere üstüme bindi, hep üstte oturmak istiyordu ve yalnızca bazen, bir şey içmemişse, ben üstte olurdum ve o zaman sessiz kalırdı.

Sonradan, benimle yedi kere yaptıktan sonra Pitbull'un bodrumuna gittiğini ve burada attığı çığlıkların üç bina öteden duyulduğunu öğrendim. Diğer çocuklara gitmesi beni rahatsız etmiyordu; o doymak bilmiyordu, bu içinde vardı ve bunu değiştirmeye çabalamanın bir anlamı yoktu.

Çok sonraları onunla bir yerde karşılaştım. Onunla her şey çok farklıydı. "Danie" derdi sessizce ve burnunu kulağımda hissederdim, "lütfen artık kötü şeyler yapma. Bırak tüm bu saçmalıkları." "Tamam" derdim, "söz veriyorum, ben seni seviyorum" falan ve söylediklerimde gerçekten ciddiydim.

Anna'yı artık neredeyse hiç görmüyor, yalnızca bazen Pitbull'un bodrumundan sesini duyuyordum. Bazen geceleri rüyamda evinin çatısını görüyordum ve rüyalarımda başı omzumda oluyordu.

Leipzig'teydik. Kar yağmıyordu. "Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu Paul ve gergin bir şekilde çamurlu yola baktı. "Beni anneme götür. Kaydım orada. Ayrıca, Paul, kimseye benim geri geldiğimi söyleme." Evlere, sokaklara ve sokakların kenarlarındaki arabalara baktım, sokak lambalarını, gözlerimi acıtan ışıklı reklamları ve bazen eskiden geceleri bağırıp çağırarak paramparça ettiğimiz aydınlık otobüs duraklarını gördüm. Başımı cama yasladım. Paul arabayı durdurdu. Arabadan indik, Paul çantamı verdi. "Danie" dedi, "çok sevindim, yani..." "Evet" dedim ve omzunu tuttum, "uğrarım." Arkamı döndüm ve yürüme yolundan annemin evine doğru yürüdüm. Paul'ün kapıyı kapatıp hareket ettiğini duydum.

Evin dış kapısı açıktı. Zile bastım, sağ taraftaki alttan üçüncü zile, zilin üstünde isim yazmıyordu, sonra merdivenlerden yukarıya çıktım. Birinci katta ışığı yaktım. Birisi arada geçen zamanı ampulleri değiştirmek için kullanmıştı. Annem açık kapının

önünde duruyordu. Üzerinde iyi bornozu vardı ve bacaklarını aşağıdan merdiven parmaklığından gördüm. Elinde bir bardak vardı. "Oğlum, oğlum, gel yaşlı annene." Çıktıktan sonra gördüğüm ilk kadındı, her şeyin farklı olmasını isterdim.

"Soğuk günlerde ateşli bir seks. 0173..."

"Şehvetli böceklerin tadına bak, ateşli ve keskin üç bayan."

"364 gün seks! 0170..."

Annemin şnapsından biraz içip gazete ilanlarını okuyordum. Annem yatak odasındaydı ve çekilen kapıdan nefes alıp vermesini duyabiliyordum. Telefonu masaya getirdim, iki bardak arka arkaya içtim, sonra birkaç numarayı aradım. Kaç yaşında olduklarını, saçlarının rengini, göğüslerinin büyük mü, küçük mü yoksa orta boy mu olduğunu, kilolarını –hayır göğüslerini değil– aşağısının tıraşlı olup olmadığını falan sordum. Böyle şeyler sormak garipti fakat buna mecburdum. Bir metre yetmiş beş? Tamam. Çok zayıf değil, hayır, çok kilolu da değil.

Büyük fabrikaların bakımsızlıktan çürüdüğü Plagwitz'e giden A otobüsünü aldım. Burada geceleri otobüsler ve sokaklar boş olurdu.

Zilin üzerinde "Meier" yazılıydı, ışığı arka arkaya beş kere yakarak bekledim, sonra bırakmak istememe rağmen bir sigara daha içtim, sigarayı bırakmaya dışarıya çıkarken niyetlenmiştim. Zile bastım, üç kere kısa, bir kere uzun, aynı bana telefonda söylediği gibi. Kapı açıldı, *ona* yalnızca birazcık benziyordu fakat bunun artık bir önemi yoktu, gerekli olan fanteziyi göstermek zorundaydım.

"Merhaba."

"Merhaba, içeriye gel."

Üstünde yalnızca bir tür mayo vardı, koridorda arkasından yürüdüm, içinde büyük bir yatak olan kırmızı ışıklı bir odaya girdik. Üstünde küçük bir müzik seti ve çift sıralı bir CD rafı bulunan bir masa da vardı, masanın önüne ise iki sandalye koyulmuştu.

"Otur ve ilkönce şu ceketini çıkar."

"Bir saati ne kadar?"

Şimdi çok sakindim ve yalnızca *onu* düşünüyordum, odadaki kırmızı alaca karanlık bana bunda yardımcı oluyordu.

"İki yüz" dedi, "buna oral seks dâhil, istersen sen de bende yapabilirsin ve en fazla üç kere ilişki."

"Tamam" dedim, "peki ya para..."

"Önceden."

Annemin küçük leylak rengi cüzdanını çıkardım, kendi cüzdanım olmadığı için ödünç almış ve içine kodes parasını koymuştum. Annemin yirmi markını cüzdandan çıkarmış ve şnaps şişesinin altına sıkıştırmıştım. Ona üç tane banknot verdim. "Sen soyun, ben şimdi geliyorum" dedi. "Sakın korkma" dedim, "on altı tane dövmem var." Dışarıya çıkarken gülüyordu. *Onun* gülüşünü duyar gibi oldum. Hep güldüğü gibi gülüyordu ve *onun* dişlerini görebiliyordum.

Tekrar içeriye girdiğinde "Gerçek adın ne, Michelle mi?" diye sordum. "Cleopatra" dedi ve yine *onun* gülüşüyle güldü. Ben soyunmuştum, şimdi o da çıplaktı ve teni parlıyordu. Önümde oturuyordu, memelerini yalarken vücut kremi tadı aldım. Memelerinin ucunu o kadar sert emiyordum ki, acıyacağından korktum fakat çok sessizdi. Bir parmağımı içine soktum, yüzümü amının dudaklarına sürttüm, sonra onu yalamaya başladım. Tanrım, bunun ne denli sıcak bir his uyandırdığını neredeyse unutmuştum. Hapşırdı ve sonra yine güldü, geriye yaslandım ve "Üzerine otur" dedim. "Yavaş ol." Yastıkların arasına uzanıp bir prezervatif çıkardı. "Okus pokus" dedi ve aşağıya eğildi.

Yetmiş üç numaralı otobüsle Paul'e, şehrin Doğusuna gidiyordum, her köşesinde garip anıların beni beklediği yere.

Paul evde yoktu. Zili birkaç kere çalmış, kapıya vurmuş ve adını seslenmiştim, sonra yine aşağıya indim. En alt katta ışık söndü ve ışık düğmesinin kırmızı noktasını ararken bir ses duydum. Hafif bir inleme. Bodrumdan geliyordu, sonra bodruma inen basamaklardaki ışığı da gördüm; bilmem neden ama hemen Paul aklıma geldi. Aşağıya indim, kapı açıktı ve hemen kapının yanındaki kömürlüklerin birisinin kapısı da açık duruyordu. Tavanda

bir ampul yanıyor, altında Paul oturuyor ve ağlıyordu, kömürlerin tam ortasında. Önünde bir tuvalet leğeni duruyordu. Ağlama, aya doğru uluyan bir köpeğin sesini andırıyordu.

"Paul" dedim, "oğlum, burada ne..."

Bana bakmadı. "Danie, ben kafadan hastayım."

"Saçmalama, sen de hepimiz gibi birazcık delisin."

"Hayır. Hayır. Kadınlarla hiçbir şey yapamıyorum. Senelerden beri."

"Biliyorum, ama..."

"İbne değilim. İnan bana ibne olmayı tercih ederdim. Hiç kimseyle bir şey yapamıyorum. Ve diğerleri, diğerleri hep gitti. Tanrım, o kadar boktan ki." Ne söylemem gerektiğini bilemiyordum. Tuvalet leğeninin önünde oturmuş ağlıyordu. "Sen gittikten sonra evi yıktılar. Geceleri gidip onları alıyordum."

Belki onu Michelle-Cleopatra'ya göndermeliydim fakat bunun da faydası olmazdı, hepsini denemişti.

"Haydi, gel" dedim, "biraz yürüyelim."

Eastside Story

Burada yokken rüyamda sık sık Eastside'ı gördüm, hayır, her gece değil çünkü rüyamda bazen kadınları veya günlük bir bilet ve bir sandık birayla Leipzig'i boydan boya tramvayla dolaştığımı görürdüm ve rüyamda bazen de küçük Walter'i ve hayatını iki kere kurtardığım geceyi görürdüm, geceler sonra buna rağmen birdenbire giden Walter'i; bazen de hiç rüya görmezdim fakat daha uyumadan önce rüyamda Eastside'ı göreceğimi bildiğim geceler olurdu, o zaman çok sevindiğim için uzun süre uyanık kalırdım.

Şimdi de rüyamda sık sık Eastside'ı ve o zamanları görüyorum ve Eastside zamanı bir yıl bile sürmemiş olmasına rağmen, o zamanın ve o zamana bağlı olarak meydana gelen pek çok ola-

yın gençliğimin en uzun süresini oluşturduğunu düşünüyorum ama yoksa o zamanlar henüz çocuk muyduk? Ve rüyamda o bir yılı görürken ve o zamanları düşünürken, o zamanlar bizden daha büyük hiç kimsenin bulunmadığını biliyorum.

Anger-Crottendorf'ta bir diskomuz vardı. O zamanlar on altı, on yedi yaşlarındaydık ve şehrin en genç disko sahipleriydik. Disko şehirden dışarıya çıkan Haupt Sokağı'ndaydı, çıkış tabelasının birkaç yüz metre önündeki eski şanzıman fabrikasında. Çatıdaki küçük kuleye çıkınca köyleri ve semtin öbür tarafındaki Doğu ormanını görebiliyorduk. Fabrikanın arkasında bir demiryolu imlası vardı ve bazen havalı tüfeğimizle yük trenlerine ateş ederdik. Pencerelerde hâlâ kalan cam parçalarına da ateş ediyorduk veya ucuz veya çalıntı kutu biraları pencere eşiklerine koyup boşalana kadar vuruyorduk. Demiryolu imlasında başlayan hat, bir makas üzerinden bir kapıyı geçerek rampaya varıyordu; oradaki her şeyi tamir etmek ve trenlerin yönünü değiştirmek istiyorduk çünkü bazı yük trenleri üst üste sıralar halinde araba taşıyordu ve biz arabaları sevdiğimiz için bunlara ateş etmiyorduk. Bazen Fred çalıntı arabalarını hangarlardan birine koyardı. Fabrika büyüktü, aynı küçük bir şehir gibi farklı bina, sokak ve yollardan oluşuyordu.

Şimdi artık fabrika yok, semtte eski halk fabrikasının yanında bir Shell istasyonu olmasına rağmen oraya bir Esso benzinliği diktiler. Tesadüfen Esso'nun önünden geçersem, bazen bira satın alıyor ve benzinliğin arkasında küçük bir masada oturup içki içen ayyaş Thilo'yu ziyaret ediyorum. Thilo kışın bile orada, kışın kafasında renkli püsküllü bir yün bere var ve soğuğa karşı şnaps içiyor. Oradan ayrılamayacağını söylüyor çünkü orası onun fabrikasıydı, bize orasını o gösterdi ve bizden çok önceleri fabrikanın bodrum ve hangarlarında oturup içti. Ayyaş Thilo küçük bir duvarın yanında oturuyor, bu duvar fabrikasından geriye kalan tek artık. Duvarın arkasında bir çukur var, fabrikanın pek çok bodrumundan geriye kalan bir çukur, ayyaş Thilo şimdi o çukura boş bira kutularını ve kışın da şnaps şişelerini atıyor, çukur yakında ağzına kadar dolacak. Ayyaş Thilo bildim bileli içer fakat kendisi

içmeye birkaç yıl önce anne ve babası öldükten sonra başladığını söylüyor. Tesadüfen buralarda olup onu ziyaret edersem, ona her seferinde bir bira ve küçük bir şnaps ısmarlıyorum çünkü o haklı, bize ilk defa fabrikayı gösteren o oldu, o olmasaydı binaların birisinde bir tekno diskosu açmak aklımıza bile gelmezdi. Bar zaten hazırdı, Thilo yapmıştı, yalnızca kendisi için, birkaç eski malzeme dolabını mekân boyunca yanlamasına üst üste yerleştirmiş ve tavana, üstünde "Thilo Bar" yazılı kartondan bir tabela asmıştı. Birkaç eski bar taburesi bile temin etmiş ve barın arkasına tuğla ve kalaslardan bir raf yapmıştı, rafın gözlerine birkaç şnaps şişesi yerleştirmiş ve şişelerin önüne de mumlar koymuştu. Anne ve babasının evi boşaltılırken, orada oturmuş içiyordu. Yığınla borçları vardı, mobilya ve değerli eşyalarına el koyulmuştu, Thilo bu nedenle bütün gün barında oturuyor ve içiyordu. Sanırım Sağlık Dairesi de Thilo'nun peşindeydi çünkü babası tüberkülozdan ölmüştü, ayyaşların yakalandığı tüberkülozdan, hastalığın Thilo'ya bulaşıp bulaşmadığını bilmedikleri için onu karantinaya almak istiyorlardı. Thilo'yu barında ilk kez ziyaret ettiğimizde, bunu bize Rico anlatmıştı, onunla konuşurken yanına fazla yaklaşmamaya çalışıyorduk, tüberküloz boktan bir şeydi. Thilo bize şnaps ikram etti, şişeden içtik çünkü bardaklar sanki içine işenmiş gibi gözüküyor ve aynı öyle kokuyordu. Onunla aynı şişeden içiyorduk fakat bunun bir önemi yoktu, şişenin içindeki orijinal Rus votkasıydı ve Thilo'nun tüberkülozunun bile Rus votkasına karşı hiçbir şansı yoktu.

Disko fikrinin kimden çıktığını hatırlamıyorum, belki Walter'di, belki de Mark veya Rico; bazen benzin istasyonunun arkasında ayyaş Thilo'nun yanında oturmuş içerken benim fikrim olduğunu düşünüyorum fakat esasında bunun doğru olmadığını biliyorum çünkü yalnızca "Eastside" adı bendendi ama bu daha sonraydı.

O zamanlar sık sık Connewitz'teki illegal tekno kulüplerine gidiyorduk, eski fabrikalarda veya yıkılması planlanan evlerde; buralar "Apple"daki kızların üzerinde daha az giysi olmasına rağmen "Apple"dan daha iyiydi, kışları da. İllegal kulüplerde arsız

kapı görevlileri ve dans eden karılarına bakınca sorun çıkaran tipler yoktu, zaten bunun için çok karanlıktı, sislerin arasında ve stroboskopların ışığında yalnızca kollar ve bacaklar, bazen de birkaç kafa görülebiliyordu. Sis yalnızca dans pistini değil, koridorları ve barı da kaplıyor ve sokağa bile taşıyordu. Aynasızlar neredeyse hiç gelmezdi. Mark o zamanlar hep "teknonun yeri bir fabrika hangarı veya bodrumdur" derdi, kendisi de teçhizatını geliştirmeye başlamıştı, ilkönce iki eski Doğu pikabıyla; sonra Karsten'in erkek kardeşi onun için tanesi iki yüz mark karşılığında iki kayışla döndürmeli HTE tedarik etmişti. Mark esasında daha kaliteli ve direk itmeli olduğu için iki Technics istiyordu fakat bunları Karsten'in kardeşi o kadar kolay temin edemezdi, yalnızca tanesi altı yüze, bu ise Mark'ın Leipziger Premium Pilsner bira fabrikasından veya Kaufhalle'nin arka avlusundan çalıp başkalarına satması gereken iki yüz adet boş bira sandığı demekti. İşe girişmişti de fakat aynasızlar onu iki defa enseleyince HTE'leri aldı. Her gün egzersiz yapıyor, bazen egzersizlere Walter de katılıyordu, biz diğerleri ise dinliyor ve bira içiyorduk, Mark'ın odasında sigara içmemize izin yoktu. Eğer annesiyle babası sorun çıkartırsa tesisatı ve pikapları toplayıp Pitbull'un bodrumuna taşıyorduk orada bizi kimse rahatsız etmezdi, yalnızca bazen Pitbull'un babası sarhoşsa ama daha o zamanlar Pitbull babasını kontrol altına almıştı. Bodrumunda küçük bir stroboskopu bile vardı ve tavanda çekiklerin elektro dükkânından ucuz fiyata aldığı ışıklar saçan plastik bir küre dönüyordu. Belki de kendi disko ve barımızı açma fikri Mark ve Walter aletlere asılıp biz de ışıkları söndürünce, stroboskopların parıltısı ve renkli ışıklar bira ve şnaps şişelerimizin içine düşünce ve sarhoş bir şekilde Pitbull'un köhne koltukları arasında dans ederken aklımıza gelmişti, alkol ve arada sırada aldığımız birkaç hap kafalarımızı terk ettikten sonra da orada kalmıştı.

"Eğer kendi kulübümüzü açarsak semtin en büyüğü oluruz" diyordu Rico. Gerçekten de semtin en büyüğü olduk, yalnızca bir seneliğine bile olsa ve yalnızca bizim semt değil tüm şehir kulübe geliyordu... fakat bu, daha sonraydı. Bugün ayyaş Thilo ile

birlikte benzin istasyonunun arkasında oturup bira içerken, her şey hâlâ orada: bodrum, bu arada çoktan ortalıktan kaybolmuş olan Connewitz'teki illegal kulüpler, fabrika, "Thilo Bar"...

Ayyaş Thilo, Rico barın üstüne çıkıp barın tabelasından Thilo'nun isminin yazılı olduğu parçayı keserek yere atınca söylenmişti. Ayyaş Thilo bugün bunun için hâlâ söyleniyor, o zaman ona bir bira ve küçük şnaps ısmarlıyor ve disko çalışmaya başladıktan sonra barın arkasında durup bira şişelerini açtığını ve Eastside Spesiyal Kokteyllerini (koyu rom, şnaps, *Jägermeister*, portakal suyu / şnaps, koyu rom, vişne suyu / köpüklü şarap, şnaps, limon dilimli cola) hazırladığını hatırlatıyorum, ben bunu yapınca Thilo gülümsüyor ve mutlu oluyor. Barını ve barın arkasında sakladığı havalı tüfeğini elinden almamıza rağmen, Thilo o zamanlar da mutluydu, Thilo devasa fabrikada artık yalnız olmadığı ve bize diskonun düzenleme ve döşenmesinde yardım edebildiği için mutluydu, ona bar bölümünün bir tür genel yetkilisi olduğunu söylüyorduk. Semtin kullanılmayan eşya çöplüklerinden topladığımız koltuk, sandalye ve masaları bir el arabasının üzerinde fabrikaya çekmesine de izin veriyorduk. Bir seferinde el arabasının üzerine sığmayan kocaman bir kanepe bulmuştuk, durumu Fred'e söyledik ve Fred o gece arabalarından birisiyle geldi, dört kişi kanepeyi arabanın üstüne yükledik ve sonra çok yavaş bir şekilde fabrikaya geldik, sokaklar boştu, hiçbir aynasıza rastlamadık. Aynasızlar dükkân çalışmaya başladıktan sonra geldi. Kimse onları davet etmediği halde daha ilk gece, ilk partiye geldiler. Mutlaka tüm şehirde dağıttığımız el kâğıtlarını görmüş olmalılardı, "Eastside – the new location in L. E." Altı yüz el kâğıdını plak dükkânlarında, birahanelerde, diskolarda, "New Yorker"de dağıtmıştık fakat Leipzig Anger-Crottendorf'taki yerimize altı yüz kişi gelmedi, belki elli kişi ve aynasızlar. Semtin aynasızlarını tanıyorduk, Güneydoğu karakolunun aynasızlarını fakat bize yalnızca "Biraz daha sessiz olun ve hadise çıkarmayın" deyip ortalıktan yok olmalarının nedeni kesinlikle bu değildi çünkü aslında herhangi bir şekilde herhangi bir hadise çıkartmakta uzman olduğumuzu biliyorlardı. Ama esas hadisenin par-

tiyi iptal ederlerse çıkacağını da mutlaka biliyorlardı ve böylece arabalarına binip avluyu terk ettiler.

Hayır. Eastside'ın bu ilk gecesinde hiçbir aynasız yoktu, olamazdı da zaten çünkü anayola çıkan büyük kapılar zincirlerle ve asma kilitlerle kapatılmış, belediyenin adamları birkaç gün önce gelip "Giriş yasaktır – Ebeveynler çocuklarından sorumludur" yazılı bir tabela asmıştı; kapıları ancak Fred'in aletleri arasında bulduğumuz bir cıvata makasıyla birkaç hafta sonra ikinci parti için açabildik, o ilk akşam gelenler arka taraftan rayların üzerinden geçmek zorunda kaldı.

Bazen böyle, bazen de başka türlü hatırlıyorum, bazı rüyalarımda aynasızlar ilk akşam geliyor, her ilk akşam, bazı rüyalarımda ise hiç gelmiyorlar ve bazen tesadüfen benzin istasyonunun yanından geçer ve ayyaş Thilo'yu ziyaret edersem, Thilo bana her şeyin nasıl olduğunu anlatmak zorunda kalıyor. Ona birkaç bira ve küçük bir şnaps ısmarlıyorum çünkü resimlerin gelmesi için içmek zorunda.

Thilo "Aynasızlar rayların üzerinden hiç gelmedi" diyor, "aynasızlar ikinci sefer kapıdan geldi. Rayların üzerinden aynasızlar değil, başkaları geldi. Bir sürü insan." Fakat rayların üzerinden karanlıkta tökezleyerek yalnızca elli, belki altmış kişi gelmişti ve fabrikada müzik oldukça gürültülü olmasına rağmen zaman zaman bir trenin takırtı ve gıcırtılarını duyabiliyorduk, bütün gece boyunca raylardan geçerken birisinin ezileceğinden korktuk. Ama bir sürü insan fazlasıyla içmiş olmasına rağmen kimse ezilmedi, belki de bunun nedeni bazılarının karşılarında karanlık demiryolu imlasını ve arkada müziğin yankılandığı fabrika binasını görünce gerisin geriye dönmüş olmasıydı. Walter o gün "İşte Underground, bu" diyordu, "rayların üzerinden, trene dikkat, sonra pisliğe bata çıka ve en sonunda parti. Aynı Idylle'deki gibi bir Underground."

Ve Walter haklıydı çünkü "Idylle" örnek aldığımız yerlerden birisiydi. "Idylle" Leipzig-Connewitz'te eski bir villada çalışan illegal bir kulüptü. İçeriye alt kattaki dar bir tuvalet penceresinden giriliyordu, pencerenin önünde büyük bir çöp yığını vardı ve

içeri girmek isteyen herkes bu çöp yığınının üzerine tırmanmak zorundaydı. Connewitz'te ve şehrin güneyinde birçok illegal kulüp vardı, bunlardan birisi o denli köhneydi ki giriş biletinin üzerinde çökme tehlikesine karşı uyarı yapılıyordu; başka bir kulüp gerçekten de çöktü fakat neyse ki hafta içinde parti yokken. Biz devreye girinceye kadar hiçbir illegal tekno diskosunun "Idylle" gibi çılgınca bir girişi olmamıştı, sonra biz geldik ve insanlar, yük trenleri gece boyunca çalışırken rayların üzerinden geçmek zorunda kaldı.

İkinci parti için buna rağmen kapıların kilitlerini kırdık çünkü demiryolu imlasından geri dönenler özellikle kızlar olmuştu, ilk Eastside partisinde yaklaşık on kız vardı ve bu durum bu şekilde devam edemezdi, o zamanlar böyle düşünmüştük. Ayrıca 73 numaralı otobüs hattının durağı anayoldaydı ve tramvay durağı da fazla uzakta değildi, iyi bir ulaşım bağlantısı önemliydi. Fabrika alanındaki iki büyük girişin arasında bulunan kablo santralinin çelik kapısını da kırarak açmak zorunda kaldık çünkü belediyeden gelen pislik herifler uzatma kablolarımız ve bağlantı kutularımızı dışarıya çıkardığımız pencereyi duvarla kaplamıştı (yağmur yağdığında, avludan geçen bağlantılarımızı plastik poşetlerle korumamıza rağmen kısa devrelerin meydana gelmesinden çok korkuyorduk). Kablo santralinden uğuldama sesleri geliyor ve bir sürü lamba yanıp sönüyordu, babası elektrikçi olduğu için elektrik işlerinden biraz anlayan Walter bağlantılarla uğraşırken ellerine lastik eldivenler geçiriyordu. Sonraları, dördüncü partiden önce gerçekten de bir kısa devre oldu ve elektriğimiz gitti, bunu kendi kulüplerini açmış olan ve bizi sabote etmek isteyen Engel'in adamları yapmıştı; bir şantiyeden benzinle çalışan bir agrega temin etmek zorunda kaldık, neyse ki o zamanlar Doğu Leipzig'te yığınla şantiye vardı. Fakat ikinci partinin gecesindeki sorunu yaratanlar ne Engel'in adamları ne de "Biraz daha sessiz olun ve hadise çıkarmayın" deyip arabalarına binerek avluyu terk eden aynasızlardı.

Markkleebergliler o gece geldi. Her şeyi ilk geceye göre daha iyi yapmış olmamıza aldırmaksızın ortalığı kırıp döktüler. El

ilanlarını yeşil bir kâğıt üzerinde çoğaltmış ve daha fazla kanepe tedarik edip daha fazla kokteyl çeşidi icat etmiştik. Daha kaliteli bir müzik seti ödünç almıştık ve HTE yerine Technics pikapları kullanıyorduk. Tanınmış bir DJ bile getirmiştik, Leipzig-Kleinzschocher'de müzik yapan Frog. DJ Frog "Oasis"de takılıyordu, Leipzig'in ilk tekno kulübünde, illegal olmasa bile en az o kadar iyi olan bir kulüp. Bize iki kâğıda patlamıştı, Markkleebergliler geldiği için erken ayrılmak zorunda kalmasına rağmen, buna değerdi. Şüphesiz plaklarının (gerçekten çok plağı vardı) ve kızlarının (yanında üç abla getirmişti, kısa parlak elbiseler içerisinde gösterişli amcıklar) zarar görmesinden korkmuştu ama herhalde en fazla arabasının zarar görmesinden korkmuştu (motor kapağının üzerinde iki küçük Amerikan bayrağı bulunan bir Cadillac kullanıyordu, bu kadar uzun ve devasa bir motor kapağı hiç görmemiştik, benzin pahalılaşınca arabayı satmak zorunda kaldı). DJ Frog'un nasıl kaçtığını görmedim fakat daha sonra birisi bana çığlıklar atarak ve "Kaçın, Tanrı aşkına, hepiniz kaçın!" diye bağırarak fabrikanın avlusunda koştuğunu ve üç amcığıyla birlikte kaçarken plak sandığından kayan birkaç plağın çamura düştüğünü anlattı. Fakat Markkleebergliler DJ Frog'u ve plaklarını rahat bıraktı, ayrıca üç amcığına da bir şey yapmadıkları gibi, Cadillac'ı da bir çizik bile almadı (belki park yerinden çıkarken) çünkü şehirde herkes DJ Frog'u tanıyor ve saygı duyuyordu. Ne de olsa Frog, güvenlik elemanları da olan bir kulübe sahipti ve pek çok bağlantısı vardı ve bu bağlantılar bir şekilde her seferinde yeraltına inerdi ve yeraltıyla hiç kimse karşı karşıya gelmek istemezdi, Markkleebergliler bile.

Bizim de bir tür güvenliğimiz vardı: Kapıdan sorumlu olan ve parayı toplayan Rico ile Engel'in çevresinden birkaç tip. Kendimize ait bir kulübümüz olduğu için, bu tipler bize birdenbire çok dostça davranmaya başlamıştı ve her konuda yardım etmek istiyordu. Artık bir ismimiz vardı ve semtte bize saygı gösteriliyordu fakat bunu Markkleebergliler bilmiyordu ve bilseler bile umursamazlardı. Zaten Markkleebergliler bizim semtten de değildi, eğlenmek, içmek ve dans etmek için Leipzig-Markkleeberg'ten

tramvayla yalnızca on beş dakika süren uzun yolu geride bırakıp bize gelmişlerdi. Ama eğlenmedikleri gibi, içip dans da etmediler, pislik herifler her şeyi kırıp döktüler: Barı, mobilyaları, Mark'ın videosuna ve Donald Duck video filmleri de dahil olmak üzere barın arkasına yerleştirdiğimiz eski televizyonu ve yığınla bira ve şnaps şişesini.

Neyse ki olaylar başlayınca bir sürü bira, şnaps ve cola şişesini, kendilerini savunabilmeleri için bardaki adamlara dağıtmıştım fakat çoğu kendisini savunmayıp toz oldu, şişelerle birlikte tabii. Onları biraz anlayabiliyordum çünkü dışarıda avluda en az otuz tip ellerinde cop ve beysbol sopalarıyla bekliyordu. Markkleebergliler olay çıkarmadan önce yalnızca on kişiydi. Giriş ödemişlerdi ve hatta Rico onlara grup indirimi yaparak yalnızca kırk papellerini almıştı, sonrasında dükkânı beğenmedikleri için paralarını geri istediler.

Cümbüş yaptığımız bina iki katlıydı, giriş katında çöplerimizi attığımız eski bir çamaşır odası, birinci katta bar ve barın üzerinde de o gece tıklım tıklım dolu olan –DJ Frog gerçekten çok iyiydi– dans pisti bulunuyordu. Her yerde mumlar yanıyordu, en az yüz mum, merdivenin basamaklarında, pencere eşiklerinde, masaların üstünde ve barda. Sis makinesi en yüksek devirde çalışıyor ve sis dans pistini ve merdivenleri sarıp dışarıya avluya kadar taşıyordu. Eski radyatörleri, tavandaki boruları ve odaların içindeki sütunları alüminyum folyoyla kaplamıştık, bunların üzerine mumların ve Mark'ın evden ödünç aldığı Noel süslerinin lambalarının ışığı yansıyordu. Barda kırmızı ve leylak rengi ampullerin ışığı parlıyordu ve ayyaş Thilo anne ve babasının hacizli evinden kurtardığı (maalesef dolu olmayan) viski şişesi koleksiyonunu barın arkasında tüm duvarı kaplayan rafa dizmişti. Barın diğer duvarlarına metal dolaplar yerleştirmiş ve bunların üstüne çeşitli tekno partilerinin afiş ve el ilanlarını yapıştırmıştık. Dans katının duvarları, gençlik kulübünden organize ettiğimiz püskürtücülerle yapılan grafiti sanat eserleriyle doluydu. Ve Markkleebergliler her şeyi kırıp döktü. Partiden birkaç gün önce biraz içtiğimiz ve dağıtmak istediğimiz için biz kendimiz bazı eşyaları parçalamış, masa

ve sandalyeleri kırmış ve birkaç dolap ve kanepeyi pencereden aşağıya atmıştık fakat bu sayılmazdı çünkü burası bizim kulübümüzdü ve ayrıca da her şeyi yeniden tamir etmiştik.

Belki de Markkleeberglilere, daha henüz on kişiyken kırk papellerini geri vermeliydik ama biz iş adamıydık ve bir kulüp işletiyorduk ve bunun sonunun nereye varacağını düşünmek zorundaydık, zaten bir sürü insanı para almadan içeri bırakıyorduk, Engel'in adamlarını, Karsten ve erkek kardeşini, Fred'in yığınla arkadaşını, Pitbull'un yığınla arkadaşını, göz koyduğumuz yığınla hatunu... Fakat belki de Rico ve adamları Markkleebergllileri, daha henüz on kişiyken dayakla tehdit etmemeliydi ama biz işadamıydık ve bir kulüp işletiyorduk ve birisi sorun çıkardığında sert davranmak zorundaydık, yumuşamaya başlarsak bunun sonu iyi olmazdı. Sonra yine geldiler, belki bir saat sonra ve şimdi otuz kişiydiler. En az.

O gece her şeyin nasıl olup bittiğini artık tam olarak hatırlamıyorum, bildiğim tek şey barda birdenbire elimde iki şişe olmak üzere tek başıma durduğum ve aşağıdaki avludan bir sürü gürültü ve bağrışma geldiği. Binadan nasıl çıktığımı da tam olarak bilmiyorum fakat herhangi bir şekilde enselenmeden çıktım, bardaki parayı külotumun içine tıkıştırmıştım, yalnızca banknotları, bozuk paralar çoraplarımın içindeydi. Sonra yalnız başıma sokaktaydım ve fabrikadan patırtı ve şangırtı seslerini duyuyordum, ağlamak istediğimi bugün hâlâ hatırlıyorum, kaldırıma oturup ağlamak istediğimi. Çünkü bu pislik herifler rüyamızı yerle bir etmişti. Yalnızca müzik setine ve pikaplara dokunmadılar. Mark ve küçük Walter bana daha sonra, Markkleebergliler merdivenden yukarıya gelirken, karanlık dans katının bir köşesine saklandıklarını anlattı, bütün bağlantı kutuları kırıldığı için binada elektrik yoktu, Markkleebergliler çakmaklarıyla etrafı aydınlatıp tam müzik setine de son darbeyi vurmaya hazırlanırken, içlerinden birisi "Yok, yapmasak daha iyi, set mutlaka DJ Frog'a aittir" demiş. Böylece DJ Frog, aslında çoktan üç parıltılı amcığıyla birlikte Cadillac'ının içinde hızla eve doğru yol alırken, bize yine de birazcık yardım etmiş oldu.

Ayyaş Thilo bazen o gece yapılan büyük karşı saldırıyı anlatıyor fakat böyle bir karşı saldırı olmadı. Aslında yine toplanmıştık, Rico oradaydı, Karsten ve kardeşi, Pitbull, gençlik kulübünün püskürtmecilerinden birkaçı ve ben; Böhland'ın, fabrikanın hemen yanında bulunan eski eşya ticarethanesinin çitinden defalarca öbür tarafa tırmanıp sokaktakilere demir çubuklar, sopalar ve iki eski araba tamponu uzattıktan sonra yine sokağa geri dönünce, bütün o silahların arasında tek başıma duruyordum. Ve sonra demir çubuklar, sopalar ve iki eski araba tamponu da yalnız kaldı çünkü Markkleebergliler fabrikanın, bizim fabrikamızın kapısından çıkıp üstüme doğru geldiğini görünce koşabildiğim kadar hızlı koşmaya başladım. Sonra aynasızlar aynı gece ikinci kez geldi, aynasızların geldiğine belki de ilk defa sevinmiştim.

Birkaç gün sonra Engel'in adamları, Rico, Fred, Karsten ve kardeşi ve Leipzig'in en büyük kilisesinde bile kavga etmeden bir arada durması mümkün olmayan birkaç tip toplanıp Markkleeberg'e gitti çünkü mesele yalnızca kulübümüz değildi, semtin namusu söz konusuydu. Ben onlarla gitmedim, Rico kapıdan sorumlu olması nedeniyle Eastside'ı temsil edeceğini söylüyordu. Daha sonraları Markkleeberg'teki büyük intikam hakkında bir sürü hikâye dinledik, efsanelerden bir tanesi heriflerin şefinin bir gözünün kör olduğunu söylüyor fakat Rico bize hiçbir zaman hiçbir şey anlatmadı.

Markkleebergliler bundan sonra hiç gelmedi fakat onların yerine aynasızlar sürekli gelmeye başladı ve bize karşı meskene tecavüz yüzünden bir sürü suç duyurusunda bulunuldu, partileri iptal etmedikleri sürece, bu bizi rahatsız etmiyordu. Bir takım tiplerle sürekli bazı sorunlar çıkabiliyordu ve artık biri barın arkasında ve biri de kapıda olmak üzere iki adet ucu delinmiş gaz tabancamız vardı, Rico rüyalarımızın yerle bir edilmesine izin vermektense birisini öldüreceğini söylüyordu. Ve bir seferinde gerçekten de birisini neredeyse öldürecekti, bunun hangi partide olduğunu hatırlamıyorum, Eastside 5 veya Eastside 6 ama artık şehirde tanınıyorduk ve bütün semtlerden gelenler vardı,

yalnızca DJ Frog artık bizde çalmak istemiyor, üç papeli bile reddediyordu. Fakat zaten ona ihtiyacımız da yoktu, Walter pikaplarda gayet iyiydi ve Mark da fena sayılmazdı, ayrıca gençlik kulübünden bizde çalmak isteyen ve bunun için para ödemeye hazır olan yığınla tip vardı. Karsten'in kardeşi artık Rico ile birlikte kapıda duruyordu çünkü fabrikanın başka bir binasında kendi kulüplerini açtıkları için Engel'in adamlarıyla yine ihtilaflıydık; oysa burası bizim fabrikamızdı, biz keşfetmiştik (ayyaş Thilo sayılmazdı) ve burada illegal bir tekno diskosu açmak fikrini ilkönce biz düşünmüştük. Fakat Rico sürekli olarak, karanlık bir köşede elinde bir bıçakla kimseden korkmayacağını söylemesine rağmen, Engel ve adamlarına karşı hiçbir şey yapamazdık. Ama Rico'nun Engel'i nasıl haklayacağına dair kafasını patlatmasına zaten gerek kalmamıştı çünkü Engel'in diskosu iyi işlemiyordu, yalnızca iki parti düzenlemiş ve bunlara da kendi adamlarından başka hiç kimse gelmemişti. Zaten mekânını boktan bir şekilde düzenlemişti, ne de olsa bizim gibi bir fanteziye sahip değildi ve yalnızca kendisinin semtin en büyüğü olduğunu göstermek istiyordu. Belki de o akşam o tipleri, bizim orayı biraz dağıtmaları için gönderen Engel olmuştu. Dükkân yine doluydu ve dans katının tabanı olan barın tavanı dans edenlerin adımları altında sallanıyordu; ayyaş Thilo bugün hâlâ bazı köşelerde alçının kanepelerin üzerine döküldüğünü söylüyorsa da, onun abarttığını düşünüyorum.

Pitbull o gece banknotları götürmek üzere birkaç saatte bir bodrumuna gitmek zorundaydı, bugün bunu ayyaş Thilo'ya anlatınca, benim abarttığımı söylüyor fakat bunun aynen böyle olduğunu adım gibi biliyorum. Ve olay çıkaran tiplerden bahsederken de hiç abartmıyorum, Markkleebergliler gibi otuz kişi değillerdi, on kişi bile yoklardı, sanırım yedi veya sekiz kişiydiler ve eğer normal tipler söz konusu olsaydı Rico ve arada sırada "Apple"ın kapısında da duran Karsten'in kardeşi onlarla başa çıkabilirdi fakat bu tipler dev gibiydi. Holiganlara, Lok-Leipzig holiganlarına benziyor ve zaten böyle davranıyorlardı. İlkin bardaki insanları itip kakmaya başladılar fakat kimse karşılık vermedi, o tipleri

gören herkes bunu beklediklerini biliyordu. Tam vazgeçtiklerini ve başka bir yeri karıştırmak üzere defolup gittiklerini düşünmeye başlamıştım ki aşağıdaki kapıda Rico'nun "Kahrolası pislik, geberteceğim seni!" diye bağırdığını duydum. Barı geçip merdivenlerden aşağıya koştum ve sonra birdenbire heriflerden ikisi üzerimde ve neredeyse kafam kadar büyük bir yumruk yüzümün önündeydi. "Hayır" diye bağırdım, "hayır. Nedir bu saçmalık, nedir bu kahrolası saçmalık!" fakat herifler vurmadı, neden vurmuyorlardı? Sonra Rico'yu gördüm, silah elindeydi ve bir kafaya dayalıydı. Tetik gerilmişti ve Rico'nun kolu titriyordu fakat namlunun alnına dayalı olduğu tip son derece sakindi. İki devin arasından kurtulup merdivenden aşağıya sendeledim, sonra Rico'nun yanındaydım ve... Sonra yalnızca büyük bir kargaşanın meydana geldiğini biliyorum, "Çek şu aleti, çek şu boktan aleti!" holiganlar silaha doğru hamle yaptı, birdenbire Rico'nun kolu önümde ve silah bendeydi, holiganlar Rico'nun işini bitirebilirdi ama bitirmediler. Yalnızca iki, üç yumruk, Rico yanıt verdi, Karsten'in kardeşi Rico ile holiganların arasına girdi ve ben avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım: "Kesin, kesin artık bu saçmalığı!" Pitbull merdivenden aşağıya indi, diğer silahı herkesin görebilmesi için pantolonunun beline sokmuştu ve holiganlar... holiganlar sakin kaldı. İçlerinden birisi yumruğuyla giriş kapısının camını kırdı, giriş kapısının camı tüm binada sağlam kalan tek camdı. Yumruğu kanıyordu, atardamarını kesmiş olmasını dilerdim, o zaman kimseye saldıramazlardı. Biraz daha bağırıp çağırdılar, korkuyordum ve silah elimdeydi ancak herifler gittikten sonra silahı emniyete aldım. İçimizden veya onlardan biri o anda yanlış bir şey yapmış olsaydı –belki telaşlı bir hareket veya ters yöne atılmış bir adım yeterliydi– o akşam herifin yumruğundaki kandan daha fazla kan akardı. Belki de o akşamı kurtaran kişi küçük Walter oldu, holiganlara iki altılı paket bira vererek, itibarlarını kaybetmeden gidebilmelerini sağladı.

Bu olaydan seneler sonra bile, Rico o gece silahı elinden aldığıma bozuluyor ve her şeyin kontrol altında olduğunu iddia ediyordu. Fakat silah elinde o herifin önünde dururken yüzünü

görmüştüm ve tetiğe basmış olacağını düşünüyorum. Aslında yalnızca namlusu delinmiş bir gaz tabancasıydı fakat herifin tam alnına dayalıydı ve basınç doğrudan kafaya yönelik olurdu, bu durumda ise Rico kodeste her zaman yattığından daha uzun bir süre yatmak zorunda kalırdı.

Belki de Eastside'ın sonunun gelmesinin nedenlerinden birisi buydu, Rico ve kodes. Rico'nun bu duruma pek üzülmediğini sanıyorum çünkü kulübümüzde şehrin yarısı eğlenirken içerde yatmaya dayanamazdı.

Fakat her şeyi ve Markkleeberliler, holiganlar, Engel'in adamları ve Leipzig'in tüm aynasızlarının bile bir türlü alt edemediği hayallerimizi yerle bir eden nedenlerden birisi de uyuşturuculardı, siktiğimin uyuşturucuları.

Pitbull'du, Pitbull boktan malını Eastside'da satmaya başladı, sürekli olarak "Biz artık işadamlarıyız ve insanlara istediği şeyleri vermek zorundayız" diyordu. Haklıydı da, bize gelen bir sürü insan onun boktan malından almak istiyordu, ben bile arada sırada tadına baktım. Sonra Engel'in adamları rakip olarak gelip Pitbull'un fiyatlarını aşağıya çekti, yine hırgür çıktı. Sonra Walter ve Mark her partide Pitbull'un veya Engel'in malından almaya ve barla, girişle ve –eğer gelirlerse– aynasızlarla doğru dürüst ilgilenmemeye başladı, bu arada Rico da malın tadına bakıyordu, sonunda ben de arada sırada kullanmaya başladıktan sonra her şey... her şey çökmeye yüz tuttu. Engel'in adamları bara, girişe, her şeye burnunu sokuyor, karıları, arkadaşları ve kız kardeşleri için serbest giriş talep ediyordu, sonra paralar yok olmaya başladı, birbirimizi suçluyorduk ve her şey çökmeye yüz tuttu.

Kafalarımız artık berrak değildi, şehrin yarısı bize geliyordu, en büyüğü bizdik, meşhurduk, yalnızca semtte değil ve her birimiz, Rico, Mark, Pitbull, Walter ve ben şef olmak istiyorduk ve her şey çökmeye yüz tuttu. Artık partilerdeki hava da başlangıçtaki kadar iyi değildi, millet hâlâ hava aydınlanana ve kuşların ötmesi rahatsız edene kadar dans ediyordu fakat gelenlerin birçoğu da yalnızca kanepelerde veya arabalarında oturup Pitbull'un veya Engel'in pisliğinin tadını çıkarıyordu.

Sonunda aynasızlar da oynanan oyundan bıktı –"biraz daha sessiz olun ve hadise çıkarmayın"–, akşamları kapıları kimsenin içeriye giremeyeceği bir şekilde bloke etmeye başladılar, bize karşı işleme koyulan suç duyurularının sayısı giderek arttı, hiçbir zaman itiraf etmememize rağmen korkuyorduk; partilere yolladıkları sivil polisler Engel'in birkaç adamını enseledi, eğer biz kapatmazsak binalara el koymakla tehdit ediyorlardı; bir seferinde Rico ve Pitbull'u Güneydoğu karakoluna götürdükleri için Mark, Walter ve ben partiyi yalnız başımıza götürmek zorunda kaldık. Aynasızlar Doğu Leipzig'te, Anger-Crottendorf'ta ikinci bir Connewitz istemiyordu çünkü orada illegal kulüpler uzun bir zamandan beri kontrollerinde değildi. Fakat aynasızlar yine de herhangi bir şekilde oyuna dahildi, onlarla pazarlık yaptıktan ve partinin kurtarıldığını herkes anladıktan sonra, aynasızlar çekip giderken bizden daha büyüğü yoktu.

Ayyaş Thilo her şeyin kötüye gitmesinin suçlusu olarak bokçuyu görüyor fakat bu doğru değil, bokçu bize yalnızca şehirdeki bazı tiplerin ne kadar bitik ve sapık olduğunu gösterdi ama bunu zaten biliyorduk ve bokçunun aslında Eastside ile bir ilişkisi yoktu; o yalnızca, onu hiç görmememize rağmen orada, fabrikadaydı. Ayyaş Thilo'nun hep ondan bahsetmeye başlamasına karşın, ben bokçu hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum çünkü fotoğraflarını gördüm. Fotoğraflar bazen biz geldiğimizde barın veya masalardan birinin üzerinde duruyordu, mektuplarıyla birlikte. Bunların yanında çoğu zaman plastik torbalar da vardı fakat mektuplarında bize para teklif etmiş olsa bile, ona istediğini vermedik.

Sonra devam etmemiz artık mümkün olmadığı için her şeyi terk edip fabrikaya bir daha hiç geri dönmedik, yalnızca ayyaş Thilo her yer yıkılıncaya kadar barında tek başına oturmaya devam etti.

"Silberhöhe"

Eeee, Daniel diyor Bayan Seidel ve gözlüğünün üzerinden bana bakıyor, "evde durumlar nasıl?"

"İdare eder" diyorum, "gayet iyi."

"Annene güzelce yardım ediyor musun?"

"Evet" diyorum.

"Bu çok iyi" diyor, "bir izci her zaman yardıma hazır olmalı. Özellikle de ebeveynlerine..." Gözlüğünü düzeltiyor. "... annesine. Ödev defterini bana ver." Okul sırt çantamı açıp defteri ona uzatıyorum. Dolmakalemini alıyor –kırmızı mürekkepli olanı değil– ve içine bir şeyler yazıyor. "Bunu annene göster, sevinecek."

"Evet" diyorum, "teşekkür ederim." Ödev defterimi yeniden çantama koyuyorum.

"Rico'nun kolektifle yeniden bütünleşmesine yardımcı olduğunu duydum."

"Evet" diyorum, "evet."

"Bir izci her zaman yardıma hazır olmalı" diyor ve işaret parmağını kaldırıyor ama bunların hepsini biliyorum ve yeterince sık duydum, "fakat kendisine karşı da disiplinli olması lazım. Bir izci kendi performans ve hedeflerini de gözetmeli. Beni anlıyor musun, Daniel?"

"Evet" diyorum, "evet."

"Ve Rico'yu nedensiz bir şekilde yeniden beşinci sınıfa yerleştirmedik. Şimdi bize arzusunu göstermesi gerekiyor. Her şey yalnızca ona bağlı. Disiplinli bir şekilde yeni hedeflerine ulaşmalı. Ona bu imkânı tanıyoruz." Bana bakıyor, gözlüğünün burnunun ucuna düştüğünü görüyorum ve "Evet" diyorum.

"Onun senin dikkatini dağıtmasına izin verme." Birdenbire çok alçak bir sesle konuşmaya başlıyor ve başını neredeyse omzuna değecek bir şekilde yana eğiyor. "Hedeflerini düşün Daniel. Lütfen."

"Evet, Bayan Seidel."

"Tamam, Daniel şimdi gidebilirsin."

Sırt çantamı alıyorum. Bayan Seidel büyük sınıf defterini çantasına yerleştiriyor, sonra yazı masasının çekmecesini kilitliyor.

"Hoşça kalın, Bayan Seidel."

"Evet, Daniel, hoşça kal."

Sınıftan çıkıyorum, arkamda Bayan Seidel'in anahtarları şangırdıyor. Merdivenden aşağıya iniyorum. Avluya çıkıp arka binanın yanından spor alanına gidiyorum. Rico burada bazen turlarını atıyor veya yüz metreyi koşuyor, sürekli yeniden, bu, dayanıklılığı için iyi. Rico şimdi semt spor grubunda boks yapıyor. Birbirimizi eskisi kadar sık görmüyoruz ama bu durum bizim evdeki sıkıntıyla da bağlantılı.

Duvarın önündeki çimenlerde iki kız oturmuş güneşleniyor. Tel örgüdeki deliğin içinden sürünüp eve doğru yürüyorum. Köprünün arkasındaki köşede "Silberhöhe" var, babamın her za-

man gittiği birahane. Kapının önünde duruyorum. İçerden bir sürü konuşma ve bardakların çınlamasını duyuyorum. Babamın sesi geliyor: "Hey, Danie, içeriye gel ve bir limonata iç. Sonra annene benim birazdan geleceğimi söyle." Yavaş adımlarla üç basamağı çıkıp kapıyı açıyor ve "Silberhöhe"nin yarı karanlığına adımımı atıyorum.

Kupa dam, sinek as, maça papaz ve karo bacak. Renkli camdan mamul büyük iskambil kâğıtları kapının sağ yanında duvarda parıldıyor. Yavaşça yanlarından geçiyor ve babamı arıyorum. Fakat onu göremiyorum. Kalın purolar içen iki adamın oturduğu arka tarafta da yok; babam sigara dumanının içinde saklanmaz. Ayrıca o hep, şu anda dört adamın içki ve sigara içerek oturduğu, yuvarlak müdavimler masasında otururdu. Masanın ortasındaki ayağın üzerinde metal bir plaka var ve plakanın üzerinde büyük harflerle MÜDAVİMLER MASASI yazılı. Babam bir seferinde bana, burada yalnızca en iyilerin oturduğunu anlatmıştı ve o en iyilere dahildi fakat babam artık yok. Ve burada, evet burada oldu ama tam olarak nerede bilmiyorum. Babam bunu bana anlatmadı, büyük çantasıyla evden giderken de anlatmadı. Sürekli sorup durdum fakat bana anlatmak istemedi. "Bu, sana göre değil" dedi, "hayır, sana göre değil."

"Hey, ufaklık, ne arıyorsun burada, burası sana göre değil." Barın arkasında bir adam duruyor, uzatmış olduğu elinde buruşmuş beyaz bir bez var. "Buraya böyle tek başına giremezsin. Yoksa babanı almaya mı geldin? Annen mi gönderdi seni?" Gülüyor. Müdavimler masasındaki adamlar bana bakıyor ve sigaralarının dumanı gözlerimi yakıyor. Gözlerimi yere çeviriyorum. "Hey, sen, baksana, gel bakayım buraya" adamlardan biri eliyle beni çağırıyor, "sen şey... evet, evet, Horst'un oğlu, Horst'un ufaklığı. Ne yapıyorsun burada böyle yalnız başına, gel bakayım buraya." Yavaş adımlarla yanına gidiyorum, onu tanımıyorum, başında bir şapka var, kahverengi bir deri şapka, babam hiç şapka giymezdi. Sandalyesinin yanında duruyorum, elini omzuma koyuyor.

"Adın ne senin, oğlum?"

"Daniel."

"Evet" diyor, "evet. Horst'un oğlu. Herhalde babanın nerede..." Şapkasını ensesine doğru ittirip eliyle alnını kaşıyor. "Bakmak istiyorsun, nerede olduğuna bakmak istiyorsun. Öyle değil mi, oğlum..."

Sessizce "Evet" diyorum. Hepsi bana bakıyor, hiç konuşmadan, yüzümün kızardığını hissediyorum ama burası karanlık ve dumanlı ve yüzümün kızardığını göremezler.

"Peki, otur bakalım o halde!" Şapkalı adam yana kayıyor, birisi bir sandalye çekiyor. Sırt çantamı yere koymak istiyorum, şapkalı adam bana yardım ediyor ve sırt çantamı sandalyesinin altına sürüyor, sonra aralarında oturuyor, masaya bakıyor ve parmağımla masanın üzerine daireler çiziyorum. Babam "En iyiler, yalnızca en iyiler müdavimler masasında oturur" demişti, halbuki okulda artık o kadar iyi değilim ama adamlar bunu bilmiyor. "Baksana ufaklık, ben seni tanıyorum, seni çok iyi tanıyorum. Birkaç sene oldu. Futbol, kel kafa, hatırlıyor musun..." Adama bakıyorum, tam karşımda oturuyor ve saçları, saçları anneminkinden çok daha uzun. Uzun saçlı adam babamın iyi bir arkadaşı, onu bazen Chemie'nin maçlarında görürdük ve sonra kel kafanın küçük evinde. "Merhaba" diyorum.

"Merhaba" diyor uzun saçlı ve gülümsüyor, sigara paketinden bir sigara çıkartıp yakıyor. "Baban, oğlum, baban... Kaç yaşına geldin sen?"

Yaş günüme daha birkaç ay olmasına rağmen "On üç" diyorum.

"Vaaay" diyor uzun saçlı ve dumanı üflüyor, "baban konusu..." Yanımda birisi masaya vuruyor, o kadar güçlü vuruyor ki, irkiliyorum, bardaklar şangırdıyor ve yanımdaki bardaktan bira taşıyor, masaya vuran kişi şapkalı adam. Şimdi ayağa kalkıp bardağını havaya kaldırıyor. "Horst'un şerefine içiyoruz, Horst'un şerefine." Uzun saçlı ve diğer adamlar da doğrulup bardaklarını kaldırıyor. Ben yerimde kalıyorum.

"Hayır, bekleyin, olmaz."

"Nedenmiş, ne var hala?"

"Oğlan, yahu, oğlan..." Bardakları ellerinde olmak üzere aşağıya bana bakıyorlar. Başımı ellerime dayayıp ben de onlara

doğru gözlerimi kırpıştırıyorum. "Dieter, oğlana bir limonata veya öyle bir şey getir!" Adamlardan birisi bara doğru bir el hareketi yapıyor. Dieter bardaki adam, şimdi şişe ve bardakları şıngırdatıyor, arkamda ayak seslerini duyuyorum, sonra önüme bir şişe kırmızı limonata koyuyor. "Teşekkür ederim" diyor ve ona doğru dönüyorum. Elinde dolu bir bira bardağı var ve gülüyor. "Gerçek Thälmann teri" diyor, şimdi herkes gülüyor. Dieter bardağını havaya kaldırıyor. "Beyler" diyor, bardaklar tekrar havaya kalkıyor. Uzun saçlı bana başını sallıyor, limonatamı alıp ben de ayağa kalkıyorum. Dieter bir kez daha "Beyler" diyor ve herkes kolunu biraz daha öne uzatıyor ama ben limonatamı tutup göğsüme bastırıyorum. Şişe soğuk. Dieter "Horst'un şerefine" diyor, diğerleri "Horst'un şerefine" diye tekrarlıyor, "babamın şerefine" diye fısıldıyorum. İçiyoruz. "Ohhh!" Yeniden oturuyoruz, sandalyeler takırdıyor ve ayakları döşemeyi tırmalıyor. Dieter yanımdan masaya dayanıyor. Kocaman kıllı elleri ve sol kolunda büyük bir yara izi var. "Dinle oğlum, babanla ilgili..." Ona bakıyorum fakat o benim yanımdan masaya ve bardaklara bakıyor. "...yani, biliyor musun, biz... biz hiçbir şey yapamazdık. İmkânsızdı, gerçekten hiç... yani, biliyor musun, aynasızlar... polis, gerçekten hiçbir şey yapılamazdı, oğlum." Hâlâ yanımda masanın üstünde bulunan ellerine bakıyorum, iki parmak hareket ediyor ve tırnaklar ahşabı kazıyor. "Hey, Dieter, bir tur daha getir, birkaç tane de şnaps." Eller masanın üstünden yok oluyor, arkamda Dieter'in ayak seslerini duyuyorum, sonra barda şişe ve bardakları şıngırdatmaya başlıyor.

"Ya sonra" diyorum, "ya sonra...?" Şapkalı adama bakıyorum, uzun saçlıya bakıyorum fakat susuyorlar, uzun saçlı bardağına dokunuyor. Dieter barın arkasında bir şarkı mırıldanıyor ve biranın fıçı musluğundan tıslayarak aktığını duyuyorum. Dieter sessizce "Maria, Maria" diye şarkıyı mırıldanıyor.

"Peki, neden..." diyor ve diğer iki adama bakıyorum, birisinin gözlüğü var, şimdi gözlüğünü çıkarıyor, kenarları altın çizgili büyük, köşeli bir gözlük, gözlüğünü gözlerinin üstüne yerleştirip sonra tekrar çıkartıyor. "Hiçbir şey yapamazdık" diyor, "onu alıp...

öylesine alıp götürdüler. "Yooo" diyor yanındaki adam, adam yaşlı ve saçları beyaz, "yooo, öylesine değil. Direndi, oğlum, bunu bilmelisin, gerçekten karşı koydu." Elini yumruk yapıyor ve gömleğinin altından kolundaki mavi kartal dövmesi gözüküyor. Kartalın kanatları çok küçük, aynı bir serçeninkiler gibi. "Ama neden" diyor ve limonata şişemi masanın üstünde tıkırdatıyorum, "neden onu götürmek istiyorlardı, neden buna hakları var... öylesine götürmeye."

"Burası benim birahanem" diyor Dieter ve elinde bir tepsiyle masanın etrafında dolaşıp bardakları dağıtıyor, "fakat aynasızların neredeyse her şeyi yapmaya hakları vardır." Eskisi neredeyse dolu olmasına rağmen, önüme yeni bir şişe limonata koyuyor. "Burası benim birahanem" diyor Dieter yine, tepsiyi masanın üstüne koyuyor ve bir sandalye çekip yanıma oturuyor, "benim dükkânım..." kısaca duraksıyor, bara bakıyor ve yüzünün hafifçe titrediği hissine kapılıyorum. Kocaman eliyle alnını (ve çabucak gözlerini) siliyor. "Benim dükkânım, beyler, öyle değil mi?" "Elbette" diyor beyler, "senin dükkânın" ve bardaklarını ona doğru kaldırıyorlar. Dieter başını sallıyor ve tepsinin üstündeki son şnapsı alıp kafasına dikiyor. "Ve ben diyorum ki" boş şnaps bardağını aynı benim biraz önce limonata şişesiyle yaptığım gibi masanın üstünde tıkırdatıyor "ve ben diyorum ki, bu işi o pislik herif, o Lok pisliği başlattı. Öyle değil mi, beyler?"

"Elbette" diyor beyler, "o başlattı" ve bardaklarını Dieter'e doğru kaldırıyorlar. Şapkalı adam "Herhalde sen de Chemie taraftarısın" diyor ve kolunu uzatıp omzumun üstüne koyuyor. "Evet" diyor ve bir yumruk yapıp göğsüme bastırıyorum. Adamlar gülümsüyor, ben de gülümsüyorum fakat neden gülümsediğimi bilmiyorum. "O herif bir yardımcı polisti" diyor uzun saçlı, "yani yarı aynasız. Yardımcı polisin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Tabi" diyorum, "yarı aynasız." Herkes başını sallıyor. "Yarı aynasız." "Ve işte o herif" küçük şnaps bardağı Dieter'in yumruğunun içinde, bardağın kırılıp elinin kesileceğinden korkuyorum "yani işte o tip Chemie hakkında saçma sapan konuşmaya başlıyor. Herif zaten bir Lok pisliği." Uzun saçlı "Ve sen de

bilirsin ki, eğer birisi Chemie hakkında kötü konuşursa Horst delirir... yani sinirlenir.“ “Evet“ diyorum. Babam bazen gazetede Chemie ile ilgili kötü yazılar çıkınca spor sayfasını koparıp tuvalete veya kışın da sobaya atardı.

Şapkalı adam “Son kale“ diyor, “Dieter, biz bu pislik Lok semtindeki son kaleyiz.“ “Aynen öyle!“ Dieter şnaps bardağını yana koyup yumruğuyla masanın üstüne birkaç kez vuruyor. “Kahretsin, aynen öyle!“ Boş bardakları tepsiye koyuyor ve bara dönüyor. “Ve senin baban“ diye sesleniyor, “bizim Horst bunu savundu, anlıyor musun, ufaklık, tüm bunları savundu. Diğer adamlar “Evet, savundu“ ve “Aynen“ diyerek başlarını sallıyor. Limonata şişemi alıyor ve masanın üstünde ileri geri oynatıyorum. Dieter barın arkasından “Namusumuz“ diye bağırıyor, “bunlar bizim namusumuz!“ Ona doğru dönüyorum, bir elini yumruk yaparken, diğer eliyle bir sürü şişenin bulunduğu rafın üzerinde duvarda asılı olan üç yeşil-beyaz flamayı gösteriyor. Bunları babamın bana bir seferinde, onu eve çağırmaya gittiğimde gösterdiğini hatırlıyorum. Babam bana kaç kere şampiyon olduğumuzu ve kupayı kazandığımızı da anlattı, çok eskidenmiş, günün birinde yeniden şampiyon olacak veya kupayı alacağız, “ama sen“ diyor babam, “zaten dünyanın en büyük şampiyonlarından birisin.“

“Hatırlıyor musun“ diyor uzun saçlı ve kartallı yaşlıyı dürtüklüyor, “o zamanlar Bautzen'de...“ Yaşlı gülümsüyor ve “Tabi“ diyor, “hâlâ rüyalarıma giriyor.“

“Bautzen'de ne vardı?“ diye soruyorum.

“Hapishane“ diyor uzun saçlı, “bir kodes.“

“Kupa zaferi“ diyor kartallı yaşlı, “altmış altıda.“

“Altmış beşte değil miydi?“ diyor şapkalı adam.

“Yok, hayır“ Dieter üstünde bira ve şnaps bardakları ve bir şişe kırmızı limonata olan tepsiyi masaya bırakıyor, “o haklı, altmış altıydı, flamanın üstünden okuyabilirsin.“ Tekrar yanıma oturup limonatayı önüme doğru ittiriyor. Şimdi üç şişem var, limonataları önüme sıra halinde diziyorum.

“Baban“ diyor Dieter, “baban bunların hepsini bilirdi, yani Chemie ile ilgili seneleri, takım tertiplerini falan, bunların hepsi

onun şurasındaydı“ parmağıyla alnına vuruyor, “kimse eline su bile dökemezdi, hepsini biliyordu, oğlum, hepsini.“

Diğerleri “Biliyordu“ ve “Aynen öyle“ deyip başlarını sallıyor.

“Babanda yalnızca bu yoktu“ diyor Dieter ve elini yumruk yapıyor, “hayır, yalnızca bu değil.“ “Gurur duyabilirsin“ diyor uzun saçlı, “onunla gerçekten gurur duyabilirsin. Şimdi gitmek zorunda kaldığı için utanmana gerek yok. Nasıl olsa yeniden gelecek.“ Adamlar başlarını sallıyor ve bardaklarının içine bakıyor. “Gurur duyabilirsin, Daniel, tamam mı, gurur duyabilirsin!“

Limonatamı içiyor ve boş şişeyi tepsinin içine koyuyorum.

Dieter “Ve sonra“ diye fısıldıyor, adamların hepsi sessiz ve bardaklarının içine bakıyor, “sonra o yakında geri gelecek. Sonra burada oturacak... sonra onun için her şey bedava. Her şey.“

Babam on ay yok, annem ağladı, günlerce ağladı, binada kimsenin duymaması için sessizce. Hâlâ geceleri bazen onun sesini duyuyorum, boğuk, sanki birisi ağzını kapatıyormuş gibi. Yüzünü yastığın içine gömüyor, bunu biliyorum, yastık kılıflarında onun gözlerine benzeyen iki iz var.

“Kaç kişi“ diyor ve yeni bir şişe limonata alıp masanın üstündeki lambanın ışığına tutarak kırmızının içinden masanın etrafında oturanlara bakıyorum.

“Nasıl yani?“

“Kaç kişi?“ Şişeyi masanın üstüne vuruyorum, limonata köpürüyor ve kırmızı sıvı elime dökülüyor. “Aynasızlar... o tipler, babamın karşı koyduğunu söylediniz ve...“ Başımı ellerimin üstüne koyuyor ve önümde masanın üstündeki limonata gölüne bakıyorum.

“Yani... Daniel, kalabalıklardı, gerçekten kalabalıklardı.“ Uzun saçlının saçlarına bakıyorum, uzun saçlı konuşurken hareket halindeler. “Yani üç, dört kişi.“ “Daha fazlalardı“ diyor dövmeli, “en az altı, kesinlikle yedi.“ “Yedi kişi“ diyor uzun saçlı, “yedi aynasız, yardımcı polis veya öyle bir şey işte. O tip getirdi onları, o da yardımcı aynasızdı, arkadaşlarıymış, anlıyor musun, baban canına okuduğu için.“ “Canına tam okudu“ diyor Dieter yanımda, “hem de nasıl. Aynı bir profesyonel gibi. Çok fazla saçmalamıştı

o tip, saçma sapan konuşup durdu ve Horst da doğal olarak... yani doğal olarak birkaç tane patlattı..."

"Yooo, bir dakika, tam böyle değildi, tam olarak böyle değildi!" Şapkalı adam ayağa kalkıyor, sigarasını tutan eliyle havada hareketler yapıyor ve bu arada biraz kül bira bardağının içine düşüyor. Kül yavaşça dibe çöküyor ve bira köpürmeye başlıyor, küçük kabarcıklar bardağın içinde dans ediyor. "Şimdi, oğlum, o tip... yani ilk hareketi yapan o Lok pisliği oldu, öyle değil mi, beyler! Horst... Horst durup dururken kimseye sataşmaz, oğlum, bilirsin, Horst namuslu ve hakkaniyetli bir adamdır! İlkönce aynasız onun üstüne yürüdü. Dokundu ona, aniden dokundu ve göğsünden ittirdi. Bunu yapamazsın, yok, hayır, bunu Horst ile yapamazsın!" Etrafındakilere bakıyor, içinde kül olan birasından bir yudum alıyor ve yavaşça sandalyesine oturuyor. "Doğru" diyor Dieter, "aynen böyle oldu. Baban hemen girişmedi, herifi yalnızca ittirdi, şöyle biraz ittirdi, tamam mı. Fakat pislik herif bırakmadı. Onu dışarı atmak istedim, burası benim birahanem, benim dükkânım, onu dışarı atacaktım, yanında iki arkadaşı vardı, bardaki iki tipi hatırlıyor musunuz, bana vız gelir, burası benim dükkânım ama Horst, yani baban..." Gözlüklü yaşlı adam "Meseleyi kendisi halletmek istiyordu" diye sesleniyor, "baban namuslu bir adam. Hatta herife son bir şans bile tanıdı ve toz ol, Lok pisliği dedi."

"Evet. Toz ol, Lok pisliği" diyor adamlar ve gözlüklü yaşlı adam başını sallıyor. "Babana kimliğini gösterdi, sıçtığımın yardımcı polis kimliğini. Ama baban, Horst, umursamadı bile ve yalnızca toz ol, Lok pisliği dedi. Baban çok sakindi, her şey kontrolündeydi, hiçbir sorun yoktu, son derece sakindi baban, ilkönce kafayı çalıştırırdı, öyleydi baban." Herkes tekrar başını sallıyor ve Dieter masaya üç kere vuruyor. Bunun şans getirmesi için yapıldığını biliyorum ve ben de sandalyenin kolluğuna parmağımla üç kere vuruyorum. "Peki, ya sonra" diyorum sessizce, "peki, sonra?"

Kartallı ihtiyar "Bir aparkat" diye bağırıyor ve havayı dövüyor, "tertemiz bir aparkat! Baban herife öyle bir geçirdi ki herif res-

men havalandı, tam anlamıyla havalandı!" Ayağa fırlayıp birkaç kez daha havayı döverken bira bardağını deviriyor fakat yanında oturan gözlüklü adam bardağı yakalıyor ve böylece masanın üzerine yalnızca birazcık bira dökülüyor. "Yahu" diyor, "oğlum, Rudi, dikkat etsene." Ama Rudi onu dinlemiyor, yumruğunu yüzümün önüne tutup "Tam bir aparkat, oğlum, herif resmen havalandı, babandan büyüğü yok!"

Şimdi Dieter de ayağa kalkıyor, masaya dayanıyor ve aşağıya bana doğru bakıp gülümsüyor; fakat babam büyük çantasıyla evden giderken gülümsediği gibi gülümsüyor. "Hayır, Rudi" diyor, "hayır, unuttuğun bir şey var. İlkönce o Lok pisliğinin vurduğunu unuttun mu? Sağ bir direk, birdenbire, tam omuzdan" Dieter'in sağ kolu masanın üzerinden iki-üç kere hışırdayarak gidip geliyor ve Rudi bir adım geri çekiliyor, "şimşek gibi hızlıydı, leş kargası, benden daha hızlı, gerçekten oğlum fakat Horst, yani baban... yumruğun altına girdi, tam bir profesyonel gibi yumruğun altına girdi..." "Tam bir profesyonel gibi" diyor Rudi ve vücudunun üst kısmıyla sağa sola sallanıp birkaç kez eğiliyor, "ve sonra..."

"Sonra aparkat geldi" diyor uzun saçlı ve alnına düşen saçları eliyle yana çekip parmağıyla çenesini gösteriyor, "tam nokta vuruş. Açık bir meşru müdafaaydı, Daniel." Birasını alıp içiyor ve bir kez daha "Meşru müdafaa" diyor. Diğerleri de "Meşru müdafaa" diyor ve başlarını sallıyor. "Aynı Stevenson gibi" Rudi hâlâ vücudunun üst kısmıyla sağa sola sallanıyor, "yumruğun altına girip kontra çıkardı. Aynı Stevenson gibi."

"Stevenson artık senelerdir boks yapmıyor."

"Ne fark eder ki? Yine de hepsinden iyiydi. Ali'den bile."

"Ali'den iyiymiş, saçmalama! Tam bir zırva! Stevenson yalnızca boktan bir amatördü. Ali'ydi en iyisi, Ali."

"Ne maç olurdu ama! Ali ve Stevenson, Ali, Stevenson'a karşı!"

"Bırakın şu Ali'yi oğlum. Son halini gördünüz mü, yavaşlamış hem kafası hem de yumrukları. Neredeyse hiç konuşamıyor. Kafaya çok yumruk almış! Bırakın şu Ali'yi artık!" Şimdi hepsi kar-

makarışık konuşup duruyor, yalnızca Dieter sessiz, bana doğru aşağıya eğilip kocaman elini omzuma koyuyor. "Nakavt etti onu, tam anlamıyla nakavt etti. Ama o herif de bunu hakketmişti, anlıyor musun?"

"Tabi" diyorum. Dieter bira ve şnaps kokuyor, aynı babamın geceleri "Silberhöhe"den gelince koktuğu gibi, gözlerimi kapatıyorum.

"Adil bir dövüştü. Teke tek. Çenesini dağıttı ama adil bir dövüştü. Teke tek."

"Evet" diyorum.

"Ama sonra... Lok pisliğinin arkadaşları ve sonra aynasızlar. Artık adil bir dövüş değildi. Baban üstlerine yürüdü, cesur adam, korkmaz, bilirsin zaten."

Diğerleri hâlâ Ali ve Stevenson ve büyük dövüşler hakkında konuşuyor ama Dieter bana babamın büyük dövüşünü anlatıyor, gözlerimi kapalı tutuyor ve omzumda onun ağır elini hissediyorum. "... hiçbir şey ama hiçbir şey yapamadık, aldılar onu. Erkek gibi direndi ve onlara birkaç tane daha patlattı, müdahale etmek istedik, burası benim dükkânım, benim birahanem, araya girmek istedik ama zaten her şey... korkak değiliz oğlum, ben korkak değilim ama her şey bitmişti. Bana inanıyorsun oğlum, değil mi..."

"Tabi" diyorum ve omzumdaki el sağa sola hareket ediyor.

"Gel oğlum, benimle gel, sana bir şey göstermek... Chemie, bizim Chemie'miz." El yok oluyor, gözlerimi açıyor ve Dieter'in ağır adımlarla bara doğru yürüdüğünü görüyorum. Bana bir el hareketi yapıyor, ayağa kalkıyor ve yanına gidiyorum. "...işte şuraya yazıyorum, Maske'nin Sugar Ray karşısında sıfır şansı olurdu, on iki raunt, oğlum, on iki raunt..." Bara gidiyorum, arkamdaki sesler giderek uzaklaşıyor.

"Otur oğlum." Bir bar taburesine tırmanıyor (daha önce bir bar taburesine hiç oturmamıştım) ve ayaklarımı alttaki ayaklıklara koyuyorum. Dieter, gözlerinde bir sürü şişenin bulunduğu rafın önüne iki bira sandığı sürüyor ve sandıkların üstüne çıkıp çok dikkatli bir şekilde duvarda asılı olan flamaları alıyor, kolu-

nun nasıl titrediğini görüyorum, sonra flamaları barın üstüne koyuyor. "...biliyor musun, flamalarımı yıllardan beri oradan aşağıya indirmedim." Kumaşı okşuyor, sonra flamaları benim önüme doğru sürüyor. "Yirmi... yirmi yıldan beri, oğlum." Flamalar tozlu ve takım renklerinin içindeki beyaz birçok yerde sararmış. Flamalardan birisini elime alıp dikkatli bir şekilde ışığa tutuyorum. "Elindeki 1951'den" diyor Dieter, "orijinal şampiyonluk flaması. DAC şampiyonu. Yooo, hayır, 1951 Almanya şampiyonu, o yıl Kaiserslautern'den daha iyiydik."

Flamayı yeniden barın üstüne koyuyorum ve Dieter parmağıyla Chemie amblemine, harflere ve 1951 rakamına dokunuyor. "O zaman yedi yaşındaydım ve maça babamla birlikte gitmiştim. Sen kaç yaşındasın, Daniel?"

"On iki. Ama yakında on üç olacağım."

"O halde kesinlikle küçük bir kız arkadaşın vardır, değil mi?"

"Evet" diyorum, "ama gitti, artık burada değil."

"Çok azgındın herhalde" diyor ve başka bir flamayı eline alıyor, "bak, altmış dört, yine şampiyon olmuştuk." Flamanın alt ucuna küçük sarı bir kupa dikilmiş, oradaki kumaş neredeyse kupa kadar sarı olduğu için kupayı zorlukla seçebiliyorum. Dieter'e flamayı çamaşır makinesine atmasını söylemek niyetindeyim ama kesinlikle kumaşın çekmesinden korkuyor. "Burada tarih yazılı, anlıyor musun, o yıl patronları yenmiştik, en büyük bizdik, bunları okulda öğrenemezsin oğlum, tarih, gerçek tarih..." Barın üstüne bir şnaps bardağı koyuyor ve raftan bir şişe alıp dolduruyor. Bir süre bardağa bakıyor, sonra bardağı kafasına dikiyor. "Peki, neden, neden gitti?" Kimi kastettiğini bilmeme rağmen "Kim?" diye soruyorum, bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum. "Senin kız, küçük kız arkadaşın." "Ah, onu diyorsun." İşaret parmağımı küçük sarı şampiyonluk kupasının üstüne koyuyorum. "Artık yok. Çok... gerçekten çok güzeldi. Bitti." Dieter bardağını tekrar dolduruyor ve içiyor, sonra üçüncü flamayı eline alıyor. "Biliyor musun, oğlum, kadınlar konusu garip bir konu." Flamanın üzerinde BSG Chemie Leipzig – 1966 FDGB Kupa Şampiyonu yazılı. "Buraya da babanla mı gitmiştin?"

"Hayır, arkadaşlarımla. Lok'a karşı oynamıştık ama pislik Lok'a karşı değil, Lok Stendal, onlar iyidir."

"Dieter, bir tur daha. Ve şnaps!" Uzun saçlı yine ayakta ve bize doğru el işaretleri yapıyor. Dieter "Tamam" diye sesleniyor. Dört bardak alıp fıçı musluğunun altına tutuyor. Biranın beyaz ve sarı renklerde musluktan köpürerek aktığını görüyorum, bardakların içinde girdaplar oluşuyor ve nihayet Dieter bardakları tepsinin üstüne koyduktan sonra bira sakinleşiyor ve kabarcıklar uzun çizgiler şeklinde bardağın üstündeki köpüğe doğru yol alıyor. Dieter bundan sonra dört küçük bardak alıp sıra halinde tepsinin üstüne diziyor ve bardaklar dolup neredeyse taşana kadar şnaps şişesiyle üzerlerinden geçiyor. Şnaps su gibi gözüküyor, babam kahverengi şnaps içerdi, tercihen *Goldkrone*; fiyatı on dört elli olduğu için, *Goldkrone*'ye "üçe on var" adını takmıştı.

"Baksana, Dieter, bize iki büyük daha versene." İhtiyarlardan bir tanesi yavaş adımlarla bara geliyor, dudaklarının arasındaki puro sönmüş ama yine de kokusu bana kadar geliyor. "Seslenmen yeterli Frank, buraya kadar gelmek zorunda değilsin!" Dieter tepsiyi yine barın üstüne bırakıyor ve iki bardak bira dolduruyor. "Biliyorsun, Dieter, ciğerler, ciğerler!" Öksürüyor ve puro dudaklarının arasında sallanıyor. Bana doğru başını sallıyor, sonra iki bardağı alıp göğsünün önünde tutuyor ve yavaşça, diğer ihtiyarın oturup ortalığı dumana boğduğu masasına gidiyor. Dieter masaya doğru yürürken tepsiyi tek eliyle omzunun hizasında tutuyor, tepsi elinde son derece güvenli ve sakin, bardakların içindeki bira hareket bile etmiyor. Bayan Seidel bana bir dahaki sefere ne olmak istediğimi sorunca meyhaneci diyeceğim. Üç flamayı barın üstünde önüme diziyorum, ortadaki 1966 Kupa Şampiyonluğunu biraz daha üste yerleştirerek flamaların sıralamaya girenlerin madalyalarının takıldığı bir podyum gibi görünmesini sağlıyorum.

"Hoşuna gidiyorlar, ha?" Dieter dönmüş, boş bardakları barın arkasındaki büyük metal lavaboya daldırıyor.

"Tabi" diyorum, "flamalar çok güzel."

"Birisini sana hediye ediyorum" diyor ve bir kurulama bezi alıp bir bardağı kurulamaya başlıyor.

"Gerçekten mi?"

"Elbette. Kupa şampiyonluğunu beğendin, öyle değil mi?"

"Çok güzel" diyorum, "ama... sana lazım, bunu herkes görmeli, orada duvarın üstünde. Eğer Lok pislikleri gelirse..."

"Lok pislikleri artık buraya giremez, Daniel, babandan bu yana... ayrıca o flama çok uzun bir zamandır benimle birlikte ve artık başka bir yere gitmek istiyor, anlıyor musun." Gülümsüyor. "Ama kimseye çaldırmamaya dikkat etmen lazım, Daniel. Benden araklamak isteyen çok oldu, orijinal, onun için öyle yukarıya astım. Çok dikkat et!" "Tabi" diyor ve flamayı iki elimle birden tutuyorum, "bunu benden kimse çalamaz, hiçbir zaman. Teşekkürler, teşekkür ederim!" "Tamam oğlum, tamam, önemli değil, önemli değil." Diğer iki flamayı alıyor ve bira sandıklarının üstüne çıkarak rafın üzerindeki duvara asıyor. Kupa şampiyonu flamasının asılı olduğu yerde şimdi, üstünde bir çivi çakılı olan beyaz bir üçgen var. "Aynı şekilde yaparsın, tamam mı, yalnızca bir çiviye ihtiyacın var, odanda bir yere asarsın. Herkeste yoktur böyle bir flama, orijinal. Baban sevinecek, geldikten..."

Flama ceketimin cebi için çok büyük, yalnızca ucu sığıyor. Flamayı kazağımın altına sokuyorum. "Hey, hey, Chemie, hey, hey Chemie, hey, hey, Chemie yine gelecek / Hey, hey, Chemie yine gelecek, hey, hey, Chemie yine gelecek!" Arkama bakıyorum. Masadakiler şarkı söylüyor, ayaktalar ve bardaklarını yukarıya kaldırmışlar. "Hey, hey, Chemie, hey, hey, Chemie... Dieter, bir tur daha!" Dieter parmağını havada sallıyor ve bardakları doldurmaya başlıyor. Ayağa kalkıyor ve bardan birkaç adım geri gidiyorum.

"Baksana" diyorum, "benim artık gitmem lazım... eve gitmem lazım."

"Annen bekliyor, ha?" Şıkırdayan bardakları tepsinin üzerine koyuyor.

"Evet" diyorum.

"Eskiden sık sık Horst ile birlikte buraya gelirdi. Çok önceleri" diyor ve hâlâ şarkılar söylenen masaya doğru yürümeye başlıyor,

"hey, hey, Chemie, hey, hey, Chemie yine gelecek..." Onun yanında yürüyorum, tepsiyi masanın üzerine koyunca şarkıyı birdenbire kesiyorlar, uzun saçlı gülümsüyor, alnına düşen saçları geri ittiriyor ve tepsiden yeni birasını alıyor.

"Eeee, Daniel, her şey yolunda mı?"

"Evet" diyorum, "ama artık eve gitmem lazım."

"Yorgunsun herhalde, ha?"

"Yok, yorgun değilim, yine de gitmem lazım. Daha işim var."

"Yine geleceksin ama değil mi? Ne zaman istersen gelebilirsin."

"Kesinlikle" diyor Dieter, "her zaman gelebilirsin, bir limonata içmek için falan..."

"Tamam" diyorum, "burası çok güzel."

Adamlar gülümsüyor ve masaya bakıyor, şapkalı adam sandalyesinin altından sırt çantamı çıkartıp bana uzatıyor. "Bunu kesinlikle unuturdun, kabul et!"

"Kesinlikle" diyorum.

Dieter, uzun saçlı, şapkalı adam, gözlüklü adam ve dövmeli masanın yanına diziliyor ve onlarla el sıkışıyorum. "Unutma, oğlum, yine gel, baban, baban neredeyse her gün gelirdi."

"Biliyorum" diyorum.

Uzun saçlı elimi sıkarken "Annen" diyor ve saçları omzuma değecek şekilde aşağıya eğiliyor, "annene selam söyle, Adolf'tan, yok, hayır, uzun saçlıdan demen daha iyi olur."

"Tamam" diyorum, "söylerim".

"...ona, ona bir sorsana... şu anda öyle hep yalnız..."

"Tamam" diyorum, "ama ben varım. Ona hep yardım ediyorum."

"Bu, çok iyi, Danie. Ama bir sor bakalım... yani, bir uğrayabilirim, öylesine. Baban benim için neredeyse bir kardeş gibiydi. Yani, bir sor bakalım."

"Tamam" diyorum, "sorarım."

Omzuma vuruyor. "Sen iyi bir çocuksun, Danie." Bira bardağını alıp içinde kalanı bitiriyor. "Gerçekten sorarsın, değil mi, Danie?"

Sonra kapıdayım ve sokağa çıkıyorum. "Hey, Danie, beklesene!" Durup dönüyorum. Uzun saçlı arkamdan geliyor. Elini sallayıp gülümsüyor ve önümde duruyor. Dudağının kenarında bir sigara var. "Baksana, Danie..." konuşurken ağzının içinden duman çıkıyor, "biliyor musun, belki maça gidebilirdik, yani Chemie'nin maçına, Danie, ikimiz, iyi olurdu..."

"Evet" diyorum, "belki."

"Tabi, Danie, annene sor bakalım..."

"Annem maça gitmemi istemiyor, babamdan beri..."

"Demek öyle... belki de fikrini değiştirebilirim."

"Belki" diyorum. Yavaş adımlarla parka doğru yürüyorum. "Peki, kim birinci lige çıkacak?" Geri dönüyorum, uzun saçlı, kafasını kapıdan dışarıya çıkarmış. "Chemie" diye sesleniyorum. Gülüyor, el sallıyor ve içeride kayboluyor. Daha hızlı yürüyorum. Hava kararmaya başladı ve annemi düşünüyorum. Mutlaka yemek yapmıştır. Mutfakta durmuş bekliyor. Yemek soğumuş.

Eve koşuyorum. Dersler bitti ve koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum çünkü öğleden sonra "Silberhöhe"ye gideceğim, okulda bütün gün buna sevinip durdum.

Uzun saçlıyla ve babamın diğer arkadaşlarıyla "Silberhöhe"de limonata içtiğimi anlatınca, annem söylendi. "Oraya bir daha gitmeyeceksin" dedi, "fare kapanına bir daha gitmeyeceğine söz ver, orası zaten babanı da yedi bitirdi." Annem, babamın gittiği birahaneye, eskiden kendisi de gitmesine rağmen fare kapanı diyor. Oraya eskiden gittiğini Dieter anlattı, onun bilmesi lazım, ne de olsa kendi birahanesi. Babam gece gelip holde gardıroba ve raflara çarparak beni uyandırınca, anneme "İnan bana 'Silberhöhe*' aslında altın gibi bir yer" dediğini duyardım; annem yine de "Silberhöhe"ye fare kapanı demeye devam ediyor. Annem gerçekten çok öfkeliydi fakat ben "Uzun saçlının sana selamı var, sana selam söyledi" dediğimde birdenbire sessizleşti.

Dış kapıyı açıp merdivenlerden yukarıya çıkıyorum. Karşıdan Bayan Lieberwitz geliyor. "İyi günler" diyorum. "İyi günler Dani-

*. "Silberhöhe" Almanca'da "Gümüş Tepe" anlamına geliyor. (ç.n.)

el.“ Merdivende duruyor fakat ben yavaşça yanından geçiyorum. “Evde durumlar nasıl?“

“Fena değil.“

“Şimdi... bekle, hemen gitme. Annene söyle, eğer...“

“Evet“ diyorum.

“...yani eğer bir şeye ihtiyacı olursa, bana gelebilir.“

“Tamam“ diyorum.

“Peki, ya baban, yakında geliyor mu? Yani eğitimden demek istiyorum.“

“Evet“ diyorum, “yakında.“

Başını sallıyor. Merdivenlerden yukarıya çıkmaya devam ediyor ve Bayan Lieberwitz'in anahtarlarını posta kutusunda nasıl şangırdattığını duyuyorum.

“Eğitimde, babamız eğitimde“ annem bunu her yerde anlattı. “Kuzeyde, Baltık Denizi'nde; Horst, Kuzeyde Baltık Denizi'nde ve geri dönünce mühendisin bir basamak altında olacak.“ Bunu tüm semtte anlattı ve sokakta tanımadığımız insanlar bazen bize başını sallıyor veya selam veriyor veya annemin elini sıkıyor. Sırt çantamı yere koyuyor, açıyor ve içinden ev anahtarlarını çıkartıyorum. Kapıyı açıp arkamdan çarparak kapatıyorum. Annem henüz gelmemiş, gelmiş olsaydı söylenirdi. Ayakkabılarımı çıkarıyor ve küçük rafa kaldırıyorum. Mutfak kapısının yanında bir terlik duruyor, ayağıma geçiriyorum, diğeri ortalarda yok. Sırt çantamı odama götürüyor ve yatağımın üstünde asılı olan Chemie flamasına bakıyorum; kapının çerçevesine dayanıp bir-iki dakika boyunca flamaya bakıyor ve sonra mutfağa gidiyorum. Masanın üstünde bir çaydanlık dolusu çay duruyor. Bardağımda sabahtan kalan artık var, bardağa yeni çay koymadan önce artığı lavaboya döküyorum. Masaya oturup içiyorum. Merdivenden annemin çıkardığı sesler geliyor. Bazen dizi ağrıdığı için, yürürken sesler çıkartıyor. Hole geçiyorum. Kapıyı açmak istiyorum fakat annem anahtarı kilide soktu bile. Birkaç adım geri gidiyorum, kapıyı açıyor. Eşikte durup bana başını sallıyor, hol karanlık. Ayakkabı rafının yanındaki sandalyeye oturuyor. Yanında torbaların olmadığını görüyor ve sokak ayakkabılarımı giyip aşağıya, alışveriş torbaları-

nın durduğu posta kutularına iniyorum. Torbalar balık kokuyor. Çabucak yukarıya koşarken kapılara bakıyorum fakat bina sessiz. Torbaları mutfak masasının üstüne koyuyorum. Annem arkamda duruyor, o da balık kokuyor. Yana çekiliyorum, annem torbaları boşaltıp, içinde balığın olduğu büyük gazete kâğıdını masanın üstüne koyuyor. Babam gittiğinden beri, çalıştığı yerden eve her gün balık getiriyor. Odama gidiyorum. Yatağa uzanıp Chemie flamama bakıyorum. Bayan Seidel ve izci şefi flamayı görmedi çünkü onlar geldiklerinde flama henüz "Silberhöhe"de barın arkasındaki rafın üzerinde asılıydı. Eğer görmüş olsalardı, mutlaka bana oldukça büyük bir saygı duyarlardı, Leipzig'te gerçek Chemie taraftarlarına herkes saygı duyar. "...ve biz babanın, kolektifinde iyi ve disiplinli bir işçi olduğunu biliyoruz, sen de babanın gelince yeniden uyum sağlamak istediğini mutlaka biliyorsundur."

"Evet" diyorum.

"Ve o zamanlar Rico'nun yaptığı hataların aynısını yapmak istemezsin."

"Hayır" diyorum, "hayır."

Annem kapıda duruyor. Kalkıyor ve yanından geçip mutfağa gidiyorum. Masanın üstünde, içinde balık ve patatesler olan bir tabak var, oturuyorum. Balkon kapısı açık, annem dışarıya çıkıp sigara içiyor. Ringa balığını zorla yutmadan önce küçük parçalara ayırıyorum. Babam gittiğinden bu yana her gün balık var. Bazen balık fabrikasından şişman kadınlar yeni balık getiriyor ve annemle birlikte içki içiyorlar. Ev sonradan şarap, balık ve sigara kokuyor.

Annem balkonda "Orduya gitti demeliydim" diyor ve başını duvara yaslıyor, lokma genzime kaçıyor ve anneme bakıyorum fakat o beni görmüyor, "orduya gitti demeliydim. Yeniden askere alındı demeliydim... on ay eğitim, buna kimse inanmaz ki..." Sigarası çoktan söndüğü halde, sürekli çiçekliğe bastırıyor. Fakat babam şu anda Baltık Denizi'nde eğitimde ve babamı artık oradan ordu bile alamaz. Ayağa kalkıyor ve ringa balığıyla patatesleri çöp kovasına döküyorum. Annem hâlâ balkonda sigara içiyor

ve beni görmüyor. Çöp kovasını alıp kapıya gidiyorum. Yavaşça merdivenlerden aşağıya inerken sessiz olmaya çalışıyorum. Avlunun üzerinden çöp bidonlarına gidip birisinin kapağını kaldırıyorum. Dolu. Başka bir bidonun kapağını açıp çöpü döküyorum. Elimdeki çöp kovasının en altında iki kırık şarap bardağı vardı, bunlar şimdi bidonun en üstünde duruyor. Kırık parçaların üzerinde hâlâ birkaç kurumuş kırmızı damla gözüküyor. Şarap bardaklarını son defa geldiklerinde babamın iş arkadaşları kırdı. Babamın eğitimde olmadığını biliyor ve bunun için de bizi sık sık ziyaret ediyorlar, aynı balık fabrikasındaki kadınlar gibi, hepsi çiçek, şarap ve çikolata getiriyor. Babam buradayken bunu hiç yapmazlardı. Her seferinde babamın ne kadar iyi bir işçi olduğunu anlatıyor ve bazen gece geç saatlere kadar kalıyorlar. O zaman acıklı şarkılar söylemeye başladıkları için uyuyamıyorum. Bidonun kapağını çarparak kapatıyor ve yeniden yukarıya çıkıyorum.

Akşam oldu. Evin önündeyim ve dış duvar boyunca yukarıya bakıyorum. Pencerelerin çoğu karanlık, yalnızca üçüncü katta ışık var. İçeriye girip merdivenlerden yukarıya çıkıyorum. Evin kapısını açmadan önce ceketimi çıkartıyorum, ceketime "Silberhöhe"nin kokusu sindi.

"Eeee" diyor annem, "güzel miydi?"

"Evet" diyorum ve bana bir tane yapıştırıyor. Eli o kadar çabuktu ki, tokadın geldiğini bile görmedim. Annem eliyle çok becerikli, işte her gün balık ayıklamak ve paketlemek zorunda, her gün. Şırak! Bir tokat daha. Birkaç adım geri gidiyorum. "Hayır" diyor ve sonra çığlık atıyor, eli yine geliyor fakat dikkatliydim, bu sefer hedefi tutturamıyor. "Oğlum" diye bağırıyor, "neden gidiyorsun oraya, neden bana yalan söylüyorsun, neden yapıyorsun bu... baban!" Yüzü kıpkırmızı ve nefes alıp verişi çok hızlı, omuzları sürekli inip kalkıyor. Elimi uzatıyor fakat sonra tekrar indiriyorum. "Hayır" diye bağırıyor, "neden bunların farkında değilsin? Neden farkında değilsin bunların? Fare kapanı, hep o fare kapanı! Ve Chemie, o boktan Chemie'niz!" Ayakkabı rafının yanındaki sandalyeye oturup başını duvara yaslıyor. Yüzüm yanıyor. An-

nem güçlü. Soğuk elimi yanağıma koyarken elim titriyor. Annem şimdi çok sessiz. Yavaşça yanına gidiyorum. "Neden" diyor sessizce, "neden yapıyorsun bunu? Neden yapıyorsun bunu?" Elimi yeniden uzatıyorum, başını kaldırıyor. Şırak! Bir tane daha yapıştırıyor. Yerimde duruyor ve gözlerini kapayıncaya kadar gözlerine bakıyorum. Odama gidip kapıyı açıyorum. Flamam yok.

Dövmeci Thilo

Dövmeci Thilo ve ayyaş Thilo birbirini tanımıyor, bunun böyle olması çok iyi çünkü ayyaş Thilo içtiği zaman –ki neredeyse her zaman içiyor– saçma sapan şeyler anlatıyor ve insanların gıcığına gidip onları canlarından bezdiriyor.

Dövmeci Thilo fazla içmiyor, kodeste bırakmış. Daha yirmi yaşında bile olmamasına rağmen birkaç kez içeri girmiş ve kafasının şişirilmesinden hoşlanmıyor. Neden içeriye girdiğini tam olarak bilmiyorum fakat nedenlerin arasında darp da var.

Kendimi dövmeci Thilo'ya gagalatıyorum, dövmecilik konusunda, yalnızca bizim semtte olmamak üzere hatırı sayılır bir ismi var. Rico bana, dövmeci Thilo'nun yeraltından bile müşterileri olduğunu anlattı ve Rico da kendisini ona gagalatmış fakat

kodesteyken. Rico kodes hakkında fazla bir şey anlatmıyor fakat neredeyse tüm dövmecilerin oradan yetiştiğini biliyorum.

İlk dövmemi bana, on sekiz olduğumda Rico hediye etti, dövmeci Thilo'dan küçük bir alacağı vardı. Şimdi kolumun alt tarafında bir kertenkele var; annem "bu hiç çıkmaz" diye söyleniyor fakat adalelerimi gerdiğimde kertenkele hareket ediyor. Esasında bir Kızılderili istiyordum ve "Rudi Kırtasiye"deki bir dövme dergisinden bir numune resmini gizlice kopartarak almıştım bile, dövme dergileri oldukça pahalı. Dövmeci Thilo'nun evinde de bir sürü dövme dergisi var, yaklaşık yüz tane falan ve dergilerin içinde komple Kızılderili kabileleri bulmak mümkün ama bunu o zamanlar henüz bilmiyordum.

Dövmeci Thilo, Kızılderili yapamıyor, o zamanlar bunu da henüz bilmiyordum ve söylediğinde ilkönce yabancılara karşı bir alerjisi olduğunu düşündüm. Ama bu, teknik bir sorun. "Sikişmek gibi değil" dedi bana, "sikişirken her şey otomatik olarak olur, her şeyi kendiliğinden öğrenirsin" herhalde Kamasutra falan hakkında herhangi bir bilgisi yok, Kızılderililerle ilgili olarak henüz tam anlamıyla beceremediği şey ise gölgelemek. Gölgelemeler çok ince gri tonlar ve dövmeci bunu yaparken iğneyi çok dikkatli ve özel bir şekilde derinin üstünde dolaştırmak zorunda; dövmeci Thilo bunu daha öğrenmesi gerektiğini söylüyor. Şu anda kodeste olmadığı için öğrenme faslı biraz zaman alacak. Bu nedenle, kertenkele hayranı olmadığım halde koluma bir kertenkele yaptı fakat söylediği kadarıyla kertenkeleler şu anda modaymış ve borçlu olduğu iyilik bir Kızılderili'ye değil, en fazla bir kertenkeleye yetermiş. Şimdi kolumda bir kertenkele oturuyor ve annem "bu hiç çıkmaz" diye söyleniyor fakat umurumda bile değil; esas sorun, herkese, özellikle de kızlara, yakında kolumda bir Kızılderili'nin, Oturan Boğa gibi gerçek bir reisin oturacağını anlatmış olmam, şimdi herkes onu görmek ve hatta ona dokunmak istiyor ve gömleğimin kolunu yukarıya kıvırınca orada *Winnetou*'nun bile oturmadığı ortaya çıkıyor. Sonra biraz hayal kırıklığı oluyor, özellikle kızlarda, kızlar yatakta bir kertenkele istemiyor. Bunun için herkese anlattığım bir hikâye uydurdum,

kertenkele mitini: Kertenkele Kızılderililerde bizon veya ayıdan ve hatta bir savaşçıdan bile daha değerli görülen kutsal bir hayvandır çünkü bunların kuyruğu bir kez koptuğunda yerine yenisi gelmez. Kertenkele, yalnızca uzuvlar için geçerli olmamak üzere ebedi yenilenmenin sembolüdür.

Millet bu hikâyeyi gayet güzel buluyor, özellikle erkekler, kızları henüz o denli ikna edemedim. Bu nedenle şimdi seksen papel karşılığında sağ kolumun üst kısmına bir süs dövmesi yaptırıyorum, kızlar süslerden hoşlanıyor, buna karşılık dövmeci Thilo ise kertenkelenin çok yalnız kaldığını ve yılan veya örümcek gibi bir arkadaşa ihtiyacı olduğunu söylüyor fakat ben tenimde yılan veya örümcek istemiyorum. Süs neredeyse bitti sayılır hem de üç boyutlu çünkü siyah renk derinin içinde kalmak istemeyip küçük çıkıntılar halinde dışarıya taşıyor. Dövmeci Thilo işini henüz bitiremiyor çünkü dövme yeri iltihaplandı ve sürekli birkaç haftalığına ara vermemiz gerekiyor. Kolumun hissini kaybedeceğinden korkuyorum çünkü sanki devasa adalelerim varmış gibi –aslında var– şişti ve biraz morarmalarla karışık kırmızı bir renge büründü. Dövmeci Thilo bunun çok normal olduğunu ve dövme yerinin üstüne tereyağı sürmem gerektiğini söylüyor. Dolayısıyla yeni dövme yerine bolca tereyağı sürüyorum ve annem tereyağını bitirdiğim için söyleniyor. Tereyağlı kolumu gördüğü zaman dövmeci Thilo da söyleniyor ve "bu çok fazla, dövmenin nefes alabilmesi lazım!" diyor.

Dövmeci Thilo zaten genelde oldukça fazla söyleniyor, özellikle de çalışırken. Bazen kolumda çok fazla kıl olduğu ve bunları dövme yaparken engellemesi nedeniyle tıraş etmek zorunda kaldığı için, bazen de çok fazla kanadığım için "Ulan, domuzlar gibi kanıyorsun!" diyerek söyleniyor, kolum titrediği için de sürekli söyleniyor ama elimden ne gelir ki, iğneyle bir takım sinirlere dokunuyor olmalı. Derimin içinde uğraşırken dövmeci Thilo en fazla, eğer herhangi bir şekilde acıdığını belli edersem söyleniyor. Canımın yandığını ona belli etmek istemiyor ve sert bir erkek olmaya çabalıyorum, öyleyim de zaten fakat bazen acılara dayanmak gerçekten mümkün olmuyor, o zaman sesli bir şekilde

soluyorum veya dişlerimin gıcırtısı dövme makinesinin sesini bastırıyor. Boktan bir makine zaten, Thilo'nun bir diskçalar motoruyla ve pis bir dikiş iğnesiyle kendi başına yaptığı bir alet ama bunu dövmeci Thilo'ya söylemiyorum çünkü makinesine Steffi adını koymuş, bana anlattığına göre bir tür kodes âdeti. Steffi kodes makinesinin birebir kopyası, en az yüz kodes kuşunun kanının bulaştığı bir iğnenin bana batırılmamasından dolayı çok memnunum, bunların arasında mutlaka katiller de vardı.

Thilo hep "Sorun çıkması mümkün değil, bende hijyen falan en önde gelir" diyor. Fakat bu, doğru değil, hijyen onda en fazla kırk ikinci sırada geliyor ve her seferinde ona, iğneyi bana batırmadan önce makinesini temizlemesi gerektiğini hatırlatıyorum. Bunun üzerine "Hâlâ temiz sayılır, gayet iyi gözüküyor" deyip mutfaktan bir bıçak alarak iğnenin üzerindeki eski boyayı kazıyor. Sonra da bir şişe *Stroh 80* alıp bir bardak dolduruyor ve iğneyi birkaç saniyeliğine bardağın içine tutarken "AIDS'e şans tanıma" diyor. *Stroh 80*'in yok edemeyeceği ve daha sonra seni yok eden bir sürü hastalık bulunduğunu herhalde bilmiyor, örneğin hepatit C. Hepatit cehennem gibidir, özellikle C tipi çünkü içki içemezsin. C tipine yakalanmış bir kız tanıyorum ama dövmeden dolayı değil, eroin basıyor ve bir süre için para ve mal karşılığında her şeyi yapıyordu. Çok şirin bir kız ama oldukça yıpranmış, C tipine yakalanmış olmasa onunla bir şeylere başlamayı düşünebilirdim çünkü şu anda temiz, buna karşın çok fazla içiyor ve herhalde fazla zamanı kalmadı. Dövmeci Thilo'ya da hepatit, belsoğukluğu veya benzeri bir şey kapmış gibi görünen bazı tipler gelip gidiyor, eski kodes kuşları veya henüz olmak isteyenler.

Dövmeci Thilo bir tür komün evinde yaşıyor ve birlikte oturduğu herkes ya kısa bir süre önce kodesten çıkmış ya da yakında tekrar oraya dönecek. Sosyal görevli bir abla saçma sapan işler yapmamaları için başlarında duruyor; sosyal görevli abla henüz genç, hatta oldukça güzel; mahkeme, kodes kuşlarının yaşlı bir kız kurusundan ziyade genç ve güzel bir sosyal ablanın sözünü dinleyeceğini düşünmüş olmalı. Fakat sosyal abla biraz yumuşak ve birçok şeye izin veriyor, bazen bütün ev esrar kokuyor ve döv-

meci Thilo bana sosyal ablanın sesini geceleri komşu odadaki bir numaralı karındeşenin yanından duyduğunu anlattı.

Bunu tahayyül edemiyorum çünkü bir numaralı karındeşen, yüzü yara izleriyle dolu oldukça çirkin bir herif. Yara izlerinin yumruk, şişe ve bıçak darbelerinden meydana geldiğini söylüyor fakat aslında bunlar sivilce veya çiçek hastalığı izleri gibi gözüküyor. Dövmeci Thilo'nun anlattığına göre bir numaralı karındeşen, kendisine çantasını vermek istemeyen yaşlı bir kadına bıçak çekerek saldırmış. Thilo buna rağmen, komün evinde hemen hemen herkese yaptığı gibi ona da dövme yapıyor, sosyal ablanın herhangi bir itirazı yok. Hatta bazen dövmeci Thilo beni gagalarken yanımızda durup seyrediyor, o zaman ben, dövmeci Thilo iğneyi kemiklerime kadar batırsa bile sakin kalmaya çabalıyor ve gülümsüyorum. Bazen komün evinin diğer kodes kuşları ve dövmeci Thilo'nun bir takım müşteri-arkadaşları da gelip dikkatli bir şekilde beni izlerken herkes karmakarışık konuşmaya başlıyor ve dövmeci Thilo da konuşmalara katılıp koluma bakmadan çalışmaya devam ediyor, bu durumlarda Steffi'nin yalnız başına da dövme yapabileceğini ve koluma gamalı haç, apış arasını açmış bir sürtük veya böyle bir şey çizmeyeceğini umuyorum. Esasında apış arasını açmış bir sürtük hiç de fena olmazdı, insan sürtüğü okşar ve hiç yalnız kalmazdı.

Eğer günün birinde kodese girersem, çocuk tutukevine değil, oraya zaten girdim, gerçek kodese, Rico'nun tanımıyla sandığa –ki biraz dikkat etsem bile, mutlaka bir gün olacak– yani günün birinde kodese tıkılırsam, Zeithain, Torgau veya Kästnerpipe kodesine, o zaman demirbaşları, kuralları, gardiyanları, uzun süreli yatanları ve hizmet ve özel isteklerin fiyatlarını biliyor olacağım çünkü dövmeci Thilo'nun kodes arkadaşları bir sürü kodes hikâyesi anlatıp duruyor, Rico ise kodesten anlatmaktan hiç hoşlanmaz. En sevdiğim hikâye dövmeli sik hikâyesi, gerçek olduğuna inanmakta zorlansam bile çünkü kim sikine dövme yaptırır ki? Ama belki de yaptıran kişi acıdan hoşlanıyordu ve kodeste vakit öldürecek fazla bir şey olmadığı için sikinin tepesine bir sinek dövmesi yaptırdı. Belki de çıktığında kız arkadaşına –eğer

varsa– küçük bir sürpriz yapmak istiyor ve kız arkadaşı küçük hayvanlardan hoşlanıyordu ve alet kalktığı zaman sinek kesinlikle çok güzel gözüküyordu. "Acayip acımış olması lazım" diyorum çünkü kimse sikimin tepesine dövme yapmadığı halde, ben de acıdan kıvranıyorum fakat dövmeci Thilo bunu umursamayıp kodes arkadaşlarına ne kadar iyi ve hızlı gagalayabildiğini göstermek için makineyi kolumun üzerinde deliler gibi dörtnala gezdiriyor. Dikilen tiplerden birisi "Aleti uyuşturduk" diye anlatıyor, "sikin tepesine hissiz kalıncaya kadar bir kaşıkla vurduk, o zaman hiçbir şey hissetmezsin, anladın mı?" "Tabi" diyorum, "anladım" aslında hiçbir şey anlamadım fakat anlaşılan sandıkta yapacak hiçbir şey yok ve bundan dolayı manyakça fikirler ortaya atılıyor.

Bazen sosyal abla odada olmadığı zaman, çevirmek istedikleri bazı işler ve soygunlar hakkında çene çalmaya başlayıp bana da katılmak isteyip istemediğimi soruyorlar ama ben bu gibi durumlarda Reudnitz ve Anger-Crottendorf'ta kendi işlerimin olduğunu söylüyorum. Bazen de ortaya beyaz çıkartıp masanın üstüne çizgiler şeklinde yayıyor ve bana bir tur atmak isteyip istemediğimi soruyorlar ama ben bunun gagalama yüzünden mümkün olmadığını, beyaz çekersem daha çok kanayacağımı söylüyorum, halbuki gerçekte bu boktan şey yüzünden çok kötü bir durumda olan eski arkadaşım Mark'ı düşünmekteyim. Dövmeci Thilo zaten çok fazla kanadığım için doğru yaptığımı söylüyor ve sonra makineyi kapatıp masanın üstünde ne var ne yoksa içine çekiyor.

Dövmeci Thilo kendisine iğne de vuruyor, bununla sağ elini kullandığı için vücudunun sol tarafında bulunan kendisinin gagaladığı dövmeleri kastetmiyorum; öbür tarafında da başka kodes dövmecilerinin yaptığı birkaç dövme var ve bunlar soldakilerden, yani egzersiz alanındakilerden biraz daha iyi görünüyor, bana anlattığı kadarıyla daha on dört-on beş yaşlarında sol tarafında dövme egzersizleri yapmaya başlamış. Dövmeci Thilo kendisine iğne vuruyor ve o boktan zamazingoyu koluna boşaltıyor ama yalnızca kodes veya ev arkadaşlarından hiç kim-

se odada yoksa; halbuki onlardan da bazıları mutlaka iğne vuruyordur fakat kimse bunu diğerlerinin önünde itiraf etmek istemez, ne de olsa tozu burundan çekmekten biraz farklı, burundan zaten herkes çekiyor. Ancak iğneyi vururken benim odada olmam onu rahatsız etmiyor. Daha önceleri beni dışarıya gönderiyordu ve ben her seferinde gagalamaya hazırlanmak için meditasyon yaptığını sanıyordum. Fakat kertenkeleyi bitirip süse başlarken, gözlerimin önünde iğneyi koluna sapladı ve "yalnızca ellerin sakinleşmesi için, Danie" dedi, belki gedikli müşterilerden çekinmiyor veya benim iğnelere artık alışmış olduğumu düşünüyor. Kemeri olmadığı için bazen ona kemerimi bile veriyorum ama herhalde yakında bir kemer edinir.

Dövmeci Thilo yok oldu ve şimdi kolumda gözleri olmayan bir kurukafa var, ayrıca dört dişi de eksik fakat gözlerinin olmaması daha kötü çünkü herkese kurukafanın kavgacı bir kurukafa olduğunu ve dişlerinin bir kavgada eline verildiğini anlatıyorum.

Dövmeci Thilo yine sandıkta, ne yaptığını bilmiyorum ama yine zırvalamış, bence esasında çok iyi oldu çünkü son zamanlarda çok fazla iğne basıyor ve burundan çekiyor ve elleri buna rağmen sakinleşmiyordu. Her şeye karşın dövmelerimden oldukça memnunum, kodes kokuyorlar, özellikle kurukafa ve artık semtte, soğuk olsa ve kar yağsa bile kısa kollu geziyor ve dövmeleri daha önce yaptırmadığım için kendi kendime kızıyorum, eğer yaptırmış olsaydım bir yığın tip bana bir yığın saygı duyardı; ama bazen de dövmeci Thilo'nun geri dönmesini istiyor ve kodeste gerçek bir sanatçı olduğunu, bütün incelikleri öğrendiğini ve yarım bıraktığı işi tamamlayıp tüm vücudumu en güzel sanat eserleriyle kapladığını hayal ediyorum, o zaman annem de artık söylenmez ve semtin bütün kızları peşimden koşardı.

Sokak Köpeği

Balkonda ayakta sigara içiyordum. Akşam olmuş, saat sekizi geçmişti fakat ortalık hâlâ aydınlıktı. Annem gitmişti, balık fabrikasında bir kutlama vardı, herhangi bir tip emekliye ayrılıyordu. Karşıya demiryolu imlasına baktım, bir yük treni geçiyordu. Vagonları saydım... on sekiz, on dokuz, son.

Sigaramı balkondan aşağıya fırlatıp parmaklıkların üstünden sarktım. Evin hemen yanındaki oyun yerinde iki kız oturuyordu. Daha biraz önce gelmiş olmalılardı ve kum havuzunun önündeki banka oturmuşlardı. Birisinin sigara içtiğini ve bacaklarını görebiliyordum, eteği oldukça kısaydı, hâlâ yaz aylarındaydık. Odama koşup dürbünümü aldım. Dürbün her zaman elimin altındaydı çünkü yazın oyun yerinin arkasındaki çimenlerde ka-

dınlar güneşlenir ve hava çok sıcak olduğu zaman bana memelerini gösterirdi. Bazen Paul'Ü arardım ve oturup soğuk bira içerken kadınları ve memelerini seyrederdik. Şimdi diğer kızın da dudaklarının arasında bir sigara vardı, dumanı üflemesine baktım. Kızları semtte daha önce hiç görmemiştim, yaklaşık on dört yaşındaydılar ve kesinlikle daha ilk gerçek yazlarıydı. Yine bacaklara baktım, dürbünün merceğini keskinleştirdim ve keşke tırmanma barına oturmuş olsaydı diye içimden geçirdim. Biraz daha öne eğilip dekoltesine bakmaya çalıştım. "Haydi, şu aptal sigarayı yere düşür" diye fısıldadım, "düşür ve tekrar yerden kaldır." Fakat sigara yere düşmedi ve ben de arkadaşını izlemeye koyuldum. Üzerinde etek yoktu fakat jean pantolonu oldukça dardı. Bacaklarının arasındaki kumaşı hedef aldım, Paul oraya hep "maaş şeridi" derdi ama daha hiç tahsilat yapamamıştı.

Kız şimdi ayağa kalkıp bana sırtını çevirdi, avucumun içiyle parmaklıkların ahşabına vurdum. Çıplak bacaklı da ayağa kalkmıştı, eteğindeki kırışıkları sayabiliyordum, kollarıyla havada bir takım hareketler yapıyordu fakat bluzunun içinde öteye beriye zıplayacak pek bir şey yoktu. Dudaklarının kıpırdadığını gördüm, kızlar oldukça telaşlıydı, belki erkek arkadaşları geliyordu ve geri zekâlılardan gına gelmişti. Şimdi sigaralarını atıp kum havuzundan geçtiler ve koşmaya başladılar. Dürbünü demiryolu imlasına çevirdim. Orada iki kişi koşuyordu. Kızlar değil. Keskinliği ayarladım, sonra karşımda Rico'nun suratını gördüm, gerilmiş ve kasılmıştı fakat bunun dürbünle bir ilgisi yoktu. Biraz arkasında Mark koşuyor ve sürekli bir şekilde arkasına bakıyordu. Arkalarından da birileri koşuyordu, bir, iki, orada iki kişi daha ve geride birkaç kişi daha; dürbünü gözümden aşağıya indirdim. Rico ve Mark neredeyse oyun yerine varmıştı, arkalarında ise on, on iki kişi vardı, yeniden saydım, on dört kişiydi. Sigara paketimi parmaklıkların üstüne koymuştum, içinden bir sigara almak isterken, paket aşağıya avluya düştü. Mark ve Rico kum havuzunun içinden geçiyordu, Mark sendeledi ve yere düştü, Rico geri dönüp onu tekrar ayağa kaldırdı. Kovalayan tiplerin çoğunun üstünde pilot montu vardı, kırmızı, yeşil, mavi, yalnızca bir

tanesinin montu kar kamuflajı rengindeydi, onu tanıyordum. Mont o tipin belirgin özelliğiydi, çoğunlukla paten pistinin oraya, dazlakların yerine takılırdı ve orada sözü geçerdi, Kehlmann'ın sağ kolu. Beyaz-gri lekeli montu nedeniyle kendisine "leopar" adını takmıştı fakat semttekilerin çoğu ona aynı nedenle "kuş pisliği" diyordu. Dazlaklarla birkaç ay önce bir meselemiz olmuştu fakat bunu unuttuklarını veya bizden korktuklarını düşünmüştük. Rico ve Mark oyun yeriyle avlu arasında bulunan küçük duvardan tırmandı. Onları şimdi duyabiliyordum. "Kahretsin Rico, bize yetişip işimizi bitirecekler!" "Ulan, kapa çeneni, gir evin içine, hemen yukarıya Danie'ye!"

Avlu kapısını kilitlemiştim. Annemin dizinde yine ağrılar olduğu ve balık fabrikasındaki kutlamaya hazırlanması gerektiği için, yaklaşık bir saat önce çöpü aşağıya götürmüş ve yukarıya çıkmadan önce avlu kapısını kilitlemiştim. Aşağıda şimdi kapıya vuruyorlardı. "Kahretsin, Danie, aç artık şu kapıyı!"

Parmaklığın arkasına eğildim. Mark "Kır kapıyı" diye bağırdı, "lütfen kır kapıyı!" Tekrar doğruldum, aşağıya koşup kapıyı açmak istiyordum, odamda namlusu delinmiş bir gaz tabancası ve bir sürü bıçak vardı ama her şey için artık çok geçti, pislik heriflerin en önde olanları duvara varmış ve avluya ayak basmıştı bile. Neden avazım çıktığı kadar bağırıp çağırmamış ve plastik sandalyeleri, masayı ve saksıları pislik heriflerin üstüne atmamıştım? "Pislikler, kahrolası pislik herifler!" Bağıran Mark'tı. Yine eğildim ve parmaklıktaki bir aralıktan avluya baktım. Mark yerde yatıyor ve heriflerden ikisi onu tekmeliyordu. Rico neredeydi? Kafamı ahşaba dayayıp taş zemine bir yumruk attım. "Bekleyin, bırakın şimdi ilkönce!" Kamuflaj kar montlu tip şimdi Mark'ın önünde duruyordu. Mark'ı tekmeleyenler, onu ayağa kaldırdı. Rico neredeydi? Pislik herifler avlunun her yanındaydı, sonra Rico'yu gördüm. Dört kişi onu tutuyordu. Kamuflaj montlu tip Rico'nun üzerine yürüdü, hayır, koşarak geldi ve yumruğunu aynı hızla yüzüne indirdi. "Göt herif" diye bağırdı, "racon kesmek istedin, ha! Demek boksörsün, öyle mi? Gerçek bir boksörsün!" Diğerleri Rico'yu bıraktı ve kamuflaj montlu deli gibi vurmaya

başladı. Sol, sağ, sol, sağ. Rico yere düştü, kahretsin, neden kendisini savunmuyordu, neden ayağa kalkıp herife bir tane patlatmıyordu? Yere düştü ve herif Rico'nun sırtını tekmeledi. "Kalk ayağa, pislik, ayağa kalk! Gerçek bir boksörsün, ha?" Balkonun taş zeminine bir yumruk attım. Kapıya doğru süründüm, neredeyse kapının kulpunu ve odamdaki silahın kabzasını tutmuştum ki balkon kapısının önünde oturup kalakaldım ve sonra yavaşça parmaklıklara geri dönüp aşağıya avluya baktım. Kamuflaj montlu hâlâ tekmeler yağdırırken, Rico yana doğru yuvarlandı ve yüzünü kollarının arasına alıp kafasını göğsüne çekti. "Kalk ayağa, haydi, kalk ayağa, korkuyor musun yoksa ha, boksör? Boksör olduğunu sanıyordum, gerçek bir boksör!" Pislik herif Rico'yu tekmeledi ve Rico sürünerek ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Şimdi ayağa fırlayacak diye düşündüm, şimdi ayağa kalkıp herifi ensesinden yakalayacak ve işini bitirecek. O iğrenç burnunu yamyassı yapacak, hayır, onu rehin alacak, o zaman diğer geri zekâlılar defolup gider. Ama Rico ayağa kalkmadı, yerinden doğrulamadı. Başımı çevirip, bidonların birkaç metre ötesinde yatan Mark'a baktım. Yavaşça doğruldu, yüzü kan revan içindeydi. Sırtını bidonların birisine yasladı ve bacaklarını karnına doğru çekip başını dizlerinin üstüne koydu.

"Kaç" diye fısıldadım, "haydi, Mark, kaç git. Yardım al, pislik herifler sana bakmıyor." Fakat Mark oturduğu yerde kaldı ve eliyle alnındaki kanı sildi. Kamuflaj montlu tip Rico'yu tekmelemeyi bırakmıştı. Birkaç adım geri gitti. "Yeter mi? Ama bunu duymak istiyorum, tamam mı! Haydi, boksör, söyle bunu bana!" Rico yüzünü ona döndü ve dudaklarını oynattı. "Ne, ne diyorsun? Yüksek sesle, boksör!" Elini kulağının arkasına siper ederek Rico'ya aşağıya eğildi. Şimdi göt herifin suratına alnını gömecek diye düşündüm ve gözümü, başım acıyacak şekilde deliğe yapıştırdım. Rico bir şeyler söyledi ve kamuflaj montlu ayağa fırlayıp Rico'nun karnına bir tekme savurdu, sonra yine eğildi ve Rico'nun suratının tam ortasına bir yumruk yapıştırdı. "Demek gururlusun, ha? Gurur yapıyorsun! Duymak istiyorum yoksa ağzını burnunu gerçekten dağıtırım!"

"Geberteceğim seni, pis herif" diye fısıldadım, "ben... bir gün seni kıstırıp geberteceğim." Rico ayağa kalkmayı denedi ama tam beline bir tekme yedi ve yüzükoyun yere kapaklandı. "Duymak istediğimi söylemiştim! Yeter mi, üzgün müsün, boksör? Artık racon kesmeyecek misin, büyüklük taslamayacak mısın, boksör?" Tekrar aşağıya eğilip Rico'yu saçlarından yakaladı. "Arkadaşına bak bir hele, şimdi bitireceğiz o nonoşun işini!" İçlerinden üçü Mark'a doğru yürüdü. Ceketlerinin kollarını yukarıya kıvırmışlardı ve buradan yukarıdan kolları ince görünüyordu. Mark yana döndü, başını bidona yasladı ve kollarıyla yüzünü kapattı. Binadan birisinin aynasızları aramasını isterdim çünkü ben arayamazdım, kurallar vardı. Fakat burada çömelmiş otururken kendimin de sokağın bütün kurallarını, birbirimize söz verdiğimiz her şeyi çiğnediğimi biliyordum, "kaçmak yok, yüzüstü bırakmak yok, vazgeçmek yok".

Rico neredeyse anlayamayacağım kadar alçak bir sesle "Bırak artık" dedi, "ağzımızın payını aldık. Üzgünüm, artık olmayacak, bırak..." "Bak hele" dedi kamuflaj montlu göt, "boksör teslim oluyor! Demek sen bir korkaksın ve hemen teslim bayrağını çekiyorsun! Ah, boksör, ah, korkaklar tam bir pisliktir!" Rico'ya iki kere tükürdü, sonra ayağını Rico'nun yüzüne bastırıp ayakkabısının tabanını öteye beriye gezdirdi. "Lütfen" dedi, "lütfen diyeceksin!" Rico ayağa vurmaya çalıştı fakat kolu ağır çekimdeymiş gibi hareket ediyordu ve kamuflaj montlu Rico'nun kolunu kolayca yana ittirdi. "Nasıl deniliyordu? Nazik olunca ne denildiğini bilmek istiyorum! Sen naziksin, öyle değil mi, boksör?" Rico ayakkabının altından "Evet" dedi, "lütfen." "Ne? Ben zor işitiyorum!" Rico daha yüksek bir sesle "Lütfen" dedi, "lütfen bırakın."

Öbür tarafa döndüm ve başımı duvara yasladım.

"İzmaritlere baksanıza, neredeyse hâlâ tam!" Pis herifler izmaritlerimi görmüşlerdi, parmaklıkların arkasında biraz daha küçüldüm ve kafamı birkaç kere duvara vurdum. "Rahat bırakın onları artık, pislikler."

Gözümü yine aralığa bastırdığımda gitmişlerdi. Rico sırtüstü dönmüştü, yüzündeki kanın ceketine aktığını görebiliyordum.

"Rico". Mark, Rico'nun yanına süründü. "Tanrım, pislik herifler." Rico'yu omzundan tutup hafifçe salladı. "Kalk, haydi kalksana, bu herifler kesinlikle yine gelir!" Rico, Mark'ın elini ittirdi. "Kapa çeneni!" Öksürdü ve yere bol miktarda kan tükürdü. "Bitti" dedi. Yavaş hareketlerle doğruldu ve sonunda ayağa kalktı. "Gelmezler. Bitti." "Kahretsin, bu pislikler." "Sus" dedi Rico, "bırak artık. Onlardan bahsetme." Hafifçe sallanıyordu, yukarıya bana doğru baktı. Tam gözlerine baktım. "Bir gün" dedi, "...siktir." Mark, Rico'nun yanında duruyordu, çok fazla yumruk yemediği halde yüzü kötü görünüyordu. Kolunu Rico'nun omzuna attı, sonra birlikte bidonlara doğru yalpalayarak yürüyüp sırtlarını bidonlara dayadılar. "En azından paramızı almadılar." "Onlar hakkında konuşma dedim." Rico bir paket sigara çıkardı, sigara içmeye başladılar.

Öne doğru eğilmiş vaziyette balkon kapısına, sonra da mutfağa gittim. Odama koşup birkaç tane boş bira kutusu aldım ve kutuları çöp kovasına attım, daha sonra birkaç defter parçalayıp kâğıt yırtıklarını da onlara ekledim. Buzdolabını açtım, zamanı geçmiş sütü aldım ve yırtık defterlerin ve bira kutularının üzerine koydum. Lavaboya gidip soğuk suyla yüzümü yıkadım ve yarı dolu çöp kovasıyla aşağıya indim. Avlu kapısının anahtarını unuttuğum için yeniden yukarıya koştum. Sonra avlu kapısının önündeydim ve kulağımı ahşaba yapıştırıp dinledim ama hiç ses yoktu. Anahtarı kilide soktum ve kapıyı açarken yapabildiğim kadar gürültü yapmaya çalıştım. Islık çalmaya başladım, herhangi bir aptalca melodi ama sonra yine kestim. Avluya çıktım. Hâlâ bidonların yanında oturmuş sigara içiyorlardı.

"Hey, ne yapıyorsunuz burada? Ne oldu... ne oldu... hangi pislikler yaptı bunu?"

"Danie!" dedi Rico ve ayağa kalkıp bidona tutundu, "Danie, neredeydin? Kapı, Daniel, bu siktiğimin kapısı, kapı neden kilitliydi?" Gözleri bayağı şişmişti ve tüm yüzü yeşil, mavi, pembe ve mor lekelerle doluydu.

Çöp kovasını yere bıraktım. "Neden... neden bağırmadınız, oğlum... ben... hemen silahı alır ve aşağıya gelirdim, bitirirdik işlerini! Rico, kimdi bunlar?"

Hâlâ yerde oturan Mark "Sayıları çok fazlaydı" dedi, "çok kalabalıklardı, Danie. Yirmi kişi. En az yirmi kişi." Mark, Rico kadar kötü gözükmüyordu, yalnızca dudağı şişmiş ve burnuna bir darbe almıştı, her tarafında kan vardı.

"Ama kimdi bu pislikler" diye bağırdım, "benim avlumda!"

"Birkaçını hakladım" dedi Rico, "birkaçının işini bitirdik, öyle değil mi, Mark? Ama çok kalabalıklardı, siktiğimin korkak ibneleri!"

"Yaşlı kadındaki dazlakları hatırlıyor musun?" Mark da ayağa kalktı ve bize sigara paketini tuttu, paketin içinden birer tane aldık.

"Dazlaklar" dedim, "paten pistindeki dazlak pisliklerini kastediyorsun..."

"Evet" dedi Mark, "onları kastediyorum. Bize ateş verdi, sigara içerken sigaralarının filtresi kırmızı bir renge bürünüyordu.

"O gün o pislikleri bir güzel pataklamıştık" dedi Rico, "mesele işte bu, Danie."

"Bugün çok kalabalıklardı" dedi Mark, "eğer yanımızda birkaç kişi daha..."

"Özür dilerim" elimi omzuna koydum, "eğer bilseydim... beni tanıyorsun."

"Tamam, Danie" Rico da elini benim omzuma koydu, "nereden bileceksin burada aşağıda... Ama kendimizi savunduk, gerçekten. Mark bir tanesini darmadağın etti, herhalde burnu haşat olmuştur."

"Evet" Mark başını salladı ve dudağındaki kanı yaladı, "bunu ödeteceğiz onlara, değil mi?"

"Bunu yapmak zorundayız!" Rico bidonu kapağına yumruğuyla vurdu. "Yarın Karsten'in kardeşine giderim. Ve boksör Manfred de iyidir, antrenmana birlikte çıkıyoruz, o da bir sürü çocuk tanır."

"Belki Pitbull meseleyi halledebilir" dedim, "dazlaklardan bazılarını tanıyor."

"Pitbull'u unut. Halledilecek bir şey yok. Başladı bir kere, artık çok geç, Danie. Onu da pataklarlar. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin."

"Evet" dedim. Sigaralarımızı bidonlarda söndürdük. Mark cebinden buruşuk bir mendil çıkardı ve yüzünü sildikten sonra mendili Rico'ya uzattı.

"Yukarıya gelsenize" dedim, "doğru dürüst temizlenirsiniz. Annem evde değil."

"Biraz soğuk su fena olmazdı" dedi Rico ve elini yüzünde gezdirdi.

Çöp kovasını bidonlardan birisine boşalttım, sonra ikisinin önünden yukarıya çıktım. Evde onlara bir havlu verdim, mutfakta lavabonun önüne geçip musluğu açtılar ve sırayla yüzlerini suyun altına tuttular. Rico duvardaki aynaya baktı. "Kahretsin, pislik herifler. Yemin ediyorum bunun hesabını verecekler! Ortalıkta böyle gezmem mümkün değil. Oğlum, okula gitmem lazım." Rico ben ayrıldıktan beri artık neredeyse hiç okula gitmiyordu, bu arada birkaç kez de Zeithain'daki çocuk tutukevinde kalmıştı, muhtemelen çoktan okuldan atılmıştı ama bunu henüz bilmiyordu. Buzluktan buz çıkartıp bir bulaşık bezine sardım. Rico bezi yüzüne bastırdı. "Ya ben?" Mark, giderek burnuna doğru kıvrılan dudağını gösterdi. "Bekle" dedim, "daha iyi bir şey var." Buzdolabından bir kutu bira aldım ve Mark'a uzattım. Kutuyu dudağına ve yüzüne bastırdıktan sonra açtı. "Danie, bu buz..." Rico bezi yüzünden çekti ve buzları evyeye boşalttı. Buzdolabından iki bira daha çıkardım ve birini Rico'ya verdim. Yüzünü serinletti, sonra kutuları tokuşturduk.

"Pis herifleri enseleyeceğimiz günün şerefine."

"Pis herifleri enseleyeceğimiz günün şerefine."

Balkona çıkıp birer tane daha sigara içtik. Hava giderek kararıyordu. Rico "Önümüzdeki günlerde biraz dikkat et" dedi ve avluya baktı, "mutlaka seni de gözlerine kestirmişlerdir." "Doğru" dedi Mark, "sen de oradaydın, yaşlı kadının evinde, biliyorsun..." "Tabi" dedim. Esasında yaşlı kadın hakkında artık konuşmuyorduk çünkü ölmüştü ve bazen ölümünden kendimizi sorumlu tutuyorduk, aynasızlarla olan o mesele yüzünden...

"Ama endişelenmeyin" dedi Mark, "benim de bazı bağlantılarım var, yoluna koyarız nasıl olsa."

"Tabi" dedim, "kesinlikle."

"O halde gidelim artık derim." Rico birasını bitirdi ve kutuyu ikiye katladı.

"Dur bakalım, telaş yapma Rico!" Mark parmaklığın üzerinden aşağıya eğilip avluya baktı. "Acaba hâlâ bir yerlerde duruyorlar mıdır?"

"Hayır" dedi Rico, "gittiler."

"Ben de birlikte gelebilirim" dedim, "tabi, ben de geliyorum. Tabancam da var. Ve birkaç bıçak. Bir daha ortaya çıkarlarsa, kan akar."

"Boş ver, Danie" Rico omzuma vurdu, "nerede oturduğunu biliyorlar, seni şimdi görürlerse..."

"Gittiler demiştin, Rico, kahretsin!" Mark sigarasını balkondan aşağıya fırlattı, yüzünün seğirdiğini görebiliyordum.

"Gittiler" dedi Rico, "donuna yapmana gerek yok."

"Korkmuyorum ve donuma da yapmıyorum, yalnızca temkinliyim oğlum!"

"Haklısın, Mark" dedim.

Namlusu delinmiş gaz tabancamı belime taktım ve Mark ile Rico'yu aşağıya kapıya kadar geçirdim. Hava neredeyse tamamen kararmıştı, sokak lambalarının çoğu kırıktı. Kapıda durup dikkatli bir şekilde sağa sola baktık. "Temiz" dedim, "ama yine de biraz gelebilirim." "Yok, boş ver, Danie." El sıkıştık. Yavaş adımlarla sokaktan aşağıya doğru yürüdüler. Rico bir kez daha arkasına baktı. "Dikkat et, Danie. Yeni bir şey olursa uğrarım." Sonra hızlandılar, sürekli etraflarına bakıyorlardı, köşeyi dönüp kayboldular. Kapıyı kilitleyip tekrar yukarıya çıktım.

Üç gün boyunca Rico'yu beklemiştim. Okula erken saatlerde dolambaçlı yollardan gitmiş ve evden her dışarıya çıktığımda yanıma tabancayı ve iki de bıçak almıştım. Mark ile telefonlaşmıştım ve bana dazlakların, yalnızca bizden olduğu için Walter'i de patakladıklarını anlatmıştı. Muhtemelen Walter'e yalnızca birkaç yumruk atmışlardı, Walter çok ufak tefek olduğu için Mark ve Rico'ya yaptıklarının aynısını yapmaktan çekinmiş olmalılardı.

Rico nihayet buradaydı, aşağıdan zili çalmıştı ve kaldırımda durmuş bana el sallıyordu. Pencereyi açtım. "Çabucak aşağıya gelsene Danie!" "Kapı açık" diye bağırdım, "yukarıya gel, annem daha işte!" Dış kapıya doğru yürüdüğünü gördüm. Pencereyi tekrar kapattım, merdivenden yukarıya çıkıyordu. Girişin yanındaki telefon masasının üstünde büyük Rus bıçağım duruyordu, bıçak aslında Rusların birleşmeden sonra kışlanın önünde on marka sattığı bir Kalaşnikof süngüsüydü. Kalaşnikof'u almak isterdim ama onu vermediler.

Rico kapıya vurdu. "Haydi, çabuk aç!"

"Sakin ol!" Gazeteyi süngünün üzerine koyup kapıyı açtım. Rico yanımdan süzülüp hole geçti. Yüzü hâlâ kötü görünüyordu. "Çabuk, Danie, kapat kapıyı!"

"Oğlum, ne oldu?"

"Danie, bana büyük bir iyilik yapmak zorundasın."

"Sakin ol, Rico, otur hele ilkönce. Ne oldu?"

Sandalyeyi yana ittirdi ve odamda volta atmaya başladı. "Çok kötü, çok çok kötü fakat başka türlü olmayacak."

"Cezanın tecili mi? Senin için ifade mi vermem lazım?"

"Hayır, Danie, hayır. Meseleyi biliyorsun, meseleyi zaten biliyorsun."

"Dazlaklar mı? O pislik herifler mi?"

"Evet, evet!" Bir sigara yaktı. "Kül tablası nerede?"

"Şu boş kutuyu al."

"Walter'i herhalde duymuşsundur."

"Evet. Duydum."

Sigarasının külünü bira kutusunun içine silkerken sigara elinden kaydı ve kutunun içine düştü. "Kahretsin, olamaz, oğlum, neden doğru dürüst bir kül tablası yok?"

"Hey, gevşe biraz, moruk." Onu sandalyeye götürdüm, oturdu. Paketinden bir sigara daha çıkardı ve bana da bir tane verdi.

"Danie, benimle aşağıya gelmek zorundasın."

"Nasıl yani, nasıl aşağıya?"

"Yani, bak..." Sigarayı elinde tutuyordu, yakmamıştı ve parmaklarının arasında oynatıp duruyordu. "Aşağıda bekliyorlar.

Köşeyi dönünce. Seni dışarıya çıkarmam lazım, yoksa... Danie, söylediklerini yaptığımı göstermek için aşağıya gidersin, sonra onları hemen görür ve tüyersin. Sen çok hızlısın, Danie!"

Sigara dudaklarımın arasındaydı, bana ateş verdi.

"Sen çok hızlısın, Danie!"

"Benimle kafa buluyorsun!"

Sigarasının filtresi kırıldı, sigarasını masanın üstüne koyup sandalyesiyle birlikte bana yaklaştı. "Bak Danie, sen benim en iyi arkadaşımsın... her şeyi yoluna koymak için zamana ihtiyacım var. Onlarla, anlıyor musun, onları şey yapana kadar... Estrellita gibi, Danie, senin gökteki yıldızın..."

"Ne olmuş Estrellita'ya?"

"Pazarlık, Danie, anlıyor musun, biraz daha zamana ihtiyacım var, lütfen bana zaman ver, sonra bitireceğim işlerini o tiplerin, bitireceğiz, yemin ediyorum! Şu anda yenilgiyi kabullenir gibi yapmamız lazım, anlıyor musun, plana göre, Danie. Bana yardım etmen lazım yoksa yine işimi bitirecekler!"

Tekerlekli sandalyemle duvara doğru kaydım.

"Danie, acele etmemiz lazım yoksa işkillenecekler!"

Ayağa kalkıp yanına gittim. Önünde durdum, başını kaldırıp bana baktı. Sonra gözlerini yere indirdi.

"Haydi, gidelim" dedim.

"Danie, oğlum, Danie, bunu hiç unutmayacağım." Elini omzuma koydu, eli omzumda olmak üzere hole çıktım. "Danie, yalnızca biraz zamana ihtiyacım var, sen de çok hızlısın, seni yakalamaları imkânsız!"

Ceketimi giydim.

"Şu anda pazarlık yapmamız lazım" dedi, "diplomasi, anlıyor musun, buna karşılık daha sonra suratlarını dağıtacağız."

"Lütfen şimdi artık sessiz ol!" Gazetenin altından bıçağı çektim. "Hayır, Danie, hayır, bunu burada bırak. Buna ihtiyacın olmayacak." Elimi tutup bıçaktan çekti. Başımı salladım. "Danie, inan bana birkaç gün içinde her şeyi ayarlarım. Yeterince adam toparladıktan sonra saldırırız. İkimiz en önde olacağız, Danie, anlıyor musun? Birkaç gün, yalnızca birkaç gün." Başımı salla-

dım, kafasını alnıma dayadı. "Çimenlerin üzerinden koş, arabaları var. Sen çok hızlısın, Danie, bundan eminim." Kapıyı kilitledim ve yavaşça aşağıya indik.

Dış kapıyı açtım, eşikte durduk.

"Kaç kişiler?"

"Yani, aşağı yukarı on, on iki. En fazla."

Saate baktım, henüz beş olmamıştı ve hava dört saat sonra kararacaktı. Kısaca el sıkıştık, sonra sokağa çıktım. Rico biraz arkamdaydı.

"Hey, Rico, burada bir şeyler oluyor" diye bağırdım, "bunlar suratımı dağıtmak istiyor. Beni yakalayamayacaksınız, pislikler!"

Hemen ortaya çıkmışlardı. Kamuflaj montlu tip en öndeydi. Rico uzanıp ceketimden yakaladı, sonra bıraktı ve "Koş, Danie" diye fısıldadı. Koşmaya başladım. Evin etrafını dönüp oyun yerinin üzerinden çimenlere geçtim. İlk yüz metrede hiç arkama dönmedim, bunun yalnızca zaman kaybettirdiğini biliyordum ve korku bacakları yumuşatırdı. Demiryolu imlasına gelmeden kısa bir süre önce ilk defa omzumun üzerinden arkama baktım. Hâlâ oradaydılar, yaklaşık yirmi metre arkamda. O anda midedeki yanma da başladı, yanmanın nedeni korkuydu ve bacaklara kadar inip onları yumuşatıyordu fakat ben iyi bir koşucuydum ve okulda altmış metreyi yedi virgül altıda koşuyordum. Demiryolu imlasının önünde küçük bir çit vardı, çitteki aralığın yerini biliyordum ve sürünerek geçtim. Demiryolu imlasından yukarıya doğru koştum, rayların üzerinden sendeleyerek geçtim, görünürde bir tren yoktu, sonra öbür taraftan aşağıya indim. Arkamı döndüm ve çitin yanından seslerini duydum, Leipzig'in bütün trenlerinin şimdi buradan geçmesini dilerdim. Güneydoğu bostanlarında, demiryolu imlası boyunca Stötteritzer istasyonuna doğru giden anayolun üzerindeydim. Önümdeki bir çitin arkasında, bahçelerin birinde götün biri durmuş bana bakıyordu. Bir şeyler söyledi ama yanından koşarak geçmiştim bile. "Pis herif, dur!" Bunu söyleyen bahçedeki göt değildi, dazlaklar aradaki mesafeyi kapatmıştı. Hızlandım. Okulda altmış metreyi yedi virgül altıda koşuyordum fakat uzun mesafede sorunlarım vardı. Düzenli bir şekilde nefes almaya çalıştım.

Arkama baktım, şimdi otuz metre kadar arkamdaydılar. Yavaşlamışlardı ve yolun enine doğru yan yana koşuyorlardı, ön ortada gri-beyaz bir leke hareket ediyordu, herkesin kuş pisliği dediği leopar. Önümdeki yol bir dönemeç yapıyor ve sonra düz devam ediyordu. Dönemecin arkasında beni göremezlerdi, yalnızca birkaç saniye fakat bu birkaç saniyenin yetmesi gerekiyordu. Evler. İlk kapıya koştum. Kapının kulpu yoktu, yalnızca bir tokmak. Bir sonraki kapı açıktı, koridora girdim ve avlu kapısına koştum, kapalıydı. Evin önündeki koşma seslerini duydum. Dördüncü kata kadar merdivenlerden yukarıya koştum. Çok sessiz koşuyordum, merdiven sahanlığı da sessizdi.

Bir basamağa oturdum. Başımı dizlerimin üstüne koyup ağzımı açtım ve tükürüğün ağzımdan akmasını bekledim. Birkaç kez öğürdüm fakat kusmak zorunda kalmadım. Daha önce de birilerinden kaçmak zorunda kalmış ve her seferinde perişan olmuştum. Tavan arasının yanındaki evden tabak çanak sesleri geliyordu. Merdiven tırabzanına yaslandım ve gözlerimi kapadım. Fakat geliyorlardı, merdivende seslerini duyunca yerimden fırladım. Tavan arası kapısını kırdım ve duvarda asılı olan yangın söndürücüsünü duvardan söküp çıkardım. Emniyet telini kopardım ve üzerlerine büyükçe bir bulut gönderdim. Tüm merdiven sahanlığı sis içerisinde kalmıştı, evin kapısının önünde iki kova dolusu kömür duruyordu, birkaç briket alıp sisin içine fırlattım. Birisi bağırdı, gerisin geriye tavan arasına koştum, bir köşede kırık dökük eşyalar duruyordu, bir karyolayı merdivenlere sürükledim...

"Ne yapıyorsunuz, ne işiniz var burada?" Yukarıda bir kadın duruyor ve kocaman kafasıyla bana bakıyordu. Fırladım ve neredeyse merdivenlerden aşağıya düşüyordum. "Kahretsin!" Tırabzana tutunup etrafıma bakındım. Kimseler yoktu, herhalde başka bir yere gidip gelmiştim. "Sen burada mı oturuyorsun? Simon'ların oğlu değil misin sen?" "Hayır" dedim ve "hayır" dediğim için kendime kızdım. "Ne yapıyorsun burada, ne oturup kaldın öyle? Neden eve gitmiyorsun?" Kadın yaklaşık kırk yaşlarındaydı, üstünde bir önlük vardı, arkasındaki kapı açıktı ve etraf yemek kokmuştu.

"Şu anda eve gidemem" dedim ve sevimli gözükmeye çalıştım.

"Evde sorunlar var galiba?"

"Hayır fakat aşağıda evin önünde beni dövmek isteyen tipler dolaşıyor, onun için burada..."

"Yalan söylüyorsun, kesinlikle yalan söylüyorsun. Bizim burada hep arabaları... bazen her şeyi kırıp döküyorlar."

"Hayır, hayır, lütfen. Ben böyle şeyler yapmam, yalnızca aşağıdaki tiplerden korkuyorum. Benim kemiklerimi kıracaklar."

Ellerini önlüğüne sildi. "Yani, esasında o haydutlara pek benzemiyorsun, ama..."

Gülümsedim.

"Kaç yaşındasın sen?"

"On beş" dedim, "diğerleri, aşağıdakilerin hepsi daha büyük, beni hep okulun önünde kıstırıyorlar, bir seferinde paramı da çaldılar, annem polise şikâyet etti ve..."

"Annen çok doğru yapmış. Şimdi seni bunun için mi dövmek istiyorlar?"

"Evet" dedim. Terliyordum, yüzümü ter basmıştı, sanki gözyaşıymış gibi gözlerimi ovuşturdum.

"İstersen kısaca içeriye gelebilirsin. Bir şeyler içersin ve pencereden çocukların hâlâ aşağıda olup olmadığına bakarız."

"Hepsinin dazlağı var" dedim ve gözlerimin kıpkırmızı olması için biraz daha ovuşturdum.

"Haydi, gel içeriye ama ayakkabılarını çıkar."

Ayakkabılarımı paspasın yanında bırakıp peşinden yürüdüm. Karanlık koridordan geçip mutfağa geldik. Büyük bir tencerenin içinden buhar çıkıyor, tencereden taşan su gazın alevine değince cızırdıyordu. İki tutacak alıp tencereyi mutfak masasının üzerine taşıdı. "Kocam birazdan gelir" dedi. Tencereden çıkan buhar yüzüne geldi, alnına düşen saçları eliyle yana ittirip bana döndü. "Hemen giderim" dedim ve sağ ayağımı sol bacağıma sürttüm. "Bekle" dedi, "biraz zamanımız var." Büyük bir tahta kaşıkla tencereyi karıştırdı. "Çocukların seni yakalamasını istemeyiz, öyle değil mi?" Pencereye gidip açtı. Pencerenin eşiğinde duran birkaç

çiçeği yana çekti ve dışarıya doğru eğildi. "Şurada birileri yürüyor. Gelsene buraya." Yana çekildi, pencereye gittim. "Nerede?" "Şurada, çok ilerde." Arkamda duruyordu ve üstüme eğilmişti, ağır göğüslerini kafamın arkasında hissediyordum. Elimi eline aldı ve kaldırarak sokağın sonunu işaret etti. "İşte. Bunlar mı onlar?" "Evet" dedim. Sokağın öbür ucundaydılar, neredeyse Stötteritzer istasyonunda, yine şeflerinin gri-beyaz kamuflaj montu gözüme çarptı, bence kış aylarında kesinlikle neredeyse görünmez oluyordu. Önlerinde çok yavaş bir hızla yeşil bir Golf gidiyordu. Golf'un pencereleri aşağıya indirilmişti, şoför tarafında tam bir çöp kovası büyüklüğünde saçsız bir kafa, Kehlmann, yan koltukta ise bir kız oturuyordu, orta uzunluktaki koyu saçlarını gördüm. Başımı çevirdim. "Evet" dedim, "onlar." "Gerçekten kalabalıklarmış" dedi ve göğüsleri ensemin üzerinde hareket etti. "Evet" dedim, "yakalasalardı işimi bitirirlerdi. Teşekkür ederim."

Yüzümü ona döndüm, mutfak masasına gitti. Tencereyi alıp içindeki suyu evyeye dökerken birkaç patates evyeye düştü, patatesleri tekrar tencerenin içine koydu. Pencereyi kapattım. Yine geri döndüğümde önümde duruyordu. "Bir şey içer misin? Susamışsındır." "Evet" dedim, "teşekkür ederim." Gülümsedi, saçlarımı ve kulağımı okşadı, sonra buzdolabına gitti. Dolaptan bir şişe cola çıkardı ve bir bardak cola doldurdu. Bardağı bana uzattı, içtim. Beni yine okşadı ve "Sen iyi bir çocuksun" dedi. Bardağı masaya koydum ve ona iyice yaklaştım. Beni kendine bastırdı, sırtını okşadım. Beni ittirdi, önlüğünü çıkardı, masanın üstüne patateslerin yanına koydu ve geri geri yürüyerek hole çıktı. Hol karanlıktı, burada pencere yoktu, bluzunun düğmelerini çözdü. Mutfak kapısında duruyor ve kapıya tutunuyordum. "Buraya gel" dedi, "lütfen." Sırtında bir şeyleri kurcaladı ve yanına gittiğimde elimi alıp çıplak göğsünün üzerine koydu. Derisi sertti, göğüsleri kocamandı ve onları okşarken sallanıyorlardı. Elleri benim ellerimin üzerindeydi, "Lütfen" dedi. Sonra sustu, yüzünü okşayınca elim ıslandı. Duvara yaslanmıştı ve titriyordu. Onu bıraktım. "Özür dilerim" dedim ve kapıya gittim, karanlıkta nefesini duyuyordum.

Bir sigara yaktım. Merdivenlerde durmuş sigara içiyordum, ev sessizdi, yavaşça aşağıya inmeye başladım. Posta kutularının yanında durdum ve dışarıya çıkmadan önce birkaç dakika bekledim.

Sokak boştu, dazlaklar mutlaka vazgeçmiş olmalıydı, Stötteritzer istasyonuna doğru yola koyuldum çünkü beni şimdi herhalde evimin önünde beklerlerdi. Stötteritzer istasyonu artık yalnızca banliyö trenlerinin geçtiği bir istasyondu fakat eskiden burada Thüringen'e giden trenler dururdu ve gerçek bir gişe salonu vardı; gişe salonu hâlâ olduğu yerde duruyordu ancak artık bilet satışı yapılmıyordu, salonda yalnızca berduşlar oturmuş içiyordu. Saatime baktım, altıya on vardı, hava kararana kadar daha çok zaman. Salonun ön tarafında küçük bir büfe vardı, istasyonun ayyaşları buradan malzemelerini alırdı. Cebimde biraz para vardı ve tüm bu telaştan sonra birkaç bira fena olmazdı. Büfenin adı "Ralf's Corner"dı; Ralf eski bir kodes kuşuydu, elindeki dövme noktalardan bu hemen anlaşılıyordu. Büfede kızartılmış sucuk ve patates kızartması da satılıyordu fakat müşterilerin çoğu bira ve şnaps peşindeydi, Thüringen'e giden trenler burada henüz dururken Ralf'in işleri kesinlikle çok iyi olmalıydı. Büfe oldukça pisti ve bir yerden Ralf'in büfede yaşadığını ve uyuduğunu duymuştum, geceleri bazen büfenin kapatılmış kapaklarının arasından dışarıya ışık sızardı.

"Bir bira."

"On altı yaşına girdin mi?" Ralf sırıttı ve önüme bir kutu *Grafenwalder* koydu. "Bir elli." İki mark karşılığında *Holsten* de vardı ama "bir bira" deyince *Grafenwalder* gelirdi. Ayyaşların çoğu *Grafenwalder* içiyordu. Bozuk paraları Ralf'in önüne sürdüm. Başını salladı, biramı yüksek plastik masaların birisine koydum ve bir sigara yaktım. Kül tablasının içinde bir parça sucuk vardı. Birayı açtım, elime köpük aktı. Bira buz gibiydi, "Ralf's Corner"de iyi olan tek şey. Gişe tarafından bir ayyaş geldi. Pantolonuna sıçmış gibi yürüyordu, elindeki üç boş bira kutusunu çöp torbasına attı. Tezgâhın önünde durdu, sakalından bir şey damlıyordu. "Şef, üç bira daha." Şef başını salladı, buzdolabını açtı ve ayyaşa üç kutu

bira verdi. Arkamda bir banliyö treni köprüden geçti ve peronda gıcırdayarak durdu. Sokağın biraz daha gerisinde olan ikinci köprüden bir yük treni geçiyordu. Çocukken yaptığım gibi vagonları saymak istedim fakat yük treni geçip gitmişti bile. Stötteritzer istasyonunun arkasında, içinde geceleri de çok fazla gürültüyle çalışan ve projektörlerle aydınlatılmış büyük yükleme vinçleri bulunan bir yük istasyonu daha vardı. Oradan Fred ile birlikte bir süre önce gece birkaç bidon dizel aşırmıştık, Fred o zamanlar bir Volvo Dizel kullanıyordu. Yük istasyonunda lokomotifler için varil ve devasa tanklarda tonlarca dizel muhafaza ediliyordu. Biramı içip kutuyu çöp torbasına attım. Berduş salonun içinde kaybolmuştu. "Bir tane daha, lütfen." "Her zaman." Parayı tezgâhın üstüne koydum, Ralf başını salladı ve buzdolabını açtı. Dolap ağzına kadar *Grafenwalder* ile doluydu, yalnızca kenarda birkaç cola kutusunun kırmızısı ve *Holsten Pilsener*'in yeşili parlıyordu. "İşte, ekstra soğuk." Kutuya uzandım, omzumda bir el vardı. Birayı tezgâhtan süpürüp attım ve yana doğru sıçradım, hızla çarptığım yüksek masa yere devrildi, sonra istasyonun içinden koşup peronlara giden geçide girdim. "Tutun şu pisliği!"

Geçit karanlıktı ve sidik kokuyordu, beni burada enselememelerini umuyordum.

Beni yük istasyonunda iki depo binası arasında enselediler. İki gruba ayrılıp tüm arsada izimi sürmüşlerdi ve şimdi kapana kıstırılmıştım. Kaçarken turuncu elbiseli iki demiryolu işçisine rastlamıştım fakat istasyonlarında nelerin olup bittiğini pek umursamıyor gibiydiler. Pislik herifler şimdi iki taraftan geliyordu, yavaşça, nasıl olsa artık koşmaları gerekmiyordu, beni enselemişlerdi. Hayır, o kadar çabuk teslim olmayacaktım. Deponun kapılarından birisine koştum, kapalıydı, kapıya yüklendim fakat anlamı yoktu, kapı metalden yapılmıştı. Onlara doğru döndüm. Sırtımda ceketimin üstünden metali hissediyordum. Etrafımda yarım daire şeklinde durdular. Kehlmann ortalıkta yoktu, pislik herif kesinlikle biraz ötede arabasının içinde oturmuş burayı seyrediyor ve yanındaki kızla oynuyor veya kızın saçlarını kesiyordu.

Kamuflaj montlu dazlak bana yaklaşıyordu. Benim işimi tek başına bitirmek istermiş gibi gözüküyordu, yani Rico'da yaptığı gibi değil ama ben de zaten Rico'nun ününe sahip değildim. Bana yaklaştı, her iki kolu yanında sallanıyordu, burnumun dibine gelinceye kadar bekledim ve sonra yumruğu savurdum. Burnunu tutturmak istiyordum, daha önce de birkaç kez kırılmış gibi görünüyordu fakat pislik herif gerçekten hızlıydı. Başı birdenbire yana kaydı ve sonra beni tutup kafamı kapıya vurmaya başladı. Fakat canım fazla acımıyordu, yumruğumun boşa gitmesi çok daha kötü olmuştu. Paat. Paat. Paat. Her seferinde ilkönce büyüyen, sonra küçülen ve en sonunda da yok olan bir portakal görüyordum. Tiz bir sesle "Göt herif" diye bağırdı, "seninle konuşurken bana bakacaksın, pislik!" Beni bıraktı, kapıda aşağıya doğru kaydım. Dizlerimi kendime doğru çektim ve kollarımın arasından üstümdeki dazlak kafalara baktım, içlerinden yalnızca dört-beş tanesi saçlarına jöle sürmüş ve arkaya taramıştı, modayı takip eden dazlaklar. "Baksanıza, ufaklık korkuyor!" "En büyük göt sensin!" dedim ve ayağa kalkmaya çalıştım. Birisi karnıma tekme attı, tekme daha aşağıya gelseydi daha kötü olurdu fakat buna rağmen öne doğru devrildim ve bir anlığına nefes alamadım. Başım yere çarpmadan önce kolumu bir şekilde çenemin altına koyabildim fakat hayır, burası yer değildi, etrafımda bacakları vardı, neyse ki çoğunun ayağında asker çizmesi veya demir başlıklı ayakkabılar değil, spor ayakkabıları vardı, modayı takip eden dazlaklar. Paat! Küüt! Küüt! Ama çoğunlukla Paat! Yine karanlıktaki portakallar. "Pislik herifler" diye bağırdım, "kahrolası pislikler!" Kollarımı başımın etrafına bastırdım. Birisi beni yukarıya çekti ve duvara ittirdi. Gözlerimi açtım, yine sanki hiçbir şey olmamış gibi yarım daire şeklinde etrafımda duruyorlardı, belki de tüm bu hareketleri falan daha önceden konuşmuşlardı, aynı bir dans grubu gibi. Ayağa kalktım. Birkaç kez başımı salladım, kanıyor muydum?, sonra önümde durmuş sırıtan pisliğe doğru yavaş adımlarla yürüdüm.

"Ne var, büyük dövüşçü? Yoksa yeni bir şans mı istiyorsun?" "Haydi, bitir işini, bitir işini artık!" Pisliklerden birkaç tanesi el

çırpıyor, birkaçı da ıslık çalıyordu ve bu, tüm "Paat"lardan ve portakallardan çok daha kötüydü. Her şeyi bulanık görüyordum, gözümde gözyaşları vardı, hayır, kesinlikle yalnızca terdi gözlerimdeki. "Lütfen" dedim, "lütfen, yapma! Pes ediyorum." Fakat pes etmiyordum, kahrolası bir yalancıydım ve iki elimle birden kafasını yakalamıştım. Ama pisliğin neredeyse hiç saçı yoktu ve tırnaklarım derisinde kanlı izler bıraktı. Benden kurtuldu, ben ise yumruklarımı aynı Rico'nun gösterdiği gibi yüzümün önünde tutup gelen darbelerin bazılarını bloke ettim ve yalnızca aptal gözyaşları... hayır, batan güneşin gözüme gelen ışığı nedeniyle ona yalnızca bir kere ve yalnızca omzuna vurabildim.

Paat! Paat! Küüt! Sonra yerdeydim. Portakal şimdi büyük ve kırmızı bir küre olmuştu ve artık yok olmuyor, bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. Bunu o pislik tek başına yapıyor olamazdı, hepsi üstümde bir arada davul çalıyordu. Sonra birdenbire durdular. Kollarımla başımı sararak yatıp kaldım ve hiç hareket etmedim. Yüzümdeki ve sonra da boynumdaki kanı hissedebiliyordum.

Onları artık duymuyordum. Karnımın üstüne döndüm, gözlerimi açtım ve kanın yere damlamasına baktım. Yavaşça başımı kaldırdım, gitmişlerdi. On, on beş metre ötede yeşil bir Golf duruyordu. Yarım yamalak doğruldum fakat sonra tekrar yere kapaklandım, pis herifler iyi bir iş çıkarmışlardı. Golf'un kapısının açıldığını ve sonra yine kapatıldığını duydum. Yumruklarımı sıktım, duvara süründüm ve sırtımı duvara yasladım. Estrellita önümde duruyordu. Gözlerimi kapadım. "Neden" dedim, "kahretsin... neden?" "Zavallı" dedi, "zavallı Danie." Yanımdaydı, nefesi ve fısıldaması kulağıma geliyordu. Bir mendille gözlerimi ve yüzümü sildiğini hissettim. "Benim zavallı küçük sokak köpeğim." "Neden" dedim ve elini tuttum, "neden o dazlak pislik?" "Zavallı küçük sokak köpeği" diye fısıldadı tekrar ve serbest eliyle, kolunu kavramış olan elime hafifçe vurdu. "Neden? O göt herif bizi mahvediyor ve sen..." Yüzümdeki kanı sildi ve mendili ağzıma bastırdı. "Tamam, benim zavallı küçük sokak köpeğim" diye fısıldadı ve serin elini alnıma koydu, "ben burdayım." Sanki gerçekten onun köpeğiymişim gibi beni okşadı. Yine bir araba

kapısı açıldı. "Haydi, böceğim gel artık!" "Hayır" dedim, "bırak o pisliği, bırak o göt herifi, onun işini bitireceğiz, yemin ederim!" "Sus" diye fısıldadı ve elini alnımda gezdirdi. Ayağa kalktı. "Haydi, böceğim çekil o pisliğin yanından artık." Estrellita arabaya gitti, arabaya binmeden önce bir kez daha bana baktı ve bir anlığına elini kaldırdı. Elinin kan içinde olduğunu gördüm. Kehlmann bana birkaç metre yaklaştı. "Hâlâ yaşadığın için ona teşekkür et!" Ağzının kenarında bir sigara vardı, sigarayı parmaklarının arasına sıkıştırdı ve beş, altı metre öteden tam göğsüme fırlattı. Herif gerçekten becerikliydi ve mutlaka oldukça iyi dart oynuyor olmalıydı fakat yine de ona karşı birkaç papel riske girer ve tüm okları gözüne göndermek isterdim. Arabanın kapısını çarparak kapattı, sonra hareket ettiklerini duydum. Estrellita'nın mendili hâlâ boynumdaydı, mendili attım.

Parke taşların üstüne doğru yuvarlandım. Taşlar serindi, belki de şişlikler çok kötü olmazdı. Ağladığımı fark ettim ve kesmeye çalıştım. Yavaşça sırtımın üstüne döndüm. Güneş deponun üstündeki vinçlerin arasındaydı. Her yer ıssızdı. Ayağa kalktım. Başım dönüyordu. Sigara paketimi çıkardım, paket buruşmuştu ve sigaralar da kırıktı. Bir yarım sigara yaktım. Yüzümü yokladım, bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Yalnızca saçların başladığı yerde küçük bir yırtık vardı, burnumda da herhalde kırık yoktu, en fazla çatlamış olabilirdi. Rico aklıma geldi ve beni onun kadar kötü benzetmediklerine sevindim. Estrellita'yı düşündüm ve... Taşların üstüne kan tükürdüm ve dişlerimi yokladım, üst sağ kesici diş biraz sallanıyordu fakat önceden de böyleydi. Semtte kaldırım sörfçülerinin hikâyeleri anlatılırdı, bunlar nakavt ettikleri rakiplerinin üst dişlerini kaldırımın kenarına dayar ve sonra da kafasına basarlardı. Semtte ayrıca birkaç dazlağın bunu bir kaykaycının kaykayıyla yaptığı ve herifin dişlerinin kaykayın üstünde kaldığı anlatılırdı.

Sigaramı attım ve montumun fermuarını boynuma kadar çektim. Yavaş adımlarla sokağa doğru yürümemeye başladım. Kocaman vinçlerin kollarının hareketlerine baktım, geceleri projektörlerin ışığında daha güzel görünüyorlardı.

"Sen ve pisliklerin! Sen ve pisliklerin! Hep aynı şey, hep, hep aynı şey!" Annem mutfakta durmuş bağırıyordu. "Sen... sen... farkında değil misin, neden görmüyorsun bunu? Bir haydut, aynı bir haydut gibi!"

"Lütfen" dedim, "sus, yeter artık, lütfen!"

Tüm hafta boyunca mesaiye kalmıştı, bugün cumaydı ve içmişti. Birkaç günden beri gözlerimin altında mor lekeler vardı fakat annem bunu daha yeni fark etmişti. "Burası benim evim" diye bağırdı ve küçük elini yüzümün önünde öteye beriye salladı, "ne zaman gelecek polis, ne zaman seni nihayet alacak, sen... sen... bir haydutsun sen!" Arkasını döndü ve ellerini mutfak masasına dayadı. "Anne." Arkasında durdum ve omzuna dokundum. "Git" dedi sessizce, "git." Sonra sessiz kaldı, başını eğdi ve içini çekti. "Bir şey yapamazdım" dedim, "gözlerimle ilgili benim bir suçum yok, bu sefer hiçbir şey yapmadım, gerçekten! Beni öylesine dövdüler, çok kalabalıklardı, sahiden!" "Sen ve pisliklerin! Pis yalanların!" Yine bağırıyordu, birkaç adım geri gittim. Mutfak masasının üstüne eğildi ve duvara doğru bağırmaya başladı. "Farkında değil misin? Binadaki insanlar, oğlum, eğer polis... eğer yine polisler... Nasıl... nasıl göründüğüne baksana... aynı baban gibi bir serseri, defol git, defol git artık!" "Ama anne, polis falan gelmeyecek!" "Gebertsinler seni... haydut... gebertsinler."

Odama gidip sigaralarımı aldım. Montumu giydim. Annemin mutfak masasının üstüne yumruğuyla vurduğunu duydum, bu sesi tanıyordum. Portmantoda çantası asılıydı. Cüzdanından bir onluk ve iki tane iki marklık aldım. Annem mutfakta bağırarak söyleniyordu fakat artık onu dinlemiyordum. Kapıyı çarparak evden çıktım ve merdivenlerden aşağıya indim. Binanın kapısını açarken annemin sesi hâlâ duyuluyordu.

Akşam olmuştu, güneş binaların arkasındaydı. Arka avluların üzerinden Pitbull'a doğru yola koyuldum. Yaşlı kadının evinin önünden geçerken onun penceresine bakmadım. Birisi Pitbull'un avlusundaki çiti tamir etmişti, iki yeni çıtayı sökmek zorunda kaldım. Avlunun kapısı kapalıydı, Pitbull'un bodrumunda sık sık buluştuğumuz için, kapı aslında hep açık olurdu. Bodrumun

penceresine gittim, içerde ışık vardı. Buzlu cama ayağımın ucuyla birkaç kere hafifçe vurdum. Cam açıldı ve Pitbull'un başı gözüktü. "Ah, Danie, sensin." "Kapı niye kapalı? İçeriye al beni." Bodrum penceresinin önüne çömeldim ve ona baktım. Yüzü soluktu ve daha şimdiden çok içmiş gibi gözüküyordu. "Şu anda mümkün değil. Seni içeriye alamam." "Niye? İçerde bir karı mı var?" İçerde bir karı olmadığını biliyordum. Kafası öteye beriye sallanıyordu, hiç nefes almasa bile şnaps kokusu burnuma gelirdi. "Danie, üzgünüm fakat biliyorsun... bana geldiler, eskiden onlarlaydım, yani, onlarla takılıyordum. Ve şimdi... şimdi..." "Niye, oğlum? Niye bir şey yapmadın? Onları tanıyorsun, kendin söyledin! Bizi perişan ettiler ve sen öylece oturmuş parmağını bile kımıldatmıyorsun!" "Danie, oğlum, inan bana, çok üzgünüm, elimden gelen her şeyi yapıyorum, tamam mı fakat oğlum... Rico bir şeyler bulur, herhangi bir şekilde halleder. Her zaman olduğu gibi, Danie." Gülümsemeye çalıştı fakat olmadı. Ayağa kalktım ve yukardan ona baktım. Arkasında duran kanepeyi görebiliyordum, yukarıda sorun çıktığı zamanlar kanepede uyurdu. Aslında hep orada uyurdu. "Kahretsin Pitbull, eğer birlik olursak ve herkes birkaç kişiyi organize ederse başarabiliriz, tamam mı!" "Hayır, Danie, hayır, çok kalabalıklar, inan bana, Reudnitz Sağı, biliyorsun. Ben halledeceğim, onlarla konuşuruz, biraz pazarlık, tamam mı, sonra her şey yoluna girer!" Ayağım yüzünün önündeydi, arkamı döndüm. "Hey, bekle, beklesene!"

Arka avluların üzerinden yavaş adımlarla sokağa döndüm. Parkımıza gittim. Pinpon masalarının etrafında kimse yoktu. Fred kodesteydi ve diğerleri dazlaklardan saklanıyordu, Estrellita ise... Bir bankın arkalığına çıkıp oturdum. Bir sigara içtim, sonra bir tane daha içip gece olmasını bekledim. Üzerinde tırmanma barının durduğu kum havuzuna baktım, burada Doğu zamanlarında Rico'yla oynardık. Ağacımız artık yoktu. Hastalandığı ve yapraksız kaldığı için birkaç sene önce kesmişlerdi. Birkaç sigara daha içtim ve sonra kalktım. Annem belki de yatmış uyuyordu fakat daha önce kesinlikle içmişti. Connewitz'e doğru yola koyuldum, önümde uzun bir yoldu fakat nasıl olsa zamanım vardı.

Karanlık duvar boyunca yukarıya baktım. Pencerelere tahta levhalar çivilenmişti, ön kapı kapalıydı ve kapının kırık camından holdeki dağ gibi ıvır zıvır eşyaları seçebiliyordum. Yolda bir benzin istasyonundan satın aldığım sıfır ikilik şnapsı cebimden çıkartıp bir yudum aldım, sonra avluya geçtim. Evde keneler oturuyordu, bunu kendisi de kene olan ve burada oturan Werner'den biliyordum. Werner'i okuldan tanıyordum, yeni okuldan, bizim orada keneler pek sevilmemesine rağmen uzun süre bizim semtte oturmuştu fakat birleşmeden sonra Leipzig-Reudnitz'deki ilk kene olduğu için –en azından kendi ifadesine göre– herkes ona saygı duyardı, ayrıca Antifa ile bağlantısı vardı ve Antifa herkesi dümdüz edip geçerdi. Eski bir arabanın üstüne, oradan da duvara tırmandım. Werner bir seferinde, kendisini ziyaret etmek istersem dayak yemeden nasıl eve gireceğimi anlatmıştı. Keneler ürkek olurdu, özellikle geceleri çünkü bazen Grünau'dan dazlaklar gelip evlerine girmek ister veya girmeyi denerlerdi. Werner bana "Sorunun olursa gel, yardım edebilirsem ederim" demişti. Werner iyiydi, bir kene olmasına rağmen neredeyse arkadaş sayılırdık. Bir seferinde onu Pitbull'un bodrumuna götürmüştüm, ben araya girmesem Pittbull ile neredeyse kavgaya tutuşacaklardı. Ne de olsa bir punkçıydı, bir kene; keneler semtte pek sevilmezdi fakat Werner okulda benimle ilgili sorunlar çıktığı ve beni okuldan atmak istedikleri zaman benim tarafımı tutmuş ve sonra kendisi de her şeyi bırakmış, okulu ve semti terk edip buraya taşınmıştı, bundan dolayı ona hayranlık besliyordum.

Avlunun tam ortasında devasa bir buzdolabı duruyordu. Belki de dazlaklar eve girmek istediklerinde, dolabı keneler pencereden veya çatıdan aşağıya atmışlardı. Werner bana evlerinin çatısına bir sürü eski ev eşyası yığdıklarını anlatmıştı. Çakmağımı yakmadım. Buralarda bir yerde birinci kata çıkan bir merdiven olmalıydı. Durdum ve gözlerimin karanlığa alışması için onlara zaman tanıdım, ay bile gözükmüyordu. Önümde büyükçe bir daire şeklinde taşlar vardı. Eğildim, ortadaki kül hâlâ sıcaktı. Sessizce "Hey" diye seslendim, "ben Werner'in bir arkadaşıyım." Yanıt yok. Hiçbir ses yok. Eve doğru yürüdüm. Avlu kapısı duvar-

la örülmüş ve önüne bir merdiven yaslanmıştı. Yukarıya tırmandım. Pencere yalnızca çekilmişti, ittirerek açtım. Merdiven sahanlığına tırmandım ve çakmağımı yaktım. Merdivenlerden yukarıya doğru yürüdüm. Bir helanın önünden geçtim, kapısı yerinden sökülmüş ve duvara yaslanmıştı. Klozetin içine bakmamaya çalıştım. İkinci kattaki bir evin kapısı açık duruyordu, çakmağı hole doğru tuttum. "Orada birisi var mı?" Duvarın dibinde en az on kasa bira duruyordu, yaklaştım, kasalar boştu. Üçüncü kata doğru yürümeye devam ettim. "Werner, benim, Daniel!"

Kapıya vurdum. Kapının kolu yoktu, delikten içeriye baktım. İçerisi karanlıktı, Werner evde değildi, bana geceleri evinde elli tane mum yandığını anlatmıştı. Kapının kolunu nereye sakladığını da söylemişti. Yarım kat aşağıya inip pencereye gittim. Pencerenin camı kırıktı, kırık cam parçalarının arasından dikkatli bir şekilde dışarıya uzandım. Kapı kolu için iyi bir gizleme yeri. Werner sırt çantası ve elinde plastik bir torbayla tramvaya binip semti terk ederken bana "Bana ziyarete gel, her zaman gelebilirsin, gelirsen sevinirim" demişti. Ben ise "Tabi" demiştim, "belki gelecek hafta, kesinlikle gelirim!" Bunun üzerinden birkaç ay geçmişti. Annesi, Gençlik Dairesini ve aynasızları onun peşine takmıştı fakat Werner'i bulamamışlardı.

Kapıyı açtım. Hemen kapının yanında, üzerinde birkaç mum bulunan bir masa vardı. Mumları yaktım. Duvarın önünde eski püskü bir kanepe duruyordu, kanepeye oturdum. Werner'in odasının hangisi olduğunu bilmiyordum, evde başka keneler de oturuyordu ve etrafı karıştırmak istemiyordum, geri dönünce kızabilirlerdi. Ayrıca Antifa ile bağlantıları vardı ve Antifa her şeyi dümdüz edip geçerdi. Sıfır ikilik şnapsımı önüme yere koydum, şişe neredeyse boşalmıştı ama daha yığınla sigaram vardı. Bir sigara yakıp mumlara ve gölgelere baktım. Duvarda bir örümcek vardı, örümceklerden ödüm patlardı. Ceset sikicilerden bir kızla tanışmıştım, örümcek hastasıydı ve evde teraryum gibi bir şeyin içinde bir sürü örümcek besliyordu. Çok sarhoş olmuştu ve ceset sikicilere özgü parfümü bok gibi kokmasına rağmen, ken-

dimi tüm akşam boyunca iyi bir sikişe hazırlamıştım. Siktiğimin örümcekleri her şeyi perişan etmişti.

Merdivende yürüme sesleri. Şnapsı bitirdim ve şişeyi kanepenin altına soktum. Yerimden kalkıp kapıya gittim. Dışarıdaki tipler çizmeleriyle oldukça fazla gürültü çıkartıyordu; içimden Werner'in aralarında olmasını diledim çünkü keneler çoğunlukla sarhoş olur ve olay çıkartırdı. Bir sigara yaktım ve kapının çerçevesine yaslandım. Sonra geldiler. Üç herif ve iki kız. Önde yürüyen tipin elinde bir mum vardı. Saçları kazınmıştı, yalnızca önde birkaç kırmızı tutam alnına sarkıyordu.

"Merhaba" dedim.

"Hey, sen de kimsin?"

"Werner, Werner'i arıyorum, benim iyi bir arkadaşım."

"Peki, bizim evde ne yapıyorsun?"

Şimdi tam önümde duruyorlardı, diğer iki tip gerçek kenelere benziyordu, İrokez saçlar, çizmeler ve giysi ve yüzlerinde yığınla teneke. Kızlar oldukça tatlıydı fakat giysileri ve renkli saçları her şeyi berbat ediyordu. Bir numaralı irokez burnumun dibine kadar yaklaştı. Kokmuyordu, ne ter ne de şnaps, buna şaşırdım. "Sana bir soru sordum. Evimizde ne işin var?"

"Werner bana onu burada bekleyebileceğimi söyledi, kapının kulpunun yerini de o anlattı, holde bekleyebilirmişim. O... nerede o?" Konuşurken sigara ağzımın kenarında ve ellerim pantolonumun ceplerindeydi, duman burnumu ve gözlerimi yakıyordu.

"Faşo musun?" İki numaralı irokez bir numaralının yanına geçti.

"Hayır. Nerden çıkardın bunu?"

"Adın ne senin, faşo?"

"Hey, faşo değilim ben, yalnızca Werner'i arıyorum, arkadaşım o benim." Ellerimi ceplerimden çıkardım. Kırmızı tutamlı tip diğer iki irokezin önüne geçti. Birkaç adım geriye gittim ve yumruğumu göğüs hizasına kaldırdım. Eğer mumlu masayı devirirsem...

"Hey, hey, tamam, anladık. Yok bir şey." Kırmızı saçlı kollarını havaya kaldırdı ve bana avuç içlerini gösterdi. "Anlaman lazım,

hep tetikte olmak gerekiyor, dazlaklar, anlıyor musun, dazlaklar." "Ben dazlak değilim." Sigaram yere düşmüştü, yeni bir sigara yaktım. "Demek Werner'i arıyorsun?" "Evet" dedim ve sigara paketimi ona uzattım. Başını salladı ve paketin içinden bir sigara aldı. Herhalde şef gibi bir şeydi çünkü diğer iki irokez arkada duruyor ve bana aptal aptal sırıtıyordu "Demek Werner'in bir arkadaşısın?" "Evet" dedim, "Reudnitz'den, Doğu Leipzig. Werner bizim semttendi." Sırıttı, dumanı suratına üfleyip ateş verdim. "Reudnitz" dedi, "haklısın, eskiden Werner'in semtiydi. Tehlikeli bir yer." "İdare eder" dedim. Kızlar yanımızdan geçip kanepeye oturdu. Fısıldayarak konuştuktan sonra bana düşmanca baktılar, herhalde bir sikiş için can atıyorlardı ama ben gelip her şeyi berbat etmiştim.

"Şanslısın" dedi kırmızı tutamlı tip, "bugün iyi günümdeyim."

"Ben de öyle" dedim.

"O halde HERA'ya gidiyorsun, bir birahane, Werner bu gece barda duruyor."

"Nerede bu birahane?"

"Sokaktan aşağıya, sonra sola."

"Tamam" dedim. Bana bakıp başını salladı, sonra yanından merdivenlere doğru geçtim. İrokezlerden biri bana omzuyla vurdu ve "Ayağını denk al, faşo" diye fısıldadı.

"Geber, kene" dedim ama bunu derken alt kattaydım. Dayalı merdivenden aşağıya indim ve karanlık avludan geçtim. Evde birisi güldü, herhalde sikişe başlamışlardı ve yavaş yavaş hızlanıyorlardı.

Duvarın üzerinden tırmandım. Sokaktan aşağıya doğru yürümeye koyuldum, sonra durup etrafıma baktım. Kene bölgesinin tam ortasındaydım. Aslında burası doğru dürüst bir semt bile sayılmazdı ve kenelerin işgal ettiği yıkılması planlanan birkaç blok binadan oluşuyordu. Tam önümdeki bir binada üstünde kocaman kırmızı bir A harfi bulunan devasa beyaz bir bez asılıydı, muhtemelen on adet çarşafı birbirine dikmişlerdi. Buradan uzun bir zamandan beri hiç araba geçmiyor ve aynasızlar senede bir kere uğruyordu. Fred takip edildiğinde, buraya birkaç kez ara-

balarını bırakmış ve saklanmıştı; burada yığınla arka avlu ve birkaç boş fabrika binası bulunuyordu, keneler aynasızları kızdırmak için bazen barikatlar kurardı.

Önümde yolun tam ortasında kocaman bir kamp ateşi yanıyor ve bir grup punkçı ateşin etrafında oturuyordu. Tiplerden birkaç tanesi bana baktı, başımı sallayıp yanlarından geçtim. "Hey, kardeş, bir yudum ister misin?" Ateş çıtırdıyor ve çatlıyordu, arkamı dönünce karşıma elinde bir şişe tutan bir adam çıktı. "Haydi, kardeş, al bir yudum." Demin evde gördüğüm kenelerden çok daha büyüktü, karmakarışık bir berduş sakalı vardı ve zaten bir berduş gibi görünüyordu, yalnızca giysi ve çizmelerinden ya şimdi ya da bir zamanlar punkçı olduğunu anladım. Kemerinde bir aynasız copu asılıydı, belki bir yerde ganimet olarak ele geçirmiş olabilirdi ama bu zamazingolar spor ve silah dükkânlarında veya çekiklerde de bulunuyordu. "Turistsin herhalde, ha?" Şişeye doğru uzandım fakat elini geri çekti. "Yooo, yooo, kardeş, oturman lazım, otur ve bir yudum iç." Ateşin etrafındaki tipler bana baktı, bazıları sırıttı, neredeyse hepsinin elinde bir şişe vardı, aralarına oturuverdim. Kalbim bayağı gürültü yapıyordu fakat bunu duyamazlardı çünkü ateş çıtırdıyor ve "çaaat" diye sesler çıkartıyordu. Berduş ateşe odun attı ve bunu yaparken o kadar çok öne doğru eğildi ki, sakalının tutuşacağı umuduna kapıldım, sonra yanıma oturdu. Bana şişeyi uzattı, bir yudum içtim, içtiğim şey iyi marka bir saç spreyine benziyordu. "Sen bir turistsin, kardeş, öyle değil mi?" Öksürdüm. "Hayır" dedim, "hayır." Herkes bana baktı ve sırıttı, sonra şişelerinden içtiler, aynı anda, sanki daha önceden kararlaştırmışçasına. "Yani turist değilsin" dedi yüzü oldukça bitik gözüken başka bir tip, belki de burası iflas etmiş kenelerin kurduğu bir tür kulüptü, "ama bizim için biraz bozuk paran vardır mutlaka?" Pepeleyerek konuşuyor ve kafasını iki yana sallıyordu, yüzümün önünde birkaç kez el çırpmasına ve beni bir domuz gibi kızartacaklarından korkmama rağmen "Yok" dedim, "zaten ben kendim çulsuzun biriyim." "Ama arkadaşlarıma birkaç sigara verebilirsin herhalde." "Tabi" dedim, "verebilirim." Kendime bir tane alıp paketi herife uzattım. Paketin içinden bir sigara aldı ve

paketi yanındakine verdi. Pakette nasıl olsa fazla sigara kalmamıştı, biraz önce benzin istasyonundan yeni bir paket satın almıştım. "Ateşin var mı, turist?" "Tabi." Zippo çakmağımı çıkarmak istedim fakat Zippo geceleri ışıkta gümüşi bir renkte parlıyordu, ateşe uzandım ve baş ile işaret parmağımın arasına oldukça büyük bir kor parçası alıp sigarasıyla birlikte uzanan tipin önüne tuttum. Omzuma vurdu, kor parçasını ateşe atmadan önce sakin bir şekilde kendi sigaramı da yaktım. Yanımdaki berduş kılıklı adam şişeyi uzattı, bir yudum aldım. Yeniden konuşabilince "Devam etmem lazım" dedim fakat ayağa kalkarken kimse beni artık umursamıyordu, ateşe bakıp içmeye devam ettiler.

Açık kapıdan duyulan müzik, kulağa aynı Pitbull'un eskiden dinlediği Nazi gıcırtısı gibi geliyordu. İçeri girdim. Yerde ve merdivenin basamaklarında yığınla mum yanıyordu. Giriş katının sol tarafındaki evin kapısı açıktı, karşıma birkaç kene çıktı. Bana çarptılar ama bambaşka bir yerdeydiler, bunu gözlerinden anlamıştım. Kapının üstünde bir levha asılıydı, "HERA" levhanın yanına birisi kocaman bir Anarşist A'sı ve dans eden bir tip çiziktirmişti ama iyi durmamıştı. Zilin yanına paslı bir sokak tabelası vidalanmıştı, "Hermann Albrecht Sokağı". Bir sigara yakıp eve girdim. İçerisi oldukça hareketliydi. En az yirmi kene dans ediyor ve şarkının metnini anırıyordu, arkalarında bar ve daha fazla kene vardı. Bana çarpıp yana savurdular, birisi belime sıçradı, bunlar böyle dans ederdi, dansa bir süreliğine ben de katıldım: Birisinin sırtına omzumla tosladım ve dirseğimle kaburgalarını ve boynunu yokladım, herif bana doğru döndü, sırıttı ve önümde zıplamaya başladı. Bara doğru ite kaka yürümeye devam ettim; hayır, aynasızlar ve Leipzig'in tüm dazlakları bir araya gelse bile keneleri buradan uzaklaştıramazdı, bunların dans etmesi bile, normal insanların sokakta birbirlerinin ağzını burnunu kan revan içinde bırakmasına benziyordu. Odanın tam ortasında bir merdiven duruyordu, tavana baktım, orada kocaman bir delik vardı, ayrıca deliğin arkasında masalar ve bacaklar gördüm. Bir kadın merdivenden aşağıya iniyordu, üzerinde bir etek vardı fakat etek ayakkabılarına değecek kadar uzun olduğu için hiçbir şey gözükmüyordu.

Werner barın arkasında duruyordu ve dişleriyle bir bira açmakla meşguldü, uzmanlık alanı. Bunu o gün bize Pitbull'un bodrumunda da göstermiş ve daha biraz önce onun suratını dağıtmak isteyen Pitbull bile hayranlığını gizleyememişti. Birkaç gün sonra Pitbull'un üst kesici dişlerinden birisinin kırılmış olduğunu görmüştüm. Pitbull "Babam yaptı" demişti ama benim daha iyi bir açıklamam vardı.

"Selam, Werner" dedim ve bara vurdum. Kapağı tükürdü ve elindeki şişeyi barın üstüne öyle bir patlattı ki etrafa köpükler saçıldı. "Oğlum, Danie, bu ne sürpriz, inanamıyorum!" Elini kaldırıp bana doğru tuttu, çaktım. "Haydi, bir şeyler iç!" Şişeyi önüme sürdü. "İyi ki geldin, Danie." Isırarak yeni bir şişe açtı ve tokuşturduk. "Şerefe, Werner." "Şerefe, Danie." İçtik. Bitik görünmesine rağmen "Formun yerinde" dedim ve omzuna vurdum, "seni görmek güzel, Werner." Başını salladı, gülümsedi ve eliyle yeşil saçlarını taradı. Yanımda gergin bir şekilde pantolon askılarıyla oynayan ve bunu yaparken omuzlarını kaldırıp indiren sıska bir kel duruyordu. "Biram, Werner, baksana, bir bira daha istiyordum..." "Tabi, hemen veriyorum." Werner dişleriyle bir bira daha açtı ve gergin kel barın üstüne birkaç bozukluk bırakıp yok oldu. "Oğlum, senin artık tamamıyla kayıplara karıştığını düşünmeye başlamıştım." "Ah, bilirsin, yapacak bir sürü iş yığınla sorun. Bizim semte yabancı değilsin." "Tabi değilim." Yine gülümsedi. Şişeyi ağzına götürdü ve bir dikişte yarısını içti. Bazen okuldan sonra veya teneffüslerde yarışırdık ve Werner hep benden daha hızlı içerdi, benim iyi bir içici olmakla övündüğümü bildiği için birkaç kez genzine kaçmış gibi yapmış ve kazanmama göz yummuştu.

"Peki, seni artık attılar mı?"

"Neyi kastediyorsun Werner?"

"Okulu tabi ki, kendini attırmayı başardın mı nihayet?"

"Yok, henüz belli değil."

"Biliyor musun Danie, iyi ki okulu terk ettim. Pislik herifler bizim canımıza okudu, öyle değil mi?"

"Evet" dedim, "öyle." Bir sigara yaktım ve Werner'e paketi uzattım. Paketten bir tane aldı, sigarasını yaktım. Esasında sigara içmezdi ama bazen esrar için egzersiz yapıyordu.

"Werner..."

"Evet, Danie." Bara dayandı ve dumanı bana doğru üfledi. "Haydi, anlat Danie."

"Bu sıralar annemle biraz sorunlar çıktı. Annemi tanıyorsun."

"Biraz."

"Yani, Werner, yani bugün eve... anlıyorsun..."

"Bende kalabilirsin, biliyorsun bunu zaten, o zaman da söylemiştim. Bir yatak her zaman hazır, senin için her zaman." Şişesini uzattı, tokuşturduk.

"Sağ ol."

"Önemli değil Danie. Daha uzun da kalabilirsin."

"Beş bira, Werner." Yanımda birkaç punkçı duruyordu, Werner şişeleri önlerine koydu. Sonra barın arkasındaki kasadan iki şişe daha alıp dişleriyle açtı. Kapakları tükürürken öndeki dişlerinin artık kusursuz olmadığını gördüm. "Oğlum, Werner" dedim ve elimi üstdudağıma götürdüm, "bir şişe açacağı kullansana." "Yok, Danie, öyle değil. Şişelerden olmadı, birkaç dazlak yaptı." Öndeki dişlerine dokundu ve sırıttı. "Demek öyle" dedim, "siktiğimin dazlakları." Şimdi tam sırasıydı. Yeni bir sigara aldım, barın üzerine doğru eğildim ve sigaramı bir mumun ateşinde yaktım, mumun ateşi şişmiş olan sol gözümün tam önündeydi. "Evet, evet" dedim, "kahrolası dazlaklar."

"Danie, gözüne ne oldu, hiç iyi gözükmüyor."

"Ah, gözüm mü, önemli değil, yok, önemli bir şey değil. Bizim oraları biliyorsun, yığınla dazlak var. Yok, hayır, her şey kontrolümüzde, Werner." Şerefe anlamında şişemi kaldırdım ve içtim. Şişesini yana ittirdi ve elini koluma koydu. "Yani, Danie biliyorsun, dazlaklarla sorunun varsa bana gelebilirsin, her zaman bana gelebilirsin. Tanıdıklarım var, bunu biliyorsun..."

"Tabi, biliyorum. Ama sen de bizi tanıyorsun, ben, Rico ve diğerleri, bunu bir şekilde hallederiz. Chemie'den bir sürü adam tanıyoruz... bunu hallederiz. Yalnızca biraz kalabalıklar, dazlaklar, yani, zor bir iş."

"Ben de onu diyorum zaten, aynen, Danie. Henüz kapanmamış bazı hesaplarım var. Ama Engel'in adamları değil, öyle değil mi?"

"Yok, bunlar..."

"Korktuğumu sanma Danie, onları da halledebiliriz, Antifa, anlarsın."

"Korkmadığını biliyorum. Ne de olsa Reudnitzlisin."

Güldü, şişelerimizi tokuşturup içtik. "Paten pistinin oradaki serseriler" dedim ve ağzımı sildim.

"Biliyorum o pislik herifleri" dedi Werner, "sorun değil."

"Ama seni işin içine çekmek istemem."

"Oğlum, Danie, biz arkadaş değil miyiz?"

"Elbette." Barın üstünden ona doğru eğildim. "Bir kene olmana rağmen gerçek bir arkadaşsın."

Gülümsedi. "Dazlaklara karşı birlik olmalıyız, Danie."

"Öyle" dedim, "birlik olmalıyız."

Yanımda dört kene belirdi. "Werner, dört bira ve dört şnaps." Werner başını salladı ve şişeleri açtı, bu sefer neyse ki açacakla çünkü kapağı ısırırken her seferinde diş dolgularım sızlıyordu.

"Baksanıza çocuklar, bu arkadaşım... yani buradaki arkadaşım..." Keneler bana baktı. Pek dost gibi gözükmüyorlardı. "... yani bu arkadaşım bir dazlak düşmanıdır, öyle gözükmese bile tam bir faşo düşmanı" bana göz kırptı, "geçenlerde Doğu yakasında ortalığı bayağı dağıtmış, öyle değil mi, Danie?"

"Öyle." Yüzümü kenelere döndüm, derin bir nefes aldım ve ceketimin içindeki omuzlarımı olabildiğince geniş göstermeye çalıştım.

"Ama biraz kalabalıklarmış" dedi Werner ve şnaps bardaklarını doldururken şnapsın yarısını barın üstüne döktü, "şu anda gerçek bir sorun var, dazlaklar, anladınız..."

"Dağıtmak lazım" dedi kenelerden birisi, kel kenenin kendisi de bir faşo gibi gözüküyordu ama yüzünde biraz teneke vardı. Öne eğilip birasını alırken, belinde bir silah olduğunu gördüm, benimki gibi namlusu delinmiş bir gaz tabancası olmalıydı.

"Doğru" dedi Werner, "o taraflar neredeyse Grünau kadar kötü, yani dazlaklarla ilgili durum demek istiyorum. Orayı bir... yani orayı yine iyice bir..."

"Dağıtmak lazım" dedi yüzü tenekeli kene, "tam olarak neresi orası, dazlak düşmanı?"

"Reudnitz" dedim ve önümde duran mumun ateşiyle sigaramı yaktım, "merkez yönünde, eski paten pistinin orası."

Tenekeli tip başını salladı, bardaki diğer keneler de başlarını sallayıp biralarından birer yudum aldı.

"Bilinir" dedi tenekeli tip, "RS. Ufak çaylaklar. İki kasaya olur."

Başımı salladım. İki kasa birayı Rico veya Mark ile birlikte Leipziger Premium Pilsner bira fabrikasının avlusundan aşırmak mümkündü. Bazen biraların zamanı geçmiş olurdu fakat keneler bunun kesinlikle farkına varmazdı, onlar genelde *Sternburg* veya *Grafenwalder* içer ve *Goldkrone*'nin dünyanın en iyi kanyağı olduğunu zannederdi.

"İki kasa" dedim, "sorun değil."

"Buna değer, Danie" Werner omzuma vurdu, "buna sahiden değer."

"Peki, ne zaman başlıyoruz, dazlak düşmanı?"

Sigarama bakıp omuzlarımı silktim. "Bilmem. Ne zaman vaktiniz varsa."

"Bir dakika, çocuklar bekleyin." Werner iki bardak daha şnaps doldurdu ve birini benim önüme doğru sürdü. "Anlaşma" dedi, "ilkönce anlaşmanın şerefine içelim. Randevunun zamanını sonra yaparız."

"Haklısın Werner" dedi yüzü tenekeli tip ve bardan bardağını aldı. Barda dikilen diğer üç kene de bardaklarını aldı, aradan geçen zaman içerisinde hiç konuşmamışlardı, belki başları dumanlıydı ve başka yerlerde dolaşıyorlardı, belki de çok sessiz konuşuyorlardı ve müzik çok gürültülü olduğu için onları duymamıştım, şişelerimizi tokuştururken de suskun kaldılar. "Dağıtmanın şerefine" dedi yüzü tenekeli tip, "dağıtmanın şerefine" dedik Werner ve ben, diğer üç kene başını salladı ve sonra sanki etrafı kolaçan ediyormuşçasına çok yavaş bir şekilde sağa sola göz gez-

dirdi, gözbebekleri o denli küçüktü ki, bir şey görmeleri pek mümkün değildi; paten pistini dağıtmaya gelecek olan kenelerin günün birinde çetin ceviz olmayı hayal eden tiplerden oluşmayacağını umuyordum. Fakat Grünau dazlakları bile Antifa'dan korkardı.

Werner "Zamanı ben Danie'yle ayarlarım" dedi, "her şey benim üzerimden yürüyor, çocuklar. Telefonunuz var, tamam mı, ya senin, Danie?" "Tabi" dedim, "Danie amcanın her şeyi var." Werner ve keneler sırıttı. "Ama geri dönmek yok" dedi tenekeli tip, bakışlarından ne demek istediğini anladım. "Bu bir görev, anlıyor musun, dazlakları dağıtmak, anlıyor musun..." "Hey, boş versene" diye seslendi Werner, "Danie dürüsttür, bunu aklından geçirmene bile gerek yok." Elini omzuma koydu, ben ise başımı salladım. "Görüşürüz" dedi tenekeli tip ve sonra birasını alıp, birbirlerinin üstüne zıplayan ve şarkıları anıran dansçıların yanına gitti. Diğer üçü, onun gittiğini anlayıp peşine takılana kadar biraz zaman geçti.

"Bunlar profesyonel" dedi Werner, "silahlı olan Antifa'dan, tecrübeli bir savaşçı, dağıtmaya onun türünden başkaları da gelecek." "Sağ ol" dedim sessizce. "Kapa çeneni Danie." Werner sırıttı ve elini yeşil saçına daldırıp karıştırdı. Şişelerin durduğu rafa döndü, raftan bir şişe aldı ve önüme bara koydu. "Sen viski seversin Danie." "Tabi. Sevdiğimi bilirsin." Werner bir keneydi ve yapılması yasak olan şeyleri bilirdi fakat ona mağaza veya dükkânlardan nasıl şnaps çalınacağını okuldan sonra veya büyük teneffüslerde ben öğretmiştim, bu konuda çok iyiydim ve Werner'in iyi bir öğrenci olmasından dolayı o zamanlar gurur duyardım. İki tane sıfır ikilik bardak aldı ve bardakları yarısına kadar doldurdu. "Oğlum Danie, anlaşma için çok seviniyorum, zaferin şerefine..." Şişeyi yukarıya kaldırdı. "Ben kendim halletttim, Danie." Bana gözünü kırptı ve gülümsedi fakat ortada bunun için en ufak bir neden yoktu çünkü elindeki şişe bir "*Full House*" markalı viskiydi, piyasada bulunan en ucuz zımbırtı. Etiketin üzerinde dört adam iskambil oynuyordu fakat viskinin kalitesi-

nin etiketle bir ilgisi yoktu. "Ulan, Werner" dedim, "inanamıyorum sana, *'Full House'* sana gösterdiğim her şeyi unuttun..."

"Haydi, Danie, o kadar da kötü değil."

Gülümsedim ve içtim. İğrenç şey daha mideme inmeden gerisin geriye yukarıya çıktı ve bolca tükürükle sulandırıp yeniden aşağıya göndermek zorunda kaldım, sonra üstüne bira içip bir sigara yaktım.

"Havanda değilsin herhalde, Danie, ha?"

"Ah, saçmalama, nereden çıkarttın bunu."

Şişeyi önüme ittirdi, bardağa biraz daha koydum, içine duman üfledim ve içmeden önce dumanı içime çektim. "Zor bir gündü, Werner" dedim ve bara yaslandım, kafam neredeyse barın ahşabına değiyordu, "annem falan, bilirsin."

Elini elimin üzerine koydu ama elimi çektim. "Danie, istediğin kadar bende kalabilirsin."

"Yok, Werner, sağ ol, yalnızca bu gece. Biliyorsun, semte dönmem lazım..."

"Biliyorum."

İçmeye devam ettik, Werner kenelere servis yapıyordu. Bara yığınla kene geliyor ve bira ve şnaps istiyordu, aralarında birkaç kız da vardı ama bazıları hiç de fena olmamasına rağmen renkli saçlılar tipim değildi, ayrıca üzerlerindeki giysiler de her şeyi berbat etmekteydi. Werner şişeleri ısırarak açıyor ve şnaps bardaklarını dolduruyordu, keneler ise, kızlar da dahil olmak üzere onu lafa tutuyor ve omzuna vuruyordu, ne de olsa Werner barın kralıydı ve kesinlikle renkli saçlı her kızı yatağa atabilirdi. Bizim oralarda kenelerin hepsinin birbiriyle yattığı anlatılırdı, özgür seks falan, onun için çok kalabalıklardı ve onlara imrendiğimiz tek konu buydu.

Werner "Koy kendine" diye seslendi ve ağzındaki bir kapağı tükürdükten sonra birkaç punkçının parasını toparladı, "istersen şişenin hepsini bitirebilirsin." Başımı salladım ve bardağımı tekrar doldurdum. Zımbırtının tadı artık hiç de öyle kötü değildi, yeterince yuvarladıktan sonra bu kalitesiz içkilerin hepsinde böyle olurdu. Bir sigara yaktım.

"Bir sigaran var mı, lütfen, bir sigara?" Yanıma kapüşonunu alnına kadar çekmiş bir tip duruyordu, elinde büyük bir kırmızı keçe kalem vardı ve vücudunu bir boksör gibi öteye beriye hareket ettiriyordu. "Tabi" dedim ve paketi uzattım, herif pek sağlam gözükmüyordu ve keçe kalemini gözüme sokmasını istemezdim. Paketin içinden iki sigara alıp birisini kulağının arkasına sıkıştırdı. Bir kene gibi gözükmüyordu, saçları ve giysileri normaldi ve yalnızca boynunda küçük bir dövme vardı, bir tür pin kodu. "Çok iyi olduğun için sana bir resim yapacağım." "Tamam, önemli değil" dedim. "Hayır, hayır, resmini alacaksın, resim yapmayı çok seviyorum." Bara dayandı, cebinden bir kâğıt çıkardı ve bir şeyler çizmeye başladı. "Kafayı üşüttü, Danie, normal değil." Werner şnaps bardaklarını doldurup şnapsın yarısını barın üstüne dökerken parmağıyla birkaç kez alnına vurdu. Tipe baktım ama bir şey duymuşa benzemiyor ve çizmeye devam ediyordu. "Nasıl yani?" "Yani uçuşta, oğlum, LSD, artık aşağıya inemiyor, saçmalayıp duruyor, anlıyor musun? Takıldı kaldı." "Anladım" dedim, "daha önce duymuştum." Herif resmi bitirip önüme koydu. Kâğıdın üstünde pek bir şey yoktu, yalnızca daire, nokta ve çizgiler. "Müthiş resim" dedim ve bardağımı yine doldurdum. "Şu" dedi ve elindeki kalemle dairelerden birini gösterdi, "şu biziz."

"Peki, ya diğerleri?"

"Yıldızlar" dedi, "yalnızca birkaç yıldız."

Werner'i daha sonra bir kez daha ziyaret ettim, çok zaman sonra. Yoktu. Kimse yoktu. Evinin pencereleri duvarlarla kapatılmıştı, birahanenin olduğu bina ise tümüyle yok olmuştu. Dazlakları yamyassı yaptıklarında, Werner'e onu daha sık ziyaret edeceğime söz vermiştim fakat ona borçlu olduğum halde bunu yerine getirememiştim. Semtten pek dışarıya çıkamamıştım, yalnızca mahkemeye veya çocuk tutukevine veya kodese, ayrıca bizim orada keneleri pek sevmezlerdi. Ama semtte bugün bile hâlâ punkçı bir sürünün Leipzig'in güneyinden doğusuna gelip paten pistindeki dazlakları darmadağın ettiği anlatılır. Şişeleri ısıran Werner'i bir daha hiç görmedim.

Silah Sesleri

Birleşmeden sonraki o pazar günü, Chemie'nin BFC Dynamo ile karşı karşıya geldiği maça Rico ve ben geciktik. DAC* artık olmadığı halde, DAC üst liginin son sezonuydu. BSG Chemie Leipzig de artık yoktu, adımız şimdi FC Sachsen Leipzig'ti, birkaç ay önce ise kısa bir süreliğine FC Grün-Weiß Leipzig olmuştu, tüm bunların nedenini anlamıyorduk, Chemie'ye inanıyorduk, Chemie bizdik, ilelebet. BFC de artık BFC değil FC Berlin'di fakat bunu umursamıyor, ondan yine de nefret ediyorduk.

O gün Leutzsch'a geciktik çünkü annemle babam daha yeni boşanmıştı ve babam başka bir yerde oturuyordu. Ayın her ikin-

*.Demokratik Almanya Cumhuriyeti

ci Pazar günü babamla "Silberhöhe"de öğlen yemeğine gidiyordum, o Pazar da babamla birlikte birahanedeydim ve saatime bakıyordum (babamın görmemesi için masanın altından) çünkü saat bire doğru köşede Rico'yla buluşacaktık.

"Sen de gel" dedim, "aynı eskisi gibi, baba, Berlin domuzlarına karşı..."

"Hayır" dedi, gülümsedi ve şnapsını dikti, "Stasi* pisliklerine karşı olsa bile, artık Leutzsch'a gitmem, orası benim için kapandı, oğlum." Onunla birlikte öğle yemeğindeyken babam oldukça fazla içiyordu, esasında ben yemeğimi yerken, o devamlı içiyordu ve Chemie'nin maçı varsa ve ben yeşil-beyaz kaşkolümü boynuma takıp yola koyulurken, o, masada yalnız başına oturup kalınca daha da fazla içiyordu.

"Berlin domuzları" dedi saat bir olduğu için ben yeşil-beyaz kaşkolümü boynuma sararken, "süpürün onları, Stasi pisliklerini, tüm seneler boyunca bizi aldattılar, tüm seneler boyunca. Ve, Danie, Leutzsch'a benden selam götür." Yeniden yerime oturup babama Chemie'deki yenilikleri anlatmaya başladım, oldukça fazla yenilik vardı: oyuncular, yönetim, formalar, adımız bile değişmişti. Tüm bunları anlattığım için Rico'ya geciktim, Rico bir süreden beri köşede bekliyordu ve on üç-on iki numaralı banliyö trenimizin köprünün üzerinden geçtiğini gördüğü için biraz kızmıştı çünkü bir sonraki tren yirmi dakika sonra gelecekti.

"En az on beş dakika gecikeceğiz" dedi Rico, "on beş dakikada nelerin olabileceğini biliyor musun?"

"Tabi" dedim, "bizim lehimize bir sıfır, onların lehine iki sıfır, önceden kimse bilemez."

"Babanın yanında o kadar uzun oturup kafayı nasıl çektiğini seyretmek zorunda mısın?"

"Evet" dedim, "seyretmek zorundayım." Pencereye dayandım ve şu anda önünde durduğumuz Doğu Sanayi Bölgesinin eskimiş fabrikalarına baktım.

"Danie, öyle... öyle demek istemedim."

Rico neredeyse iki yıldan beri ninesinin yanındaydı ve kendi

*. Stasi: Doğu Almanya Gizli Polis Teşkilatı (Staatssicherheitsdienst).

babası kaçtığından beri babalara karşı bir alerjisi vardı fakat o zamanlar onunla baş edemediği için annesinden de hoşlanmıyordu. Zaten insanların çoğundan hoşlanmazdı ve Chemie'nin maçlarına gitmeyi bu kadar sevmesinin nedeni herkesin diğerlerine karşı olmasıydı, özellikle de Berlin'den gelenlere. Yeşil-beyaz kaşkolünü çekiştirdi ve bir ucunu eline sardı. "Ne diyorsun, Danie, birinci lige çıkmayı başaracak mıyız?"

"Bilmem, sanmıyorum, ikinciyle aramızda sekiz puan var. Ve son hafta... Dynamo Dresden'e karşı, yani..."

"Haklısın. Yedi sıfır, yedi sıfır geçirdiler. Yalnızca... yalnızca birazcık... yani biliyor musun, birinci lig fena olmazdı ama ikinci Bundesliga da süper olurdu. Birinci lig, Danie, Bundesliga, yalnızca... yalnızca birazcık..."

"Rüya gördün" dedim ve güldük. Kompartımanın içi karardı, küçük tünelden geçiyorduk.

Rico tam kulağımın dibinde "Bundesliga!" diye bağırdı, yerimden fırladım.

"Oğlum, bırak hıyarlığı."

"Ödün patladı, ha?"

"Hayır, patlamadı. Zaten ayağa kalkıyordum."

İstasyona girdik, Rico saatine baktı. "Yirmi dakika, Danie, eğer birazdan koşarsak yirmi dakikada stadyumdayız. Hey, nereye?" "Yalnızca bir dışarıya bakacağım." Kompartımandan çıkıp kapıya gittim. Tren birkaç kere sarsıldı, koridorda sendeledim ve tutacaklardan birisine yapıştım, sonra gıcırdayarak durduk ve dışarıdaki hoparlörlerden sesler gelmeye başladı. "Giriş... peron yirmi iki... devam etmek isteyen... üzerinden... on üç kırk altı... hızlı tren Halle/Saale Merkez İstasyon... peron on dokuz... Leutzsch."

Kapının kolunu çekiştirdim, sıkışmıştı, Rico beni yana ittirip kapıyı ardına kadar açtı. "Kollarında güç kalmadı galiba, Danie." "Tabi ki var." Rico'yu ittirdim, trenden perona atladı.

"Baksana" dedi, "birileri geliyor."

"Tabi gelecek" dedim, "bir istasyondayız."

"Baksana bir."

Ama bakmadan önce seslerini duydum.

"Berlin, Berlin, Berlin'deniz biz!" Bir sürü ses, henüz uzakta ama giderek yaklaşıyor. "Berlin, Berlin, Berlin'deniz biz!" "Kahretsin, Danie, kahretsin, baksana şunlara!"

Kapının metal basamaklarına bastım ve trenden dışarıya sarktım. Şimdi onları görüyordum: "Hurra, hurra, BFC burda! Hurra, hurra, BFC burda!" Yüz, yüz elli kişi, hayır, daha fazla olmalıydı, tüm istasyon onlarla doluydu ve en öndekiler perona girmişti bile. "Hurra, hurra... Berlin, Berlin, Berlin'deniz biz!" Bir sürü şarap kırmızısı kaşkol, babam onlara eskiden "kanlı köpekler" derdi. En önde yürüyenleri şimdiden seçebiliyordum. Dazlak kafalar, kocaman dazlak kafalar en ön sıradaydı.

"Kahretsin" dedi Rico, her iki elimle tutacağa yapıştım, "BFC domuzları." Rico birkaç adım geriledi, sendeledi ve yanımda trene yaslandı. "Danie" diye fısıldadı, "Danie, işte şimdi göte geldik." Geri geri yürüyerek kapının ilk basamağına çıktı, bacaklarının titrediğini gördüm ama kendi bacaklarımı artık hiç hissetmiyordum bile.

"Chemie domuzları dışarı, Chemie domuzları dışarı!"

"Kaşkoller, Rico, kaşkollerimiz!" Rico'yu omuzlarından tutup salladım, "Rico, oğlum, Rico, buradan gitmeliyiz!" fakat Rico kapının en alt basamağına oturuverdi. "Chemie domuzları dışarı, Chemie domuzları dışarı!" Sesler istasyonun büyük kubbesinin altında yankılanıyordu, yeniden trenin içine girip önlerden çıkmak ve rayların üstünden bir yerden kaçmayı düşündüm fakat Rico... şimdi birdenbire ayağa fırladı, "kahrolası BFC pislikleri, kahrolası aşağılık Stasi kulübü!" beni tekrar trenin içine ittirip kapıyı çarparak kapadı. Yine eski Rico karşımdaydı, şehrin en iyi orta ağır sikleti (15 yaş altı), kendisini böyle tanımlıyor, biz de ona inanıyorduk, ringde onu gören herkes buna inanıyordu ve şu anda ben de ona yine inanıyordum. "Haydi, ön tarafa, kaşkolleri yok et, çıkar kaşkolünü!" Kendi kaşkolünü hemen ceketinin altına tıkıştırmıştı ve benimkini çekiştiriyordu fakat çok uzun olduğu için kaşkolü boynuma iki kere dolamıştım, Rico koşmaya

başladı ve beni kaşkolümden tutmuş arkasından çekiyordu. Koridorda olabildiğince hızlı koşuyordum ama Rico daha hızlıydı ve kaşkol boynuma bir ilmik gibi dolanmıştı, nefes alamıyordum, sonunda nihayet kaşkolü çıkarabildim ve Rico ceketinin altına soktu. Arkamızdaki kapının açıldığını duydum, "Chemie pisliklerini istemiyoruz!" ön tarafa doğru koşmaya devam ettik, pencerelerden perondaki sürüyü görebiliyordum, bir adamın yeşil-beyaz bir kasketi çöp kutusuna attığını gördüm, sonra trenin en önüne geldik, hemen lokomotifin arkasına, Rico tuvaletin kapısını açtı, içinde üç boş bira şişesi olan lavabonun karşısında nefes almadan duruyor ve solgun yüzlerimize bakıyorduk. Rico kapıyı sürgüledi.

"Açık bırak" diye fısıldadım, "açık bırakmak daha iyi!"

"Manyak mısın sen?"

"Açık bırakırsak burayı boş zannederler, anlıyor musun, aynı biletsiz gidiyormuşuz gibi."

"Unut bunu, Danie, bunlar kondüktör değil, bu hayvanları içeriye almam. Bizi oyarlar."

"Ama... ama biz... biz daha çocuğuz, Rico."

"Belki, Danie ama umurlarında bile olmaz, bize yine de birkaç tane patlatırlar."

"Bizi burada bulabilirler mi? Bulamazlar, değil mi, Rico?"

"Bilmiyorum."

Lavabonun yanına çömeldim, Rico sırtını kapıya yaslamıştı. Tuvalet leş gibi kokuyordu, birisi sıçmış ve suyu tam akıtmamıştı fakat şu anda bunu değiştiremezdik, sifon çok fazla gürültü çıkartırdı. Sürü trenin içinde kuduruk bir şekilde yürüyordu, "Korku - dehşet - BFC, korku - dehşet - BFC!" gerçekten de korkuyordum ve şehrin en iyi orta ağır sıkleti olmasına rağmen (15 yaş altı) kesinlikle Rico da korkuyordu çünkü burada bizi koruyan Chemie taraftarları, Berlinli domuzları stadyumda olduğu gibi uzakta tutan tel örgüler ve polisler yoktu ve şimdi artık holigan denilen acımasız BFC taraftarları hakkında anlatılan hikâyeleri duymuştuk, babam bunların yanı sıra BFC taraftarlarının Chemie'nin Leutzsch stadyumu hariç ülkenin bütün stadyumla-

rında kontrolü elinde tuttuğunu da anlatmıştı fakat henüz Leutzsch'un içinde değildik.

Tren birkaç kere sarsıldı ve sonra yavaşça hareket etti. Rico saatine baktı. "Beş dakika geciktik" diye fısıldadı, "kahrolası BFC pislikleri." Sanki ne dediğini duymuşlar gibi bağırtı yine başladı, oldukça yanımızda bir şey şıngırdadı. "Leutzsch'u kırıp dökeceğiz, Leutzsch'u kırıp dökeceğiz..."

Rico "Yalnızca bir Leutzschlu namuslu bir Almandır" diye fısıldadı ve elini yumruk yaptı.

"Evet" dedim, "ama şimdi ne yapacağız?"

"Bilmiyorum Danie." Kapı boyunca kayarak yanıma çömeldi. "Birkaç dakika içerisinde ordayız, Danie, herkes çıkıncaya kadar bekler, sonra da bir şekilde stadyuma, Dammsitz bölümüne gideriz."

Fakat her şeyin başka şekilde gelişeceğini biliyordum, yine bir şey şıkırdadı, bu sefer tam kapının önünde, ayak sesleri, birisi kapının kolunu aşağıya indirdi. "Hey, aç şu kapıyı yoksa koridora işemek zorundayım!"

Ayağa fırladık, Rico lavabodaki bira şişelerinin birisini aldı. "Sakin ol, arkadaş" diye bağırdı, "sakin ol. Şimdi bitiyor." Ceketinin altından kaşkolleri çıkardı, ayağıyla sifonun pedalına bastı ve kaşkolleri boklu deliğe sokuşturdu. "Rico, hayır!" Babamın hediye ettiği kaşkole uzandım fakat artık çok geçti, kaşkol deliğin içinde kayboldu, delik yeniden kapanmadan önce, bir anlığına, altımızdaki rayların traverslerini gördüm.

"Haydi, eline bir şişe al, Danie."

"Kahretsin, Rico, hiçbir şansımız yok."

"Berlinli pislikleriz, oğlum, BFC domuzlarındanız, Danie." Elime bir şişe tutuşturup kapıya gitti.

"Hayır, Rico, lütfen açma, belki sahiden koridora işeyip çeker gider."

"Kapıyı kırarlar, Danie."

Rico'nun tam arkasında durdum, Rico sürgüyü geri çekti, sonra kapıyı açtı. "Tamam, arkadaş, şimdi girebilirsin." Rico haklıydı, bu herif kesinlikle kapıyı kırar ve bunun için de iki yumru-

ğunu birden kullanması gerekmezdi, kafası bir çöp kovası büyüklüğündeydi ve hiç saçı yoktu. "Dikkat etmen lazım" dedi Rico ve bira şişesini havaya kaldırdı, "Chemie domuzunun biri helanın içini sıçmıkla doldurmuş." Yarma kısaca sırıttı, sonra bizi koridora ittirip kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Rico "Gördün mü" diye fısıldadı, "oluyor işte." Başımı salladım, Rico'nun sırtına baktım ve önümüzdeki kompartımandan gelen sesleri, bağırtıları ve şişelerin şıngırtısını dinledim. Koridor boştu. Camdan dışarıya baktım, Möckern'den geçiyorduk, tren yavaşladı. Rico'nun korkmasına rağmen dışarıya çıkmak istemediğini bildiğim halde "Şimdi dışarıya çıkabiliriz" dedim, ben de korkuyordum ama o, şehrin en iyi orta ağır sıkletiydi. "Hayır" dedi Rico, "hayır, artık olmaz, kaşkollerimizi düşün, bu işi bitireceğiz, yarı yoldan dönmeyip stadyuma, Leutzsch'a gireceğiz, Danie, siktir et BFC'yi..." Helanın kapısı açıldı, yarma kemerini çekiştirdi, sonra bizi yine yana ittirip koridordan sallanarak bir sonraki vagona doğru yürüdü. Ayaklarının altında cam kırıkları gıcırdıyordu, kompartıman kapısının beyaz camını ve bira şişelerinin yeşil ve kahverengi kırıklarını daha yeni fark ediyordum. "Baksanıza, çocuklar" dedi yarma ve durup bize döndü, "siz de içeri gelin, daha iyi olur, bir arada kalalım, yani aynasızlardan dolayı, daha iyi." Mırıldanırcasına konuşuyordu ve onu neredeyse hiç anlamıyordum, kocaman kafası konuşurken ileri geri sallanıyordu. "Bir arada kalmamız lazım, çocuklar, size göz kulak olacağız. Hep birlikte BFC için, hepimiz BFC için." Gülümsedi ve kafasını duvara yasladı. "Tabi" dedi Rico, "bir arada, hepimiz BFC için." Tren durdu, tam pencerenin önünde, üstünde "Möckern" yazılı büyük tabelayı gördüm. Rico yarmanın arkasından gitti, "Haydi Danie, gelsene" tren yine hareket etti ve tabela yok oldu. Yarma kompartımanın kapısını açtı ve birkaç cam kırığı pilot montunun üzerine düştü... sonra BFC'li domuzların tam ortasındaydık ve boş bira şişelerimizi iki elimizle tutuyorduk.

Herifler şimdi seslerini biraz kesmişti, yalnızca diğer vagondan hâlâ şarkılar ve bağırtı duyuluyordu. "Leutzsch'u kırıp dökeceğiz, Leutzsch'u kırıp dökeceğiz, Leutzsch'u, Leutzsch'u kırıp

dökeceğiz...“ Bir ses “Beş dakika“ dedi, “Leutzsch'a beş dakika.“ Heriflerin arasından pencereye baktım ve trenin yanında küçük nehri ve Leipzig-Möckern bostanını gördüm. Leutzsch'a beş dakika. Yanımızda duran bir adam “Galibiyetin şerefine“ dedi ve bira şişesini yukarıya kaldırdı. “BFC'nin şerefine, galibiyetin şerefine.“ Bira şişesi tutan bir sürü kol havaya kalktı, “BFC'nin şerefine, Dynamo kazanacak, haydi çocuklar, için, burada istediğinizi yapabilirsiniz.“ Rico bira şişesini kaldırdı ve yanımızdaki tiplerle tokuşturdu, ben de boş bira şişesini başıma dikip içer gibi yaptım. Şişenin içindeki çökelti ağzıma aktı, kendimi zorlayarak çökeltiyi yuttum. Yarma birkaç metre ötemizde duruyordu, bize doğru gülümseyip gözünü kırptı. Tren yavaşladı, birisi “Leutzsch“ diye bağırdı, “kokusunu alıyorum, Leutzsch'a geldik!“ sonra herkes koridordan ve helanın önünden geçerek kırık kapıya yüklendi; bira şişesini yere bırakıp Rico'nun kolunu yakaladım, göbek, sırt, kol ve bacaklar bizi aralarına alıp götürdü ve önüne takıp sürükledi, ayaklarımızın altında cam kırıkları gıcırdıyordu, “Hurra, hurra, BFC burda!“ henüz hareket halinde olmamıza rağmen kapılar açıldı, en öndekiler ilkönce perona sonra da öbür taraftaki rayların üstüne atladı, yarma arkamızda bir hayvan gibi bağırıyordu: “Şimdi başlıyor, işte şimdi başlıyor“ sonunda tren gıcırdayarak durunca Rico ile ben de dışarıya yuvarlandık, yine trenin başka kapılarından fırlayan ve bizi de beraberlerinde sürükleyen BFC taraftarlarının tam ortasındaydık.

Şimdi de Rico benim kolumu yakalamıştı ve kolum acıyordu fakat acıyı umursamadım, yalnız başıma kalmak istemiyordum, merdivenlerden aşağıya koştuk, aman düşmeyelim, bir sürü bacak, nihayet tünelde yavaşladılar, “Hurra, hurra, BFC burda!“ Birkaç adam duvarın dibinde durmuş işiyordu oysa tünel zaten sidik kokuyordu, BFC pislikleri, “Leutzsch'u kırıp dökeceğiz, Leutzsch'u kırıp dökeceğiz, Leutzsch'u, Leutzsch'u kırıp dökeceğiz...“ Gömleğimin kolu kaymıştı, saatime baktım, maç on dakikadır devam ediyordu. Merdivenlerden çıkıp tüneli geride bıraktık, sonra istasyon binasının önünden sokağa vardık. Rico kolumu bıraktı, ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve birkaç

kere zıpladı. "Kahretsin, Danie, biz..." "Ne?" "Berlin, Berlin, Berlin'deniz biz..." Yanımdaki tip tam kulağımın dibinde bağırdı, eğildim, artık istasyonu göremiyordum, evler ve sokak yok olmuştu, yalnızca bir sürü adam ve BFC vardı, bir sürü asker çizmesi, kendi ayaklarımın ne kadar küçük olduğunu fark ettim. Rico sendeledi ve kollarımın arasına düştü. "Buradan... buradan hiç kurtulamayacağız, Danie..." Rico'yu tuttum, bizim yaşlarımızda, belki biraz daha büyük birkaç çocuk biraz önümüzde yürüyor ve gülüp ellerini çırparken bağırıyordu. "Chemie, Chemie, kahrolsun Chemie!" Ama Chemie bizdik, Chemie'ye gitmek istiyorduk, Dammsitz'deki yerimize, henüz küçük bir çocukken orada babamla birlikte otururdum, ana girişe yönelmemiz gerekiyordu oysa sağımda ve solumda, insanların kafalarının üzerinde Leutzsch ormanındaki ağaçların tepesini görebiliyordum, sonbahar geldiği için dallarda neredeyse hiç yaprak yoktu ve Rico'yla birbirimizi kollarımızdan tutarak pislik BFC taraftarlarıyla birlikte –ya babam beni böyle görseydi– deplasman takımının tribününün bulunduğu yan girişe doğru yürüyorduk. Birbirimizi kolumuzdan yakalamıştık ve etrafımızda koro halinde bağırıldığı halde, biz çok sessizdik. "Berlin, Berlin, Berlin'deniz biz; Chemie, Chemie, kahrolsun Chemie!" Rico elini yumruk yaptı, ben de yumruğumu onunkinin üzerine bastırdım. Rico gülümsedi ve kulağıma "Yalnızca bir Leutzschlu bir Almandır namuslu" diye fısıldadı, "Yalnızca bir Leutzschlu bir Almandır namuslu" diye sessizce tekrarladım. Stadyumu artık görebiliyordum, kulüp lokali ve lokalin arkasındaki Chemie bayraklarının yeşil-beyaza boyadığı kuzey tribününü, tribünün üstünde ise sonuç tabelası asılıydı: Ev Sahibi 0 – Misafir Takım 0, hiç olmazsa tabelada henüz her şey bir nebze yolunda sayılırdı.

Önümdekinin sırtına çarptım, ön taraf tıkanmıştı. İlerde bağırmaya başladılar "Aynasız domuzlar, aynasız domuzlar... BSG ve siz, pisliksiniz; BSG ve siz, pisliksiniz..." Arkamızdan bastırıyor ve ittiriyorlardı, göbek ve sırtların arasında kalmıştık, sonra birdenbire yine ilerlemeye başladık, kısa bir süre koşar adım gittik, sonra önümüz tekrar tıkandı ve önümüzdekiler geri geri yürüme-

ye başladı, sonra dönüp üzerimize doğru koşmaya koyuldular, biz de arkamızı dönüp koştuk, geriye bakınca stadyumun yan girişinin tam önünde, kalabalığın üstünde beyaz sis bulutları gördük. "Aynasız domuzlar, aynasız domuzlar, aynasız domuzları istemiyoruz." Yanımızda koşan bazı tipler yüzlerini mendille kapadı, birisi "Göz yaşartıcı gaz" diye bağırdı, "göz yaşartıcı gaz." Şimdi ben de burnumda bir yanma ve çekme hissediyordum ama belki de bu yalnızca bir yanılsamaydı çünkü tüm bunlar bizden çok uzakta meydana gelmişti ancak Rico'ya bakınca gözlerinin yaşlı olduğu hissine kapıldım, belki de yüzüne akan terdi. "Kahretsin" diye bağırdım, "gidelim burdan, n'olur gidelim burdan Rico!" Rico "Nereye gidelim" diye bağırdı, "nereye gidelim, oğlum?" Haklıydı, arkamızda aynasızlar, önümüzde, sağımızda, solumuzda ise BFC sürüsü vardı, sürüyle birlikte istasyonun önünden yol yönüne geri çekildik, şimdi daha yavaş yürüyorduk, hiç kimse bağırıp marşlar söylemiyor ve sürü sessizce Pettenkofer Sokağı'na doğru yol alıyordu, bizim Dammsitz oradaydı ve biz de sürüyle birlikte yürüyorduk.

"Danie, Danie, bak şimdi bir dinle beni" Rico elini kafamın arka tarafına koymuştu ve yüzü kulağımın tam yanındaydı, "bunlar Dammsitz'in önünden geçince, girişin önünden, anlıyor musun, deplasman tribününe doğru devam ederken, işte o zaman... dinlesene bir, dinlesene oğlum!"

"Dinliyorum" dedim, "dinliyorum, Rico."

"Lütfen, Danie, lütfen, bunu başarmalıyız."

"Evet" dedim, "evet, başarmalıyız."

"...sonra çeker gideriz, anlıyor musun, Dammsitz'e, Danie, Dammsitz'e, tamam mı! Aralarından bir şekilde geçeriz, Danie, sonra da herhangi bir çitin önünde çömelir bunlar gidene kadar bekleriz, Danie, tamam mı, hiçbir şey olmaz, Danie, hiçbir şey olmaz" fısıldayarak ekledi, "Chemie'yi düşün Danie."

"Tamam" dedim, "tamam, Rico." Chemie'yi düşündüm ve Dammsitz'i, oradaki yeşil-beyazlı taraftarları ve arkasında emniyette olacağımız yüksek parmaklıkları fakat tribünü artık görebilmemize rağmen Dammsitz'e kadar gelemedik çünkü Pettenkofer

Sokağı'nda yavaşladık ve sonunda durduk; yine bezlerle yüzlerini kapatmış veya ceketlerinin kapüşonlarını ringe çıkan boksörler gibi alınlarının üstüne kadar çekmiş olarak koşuşan insanlar gördüm. Eller yukarıya uzandı, küçük kâğıt parçaları tutuyorlardı, giriş biletleri, bunlar giriş biletiydi, "içeriye gireceğiz, içeriye gireceğiz!" Rico yanımda "Aynasızlar" dedi, "yine aynasızlar herhalde." "içeriye gireceğiz, içeriye gireceğiz!" Fakat aynasızlar kimseyi içeriye bırakmadı, herkes yavaş yavaş geriledi ve sonra karman çorman koşmaya başladı, bazıları öne, diğerleri arkaya doğru, bir sürü bağırtı çağırtı, artık hiçbir şey anlayamıyordum, öylece kala-kalmıştık, hemen arkasından aynasızları gördüm, miğferlerinin siperliklerini aşağıya indirmişlerdi ve kalkan ve coplarıyla bize karşı tek sıra halinde ilerliyorlardı. "Kaçalım burdan" diye bağırdım, "haydi, hemen kaçalım burdan!" Ve Rico yürümeye koyuldu fakat yanlış yöne yürüyordu, aynasızların üstüne doğru, koşmuyor, çok ağır adımlarla polis sırasının üstüne gidiyordu; yolun kenarında bir adam yatıyordu, başka birisi adamı ayağa kaldırdı ve üstüne cop sallayan bir polise tekme attı, cop hedefini bulmuştu, adam arkasını dönünce sırtına da bir cop yedi.

Yine sokağı kaplayan sis bulutları ve sisin içinde koşan insanlar, Rico da onların arasında yürüyordu. "Rico" diye bağırdım, "Rico!" fakat Rico arkasına bile bakmadı. Arkasından koştum ve onu omzundan yakalayıp tuttum. "Danie, stadyuma, stadyuma girmemiz lazım, Dammsitz'e, Danie!" Gözyaşları yüzüne akıyordu, gözlerim ve burnumda yine bir yanma ve gerilme hissettim ve kolumla yüzümü kapattım. "Unut bunu" diye bağırdım, "unut bunu, oğlum!" Rico'yu çektim, aynasızlardan ve göz yaşartıcı gazdan uzaklara, şimdi bana baktı, gözleri kocamandı, gözyaşlarını koluyla sildi, başını salladı ve sanki uykudan uyanmış gibi etrafına baktı. Sonra diğer insanların arkasından koşmaya başladık, istasyona doğru. Yine arkama baktım, aynasızlar sisin arkasında kalkanlardan bir duvar oluşturmuştu. Bir şeye çarpıp yere düştüm. "Ufaklık, dikkat etsene!" Dizim acıyordu, Rico yanıma çömeldi, bir arabanın yanında duran adama baktım. "İyi misin, ufaklık?" "Evet" dedim, adam arabanın yan camı-

na çıplak yumruğuyla cam kırılana kadar vurdu, bir kere, iki kere, sonra dış aynayı tekmeleyerek yerinden çıkardı ve motor kapağının üstüne çıkıp iki ayağıyla birlikte ön camın üzerine sıçradı, en sonunda da arabanın üzerinden geçip arka taraftan aşağıya indi. Her yerden çatırtı ve şangırtı sesleri geliyor, park halindeki arabalar un ufak ediliyordu. İnsanlar naralar atarak arabaların üzerinde geziniyor, hız alarak kapılara vuruyordu. "Leutzsch'u kırıp dökeceğiz, Leutzsch'u kırıp dökeceğiz, Leutzsch'u, Leutzsch'u kırıp dökeceğiz" şimdi bunu gerçekten yapıyorlardı. Artık gücüm kalmamasına ve oturup kalmak istememe rağmen ayağa kalktım ve Rico'yla birlikte, şimdi boklara bulanmış bir şekilde bir yerlerde rayların üzerine saçılmış olan kaşkollerimizle daha önce defalarca geçtiğimiz Pettenkofer Sokağı'nın ortasında ağır adımlarla yürümeye başladım; Berlinli domuzlar sağımızda ve solumuzda bir arabadan diğerine saldırıyordu, sürünün geri kalanı ise bizden önce ana yola çıkmıştı, oradan dumanlar çıkıyordu, arkamızda bıraktığımız gibi göz yaşartıcı gaz bulutları değil kara dumanlar, yanmış lastik kokusu aldım. Kalabalık anayolda etrafa dağıldı, bir kısmı istasyon binasına doğru koşuyordu, yana devrilmiş bir vaziyette yolun kenarında yanan bir polis Lada'sı gördüm, biraz ötede bir Trabi aynı şekilde yatıyor fakat yanmıyordu. Kaldırıma koşup bir duvarın dibine çömeldik. "Kahretsin" diye bağırdım, "bunlar savaş çıkardı." Rico duvara iyice yapıştı ve hiçbir şey söylemeden yanan arabaya baktı. İstasyonun önünde yeşil bir polis kamyonu duruyordu ama içinde hiç aynasız yoktu, zaten ortalıkta tek bir aynasız bile gözükmüyordu, yalnızca kamyonun motor kapağının üzerinde zıplayan Berlinli pislikler, birinin elinde yeşil bir bidon vardı. İstasyon binasının pencerelerinin birisinden aşağıya bir bank atıldı, çatırtı ve parçalanma sesi sanki bank yanımıza düşmüşçesine yüksekti, aslında anayolun her tarafından ve istasyonun önünden gürültü patırtı sesleri geliyordu, yeşil kamyon yanmaya başlamıştı. Ve sonra... silah sesleri geldi.

Belki daha önceden kaçabilirdik, kesinlikle kaçabilirdik, sokakta zaten büyük bir koşuşturma vardı ve öbür tarafa doğru koş-

muş olsaydık kimsenin umurunda olmazdı, yani sokak boyunca ve sonra tren ve tramvayların altından geçtiği büyük köprünün üzerinden tramvay durağına veya başka bir yere, yalnızca buradan uzağa. Belki elli, altmış veya daha fazla sayıda holigan istasyonun oradaki raylardan balast taşlarını söktükten sonra önümüzden koşarak geçip Pettenkofer Sokağı'nda konuşlanan polis kordonuna tekrar saldırdıklarında kaçsaydık daha iyi olurdu. Ama kaçmadık, duvarın dibine sinmiş bir vaziyette kaldık ve birbirimize biraz daha yaklaşıp en öndekilerin hız alarak taşları, kocaman balast taşlarını fırlatmasına, giderek tam bir taş yağmurunun oluşmasına ve daha fazla holiganın ellerinde taşlarla Pettenkofer Sokağı'na akın etmesine baktık; sonra bazıları koşarak geri geldi, biz dizlerimizin üzerinde duvar boyunca ilerledik ve Pettenkofer Sokağı'nda hâlâ taş atan holiganlara, polislerin kalkanlarına baktık, duvara biraz daha yapıştık, her şey birdenbire çok yakındaymış gibi gözüküyordu, fazlasıyla yakında, nedenini bilmiyorum ama buna rağmen oturup kaldık, belki ayağa kalkıp koşmaktan ve onların arasında olmaktan, onların arasından geçmekten korkuyorduk, sonra silah seslerini duyduk: Paaat! Paaat! Paaat! Paaat! Sessizlik. Sonra tekrar: Paaat! Paaat! Paaat! Paaat! Yılbaşı fişekleri gibi, sokakta bir anlığına yankılanan ince ve tiz patlamalar.

Herkes etrafa kaçıştı, birileri yerde yatıyordu, her şey yine çok yakındaydı, Rico'nun sanki isabet almışçasına kaldırımın üstüne yüzükoyun düştüğünü ve ellerini kafasının arkasına koyduğunu görüp onun üzerine atladım ve "Rico, Rico, Rico!" diye haykırdım, her iki elimle onu yoklayıp tuttum, nasıl titrediğini hissedebiliyordum yoksa ben miydim titreyen? "Ateş ediyorlar, Danie, ateş ediyorlar, ateş ediyorlar, ateş ediyorlar." Rico'nun üstünden yere yuvarlandım ve başımı kaldırdım. Aynasızların üzerine birkaç taş daha uçtu, sonra tekrar aynı ses: Paaat! Paaat! Paaat! Ortalıkta birileri yatıyordu, çığlıklar, hiç böyle çığlıklar duymamıştım, sonra önümüzden koşarak geçtiler, beyaz bir kazak, sağda ve solda iki adam onu tutmuş sürüklüyordu, adamın bacakları bükülmüştü ve dizleri kaldırım taşlarına çarpıp duruyordu, kazağın üstün-

de kırmızı bir desen ve desenin üstünde de bir yumruk vardı, adamın yumruğu, kazağı buruşturan yumruk da kırmızıydı. Ayağa kalktım. Duvara doğru sendeleyip tutundum. Rico hâlâ önümde yatıyor ve her iki eliyle birden kaldırımı yumrukluyordu. "Ateş ediyorlar, Danie, ateş ediyorlar... bunu yapamazlar... ateş ediyorlar." Ama artık ateş etmiyorlardı. Kalabalık önümüzden koşarak geçti, yine Leutzsch istasyonuna doğru, ortalıkta birileri yatıyor ve bacaklarını hareket ettirerek yuvarlanıyorlardı, aynasızlar ağır adımlarla sokak boyunca yürüyordu. Bazılarının elinde kalçalarının yanında tuttuğu, namlusu aşağıyı gösteren büyük siyah tabancalar vardı.

Birkaç gün sonra gazetede o gün ölen çocuğun resmini gördüm. Akciğeri delip geçen bir kurşun. Bizden yalnızca birkaç yaş büyüktü. Ayrıca bir sürü yaralı da vardı, neredeyse hepsi kurşun yarası olmak üzere bazıları yoğun bakımdaydı. Maçı da dört bir kaybetmiştik.

DAC birinci liginin bu son sezonunda Bundesliga'ya çıkamadık, ikinci lige de çıkamadık ve Amatör Kuzeydoğu Ligi'nin Güney birimine düştük. Ama bazen hâlâ hayallere dalıyorduk.

Leutzsch'a gitmeye devam ettik, Rico ve ben, yeni kaşkoller de edindik fakat artık hiçbir şey birleşmeden sonra BFC Dynamo'ya karşı oynadığımız o pazar günü öncesi gibi değildi.

Dönüş, Veda

Rico neredeyse iki yıl sonra *oradan* geri döndüğünde bir sürü görülmesi gereken hesap vardı.

Onu bizim sınıfa almadılar, beşinci sınıfa geri dönmek zorunda kaldı oysa bizim sınıfa gelseydi çok sevinirdim, belki yine yan yana oturabilirdik ama Bayan Seidel buna kesinlikle izin vermezdi. Rico'nun onunla da görülecek bir hesabı vardı, onunla ve Bay Singer ile, izci şefi Bay Dettleff ile, şimdi Berlin'de yaşayan subay babasıyla ve Rico'nun *oraya* gönderilmesine göz yuman annesiyle. Rico şimdi ninesiyle oturuyordu ve ninesiyle görülecek bir hesabı yoktu, araları çok iyiydi, "yaşlılar, Danie, çok yaşlı olanlar neredeyse aynı biz çocuklar gibi, anlıyor musun" ama diğer yetişkinlere karşı elinden ne gelirdi ki? Hiçbir şey gelmezdi ve bunu

kendisi de biliyordu. Kendi kendine bir sürü plan yapmıştı, "geceleri, Danie, en kötüsü gecelerdi, yani, o kadar da değil tabii, sakın korkma Danie, beni bilirsin ama geceleri, geceleri, Danie..." Bayan Seidel'in nerede oturduğunu biliyordu ve ilkönce evini kundaklamaya niyetlendi, "yalnızca birazcık, Danie, yalnızca korkması için" fakat onu bu fikirden vazgeçirmiştim, "o halde hiç olmazsa arabasını biraz dağıtayım Danie, kızdırmak için ve bir daha Baltık Denizi'ne gidememesi için" fakat Rico, Bayan Seidel'in arabasını da dağıtmadı çünkü bunu yaparsa her şeyin daha kötü olacağını biliyor ve *oraya* hiçbir zaman geri dönmek istemiyordu. Yetişkinlere karşı hiçbir şansı yoktu fakat diğer çocukların da ona karşı hiçbir şansı yoktu. Rico şimdi okul spor kulübünde boks yapıyor ve bazen Güneydoğu Motor Kulübünde antrenmana çıkıyordu, daha on üç yaşında bile değildi ve on beş yaş altı grubunda boks yapıyordu, yaşına göre oldukça yapılı ve güçlüydü, "şınav, Danie, her gün şınav ve bazen akşamları, geceleri, tamam mı, geceleri, duvara yumruk, paaat, paaat" başlık, ağızlık ve formasıyla ve yumruklarında kocaman kırmızı eldivenleri olmak üzere ringe çıkınca, karşısında sanki o zavallı çocuklar değil de subay babası veya izci şefi Bay Dettleff varmış gibi girişiyordu ve bu öfkeye karşı hiç kimsenin bir şansı yoktu.

Fakat ringin dışında yalnızca üç raunt dövüşülmüyordu ve kurallar yoktu, Rico'nun ise görülecek yığınla hesabı bulunuyordu. Sırada ilkönce Friedrich vardı. Friedrich ve Maik adamlarıyla birlikte parka yayılmıştı, bizim parkımıza, Rico'nun geri geleceği günü uzun zamandır bekliyor ve parkın o zaman yine bize ait olacağını biliyordum. Fakat Rico, Friedrich'in yakasına parkta yapışmadı, herkesin görebilmesi için onu okulda benzetmek niyetindeydi. "Saygı, Danie, saygı, anlıyor musun, herkes benim geri döndüğümü görmeli!"

Rico, Friedrich'e büyük teneffüste kül bidonlarının orada saldırdı çünkü Friedrich, Maik ve adamları teneffüsleri, avlu denetimi o tarafı gözaltında tutmadığı için kül bidonlarının çevresinde geçirirdi, bu durum ise şanssızlıkları olacaktı. Her şeyi planlamak için ilk dersten önce buluşmuştuk; Rico, Mark, Walter ve

ben, Rico ondan pek hoşlanmamasına rağmen Stefan da gelmişti. "Bu ne arıyor burda, Danie, niye getiriyorsun bu herifi yanında, oğlum?" "Stefan iyidir, bizim tarafımızı tutar ve ayrıca her adama ihtiyacımız var!" Gerçekten de her adama ihtiyacımız vardı çünkü Friedrich'in yedinci sınıftan birkaç arkadaşı bulunuyordu ve Rico onunla uğraşırken, bu tiplerin kontrol altında tutulması gerekiyordu. "Peki, ya Maik, Maik ne olacak? Maik da çok kuvvetli." "Maik'ı unutabilirsin. Maik'ı daha önce halletmiştim, bunu biliyorsun, Danie, bunun bir daha başına gelmesini istemez, onu iki yıl önce yere sermiştim, şimdi bir daha yere serilmek istemez, bana inanabilirsin." Rico haklıydı, her şey plana göre gelişti, Maik bir kez daha yere serilmek istemiyordu; ben onunla başa çıkamazdım, buna emindim fakat Rico'ya saygı duyuyordu çünkü Rico bir boksördü. Ayrıca Maik, Rico'nun oraya gönderilmesinde kendisinin de suçu bulunduğunu düşünüyordu ve büyük teneffüste biz onların üstüne yürüyünce belki de bu nedenle geride durdu. Küçük Walter'in bile korkusu yoktu, daha iyi vurabilmek için sıkılmış yumruğunun içine birkaç çakıl taşı koymuştu çünkü Rico bize daha önceden gaz vermişti: "Benim yeniden döndüğümü ve kimsenin bize sataşamayacağını onlara göstereceğiz!" Rico, Friedrich'in yakasına yapışırken, biz diğerlerini uzakta tuttuk, yalnızca Maik birkaç metre ötede kolları yanında sallanır vaziyette durmaktaydı. Rico hemen sol eliyle Friedrich'in boğazına yapıştı ve sağ yumruğunu rakibinin midesine indirdi. Friedrich adeta belinden ikiye katlandı ve Rico'nun üstüne abanarak sanki hoş geldin demek istercesine her iki koluyla sarıldı, Rico geri dönmüştü. "Ye onu, Rico, bitir işini!" Rico devam etmek ve aynı iki yıl önce Maik'ı yere indirdiği gibi Friedrich'i de yere sermek niyetindeydi...

"Delirdiniz galiba, çocuklar! Hemen ayrılın!" Katja gelmişti. Benim Katja'm. Grup Kurulu Başkanı Katja. Kül bidonlarının yanından geçerek yanımıza geldi, sanki bir öğretmenmişçesine başını dik tutuyor ve kollarıyla havada hareketler yapıyordu; alnındaki güzel kırışıklar ve içinde göğsünü öne uzattığı beyaz izci gömleğiyle gerçekten de bir öğretmen gibi gözüküyordu.

"Katja" dedim, "Katja, bu işe karışma. Lütfen." Fakat "Lütfen" dememe rağmen beni dikkate bile almadı oysa ondan ricada bulunmamdan hoşlanırdı, yanımdan geçip doğruca Rico ve Friedrich'e doğru yürüdü. Friedrich hâlâ Rico'ya sarılmış durumdaydı ve Rico'nun yumruğu Friedrich'in başının tam önünde havada asılı duruyor fakat hareket etmiyordu; Katja ikisinin önünde kollarını beline dayamış bir şekilde durunca. Rico yumruğunu indirdi. "Hemen ayrılın dedim!" Gerçekten de ayrıldılar, ilkönce Friedrich, iki büklüm bir vaziyette ve eli karnının üstünde olarak, sonra Rico da bir adım geriye gitti. Bir kız olmasına rağmen, Katja'ya herkes saygı duyardı, Katja Grup Kurulu Başkanıydı ve yoklamalarda bazen ön taraftaki kürsüden kısa bir konuşma yapardı.

"Katja" dedim, "yalnızca bir şakaydı."

"Lafımı kesme, Daniel Lenz." Katja Rico ile Friedrich'in arasına geçti ve ilkönce birisine, sonra da diğerine baktı, burnu ve alnındaki güzel kırışıklar daha da derinleşmişti. "Eğer bana hemen ne olduğunu söylemezseniz, sizi rapor etmem gerekiyor."

"Katja" dedim tekrar, "gerçekten bir şey olmadı."

"...seni de, Daniel Lenz."

Yedinci sınıflı tipler bana doğru salakça sırıttı, ben ise kızarıp yere baktım ve Katja'nın bacaklarını ve neredeyse her gün giydiği mavi izci eteğini gördüm, aynı etekten gardırobunda beş tane asılıydı, onları bana bir seferinde evlerinde Rusça çalışırken göstermişti.

"Kim başladı buna?"

Her ikisi de yere bakıp sustu.

"Şimdi bana ne olduğunu söyleyeceksiniz, sonra da sorunu çözeceğiz."

"Yalnızca ufak bir şakaydı, öyle değil mi, Friedrich?" Rico başını kaldırdı, gülümsedi ve gömleğinin kırışıklıklarını düzeltti.

"Öyle" dedi Friedrich, "gerçekten yalnızca şakaydı, Katja. Rico bana nasıl boks yapıldığını gösterdi."

"Rico Grundmann" dedi Katja ve ona baktı.

"Evet" dedi Rico, "ne oldu?"

Zil çaldı, ön zil, derse henüz on dakika vardı. Katja başını salladı ve o kadar yavaş bir sesle "Rico" dedi ki neredeyse hiçbir şey duymadım, "lütfen uslu ol". Yedinci sınıftaki tipler artık sırıtmıyordu, arkalarını dönüp avluya doğru yürüdüler, Friedrich ile Maik onların arkasından gitti.

"Usluyum ben" dedi Rico, yeniden gömleğini düzeltti ve en üst düğmesini ilikledi. Sonra yanımıza geldi. "Haydi Danie, yukarı çıkalım." Küçük Walter'in yumruğunu açıp çakıl taşlarını yere bırakmasına baktım. "Siz gidin" dedim, "ben hemen geliyorum."

Sonra kül bidonlarının yanında Katja'yla yalnızdım, Katja hâlâ Rico ile Friedrich'in kapıştığı yerde duruyordu, yanına gidip ona iyice sokuldum.

"Daniel Lenz" dedi.

"Katja" dedim ve kırmızı fularının ucunu omzunun üstünden çektim, "her şey yolunda."

"Hayır" dedi ve elimi tuttu, "hayır, Daniel, hani Rico'nun yine saçmalamamasına dikkat edecektin."

"Ama dikkat ediyorum" dedim, "dikkat ediyorum, Katja."

"Söz ver bana, Danie." Nihayet bana yine "Danie" demişti, fularına dokundum.

"Söz vermiştim zaten."

"Hayır, Danie, doğru dürüst. İzci sözü."

"Tamam, izci sözü" dedim ve hâlâ tuttuğu elimi havaya kaldırdım. Tekrar "İzci sözü" dedim ve elini yüzüme doğru çektim. Gülümsedi. "Daniel Lenz." Elini çekti, başımı ona yaklaştırdım. Zil çaldı, ikinci ön zil, dersin başlamasına beş dakika. Katja bir adım geriledi. "Danie, gecikmememiz lazım!" "Lütfen" dedim, "biraz daha kal, yalnızca birazcık daha burada duralım." Güldü. Elimden tutup beni okul avlusuna doğru çekti. "Daniel Lenz" dedi, elini sıktım ve küçücük parmaklarını hissettim.

Arka binanın kapısında Rico duruyordu. "Haydi Danie, gel artık." Katja'nın elini bıraktım, Rico'nun yanında durdum ve kapıdan girip merdivenlerden yukarıya koşan Katja'nın arkasından baktım. Merdiven korkuluğunun arasından bacakları ve mavi eteği gözüküyordu.

"Yahu, Danie ne oldu sana, bırak gitsin." Rico hafifçe omzuma vurdu. "Ne buluyorsun bunda, Danie, ne buluyorsun ki bunda? Tek yaptığı kafamızı ütülemek." "Evet" dedim, sonra merdivenden yukarıya çıktık, Rico ikinci, ben ise üçüncü kata. Zil çaldı, bu sefer daha uzun, teneffüs bitmişti.

Katja'ya söz verdiğim üzere Rico'nun bir saçmalık yapmamasına dikkat ediyordum fakat bu oldukça zordu. Rico hâlâ Friedrich'in suratını dağıtmaya can atıyor ve ayrıca Maik'ı de yere sermek istiyordu, "iyi bir histi, Danie, rakibi yere indirmek her zaman iyi bir histir."

"Fakat senden korkuyor Rico, senin kendisinden üstün olduğunun farkında."

"Doğru diyorsun, Danie. Fakat o konuda çenesini tutamaması büyük pislik. Hesap henüz kapanmadı, Danie."

"Bundan dolayı çok üzgün, Rico, daha o zaman söyledi bunu bana. Biliyor musun, onun da bir kardeşi varmış, yani yurtta..."

"Nerede, Danie?"

"Yani, biliyorsun..."

"O kelimeyi söyleme, Danie, bir daha duymak istemiyorum o aşağılık kelimeyi."

"Üzgünüm, Rico."

"Neyse, önemli değil. Fakat Maik gibi bir geveze..." Vazgeçmiyordu ve onu Friedrich ve Maik'ın suratını dağıtmaktan alıkoyamayacağımı biliyordum, ayrıca mutlaka pataklayacak başka adaylar da bulurdu, geri döndüğünden beri içinde çok büyük bir öfke taşıyordu.

"Ama Friedrich'in çenesini tutması, yani senin küçük Katja'n gelince..."

"O benim küçük Katja'm değil."

"Tabi ki öyle, oğlum bırak bu numaraları. Her şeyin farkındayım. Ama Danie, grup kurul başkanı falan sana göre değil."

"Katja iyidir, yani... yani..."

"Gördün mü, tam dediğim gibi. Senin küçük Katja'n."

"Bırak şimdi Katja'yı, Rico. Maik konusu ne olacak?"

"Eveeet" dedi, "Maik ve Friedrich ile hesaplaşacağız. Varsın, değil mi, Danie?"

"Elbette" dedim ve yere baktım, gözümün önünde Katja'nın bacakları ve mavi eteği belirdi.

Rico, Friedrich'e artık yaklaşamadığı için ilkönce Maik'ın işini bitirmek niyetindeydi. Friedrich parkta artık görünmüyordu ve okulda ise yedinci sınıftaki tipler ona göz kulak oluyordu, Katja da teneffüslerde Rico'nun yakınında bulunuyor ve bizi bazen pinpon oynarken görünce bana gülümsüyordu.

Okuldan sonra birlikte eve giderken ona "Rico'yu neden bu kadar merak ediyorsun?" diye sordum, "yani, ondan hoşlanmadığını sanıyordum."

"Daniel Lenz, böyle şeyler söyleme." Elimi tutup başparmağımı çekti. "Rico şu anda beşinci sınıfta olsa bile kolektife dahil. Ayrıca da, o senin arkadaşın ve sen..."

"Ve ben?"

"Daniel Lenz." Güldü, gülüşü o kadar güzeldi ki yerimde kalakaldım, başparmağımdan tutup çekti. "Haydi, gel, Danie, haydi ama." Yürümeye devam ettik, çok yavaş yürümeye çalışıyordum çünkü neredeyse onun evinin önüne gelmek üzereydik. Evinin önüne geldik, eşikte durup anahtar destesiyle oynamaya başladı.

"Danie..."

"Evet?"

"Gezmeye... gezmeye gidelim mi? Belki Doğu ormanına. Belki gelecek hafta. Yalnızca ikimiz." Anahtarlarla oynarken yere baktı.

"Tamam" dedim, "çok güzel olur." Bir eliyle anahtarlarını şıngırdattı ve diğeriyle kırmızı fularının ucundan çekti.

"Danie..."

Ona bir adım yaklaştım.

"Daniel Lenz" dedi ve öne eğilip dudaklarını yalnızca bir anlığına benimkilere değdirdi, sonra arkasını döndü, kapıyı açtı ve koşarak merdivenlerden yukarıya çıktı.

Daha sonra, evden çıkarken yakalamak üzere Maik'ın oturduğu yere giderken –Maik hep ortalıkta dolaşırdı– Rico'ya hiçbir şey anlatmadım. Rico'yla Katja hakkında konuşmuyordum çünkü Rico Katja'yla çıkmamı istemiyordu. "O, *onlardan* biri, Danie, sana göre değil, grup kurulu başkanı, Danie, anlasana, gerçekten sana göre değil."

"Bırak Katja'yla uğraşmayı" dedim, Rico gerçekten de söylenmeyi kesti, Maik'ın evinin önünde duruyorduk.

"Şimdi ne yapacağız?"

"İçeri gireceğiz Danie avlu üzerinden kaçmasını önlemek için."

"Peki, ya önceden çıktıysa?"

"Henüz zamanı değil, Danie, saat daha üç olmadı. Babası çoğunlukla saat üç gibi geliyor. Her şeyi araştırdım."

"Onu sahiden indirecek misin? İyi düşün."

"Oğlum, Danie, şimdi saçmalayıp durma. Tabi ki indireceğim, hak etti bunu. Ne oluyor sana? Bunların nedeni küçük Katja'n, kabul et, Danie, o kız seni yumuşatıyor!"

"Zırvalama, Katja beni ne yumuşatıyor ne de başka bir şey!" Evin kapısına doğru yürüdüm. "Bekle, Danie, beklesene!" Koridordan geçip merdivenlerin önüne geldim, orada durdum.

"Burada bekleyemeyiz Danie, aşağı inerken görür bizi. Bodrum kapısında bekleyelim."

Bodrum kapısında beklemeye başladık. Duvara yaslanıp merdivenlere kulak kabarttık ama Maik gelmedi. Yere çömeldik ve bekleyip kulak kabartmaya devam ettik, sonra birisinin merdivenlerden indiğini duyduk, Rico gömleğinin kollarını sıyırdı ve kafasını ve omuzlarını hareket ettirerek gevşemeye çalıştı fakat gelen yalnızca yaşlı bir nineydi, yoluna devam etmesine izin verdik. Beklemeye devam ettik, saat üç buçuğu geçiyordu ama Maik gelmedi. "Maik herhalde çoktan gitti, haydi biz de gidelim." "Hayır, Danie, bekleyeceğiz, biraz daha bekleyeceğiz." Sağ elini yumruk yapıp tekrar açtığını, yumruk yapıp açtığını, yumruk yapıp açtığını görebiliyordum. "Daha bekleyeceğiz, Danie."

"Rico, aslında zile basıp evde olup olmadığını öğrenebiliriz."

Fakat zili çalmamıza gerek yoktu, Maik evdeydi, bağırtısını merdivenlerden duyduk. Yalnızca iki kat üstümüzde olmasına rağmen ne bağırdığını anlamadık, bir hayvan gibi anırıyordu, sonra bir kapı çarpılarak kapandı ve sessizlik hâkim oldu.

"Kahretsin" dedi Rico, "yukarıya çıkıyoruz!"

"Bekle, oğlum, bekle!" Rico'yu omzundan tuttum. "Bu, babası. Yukarı çıkarsak babasıyla takışırız!"

"O göt herif benim işimi çalıyor. Yukarıya çıkıyoruz!"

Merdivenden yukarıya çıkmaya başladı, arkasından gittim. Yukarıya çıkmasının nedeninin işinin elinden alınması olmadığını biliyordum. Yurtta ("Özür dilerim Rico, bir daha bu kelimeyi söylemem") mutlaka babaları tarafından hırpalanan bir sürü çocukla karşılaşmıştı.

İkinci kattaki kapının önünde durduk. Her yer sessizdi fakat sonra içeriden hafif ve boğuk bir şaklama sesi ve hemen arkasından bir inleme duyuldu, inleme de çok hafifti. Rico zile bastı. İyi bir boksördü ama yetişkinlere karşı hiçbir şansının olmadığını aslında biliyordu, geri döndüğünden beri içi öfke doluydu. Bir daha zile bastı, yine kimse açmadı. Zil düğmesinin üzerine yumruğunu koydu, zilden çıkan "din-don" sesleri, içerden gelen şaklama ve iniltileri örtüyordu. Rico diğer yumruğuyla kapıya vurdu. Etrafıma baktım ve gerektiğinde Rico'ya yardım etmemi kolaylaştıracak bir şeyler aradım çünkü Maik'ın babası bir şeyler içtiğinde deli gibi olurdu ve semtte herkesin bildiği gibi neredeyse hep içerdi. Komşu kapının yanında bir kova dolusu kömür duruyordu, korkmama ve Katja'yı düşünmeme rağmen çekip gidemezdim, bela başladığında kovaya daha yakın olabilmek için yana doğru bir adım attım. Sonra bela başladı.

Maik'ın babası içeriden "Kahretsin" diye bağırdı, bir gürültü duyuldu, sonra kapı ardına kadar açıldı, Rico bir adım geriye sıçrayıp yumruklarını kaldırdı fakat Maik'ın babası son derece sakin bir şekilde kapının eşiğinde duruyor ve yalnızca biraz sağa sola sallanırken omzuyla kapıya yaslanıyordu. "Ne istiyorsunuz, gerzekler?" diye mırıldandı. Rico "Maik'ı alacağız" dedi, ben ise yan

gözle içinde kömür parçaları olan kovaya baktım. "Maik gelemez. Defolun gidin." Bir adım geriledi ve kapıyı kapatmak istedi fakat Rico çok hızlıydı ve ayağını kapının aralığına koymuştu bile. Şu anda Maik'ın babasının tam karşısındaydı, ağırlığını ayak parmaklarının ucuna verip omuzlarını yukarıya kaldırarak büyük gözükmeye çalıştı fakat yine de adamın ancak göğsüne kadar geliyordu.

"Delirdin mi, aslanım? Çek ayağını kapımdan!"

Rico bir kez daha ve bu sefer yüksek sesle "Maik'ı almak istiyoruz" dedi, sesinin biraz titrediğini duyabiliyordum.

"Yok evde dedim!" Maik'ın babası şimdi bağırıyordu, bağırırken çıkardığı şnaps kokusunu alır gibi oldum. Rico da bağırdı: "Tabi ki evde!"

"Kaybolun burdan yoksa karışmam!"

"Rico" diye fısıldadım, "haydi, Rico, gel!"

Fakat beni duymuyordu, hiç kırpmadan adama diktiği donuk ve sert gözlerine bakınca hiçbir şeyi umursamadığını anladım.

"Maik'ı yeterince pataklayamadın herhalde, ha?"

"Ulan, sümüklü, şimdi patlatırım sana bir tane!" Adam kolunu kaldırıp Rico'nun üstüne doğru sendeledi, başını eğmişti ve tam Rico'nun küçücük gözüken yumruğunun içine yürüdü. Rico iyi bir boksördü ama bir yetişkini yere sermesi mümkün değildi, nitekim bu darbe de Maik'ın babasını fazla etkilemedi fakat geldiğini hiç duymadığımız Maik arkadan babasının beline atlayınca, adam bir kez daha Rico'nun yumruğuna sendeledi; aslında bu da onu halletmeye yetmezdi ama Rico kenara sıçrayınca adam, eli hâlâ havada olmak üzere öne doğru savruldu ve kafasını merdiven tırabzanına çarptı. Bir domuz gibi hırıldadı, yere düştü, sırtüstü yuvarlandı ve öylece sessizce kaldı.

Maik kapıda duruyordu, yüzü kırmızıydı ve burnu kanıyordu. "Neden" dedi, "neden bunu yaptınız?" Babasının yanına gidip çömeldi. "Hey" dedi Rico, "eğer küstahlaşacaksan..." Elimdeki kömürü kovaya geri attım. "Haydi, gidelim burdan, çabuk." "Sakin ol" dedi Rico, "onunla yalnızca biraz konuşmak istiyorum." Maik'ın yanına gidip çömeldi. "Baksana, baban..." "Sana vurmak

istedi" dedi Maik fısıltı halinde, "sana vurmak istedi, Rico. Bunu yapamaz, hayır, bunu yapamaz." "Hayır" dedi Rico, "aslında yapamaz. Aslında kimseye vurmaması gerekir."

Maik ayağa kalktı ve kapıya gidip "Bernd" diye bağırdı, "Bernd, gelsene bir." Yüzündeki kırmızı lekelerin el izi olduğunu daha yeni gördüm. Büyük bir elin bıraktığı izler. Maik'ın burnundan akan kan gömleğine damlıyor ama o, bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Kapının ağzında bir çocuk belirdi. Uzun bir yüzü vardı ve ağzı açıktı, hâlâ yerde öylece yatan adama kocaman gözlerle baktı. "Kardeşim" dedi Maik, "benim kardeşim." Rico çocuğa başını salladı ve "Merhaba, Bernd" dedi fakat ağzı hâlâ açık durmasına rağmen, Bernd sessizliğini korudu.

Maik'ın babasını oturma odasındaki kanepenin üzerine taşıdık. Maik bir şişe şnaps aldı ve şişeyi adamın başının yanındaki yastıkların arasına sıkıştırdı. Maik'ın kardeşi altdudağını sarkıtmış bir şekilde onun yanında duruyor ve kocaman gözlerle bize bakıyordu. Rico ellerini pantolonuna sildi, sonra masaya gitti ve bir sandalyeye oturdu. "Benim neden burada olduğumu biliyorsun, Maik?" Maik başını salladı ve "Sen yine gidebilirsin, Bernd" dedi, "odaya git." Bernd geri geri kapıya yaklaştı, sonra holde koştuğunu duyduk. "Rico" dedim ve şimdi ayaklarını oynatmaya başlayan adama baktım, "Rico, gidelim burdan."

"Neden burada olduğumu biliyorsun, Maik?"

"Korkmuyorum" dedi Maik.

"Biliyorum" dedi Rico, "babandan bile korkmuyorsun."

"Korkmuyorum" dedi Maik bir kez daha.

"Üzgün müsün?"

"Evet" dedi Maik, "gevezelik etmek istemedim. Biliyor musun, kardeşim Bernd..." Sallandı ve her iki eliyle duvara tutundu. "... ben gevezenin biri değilim, Rico, ben... üzgünüm."

"Boş ver." Rico ayağa kalktı. "Haydi Danie, gidelim."

"Üzgünüm, Rico." Biz yanından geçerken, Maik yüzünü çevirdi çünkü yüzü o anda oldukça ıslaktı. Rico kapının yanında durdu ve "Baksana" dedi, "istersen bir raunt boks yapabiliriz, yani gerçek boks demek istiyorum, ringde." Sonra merdivenlerden aşağıya

indik, tam zamanında çünkü Maik'ın babasının bacakları, sanki rüyasında peşimize düşmüşçesine kıpırdamaya başlamıştı.

Doğu ormanında gezintiye çıktığımızda Katja'ya bunların hiçbirisini anlatmadım. Ona yalnızca şu anda Rico'ya ne kadar olumlu bir etkide bulunduğumu ve benim yardımımla kolektife tekrar katılmaya başladığını anlattım, bunu duymaktan hoşlanıyordu. Palast Sineması'nın orada ikimiz için dondurma satın almıştım ve şimdi mendiliyle yüzümü siliyordu.

"Kıpırdanıp durma Danie, her tarafını batırmışsın."

"Sen de."

"Hiç de değil." Mendiliyle ağzımı temizledi, esasında yüzünde hiç dondurma olmamasına rağmen iki parmağımı birleştirerek ağzının kenarına dokundum.

"Danie, bırak bunu."

"Hayır" dedim ve kulağının arkasından sarkan bir tutam saçı hafifçe çektim.

"Neden hep bu kadar vahşisin?" Beni bir banka doğru sürükledi, oturduk.

"Bilmiyorum" dedim.

"Ama ben biliyorum" dedi ve işaret parmağıyla omzuma birkaç kere vurdu, parmağını tuttum. "Bırak parmağımı, Danie."

"Benimle gelirsen bırakırım."

"Nereye?"

"Gelmeyi kabul edersen söylerim."

"Göle mi?"

"Hayır, oraya değil."

"Haydi, söyle bana, lütfen."

"Söylersem gelmek istemezsin." Parmağını bıraktım, bana biraz daha yaklaştı, saçları kulağıma değiyordu. "Gelirim Danie, seninle birlikte gelirim. Sen varken korkmuyorum."

"Yoksa korkuyor musun, Katja?"

"Bazen." Biraz daha yaklaşıp ellerini omzuma koydu.

"Gel buraya" dedim, ona doğru eğildim ve kırmızı fularının düğümünü çözmeye başladım.

"Hayır, lütfen çözme."

"Şimdi çok daha güzelsin." Fuları çözüp ceketinin cebine koydum. Gülümsedi ve yüzü fuların rengine büründü.

"Danie..."

"Evet?"

"Rico fularını o zaman sahiden yaktı mı?"

"Tabi."

"Şimdi bundan dolayı üzgün mü?"

"Biraz."

"Üzgün olması iyi, Danie." Omzuma yaslandı, ağırdı.

"Boksu sever misin, Katja?"

"Bilmem."

"Haydi, benimle gel."

Ayağa kalktık, elini tuttum ve yavaş adımlarla Doğu ormanından geçerek Rico'nun antrenman yaptığı Motor Güneydoğu Kulübüne gittik.

Cuma günü öğleden sonrasıydı ve Rico bana birkaç egzersiz maçı yapacağını anlatmıştı. "İstersen gelebilirsin. Ringde nasıl dans ettiğimi seyredersin." Rico gerçekten de dans ediyordu, ringde rakibinin etrafında dans ediyor ve sürekli vuruyor, vuruyordu. Jimnastik salonunun kapısında duruyorduk, Katja arkamdaydı ve kolumu tutuyordu. "Haydi, gel" dedim, "yaklaşalım." "Bilmem ki, Danie." "Baksana Katja, nasıl dans ettiğine baksana." Rico'nun yumrukları da havada dans ediyor, rakibe ardı ardına iniyorlardı. Başlığa sol - sol ve sonra suratın tam ortasına bir sağ. Rakibin savunmasını aşağıya indiren bir sol, sonra başlığa bir sağ ve yine suratın tam ortasında patlayan ikinci bir sağ. Sonra dans ederek rakipten uzaklaşan Rico, üstüne gelen yumrukların altına giriyor, rakibinin etrafında dans ediyor ve sürekli vuruyor, vuruyordu. Antrenör "Dikkat et, Rico yavaş, oğlum, yavaş" diye bağırdı, üstünde birkaç başka çocuğun oturmuş Rico'nun dövüşünü seyrettiği uzunca bir bankın yanında duruyordu. Rico dansına devam ediyor ve vuruyordu, yavaşlamadı, rakibini iplere yasladı ve çocuk en sonunda götünün üstüne oturdu. Antrenör "Paydos" diye bağırdı, "paydos Rico. İkiniz de

aşağıya inin." Rico çocuğun ayağa kalkmasına yardımcı oldu ve birlikte aşağıya indiler. Antrenör yanlarına gitti, kollarını her ikisinin omzuna koydu ve bir şeyler söyledi. Katja'yı ringin öbür tarafındaki bir duvar barının altında duran boş bir banka doğru çektim.

Birdenbire Rico'nun Katja'dan dolayı söylenmesinden çekindim ve kolumu omzuna atıp kendime yaklaştırdım. Fakat Rico söylenmedi, tekrar ringe çıktı, bize baktı ve kollarını yukarıya kaldırarak büyük kırmızı eldivenlerini birbirine vurdu. "Hey, Danie" diye seslendi, "şimdi size göstereceklerime iyi bakın, sana ve senin küçük Katja'na, şeref konuklarıma." Güldü ve eldivenlerini tekrar birbirine vurdu. Antrenör ringin etrafını dolaşıp bize baktı. Rico ringin üstünden "Kardeşim" diye seslendi, köşesinde birkaç kez zıpladı ve eldivenlerini birbirine vurdu "ve grup kurulu başkanım." Antrenör başını salladı ve Rico ile Rico'nun yeni rakibinin yanına ringe tırmandı; Katja'yı bırakmıştım ve artık yalnızca kimsenin göremeyeceği bir şekilde bankın arkasında elini tutuyordum.

"Şimdi gerçek bir dövüş mü olacak, Danie?"

"Tabi" dedim, "ama yalnızca bir antrenman maçı." Ancak Rico, iki yana açtığı kollarıyla iki boksörün arasında duran antrenör maçı başlatınca, sanki kendi ağırlık ve yaş sınıfında DAC şampiyonluğu söz konusuymuşçasına dövüşmeye başladı. Başı öne eğik bir şekilde rakibinin üstüne yürüdü ve vücuduna seri yumruklar çıkardı, sonra dans ederek geriledi ve soluyla rakibini yoklamaya başladı ve nihayet sonunda da sağını çocuğun başlığına patlattı. Fakat rakibi fena değildi, antrenör tam yanlarında "kontra, Ralf, kontra" diye bağırdı, çocuk karşı atağa geçti ve Rico'nun sol yumruğunun üzerinden iki sağ ile hedefi buldu. Katja elimi sıktı. Katja'nın kulağına "Merak etme" diye fısıldadım ve dudaklarımla kulağına hafifçe dokundum, "Rico çok iyi." Rico gerçekten de iyiydi ve giderek daha da iyi dövüşüyordu, çocuğu önde tuttuğu koluyla sürekli meşgul ediyor ve artık yanına yaklaştırmıyordu, bir sol - sol - sağ kombinasyonu sonucunda çocuk iplere doğru sendeledi ve yumruklarını yüzünün önüne kaldırdı.

Antrenör "Yavaş, Rico, yavaş" diye bağırdı fakat geç kalmıştı, çocuk sendeledi ve kıçının üstüne oturdu. Katja yanımda "Danie" diye fısıldadı, "Danie." "Korkmana gerek yok" dedim, "kalkar yine." Bankın arkasında elimi sıktı, Rico ringde dans ederken bize baktı ve güldü.

Sonra veda zamanıydı. Yine Doğu ormanına gitmiştik ve yavaş yavaş eve dönüyorduk. Südost yüzme havuzunun yanından geçerken ağaçların arkasından gelen bağrışmaları duyuyorduk, üç metrelik tramplenden birisi atlayınca araya su şakırtıları karışıyordu.

"Katja..."

"Evet?"

"Aslında... bir kere de... yani, yüzmeye gidebiliriz, belki hafta sonunda."

"Ah, Danie, boş ver." Fularını yine boynuna bağlamıştı ve fulların ucunu parmağına doluyordu.

"Ama sana balıklama dalışımı gösterebilirim, çizgi gibi dümdüz!"

"Bacaklarım, Danie..."

"Ne olmuş bacaklarına?"

"Yani, güzel değiller. Bacaklarım çok ince ve bembeyaz."

"İnanmıyorum" dedim, "hayır, Katja, saçmalamayı bırak!" Tam önüne durdum. "Şurada dursana bir."

Ellerimi omuzlarının üstüne koydum, sonra birkaç adım geriledim ve beyaz çoraplarına ve mavi izci eteğinin altından gözüken beyaz tenine baktım. "Yoo, hayır" dedim, "kesinlikle mırın kırın edilemez. Güzelsin. Gerçekten güzelsin, Katja, bacakların da güzel." "Ah, Danie." Elimi tuttu ve yürümeye devam ettik. Karşıdan başka çocuklar gelirken birbirimizin elini bir anlığına bırakıyor, sonra tekrar el ele tutuşup yolumuza yan yana devam ediyorduk. Onun evinin bulunduğu sokağa neredeyse gelmiştik.

"Danie..."

"Evet?"

"Birlikte yüzmeye gidemeyiz, gerçekten gidemeyiz."

"O zaman... o zaman sinemaya gideriz. Palast Sineması'na yeni bir film geliyor 'Şanslı adam ve...'"

"Gördüm, Danie."

Evin önüne gelmiştik, durduk. Elimi bıraktı, kapıya gitti ve başını cama yasladı. "Daniel Lenz" dedi. Saçlarını okşadım, yüzünü çevirdi, bana yaslandı ve sarıldı. "Ben istemiyorum, Danie, ben istemiyorum ama biz yarın gidiyoruz."

"Kim... kim gidiyor?"

"Batı'ya, Batı'ya gidiyoruz, Danie." Yüzünü gömleğime yapıştırdı, sesini içimde işitiyordum. "...Batı'ya, Danie, gidiyoruz... dışarıya."

Batı'ya gitmenin ne demek olduğunu bilmeme rağmen "Ya sen... sen de mi?" diye sordum. Birçok insan Batı'ya gidiyordu, sınıflarda bazı sıralar boşalmıştı. Batı'ya. Hiç geri gelmemek üzere.

"Daniel Lenz" dedi ve bana tutundu. Ağlamıyordu çünkü o Grup Kurulu Başkanıydı... "Hayır" dedim, "gitme, gidemezsin!" "Rico'ya göz kulak ol, Danie, sen de bundan böyle lütfen saçmalık yapma, yapmayacağına söz ver bana." Gerçekten ağlamıyordu, dudaklarımı ısırdım ve "Peki, söz veriyorum, izci sözü" dedim. Beni bıraktı ve geri geri yürüyerek kapıya gitti. "Üzgünüm Danie." Yanına yaklaşıp onu tutmak ve bırakmamak istedim ama önünde durdum, bana doğru eğildi ve dudaklarını hafifçe benimkilere değdirdi. Gülümsedi, gülümsemesi o kadar güzeldi ki, duvara tutunmak zorunda kaldım. Gömleğinin en üst düğmesini açtı ve kırmızı fularını çözdü. "Al, Danie, buna artık ihtiyacım olmayacak." Fuları özenle katladı ve gömleğimin göğüs cebine koydu. Onu hâlâ tutmak istiyordum, keşke ikimiz de yetişkin olsaydık ve filmlerdeki büyükler gibi birbirimize sarılıp uzun uzun öpüşebilseydik.

Fakat aslında böyle bir veda hiç olmadı. Rüyalarımda bunu defalarca görsem de bana fularını da hediye etmedi. Öylesine gitti ve geri gelmedi. Benim önümde oturuyordu ve bir sabah yeri boş kaldı. Bayan Seidel, Katja hakkında hiçbir şey söyleme-

di, sınıflardaki boş sıralar hakkında hiçbir öğretmen pek konuşmazdı. Fakat buna rağmen anne ve babalarının onları Batı'ya götürdüğünü bilirdik, o aptallar Katja'yı benden alıp götürmüştü. Hiçbir zaman kapatamayacağımı bilmeme rağmen, onlarla görecek bir hesabım kalmıştı.

Rico beni teselli etti ve onu günün birinde tekrar göreceğimi söyledi, "inan bana Danie, o geri dönecek, bak, ben de döndüm, inan bana Danie, bir gün geri gelecek" fakat onu artık hiç göremeyeceğimi biliyordum.

"Grüne Aue"

Rico gelemedi. Yine Zeithain'da yatıyordu ve önünde henüz bir yılı vardı. Pek muhtemel olmamasına rağmen belki de izin alabilirdi fakat ona yazmamıştım bile. Onun ziyaretine de gidebilirdim, ninesiyle birlikte veya yalnız başıma, ilkönce bir ziyaret izni talep etmem gerekirdi, sonra birlikte masada oturabilirdik, ninesiyle birlikte veya ikimiz yalnız başımıza ve sonra ona her şeyi anlatabilirdim.

Ama zamanım olmasına rağmen tüm bunları yapmamıştım, şimdi ise Mark kavanozun içindeydi. Mezarın üstü çiçek ve yapraklarla doluydu ve karın üstü örtülmüştü, mezarın ortasındaki deliğe kavanozu koydular. Mezarın yanında küçük bir toprak yığını vardı. Mezarın kendisi de küçüktü, o kadar küçüktü ki temin

ettiğimiz büyük çelengin mezarın üstüne sığmayacağından korktum.

Çok uzun olmayan bir sıranın en arkasında duruyorduk, ayak parmaklarımın üzerinde yükselip insanların kafasının üstünden baktım. İşte oradaydı, çelengimiz ve küçük mezarın üzerinde o kadar da büyük gözükmüyordu. Aslında çelengi kendimiz oraya koymak istiyorduk fakat bir mezarlık görevlisi, kavanozun bulunduğu ve ailenin ve diğerlerinin oturduğu küçük kiliseye girmeden önce çelengi elimizden almıştı. Pitbull çelengi vermek istememiş ve "bu, bizim çelengimiz, ne yapacaksın onu" demişti fakat elimi omzuna koyunca sakinleşmiş, çelengi bırakmış ve küçük kiliseye girip kasketlerimizi çıkarana kadar herifin arkasından bakmıştı. Kasketleri, daha sonra çıkarabilmek için özellikle kafalarımıza geçirmiştik.

Pitbull yanımda "Walter'in cenazesini hatırlıyor musun?" diye fısıldadı. Önümüzdeki insanlar birkaç adım ilerleyip tekrar durdu. "Annesiyle babasını hatırlıyor musun, annesinin nasıl ağladığını..." Elimi omzuna koydum, yine sessizleşti. Kolumda Paul'ün omzunu hissettim. Ona baktım. Yüzü bembeyazdı. Bana bakarak eğri büğrü sırıttı. "Sen önden git, Danie" diye fısıldadı. Pitbull'a baktım, o da başını salladı. Önümde daha önce hiç görmediğim iki kişi daha vardı. Mezarlığın içerisinde göz gezdirdim, buradan tarlalar görülebiliyordu, siyah-beyaz, kar ve toprak, sonra sıra bana geldi aşağıya Mark'a baktım. Mezarın yanında iki mezarlık görevlisi duruyordu, ikisinin de elinde küçük birer kova vardı, birisi yapraklarla, diğeri ise toprakla dolu. İlkönce çiçek yapraklarını, sonra da toprağı Mark'ın kavanozunun üstüne bıraktım. Kavanozun üstüne üçer avuç atılması gerekmiyor muydu? Tekrar kavanoza baktım, dudaklarım kıpırdadı, sonra yana doğru döndüm. Mezarın birkaç metre yanında Mark'ın annesiyle babası ve onların hemen bitişiğinde de kız kardeşi duruyordu, kız kardeşini senelerden beri görmemiştim ve artık adını bile hatırlamıyordum. Oldukça küçük ve zayıftı, sıska bacaklarının üzerinde öteye beriye sallanıyordu. Mark bana bir seferinde, kız kardeşinin bir çocuğu olduğunu söylemişti. Dudaklarımı ısırdım ve onların yanına gittim.

Mark'ın annesinin önünde durdum, elimi uzatınca beni kucakladı ve yüzünü boynuma bastırdı. Ellerimi ne yapacağımı bilemedim ve dikkatli bir şekilde sırtına koydum. Kalbinin atışını hissedebiliyordum fakat belki de yalnızca titremesiydi. Arkamda Pitbull duruyordu. Mark'ın babasına doğru birkaç adım yana doğru yürüdüm ve elimi uzattım. Babası elimi uzun uzun sıktı ve sessizce "İyi ki geldin" dedi. "Elbette." Sonra söylemek istemememe rağmen "O en iyisiydi" dedim. Gülümsedi, yüzündeki kasların nasıl oynadığını gördüm. Mark'ın kız kardeşine doğru başımı salladım ve elimi uzattım fakat bana sırtını döndü. Arkamda Paul ve Pitbull duruyordu, ağır adımlarla geri dönerken onların da Mark'ın babasına ellerini uzattığını ve solgun yüzlerini kastığını gördüm, sonra onların yanındaki mezara baktım. Mezarlık görevlileri ellerindeki küçük kovalarla hâlâ aynı yerde duruyor fakat artık mezara toprak ve çiçek atan kimse gelmiyordu.

"Şimdi ne yapıyoruz?" Pitbull ve Paul yanımda duruyordu. "Çıkalım" dedim, "ilkönce buradan çıkalım." "Evet" dedi Pitbull, "ilkönce birer sigara içelim." Mezarların arasındaki yol boyunca yürüdük, geriye dönüp baktım, sonra bir kez daha geriye bakarken tökezledim, Paul beni tuttu. Mezarlık görevlilerinden birisinin elinde şimdi bir kürek vardı. Giriş kapısına doğru yürüdük.

Paul "Komşularını gördün mü?" dedi.

"Komşularını tanımıyorum."

"Öyle değil, Danie, mezar taşlarını kastediyorum..."

"Birinin adı Limburger'di" dedi Pitbull.

"Peynir çeşidi gibi" dedi Paul.

Kar büyük öbekler halinde yolun kenarında yükseliyordu.

"Walter'in burada yatmaması ne kötü" dedi Paul, "o zaman o kadar yalnız olmazdı, yani Mark yalnız olmazdı demek istiyorum, o zaman birlikte..."

Karşımızdan birkaç yaşlı kadın geliyordu. Yüzleri, başörtüsü ve kasketlerinin altında kırmızıydı ve ellerinde, içinde çiçek demetleri ve çam yaprakları bulunan kovalar vardı. "Bunlar da yakında toprağın altına girer" dedi Pitbull, sessizce güldük. Büyük

kapıdan geçip Paul'ün arabasının önünde durduk. Pitbull sigara paketini aldı ve herkese tuttu, sonra ceketinin cebinden sıfır otuz beşlik bir şişe şnaps çıkardı. Bir yudum içip şişeyi Paul'e uzattı. "Yok, boş ver, daha araba kullanacağım." "Gevezelik etme oğlum, şimdi Mark'ın anısına bir yudum içeceksin!" Pitbull şişeyi Paul'ün göğsüne bastırdı. Paul bana baktı. "Haydi, iç" dedim, "azıcık şnaps yüzünden neredeyse donuna yapacaksın." Paul şişeyi aldı ve yarısını bitirdi, şişeyi ağzından çekip aldım. Çenesinden aşağıya şnaps damlıyordu. Sırıttı ve sonra öksürdü, sanki birazdan kusacakmış gibi sesler çıkartıyordu. Şişeden içip "Mark'ın anısına" dedim. "Mark'ın anısına" dedi Pitbull ve Paul. Karın üstüne biraz şnaps döktüm ve şişeyi Pitbull'a uzattım. "Yok et şişeyi, geliyorlar."

Mark'ın annesiyle babası ağır adımlarla yoldan geliyordu. İki-üç metre arkalarından diğerleri onları izliyordu ve Mark'ın kız kardeşinin yanında şimdi birisi vardı, kolunu kızın omzuna atmıştı ve sanki onu yanı başında sürüklüyor gibiydi. Çoğu gibi siyah giyinmişti. Bizim üzerimizde takım elbise yoktu, yalnızca daha önceden birlikte satın aldığımız siyah gömlekleri giymiştik. Ceketlerimizin altına tişörtlerimizi geçirip şehre inmiş ve orada en ucuz yer olması nedeniyle New Yorker mağazasında (Pitbull, New York'ta diyordu) gömlekleri satın alarak daha kasada üstümüze giymiştik. Havanın çok soğuk olmasına rağmen, herkesin siyah gömleklerimizi görebilmesi için ceketlerimizin önünü açık bırakmıştık.

Mark'ın annesi önümüzde durdu. Sigaralarımızı karın içine attık. "Bizimle gelirsiniz umarım, kahve içip bir şeyler yiyeceğiz." Yüzü, sanki birkaç tokat yemişçesine şişmişti ve kırmızıydı. "Tabi" dedim, "seve seve. Teşekkür ederiz." "Sizler onun arkadaşlarıydınız... ona hep yardım ettiniz." Başımı salladım. Mark'ın babası kolunu kadının omzuna attı, onu arabaya götürdü, yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve koltuğa oturttu.

Paul ceplerini karıştırdı, biraz sallanıyordu, hiçbir zaman içkiye dayanıklı olmamıştı. Anahtarlığı yere düştü, eğilip yerden kaldırdı. Anahtarların üzerindeki karı sildi ve kapıyı açtı, arabaya

bindik. Mezarlık şehrin biraz dışında olduğu için çevre yoluna girdik. Paul arabayı her zamanki gibi güvenli kullanmıyor, öndeki arabaya çok fazla yaklaşıyordu, Mark'ın anne ve babasının takip ettiğimiz arabasına birkaç kez arkadan vuracak gibi olduk.

"Bir şeyler içmeye gitmeyi tercih ederdim" dedi Pitbull arkamdan. "Gideceğiz zaten" dedim, "ama sonra. İlkönce annesine gidelim, sevinir." Dikiz aynasında Pittbull'un suratını gördüm, gözlerinin altında kocaman siyah halkalar vardı, halkaların neden oluştuğunu biliyordum. Paul "Daha sonra 'Grüne Aue'ye gidelim mi?" diye sordu ve frene bastı, lastikler gıcırdadı ve Paul arabayı ikinci vitese aldı.

"Dikkat etsene, oğlum!" Elimi Paul'ün koluna koydum. "Özür dilerim Danie, biraz bitkinim."

"Ben de öyleyim" dedim, "ama bizi öldürmek zorunda değilsin."

"Dikkat ederim" dedi. Bizi çalıntı veya yarı legal bir arabayla Walter'in mezarına götürürken Rico da hep böyle derdi çünkü çoğu zaman içki içmiş veya hap almış olurdu. Tanrı'yla bir tanışıklığımızın olmamasına ve Tanrı'ya inanmamama rağmen, her seferinde eve yaşar vaziyette veya hafif yaralı varabilmemiz için dua ederdim. Walter bir zamanlar Tanrı'ya inanırdı, sonraları yalnızca birazcık fakat bu da işine yaramadı.

"Ne dersin, bizi şimdi görebiliyor mu acaba?" Pitbull öne doğru eğildi, başı benimkinin yanındaydı.

"Bilmem" dedi Paul. Arabayı kullanması normale dönmüştü.

"Hayır" dedim, "Mark gitti, yok artık o."

Pitbull "Ben yakılmak istemiyorum" dedi, "toprağın altında yavaşça çürümek daha iyi, öyle değil mi, Danie?"

Cevap vermedim ve içimden susmasını diledim.

"Walter'i hatırlıyor musun, Danie, herhalde çok kötü görünüyordu ama o yakılmadı."

"Tabi yakıldı" dedi Paul, "aslında Walter yandı."

Bağırmak istememe rağmen "Lütfen çenenizi kapatın" dedim sessizce.

Dikiz aynasından Pitbull'un yüzüne baktım, geriye yaslanıp pencereden dışarıya baktı. Leipziger Premium Pilsen bira fabri-

kasının yanından geçerken dudakları kıpırdıyordu. Camı aşağıya indirdim ve hepimiz havayı derin derin içimize çektik, burundan. Keskin bir şerbetçiotu kokusu, aynı siyah çay gibi ama çok daha iyi.

Sonra eve geldik ve Mark'ın anne ve babasının arabasının tam arkasına park ettik. Arabadan inerken Mark'ın babası "Harika bir park yeri" dedi. "Evet" dedi Paul, "iki arabaya da yetti." Yolun karşı tarafında bir araba durdu ve arabadan Mark'ın kız kardeşi, kız kardeşinin herifi ve yaşlı bir kadın indi. Mark'ın annesi onlara el salladı, sonra yanımıza geldi. "İyi ki geldiniz" dedi, "siz... Mark'ın en iyi arkadaşları, ne kadar sevinirdi, çok sevinirdi." Mark'ın annesinin yanından giriş katındaki perdesiz pencerelere baktım, orada eskiden şişko Paula oturuyordu, Mark'ın ilk düzüştüğü kadın, on beşinci yaş gününden birkaç gün sonra ama annesi bunu bilmiyordu. Geriye döndü. "Gel, anne." Yaşlı kadına gidip ona kolunu uzattı. Mark'ın kız kardeşi ve herif yanımdan geçip kapıya doğru yürüdü. "Haydi, gelin" dedi Mark'ın babası ve bize kapıyı tuttu. Yukarıya çıktık.

Mark'ın odasındaydık. Annesi "Sizi biraz yalnız bırakayım" dedi, "böylece biraz etrafa bakınabilirsiniz." Kapıda tekrar durdu. "Sizin burada olmanıza seviniyor, mutlaka seviniyor... Ben kahve yapayım. Sonra oturma odasına gelirsiniz." Odadan çıkıp kapıyı kapadı. Pencereden arka avluyu görebiliyorduk. Pencere eşiğinde bir kül tablası, kül tablasının içinde de bir izmarit vardı. Paul iki pikap ve bir ses mikserinin bulunduğu masaya gitti. Pikapların arkasındaki duvarda birkaç eski Eastside el ilanı asılıydı. Paul "Artık DJ'lik yapmadığını sanıyordum" dedi ve öne doğru eğilip duvarda asılı olan el ilanlarına baktı, "tesisatını sattığını düşünüyordum." "Hayır" dedim, "temizlenince yine egzersizlere başlayacaktı. Bir gün tamamıyla temiz olmak istiyordu." Başımı salladım ve arkamı dönüp Pitbull'a baktım. "Tabi" dedi, "başarmak istiyordu, onun için çok önemliydi bu, bana kendisi anlattı." "Burada hiçbir şeyi değiştirmemişler" Paul eliyle masanın üzerini yokladı ve sonra parmaklarındaki toza baktı, "her şey eskisi gibi, öyle değil mi, Danie?" "Evet" dedim, "her şey eskisi gibi."

Yalnızca yatağı yapmış ve yatak takımının üzerine bir yün battaniye örtmüşlerdi. Pencereye gittim. Pencere eşiğinde kül tablasının yanında bir doğum günü tebriki duruyordu. Tebrik kartını açtım. Kartın içinde gizlenmiş olan bir mini hoparlörden "Happy birthday to you" diye tiz bir ses yükseldi. Kartı çabucak tekrar katladım. "Bu da neydi?" "Yalnızca aptal bir doğum günü kartı. Haydi, çıkalım burdan." "Daha değil" dedi Paul, "biraz sonra. Mark'ın odasını bir daha kesinlikle göremeyiz, Danie." Dolaba gidip dolabın kapısını açtı. "Giyecekleri bile hâlâ burada." Dolabın içinden bir kazak alıp kokladı. Pitbull "Abartma" dedi. "Gelsene buraya" Paul, Pitbull'a kazağı uzattı, "kazakta Mark'ın kokusu var, Mark böyle kokardı. Sürekli kullandığı garip deodorantı bilirsiniz." Pitbull kazağın kollarından birini aldı, şimdi ikisi de kazağı kokluyordu. "Doğru" dedi Pitbull ve bir köpek gibi burnundan solumaya başladı, "Mark'ın kokusu, evet, onun kokusu!"

Pencereden dışarıya baktım. Bir seferinde Mark'ın anne ve babası tatildeyken aşağıda ızgara yapmıştık. Zil zurna sarhoş olduktan sonra kocaman bir kamp ateşi yakmış ve ateşi beslemek üzere oduna ihtiyacımız olduğu için çitlerdeki tüm tahtaları söküp çıkarmıştık. Sonra Rico bir balta bulmuş ve komşu binanın bisiklet sundurmasına girişmişti. Fakat birisi itfaiyeyi çağırmış, onlar da beraberinde aynasızları getirmişti.

"Gelsene buraya Danie, sen de kokla, şimdi mızıkçılık yapma, bu... ondan geriye kalan tek şey!" Pitbull kazağı alıp yanıma geldi ve onu yüzüme bastırdı. "Manyak mısın sen, be!" Pitbull'u omuzlarından yakaladım fakat sonra yine bıraktım. Haklılardı, kazakta Mark'ın kokusu vardı, Mark aynı böyle kokardı, biraz o garip deodorant, biraz yumuşatıcı, biraz sigara ve birazcık ter. "Bırakın şu saçmalığı" dedim, "zaten soğuk algınlığım var ve koku alamıyorum, çek şunu."

Pitbull arkasını döndü ve kazağı yine dolaba koydu. "Haydi" dedim, "kahve içmeye gidelim." Paul kapıya yürüdü. Pitbull "Bekleyin biraz" dedi ve kolumu tuttu, "onlara ne diyeceğimizi biliyorsun..." Durdum ve ona doğru döndüm. Kolumu bıraktı. "Nasıl yani?" "Aldığı o şeylerle ilgili, Danie, biliyorsun, onu vaz-

geçirmeye çalıştık, son ana kadar onu vazgeçirmeye çalıştık, anlıyor musun, Danie, annesiyle babası, eğer sorarlarsa...“ Başımı salladım. Pencerenin yanında, yatağının başucunda duran küçük masanın üstünde sekiz numaralı siyah ve bir numaralı sarı bir bilardo topu vardı, sarı top Mark'ın en sevdiği toptu, “Altın top şans getirir“ derdi hep. Paul kapının önünde durmuş kapının kolunu bir aşağı, bir yukarı oynatıyordu. “Kahve içelim“ dedi, “kahve içmeye gidelim.“ “Ben onu vazgeçirmeye çalıştım“ dedim ve işaret parmağımla kapının yanındaki duvara vurdum, “evet, denedim, anlıyor musun, en azından denedim...“ “Tabi, Danie, tabi biliyorum, denedin.“ Pitbull yanımdan geçip kapıya gitti. Paul'ü yana ittirdi ve kapıyı açtı. “Haydi“ dedi, “kahve içmeye gidelim.“

Mark'ın annesi holdeydi. “Oturma odasına gelsenize“ dedi. Bize kapıyı tuttu, yanından geçip odaya girdik. Mark'ın babası masanın başında oturuyor ve bir puro içiyordu, puronun kokusunu alabiliyordum, *Handelsgold*; önünde dolu bir şnaps bardağı duruyordu. Mark'ın kız kardeşinin herifi, Mark'ın babasının yanında oturuyordu ve karşı tarafta Mark'ın ninesi oturmuş kafasını iki yana sallıyordu. Cenaze sırasında yüzünde gözyaşı görmemiştim, belki yaşlı insanlarda çok fazla gözyaşı kalmaz, ayrıca cenazede ben de ağlamamıştım.

“Haydi, oturun.“ Mark'ın babası şnaps bardağını alıp kafasına dikti ve elindeki puroyla boş sandalyelere işaret etti. “Yer çok. Başka kimse gelmeyecek.“ Oturduk. Yaşlı kadının yanına oturmuştum, çok fazla parfüm sürmüş olmasına rağmen iyi kokmuyordu. Evin bir yerinde bir bebek bağırdı, kız kardeşin herifi kalkıp kapıya gitti. Bebek bağırıp duruyordu, yaşlı kadın bir şeyler mırıldandı ve Mark'ın babası başını salladı. Mark'ın annesi içeriye girdi ve masanın üzerine kocaman bir kahve ibriği bıraktı, sonra tekrar dışarıya çıktı. “Sigara içebilirsiniz“ dedi Mark'ın babası, “için. Bugün içebilirsiniz.“ Pitbull paketini çıkartıp herkese tuttu. Mark'ın babası “Mark çok içiyordu“ dedi, “her gün bir paket veya bir buçuk. Her gün. Bunu kesin biliyorum.“ Purosunun külü masanın üzerine döküldü, kül tablasını alıp külü dikkatli bir şe-

kilde kül tablasının içine üfledi, sonra tablayı bizim önümüze doğru sürdü. "Bir şnaps içer misiniz?" "Tabi" dedi Pitbull. Mark'ın babası "Anke!" diye bağırdı ve yüzünü kapıya çevirdi. Mark'ın annesi içeriye girdi, üstünde kahve fincanlarının ve içi pasta dolu bir tabağın bulunduğu bir tepsi taşıyordu, tepsiyi kahve ibriğinin yanına koydu. "Anke!" Mark'ın babası hâlâ bağırıyordu, halbuki yanında durmuş onun omzunu okşamaktaydı. "Ne var, ne oldu?" "Çocuklar için bardak lazım, Anke, yalnızca çocuklar için birkaç bardak. Zaten başka kimse gelmeyecek." Hâlâ oldukça yüksek bir sesle konuşuyordu, sigaralarımızı söndürüp masaya baktık. "Hemen getiririm" dedi Mark'ın annesi, pasta tabağını ve sütü tepsiden aldı ve fincanları dağıttı, "şimdi hemen getiririm." Boş tepsiyi eline aldı ve diğer eliyle kocasının omzunu okşadı. Adam başını kaldırıp kadına baktı, neredeyse dibine kadar içilmiş olan purosundan çekti ve dumanı önündeki fincana doğru üfledi. "Zaten getirecektim" dedi Mark'ın annesi, "onun anısına kadeh kaldırmamız lazım, onun anısına." "Evet" dedi Mark'ın babası sessizce, "bunu yapmamız lazım."

Kadın kapıya gitti, sonra mutfakta çıkardığı tıngırtı seslerini duyduk. Mark'ın kız kardeşi ve kocası içeri girdi, kız kardeşi bebeği taşıyordu, aslında bebek artık bebek sayılmazdı, belki iki yaşında ve neredeyse küçük bir çocuk; üzerinde kalın ve renkli bir elbise olduğu için, küçük kafasına ve dar omuzlarına rağmen kocaman gözüküyordu. Oturdular. Mark'ın kız kardeşi karşıma oturdu ve yanımdan arkaya doğru baktı.

Mark'ın babası purosunun izmaritini birkaç kez kül tablasına silkti. "Çocuklar" dedi, "şimdi artık sigara içemeyiz, çocuk..." Mark'ın kız kardeşi gülümsedi ve çocuğun başını okşadı. "Tabi" dedim, "çocuklar için zararlı, duman falan." Mark'ın kız kardeşi gülümsemeyi kesti. Kapıda birisi öksürdü. Gri saçlı bir kadın orada durmuş mantosunun düğmelerini ilikliyordu. "Ben gideyim artık" dedi ve elini kaldırdı, sonra elini tekrar indirdi. "Hayır" diye seslendi Mark'ın babası yine yüksek bir sesle, "içeriye gelin, bir şeyler içelim, bizimle kadeh kaldırmanız lazım, çocuğun anısına kadeh kaldırmamız lazım... çocuğa..."

Şnaps bardaklarıyla kadının arkasında duran Mark'ın annesi "Pasta" dedi, "ekstra sizin için aldım... zahmetiniz için... çocukla ilgili." Kadının yanından geçip masaya geldi, şnaps bardaklarını masanın üstüne koydu ve bir sandalyeyi masadan geriye çekti. "Buyurun" dedi, "oturun, lütfen." Kadın yavaşça masaya yaklaştı, mantosunun üst düğmelerini açtı, bize doğru başını salladı, oturdu ve eliyle mantosunun kırışıklarını düzeltip bakışını dizlerine çevirdi. Mark'ın annesi kahve ibriği elinde olmak üzere etrafımızda dolaştı ve fincanları doldurdu. "Pasta" dedi, "pasta alın. Fırından taptaze. Bu sabah erkenden aldım. Hâlâ taptaze." İbriği masaya koydu ve şnaps bardaklarını dağıttı. "Hauke'den" dedi, "Hauke fırınından. Tanırsınız." Pitbull'un, Paul'ün ve benim tabağıma birer parça pasta koydu. "Haydi, yiyin." "Evet" dedim, "Hauke fırını." Gülümsedim. Mark ve ben Doğu zamanlarında, henüz küçükken Hauke fırınından pastaların kenarını alırdık.

"Oğlana" dedi Mark'ın babası, "son bir kez daha oğlana." Ayağa kalkmıştı ve şnaps bardağını yüzünün önünde tutuyordu, bardağı çok doldurmuştu ve bardaktan taşan şnaps eline dökülüyordu. "Son bir kez daha" dedi ve kolunu öne doğru uzattı, bardaktan taşan şnaps şimdi pasta tabağına damlıyordu, "bir kez daha, oğlumuza." İri cüsseli bebek pastaya doğru uzandı, Mark'ın annesi *Goldkrone* şişesini alıp masanın etrafını dolaştı çünkü bardaklarımız hâlâ boştu.

"En azından Walter'deki gibi değildi" dedi Pitbull ve eliyle birahaneciyi çağırdı, "üç büyük daha." Birahaneci başını salladı ve boşları toplayıp gitti. "Walter'in annesinin nasıl feryat ettiğini hatırlıyor musun?" "Grüne Aue"de oturuyorduk, Goldie'ye gitmek istememiştik, Goldie ona Mark'ı ve cenazesini haber vermediğimiz için söylenirdi, ayrıca Mark, "Grüne Aue"yi Goldie'nin yerinden daha çok severdi.

Burada her şey yeniydi, masalar, duvar kâğıdı, bar, meyhaneci de değişmişti. Roman bir süreden beri artık yoktu bu nedenle daha çok ödememiz gerekiyordu, Roman hep bol ikramda bulu-

nurdu. Meyhaneci biraları getirdi, hiç olmazsa Roman'dan daha çabuktu.

"Mark'a" dedim ve bardağımı kaldırdım, Paul ve Pitbull "Mark'a" dedi, sonra tokuşturduk ve içmeden önce bardaklarımızı masaya vurduk. Cenazede de Mark'a içmiştik ve daha sonra Mark'ın anne ve babasının evinde fakat yetmemişti. Eskiden de hep oturduğumuz köşede oturuyorduk, buradan bilardo masası görülebiliyordu.

"Yeni bir masa satın almaları gerekiyordu" dedim, "masa eskiden de kötüydü."

"Bize yetiyordu" dedi Paul, "oynanabiliyordu..."

"Sen zaten hiç oynayamazdın ki" Pitbull parmaklarıyla masaya vurdu, "hep erkenden anneciğine gitmen gerekiyordu, unuttun herhalde."

Paul gözlerini birasına dikti. "Hayır, öyle değildi. Bazen oynuyordum, bazen daha uzun kalabiliyordum."

"Doğru" dedim, "bazen oynuyordun. Hiç de fena değildin."

Pitbull yerinden kalktı ve helaya gitti.

"Danie" Paul yanıma yaklaştı, "onu dövme, tamam mı. İnan bana, onun suçu değil."

"Onu neden döveyim ki? O benim arkadaşım."

"Danie, biliyorsun, Mark'a o pisliği temin eden... biliyorsun, Danie."

"Sus" dedim, "sus." Bir sigara yaktım ve sigaradan çekip bilardo masasına baktım. Arkamda Pitbull'un ayak seslerini duydum, ilkönce omzuma, sonra da masaya vurdu. Kemerinin kopçası hâlâ açıktı, oturmadan önce kapattı. "Hâlâ eskisi gibi kokuyor" dedi. Sırıttı ve eliyle burnunun üstünü sildi.

"Şnaps ister misiniz?" diye sordum. "Tabi" dedi Pitbull, "tabi" dedi Paul. "Üç şnaps" diye seslendim fakat meyhaneci arkasına bakmadı. "Dört" dedi Pitbull, "dört tane söyle." Bir daha seslendim, bu sefer beni duydu ve başını salladı.

Nedenini bilmeme rağmen "Niye dört?" diye sordum.

"Mark için, biri Mark için, bilirsin!"

"Mezarlıktaki gibi yere mi dökeceksin?"

"Yok, masada duracak. Mark sanki buradaymış gibi, bilirsin. Öyle yapılır."

Başımı salladım. Birahaneci şnapsları getirdi ve bardakaltlıklarımızın üstüne çizikler attı. Paul bardakların birisini boş sandalyenin önüne koydu ve "Ya bira" dedi, "ya bira da istiyorsa?" "Şnaps yeter" dedim. "Hayır, Danie, Paul haklı. Bira bu işin bir parçası. Aynı eskiden olduğu gibi, anlıyor musun." Pitbull bara döndü. "Bir bira daha!"

Birahaneci başını salladı ve bir bira bardağı alıp fıçı musluğunun altına tuttu. Gerçekten çok iyiydi, Roman'dan çok daha çabuk. Barın öbür yanındaki müdavimler masasına baktım, eskiden de orada oturan tipler oturmuş içiyordu. Salomon diye çağrılan uzun sarı-beyaz sakallı Doğulu müşteriyi gördüm. Yüzü uzun bir süre sakalsızmış, her gün tıraş olurmuş fakat günün birinde birdenbire sakallı gezmeye başlamış, o zamanlar karısının öldüğü anlatılırdı.

Birahaneci gelip masaya birayı bıraktı. Paul birayı Mark'ın şnaps bardağının yanına ittirdi. "Ve şimdi" dedi Pitbull, "şimdi onunla tokuşturacağız." "Dikkatli" dedi Paul ve şnaps bardağını Mark'ın şnaps bardağına dokundurdu, "devrilmesin." Güldüm ve "Evet" dedim, "bundan sahiden hoşlanırdı." İlkönce Mark, sonra da Pitbull ve Paul ile tokuşturdum. "Sana" dedi Pitbull ve masanın üzerindeki bardaklara ve boş sandalyeye baktı. Şnapsı kafama dikerken gözlerimi kapattım. Mark *Jägermeister* veya kahverengi şnaps severdi fakat biz onun önüne berrak şnaps koymuştuk.

"Hiç oraya gittin mi?" Pitbull bir sigara alıp Mark'ın şnaps bardağının yanına koydu.

"Hayır" dedim, "hiç gitmedim. Bırak şimdi bu saçmalığı!" Sigarayı alıp yaktım.

"O sigara senin için değildi Danie!"

"Saçmalığı bırak dedim, yeter!"

"Peki, neden gitmiyorsun, korkuyor musun?"

"Hayır" dedim, "gidersem ne faydası olacak?"

"Ben bir kere önünden geçtim" dedi Paul ve masanın üstüne doğru eğilip ikimizin arasına girdi, "ama yalnızca kısaca durdum. Kapı şimdi çivilenmiş."

"Arkadan girebilirsin" dedi Pitbull, "bodrum penceresinden."

"Daha önce gittin herhalde" dedim ve gözlerine bakmaya çalıştım. Bunu fark edince kısaca gözlerini kapattı, sonra masanın üstüne baktı. "Evet" dedi.

"Eeee, ne gördün, sana bir yararı oldu mu?"

"Merdivene oturdum, Danie. O da oraya oturmuştu. Garipti, herhangi bir şekilde garipti."

"Bir şey gördün mü, aynasızlar bir şey..."

"Koku vardı" dedi, "alkol kokusu. Merdivende lekeler de vardı, temizlemişlerdi. Alkol, Danie."

"Biliyor musun" dedi Paul, "bazen gözümün önüne geliyor, aslında istemiyorum, yani en sonunda neye benzediğini demek istiyorum, öldükten sonra... İstemiyorum ama bazen gözümün önüne geliyor, birdenbire geliyor."

"Evet" dedi Pitbull, "aynısı bana da oluyor. Hatta bazen onu rüyamda görüyorum. Eskiden olduğu gibi içiyoruz. Ve bazen bana bir şeyler söylüyor, bir takım şeyler..."

"Şaşacak bir şey yok" sandalyemi masadan biraz geriye çektim, "yani sana kızgın olmasına demek istiyorum."

"Ne demek oluyor bu saçmalık, Danie? Bana kızgın falan değil, hayır, değil. Neden olsun ki. Danie, bunu söylememen..."

"Evet" dedim, "onu vazgeçirmek istediğini neredeyse unutuyordum, doğru. Demin de söylemiştim, neredeyse unutuyordum, Stefan..."

"Pitbull, benim adım Pitbull, tamam mı!"

"...onu vazgeçirme konusunda gerçekten çok iyiydin."

"Hayır, Danie, bunu söyleyemezsin... yok, böyle bir şey söyleyemezsin!" Pitbull ayağa kalktı, işaret parmağı yüzümün önündeydi, tam ağzımın önünde, istesem parmağını ısırabilirdim. Bira bardağımı önümden ileriye doğru ittirip ona gülümsedim. "Bak" dedim, "işte şimdi konuya geldik."

Paul şimdi Pitbull'un arkasında duruyordu ve kolunu onun omzuna attı. "Haydi, otur yerine. Danie öyle demek istemedi, öyle değil mi, Danie?"

"Yooo, Danie, bunu söyleyemezsin!"

Paul "Baksanıza" diye seslendi ve kolunu Pitbull'un omzundan çekti, "şuraya baksanıza, şu herife!" Geriye dönüp kapıyı gösterdi. Ama ben hâlâ Pitbull'un yüzümün önünde sallanan parmağına bakıyordum.

"Stefan" dedim, "bak, şimdi hangi noktaya geldik."

"Şu herif" diye seslendi Paul, "şunu tanıyor musunuz? Tanımanız gerekir!" "Boş ver, Paul" dedim, "bırak şimdi herifi falan."

"Ama bu, Harry" dedi Paul sessizce ve yerine oturdu. Gerçekten de Harry'ydi. Yanımıza geldi ve eliyle masaya vurdu. "Beyler" dedi, "beyler, selamlar!" Ceketinin önü açıktı, pantolonunun önünde taşıdığı tabancanın kabzasını gördüm. "Kavga etmeyin, beyler" dedi, "kavga etmeyin." Pitbull yerine oturdu. "Kavga etmiyoruz, Harry" dedi ve bana baktı. "Harry" dedim ve karnını gösterdim, "silahını biraz daha arka tarafa taksana." "Hayır" dedi, "hayır, olmaz. Herkes görsün. Harry'nin korkusu yok."

Harry gerçekten de korkmuyordu çünkü pek normal değildi. Yıllardan beri üzerinde bir silah taşıyordu, gerçek bir silah, şarjörün içindeki kurşunları görmek mümkündü ve bize defalarca göstermişti. Eskiden neredeyse her akşam "Grüne Aue"ye gelirdi ve bize çok içki ısmarlamıştı.

"Uzun zamandır yoktunuz" dedi.

"Doğru" dedim, "Roman artık burada olmadığından beri... Ya sen, hâlâ eskisi gibi herhalde."

"Tabi, hemen hemen her gün. Hep saat altı civarında. Eskisi gibi, altı civarı benim zamanım, bilirsiniz." Masanın etrafını dolaşıp Mark'ın sandalyesine oturdu. "Benim geleceğimi biliyordunuz herhalde, ha?" Mark'ın şnapsını bir dikişte içti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Pitbull avucunun içiyle masanın üstüne vurdu. "Benimle dalga mı geçiyorsun, Harry?"

"Neyin var senin, Stefan? Beni bilirsin, öderim."

"Pitbull, bana Pitbull de!"

"Unuttum, oğlum. Neyiniz var sizin? Uzun zamandır yoktunuz."

"Tamam, Harry" dedim, "her şey yolunda, bir şey yok."

"Sizsiz çok sıkıcıydı." Şimdi de Mark'ın birasını içiyordu, Pitbull'un elini yumruk haline getirdiğini gördüm ve "Boş ver" diye fısıldadım, "kimseye yararı olmaz." Harry bardağı yine masaya bıraktı ve geriye yaslandı. "Bundan böyle yine daha sık gelirsiniz, yine hep beraber burdayız. Ama diğerlerini de getirin!" "Tabi" dedim, "neden olmasın."

Harry altmışının üzerinde olmasına rağmen gençlerle içmekten hoşlanıyordu. Sapık falan değildi, yalnızca içmek ve biraz konuşmak istiyordu fakat bir seferinde gençlik kulübünden birkaç tiple eğlenmişti, tiplerin yanında kız arkadaşları vardı ve kızlar sarhoş olunca Harry kızların orasına burasına ellemeye başlamıştı. Harry daha sonra tüm bunları reddederek "onlar bana yılıştı, yaşlı Harry'yi azdırmak istiyorlardı" diyecekti. Her neyse, bu vesileyle güzel bir dayak yedi ve bu olaydan beri silahı yanından eksik etmiyordu. Şimdi de silahı masanın üstüne koydu. "Harry, kaldır şu aleti" dedim. "Hayır" dedi, "hayır, korkmuyorum. Bruno, ona göz kulak olduğumu biliyor. Öyle değil mi, Bruno?" Birahaneci elinde birkaç bardakla yanımızdan geçerken silah masanın tam ortasında durmasına rağmen başını salladı ve gülümsedi. "Her şey Harry'nin kontrolü altında" dedi Harry ve paketinden bir sigara aldı. Her zamanki gibi *Davidoff* içiyordu, en iyisini. Paketi bize uzattı. "Alın, beyler." Pitbull kendi sigaralarından bir tane yaktı. Harry'nin *Davidoff*'larından iki tane alıp birisini Paul'e verdim.

"Bugün oynuyorum, gücenmeyin ama birazdan kalkmam lazım." Harry silahını tekrar yerine yerleştirdi. Namluyu görebiliyordum. Pitbull'a baktım. Ağzındaki sigara bir aşağı bir yukarı oynuyordu, dumanı masanın üstüne üfledi, dumanın içinden tam gözlerine baktım, başını eğdi.

"Biliyor musun, Harry" dedim, "Roman gittiğinden beri..." "Evet, öyle" dedi, "Rus aygır." Birahaneci bira ve şnapsları getirdi. "Bruno iyidir. Bruno her şeye hâkim, öyle değil mi, Bruno?"

Bruno gülümsedi. "Tabi" dedi, "her şey yolunda." Tekrar bara gitti. Harry "Roman burdayken her şey daha iyiydi" diye fısıldadı, "kimseye söylemeyin, çocuklar ama hâlâ içerde, Rus aygırı kilit altında." "Nee?" diye fısıldadım, "hâlâ eski hikâyeden dolayı mı?" Başını salladı, bana göz kırptı ve şnaps bardağını kaldırdı. "Roman'a, Rus aygırına."

"Mark'a" dedi Pitbull sessizce fakat Harry bunu duymadı.

"Ne zaman çıkıyor?" diye sordum. Harry öksürdü. Elini ağzının önüne tuttu ve sonra ceketine sildi. "Hiç haberim yok. Bilmiyorum. Kendi suçu. Agathe, yooo, Agathe iyiydi. İyi bir kadındı, bunu yapmamalıydı." Silahının kabzasıyla oynarken kendi kendine mırıldandı. "Agathe, Agathe, seni gidi yaşlı kale..." Agathe, Roman sarhoşluğun etkisinde bıçakla üstüne yürüyene değin Roman'ın karısıydı. Agathe yalnızca kolundan yaralandı fakat Roman'ı yine de içeriye tıktılar, başka bir neden de o olaydan birkaç hafta önce öldürmeye yeltendiği ve neredeyse öldürdüğü otobüs şoförüydü. Roman deliydi ama yalnızca içtiği zamanlar ve neredeyse hep içerdi. Bizi "çocukları" olarak görür ve "çocuklarım" derdi, "ah, benim çocuklarrrım". Rus olmamasına rağmen "r" harfini Ruslar gibi yuvarlardı. Rusya'ya herhalde bir kere gitmişti. Rusya'dan bahsederken bize şnaps ve bira getirirdi, bunun için hiçbir şey ödemezdik, onun çocuklarıydık. "Bakın" dedi Harry yanımda, "bunu sakladım." Ceketinin ceplerini karıştırdı ve cüzdanını çıkardı. Cüzdanı açtı, masanın üzerine birkaç banknot koydu ve sonra bana katlanmış bir kâğıt parçası uzattı. Pitbull'un eğilip paraya baktığını gördüm, Harry banknotları tekrar cüzdanına yerleştirdi. Katlanmış kâğıdı açtım, otobüs şoförüyle ilgili olarak çıkan bir gazete haberiydi. Haberin yanında Roman'ın küçük bir fotoğrafı vardı. O zamanlar bu haberden dolayı gururlanmış ve gazete kupürünü bara yapıştırmıştı. Haberi biz de gazeteden kesmiş ve önümüze gelene göstermiştik. "Baksanıza" dedim ve haberi yukarıya kaldırdım, "Roman, bizim Roman!"

"Biliyorum" dedi Pitbull, "bunu zaten görmüştüm."

"Hatırlıyor musunuz" dedim ve Roman'ın yüzüne baktım, "bir seferinde Mark'ın taşaklarına nasıl vurmuştu, şakadan..."

"Hayır" dedi Pitbull, "edepsizleştiği için. Mark gevezelik etmiş ve Ruslar hakkında saçma sapan bir şeyler anlatmıştı, böyle olmuştu."

"Doğru" dedim, "öyle olmuştu."

"Evet" dedi Paul, "ve Mark daha sonra bilardo oynayamamıştı."

Güldük. Paul masanın üzerine doğru eğildi. "Göstersene şu resmi."

"Ama kirletme" dedi Harry.

"Korkma, yemeyiz o boktan fotoğrafını." Pitbull bir sigara yaktı ve dumanı Harry'ye doğru üfledi. Aslında Harry'yi severdi, defalarca aynı masada oturmuş, içmiş ve gevezelik etmişlerdi. "Hemen belli oluyor" dedi Paul ve parmağıyla Roman'ın resminin üzerine vurdu, "normal olmadığı hemen belli oluyor. Surata bak. Vahşi bir hayvan gibi, bir kurt gibi. Favorileri neredeyse ağzına varıyor, inanılmaz!" "Bunları duyarsa, kolunu kırar" dedi Harry. "Evet" dedi Paul, "kırar mı kırar." Roman'ın kolları bizim bacaklarımız kalınlığındaydı ve dövmelerle ve yara izleriyle kaplıydı. En büyük yara izi sağ elinin tam ortasındaydı, kendisinin anlattığına göre iş yaptığı bir takım Bulgarları etkilemek için elini bıçakla masaya mıhlamıştı. Bize bunu defalarca anlatmış ve hatta bu olayın geçtiği masayı bile göstermişti: dışarıdaki sundurmanın altında bulunan küçük, yuvarlak bir ahşap masa. Masanın ortasındaki çatlağın yanına "1971" yılını kazımıştı. Fred uzun bir süre masanın önünde durmuş ve sonra elini çatlağın üzerine koymuştu.

"Siz yokken çok sıkıcıydı" dedi Harry, "fakat artık sık sık geleceksiniz, ha?"

"Tabi" dedim, "tabi, Harry."

"Diğerlerini görürseniz, yani arkadaşlarınızı, Rico, Mark ve ufaklık... Walter miydi adı ve Fred, onları görürsünüz, değil mi?"

"Tabi" dedim, "onlar bizim arkadaşlarımız."

"O halde yaşlı Harry'nin selamlarını söyleyin onlara!"

"Tabi" dedim, "söylerim."

Birasından son yudumu da alıp kalktı. "Beyler" dedi, "gitmem lazım, malum, müdavimler masası." Masaya vurdu. "Acele etme-

mize gerek yok, Harry" dedim, "biz daha bir süre burdayız, görüşürüz." Masaya bir kez daha vurdu ve sonra müdavimler masasına geçti. Birkaç kere orada oturmuş ve Roman ve yaşlı adamlarla zar pokeri, başka zar oyunları veya Skat oynamıştık. "Nihayet gitti" dedi Pitbull, "onunla bir alıp veremediğim yok ama gelip Mark'ın içkilerini içkilerini içmesine dayanamadım, gelip Mark'ın içkilerini sildi süpürdü."

"Niye ona söylemedin, Danie, yani Mark'ı demek istiyorum?"

"Onu ne ilgilendirir, Paul" dedi Pitbull, "iyi yaptın, Danie."

"Esasında ona söyleyebilirdim." Mark'ın sandalyesinin önünde duran boş bardaklara baktım. "Yaşlı Harry hepimizi sever, Mark'ı da severdi."

Pitbull ayağa kalktı. "Birayı götürmeliyim" dedi ve sırıttı, sonra helaya doğru yürüdü. Ben de kalktım.

"Danie, bırak, yapma." "Yalnızca işeyeceğim" dedim. Paul'ün yanından geçerken kolumu tuttu. "Danie, lütfen" dedi, "dövme onu." Kolunu alıp tekrar masanın üstüne koydum. "Dövmeyeceğim." Paul başını kaldırıp bana baktı, dudakları kıpırdadı, helaya doğru yürüdüm. Müdavimler masasının yanından geçtim, Harry birileriyle oturmuş zar pokeri oynuyordu. Zar fincanını salladı, zarlar şıkırdadı, Harry sırıttı ve bana başını salladı. Helanın kapısını açtım. Pitbull karşıdan geliyordu. O da sırıtıyordu ve yüzü kıpkırmızıydı. "İçerde kalmıyor, Danie, öyle değil mi?" Kapıda durdum. Yanımdan geçmek istedi fakat ellerimi kapının çerçevesine dayayıp engel oldum. Birkaç adım geriledi. "Ne demek oluyor bu?"

Zar fincanının şıkırdamasını duyuyordum, kapıyı kapattım.

"Biraz önce, Danie, biraz önce öyle demek istemedin." Hela küçüktü, yalnızca bir pisuar ve bir de kabin, aynı eskisi gibi kokuyordu. "Bak" dedim, "nereye geldik." Tam önünde duruyordum, o ise duvara yaslanmıştı.

Pitbull eskiden iyiydi, Rico kadar değil ama oldukça iyi. Eskiden ısırırdı ve birçok insan ondan gerçekten korkardı fakat uzun bir zamandan beri formunda değildi. Eliyle burnunu sildi. "Danie, yapma böyle. Burundan birazcık bir şeyler almaya karşı değilsindir."

"Hayır" dedim, "umurumda bile olmaz."

"Arada sırada, Danie, bilirsin beni. Eskiden böyle değildin. Hatırlıyor musun, Hasenhof'da..." Yine sırıttı, Hasenhof rüyalarımın içerisindeydi, ona biraz daha yaklaştım. Benden biraz büyüktü ve alnım tam burnuna denk geliyordu.

"Neden yapıyorsun bunu, Stefan? Neden yaptın bunu?"

"Ne demek istiyorsun, kahretsin, Pitbull de bana, ne istiyorsun benden!" İki eliyle birden göğsümden ittirdi, cesareti gelmişti. Geriye doğru birkaç adım tökezledim, eskiden olsa beni kapıya çarpardı. Tekrar önünde durdum. "Danie, bırak bunu yoksa gerçekten vururum! Lütfen, bırak bunu, istemiyorum!" Cesaretliydi, bir elimle boğazından tuttum. "Neden yaptın bunu? Doğru olmadığını söyle, ona o pislik malı satmadığını söyle!"

"Lütfen, Danie, lütfen."

"Yaptın, değil mi Stefan, ona o malı sattın."

"Hayır, Danie, hayır!" Elim gırtlağının üzerindeydi ve o konuşurken hafifçe hareket ediyordu. "O benim arkadaşımdı, en iyi arkadaşımdı, kardeşimdi, Danie. Sen de öylesin, Danie, sen de öylesin."

"O zaman neden yaptın bunu, neden ona mal sattın?"

"Söyleme böyle, Danie, söyleme bunları. O benim arkadaşımdı."

Havlu otomatına gidip bir parça kâğıt çektim. Ona verdim.

"Neden böylesin, Danie, neden bana böyle iğrenç davranıyorsun?"

"Nedenini biliyorsun."

Lavaboya gitti, aynada yüzünü görebiliyordum. Gömleğinin kollarını yukarıya katladı, kolları incecikti, hayır, gerçekten uzun zamandan beri formunda değildi.

"Baksana" dedim, "Pitbull, bilardoya ne dersin. Yalnızca ikimiz, bir oyun. Bir zamanlar çok iyiydin." Bana doğru döndü, yüzünden sular damlıyordu. "Gerçekten istiyor musun?" "Elbette, neden olmasın." Kâğıt havlulardan bir tane daha alıp yüzünü kuruladı. "Ama bana artık kızmayacaksın." "Hayır" dedim, "sen benim arkadaşımsın." Güldü. "Bir burun daha almam lazım"

dedi, "küçücük bir burun. Yalnızca oyun için, anlarsın." Cebinden küçük bir torba çıkardı ve elinin üst tarafına kahverengi bir toz kümesi döktü. "Bakma öyle, Danie, seyretme beni." Arkamı döndüm ve tozu nasıl içine çektiğini duydum. "Sen önden git" dedi, "topları yerleştir."

"Ama hemen geleceksin..."

"Tabi, geleceğim, başka nereye gidebilirim." Güldü. Dışarıya çıktım.

Müdavimler masasında hâlâ zar pokeri oynuyorlardı. Doğulu dediğimiz Salomon zar fincanını iki eliyle kavramış bir barmen gibi sallıyordu. Bara gittim. Birahaneci küçük bir deftere bir şeyler yazıyordu. "Bilardo topları" dedim. "Bir saniye, lütfen" dedi ve deftere rakamlar yazdı. Arkamı döndüm. Müdavimler masasındaki ihtiyar hâlâ fincanı sallıyordu. Birisi "Atacaksan at artık" diye bağırdı.

En arkadaki köşemizde Paul masada yalnız başına oturuyordu. El salladım ama görmedi. Birahaneci arkamda "Toplar" dedi. Tekrar ona döndüm, bana topların içinde bulunduğu kapaksız küçük kutuyu uzattı. "Saati sekiz mark." "Tamam" dedim. Toplarla birlikte Paul'ün yanına gittim. Eskiden bir saatin fiyatı altı marktı. Arkamdan birisinin geldiğini duydum, Pitbull olmalıydı. Topları masanın üstüne koydum. Paul bana baktı ve gülümsedi, sonra sarı biri eline alıp masanın üzerinde yavaşça yuvarladı. Pitbull şimdi Paul'ün yanında duruyordu, bir numaralı topu aldı, sonra tekrar kutunun içine koydu.

"Danie ve ben eskiden olduğu gibi bir oyun yapacağız. Öyle değil mi Danie."

"Evet" dedim, "bakalım hâlâ iyi misin."

"En az bir senedir hiç oynamadım. Ama sana yeter, Danie." Güldü, sonra topları alıp masaya doğru yürüdü.

"Sen de gel, Paul" dedim, "yanına bir de sandalye al, oyunu seyredersin."

Sigaralarını cebine koydu ve bira bardağını eline aldı, "Bir saçmalık yapacağından korkmuştum, ikinizin..."

"Gördün mü" dedim, "hiçbir şey olmadı, fazla tasalanıyorsun."

"Ona kızma, Danie. Böyle olmasını istemezdi, bilmiyordu ki..."

Bira bardağımı aldım, Pitbull'un bardağı boştu. Bilardo masasının üzerine eğilmiş olan Pitbull'un yanına gittik. Bira bardağımı pencerenin yanında duran yüksek bir masanın üstüne koydum. Pitbull topları yerleştirmişti ve siyah plastik üçgeni kaldırmak üzereydi. Üçgeni bilardo masasının üzerinde sallanan büyük lambanın üstüne yerleştirdi. "İş ciddileşiyor" dedi Pitbull ve duvardaki ayaklıktan bir isteka aldı. Ben de bir tane alıp ucunu lambanın ışığına tuttum. Sonra aldığımı yerine bırakıp başka bir tane aldım. "Ucu biraz eğriydi" dedim.

"Artık hiçbiri hatasız değil" dedi Pitbull, "bunlar eskiden de burda asılı olan istekalar." Beyaz topu aldı ve noktanın üzerine koydu. "Topları dizen ilk vuruşu yapar."

"Hayır" dedi Paul, "bu adil değil. Yalnızca tek oyun oynayacaksınız, öyle değil mi?"

"Bakalım" dedim.

Pitbull bir kere daha "Topları dizen ilk vuruşu yapar" dedi. İstekasını tebeşirledi ve tebeşiri bilardo masasının kenarına koydu. "Biliyorsun, Danie, hep böyle yapardık."

"Haydi, başla o halde."

"Hayır" dedi Paul, "adil olmaz, tek bir oyunda adil olmaz. Yazı mı, tura mı atacağım." Ceplerini karıştırdı ve beş marklık bir madeni para çıkardı. "Yazı mı, tura mı, Danie?"

Pitbull istekasını bilardo masasına dayadı. "Bunu bu beş markla halletmek tam bir saçmalık. Yok, bekleyin biraz, başka türlü yapacağız." Yanımızdan geçip bara gitti. Birahaneciyle konuştuğunu gördüm, birahaneci ona bir şey verdi, sonra Pitbull geri geldi. "Yapacaksak, doğru dürüst yapalım!" Elinde bir iskambil destesi vardı, desteyi bilardo masasının üstüne, beyaz topun yanına koydu. "Hile yaptığımı sanmaman için yeniden karıştırabilirsin, Danie." Paul'e "Sen yap" dedim. Paul kartları alıp karıştırdı. Her iki elinde birer deste vardı, desteleri iç içe geçire-

rek birleştirdi, yıpranmış kartlar parmaklarının arasında dans ediyor, bir akordeon gibi açılıp yeniden bir araya geliyordu, bunu üç-dört kez tekrarladı, gülümsedi ve desteyi masanın kenarına koydu. "Şimdi çekebilirsiniz." "Sen önce çek, Pitbull." Pitbull en üstteki kartı alıp açtı. Paul "Vale, maça vale" dedi. Ben de kartımı açtım. Paul "Sekiz, kupa sekiz" dedi, "sen başlıyorsun, Pitbull." "Söylemiştim zaten" dedi Pitbull, "topları dizen ilk vuruşu yapar." "Birahane kuralları" dedi Paul, "her zamanki gibi." "Her zamanki gibi" dedi Pitbull ve beyaz topu alıp noktanın biraz yanına yerleştirdi. İstekasını yeniden tebeşirledi, sonra eğildi ve beyaz topu pek fazla nişan almaksızın üçgenin sol tarafına patlattı, tam ikinci ve üçüncü topun arasına. Bu, onun vuruşuydu, oyuna o başlıyorsa hep aynı vuruşu yapardı. Neredeyse her seferinde yarımlardan bir tanesini sol orta cebe sokardı; bu sefer de tüm toplar dağıldı, üçgen yok oldu ve sarı yarım top ilkönce yavaşça sağ banda ve oradan da karşı tarafa, sol orta cebe yuvarlandı. Bu, onun vuruşuydu, eğer çok sert vurursa beyazı sol üst cebe gömerdi fakat bir kez daha başarılı olmuştu. Bu "Grüne Aue" vuruşu, yalnızca topları Pitbull dizmişse ve bizim birahane kurallarına göre oynuyorsak başarılı olurdu. "Yarımlar" dedi Pitbull, masanın öbür tarafına yürüdü ve gözlerini bir sonraki hedefe dikti. Yeşil yarım sol üst cebin tam önündeydi ve beyaz top da yeşilin hemen arkasında, bandın biraz yanında iyi bir yerde duruyordu. Pitbull bir gözünü yumdu, istekasını başparmağıyla işaret parmağı arasında birkaç kere ileri geri hareket ettirdi ve topu emin bir şekilde cebe gömdü. "Anane vuruşu" dedim. Birkaç adım geri çekildi ve masaya baktı. "N'olmuş" dedi, "ama şimdi gözlerini aç ve şuna bak!" Kırmızıyı tam dibinden vurdu fakat yeterince ince değildi, top sağ üst tarafın orta cebinin yanındaki banda yuvarlandı ve orada kaldı. "Kahretsin, kaydım, nasıl kaydığımı duydun değil mi Danie!"

"Olur böyle şeyler" dedim ve istekamı aldım. Masaya baktım. Tam kırmızı sol alt cebin önünde duruyordu fakat beyazla arasındaki mesafe oldukça fazlaydı ve bazı geçitler o kadar dardı ki, beyazın oralardan geçebileceğinden emin değildim. Masanın

etrafını adımladım. Eğildim ve topların arasından baktım. Elimi yeşil çuhanın üzerine koydum ve istekamı yerleştirdim.

"Mark ile yaptığınız onluk oyunu hatırlıyor musun, Pitbull? Seni yerle bir etmişti, sanırım sekiz iki bitmişti."

Bir gözümü kapadım ve isteka ve beyaz top boyunca, cebin önünde duran kırmızıya baktım. Kırmızıyı hafifçe kıçından yakalamam gerekiyordu. Pitbull arkamda "Yedi üç" dedi, "yalnızca yedi üçtü. Ve ondan sonra onu neredeyse her seferinde yendim." Beyaz top, geçidin içinden yuvarlandı, gerçekten de güç bela geçti ve kırmızıyı tam istediğim yerden, kıçının dibinden yakalayıp deliğe gömdü. Kırmızı cebe yağ gibi girmemişti, düşmeden önce biraz debelendi, masanın içinde yuvarlanışını duyduk. Toplar eskiden bazen masanın içinde tıkanır kalırdı ve oyundan sonra topların ön taraftaki büyük delikten tekrar çıkması için masayı –çok ağır olması nedeniyle üç kişi birden– kaldırmak zorunda kalırdık. "İyi vuruş, Danie" dedi Paul. Yüksek masaya gidip biramı bitirdim. Elinde bir tepsiyle masaların arasında dolaşan birahaneciye "Üç bira, üç şnaps" diye seslendim. Başını salladı.

"Haydi, Danie yap vuruşunu."

Bir sigara yaktım, birkaç nefes çektim ve sigarayı kül tablasının üzerinde bıraktım. Masaya dönüp istekamı tebeşirledim. Masanın üzerine doğru eğildim. Tam sarı, sağ orta cebin birazcık altındaydı ve banda çok yakındı, çok ince görmem geriyordu, incecik gördüm. Top dönerek deliğe girdi ve masanın dehlizleri içinde tıngırdayarak yuvarlandı. "İki - iki" dedim. Pitbull yanımda durmuş sigara içiyordu. "Bak" dedim, "bandın hemen altında, Mark'ın yaktığı delik. Roman'ın nasıl söylendiğini hatırlıyor musun?" Parmağımı yeşil çuhanın üzerindeki küçük siyah lekenin üzerine koydum. "Yeter, oğlum, oyna artık!" Mavi ikiyi gömdüm, zor bir vuruş değildi fakat beyaza dikkat etmemiştim, siyah sekize çarptı ve siyahın sol cebe doğru yuvarlanmasına neden oldu. "Girmez" dedi Pitbull ve haklıydı. Hâlâ iyi bir gözü vardı. Sekiz, kısa bandın önünde durdu. Masanın öbür tarafına geçtim, sonra yine geri döndüm. Benim tam topların hepsi üst taraftaydı, beyaz ise alt tarafta sekizin yanındaydı, Pitbull'un yarımları engel-

lediği için hiçbir topu doğrudan oynayamıyordum. Beyazı hafifçe sağ banda doğru oynadım, tam leylak yediye değdi ve durdu, renklere ait sayılar uzun zamandan beri aklımda değildi.

Sıra yine Pitbull'a geçmişti. Birahaneci bira ve şnapsları yüksek masanın üzerine koydu. "Eeee, her şey yolunda mı?" diye sordu. "Tabi" dedim. Bir yudum içtim ve Pitbull'un masanın etrafında birkaç kez dolaşmasına, kafasını öteye beriye oynatmasına ve bir boksör gibi eğilmesine baktım. "Çok zekisin, Danie" dedi ve parmağını masanın kenarında dolaştırdı, "ama her şey yolunda giderse, kendi toplarıma yine de ulaşırım." Beyazı öyle bir yere oturtmuştum ki, hâlâ üst sağ cebin önünde duran kırmızı yarımını doğrudan oynayamıyordu. Alt bant üzerinden gitmesi gerekliydi, Mark böylesi bant vuruşlarını hep severdi çünkü bu vuruşlarda başarılı olup topu gömersen senden büyüğü yoktu. Daha beyaz kırmızıya doğru yuvarlanırken, kırmızının deliğe gireceğini gördüm, Pitbull'dan büyüğü yoktu. "İşte bu!" Pitbull havaya bir yumruk salladı. Şnaps bardağını alıp kafasına dikti. Şimdi morali yine iyiydi, biraz önce helada boğazından nasıl yakaladığımı unutmuş gibi görünüyordu.

"Neredeyse Mark kadar iyi" dedim.

"Kes bunu, Danie, ben Mark'tan hep daha iyiydim, bunu biliyorsun!"

"Ona karşı en son ne zaman oynamıştın?"

"Bilmem, bir yıl önce falan olmalı, belki daha önce." Eliyle ağzını sildi ve yavaş adımlarla bilardo masasına döndü. Tebeşiri istekasının ucunda döndürürken tebeşir gıcırdadı.

"Peki, onu ne zaman en son kez gördün?"

Masanın üzerine eğilmişti ve yarım turuncuya bakıyordu, yarım turuncuyu kesinlikle sol orta cebe oynamak niyetindeydi, şimdi yeniden doğruldu. "Nedir bu, Danie, buna son vereceğini söylemiştin."

"Soruyorum yalnızca."

"Bu adil değil, Danie" dedi Paul, "Pitbull'un konsantre olması gerekiyor."

"Yalnızca sordum."

Pitbull yeniden masanın üzerine eğildi ve vuruşunu yaptı fakat topu deliğe gömmeyi başaramadı. "Gevezeliğin yüzünden, Danie, senin gevezeliğin yüzünden."

"Eğer birazcık konuşmam seni rahatsız ediyorsa..."

"Tamam" dedi, "tamam, Danie."

Tam leylağı hedef aldım ama tutturamadım, egzersizli değildim. Pitbull yine yarım turuncuyu sol orta cebe oynadı fakat yalnızca birkaç santimetre yüzünden top kenara çarpıp geri sıçradı. "Olamaz!" Tam vuruşunu yaparken kolunun titrediğini görmüştüm, yalnızca birazcık ama birazcık titremesi bile yetmişti. Şnapsımı içtim ve masaya döndüm. İstekamı tebeşirlemeye başladım. "Hatırlıyor musun" dedim, "hile yaparken seni nasıl enselediğimizi?"

"Hile yapmadım" dedi Pitbull, "buna ihtiyacım yok."

"Topları deliğe elinle soktun ama Mark gördü."

Tam leylağı sekizin yanından alt sol cebin içine patlattım. Çuhanın üzerinde yalnızca üç topum kalmıştı, maviyi hemen gömdüm. "Gizli gizli egzersiz yaptın herhalde" dedi Pitbull. Kahverengiyi sol orta cebe oynadım fakat açı çok dikti, top banda geldi ve alt tarafa yuvarlandı. Pitbull yarım yeşilini oynadı fakat batıramadı, top cebin hemen önünde durdu. "Yalnızca hazırladım" dedi Pitbull. Ben de banda takıldım fakat şansım vardı, turuncu tertemiz ve dümdüz bir çizgi halinde karşı taraftaki cebin içine yuvarlandı. "Şanslısın" dedi Pitbull. "Oyunda olur." Biramdan bir yudum aldım. Yalnızca kahverengi topum masanın oldukça ortasında bir yerde duruyordu. Beyaz üst tarafta bandın dibindeydi, kahverenginin kıçını tutturup daha yakında bulunan sol orta cebe göndermeyi deneyebilirdim fakat o zaman siyahı diğer orta cebe gömmem gerekiyordu ve bu, oldukça zordu. Ayrıca siyah hâlâ alt sol cebin önünde duruyordu.

"Baksana Pitbull, Mark ile bir kere oynamıştım, uzun bir zaman önce, alkollü değildi ama o kadar tıka basa doluydu ki, neredeyse tek bir topa bile isabet ettiremedi."

Çok dikkatli bir vuruş yaptım, kahverengi topum orta cebin yanından geçip çok hafif bir şekilde sekizi sıyırdı fakat bunun hiç-

bir zararı yoktu, kahverengi yine de cebe düştü ve masanın içinde yuvarlandı.

"Sekizi bant olarak kullandın" dedi Paul, "hiç fena değil, Danie."

"Üst sağ" dedi Pitbull, "haydi, oyna, Danie."

"Peki, sonra nereye gittiğini biliyor musun?"

"Kim gitti, Danie, oyna artık!"

Sekizi, alt sol cepten yukarıya doğru yuvarlanacak şekilde oynadım, yukarıya gitmesi gerekiyordu. Kısa banda çarptı, bir parça geri geldi ve orada durdu.

"Mark" dedim, "Mark'tan bahsediyorum elbette."

Dikkat etmemiştim ve beyaz yok olmuştu, masanın içinde yuvarlanışını duydum. Herhalde biraz sert vurmuştum ve beyaz top sekizden sekip sağ orta cebe yuvarlanmıştı. Esasında kaybetmiştim fakat biz kendi birahane kurallarımıza göre oynuyorduk.

"Sana gitti, Pitbull. Stok yapmak istiyordu. Sıra sende!" Beyazı masanın ön tarafından alıp noktanın üzerine yerleştirdim.

"Danie" dedi Paul, "Danie, bırak artık!" Pitbull önümde duruyordu. Ağzı açıktı, kırık kesici dişini gördüm.

"Haydi, sıra sende!"

"Danie" dedi, "Danie, yeter artık!"

"Önemli değil ki" dedim, "zaten herkes biliyordu. Annesiyle babası hariç."

İstekası elindeydi ve istekanın ucu tam çenemin önünde sallanıyordu.

"Danie" dedi, "lütfen, ben yalnızca oynamak istiyorum."

"Oyna o zaman! Ben yalnızca birazcık anlatıyorum."

Arkasını döndü ve tebeşiri aldı. "Zaten kötü bir şey değildi" dedim ve birama gittim, "öylesine bir meseleydi işte."

Kahverengiyi gömdü. Emin bir vuruştu, beyaza o kadar sert vurmuştu ki, kahverengiye çarpıp zıpladı ve yine çuhanın üzerine düştü. "Tempolu vuruş" dedi Paul, "işte böyle."

"Ama biliyor musun" dedim ve duvara yaslandım, "bir ay önce yaptığını yapmasan daha iyi olurdu, neyi kastettiğimi biliyorsun. Durumu zaten çok kötüydü."

Pitbull yarım turuncuyu uzun bant üzerinden karşı orta cebe oynadı.

"İyi vuruş" dedim. Yüzünü bana dönmeden kendi topunu oynadı. Doğru dürüst nişan almadan oynamış ve topa gelişigüzel vurmuş gibiydi çünkü top arka arkaya birkaç banda çarpıp sekize değdi, siyah sekiz yine alt tarafa doğru yuvarlandı ve sağ orta cebin oralarda durdu.

"Hastanedeydi ve sen bunu biliyordun. Sen bunu biliyordun, Pitbull."

Yeşili deliğe gönderememişti, yalnızca beyazı gömmüştü ve istekasını masaya yasladı. "Hayır" dedi, "hayır, Danie, bunu bilmiyordum." Yanından geçtim, elini omzuma koymak istedi fakat geri çekildim. Beyazı noktanın üzerine koydum. Sekiz orta ceplerin alt tarafında duruyordu, sekize ulaşmak için beyazı üst kısa banda oynamak zorundaydım. Sekizi yalnızca dibinden yakalayabildim, birazcık öteye yuvarlandı. Pitbull'un istekasına çarptım, isteka yere devrildi, istekayı yerden kaldırıp Pitbull'a uzattım.

"Haydi" dedim, "yalnızca bir topun kaldı."

"Yine tuvaletim geldi" dedi, "helaya gitmem lazım."

"Hayır" dedim ve istekayı göğsüne bastırdım, "zaten birazdan bitecek."

Masanın üzerine eğildi, nişan alırken kolunun titrediğini görebiliyordum. Sanki istekası kaymış gibi bir ses çıktı fakat leylak topu gömmeyi buna rağmen başarmıştı.

"Üst sol" dedim, "bitir artık."

"Danie" dedi, "gerçekten bilmiyordum. Çok yalvardı. İğne vurduğunu bilmiyordum."

"Rehabilitasyonu biliyordun, oradayken ona yazmıştık."

"Danie, hayır, daha sonra sen burda değildin, yoktun, Rico da yoktu."

"Bırak şimdi Rico'yu."

Biram bitmişti, birahaneciyi göremiyordum. Sekiz üst banttan masanın ortasına doğru yuvarlandı. Pitbull yanıma geldi, durdu ve birasını bitirdi. "Baksana, Danie, iğne vurduğunu gerçekten bilmiyordum yoksa ona..."

"Ne?" Paul'e baktım. Hâlâ sandalyesinde oturuyordu, başını duvara yaslamıştı, uyuyormuş gibi bir hali vardı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Danie..."

Bilardo masasına baktık. Beyaz top alt bandın biraz önünde duruyordu, eğer siyahı doğru açıyla yakalayabilirsem oyunu kazanırdım.

"Neden bunu yaptın, Stefan, neden?"

"Yapma bunu, Danie. Malı başka bir yerden de alabilirdi, bunu biliyorsun, Danie. Başka birisinden de alabilirdi."

"Evet" dedim, "belki."

İstekamı alıp masaya gittim.

Pitbull arkamdan "Kimse bilemez ki" diye seslendi, "ona son darbeyi vuran malın o mal olduğunu... benim malım olduğunu. Duydun mu, Danie!"

Masanın üstündeki yeşil çuhaya baktım, bazı yerleri oldukça kırışmıştı ve üstünde bir sürü leke vardı fakat toplar hâlâ iyi yol alıyordu.

"Üç bira, üç şnaps!" Bağıran Pitbull'du. Tebeşiri aradım, masanın altına düşmüştü, yerden kaldırdım. Yerde ayrıca birkaç madeni para vardı, onlara yetişemiyordum. İstekamı kullanarak paraları kendime doğru çekmeye çalıştım.

"Danie, oğlum, ne yapıyorsun orada?" Masanın öbür tarafında Paul'ün bacaklarını gördüm. Parayı almıştım, bir mark ve üç onluk. Doğruldum ve madeni paraları masanın kenarına koydum. "Al" dedim, "kasaya ekle." İstekayı tebeşirledim ve yine masanın üzerine eğildim. İsteka parmaklarımın arasında doğru dürüst kaymıyordu, elimi pantolonuma sildim. Yeniden eğilip nişan aldım. Birahanecinin arkamdan geçtiğini duyup tekrar doğruldum. "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Tabi" dedim, "her şey yolunda." Doluları masaya bırakıp boşları tepsiye yerleştirmesini ve bara geri dönmesini bekledim. Sonra sekizi üst sol cebe gömdüm. Elimdeki istekayla Paul ve Pitbull'un yanından geçip istekayı duvardaki ayaklığa yerleştirdim.

"Danie" dedi Pitbull, "benim deliğimdi, elin kaydı herhalde, elin kaydı." Sigarasını söndürdü ve birasından bir yudum aldı.

"Oyun senin" dedim, "ama Mark'a bunu yapmayacaktın."

"Danie, ne demek oluyor... niye böyle yapıyorsun?"

Önünde durdum. "Eve git artık, Stefan."

"Danie, sen... biram, birama ne olacak ve şnapsım..."

"Eve git" dedim, "haydi defol."

Paul ikimizin arasına girdi. "Danie, bırak, bırak onu..."

Paul'ü kenara ittirdim. "Anlamadın mı beni, defol. Bu, son oyunumuzdu."

Ağzı açıktı, kırık dişine baktım. "Danie, neden... Biram ve..." Şnaps bardağını alıp gömleğine döktüm. "Hayır, Danie, hayır." Paul beni çekiyordu, onu geriye doğru ittirdim. Pitbull duvara kadar geri geri yürüdü ve duvara tutundu. Ağlamaya başlayacağından korktum. "Ceketini unutma" dedim. Paul yanımda duruyordu, dudakları kıpırdadı. "Daniel" diye fısıldadı. Pitbull, ceketinin sandalyenin arkasında asılı olduğu masamıza doğru geri geri yürüdü. "Onu ben öldürmedim" dedi sessizce. Bir sandalyeye çarptı ve o tarafa döndü. Sırtına ve siyah gömleğine baktım. Ceketini üstüne giydi.

"Hayır" dedim sessizce, "sen öldürmedin" kapıya yürüyordu, beni duymadı. Paul elini kaldırdı ve tekrar indirdi. Pitbull kapıyı açtı, bir kez daha bize baktı, sonra dışarıya çıktı. Kapının yavaşça kapanmasına baktım.

Müdavimler hâlâ zar atıyor, zar fincanlarını şakırdatıyor ve gülüyorlardı. Bir sigara yaktım ve paketi Paul'e tuttum. Hayır anlamında başını salladı. Bilardo masasına gidip topları aldım ve kutunun içine koydum. Toplardan birisi eksikti. Eskiden şehrin herhangi bir yerindeki birahanelerden hatıra olarak topları alırdık, yalnızca otomatlı masalarda birahaneciler bunu hemen fark etmezdi. Topları odamıza koyardık, Pitbull'un da bodrumunda bir topu vardı. Bilardo masasının öbür tarafına geçip cepleri yokladım. Eksik top sağ orta cepteydi, Pitbull'un son olarak gömdüğü yarım leylak olması gerekiyordu, topa yalnızca parmaklarımın ucuyla dokunabiliyordum. Beyazı alıp bütün gücümle cebin içine patlattım, her iki top masanın dehlizlerinde yuvarlanmaya başladı. Topları aşağıdan aldım ve kutunun içine,

diğerlerinin yanına yerleştirdim. "Paul" dedim ve onun yanından geçip bara doğru yürüdüm, "biraları masaya götürsene." Başını salladı.

Harry müdavimler masasından "Kazanıyorum" diye bağırdı ve bana el salladı, "bana şans getirdiniz, beyler!" Gülümsedim ve ona doğru başımı salladım. Birahaneci fıçı musluğunun önünde durmuş bir bardağı dolduruyordu. Kutuyu barın üstüne koydum ve "Toplar" dedim.

"Kalkıyor musunuz?"

"İki *Jägermeister* daha alıp ödeyelim."

"Bilardo ekstra mı yoksa ikiye mi böleyim?"

"Bilardoyu ben ödüyorum."

Küçük bir buzdolabından bir şişe *Jägermeister* çıkardı ve iki bardağı doldurdu. "Bunları da alabilirsin." "Tabi" dedim ve her elimde birer bardak olmak üzere Paul'e doğru yürüdüm. Birahaneci "Beş dakika sonra gelirim, tamam mı?" diye seslendi. "Tamam" dedim. *Jägermeister*'den birkaç soğuk damla elimin üzerine aktı.

Dışarıda, birahanenin önünde duruyorduk. Hava çoktan kararmıştı. "Bak" dedi Paul, "bir taksi!"

"Boş ver" dedim, "birkaç metre için değmez."

"Haklısın."

Ağır adımlarla bahçelerin yanından demiryolu köprüsüne doğru yürüdük. Hafif hafif kar yağıyordu, Büyük Ayı'yı görmek için başımı kaldırınca birkaç kar tanesi gözüme girdi, karları kolumla sildim. Paul bir sigara uzattı, sigara yanıyordu. Geriye baktım, birahanenin ışıkları ağaçların dallarının arasındaydı. "Grüne Aue" şehrin kenarında sayılırdı, Doğu ormanının ve şehirden çıkış tabelasının yakınlarında. Eskiden bazen eve giderken bahçe çitlerini ve çitlerin tahtalarını sökerdik. Bir seferinde Rico çitin üzerinden atlamış ve bizim taraftaki kaldırıma birkaç plastik sandalye fırlatmıştı; sandalyelerin ikisini Pitbull bodrumuna götürmüştü, biri de Markların balkonunda duruyordu. Aynasızlar buradan neredeyse hiç geçmezdi.

Sokak boştu, yolun karşısına geçtim. "Hey, Danie, beklesene!" Arkamı döndüm, Paul hâlâ öbür tarafta yaya yolunda duruyordu. "Düz gitmemiz lazım." Köprüden bir tren geçiyordu, yük treni, ışıkları yoktu. Tren takırdadığı için "Kestirme" diye bağırdım ve demiryolu imlası boyunca uzanan ve zaten "*Straße am Bahndamm*" (Demiryolu İmlası Sokağı) adını taşıyan küçük karanlık sokağa daldım. "Haydi, gel!" Koşarak sokağın karşısına geçti, arkamda adımlarını duyuyordum. "Burası kestirme değil ki, Danie. Allahın siktir ettiği yer gibi karanlık, göz gözü görmüyor!" Burada hiç ev yoktu, yalnızca bahçeler, sokağın lambalarının çoğu kırıktı. Karşımızdan bir araba geliyordu, "Ulan, dikkat et, serseri!" neredeyse kaldırıma çıkacaktı, dikiz aynası kolumu sıyırdı. "Dedim sana, Danie." "Eskiden de hep burdan yürürdük" dedim. "Tabi" bir bahçe çitine vurdu, "burada kimse bizi duymadığı ve görmediği için."

Rottweiler'lar havlıyordu. Birisi buradan geçerken hep havlarlardı, yıllardan beri, çok yaşlı olmalılardı. Demiryolu imlasının önündeki küçük bir tepenin üzerinde bulunan bir bahçede kalıyorlardı ve hiç kimse kime ait olduklarını bilmiyordu. Bahçenin önünde birkaç kez bir araba ve içeriye bir şeyler götürüp içeriden bir şeyler getiren tipler görmüştük, muhtemelen köpek maması, altın veya uyuşturucu taşıyorlardı. Semtte bu iki köpek ve bahçede gömülü olan define hakkında bir sürü hikâye anlatılırdı. "Pis itler" dedi Paul. "Pitbull'un bunları nasıl serbest bırakmak istediğini hatırlıyor musun?" Bir arabanın farları gözlerime girdi. "Söndür uzunları, geri zekâlı."

"Deminki Pitbull meselesi, Danie..."

"Hayır, Paul" dedim.

Önümüzdeki köşede "*Lotto GmbH*"nın yeşil-beyaz ışıklı reklam tabelası vardı.

"Nereye gittiğini biliyorum" dedi Paul, "ben istemiyorum, Danie. Hayır."

"Saçmalama" dedim ve güldüm, "oraya girmeyeceğim, korkma, loto milyonlarına gitmiyorum."

"Hayır" dedi Paul, "biliyorum."

Geceleri "Grüne Aue"den dönerken loto milyonlarının burada, "Lotto GmbH"nın bodrumundaki büyük kasaların içinde depolandığını hayal ederdik.

"Nereye gitmek istediğini biliyorum, Danie. Fakat ben oraya girmek istemiyorum, yapamam, bana bugünlük yeter."

"Benimle birlikte içeriye girmek zorunda değilsin ama bunu ona... mecburum, anlıyorsun."

"Tabi, Danie. Günün birinde yıkarlarsa veya birisi taşınırsa, kapanır ve göremezsin. Ama bana kızma Danie, ben gelemem, bugün olmaz." Derin bir nefes aldı ve bir sigara yaktı.

"Paul, yanımda çiçek bile var."

"Çiçek mi? Gerçekten mi, Danie?"

"Tabi, bak." Durdum ve ceketimin iç cebine davranıp ödemeyi yaparken "Grüne Aue"nin büyük aile masasından aldığım yapay çiçekli küçük ahşap vazoyu çıkardım, aile masasına zaten hiç kimse oturmazdı.

Yürümeye devam ettik. "Lotto GmbH"nın önünden Oststraße boyunca Nazi evine gidiyorduk. Nazi evi tek kişilik müstakil bir evdi ve muhtemelen demiryolu imlasının hemen yanında olduğu için yıllardan beri boş duruyordu. Bir ara Naziler burada içmek için toplanırdı fakat evi biz devraldıktan sonra yalnızca duvardaki gamalı haçları ve sloganları kalmıştı.

Evin önünde, üstünde cam kırıkları bulunan küçük bir duvar vardı fakat cam kırıkları çoktan beri körelmişti. Kapının önünde durduk.

"Danie, eğer istersen gelirim."

"İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin, Paul. Seni anlıyorum."

"O halde burada kalıp beklerim ve ortalığı kolaçan ederim."

"Eve gidebilirsin, Paul, beni beklemek zorunda değilsin."

"Hayır" dedi, "bekliyorum, beni bilirsin."

Omzuna vurdum, sonra ellerimi kapının üzerine koydum, ayaklarımı metale dayadım ve kendimi yukarıya çekip kapının üstüne oturdum. Biraz bekleyip öbür tarafa atladım. Küçük bir yol eve doğru gidiyordu. Kapının önünden evin arkasına geçtim.

Pitbull biraz önce "bodrum penceresinden" demişti. Durup etrafa kulak kabarttım. Çalılıkların arasından bir ses geldi, burada sürekli kediler dolaşırdı. Bodrum pencerelerinin birisinde cam yoktu. Pencerenin önüne çömelip ayaklarımı öbür tarafa sarkıttım ve çerçeveye tutundum. Elimde bir cam parçası hissettim ve elimi bıraktım, bodrumun içinde ayakta duruyordum. Çakmağımı yaktım, önümde bir kapı vardı ve yanımdaki duvarda siyah bir örümcek oturuyordu. Yana sıçradım. "Pislik hayvan!" Bağırmış olmama rağmen, sesim bodrumda çok sessiz ve boğuk çıkmıştı.

Köşede bir şilte vardı ve üstünde birisi yatıyordu. Sustalımı çıkardım, bıçağın ucu kısacık bir ses eşliğinde dışarıya fırladı. "Hey" diye seslendim. Çakmağı tutan elimi öne doğru uzattım, parmaklarım ısınmıştı. Şiltenin önündeydim, yalnızca bir uyku tulumu ve birkaç paçavra ve battaniye. "Oğlum, Mark" dedim sessizce. Bıçağımı tekrar cebime soktum. Ayağımla şilteye dokundum, belki burada uyuyordu, belki de şilte herhangi bir ayyaşa aitti. Elimi ceketimin iç cebine atıp yapay çiçekli küçük vazoyu çıkardım. Yine kapıya gittim ve merdivenlerden giriş katına çıktım. Orada durdum, bir sigara yaktım ve soğuması için çakmağı söndürdüm. Bir basamağa oturdum ve holde göz gezdirdim. Kapılar yerinden sökülmüştü ve pencerelerden biraz ışık geliyordu. Üstümdeki tavan eğriydi, burası üst kata çıkan ve üstünde Mark'ın öldüğü merdiven olmalıydı. Önümdeki odanın döşemesine baktım, yerde sarı ışıktan oluşan bir dörtgen vardı. Bitmeye yüz tutan sigaramla ikinci bir sigara daha yaktım ve çiçeğimi alıp ayağa kalktım. Holü yavaşça geçip merdivene geldim. Pencereden duvarı ve sokağı görebiliyordum, bir arabanın farları yanımdaki duvarda hareket etti ve sonra yok oldu.

Birkaç basamak çıktım, sonra durdum ve tırabzana dayandım. Herhangi bir basamakta oturup kalmıştı, vücudu dizlerinin üstündeydi ve kolu hâlâ bağlıydı, sanki dua ediyormuşçasına ellerini birbirine kenetlemişti. Aynasızlar bunları annesine anlatmıştı ve annesi bana telefonda söylemişti. Bu merdivende ölüme yakalanmış ve oturup kalmıştı, sonra da vücudu öne doğru kaykılmıştı, hayatında son gördüğü şey bu salak merdiven ol-

muştu. Uzun bir süre bu şekilde oturmuştu, iki-üç gün, annesi bana söylemek istemedi. Sonra herhangi bir ayyaş onu bulmuş ve aynasızları aramıştı, ismini vermeden. Pis herif Mark'ı mutlaka soymuş olmalıydı çünkü Mark'ın üzerinde hiçbir şey bulunamamıştı ne para ne kimlik ne sigara ne de uyuşturucu. Yalnızca içi boş şırınga bir alt basamakta duruyordu, şırıngayı bir şekilde kolundan çıkarmış olmalıydı, herhalde kolunda şırıngayla gebermek istememişti. Oturdum. Sigaramı merdivenden aşağıya fırlatıp bir tane daha yaktım. "Neden çatıya çıkmadın?" Yalnızca tavan arasına çıkan küçük merdiveni tırmanıp tepe pencerelerinden birisini açması gerekiyordu... Yaz gecelerinde çatının üstüne uzanır ve içerdik. O zaman Mark bize hep Büyük Ayı'yı gösterirdi. Eğer gebermek için çatıya çıkmış olsaydı –acaba öleceğini anlamış mıydı?– onu yine görürdü, sevgili Büyük Ayısını ve belki de o zaman gebermezdi.

Doğruldum, çakmağımı yaktım ve yukarıya çıktım. Pitbull bir lekeden bahsetmişti ama hiçbir leke görmedim, ortalık artık alkol de kokmuyordu. Orada bir şey vardı, durdum ve eğildim. Birisi ahşaba bir şey kazımıştı. "Stefan buradaydı." Elimi yazının üzerinde gezdirdim. Çiçeğimi yanına koydum ve ismin kapanmaması için biraz daha yana kaydırdım. Sonra çiçeğin yanına bıçağımla büyük bir D harfi kazıdım. Tekrar aşağıya indim. Giriş katındaki bir pencereyi açtım, duvarda bir gamalı haç çiziliydi ve altında RS yazıyordu, Reudnitz Sağı. Kolumu pencerenin kanadına dayadım ve geceye baktım. Sonra pencerenin eşiğine tırmanıp dışarıya atladım. Kapıya yürüdüm.

"Sen misin, Danie?"

"Evet" dedim. Öbür tarafa geçtim, sonra Paul'ün yanındaydım.

"Eeee?" diye sordu.

"Ne?"

"Danie, ben de gideceğim, belki de hemen yarın ama gece yarısı değil."

Başımı salladım. Son bir kez karanlık pencerelere baktık, sonra eve gittik.

Büyük Ayı

Bu, son olmuştu, yani ondan bir daha ders almayacaktım; oturduğu binadan koşarak çıkıp kapıyı çarparak kapattıktan sonra, yukarıdaki evinden duyabilmesi için kapının dış tarafına sıkı bir tekme salladığımda hava neredeyse kararmıştı.

Biraz yorgundum ve yürürken yola bakıyordum. Her taraf, karanlıkta pek iyi görülmeyen köpek bokuyla doluydu. Burası tüm şehrin en boklu sokağıydı, burada oturan herkesin bir veya iki köpeği vardı.

Bütün gün büyük kimya sınavı için ders çalışmıştım, kimyadan nefret ediyordum ve kimya öğrendiğim kızdan da nefret ediyordum. Memelerini masanın üstüne yerleştirmiş ve bana formülleri ve diğer ıvır zıvırı öğretirken bağa gözlüğünün üzerin-

den yiyecek gibi bakıp durmuştu. Beni seven, gerçekten seven tek kadındı ve güzel değildi, hayır değildi, karanlıkta ve körler alfabesi kullanarak ders çalışmamızı yeğlerdim.

Köşede arkadaşım Mark duruyordu. "Selam, Danie" dedi, "selam, Mark" dedim, sağ kollarımızı kaldırıp ellerimizin içini birbirine patlattık, sonra kol güreşinde olduğu gibi çaprazdan el sıkıştık. Mark elini yumruk haline getirdi, ben de yumruğumla onunkine dokundum. Güldük. Mark "Haydi, gel Danie" dedi, "Benzinlikten birkaç bira alalım, biraz param var." Pantolonunun cebinden bir yirmilik çıkartıp yüzümün önünde salladı. "Bilmem ki" dedim, "aslında eve gidecektim." "Ah, eve daha sonra da gidebilirsin. Ne var orada?" Bacağımın dibinde sallanan ve içinde kızın tuzlu gözyaşlarıyla karışmış kitap, defter ve diğer ders malzemelerinin bulunduğu plastik torbaya ayağıyla dokundu. Evden çıkmadan önce ona, ikimizin arasında bir şey olamayacağını ve bana âşık olmaktan vazgeçmezse (arkadaşlarımdan birinin bunu öğrenmesinden fena halde korkuyordum) bir daha asla birlikte ders çalışmayacağımı söyleyince formüllerin ve ders egzersizlerinin üzerine kapanıp ağlamış ve gözyaşları yazıların silinmesine neden olmuştu. Merdivenlerde arkamdan "Ama sen benim asi sevgilimsin" diye seslenmişti.

"Tamam" dedim Mark'a ve torbayı çektim, "bir-iki bira fakat çok uzun değil." "Tabi" dedi Mark, sonra benzinliğe doğru yürüdük. Mark daha şimdiden biraz sallanıyordu.

Benzinliğin hemen arkasındaki işletme alanında bulunan depo binasının çatısında uzanmış yatıyorduk. Mark sigara da satın almıştı, yirmi beşlik *Golden American* ve ben öksürmemeye çalışıyordum. Daha birkaç aydan beri gerçek anlamda sigara içiyordum, daha önceleri, diğerleri durumu fark edip benimle dalga geçmeye başlayana kadar dumanı ağzımda tutup dışarıya üflemiştim. Sigaraları birbiri ardına yakan ve sigaradan aldığı nefesler arasında ön dişlerinin arasından çatının üzerini tükürüğe boğan Mark'a biraz da gıptayla baktım. Mark daha on dört yaşındayken sigara içmeye başlamıştı.

Semtimizin karanlık binalarına baktım, bazı pencerelerde zayıf mavi bir ışık görünüyordu. Oralarda bir yerde annem oturuyor ve belki beni bekliyordu.

"Bak" dedi Mark yanımda, "Büyük Araba." Sigarasıyla yıldızları gösterdi. "Süper" dedim ve sigaramı işaret ve başparmağımın arasına sıkıştırarak çatıdan aşağıya fırlattım. Fakat sigara çatının tam kenarında kaldı, küçük kırmızı noktaya bir süre daha baktım. "Diğer adının ne olduğunu biliyor musun?" "Hayır. Kimin?" Elimle çatının mukavvasını yokladım, gündüzden kalma bir sıcaklığı vardı; Mark'ın değil, küçük Estrellita'nın yanımda yattığını hayal ettim, yalnızca öylesine yan yana uzanırdık ve ayaklarımız birbirine değerdi, diğer edepsizlikleri ise daha sonra odamda yapabilirdik. "Büyük Ayı. Çok güzel bir isim. Şöyle gerçek bir tüylü ayı, şişko ve simsiyah. Aynı şişko Paula gibi!"

"Paula o kadar şişko değil. Yalnızca üst tarafı."

"Ne? Yoksa onu sen de mi... Haydi, anlat bakalım!"

"Önemli bir şey değildi." Şişko Paula, Markların altında oturuyordu ve bazen geceleyin biz merdivenlerden inerken kapısını hafifçe açık bırakırdı. Paula'yı bir kere gözlerimi kapayarak sikmiş ve bu arada Estrellita'yı düşünmüştüm fakat Paula çok şişkoydu ve bir erkek gibi inliyordu; altımda yatıyordu ve her nefes alışında öne arkaya hareket ettiğim için başka bir şey yapmama gerek kalmamıştı.

Yeni bir kutu açtım ve boş kutuyu dürterek çatıdan aşağıya yuvarladım.

"Şu iki bitişe baksana, şuradaki dört yıldız aynı bir amcığa benziyor. Bu bir V, klasik bir amcık V'si."

"Ama amcık A harfiyle yazılır."

"Ulan, ukala, mesele o değil. O sikindirik lisede hiçbir şey öğretmiyorlar mı sana? Yukarıda her yer amcık dolu! Hayal gücü, Danie, hayal gücü!"

"Boş ver, Mark. Aklım biraz başka yerlerde." Elimi çatının mukavvasında gezdirdim ve bir yudum bira içtim.

"Biliyorum, Danie" elini omzuma koydu, "aklın yine küçük kaltakta. Oğlum, Danie, unut şu kızı!"

"Yıldızcık kaltak değil, tamam mı!"

"Ulan, Danie, oğlum, o kız deli, istediğine sorabilirsin. Tek vermediği adam sensin. Seni darmadağın ediyor!"

Ona cevap vermek istemediğim için, kutunun yarısını bir dikişte içtim çünkü haklıydı, beni darmadağın ediyordu, her yerde onu düşünüyordum, hatta evde, helada ve rüyalarımda. Beni, benim onu istediğim gibi istemiyordu, "ben sana kötü geliyorum Danie, sen iyisin, sevgi dolusun, kardeşim gibisin Danie". Bazen yaptığım tüm saçmalıkların biraz da onunla ilgili olduğunu düşünüyordum, içimde biriken her şeyin bir şekilde dışarıya çıkması gerekiyordu. Ve ona, bazen onun da katıldığı yeşil gecelerden anlattığımda, bana "Danie, benim zavallı küçük sokak köpeğim" diyordu. "O kız dişi bir köpek gibi" dedi Mark ve yeni bir kutuyu açmasıyla "tısss" diye bir ses çıktı, "unut o küçük köpeği, zaten bir gün kaçıp gidecek ve hatta belki de seni ısırır." "Onun hakkında böyle konuşma, tamam mı" işaret parmağımı yanağına batırdım fakat başını öbür yana çevirdi ve güldü, "hayır, Mark, böyle konuşma!" Güldü, "Tamam, Danie, tamam" kutuyu başının üzerinde tutup birayı ağzına dökmesini seyrettim. Ben de aynısını yapmayı denedim fakat biranın yarısı çeneme ve kazağıma aktı. Yüzümü kolumla sildim, bir yerlerde bir siren öttü, aynasızlar gecenin içinde yoldaydı. "Bak, Danie, bizim şarkımız." Kutuyu ikiye katlayıp aşağıya attı. Kutu yere düştüğünde çok fazla bir ses çıkarmadı. "Danie, aslında biliyorum" yine "tısss" diye bir ses çıktı, ben de yeni bir kutu alıp tısladım, arayı açmamalıydım, "yani yeni okulunu kastediyorum. Kendini bizden yukarda göreceğinden korkuyordum ve unutacağından..." "Ne demek bu, Mark, yalnızca annem için... yalnızca annemden dolayı oraya gittiğimi çok iyi biliyorsun!" (Annem sürekli bir şekilde "Oğlum, doğru bir iş yap" demişti, "lütfen, bu sefer de doğru bir iş yap! Annem, sarhoşken kırdığım otobüs camını ödemek zorunda kaldığı için, ona söz vermiştim.) "Biliyor musun, Danie, oradaki salakların, ineklerin, pislik ineklerin senin aklını çeleceğinden ve sana nereden geldiğini unutturacağından korkmuştum. Çünkü Danie, sen bizdensin, bize aitsin."

Siren semtte, Doğu Leipzig'te bir yerde hâlâ ötüyordu, Mark yine "Bizim şarkımız, Danie" dedi. Başımı salladım fakat görmedi. Kutuyu ağzının üstüne tuttu ve bira içine aktı. Ben de bir yudum aldım, sonra bir yudum daha alıp üstümüzdeki Büyük Ayı'ya baktım. Ay, Büyük Ayı'nın yanındaydı. Bir yanında bir parça eksikti ve yusyuvarlak değildi. Gerçekten de, dingile benzeyen şeyin bir ucu birazcık amcık gibiydi, aslında biraz bozuk bir üçgen ama işte... Mark'ın amcık yıldız takımı. Ve şimdi artık, yalnızca rüyalarımdan tanımama rağmen, Estrellita'nın küçük yıldız takımını da görebiliyordum. "Bir sigara versene Mark." Ağzına iki sigara götürüp yaktı, sonra birisini dudaklarımın arasına sıkıştırdı. Sigaralarımızı içip yıldızlara baktık.

Mark "Bir köpek" diye bağırdı, "duydun mu, bir köpek geliyor!"

Yerimden fırladım, bira kutusu devrildi ve damda aşağıya doğru yuvarlandı, gerçekten de bir havlamaydı, çok uzakta değil, her halükarda depo alanının içinde ve sürekli yaklaşan bir havlama.

"Geliyorlar" diye bağırdı Mark, "bekçiler, geliyorlar!"

"Oğlum, bağırma öyle" diye fısıldadım, "yoksa tam göte geleceğiz!"

"Ne yapacağız şimdi Danie, bizi mutlaka görmüşlerdir!"

"Haydi, inelim çatıdan! Ön taraftaki ağaca, oradan aşağıya ve dışarıya!" "Yooo, Danie, hayır, olmaz. Oradan aşağıya inersek köpek bizi enseler! Kesinlikle serbest dolaşıyordur! Yok, Danie, yok, başka türlü!"

Mark, bir seferinde daha henüz Doğu zamanlarında Böhland eskicisinin Rottweiler'i tarafından ilkönce bacağından, sonra da götünden ısırıldığı için köpeklerden çok korkardı. Eskiciye gece yarısı şişe ve eski kâğıt çalmak üzere girmiştik. Yara izleri bugün hâlâ duruyordu ve kimseye bir şey söyleyemediğimiz ve yaraları şnaps ve çakmak benziniyle kendimiz tedavi etmek zorunda kaldığımız için, Mark'ın bacağı ve götü o zamanlar neredeyse çürüyüp düşmek üzereydi.

"Şuraya, kapağa!" dedi Mark. Deponun önündeki karanlık avluda bir el lambasının ışığını gördüm. Köpek artık havlamıyor-

du. Nefes almayı kesmiştik. İkinci bir ışık gördüm, şimdi ikisi birleşti ve köpek tekrar havlamaya başladı. Mark arkamda "Haydi, gel!" diye fısıldadı. Çatının üzerinde yukarıdaki kapağa doğru sürünüyordu. Kapaktan içeriye girmek istemediğim için "Kesinlikle yalnızca içerden açılıyordur" dedim, şu ana kadar yalnızca meskene tecavüz söz konusuydu, enselenirsek en fazla birkaç saat cezayla yırtardık fakat orada aşağıda bir takım saçmalıklar yapacağımızı tahmin ediyordum, hayır, tahmin etmiyor, biliyordum. Köpek deliler gibi havlıyordu, sanki iki köpek varmış hissine kapıldım fakat belki de yalnızca avlunun yankısıydı. Mark şimdi kapağın yanındaydı ve orada bir yerleri kurcalayıp ve çekiştirip duruyordu. "Açtım! Şu zımbırtıyı açtım! Sürgü, salak herifler sürgüyü doğru dürüst..." Kapağı dikkatli bir şekilde çatının üstüne yatırdı ve bir elini karanlık dörtgene daldırdı. "Bir merdiven, Danie." Köpekler aşağıda artık yalnızca arada sırada havlıyordu, açık kapağa baktım ve şimdi de aşağıda bizi çok harika bir şeyin beklediği hissine kapıldım.

Mark'ın yalnızca kafası kapaktan dışarıya bakıyordu.

"Mark, bana söz ver..."

"Ne, Danie?"

"Eğer şimdi aşağıya inersek..."

Mark'ın kafası yok oldu ve kapağın içinden boğuk sesi geldi: "Oğlum, Danie, burası aynı Değirmenler bölgesi gibi, hatırlıyor musun?" Düşündüm, Değirmenler bölgesinde de salak şube yetkilisi bizi enselemişti. Henüz yıkılmadan önce oranın ev ve fabrikalarında buluşurduk; Mark, Walter, ben, Paul, o zamanlar henüz Stefan dediğimiz Pitbull ve tekrar döndükten sonra Rico.

Avluya baktım. Köpekler artık havlamıyordu ve el lambalarının ışığı da kaybolmuştu, aslında ağacın üzerinden kolayca tüyebilirdik fakat hiçbir şey söylemedim. Mark'ın kafası yine belirdi. "Danie, bira torbası." "Kahretsin!" Çatının kenarına süründüm. Mark sessizce "Haydi, çabuk ol" diye seslendi. "Tamam, tamam." Torbayı alıp doğruldum. "Oğlum, deli misin, görecekler!" Yüksek sesle "Sakin ol, kimse yok artık" dedim. Kalbimin atışlarını dilimin ucunda hissediyordum. "Kafayı üşüttün sen, Danie." Mark

yine kapağın içinde yok oldu, ben de arkasından. Çatıya uzanıp kapağı kendime doğru çektim ve bu arada yıldızlı gökyüzüne bir kez daha baktım. Büyük Ayı kaybolmuş ve giderken yanına ayı da almıştı, kapağı üstüme kapattım. Karanlık. Pantolonumun ceplerinde çakmağımı aradım. Altımdan garip bir ses geldi, bir şey kaydı, demir merdiven titredi, biraz daha aşağıya bir şey düştü ve sonra sessizlik hâkim oldu. Gözümü karanlığın içine diktim, hiçbir şey göremedim, sonra bir kan gölünün içinde ve hâlâ vücuda bitişik olarak Mark'ın kafası vardı, vücudu ise tamamıyla birbirine dolanmıştı, özellikle kolları ve bacakları.

"Kahretsin, olamaz! Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

"Mark" diye fısıldadım, "ciddi bir şeyin var mı? Lütfen hıyarlık yapma!"

Mark karanlığın içinden inledi, sonra iki hafta önce çekiklerin Kaufhalle'nin önündeki standından çaldığım orijinal Zippo çakmağımı alıp küçük dişliyi çevirdim, fitil alev aldı ve etrafa saçtığı ışık yavaş yavaş büyümeye başladı. Merdiven biraz altımda sona eriyor ve sonra birkaç metrelik bir boşluk geliyordu, kapak ve merdivenin hizasında en aşağıda ise beyaz bir VW minibüs duruyordu. Minibüsün üstünde Mark yatıyordu. Bir bacağını kımıldattı ve hiçbir şeyinin olmadığını hemen anladım. Mark çok sağlam bir bünyeye sahipti ve doktorlar sert kemiklerini takdir ederdi. Bir seferinde birkaç tip onu sopalarla öylesine dövmüştü ki, kafasının sol tarafı, sanki oradan ikinci bir kafa çıkıyormuşçasına şişmişti. Bize daha sonra hastaneye sevk kâğıdını göstermişti: Kafatası, çene, elmacık kemiği ve burun kemiği kırığı şüphesi. Fakat hiçbir şey çıkmamıştı, yalnızca olağan ezik ve şişler, tüm vücudu sağlam kalmış, öndeki bir dişi düşmüştü ve dişin düştüğü aralıktan şimdi mükemmel bir şekilde tükürebiliyordu. O zamanlar onu hastanede ziyaret etmiştik, üzerinde yattığı beyaz yatak ona göre çok büyüktü. Onun ve ikinci kafasının bir fotoğrafını çekmek istediğimde, fotoğraf makinesini elimden kapmış (neyse ki fotoğraf makinesini de yazın Karstadt'tan çalmıştım) ve bağırarak duvara fırlatmış, vida ve yayların havada uçuşması üzerine odada bulunan diğer hastalar

topallayarak dışarıya kaçışmıştı. "O sikilmiş pislik heriflerin beni ne hale getirdiğini bir daha kesinlikle görmek istemiyorum!" (O heriflerden birisini daha sonra enseledik, en azından Mark onun da orada olduğunu sanıyordu. Mark herifin suratına yarım şişe biber gazı sıktı ve herif ağlamayı kesememişti.)

"Oğlum, Danie, kahretsin!" Mark arabanın üstünde diz çökmüş sağını solunu yokluyordu. "Her şey sağlam" dedi, "sağlam. Her zamanki gibi. Oğlum, Danie, sopalı tipleri hatırlıyor musun..." "Tabi" dedim ve parmağımla sol elmacık kemiğimin üzerine vurdum. Mark ayağa kalktı ve ona iki hafta önce hediye ettiğim orijinal Zippo çakmağını cebinden çıkardı. Üç tane çalmıştım, birisi de Rico'daydı. "Gördün mü, şimdi gerçekten ihtiyacım oldu!" Mark esasında, semtten birisinin elinde bir çakmağın patlayıp üç parmağı koparttığını duyduğundan beri kibritçi sayılırdı. Ama bizim teknik yapıları farklı olduğu için bizim çakmakların patlaması mümkün değildi, benzin küçük bir süngerin içinde muhafaza ediliyordu. Mark buna rağmen çakmağımı neredeyse hiç kullanmıyor "böyle iyi bir şeye özen göstermek gerekir" diyordu.

"Tamam" dedi ve çakmağıyla yukarıyı aydınlattı, "şimdi bir şekilde aşağı inmelisin."

"Pıssst! Sessiz ol bir dakika!"

"Niye, ne oldu?"

"Kes sesini, oğlum!"

İkimizde sustuk. Hiçbir ayak sesi, başka sesler, havlamalar yoktu. Her şey yolundaydı.

"Evet" dedim, "ilkönce şu torbayı tut!"

"Bekle, bekle!" Mark yanan çakmağı yanına, minibüsün üstüne koydu. Bira torbasını aşağıya bıraktım. Mark torbayı yakaladı ama yanlış yerinden yakaladı ve bira kutuları torbadan kafasına, minibüsün üstüne ve yere düştü. Çakmak söndü. Mark "Dikkat etsene biraz" diye bağırdı, "senin doğru dürüst yaptığın bir iş yok mu!" "Sen önce yakalamasını öğren, salak!" Bacaklarım Mark'ın kafasının üstünde sallanıncaya kadar aşağıya indim. "Haydi, bir parça daha, sonra ellerime basarsın!" Ellerimle son basamağa

tutunmuştum. "Oğlum, boka basmışsın!" "Oğlum, sen de öbür ayağı al o zaman!" En sonunda Mark'ın yanında minibüsün üzerinde duruyordum. Çakmağımı tekrar yaktım. Kollarımızı uzatıp orijinal Zippo çakmaklarımızı sağa sola tuttuk fakat etraf hâlâ karanlıktı, buralarda bulunması gereken hazineyi göremiyorduk. "İlkönce bir bira içelim." Ön camın üzerinden motor kapağına, oradan da yere kaydık. Çakmaklarımızın alevi küçük bir kuyruk oluşturdu. Yerden birer bira aldık, benimki hafifçe açılmıştı ve aralıktan köpük çıkıyordu. "Nazdorovye" dedik ve kutuları tokuşturup içtik.

"Bir sigara versene, Mark."

Sigaradan çekip dumanı ıslık gibi bir sesle üflüyorduk, burada hiçbir kız olmamasına rağmen, kızlar bundan etkilenirdi.

"Evet" dedi Mark, "şimdi gerçek bir ışığa ihtiyacımız var."

"Bekle, bekle. İlkönce burada bir pencere olup olmadığına bakalım. Dışarıdan görmesinler."

"Haklısın, Danie."

Hiç pencere yoktu. Dışarısının gece ışıklarını hiçbir yerden görmedik ve çakmaklarımızın alevleri hiçbir camdan yansımadı. Duvarların çoğunda, tavana kadar yükselen rafları seçebiliyorduk. Her yerde bir takım sandıklar duruyordu. Bir köşede, üzerinde bir sürü ıvır zıvır bulunan koyu renkte tezgâhlar ve hemen yanında, demin dışarıdan da gördüğümüz büyük demir kapı vardı. "Baksana" dedim, "buradan nasıl çıkacağız biz?" "Sorun olmaz, moruk, bir şekilde çıkarız. Mutlaka bir yerde tekmeyle açılabilecek bir kapı vardır, tamam mı!" Yeniden arabaya doğru yürüdü, minibüs gerçekten de deponun tam ortasında duruyordu. "Burada ışığı bulamazsın" dedi Mark, "fakat şimdi başka türlü ışık yapacağım." Çömeldi ve pantolonunun paçasını biraz yukarıya kaldırdı. Çorabına bir lastik bant sarılıydı ve lastik bant ile çorap arasında, içinde bir tornavida bulunan bir deri kılıf tutturulmuştu. "Şimdi iyi bak, Danie, bir şeyler öğrenebilirsin!" Tornavidayı dikkatli bir şekilde arabanın kapısının kilidine soktu. "Hissederek" dedi. Sonra tornavidayı yavaşça hareket ettirmeye başladı. Mark'ın çok iyi olmadığını biliyordum. Benden daha

iyiydi fakat diğerleri gibi araba delisi olmasam bile, bunu asla kabul etmezdim. Çok iyi araba da kullanamıyordum, Fred kullanmama birkaç kez izin vermişti ve her seferinde arabayı herhangi bir kavşakta stop ettirmiş veya giderken başka arabaların dış aynalarına çarpmıştım; bir seferinde de bir arabaya arkadan bindirmiştim ve aceleyle tüymek zorunda kalmıştık fakat aynasızlara hiç enselenmedik. Fred bana "Boktan bir şoför olsan da çok şanslısın" demişti.

"Kahretsin, içine sıçtığımın kapısı!" Hayır, Mark iyi bir araba hırsızı değildi ama henüz Fred'in yanında öğreniyordu, deneme süresinde, buna rağmen sanki tam bir profesyonelmiş gibi havalara giriyordu.

"Kahretsin, sıçtığımın kilidi sıkıştı!"

Hayır, arabayı açmayı beceremeyecekti, zor kullanarak açacaktık, en emin yol her zaman buydu. Bir süre önce birisi bana, ön kapının üst tarafına atılan bir tür karate tekmesiyle bir Wartburg'un kapısının nasıl açıldığını göstermişti. Ceketimi çıkarıp sağ elime doladım. Mark'ı yana çektim ve yanan çakmağını yanımıza yere koydum. Elimi kaldırıp gerildim ve birkaç gün önce beni devirmek isteyen Engel'i düşündüm, yumruğum yan camın üzerinde patladı fakat camda yalnızca birkaç çatlak oluştu, tüm gücümle bir kere daha vurunca cam kırıldı, sadece kenarlarda birkaç cam parçası kalmıştı.

"Oğlum, Danie, kahretsin, bu benim arabamdı..."

Ceketimi giydim, ceketin içinden küçük cam kırıkları düştü. Yan camdan kolumu soktum ve kapıyı açtım. Pencerede kalan camları ceketin altından hissediyordum. "Haydi, gel" dedim, "şimdi doğru dürüst ışık yapalım." Arkamı döndüm. Mark yoktu. Işığını arka taraftaki rafların yanında gördüm. Arabaya bindim ve park ışığını yaktım. Oturup geriye yaslandım. Kafamın içi çok fazla ısınmıştı, oraya yerleşen kanı dağıtmaya çalıştım. Elimi alnıma koydum. Kulağımın arkasına bir sigara sıkıştırılmıştı. O sigarayı oraya yerleştirdiğimi hatırlamıyordum. Sigarayı yine de yaktım. Dumanı ön cama üfledim, gözlerimi kapadım ve çekik büyücüyü düşündüm, beni büyülediğinden beri sigaram kalma-

dığı zaman her yerde sigara buluyordum. Kaufhalle'nin önündeki ıvır zıvır stantlarından bir sürü şey çalmaya başladığımızdan sonra çekiklerle garip bir ilişkim oluşmuştu. Leipzig-Grünau'da zulalarından birkaç karton sigara çalmaya yeltenen birisinin dört parmağını bir samuray kılıcıyla kestiklerini ve herife yalnızca başparmağını bağışladıklarını duymuştuk. Fakat çekikleri buna rağmen biraz seviyordum; paketi, iki elliye sigara satıyorlardı. Ayrıca o kadınları! Harika küçücük vücutları vardı ve birisi bana bir seferinde "Ming vazolarını satın alabilirsin, seansı elli papele" demişti. Birkaç kez para biriktirmeye başlamıştım fakat biriken parayı her seferinde daha önceden başka şeyler için harcamıştım; bira, şnaps, bilardo, hatta bir dürbün bile edinmiştim. Ayrıca bir kadın satın almak herhalde oldukça kötü olurdu ve o kadınlara kıyamazdım, o kadar küçüklerdi ki...

Bir patlama oldu. Dolu taneleri yüzüme uçtu. Hayır, cam kırığıydı. Mark öbür kapının kırdığı camından bana sırıtıyordu. Elinde bir taş vardı, şimdi taşı attı. "Berabere, Danie" dedi. Kapıyı açtı ve yanıma oturdu. Gösterge panelinin üzerine iki kutu bira koydu ve bir sigara yaktı. Benimki bitmek üzereydi, pencereden dışarıya fırlattım. "Sigarayı nerden buldun, yoktu sanıyordum?" "Sana çekik büyücüden bahsetmiştim, değil mi?"

"Ah, bırak, yine aynı saçmalık! Bunları git, senin lisende anlat! Pakette kaç tane kaldığını unuttun, hepsi bu."

"Hayır!"

"Boş ver şimdi, Danie! Benimle gel, sen uyuklarken ben de biraz etrafta göz gezdirdim!"

"Ben uyuklamadım! İlkönce hiç telaşlanmadan biralarımızı içelim, Mark. Biliyor musun, deminki köpekler bizi mutlaka duymuş olmalı. Köpeklerin bizden beş kat daha iyi duyduğundan haberin var mıydı... yani, bizden beş kat daha sesli, anlıyor musun?"

"İnek herif!"

Ön camdan, demir kapıya değen farların ışığını görüyordum. "Haydi, gel" dedi Mark. Sigaralarımızı ön camda söndürdük ve boş bira kutularını kırık yan camlardan deponun içine attık. Son-

ra arabadan indik ve kapıları çarparak kapattık, ayaklarımın önüne birkaç cam kırığı düştü. "Evet" dedi Mark, "ortalıkta duran her şey, yalnızca ıvır zıvır." Duvarlardaki raflara yöneldik. Raf gözlerine bir sürü takım taklavat ve beyaz duvar boyası kutuları yığılmıştı. Gözlere daldırdığımız kollarımızla her tarafı karıştırıyor ve bulduğumuz her şeyi yere fırlatıyorduk. "Belki de daha iyi eşyalar üst raflardadır" dedim, "eğer öyleyse bir merdivene ihtiyacımız var!"

"Tanrım, neden her şey böyle zor olmak zorunda, merdivenle tırmanmak falan. Kahretsin, oğlum, ben burada hiçbir merdiven görmüyorum!"

"Boş ver, önemli değil. Aptalca aletlerin dışında ne olacak orada, elektrikli bile değiller."

"Ah, kahretsin..." Ama sonra karşıdaki rafın önünde duran sandıkları gördüm. "Hey, Mark, şu karton kutulara baksana, istif halinde!" Kutulara ilk varan ben oldum ve tam ortadan bir tanesini çekip aldım, bunun üzerine istif devrildi ve birkaç sandık, orada çömelmiş bir vaziyette elindeki kutuyu açan Mark'ın üzerine düştü.

"Danie, delireceğim, bir monitör, gerçek bir bilgisayar monitörü!"

Mark monitörü iki eliyle kafasının üzerinde tuttu ve sanki bir şampiyonluk kupasıymış gibi salladı. Sonra dikkatli bir şekilde yere koydu ve diğer kutuları açmaya başladı. "Bizden büyüğü yok, Danie! Bunların hepsini burdan dışarıya taşır ve satarız, kesinlikle! Senin okulunda, Danie, o salakların bunlara ihtiyacı vardır!" Kutulardan birinin üstüne oturmuştum, Mark kolumu tutup salladı. "Oğlum, Danie dikkat et, üstüne oturma, bunlar çok hassas! Oturup durma, ayağa kalk, sen de bir şeyler yap, haydi. Dışarıya, bunların hepsini dışarıya taşıyacağız!" "Tamam, Mark!" Ayağa kalktım. "Hey, Danie, eğer korkuyorsan falan, tek başıma da yapabilirim!" "Hey, ne diyorsun sen be?" parmağımla omzuna vurdum, "benim hiçbir zaman korkmadığımı iyi bilirsin!" Çömeldim ve monitörün kavisli camına dokundum. Çok soğuktu. Mark kartonları saydı. "On üç, on üç tane, Danie. Oğ-

lum, hesap etsene, tanesi elliden, hatta daha iyisi yüzden! Senin okul arkadaşların için, Danie!“ “Onlar benim okul arkadaşım değil.“ Yarın olacağımız büyük kimya yazılısı yine aklıma geldi. Kahretsin, ders notlarının bulunduğu torba! Torbayı yukarıda çatıda unutmuştum. Yazılı önemliydi, yakında karne alacaktık ve anneme hiç olmazsa bu sefer sınıfı geçeceğime söz vermiştim ama şimdi her şey ters gitmeye başlamıştı. Çişim gelmişti, karanlık köşelerden birine doğru yürüdüm.

“Hey, nereye gidiyorsun?“ “Biraları köşeye istiflemeye“ dedim. “Bekle“ Mark arkamdan geldi ve rafın önüne, benim birkaç metre yanıma dikildi. Şırıldama sesini duydum. “Sesli işeme“ dedim ve sonra küçük bir kapıya işediğimi fark ettim. Bu gibi anlarda, küçük Walter'in bana sık sık sözünü ettiği Tanrı'ya inanırdım. Kapıları tekmeleyerek açmaktan çok hoşlanıyordum. Kısa bir süre önce, Grünau'da yıkılması öngörülen bir gökdelenin yüzlerce kapısını tekmeleyerek kırmıştık. “Hey, Mark, nereden çıkacağımızı buldum.“ “Gerçekten mi, Danie?“ Yanıma geldi ve pantolonunun önünü kapattı. “Fena değil, Danie, tüm hazırlıkları da yapmışsın, ha?“ Kapının önündeki, karanlıkta parlayan gölü işaret etti. “Geriye bir tek kırması kalıyor.“ Kapıya yumruğumla vurdum, metaldi. “Kapı kolunu denedin mi, Danie?“ “Yooo.“ Kapı kolunu aşağıya doğru bastırdım. Kapalı. “Filmdeki gibi olmasın, Danie, kapıyı kırarsın, halbuki kapı kilitli değildir!“

“Mark, bunların hepsini nasıl dışarıya çıkaracağız? Adam başı iki-üç tane yeter de artar.“

“Hayır, Danie, hayır, şimdi her şeyi mahvetme. Hepsi, tamam mı, Danie, hepsi! Eğer korkuyorsan...“ Birkaç adım geriye gittim, hız aldım ve kapıya sağ ayağıma verebildiğim tüm güçle bir tekme yapıştırdım, kapı yerinden bile oynamadı, tekrar hız aldım ve omzumu kapıya yapıştırdım, hiçbir anlamı yoktu, kapı benden daha güçlüydü, bir kez daha gerildim...

“Hey, Danie, bekle biraz, demin raflarda bir yerde bir levye görmüştük, rafların bir köşesinde!“

“Öyle diyorsan. Ama bu şekilde de açardım, kesinlikle açardım!“

"Tabi, Danie, açardın."

Raflara gidip levyeyi aradık. İki levye bulduk, sanki deponun sahipleri levyeleri bizim için oraya koymuştu. Yine kutuların yanına çömelip son biralarımızı içtik. Mark bana bir sigara verdi. "İkimiz de ikişer tane alırsak, üç tur eder" dedi, "geriye kalan bir taneyi de sonra ben alırım."

"Peki, bunları nereye götürmek..."

"Belki Pitbull'un bodrumuna..."

"Yok, bu saatte olmaz. Babası yine sorun çıkartır."

"Tren istasyonu, Danie, eski yük istasyonu..."

"Bilmem ki..."

"Tabi, oğlum, çok uzak sayılmaz ve orada bunları kimse aramaz. Bodrumda fıçıların yanında!" Monitörü alıp kavisli cama dokundu, sonra kafasının üstüne götürüp yere koydu. "Kahretsin, bu da ne?" Ekran hiçbir ses çıkarmadan parçalara ayrılmıştı ve plastik yuvanın üst tarafında bir çatlak gözüküyordu.

"Olamaz, beni kafaya alıyorlar!"

"Ne oldu, Mark!"

"Şuraya bak, Danie, pis heriflerin ne yazdığına bak. Yalan söylüyorlar, bizimle kafa buluyorlar!"

"Ne var, Mark, ne yazıyor orada?"

"Baksana, oğlum, şuraya bak... pislik herifler!" Monitörün yuvasına iki tekme savurdu. Eğildim ve üzerinde büyük ve kırmızı bir D harfinin olduğu bir etiket gördüm, D harfinin altında küçük siyah harflerle "defolu, 07.92" yazılıydı.

"Peki, ya bu doğru değilse?"

"Ulan, Danie, kes, saçmalama, doğru değilse neden böyle yazsınlar ki!"

"Peki, ya yalnızca bir tanesi defoluysa... elimizde hâlâ on iki tane var."

"Sahi mi?" Çömeldi ve bütün kartonları yırtarak açmaya başladı. Durduğum yerden ona bakıyor ve biramı içiyordum. Ona yardım etmemin bir anlamı yoktu, saldırgan bir hayvan gibi öfkelenmişti. "Hayır, kahretsin, bu da defolu, bozuk, hepsi gitmiş, kahretsin, neden beni umutlandırıyorsun, salak herif, hepsinin

defolu olduğu en baştan belliydi, başka türlü olması mümkün değildi zaten... defolu, defolu, defolu" monitörleri raflara ve duvara fırlatıyordu, "sıçtığımın pislikleri!"

İnanılmaz bir gürültü vardı, bizi alacaklarını artık biliyordum, burada içeride veya dışarıda, oluşan hasarı kafamda hesaplamaya başladım. Bozuk bilgisayar monitörlerini kırmak da mülke zarar vermek sayılır mıydı? Mark bütün kartonları kontrolden geçirmişti ve çöp yığınının önünde diz çökmüş vaziyette bir şeyler mırıldanıyordu. Birkaç metre yanında sigara paketi duruyordu. Paketi yerden kaldırdım, iki sigara yaktım ve birini Mark'ın ağzına verdim. Yan tarafa kayıp sırtını kapıya yasladı. "Biraz önce oraya işedim" dedim. Rafa doğru kaydı. Raftan bir şey devrildi. "Olamaz" dedi. Elinde bir şişe tutuyordu. "Çıldırmak üzereyim, *'Goldkrone'*!"

Şişeyi ağzına dikti. Elinden kapıp içtim. Arabaya gidip oturduk. Mark kısa kontak yaptı, birkaç metre geriye gitti ve sonra radyoyu açtı. Leipzig'in Oldie istasyonundaydık, "sabahları, gün boyunca ve geceleri en iyi Oldie'ler". İçtik. "Ve şimdi Mario ustanın altmışlar seansıyla devam ediyoruz" dedi spiker, "gecenin karanlığında veya yumuşacık yatağında olan herkes için..."

"İbne göt oğlanı" dedi Mark.

"Saat bire geliyor" dedi spiker.

"Kutlarım" dedi Mark ve sonra kornaya bastı. "Sigaralarımı versene, Danie."

Sigara paketini gösterge panelinin üzerinden alıp ona uzattım.

"Baksana" dedi, "bir sürprizim var, esasında hafta sonu için ama bunu şimdi yapalım, Danie, şu anda her şey çok güzel, gece falan, anlarsın, Danie!"

Paketin içini karıştırmaya başladı, birkaç sigara yere düştü, onları yerden toplamaya başladım.

"Esasında hafta sonunda alacaktım, yalnız başıma, ama... Oğlum, baksana buraya!"

Başımı kaldırdım ve topladığım sigaraları panelin üstüne koydum. Başım dönüyordu. Mark, başparmağıyla işaret parmağı

arasında bir şey tutuyordu. Doğru dürüst göremediğim için başımı eline yaklaştırdım. Küçük pisliğin elinde gerçekten de bir hap vardı. Şimdi artık hapın üstündeki kabartma sembolü bile görebiliyordum, küçük bir... yıldız gibi görünüyordu. Mark sırıttı ve "Bunu bölüşeceğiz, Danie, Karsten'den aldım. On beş papel. Arkadaş fiyatı" dedi. Geriye yaslandım, bir yudum aldım ve başımı salladım. "Tabi, Karsten."

Karsten bizden yalnızca bir yaş büyüktü fakat arada sırada uyuşturucu işleri yapıyordu. Büyük kardeşi "Apple"da kapıda duruyordu ve Karsten, kardeşinin sağlam bir vaziyette içeriye aldığı tiplerin ihtiyacını gideriyordu. Kapıda veya kulübün içerisinde kavga çıktığı zaman Karsten kardeşine "kırık burunla bir şey çekilmez" derdi. Hemen komşu semtte olması ve iyi müzik yapması nedeniyle "Apple"a sık sık gidiyorduk. Oldukça iyi tekno çalıyorlardı. Radyoda, sesi Elvis'e benzeyen bir tip söylemeye başladı, "*Why do fools fall in love*". Connewitz'in illegal kulüplerinde tekno çok daha sert ve iyiydi fakat "Apple"da hatunların üzerinde kışın bile daha az giysi olurdu ve Karsten ve kardeşini tanıdığımız için burada havamız yerindeydi...

"Mark, emin misin?" Hayır, bu, Elvis olamazdı, tipin sesi sanki bant sarmış gibi çıkıyordu. "*Why... oho hohoho why do they fall in love...*" "Tabi" dedi Mark ve hapı burnumun dibine kadar soktu, nefes alırken hapın burnumda kaybolacağından korktum, "adam başı yarım hap, Danie, kardeş payı, süper olacak, Danie." Başımı salladım. "Mark, daha önce hiç aldın mı?" "Bakire değilim artık, Danie." Sırıttı ve hapı başparmağıyla işaret parmağı arasında sağa sola oynattı. "Ya sen?" "Tabi." Başımı sallayıp bir yudum şnaps içtim. "Birkaç kere. Hiçbir şey olmuyor."

"Renkler, Danie, renkler..."

"Tabi" dedim, "renkler."

Mark sırıttı, vücudunun üst tarafını sağa sola nasıl salladığını gördüm.

"Ver bana" dedim, "ben ikiye bölerim. Senin titrek ellerinden yere düşer."

"Titrek el mi? Kafayı üşüttün sen!" Hapı yine de bana verdi. Avucumun içine koydu, tam ortasına.

"Kan kardeşi gibi" dedi, "tam ortadan ikiye."

"Bekle" dedim ve hapı yumruğumun içine aldım, "ilkönce birer sigara daha içelim, heyecanın artması için, bilirsin!"

"Sen kafayı yedin." Mark panelin üstünde duran sigaraları paketin içine doldurdu ve iki tanesini yaktı. İki filtre yanıyordu. "Ters yaktın" dedim. Sırıttı, sigaraları pencereden dışarıya attı, iki yeni sigara yaktı ve birisini bana verdi. Sigarayı çok çabuk içiyordu, neredeyse hep Kaufhalle'nin önünde duran, mavi-siyah dövmeleri yüzlerini bile kaplayan, sigara ve içki içerken hiç sakin duramayan kodesçiler kadar çabuk.

"Danie, benimki bitti, haydi, artık başlıyoruz!"

Sigarayı pencereden dışarıya fırlattı ve yerinde ileri geri kaymaya başladı.

"Sakin ol oğlum, ben daha içiyorum."

Hapı yumruğumun içinde hissediyordum. Yumruğumu iyice sıkarsam, beyaz tozu burundan çekebilirdik. Sigaramı pencereden dışarıya attım ve bir yudum şnaps içtim.

"Mark" dedim, "bugün bunu yapamayız." Bir yudum daha aldım.

"Ne oldu, Danie, ne demek istiyorsun?"

Hapı aldım. Mark bağırdı. Sonra hapı deponun içine doğru havada uçarken bir anlığına gördüm. Mark'ın yumruğu başımın yanındaki arkalığa isabet etti. Rico boks hakkında bana her şeyi anlatmış ve biraz bir şeyler öğretmişti. Mark bir daha boşa vurdu ve vücudu dizlerimin üzerine düştü. "Pis domuz, geberteceğim seni!" Başını sıkıca tuttum. "Pis domuz, hapımı mahvettin, Danie, neden?" Yine bana vurmaya çalıştı fakat başını tutuyordum.

"Oğlum, Mark, sen benim arkadaşımsın..."

"Sıçmışım arkadaşına, sıçmışım kahrolası arkadaşına!"

Omzuma vurdu fakat artık gücü kalmamıştı. "On beş papel, göt herif!" Sesini göğsümün içinde, kaburgalarımda hissediyordum. "Bırak beni, pislik!"

"Mark, dinlesene beni, hapı almamızı istemiyorum..."

"Zaten artık alamayız, göt herif!"

"Tıka basa doluyuz, biliyorsun..."

"Sen belki, pislik."

"Bizi dağıtır, anlıyor musun, bizi bitirir, şnaps içtik, oğlum, hayır, istemiyorum. Mangırını yarın alacaksın!"

"Annenden çal, göt herif!"

"Yenisini alacağım, kesin, söz veriyorum, o zaman rahat rahat alırız, anlıyor musun, sadece ikimiz, diskoda veya benim orda çatının üstünde. Ama bugün olmazdı... üzgünüm."

"Gerçekten senin orda çatıda mı?"

Onu bıraktım, tekrar kendi koltuğuna geçti.

"Tabi, benim orda, çatıda. Kimse henüz oraya çıkmadı, Rico bile çıkmadı."

Ona şişeyi uzattım. "Haydi, buradan gitmeden önce biraz daha içelim."

Şişeye doğru elini salladı fakat şişeyi çekmek zorunda kalmadım, isabet ettirmek niyeti yoktu.

"Ama yalnızca senin orda çatıda... bir hap..."

"Tabi, oğlum, ben de öyle diyorum zaten."

"Yine de çok alçaksın, Danie."

"Mark, Pitbull'un yanındaki tipi tanıyorsun, Berlinliyi, hap içmekten dili dönmüyor."

"Bana ne, onun sorunu."

"Mark, korkuyorum, biz hiç o duruma..."

"Manyaksın sen, benim dilim dönmeyecek, ha!"

Şişeyi aldı. İçmeden önce koluyla yüzünü sildi.

Araba deponun içinde gidiyor. Bir raf devriliyor. Arabanın ön camı yok. Mario en iyi Oldie'leri anons ediyor. Hepsinin sesi Elvis gibi çıkıyor. Kornaya basıyoruz. Araba deponun içinde daireler çizerken pencereden işiyorum. Ön tarafta kapıda birisi var. Mark "Geliyorlar" diye bağırıyor. Geliyorlar. Saçımızda cam kırıkları var.

Küçük Yarışçı

İLK RAUNT

Her şey olup biterken çok yakınlardaydık. "Pilz"de oturuyor ve içiyorduk, Rico, Mark ve ben. O gece neden "Pilz"de içtiğimizi bilmiyorum çünkü biranın ucuz olmasına rağmen, orada sık içmezdik. Çoğunlukla "Grüne Aue"ye veya Goldie'ye "Traktorist"e giderdik fakat belki de o gece bir şeyler sezinliyorduk ve zaten daha önce Pitbull'un bodrumunda da içmiştik, hani bazen insan sarhoşken tüm gerçekleri ve hatta gelecekten küçücük bir parça görür ya, işte öyle; ama ne olacağını görseydik Walter'i tüm semtte, hatta tüm şehirde arar ve bulduktan sonra, Pitbull orada oturduğu için ne kadar karşı olsa da Pitbull'un bodrumuna kilit-

ler veya onu Güneydoğu polis karakoluna götürüp aynasızlardan 8 şeklindeki kelepçeyle kalorifer borusuna kelepçelemelerini rica ederdik, Walter kelepçelenmeye zaten alışıktı ve belki de kafasını duvara yaslayıp biraz uyurdu.

Fakat hiçbir şey sezinlemiyor ve görmüyorduk Rico, Mark ve ben "Pilz"de oturmuş içiyorduk. Paul ile de sözleşmiştik ama Paul gelmedi, kesinlikle yine annesiyle bir sorun çıkmıştı. Pitbull da annesiyle bir sorun yaşamıştı, içerken çok gürültü yaptığımız için, annesi bir şişeyle Pitbull'un üstüne yürümüştü, Pitbull şimdi bodrumunda dinleniyordu.

"Anlamıyorum bunu" dedi Rico, "Paul'ün annesi her şeyi kontrol etmek, planlamak zorunda hissediyor. Paul'ün ne zaman gidip ne zaman döneceğini ve her şeyi, rahat bıraksın onu. Kendisine yeni bir herif arasın."

"Yapar mıydın onu" diye sordu Mark, "yani öylesine demek istiyorum, sikmek açısından falan..."

"Bırak saçmalamayı" dedim, "annesi onun, ulan!"

"Kadın hiç fena değil, Danie, daha kırk bile değil. Belki biraz kurumuş ve yakıt niyetine genç bir herife ihtiyacı var, ayrıca da azgın, biliyor musun, bazen bana böyle sulanarak bakarken..."

"Mark, oğlum, kes artık şu annesiyle ilgili konuları!"

Mark gerçekten de kesti, sustu ve kapıya baktı çünkü kapı açılmış ve Paul gözükmüştü. Bardaklarımızı şerefe anlamında kaldırdık ve bir şeyin yolunda olmadığını gördük. Paul sallandı ve kapıya tutundu, yüzü yepyeni bir futbol topu gibi bembeyazdı.

"Walter" dedi, "Walter..."

Belki o anda bir şeyler anlamıştık çünkü bardaklarımızı hep birlikte ağır çekimdeymişiz gibi masaya bıraktık ve hiçbir şey söylemeden ayağa kalkıp Paul'ün yanına gittik.

Birahaneci barın arkasından "Hey, nereye gidiyorsunuz?" diye bağırdı. "Pilz"de pek içmezdik ve bize güvenmiyordu. Rico bir yirmiliği buruşturup boş masalardan birisinin üzerine attı. "Pilz"de fazla hareket yoktu.

"Walter" dedi Paul ve kapı pervazının bir yanından öbür yanına doğru sallandı, onu tuttum. "Ne oldu Walter'e?" Beni dışarıya

çekti, acıtacak şekilde omuzlarımdan yakaladı ve salladı. "Ne oldu Walter'e?"

"Gitti. Öldü, Danie."

Rico beni yana ittirdi ve Paul'ü yakasından tutup bir parça yukarıya kaldırdı, yüzleri birbirine değiyordu. "Saçmalamayı bırak, tamam mı, oyun oynama, oğlum, oyun oynama."

"Hayır, oyun değil" diye fısıldadı Paul, titreyen kolunu kaldırdı ve Çek kerhanesi adını taktığımız Prag Meydanı'nı gösterdi. Orada semtin kızları buluşur, bir ileri bir geri gezinir ve çoğu çok şişko veya çok zayıf veya başka bir şekilde defolu olmasına rağmen, artık yalnız kalmak istemediği için, meydandan geçen her herifin peşinden bakardı. Oraya doğru bakınca kavşağın yanında, bize üç-dört yüz metre mesafede yanan ateşin ışığını gördük. Koşmaya başladım.

Rico arkamdan "Danie" diye bağırdı, "Danie, bekle!"

Fakat beklemedim, Prag Meydanı'na doğru koştum, kızların şu anda banklarda oturup çok ince veya çok kalın bacaklarını bizim için sallamadığı Çek kerhanesine, orada bir ağacın yanında bir araba yanıyordu. Daha hızlı koştum, neredeyse varmıştım ve kaldırımda ve sokağın ortasında duran insanları gördüm. Çok uzaklardan sirenlerin karmakarışık ötüşünü duydum. Aynasızlar, ambulanslar, itfaiye.

"Walter" diye bağırdım, "Walter, çık oradan!"

Ama küçük Walter arabadan zaten çıkmıştı, arabanın dört-beş metre yanında yatıyordu, alevler ona artık zarar veremezdi. Yanına koştum, yattığı yer çok sıcaktı, onu yanan arabadan biraz daha uzağa çektim. Yanında diz çöktüm, sonra bağırdım ve başımı arkaya dayayıp gökyüzüne baktım, gökyüzünde hiç yıldız yoktu, Walter'in yüzü simsiyahtı ve kanlar içindeydi, hiç saçı kalmamıştı. Giysileri paramparçaydı, kan, kanı görmek istemiyordum fakat sonra üzerine eğildim ve elimi kafasının altına koydum. Şimdi küçük Walter hareket etti, elimin üstündeki kafası birazcık kımıldadı. Gözlerini aradım, gözleri neredeydi? şimdi siyah yüzün içinde birisi açıldı, mavi. "Walter" dedim, "Walter,

oğlum...“ Dudakları kıpırdadı, kulağımı dikkatli bir şekilde ağzına bastırdım.

İKİNCİ RAUNT

Her şey olup biterken çok yakınlardaydık. “Pilz“de oturuyor ve içiyorduk, Rico, Mark ve ben. Mark iyi Skat bilmediği için 31 oynuyorduk ve Mark her eli kazanıyordu. “Siktiriboktan bir şans oyunu“ dedi Rico.

“Beceri“ dedi Mark ve otuz buçuk puanını masanın üstüne koyup bu eli de kazandı. Annesinin muhtemelen odasına kilitlediği Paul'ü bekliyorduk. Paul'ün annesi, Pitbull'un bir saçmalık yüzünden birkaç haftalığına Zeithain'da yattığını duymuştu ve ondan beri Paul da bir tür gençlik cezası çekiyordu. Fakat bu, Paul'ü kesinlikle pek rahatsız etmiyordu çünkü dergi ve filmlerindeki bütün kızlar yanındaydı.

“Kibritim kalmadı“ dedi Rico ve kartlarını masaya attı, “battım.“

“Sana borç vereyim“ dedim.

“Yok, boş ver Danie, yeterince kaybettim. Borç yapmak istemiyorum.“

“Acayip bir kumarbaz olduğunu sanıyordum“ Mark kibritlerini sayıyordu, “hani kodeste dünya şampiyonuydun.“

“Kapa çeneni!“ Rico elini Mark'ın kibritlerinin üzerine koydu ve bir yumruk yaparak, yumruğun içindeki kibritleri kırdı.

“Hey, ne yapıyorsun? Bu kibritler iki biraydı!“

“Aptal aptal konuşmadığın taktirde biralarını alacaksın.“

Fakat Mark Rico'nun biralarını alamadı, kibritleri boşuna kazanmıştı çünkü kapı açıldı, Paul bize doğru sendeledi ve bir şeylerin yolunda olmadığını hemen anladık.

“N'oldu, oğlum, n'oldu? Evden mi kaçtın? Bir sorun mu var?“

“Walter“ diye fısıldadı ve o anda titrediğini gördük, “Çek kerhanesinde, ağaç, araba...“

Yerimizden fırladık ve Paul'ün yanından kapıya koştuk. Birahaneci barın arkasından “Hey, ödeyin ilkönce“ diye bağırdı.

"Pilz"de sık sık olay çıkardı, ayyaşlar bazen hesabı ödemez veya aynasızlar gelinceye kadar birbirlerinin kafasını kırardı. Hiç konuşmadan kavşağa koştuk, semtin en güzel kızlarının –kızların çoğu bizi gözüne kestirmişti– buluştuğu yer olduğu için Çek kerhanesi adını koyduğumuz Prag Meydanı'na. En hızlı koşan bendim ama kızlar için değil, bu gece zaten orada kız falan yoktu, bir araba yanıyordu. Alevlerin neredeyse hiç seçilemeyeceği kadar yoğun ve siyah bir duman vardı. Bir bekçi arabanın etrafında sıçrayıp duruyordu, sonra dizlerinin üstüne çöktü ve sürünerek arabadan uzaklaştı, ağzından bir şey akıyordu.

"Walter" diye bağırdım, "Walter!"

Belki de Paul yanılmıştı, belki de arabanın içinde başka birisi yanıyordu, semtte yığınla araba hırsızı vardı; Reudnitz, Anger-Crottendorf ve Doğu Leipzig'in diğer semtlerinde oturan neredeyse her genç araba hırsızlığı yapıyordu, bunlara biz de dahildik fakat alevlere ve dumana baktığımda onun orada oturduğunu ve yandığını anlamıştım, bunu kesinlikle biliyordum.

"Walter" diye bağırdım, "Walter!"

Araba açık kırmızı bir VW Jetta'ydı, bir zamanlar âşık olduğu loto perisi kullandığı için, Walter bu markayı çalmayı tercih ediyordu. Alevlerin üstüne yürüdüm, sıcağı hissediyordum, elimi uzattım, duman gözlerimi yakıyordu.

Rico arkamda "Danie" diye bağırdı ve beni tuttu, "Danie, burada kal!" Beni omuzlarımdan yakalamıştı, kurtulmak ve küçük Walter'e gitmek istiyordum fakat Rico beni bırakmıyordu. Çok uzaklardan sirenlerin karmakarışık ötüşünü duydum. Aynasızlar, ambulanslar, itfaiye. Şimdi, yanımda çömelmiş kusan Mark'ı da gördüm. O anda, sokakta ve kaldırımda durup yanan arabaya bakan insanları fark ettim.

"Siktirin gidin" diye bağırdım, "siktirin gidin, pis herifler!" Rico'dan kurtuldum ve bön bön bakan insanlara doğru koşup yumruğumu kaldırdım fakat Rico çok çabuktu, beni yine omuzlarımdan yakaladı, kollarıyla sardı ve öylece tuttu. "Danie" diye fısıldadı, "Danie, artık çok geç." Sirenler şimdi çok yakındaydı. Rico beni bıraktı, yere düştüm ve dizlerimin üstünde kaldırıma sürü-

nerek bir evin duvarına yaslandım. Yanıp sönen mavi bir ışık. İtfaiye gelmişti. Rico yanımda "Kesinlikle yalnız değildi" dedi, "hayır" dedim, "kesinlikle değildi" sonra tekrar ayağa fırladım ve bağırarak, etrafında şimdi itfaiyecilerin durduğu yanan arabaya koştum fakat Rico arkamdaydı ve bacaklarıma uzandı, yere düştüm. Yerde öylece kaldım ve yüzümü sokağa yapıştırdım.

ÜÇÜNCÜ RAUNT

"Pilz"de oturuyor ve içiyorduk, Rico, Mark ve ben. "Pilz"de sık içmezdik fakat burası fena değildi, belli bir stili vardı ve helaları bile temizdi, semtin ayyaşlarının çoğu turlarına buradan başlardı. Bugün biz de burada oturmuş içiyorduk çünkü çok yakınlarda bir yerde Walter yanmıştı. Bunu gazetede okumuştuk çünkü olayın olduğu gece Pitbull'un bodrumundaydık ve içiyorduk. Bir arabayla ağaca patlatmıştı, semtin kızları hep orada buluşup gecelere aktığı için Çek kerhanesi adını taktığı Prag Meydanı'nın üzerindeki kavşakta; Walter de bazen çalıntı bir arabayla buralarda gezerdi fakat bir kız götürebildiğini sanmıyorum. Arabada ayrıca üç herif daha varmış, Mühlenviertel'dan araba hırsızları, onlar da Walter ile birlikte yanmıştı. Yanan arabanın ilk yanına ulaşan bekçi gazeteye, arabada oturanların ilkönce biraz yaşadığını ve onları arabadan çıkarmaya çalıştığını fakat alevlere karşı şansının olmadığını söylemişti.

"İnanmıyorum" dedi Rico, "hayır, buna inanmıyorum. Hızları yüz yirmi, yüz otuz civarındaydı, hemen gitmiş olmaları gerekir. Kesinlikle kemerlerini bile takmamışlardır."

"Rico" dedim, "Rico, yeter."

"Tamam, Danie, tamam."

Duble şnapsını kafasına dikti, sonra bir tane daha, stok siparişi veriyorduk. Walter üç günden beri ölüydü ve üç gündür içiyorduk. İçmeye öğlen başlıyorduk ve birkaç ay önce okuldan atılmış olmama seviniyordum çünkü Walter gittikten sonra zaten devam etmezdim.

Mark "Artık hiç araba çalmayacağım" diye geveledi, "artık hiçbir arabanın içine oturmam. Bitti, tamam mı, bitti."

"Evet" dedim, "bitti." Birahaneciye doğru elimi kaldırdım. "Bir tur daha!" Barın arkasında duran birahaneci, başını sallayıp fıçının musluğuna sarılmadan önce bir süre bize baktı. Belki de Pitbull'un bize dahil olduğunu tahmin ediyordu ve Pitbull "Pilz"e artık giremezdi, burada bir seferinde bir olay çıkarmış ve bunun için Zeithain'da bir ay cezaya çarptırılmıştı, ben de kısa bir süre önce oradaydım. Fakat Pitbull bugün zaten "Pilz"e gelemezdi içmiş, esrar çekmiş ve kusmuştu ve bodrumunda yatıyordu.

Mark başını masanın üzerine koydu. "Hep... Tanrı'yla falan, Walter... Hatırlıyor musun, eskiden, o zamanlar annesiyle kiliseye giderdi."

"Faydası olmadı" dedim.

"Hayır, olmadı. Hatırlıyor musun... nasıl güldüğümüzü, kilisesine yani."

"Evet" dedim, "hatırlıyorum."

Birahaneci içkilerimizi getirdi, sonra yine sustuk ve içtik. Birahaneci radyoyu açmıştı, üç şarkı uzunluğunda sustuk, içtik ve masaya baktık.

"Geliyor musunuz?" diye sordu Rico ve bir sigara yaktı.

"Mühlenviertel'a mı?" Mark başını masadan kaldırdı.

Rico başını salladı.

"Herhangi bir şey yapmalıyız" dedim, "herhangi bir şey."

"Yapmalıyız" dedi Rico.

"Yapmalıyız" dedi Mark.

"Peki, ya Paul?" dedim.

"O artık kesinlikle gelmez."

Başımı salladım. Küçük Walter arabayla ölüme gittikten sonra, annesi Paul'ü kesinlikle evden dışarıya bırakmazdı.

"Kontrol etmek zorunda hissediyor" dedi Rico ve sağa sola sallandı, buna rağmen bir şnaps daha dikti, "yani annesini kastediyorum. Her şeyi kontrol etmek zorunda hissediyor. Sandıkta olmaktan bile daha kötü." Masaya vurdu ve güldü. Rico'nun "hapishane" dediğini daha hiç duymamıştım, hep "sandık" veya "kodes" veya "okul" derdi, eskiden de hiç "yurt" demezdi.

"Yan çizdi, korkak" Rico birasına davrandı, bardak neredeyse devriliyordu, ona yardım etmek isterken benim elim de boşa gitti, "sandıktan yan çizdi, küçük korkak, eninde sonunda oraya gitmek zorundaydı, günün birinde. Yan çizdi ve şimdi sonsuza kadar sandığa girdi." Yine güldü, masaya vurdu ve sallandı.

"Rico" dedim, "lütfen..."

Rico "Hesap" diye bağırdı ve barın arkasında muslukla uğraşan birahaneciye elini salladı, "hesap, kahrolası hesap!"

Sonra Mühlenviertel'a gittik. Sallanıyorduk, dizlerimiz tutmuyordu ve birbirimize tutunuyorduk. Oldukça bitkin bir vaziyetteydik fakat yine de Walter'in son zamanlarda birlikte takıldığı araba hırsızlarından birkaçını enselemeyi başardık. Herifleri yavaş yavaş ayılmaya başlayıncaya kadar dövdük, pestillerini çıkardık. Sonra yeni binaların önündeki bahçelerden yığınla çiçek toplayıp sallana sallana Prag Meydanı'na yürüdük.

Estrellita, Walter'in ağacının yanındaki banklardan birisinde yatıyordu. Bize baktı, kolunu kafasının altına koydu ve sustu. Estrellita'nın üstünü ceketlerimizle örttük.

Yarı yarıya yanmış ağacın altına çiçeklerimizi koyduk ve gün ağarıncaya kadar orada kaldık.

Toplantılar

Her pazartesi toplantı yapıyor ve yeni haftayı görüşüp planlıyorduk. Korsan gemisinde veya Mühlenviertel'daki eski binada buluşuyorduk. Oradaki son eski binaydı, diğerleri yıkılmış ve yerine yenileri yapılmıştı. Bölge yetkilisi bize eski binalarda oynamayı yasaklamıştı, bizim sınıfa gelmiş ve bununla ilgili bir sürü tehlikeden bahsetmişti, Bayan Seidel da bizi hep uyarmıştı fakat yine de orada buluşuyorduk. Walter artık toplantılarımıza gelmiyor, annesiyle kiliseye gidiyordu. Bazen pazar günleri de kiliseye gittiği için, onunla dalga geçiyorduk.

"Hayır" diyordu Walter, "Pazartesi gerçek kilise değil, daha farklı, pazartesileri yürümeye gidiyoruz."

"Kilisenin etrafında mı?"

"Hayır, tüm şehrin içinde."

Şimdi yine pazartesiydi, Walter yine gelmemişti ve annesiyle birlikte kilisede ve şehirde yürüyordu, biz ise planlamayı onsuz yapıyorduk. Eski binadaydık, Mark, Paul, Rico ve ben, yukarıda dördüncü katta çünkü korsan gemisi artık güvenli değildi, oyuncak fabrikasından birileri etrafta dolaşıyordu ve Mark geçenlerde avluda bölge yetkilisinin arabasını görmüştü.

"Sorun çıkabilir" dedim.

"O herif umurumda değil" dedi Rico ve yumruğuyla avucuna vurdu, "ondan korkmuyorum!"

"Senin hiçbir şey umurunda değil."

Paul ayağa kalkıp pencereye gitti.

"Ulan, kapa çeneni!" Rico geri geldiğinden beri çok çabuk öfkeleniyordu fakat bunun hakkında konuşmuyorduk. Rico'yu okuldan bile almak istiyorlardı fakat Rico bundan korkmuyordu, oldukça iyi boks yapıyor ve şehir şampiyonası için kendisine ihtiyaçları olduğunu söylüyordu.

"Baksana, doğru mu bu, yani senin hakkında..." Mark, Rico'ya baktı.

"Haydi, oğlum, söyle. Korkudan donuna yapma!"

"Yani, onu ısırdığın, Dettleff'i."

"Demek öyle, demek her yerde bu anlatılıyor?"

"Tabi" dedim, "bütün okulda! Annem bile duymuş... tüm semtte!"

Rico gülümsedi. "Sahi mi?"

"Gerçekten öyle" Paul tekrar yanımıza yere oturdu, "burnuna bir yara bandı bile yapıştırdı."

Rico "Esasında olamaz" dedi, "yakalayamadım ki..." hâlâ gülümsüyordu, "yani, belki birazcık. Burnunu çekti, korktu, sonra da beni rahat bıraktı."

Hikâyeyi bilmeme rağmen "Ya senin kitap, gerçekten *Captain America* mıydı? Nereden buldun?" dedim, hikâyeyi bana daha önceden birkaç kez anlatmış ve çizgi kitabını ödünç vermişti. "Biliyorsun zaten, ninemden. Ninem öbür tarafa geçebiliyor." Rico kibritleri alıp, ortamızda küçük bir tabağın üstünde duran mumu

yaktı. Öğleden sonraydı ve pencereden çok fazla ışık gelmiyordu. Mumun üstünde altın renginde küçük yıldızlar vardı, Walter'in kilisede kendisinin yaptığı mumlardandı ve yıldızları da mumun üstüne Walter oturtmuştu.

"Ama ben ısırma uzmanı değilim" dedi Rico, "Stefan ısırıyor, benim yumruklarım var!"

Stefan üç kere ısırmıştı ve kuduz iğnesi vurulmakla tehdit ediliyordu fakat birisi onu kızdırırsa veya kavga ederken hâlâ ısırıyordu, okulda kuduz iğnesiyle tehdit edilen başka ısıranlar da vardı fakat hiçbiri henüz enselenmemişti.

"Baksanıza" dedim, "ne yapıyoruz şimdi gelecek hafta?" Planladığımız her şeyi yazdığımız ödev defterini çıkardım. Yaptığımız planlar çoğu zaman boşa çıkar, her şey farklı bir şekilde gelişirdi ama bunu umursamıyorduk.

"Yakında fuar var" dedim, "oraya gidebiliriz. Sanırım gelecek hafta." Dolmakalemimi alıp gelecek hafta pazartesiye bir çarpı koydum ve altına "Fuar" yazdım.

"Ben gelemem" dedi Paul, "o gün olmaz."

"Korkuyorsun yalnızca" dedi Rico.

"Aynen öyle" dedi Mark, "anneciğinden korkuyor!"

"Korkmuyorum, yalnızca gelemem."

"Bırakın onu, gelemiyorsa gelmez."

Deftere "Rico ve Mark" diye yazdım, "Paul herhalde gelemiyor." "Ayrıca üç kişi olmamız daha iyi yoksa dikkat çekeriz."

"Ya Walter de gelmek isterse?"

"Yok, hayır" dedi Rico, "pazartesi zaten gelemez, kilisesine yürümeye gidiyor."

"Fuara salı günü de gidebiliriz" dedi Mark, "o zaman o da gelebilir ve iki grup yaparız, ben ve Rico, sen ve Walter, iki ayrı koldan sokuluruz, anlıyor musun, bir grup demiryolu imlası üzerinden, diğeri tel örgünün altından."

"Bakalım" dedi Rico, "en iyi yolu biraz düşünmem lazım." Fuar alanını çok iyi biliyordu, ilkbaharda neredeyse her gün fuara gitmiş ve bir sürü reklam torbası getirmişti, bazılarının içinde etiketler, tükenmez kalemler ve küçük oyuncak arabalar bile var-

dı. Bir seferinde bizi de götürmüştü ve stantlarda bize de etiketler, torbalar ve tükenmez kalemler vermişlerdi. Fakat bunları herkese gösterdiğimiz için, okulda öğretmenler çoğunu elimizden almış ve müdür de hepsini sekreterlikteki kasaya kilitlemişti. Kasanın içinde, daha önceden koyulan çizgi romanlar ve benim Chemie taraftar kaşkolüm vardı (Müdür bir Lok domuzuydu).

"Maç ne olacak?" diye sordum, "Cumartesi günü Chemie'nin maçı var."

"Sen zaten babanla gidiyorsun" dedi Paul ve Rico'dan bacağına bir yumruk yedi. Deftere "Fuar belki salı günü" diye yazdım ve tekrar cumartesi gününe geri döndüm.

"Babam artık maçlara gitmiyor" dedim.

"Ben gelirim" dedi Rico, "biliyorsun zaten."

"Cumartesi günü zor" dedi Mark, "o gün gidiyoruz."

"Korkuyorsun herhalde" dedi Paul, "Chemie maçı sana gürültülü geliyor herhalde."

Paul'ün annesi cumartesi günleri çoğunlukla çalıştığı için, Paul akşama kadar serbestti.

Defterin cumartesi sütununa "Rico ve Paul ile birlikte Chemie maçına" yazdım, "buluşma saati 12.30."

"Yoksa her zaman gelirim" dedi Mark, "beni bilirsin, Danie, ben de Chemieliyim."

"Tabi" dedim, "bazen olmuyor işte."

Paul "Ama benim fazla param yok..." dedi.

"Hallederiz" dedim ve ödev defterine "Çarşamba günü şişe toplanacak" yazdım.

"İşemem lazım." Mark ayağa kalktı ve yan odaya geçti.

"Öbür odaya git" diye seslendim, "kokuyor!"

"Geç kaldın" dedi Mark, şırıltıyı duyduk. Rico bir puro çıkardı. "Ninemden" dedi. Eğildi ve puroyu mumun ateşinde yaktı. Dumanı üfledi ve öksürdü, sonra puroyu yanındakine uzattı. Mark pencerede duruyordu.

"Gelsenize buraya, polis gelmiş, aynasızlar şehre gidiyor!" Ayağa kalkıp Mark'ın yanına gittik, Paul ona puroyu verdi. Cam-

lar pisti ve birisi pisliğin üstüne çıplak bir kadın resmi çizmişti. Rico pencereyi açtı. Paul'ü yana ittirip dışarıya sarktım. "Dikkat et, Danie" dedi Mark arkamda, "görürler seni!" Lenin Sokağı boydan boya, yanıp sönen ışıklarıyla ve sirensiz bir şekilde yavaşça şehir merkezine doğru yol alan polis arabaları ve kamyonlarıyla doluydu.

"Bakın" dedi Rico, "sokağı trafiğe kapatmışlar, başka araba yok."

"Güneydoğudan" dedi Mark ve aramıza girdi, "Güneydoğu karakolundan geliyorlar, Witzgall Sokağı'ndan!"

"Hepsi değil" dedi Rico, "olamaz, çok kalabalıklar, dışarıdan da birilerinin gelmiş olması lazım."

"Kışlalardan" dedim, "şehrin dışında kışlalar olduğunu duymuştum, ordu gibi. Polis kışlaları, tamam mı!"

"Gördün mü, köpekleri var."

Arabalar Lenin Sokağı boyunca eski bahçelerin ve Barış Parkı'nın önünden geçip dönüyordu. Şehir merkezindeki fuar gökdelenini görebiliyordum, binanın üstünde duran büyük çift M kırmızı ve mavi renklerde parıldıyor ve atlıkarınca gibi dönüyordu.

"Olay çıkacak" dedi Rico ve pencereyi kapattı, "kesinlikle şenlik var."

"Puro nerede?" Puro pencerenin dış tarafında kalmıştı ve Rico pencereyi tekrar açtı. "Açık bırak" dedim, "burası havasız." Puro sönmüştü, yeniden yakıp köşemize oturduk.

"Ya Walter?" dedi Paul. Purodan bir nefes çekti, başını arkaya yasladı ve havaya daireler üfledi. Mark dairelere uzandı, daireler dağıldı. "Walter şimdi orada" dedi Paul. "Annesi yanında, ona bir şey olmaz." Puroyu Paul'ün elinden aldım. Dökülen külü pantolonumdan sildim. "Çok kalabalık olduğunu duydum" dedi Mark, "hıncahınç, maçlardan daha kalabalık." "Sahi mi, Chemie'den daha mı kalabalık?" Puroyu ona uzattım. "Hey, hepsini içip bitirmeyin!" Rico puroyu Mark'ın ağzından çekti ve puro yere düştü, Rico puroyu başparmağıyla sildi.

Paul "Annem de bir kere gitti" dedi, "geçen hafta."

"Gerçekten mi? Annen, ha?"

"Evet, işten hemen sonra."

"Demek onun için uzun kalabildin, anneciğin evde olmadığı için."

"N'olmuş, annem hiç olmazsa yürümeye gitti. Sizin anne babalarınız kesin gitmemiştir!"

"Ninem bunun için çok yaşlı" dedi Rico, "orası ona göre değil."

"Annem çok uzun çalışıyor" dedim, "ayrıca orası tehlikeli."

"Esasında tehlikeli olamaz" dedi Rico, "Walter bile gittiğine göre..."

"Ve benim annem!"

"Madem küçük Walter orda, o zaman gitmemiz lazım" dedi Mark, "en azından bir bakmak için."

"Nasıl yani, şimdi hemen mi?" Rico ayağa kalktı.

"Yok, pazartesi günü, yani gelecek pazartesi, bugün artık geç oldu, başından itibaren bulunmamız lazım, tamam mı..."

"Ama bir sürü aynasız var" dedim.

"Tam da onun için, Danie" dedi Rico, "orada hareket var, anlıyor musun, tam bir şenlik."

"Ama bu, kiliseyle ilgili, kiliseye giden gerzeklerin işi."

"Olabilir, Danie. Ama onlar yürüyünce hareket oluyor."

"Evet" dedi Mark, "televizyonda gördüm, bir sürü karı var, itiş kakış falan, karıların memelerine falan dokunabilirsin."

"Hiç sanmıyorum" dedi Paul.

"Sanmak zorunda değilsin. Zaten sen daha oralara gelmedin!"

"Tabi geldim! Geçenlerde Sandra beni... spor dersinde..."

Mark duvara yaslanıp güldü.

"Gülmene gerek yok, inanmıyorsan Danie'ye sor!"

Ödev defterinde pazartesi gününü açtım ve fuar kaydının üzerine bir çizgi çektikten sonra "Mark, Rico ve Paul ile birlikte şehre yürünecek, fuar salı veya çarşamba" diye yazdım ve fuarın altından bir oku salı ve çarşamba gününe götürdüm.

"Dinleyin" Mark ayağa kalkıp pencereye gitti, "dinlesenize!" Bir yerde çanlar çalıyordu. Rico puroyu mumun yanındaki küçük

tabağın içine koydu. Ayağa kalktık. "Kiliseler" dedi Rico, "kiliselerin çanları." Pencereye gidip şehir merkezindeki çan kulelerine ve gökdelenlere baktık. Çanların sesi hafifledi, sonra tekrar arttı, bazılarının sesi tiz, bazılarının ise çok daha tok çıkıyordu, birkaç kez yeni bir kilisenin konsere katıldığını duyar gibi oldum, Leipzig'te yığınla kilise vardı ve bunlar yalnızca şehir merkezinde değildi. Hava şimdi neredeyse kararmıştı ve Lenin Sokağı'nın kıvrıldığı yerde yanıp sönen ışıklar görüyorduk.

"Kulağa ürkütücü geliyor" dedi Paul.

"Ne var bunda" dedi Mark, "altı üstü birazcık çan sesi."

"Walter şu anda tam ortalarında." Rico pencere eşiğine yaslandı. "Bunu yapabileceğine inanmazdım, bu kadar aynasızın arasında."

"Geçen gün onunla dalga geçtiniz" dedi Paul ve odanın içerisine doğru pencereden birkaç adım uzaklaştı, "Pazartesi günleri kiliseye gittiği için onunla dalga geçtiniz."

"Bana bak, ufaklık" Rico geri dönmemişti ve hâlâ pencereden dışarıya bakıyordu, "hikâye anlatma burada. Saçmalayıp durma!"

"Ama doğru değil mi..."

Paul'ü dürttüm, sesini kesti.

"Danie, hepsini yazdın mı, yani gelecek pazartesiyi kastediyorum."

"Tabi, Rico, yazdım."

"Önemli bu, Danie, kâtip sensin."

"Tabi, her şey burada." Ödev defterinin üstüne vurdum. Rico pencereyi kapattı. "Yapıyoruz o halde, gelecek hafta!" Elini uzattı, hepimiz elimizi onun elinin üzerine koyduk. "Tamam" dedi, "tamam" dedik.

Ödev defterine "Yürünecek" diye yazdım. Sonra mumu söndürdük ve merdivenlerden aşağıya indik.

"Bende evde bir bayrak var" dedi Mark, " 1 Mayıs'tan kalma, bir izci bayrağı..."

"Yok, bunun uygun olacağını sanmıyorum."

"Niye ki, televizyonda hepsinin bayrakları var."

"Barış için" dedi Paul, "orada konu barış, annemin dediğine..."

"Ne yani, 1 Mayıs'ın konusu da barış!"

Giriş katındaki dış helaya gidip küçük pencereden dışarıya tırmandık. "Yakında buradan geçemeyeceğim" dedi Paul. "Tabi" dedim, "bu kaslarla zor." Gülüştük. Etrafımıza baktık, sokak hâlâ boştu, sonra evlerimize gittik.

"...Duroplast Oyuncak ve Kaşe Çeşitleri Halk Fabrikası'nın yanındaki avluda. Kimin buna dahil olduğunu biliyoruz!"

Bayan Seidel sustu, toplantı salonunun sahnesinde durmuş aşağıya bize bakıyordu. Yanında B sınıfının öğretmeni Bayan Minkusch duruyor, arkasında ise sıra halinde Müdür Bay Singer, İzci Şefi Bay Dettleff, C sınıfının öğretmeni Bayan Lorenz ve Bölge Yetkilisi oturuyordu. Bölge yetkilisinin Wartburg'u aşağıda avluda, öğretmenlerin arabalarının yanında duruyordu, sabahtan beri aynı yerdeydi ve bir sorun çıkacağını biliyorduk. Rico büyük bir çivi almıştı ve arabanın lastiklerini delmek niyetindeydi fakat çiviyi bir türlü lastiğin içine sokamadı. Sonra boyayı çizmek istedi ama teneffüs görevlisi garip bir şekilde baktığı için, çiviyi elinden almıştık. Rico iki sıra arkamda oturuyordu, onu özellikle çağırmışlardı çünkü şu anda bizim bir sınıf altımızdaydı; neredeyse iki yıl süren yok oluşunun ardından geri döndükten sonra, orada da her gün okula gitmiş olmasına rağmen, bunun böyle olmasını kararlaştırmışlardı.

"Şunu tekrarlamak isterim ki" dedi Bayan Minkusch ciyaklayan sesiyle, "bu durumun sonuçları olacak. Bölge yetkilimiz Bay Lansky birkaç söz söylemek istiyor." Bay Lansky ayağa kalktı, kasketini çıkarıp sandalyenin üstüne koydu, eliyle yeşil üniformasının pantolonunun kırışıklarını düzeltti ve Bayan Seidel ile Bayan Minkusch'un arasına geçti. "Yedi A, yedi B ve yedi C sınıflarının sevgili Thälmann izcileri. Sizlere daha önce de eski binalarda oynamanın ve yasak olan yerlerde bulunmanın beraberinde getirdiği tehlikelerden bahsetmiştim. Bu kurallara uymanız özellikle şimdi önem taşımaktadır ve çoğunuzun bunu örnek bir şe-

kilde yerine getirdiğini biliyorum.“ Derin bir nefes aldı, birkaç sandalye gıcırdadı; Rico, Paul ve Walter'e döndüm, Mark en arkada oturuyordu. Hepsi yere bakıyordu, yalnızca Rico bana göz kırptı. Rico, spor alanının görülebildiği büyük pencerenin hemen yanında oturuyordu. Aşağıda bir sınıf büyük çemberde koşuyordu, renkli spor giysilerini görebiliyordum, üç kişi öndeydi, diğerleri oldukça geriden takip ediyor, spor öğretmeni ise tek başına ortada duruyordu. “...maalesef bir takım kişilerin... ıslah olmazların bulunduğunu... ve bu nedenle bunu... bu nedenle bunun sonuçlarına katlanmaları gerekecektir.“ Derin bir nefes daha aldı, yine düşük bir cümle kurmuştu, hayır, iyi bir konuşma olmamıştı; ben de yetenek yarışmalarında birkaç kez orada yukarda durmuş ve şiir veya hikâye okumuştum, sesli ve anlaşılır bir şekilde konuşabildiğim ve Skat oyunundan dolayı iyi bir hafızam olduğu için gayet başarılıydım, en azından Bay Lansky'den çok daha iyiydim. Konuşmasını bitirdi ve sandalyesine döndü, kasketini alıp dizlerinin üstüne koydu, halbuki kasketinin üstüne oturacağını ummuştum. Bayan Seidel bir adım öne geldi. Elinde açık bir dosya tutuyor ve sanki dosyanın içinde bir şey okuyormuş gibi yapıyordu. “İsimlerini okuyacağım öğrenciler lütfen ayağa kalksın: Walter Richter.“ Arkamda bir sandalye gıcırdadı. “Daniel Lenz.“ Gözlüğünün üstünden başımın üstüne doğru baktı. Ayağa kalktım. “Mark Bormann. Rico Grundmann.“ Grup kurulu başkanım Katja aklıma geldi, burada olsaydı bana ne güzel söylenirdi ama artık burada değildi. “Paul Jendroschek.“ Stefan, bizi Stefan ele vermiş olmalıydı, halbuki onu iki kez korsan gemisine götürmüştük. “Stefan Schulte.“ Hayır, demek ki o ele vermemişti, eğer vermiş olsaydı, onlarla bir anlaşma yapardı.

“Rico Grundmann, ön tarafa gel.“ Müdür ayağa kalkmış ve Bayan Seidel'in yanına gelmişti. Tüm öğretmenler ayağa kalkmıştı, bölge yetkilisi de, Rico yavaş adımlarla ön tarafa gitti. Rico'ya bir müdüriyet ihtarı verdiler, müdür konuşurken herkes ağzını sımsıkı kapalı tutuyor ve çok büyük bir ciddiyetle bakıyordu. Müdüriyet ihtarı okulun en yüksek cezasıydı, ondan sonra yalnızca okuldan atılma vardı fakat Rico sahneden inip yanımız-

dan geçerken yine de sırıtıyor, anne ve babasına imzalatması gereken kâğıdı yukarıda tutuyordu; Rico'nun annesiyle babası gitmişti ve Rico ninesinin yanında kalıyordu, ninesi ise, Rico'nun anlattığına göre, gözleri iyi görmediği için her şeyi okumadan imzalıyordu.

"Daniel Lenz, lütfen öne gel." Rico'nun arkamda yerine oturduğunu duydum ve ön tarafa yürüdüm. Bayan Seidel'in önünde durdum ve ellerimi pantolonumun dikiş yerlerine koydum. Bayan Seidel dosyasına baktı ve "Daniel, sana derslerde gösterdiğin olağanüstü başarı nedeniyle bakanlar kurulu takdirini sunuyorum" dedi. Başımı eğerek selam verdim ve Bayan Seidel, içinde takdir belgesinin bulunduğu DAC amblemli ve kurdeleli dosyayı uzattı. "Teşekkür ederim" dedim, "teşekkür ederim, Bayan Seidel." Yerime döndüm, kimse bana bakmıyordu çünkü biraz önce yazılı bir öğretmen ihtarı almıştım; bu, Rico'nun yazılı müdür ihtarı kadar kötü olmamakla birlikte, yeterince kötü sayılırdı. Kâğıt parçasını elimde tutuyor ve ondan bir uçak yapıp toplantı salonunda uçurmak istiyordum. "Walter Richter, lütfen öne gel." Yerime oturdum, Walter yanımdan geçti. Gülümsedim ve ona göz kırptım, yalnızca ağzının kenarı birazcık titredi. Walter yukarıda bulunan sahnede çok küçük gözüküyordu, Bayan Seidel bana anlattıklarının aynısını ona da anlattı. Nerede buluştuğumuzu nasıl bilebiliyor, korsan gemisini nereden tanıyorlardı? Her zaman her şeyden haberleri vardı ve bunun içinden çıkamıyordum. Sonra Paul ön tarafa gitti, arkasından Mark, en son olarak da Stefan. Pencereden dışarıya baktım. Spor alanındaki sınıf büyük çemberde koşmayı bırakmış ve duvarın önündeki çimenlere oturmuştu, spor öğretmeni elini kolunu sallayarak sınıfın önünde duruyordu.

Stefan yerine gitti, ön taraftaki sahnede artık yalnızca öğretmenler vardı. "İzciler!" Bunu söyleyen Bay Dettleff'ti, Bay Singer onun arkasından kulağına bir şeyler fısıldıyor gibiydi. "Yedi A, yedi B ve yedi C sınıflarının sevgili Thälmann izcileri, şehrimizde şu anda sosyalist düzen ve güvenliğimizi tehdit eden bir takım kişilerin giriştiği toplantı ve yürüyüşlerden mutlaka haberiniz var-

dır. Bu toplantı ve yürüyüşlere katılmanın yasak olduğunu da mutlaka bilmeniz gerekir. İzciler! Sizi tetikte olmaya ve sosyalist düzen ve güvenliğimizi sorumsuz bir şekilde tehdit eden bu kişilere destek olmamaya çağırıyorum. Bu toplantı ve yürüyüşler sosyalist kazanımları karalamakta ve sosyalist düzen ve güvenlik böylesine büyük bir sorumsuzlukla... İzciler!" Bay Dettleff duraksadı, yüzü kıpkırmızıydı ve ağzı açık duruyordu. Bay Singer kocaman elini onun omzuna koydu. Sakin ve kalın sesiyle "Teneke kutusunun yanındaki yaya köprüsünü mutlaka bilirsiniz" dedi. Yanımda oturan birkaç salak "Evet" diye yanıtladı veya başını salladı. "Toplantı ve yürüyüşlerde bu köprü kullanılmakta ve insanlar bu köprüden geçmektedir. Sorumsuz kişilerce kışkırtılan yüzlerce, belki de binlerce insan. Fakat bu köprü..." bir ara verdi ve işaret parmağını başının yanına getirdi, "bu kadar çok sayıda insan için inşa edilmemiştir ve bu insanları kışkırtan kişiler bunu gayet iyi bilmektedir. Köprü çökebilir ve bu kişiler köprünün üzerinde sallanıp zıplamaya, bu şekilde polislerimizi provoke etmeye ve küstah sloganlarını bağırmaya devam ederse kesinlikle çökecektir! Bu durumda" yine bir ara verip işaret parmağını başının yanına getirdi, "birçok yaralı ve hatta ölünün söz konusu olabileceğini elbette tahmin edebilirsiniz. Bu, kargaşadan medet uman bu bozguncuların sorumsuz davranışı için yalnızca tek bir örnektir." Yüzünü diğer öğretmenlere döndü, hepsi birden başını salladı, çizgi halindeki dudaklarıyla çok ciddi görünüyorlardı. Bay Singer kocaman elini yine Bay Dettleff'in omzuna koydu ve kulağına yine bir şeyler fısıldıyor gibiydi. "Thälmann izcileri" dedi Bay Dettleff, "lütfen ayağa kalkın!" Ayağa kalktık. "Toplantıyı Thälmann izcilerinin selamıyla bitiriyoruz: Barış ve Sosyalizm için hazır olun!" "Her zaman hazırız" dedik koro halinde ve ellerimizi izci selamını yerine getirmek üzere başımıza götürdük. Öğretmenler de izci selamını yaptılar, hatta kasketini yeniden başına geçirmiş olan bölge yetkilisi bile. Sonra yavaşça kapıya doğru yürüdük.

Artık korsan gemisinde değil, eskiden olduğu gibi parkta, küçük kum havuzunun yanında buluşuyorduk. Pazartesiydi fakat

toplantı yapmıyor ve yeni haftayı planlamıyorduk, bu, geride kalmıştı. Walter annesi ile birlikte şehirdeydi ve okulda bunun yasak olduğunu söylemelerine rağmen biz de gidecektik çünkü böyle kararlaştırmıştık. Rico ile birlikte bankın arkalığının üzerine oturmuş diğerlerini bekliyorduk.

"Belki de gelmezler" dedim, "Mark'ta öğretmen ihtarı yüzünden büyük olay oldu."

"Ya sende, Danie?"

"Ah, idare eder."

"Pislik herifler, ha?"

"Öyle."

"Ne diyorsun, Danie, kim gammazladı bizi?"

"Bilmem, ilkönce Stefan olduğunu sandım fakat yalnızca iki kere gelmesine rağmen, o da payına düşeni aldı."

"Yok, yok, Danie, kesinlikle Stefan değildi, Stefan gevezelik etmez!"

"Çarşamba günü fuara gelmek istiyor, ne dersin, gelebilir mi?"

"Henüz bilmiyorum. Cesaretini herhangi bir şekilde kanıtlaması lazım, bir şey düşünürüz, Danie."

Çimenlerin üzerinden birisi geliyordu. Stefan. Elinde küçük bir poşet vardı.

"Eeee" dedi, "n'aber?"

"İdare eder."

"Şehre gideceksiniz, değil mi?"

"Belki."

Stefan poşeti bankın üzerine koydu.

"Ne var onun içinde?" Rico ayağıyla kırmızı poşete dokundu.

"Lütfen vurma. Fotoğraf makinem, çok hassas, bozulabilir."

"Ne yapacaksın fotoğraf makinesini?"

"Şehre gidiyorsanız..."

"Şehre gideceğimizi kim anlattı sana?"

"Mark, Mark'tan duydum. Mark gelemiyor. Babası, biliyorsun... Belki ben gelebilirim..."

"Göstersene şu makineyi" dedim.

Elini dikkatli bir şekilde poşetin içine sokup makineyi çıkarttı. "Foto Çalışma Grubu'nun makinesi, ben foto grubundayım."

Fotoğraf makinesi büyük ve siyahtı, sağında solunda küçük kurşuni düğmeler vardı ve üstüne kocaman bir flaş takılıydı.

"Her ay ayın fotoğrafını seçiyorlar, ben hiç kazanmadım. Ama siz eğer şehre..."

"Herkesi ısıran birisinin Foto Çalışma Grubuna alınabileceğini bilmiyordum" dedi Rico.

Rico'yu dürttüm.

"Yok, hayır" dedi Rico, "öyle demek istemedim, bunu aslında iyi buluyorum..."

"Ben artık ısırmıyorum" dedi Stefan, "uzun zamandan beri ısırmıyorum, o zamanlar çok küçüktüm."

"Tamam" dedim, "gitmemiz lazım, kaldır kameranı."

Ayağa kalktım.

"Ya Paul?" dedi Rico.

"Gelmez artık" dedim, "onu unutabilirsin, zaten maça da gelmemişti."

"Korkaklar, hepsi donuna yapıyor, yalnızca aptalca bir öğretmen ihtarı yüzünden!"

"Ben donuma yapmıyorum" dedi Stefan.

"Yok, hayır, sen değil." Rico çimenlerin üzerinden otobüs durağına doğru yürüdü. "Haydi, gelsenize!"

Stefan poşetini aldı, Rico'nun peşinden gittik.

Sokakta Mark duruyordu. Aslında bir süpürge sapı olan bayrak çubuğuna dayanmış ve bayrağı sarmıştı, bize sırıtıp el sallıyordu.

"Geldin demek!" Rico onun omzuna vurdu.

"Tabi, öyle konuşmuştuk. Kaçtım, tamam mı, babam..."

"Bayrağını bile getirmişsin!"

"Tabi, getireceğimi söylemiştim, biz söylediğimizi yaparız!"

Stefan arkamızda kaldırımın kenarında duruyordu. "Ben yine de gelebilir miyim?"

"Tabi" dedi Rico, "senin o ödülü kazanman lazım."

"Böyle durun, tamam, böyle iyi!" Nikolai Kilisesi'nin önündeydik, kilisenin önündeki meydan insanlarla doluydu ve neredeyse hiç kımıldayamıyorduk fakat Stefan yine de birkaç fotoğrafımızı çekmek istemişti. Küçük bir duvar çıkıntısının üstüne çıkmıştı, biz elimizi, Mark ise süpürge sapını sallıyordu, iki lastikle tutturduğu bayrağı henüz açmamış ve "erkenden açılmaz" demişti, "herkes yola koyulup çanlar çalmaya başlayınca açarım yoksa sürprizi kaçar!" Flaş patladı, Stefan kamerasının bir yerlerini karıştırdı ve sonra aşağıya indi. "Bayağı kalabalık, değil mi?"

"Evet" dedim, "futboldan çok daha kalabalık."

"Sen de herhalde Lok maçlarına gidiyorsun" dedi Stefan ve poşeti cebine sokup kamerayı boynuna astı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, biz Chemie taraftarıyız!"

"Öyle mi, bilmiyordum."

"Herkes biliyor, oğlum!"

Çanlar çalmaya başladı, acayip bir kalabalık vardı, kalabalıkla birlikte opera istikametine doğru harekete geçtik. Hava yavaş yavaş kararıyor ve yan sokaklarda aynasızların arabalarının ışıkları yanıp sönüyordu. "Danie!" Mark birkaç metre önümüzdeydi ve bize bayrağını sallıyordu. Bayrağını nihayet açmıştı, iki yanında izci ambleminin yer aldığı ve altında da büyük kırmızı harflerle "Barış ve Halkların Dayanışması için Yürüyoruz" yazılı büyük ve üçgen şeklinde bir izci flaması. İnsanların arasından geçtim, Stefan ve Rico hemen arkamdaydı. "Dikkat etmemiz lazım" dedi Rico, "birbirimizi kaybetmeyelim!" "Gördün mü" dedi Mark, "bayrakla çok daha iyi, bunların da var." Önümüzde iki adam bir pankart açıyordu, pankartı iki süpürge sapına tutturup yukarıya kaldırdılar, büyük bir ihtimalle tüm şehirde gerçek bayrak sopası kalmamıştı. Pankartta "Halk biziz" yazılıydı, güldüm. "Bak, Rico, gördün mü? Halk biziz." Şimdi Rico da gülüyordu, adamların biri bize döndü, Stefan adamın bir fotoğrafını çekti. Adam tekrar arkasını dönüp elleriyle yüzünü kapattı.

"Halk" Rico güldü, "ben de halkım, tamam mı, Danie."

Goethe Sokağı'ndaydık ve operanın önünden geçiyorduk. Kiliselerin çanları hâlâ çalıyordu, herhalde bu bir işaretti çünkü

Karl Marx Meydanı'ndan daha fazla insan gelmeye başladı. Durakta yoluna devam edemeyen üç tramvay bekliyordu. Sokağın tam ortasından yürüyorduk polisler kaldırımlarda arabalarının yanında duruyordu, bazılarının köpekleri de vardı. "Hepsi bu mu" dedi Rico, "birkaç aynasız?" Yanımızda bir adam "Daha gelecekler" dedi. Elinde bir mum tutuyordu, mumu şimdi yaktı. "Hep böyle ortada kalın, dışa doğru gitmeyin." Mumu dik tutmadığı için, mum ceketine damlıyordu. "Siz de ister misiniz?" "Ne ister miyiz?" "Ne olacak, mum." Ceketinin cebinden bir mum çıkardı, cebinde daha fazlası vardı, bunu görebiliyordum, yeni mumu kendi mumunda yaktı ve Stefan'a verdi. Rico mumu Stefan'ın elinden aldı. "Sen kamerana göz kulak ol."

"Bir bayrak ve bir mum" dedi Mark, "bizden büyüğü yok!" Süpürge sapını en alttan tutmuş bayrağı kafalarımızın üstünde sallıyordu. "Teşekkürler" dedim adama fakat adam birkaç metre önümüze geçmişti bile. Kalabalığın içinde pek çok yerde mum yandığını gördüm, adam herhalde bir tür mum dağıtıcısıydı. "Aynı fener alayındaki gibi" dedi Stefan. Geri döndü ve arkamızdan gelenlerin birkaç fotoğrafını çekti. "Dikkat et" dedi Rico, "yoksa aynasızlar seni alacak." "Niye ki, yanımda Foto Çalışma Grubunun üyelik kimliği var." Elini iç cebine sokup folyo kılıfı içinde bulunan bir kart çıkardı. Kartın üzerinde kaşeli ve imzalı bir fotoğrafı vardı, kartın arka tarafında bulunan bir çengel iğneyle kartı ceketine iliştirdi. "Oğlum, çıkar şunu" dedi Mark ve bayrağını sallamaya devam etti, "utanç verici bir şey!" "Yooo, sanki gazeteden geliyormuşum gibi, yani fotoğraf çekebilirim, Foto Çalışma Grubu, tamam mı!" Rico kulağıma "Herkesi ısıran bir fotoğrafçı" diye fısıldadı ve sırıttı. Bahnhof Meydanına gelmiştik. Aynasızlar şimdi her yerdeydi, istasyonun önünde ve sokağın karşı tarafında, arabalarının önünde tek sıra halinde duruyorlardı, kafalarında kaskları ve ellerinde kalkanlarıyla bir duvar gibiydiler. "Su sıkıcılar" dedi Rico, "baksana, maçlardan daha beter!" Tazyikli su sıkan arabalar istasyonun yanında tank gibi duruyordu. "Kahretsin" dedim, "ya şimdi girişirlerse!" "Sanmıyorum" dedi Rico, "çok fazla insan var." Stefan fotoğraf çekme-

ye devam ediyordu, flaşı kapatmıştı ve ön taraftaki objektiften ayar yapıyordu. "Gece çekimleri" dedi, "yanıp sönen polis ışıkları ve mumlar, harika olacak!"

Yavaşlamıştık, durak sokağın ortasındaydı, kalabalık ikiye bölündü. Stefan "Orda yukarda" diye seslendi ve kamerasını istasyona yöneltti, "çatıda birileri var, yürüyorlar. Bu, polis!" Durup kamerasında bir şeyler yapmaya başladı fakat onu omzundan tutup arkamdan çektim. Her yerde, iç ışıkları yanar vaziyette boş tramvaylar duruyordu. "Baksana, bunlar ne diyor?" Önümüzdeki kalabalıktan bir ses geliyordu fakat sonra yanımızdakiler de bağırmaya başladı: "Halk biziz! Halk biziz!"

"Deminki tipler" diye bağırdı Rico, "o pankartı açanlar, onlar başlattı!" Mark da şimdi bağırmaya başlamıştı: "Halk biziz!" Bir yandan da izci flamasını sallıyordu. Yanımızda duran iki şişman kadından biri Mark'ın bayrağına baktı, sonra diğerine parmağıyla bayrağı gösterdi ve güldüler. "Halk biziz! Halk biziz!" Yola devam ettik. Tramvayların etrafından geçtik, tramvayların kapıları açıktı, vatmanlardan bazıları kapının basamaklarına oturmuş sigara içiyordu, aralarından birkaçı el salladı. Aynasızlar kaldırımlarda ve sokakta yanımızda yürüyordu. "İnanılmaz" dedi Mark, "yüzlerce aynasız!" "N'olmuş" dedi Rico, "biz de binlerceyiz." Stefan tramvaylardan birisine çıktı, kapının ağzında durdu ve aynasızların fotoğrafını çekti. "Buradayız" diye bağırdı Mark, "bizi de çek!" Stefan'ın önüne dikildik, ben ortadaydım, Rico mumunu havaya kaldırdı, Mark bayrağını salladı, kollarımı ikisinin omzuna attım. Stefan "Resmin içinden insanlar geçiyor" diye seslendi. Şimdi arkadan bastırıyorlardı, birisi sırtıma çarptı, kalabalık hızlanmıştı. Stefan tramvaydan tekrar aşağıya atladı, tökezledi, onu tutup kaldırdım. Birisi "Domuz aynasızlar!" diye bağırdı fakat aynasızlar hâlâ kaldırımlarda duruyordu, belki de arkadan, istasyon tarafından ilerliyorlardı. Rico "Birlikte kalın" diye bağırdı, "kesinlikle birlikte kalın!" Yanımızdakilerden bazıları el ele tutuşmuşlar veya kollarını birbirlerinin omzuna atmışlardı, biz de birbirimize biraz daha yaklaştık, Mark'ı ceketinden, Rico'yu da kolundan yakalamıştım. Tam önümüzde mavi mucize duruyordu, herkesin "tene-

ke kutusu" dediği büyük kurşuni mağazanın yanındaki mavi yaya köprüsü. Köprünün üstü insanlarla doluydu, yanlardan pankartlar sarkıyor ve kenarda bir sürü mum duruyordu. "Şuraya bak" dedi Rico ve kolumu çekiştirdi, "aynı Noel gibi."

Stefan "Özgür seçi" diye okudu ve birkaç fotoğraf çekti, "ne demek bu, yav?" "En sonunda bir m harfi var, geri zekâlı, özgür seçim!" dedi Mark ve izci flamasını köprünün üstündeki insanlara doğru salladı. Yukarıda şimdi "Halk biziz!" diye bağırıyor ve durdukları yerde zıplıyorlardı. Yanımızdakiler de "Halk biziz!" diye bağırdı ve durdu. Şu anda mavi mucizenin tam önündeydik, gerçekten de Bay Singer'in dediği gibi biraz sallanıyordu. Köprünün altında da şimdi "Halk biziz!" diye bağırıyorlardı, inanılmaz bir gürültü vardı ve yukarıdakiler zıplayıp duruyordu. Rico "Zıplamayan herkes, olsun Kulüp domuzu" diye seslendi ve güldü, "zıplamayan herkes, olsun Kulüp domuzu!" Mark ve ben de katıldık, "zıplamayan herkes, olsun Kulüp domuzu!" Chemie taraftarları maça giderken tramvayda böyle bağırır ve zıplayarak tramvayın sallanmasına yol açardı. Aynı yanımızda duran birkaç kişi gibi biz de zıplamaya başladık. "Halk biziz! Halk biziz! Zıplamayan herkes, olsun Kulüp domuzu!" Stefan karşımızda durmuş fotoğraflarını çekiyordu. Rico'nun mumu sönmüş ve avucunun içi erimiş mumla dolmuştu. Ceplerini karıştırdı, bir kadın ona kendi mumunu tuttu ve Rico mumu tekrar yaktı. Sonra yürüyüş devam etti, köprünün altından geçtik, sol tarafta bir su sıkıcı duruyordu. Stefan kamerasına yeni bir film taktı, su sıkıcının fotoğrafını çekti ve yukarıya bakarak omzuma dokundu. "Danie, ne diyorsun, köprü gerçekten çökebilir mi?" "Saçmalama" dedim, "herhalde Singer'in anlattığı zırvaya inanmıyorsun." Başını salladı, "evet, zırva" sonra yeniden yukarıya baktı. Hızlanıp insanların arasından geçti, sonra onu kamerası elinde köprünün önünde kaldırımda dururken gördüm. Aynasızların oldukça yakınında duruyordu, elimle işaret ederek onu yanıma çağırdım. "Manyak mısın sen, onları çekemezsin, başımıza bela alırız!" "Sanmıyorum, Danie, bak, Foto Çalışma Grubu." Göğsüne iliştirdiği üyelik kartını gösterdi.

"Şimdi şenlik başlıyor" dedi Rico yanımda, "şimdi çıngar çıkacak!" "Niye ki, neyi kastediyorsun?" Sonra ben de gördüm, önümüzde sol tarafta büyük sütunlu eski bir bina vardı, daha önceden tanıyordum ve tramvayla birkaç kez önünden geçmiştim fakat o zaman binanın önünde aynasızlar, su sıkıcı ve tank konuşlanmamıştı. "Bir tank" dedi Rico, "çılgınlık!" Sütunların üzerindeki balkonlarda bile aynasızlar duruyor ve aynı Stefan'ın kamerasını taşıdığı gibi boyunlarından sarkan kayışların ucunda makineli tüfeklerini taşıyorlardı, içlerinden birisi elindeki dürbünle bize bakıyordu. Binanın çatısında projektörler vardı, ışık kümesi kalabalığın üzerinde hareket ediyordu, şimdi tam üstümüze geldi, elimi gözlerimin önüne siper ettim ve başımı çevirdim. "Savaş gibi" dedi Mark, Stefan binanın fotoğrafını çekiyordu.

"Bu bir polis tankı" dedi Rico, "ordunun değil." Babası subay olduğu için, bu konularda bilgiliydi. Durduk. Etrafımızdaki insanlar yavaşça binaya ve aynasızlara doğru dönüp mumlarını ve pankartlarını havaya kaldırdı, sonra yine koro halinde sloganlar başladı, ilkönce önlerde bir yerde yavaşça, sonra giderek güçlenerek: "Halk biziz! Halk biziz!" ve nihayet çok daha hızlı ve farklı bir ritimde: "Özgür seçim! Özgür seçim! Özgür seçim!"

Aynasızlar gerginleşmişti, bu, açıkça görülebiliyordu, artık hareketsiz bir şekilde tek sıra halinde durmuyor, kalkanlarını oynatıyor ve yavaşça öne çıkıyorlardı. Balkondaki tip dürbününü indirmişti ve elinde, kafasından daha büyük bir telsiz tutuyordu.

"Kim oturuyor burada" diye bağırdı Mark, "kahretsin, kim oturuyor ki burada?"

"Belediye Başkanı" dedi Stefan.

"Saçmalama" dedi Rico, "aynasızlar, yüksek rütbeli aynasızlar, gizli polis!"

Birisi yolun kenarında duran bir arabanın üstüne çıkmış ve elini kolunu sallayarak bizim durduğumuz yerde bile duyulacak bir şekilde "Stasi dışarı, Stasi dışarı! Stasi domuzlarını istemiyoruz!" diye bağırıyordu. Birkaç aynasız adama doğru koştu fakat kalabalığın içinden iki kişi çıktı ve adamı arabanın üstünden indirdi, adam kalabalığın içinde tekrar kayboldu. Mark "Ne Stasi'si,

oğlum?“ diye bağırdı. “Aynasızlar“ dedi Rico, “Gizli servis!“ Su sıkıcı kalabalığın üzerine doğru hareketlendi ve taşıtın üstündeki döner kule hafifçe oynadı, su sıkıcının yanında köpekli aynasızlar yürüyordu ve köpeklerin havlamasını duyabiliyordum. Birkaç kişi aynasızların önüne geçti, üzerinde “Şiddet yok!“ yazılı büyük bir pankart taşıyorlardı. Bir aynasız kalkanını birisinin yüzüne bastırdı, adam yere düştü ve pankarta tutundu, hayır, bir kadındı, iki aynasız kadını kaldırdı ve sürükleyerek götürdü. Kalabalık şimdi “Şiddet yok! Şiddet yok!“ diye bağırıyordu, Rico'nun da yanımda bağırdığını gördüm, boksör Rico'nun. Fakat aynasızlar durmadı ve pankart taşıyan diğer insanlara da vurmaya başladı. “Haydi“ diye bağırdı Mark, “gidelim burdan!“ Bayrağını indirdi, topladı ve süpürge sopasını kolunun altına sıkıştırdı. Arkamızdan ittiriyorlardı, herkes yolun sağına doğru kaçtı, su sıkıcı ve aynasızlar durdu. “Büyük kalibreli makineli tüfek“ dedi Rico ve polis tankını gösterdi, “eğer ateşe başlarsa, burası yok olur!“ “Bunu yapamazlar“ dedim, “olamaz, kalabalığın içine öylesine...“ Arkama baktım, bina arkamızda kalmıştı ve hâlâ binanın önünden geçenler vardı, “Şiddet yok“ pankartı yok olmuştu. “Ben de onu diyorum zaten“ Mark bayrağını yine çıkardı ve havaya kaldırdı, “tankları korkutmak için, makineli kesinlikle dolu bile değildir. Barış için, biz zaten barış için yürüyoruz!“

“Ne barışı“ dedi Rico, “şiddet yok pankartını gördün herhalde!“

“Taktın barışa“ dedim, “senden başka barış yazılı bir şey taşıyan yok!“

“Bayrağımı kötülemeyin! Bakın, şurada özgürlük yazılı, neredeyse aynı anlama gelir!“

“Çok fazla insan var“ dedi Stefan, “hep merceğin önüne geçtiler. Polisin yaptığını gördünüz mü, insanları...“

“Babam burada olsaydı“ dedim, “onları...“

“Kesin“ dedi Rico, “dağıtırdı aynasızları!“ Elini omzuma koydu, başımı salladım. Önümüzde sol tarafta, bir kaleye benzeyen belediye binası duruyordu.

“Ortaya“ dedi Rico, “ortaya doğru yanaşmalıyız!“

Rico haklıydı, neredeyse kaldırımın üzerindeydik, yeniden kalabalığa karışmaya çalıştık fakat önümüzdekiler bize doğru tökezledi ve bizi itiş kakış arasında kaldırıma biraz daha yaklaştırdılar, herhalde kortejin öbür tarafında aynasızlar yine kalabalığa girişmişti; kendimizi birdenbire küçük bir yan sokakta insanların arasında bulduk, sokağın diğer ucu üç polis arabası tarafından kapatılmış ve çıkmaz sokak haline getirilmişti. Bir adam "Korteje geri dönün!" diye bağırdı ve elindeki mumu attı, Rico'nun mumu hâlâ elindeydi. Kalabalığa olan mesafe yalnızca on-yirmi metre kadardı, pankartları, mumları ve insanların kafalarını görebiliyordum, şimdi yine "Halk biziz!" diye bağırıyorlardı fakat bizim küçük grubumuz ile geriye kalan büyük kalabalık arasında aynasızlar duruyordu.

"Ne oldu şimdi?" diye bağırdı Mark ve süpürge sapına bir sopa gibi sarıldı. Sokağın arka tarafında açık brandalı bir kamyon gördüm, bizi herhalde oraya doğru sürmek istiyorlardı ama neden? Rico "Ne yapacağız şimdi" diye bağırdı. Stefan "Foto Çalışma Grubu" dedi, biraz geriye çekildi ve fotoğraf makinesini kaldırdı, flaş patladı, "bana kimse bir şey söyleyemez!" Birkaç kişi aynasızların arasından geçmeye çalıştı fakat hiçbir şansları yoktu, aynasızlar onları kalkanlarıyla geriye püskürttü. "Bir binaya" diye bağırdı Rico, "herhangi bir binaya girelim!" Mumunu aynasızlara fırlattı, mum bir kalkana çarptı, Rico bir binaya doğru koşmaya başladı. Mark izci flamasını bırakıp Rico'nun arkasından koştu, yalnızca Stefan orada durmuş aynasızların fotoğrafını çekiyordu. "Stefan, gel artık!" diye bağırdım. Birisi bana çarptı, tökezledim ve bir binanın duvarına tutundum, insanlar sokakta oraya buraya koşuşturuyor ve bazıları binaların kapılarını çekiştiriyordu; Stefan'ı artık göremiyordum, bir avlu girişinin kapısında duran Rico'ya koştum, Rico kapıyı her nasılsa açmıştı. "Haydi, Danie, girelim buraya!" İçerisi karanlıktı, kül bidonlarını yoklaya yoklaya avluya vardık. Birisi bir çakmak yaktı, yanımızda başka suratlar da vardı ama aynasız değil. Avludan geçip binaya daldık, kapı açıktı. "Hayır" dedi Rico, "burası olmaz, buradan çıkamayız, şuradaki çatının üstüne, Danie." Tekrar avluya çıktı, Mark'ı om-

zundan tutup peşimden sürükledim. "Kahretsin, Danie, bizi enseleyecekler." "Sakin ol, oğlum, Rico ne yaptığını bilir!" Rico küçük bir duvarın üstündeydi, oradan bir kulübenin çatısına tırmandı. "Haydi, gelin!" Mark "Ellerini kavuştur" dedi, "lütfen, Danie yoksa çıkamam!" Sokaktan çizmelerin patırtısını ve bağrışmaları duydum. Ellerimi kavuşturdum, Mark ayağını ellerimin arasına koyup duvara tırmandı. Sonra kendimi de yukarıya çektim, Rico elini uzattı, çatının üzerinde Rico ve Mark'ın yanında yatıyordum. "Burada kalalım" dedi Rico, "burada yukarıda kalalım!" İlkönce girişte, sonra da avluda ışıklar belirdi, el lambaları, aynasızların el lambaları. Sonra merdiven sahanlığının ışığı yandı, gerçek ışık, merdivenlerde bağrışmalar ve çizmelerin patırtıları, aynasızlar onları enselemişti, bunu duyabiliyorduk, sonra sahanlığın penceresinden bir aynasızı gördüm, bir adamı omzundan tutmuş götürüyordu. Sonra avluya girdiler, yine bağrışmalar, galiba birisi ağlıyordu, burnum acıyıncaya kadar yüzümü çatının mukavvasına bastırdım, sonra gittiler. Başımı kaldırdım. Mark "Aşağıda kal" diye fısıldadı, "aşağıda kal, oğlum, belki pusuya yatmışlardır!" Sahanlıktaki ışık yine yandı. Gerçekten de hâlâ birileri vardı, bir şey tıkırdadı fakat bu yalnızca ikinci kattaki bir pencereden dışarıya sarkan bir kadındı, beyaz saçlarını seçebiliyordum. Kadının iki kat üstünde başka bir pencere açıldı.

"Eeee, gittiler mi?" dedi bir adam.

"Gittiler" dedi yaşlı kadın, "nihayet gittiler."

"Birisini içeriye alacaktım" dedi adam, "ama bir anlamı olmaz ki..."

"Hayır" dedi yaşlı kadın, "faydası olmaz, kapıyı bile kırabilirler. Çok kötü..."

"Evet, çok kötü" dedi adam.

"Neyse, belki yakında biter." Yaşlı kadın öksürdü.

"Ne biter?" diye sordu adam.

"Ah, yalnızca öylesine işte." Yaşlı kadın yine öksürdü.

"Garip bir mesele" dedi adam.

"İyi geceler" dedi yaşlı kadın.

"İyi geceler" dedi adam ve pencereyi kapattı. Yaşlı kadın hâlâ oradaydı, öksürdü, üzerinde beyaz bir gecelik vardı. Bir kere daha öksürdü, sonra pencereden tükürdü, ciğerinin yarısını dışarıya öksürmüş olmalıydı. Pencereyi kapadı, sonra perdeleri çekti ve ışığı söndürdü. Sırtımın üzerine döndüm.

"Bakın, yukarıda" dedi Mark, "Büyük Ayı."

"Stefan" dedim.

"Ona bir şey olmaz" dedi Rico, "yanında fotoğraflı kimliği var."

Gülümsedim ve hatta beni göremedikleri için biraz da güldüm ama çok sesli değil. "Stefan ve fotoğraflı kimliği."

"Yok" dedi Rico, "yakalasalar bile bırakmak zorundalar veya eve götürürler, on üç yaşında olmak hiç de kötü değil, anlıyor musun... böylece cesaretini de kanıtlamış oldu, şimdi artık bize dahil."

"Doğru" dedim, "artık fuara da gelebilir."

"Onu kim bilir nereye kapatırlar. Baksanıza, Büyük Ayı'nın yanındaki de Küçük Ayı."

Mark'ın omzuna vurdum. "Tam bir yıldız uzmanısın!"

"Danie" dedi, "meseleyi anladın mı?"

"Neyi?"

"Konunun ne olduğunu. Yani bugünkü yürüyüşte demek istiyorum."

"Yok, tam değil."

"Kalabalığa böyle yapabilecekleri... aklıma gelmezdi!"

"Bazen maçlarda da aynısını yapıyorlar!"

"Evet, Danie, doğru ama bu kadar sert değil."

Rico "Sessiz olun" diye fısıldadı. Merdivenlerde ayak sesleri duyduk, birisi avludan sessizce geçip binanın girişine gitti. Belki de deminki adam evinde birisini saklamıştı veya yaşlı kadın veya binada oturan başka birisi.

"Ne dersin, bugün burada olduğumuzu ya öğrenirlerse, Singer ve Dettleff. Ve Seidel. Her şeyden haberleri oluyor."

"Hiçbir şey yapamazlar" dedim, "hele bu kalabalıkta. Kargaşaya yol açmak falan, hepsi hikâye."

"Esas mesele bu pislikler" dedi ve yanımıza yaklaştı, "yani bu pisliklere karşı olmak. Bir de aynasızlar var tabi, onlara da karşı olmak önemli."

"Yine de sorun çıkacak" dedi Mark, "yani babam, tamam mı, evden çıkmam yasaktı." Ayağa kalktı. "Gidelim mi artık? Eğer çok geç kalmazsam, belki o kadar kötü olmaz."

"Ama ilkönce etrafı kolaçan edelim" dedi Rico ve duvara indi, "eğer hâlâ buralardaysalar, avlular üzerinden gitmemiz gerekir." Duvardan aşağıya inip avlunun üzerinden binanın girişine geldik. Sokak kapısı hâlâ ardına kadar açıktı, dikkatli bir şekilde sağa sola baktık, kimsecikler yoktu. Kaldırıma çıktık. Sokak karanlıktı, polislerin mavi ışığı yoktu, yalnızca iki sokak lambası yanıyordu, diğerleri kırılmıştı. Anayola çıktık, burası da boştu, sonra iki araba geçti. "Aynasızlar!" Mark duvara yapıştı. Arabalar yollarına devam etti, mavi ışıkları yanmıyordu. Sokakta ve kaldırımda birkaç mum vardı, mumların yanında da mum lekeleri. "Bayrağım!" Mark yere eğildi. Bayrak pislenmiş ve kırışmıştı, bayrağı yerden kaldırdı ve kumaşın ve süpürge sapının üzerinde elini gezdirdi. Cebinden bir lastik çıkartıp bayrağı güzelce sardı. "Sarma" dedi Rico, "eğer bizi yakalarlarsa, bir izci toplantısından geldiğimizi söyleriz." Mark sırıttı. "Görüyor musunuz, bayrağım işe yarıyor!" Anayoldan Karl Marx Meydanı'ndaki durağa yürüdük. Buralarda da bir sürü mum vardı, birisini yerden alıp cebime koydum. Kaldırımda yalnızdık. Mark bayrağını sallıyordu.

"İyi günler, reklam hediyeleriniz var mı?" Fuardaydık ve bir stanttan diğerine dolaşıyorduk. Stefan, Rico, Walter ve ben. Mark ev hapsindeydi ve bu kez kaçmayı başaramamıştı, Paul de gelememişti. Stefan sırt çantasını yanına almıştı ve çanta neredeyse dolmuştu. Aynasızlar tarafından enselendiği ve aynı diğer tutsaklar gibi kamyona binmek zorunda kaldığı için, Stefan şu anda bize bir tür kahraman gibi görünüyordu; onu biraz kıskanıyor fakat bunu ona söylemiyorduk. Ona yalnızca cesaretini kanıtladığını, giriş sınavından geçtiğini ve artık bize dahil olduğunu söyledik.

Fotoğraf makinesini yine beraberinde getirmişti ve stantların fotoğrafını çekiyordu. Aynasızlar o gün çektiği kareleri karakolda elinden almıştı, yalnızca tek bir filmi donunun içine saklayabilmişti ve bununla foto grubunun ödülünü kazanmak istiyordu.

Üç ve dört numaralı salonlardan beşinci salona geçtik, burada yalnızca Skoda, Lada ve Wartburglar değil, gerçek arabalar vardı. Hatta Mercedes ve VW bile. Stefan, Foto Çalışma Grubu'nun üyelik kartını yine ceketine iğnelemiş ve "şans getiriyor" demişti çünkü kartı aynasızlara gösterince aynasızlar onu eve götürmüşlerdi.

"Dördümüz Mercedes'in önünde güzel bir fotoğraf olurdu" dedi Stefan.

"Ödül için mi?"

"Yok, ödülü pazartesi yürüyüşünden çektiğim fotoğraflar için kazanacağım, yalnızca kendimiz için, hatıra olarak, bilirsin!"

"Haydi, o halde" dedi Rico, "şu tipe söyle de, bizim bir resmimizi çeksin."

"Söylemesek daha iyi" dedim, "güvenliğe falan haber verirse..."

Salonlarda hiç aynasız yoktu, onlar dışarıda dolaşıyordu fakat fuara giriş on altı yaşından itibaren serbest olduğu için, bekçi ve güvenlik elemanları sorun çıkarabilirdi. "Saçmalama" dedi Rico, "baksana, çekiyor bile!" Adam kamerayı hemen eline almıştı, kamera siyah elbisesine uyumluydu. Stefan adama flaşı ve aletin bazı yerlerini gösterdikten sonra yanımıza geldi, Mercedes'in önüne dikilip el ele verdik. Flaş patladı. Gülümsüyorduk.

Yeni İş Alanları

Mühlenviertel'daki gençlik kulübünde çalışıyorduk, Mark ve ben çünkü bize altmış saat çalışma cezası vermişlerdi. Yüz saatten fazla ceza alanları bilmemize rağmen, bu da oldukça fazlaydı fakat bunu zaten bekliyorduk çünkü son seferinde otuz, ondan önce de on beş saat yemiştik. Daha önce ise takipsizlik kararı verilmişti, ilk seferinde hep takipsizlik kararı verirlerdi. Esasında yine, daha önce otuz saatlik cezayı bitirdiğim yaşlılar yurduna gitmek istiyordum çünkü orada yalnızca bir servis arabasıyla yemek dağıtıyordum. Ayrıca gerçek bir hastabakıcı gibi üstünde adımın yazılı olduğu bir önlük giyiyordum ve herkes bana "Bay Lenz" diye hitap ediyordu, bazen ise yaşlı adamlar yanıma geliyor, kendilerine sigara almamı istiyor ve onlara bira

veya şnaps getirirsem elime biraz para veriyorlardı. Mark o zamanlar Parklar Dairesinde çalışmış ve yaşlılar yurduna gelmek istememişti, "yaşlılar pislik yapıyor" diyordu ve haklıydı da fakat birisi helaya yetişemeyince veya ölünce ben yetkili değildim, böyle durumlarda profesyoneller devreye giriyordu. Ama şimdi beni yaşlılar yurdunda istemiyorlardı, zorunlu çalışmamı gerektiren suçun ne olduğunu sormuşlar ve söz konusu suçun "başkasının mülküne ağır maddi zarar vermek" olduğunu öğrenince bundan hoşlanmamışlardı. Gençlik adli yardımındaki kadın bize gençlik kulübüne başvurmamızı önermiş ve orada hiç kimse neden çalışmak zorunda olduğumuzu sormamıştı.

Gençlik kulübünde onarım çalışmaları yapılıyor ve biz de okuldan sonra birkaç saat ve hafta sonları çalışıyorduk. Ceza süremiz çok yavaş doluyordu, önümüzde daha hâlâ kırk saat vardı ve kadın hâkim cezayı tamamlamak üzere bize yalnızca bir ay zaman tanımıştı. "Aptal karı" dedi Mark, "bu tam bir kötü niyet. Okulumuz olduğunu biliyor!" Aşağıdaki bira bodrumunun duvarını siyaha boyuyorduk, barın arkasında bir kasa bira vardı ve sık sık ara veriyorduk. "Süreyi uzatabiliriz" dedim, "bir dilekçe vermemiz lazım, tamam mı, nedenleri falan belirterek." "Buna rağmen kötü, Danie, daha kırk saatimiz var!" Boya merdanesini boya kovasının içine bastırdı ve sonra boyayı sağa sola sıçratarak duvara şaplattı. "Dikkat etsene, oğlum, bir de boyacı olmak istiyorsun." "İstemiyorum, Danie, mecburum!" Mark boyacılık mesleği için bir yıllık hazırlık sınıfına gidiyordu, daha sonra çıraklığa başlayabilirdi.

"Haydi, gel" dedi, "birer tane daha içelim."

"Ya fark ederlerse?"

"Birkaç kuruşlarını veririz, olur biter!" Barın arkasına geçip iki bira açtı. "Bizim üzerimizden ne kadar çok tasarruf ettiklerini biliyor musun!"

"Doğru."

"Gelsene buraya!" Bana barın üzerinden iki bar taburesi uzattı, oturduk. "Zaten bugün cumartesi" dedi ve şişeleri tokuşturduk. Saat henüz biri yeni geçmişti fakat biz üçüncü biramızı içiyorduk, bugün artık çalışmak istemiyordum.

"Haklısın" dedim, "her şeyi bedavaya getiriyorlar, tüm işi. Yalnızca cezalılar ve gönüllülerle."

"Ve geçici elemanlarla" dedi Mark, "yeni gelmişler, dışarıdaki verandayı yapıyorlar, yalnızca iki kişiler. Yaşlı gerzekler."

"Eeee, çocuklar, her şey yolunda mı?" Andrea kapıda duruyordu, gençlik kulübünün şefi olmakla birlikte, henüz oldukça genç-ti. "Çalışmaktan bıktınız mı yoksa?" Mark bara dayandı ve birayı sırtının arkasına doğru ittirdi. "Yooo" dedim, "birazdan devam ederiz, yalnızca kısa bir ara." "Bira için henüz erken değil mi?" "Yalnızca bir tane" dedi Mark, "güçlenmek için." Andrea yanımıza geldi, duvara baktı ve başını salladı. "Gayet iyi gözüküyor, bugün bitirirsiniz." "Tabi" dedi Mark, "rahat rahat." Bir çocuğu olmasına rağmen, Andrea da her şey yerli yerindeydi, yalnız yaşıyordu, bunu diğerlerinden öğrenmiştik. Mark bana bir seferinde "Onu halledebilirsin, Danie, yalnızca boş bırakmaman lazım, gençler-den kesinlikle hoşlanır" demişti. Andrea bir sigara yaktı, f6 içi-yordu, Mark bana "iyiye alamet, Danie, seksten hoşlandığını gösterir" demişti fakat benim ondan bir şey istediğim yoktu. Bize sigarasından tuttu, ikimiz de paketten birer tane aldık. "So-run değil" dedi ve dumanı üfledi, esasında gerçekten oldukça güzeldi, "ara vermek de bu işin bir parçası."

"Biraz başka bir şey yapamaz mıyız" dedi Mark, sigarasını yak-tı ve bana ateş verdi, "yani boyanın haricinde."

"Senin boyacı olmak istediğini sanıyordum?"

"Evet, öyle. Tam da bu nedenle."

"Bakın, geçicilerden birisini yanınıza göndereyim, işi daha çabuk bitirip kalan zamanda merdivenleri parlatabilirsiniz."

"Sağ ol, Andrea!" Mark, Andrea'nın elini tutup okşadı, Andrea elini çekti, güldü ve başını salladı. Barın arkasına geçti ve barın üstüne bir kül tablası koydu. "Birayı herkes görmese de olur. Ge-lecek sefer paydostan sonra için, tamam mı?"

"Tamam, Andrea" dedik.

"Saat iki civarında yukarda yemek var" dedi, sonra bodrumu boydan boya geçip kapıya gitti, arkasından baktık. Bir çocuğu olmasına rağmen, gerçekten gayet iyi gözüküyordu.

"Tam bir hıyar olması lazım" dedi Mark.

"Kimi kastediyorsun?"

"Kimi olacak, çocuğu yapan göt herifi... bırakıp gitmiş, tam bir hıyar olması lazım."

Birisi merdivenlerden aşağıya geldi. Üzerinde mavi işçi tulumu olan ve kafası kasketli bir adam kapıda duruyordu. "Merhaba" deyip kasketine dokundu, sonra yanımıza geldi. Durdu ve duvara baktı. Kalın ve sakin bir ses tonuyla "Gayet iyi gözüküyor, çocuklar" dedi, "fazla bir işi kalmamış." Aramıza geçti ve barın üzerine vurdu. "Afiyet olsun, çocuklar."

"Tabi" dedim, "tabi, Bay Singer, bu da işin bir parçası." Kasketini çıkardı, barın üstüne koydu ve bana baktı. Mark birasını alıp bir yudum içti, ilkönce şişeyi Singer'ın kafasına geçireceğini sanmıştım. "Daniel" dedi Bay Singer ve kasketini barın üstünde öteye beriye çekiştirdi, "Daniel Lenz." Yaşlı görünüyordu, eskiye göre çok daha yaşlı, neredeyse hiç saçı yoktu, kalanlar ise bembeyazdı. Bana elini uzattı, eli de küçülmüş gibiydi, eskiden kocaman ve güçlü elleri vardı. Bir zamanlar el işleri öğretmeniydi, öğretmen ve partide yüksek bir mevkide. Elini sıktım, tüm gücümle sıktım fakat eli yumuşak, ıslak ve gevşekti.

Mark arkasından "Bormann" diye bağırdı, Bay Singer irkildi, "Mark Bormann! İyi günler, Bay Singer!" Mark, Singer'ın omzuna vurdu. "Uzun zaman oldu, Bay Singer!" Bay Singer, Mark'ın hâlâ omzunda duran eline baktı ve birkaç adım yana çekildi. "Merhaba, Mark." Mark sırıttı. "Peki, nasılsınız?" "Gayet iyiyim" dedi Singer, "işim var, hep çok işim var." "Tabi" dedim, "görülüyor." Elini kelinin üzerinde gezdirdi ve bardan kasketini alıp yine kafasına geçirdi. "Eeee, siz nasılsınız bakalım? Siz de mi gönüllü çalışıyorsunuz, her zaman yardıma hazır?

"Yani" dedi Mark, "biliyorsunuz zaten, sizden öğrendik, her zaman yardıma hazır olmayı, öyle değil mi, Danie?"

"Tabi" dedim, "bir izci her zaman yardıma hazır olmalıdır. Ve dostane ve disiplinli!"

"Bir izcinin bedeni her zaman temiz ve sağlıklı olur" Mark birasını bitirdi ve şişeyi şiddetli bir şekilde barın üstüne koydu.

Bay Singer gülümsedi. Boya kovalarına gitti ve bir merdane aldı. Mark barın arkasına geçip boş şişeleri kasaya yerleştirdi. "Bizim yaşlı Singer" dedi ve kafasını salladı, "var mı böyle bir şey, Danie? Eğer Rico bunu..."

"Ona söyleme, Mark. Lütfen."

Mark başını salladı. "Kesinlikle suratını dağıtırdı, Danie."

"Biliyorum." Singer'e baktım. Merdaneyi duvarda bir aşağı, bir yukarı sürüyor, tavana yetişmek için uzanması gerekiyordu. "Esasında hak etti bunu, öyle değil mi, Danie?" "Sanırım öyle. Fakat o zamanlar elektro tüfeklerle ateş ederken, sen gerçekten iyiydin, Hatırlıyor musun..." Bay Singer ile birlikte atış poligonunda nasıl durduğumuzu gözlerimin önüne getirince gülmek zorunda kaldım, Mark fularını yanlış bağlamıştı ve fuların uçları çok uzundu fakat her atışta hedefi vuruyordu... "Ah, bırak bunları" dedi Mark ve elini salladı. Duvara gidip merdanelerimizi aldık. Bay Singer'ın yanından geçerken bize bakmadı. Mark karşı taraftaki duvarı boyamaya başladı, ben ise Singer'ın duvarının öbür ucuna gittim. Uzun bir duvardı. Tüfeği tam omzuma dayamıştım ki kolumu tuttu. "Düzgün nişan alın, Bay Lenz." Yalnızca dikkatsiz veya disiplinsiz davranırsak bize "Bay" diye hitap ederdi. "Gez, göz, arpacık" işaret parmağını namlunun üzerine koydu, "bu noktalar üzerinden hedefi kestir, o zaman vurursun!" Ve haklıydı, hedefi vurmuştum. Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı, sonra boya kovasına ve yeniden: yukarı, aşağı, yukarı, aşağı; Bay Singer'ın nefes alıp verişini duyuyordum, neredeyse sessiz bir inleme gibiydi, ona doğru döndüm, yüzü kıpkırmızıydı ve kasketini yine çıkarmıştı. Singer duvarın yarısına gelmeden önce onun yanında olmak istediğim için çok çabuk çalışıyordum. Boya kovam neredeyse boşalmıştı, yenisini açtım. Merdaneyi daldırıp plastik ızgarada sildim, sonra tekrar yukarı, aşağı, yukarı, aşağı... Zararlı eğilimler, ayrıca Rico'nun karakteri... zararlı eğilimler... itiraf et, her şeyi itiraf et... her şeyi biliyoruz... her zaman her şeyi biliyorlar... zararlı eğilimler... daha fazla müsamaha gösterilemez... Elbe Nehri Hamburg'a akıyor, Elbe Nehri Hamburg'a akıyor... Bay Singer kalın sesiyle "Elbe Nehri'nin neden bu kadar kirli ol-

duğunu biliyor musunuz?“ dedi, “Elbe Nehri’nin kirliliğinin nedeni Federal Almanya’nın fabrikalarının bütün pisliklerini Elbe Nehri’ne pompalaması, Elbe Nehri’nin bizim topraklarımızdan geçerken kirli olmasının nedeni bu! Sonra da yalan söyleyip kirliliğin bizden geldiğini söylüyorlar. Fakat bizden, yani Demokratik Alman Cumhuriyeti’nden Elbe Nehri’ne hiçbir pislik atılmıyor. Kirliliğin tek nedeni Federal Almanya’nın pislikleri!“ Elbe Nehri Hamburg’a akıyor diye düşündüm ve merdaneyi boya kovasına daldırdım, zararlı eğilimler. Hamburg’a hiç gitmemiştim. “Mola!“ Merdaneyi bıraktım, elimde boya vardı. Bay Singer’ın yanında duruyordum, Singer’ın yüzü ve alnı parlıyordu.

Andrea kapının yanından “Yukarıya gelin, yemek saati!“ diye seslendi.

“Pekâlâ, çocuklar!“ Bay Singer büyük bir mendille yüzünü sildi.

“Yoruldunuz, değil mi?“ Mark ellerini pantolonunun ceplerine sokup Singer’ın önünde dikildi.

“İdare eder“ dedi Bay Singer, “hep çok iş oluyor.“

“Rahat bırak onu“ dedim, “o artık yalnızca zavallı bir adam...“

Singer tulumunun göğüs cebinden kasketini çekip tekrar başına geçirdi. Pantolonunun cebinden gümüş bir sigaralık çıkardı ve açtı. Sigaralığın üstünde DAC amblemi vardı ve amblemin altında büyük harflerle YOLDAŞ OLMAK MÜCADELECİ OLMAK DEMEKTİR yazılıydı.

“Buyurun alın, çocuklar“ dedi ve sigaralığı bize tuttu.

Yüzüne baktık, sonra dönüp merdivenlerden yukarıya çıktık.

Köpek Kalbi

Stefan'ın artık bir köpeği vardı, bir Pitbull. "Pitbull bir köpek değildir" diyordu, "Pitbull bir Pitbull'dur. Bunlar çok özel hayvanlar." Söylediğinin belli bir doğruluk payı vardı çünkü köpek pek büyük olmamasına rağmen, herkes ondan korkuyordu. Köpeği Grünau'daki bahçelerinde Pitbull yetiştiren birkaç dazlaktan satın almıştı. Elli mark ödemişti ama yalnızca tiplerden bazılarını tanıdığı için. Köpek henüz altı aylıktı ve küçüktü fakat her geçen hafta biraz daha büyüyordu. Stefan'ın bodrumunda bir duvar vardı, köpek duvarın önünde duruyor ve Stefan, köpeğin ne kadar hızlı bir şekilde büyüdüğünü görebilmemiz için düzenli aralıklarla çizgiler çekiyordu.

Köpeğin henüz adı yoktu, Stefan ona "Pitbull" diyor fakat her gün ve kesinlikle geceleri köpeğe ne ad vereceğini düşünüyordu.

"Bırak böyle" dedim, "ona 'Pitbull' de gitsin, bence yeterli."

"Yok, Danie, olmaz. Bir adının olması lazım, o, özel bir hayvan, gerçek bir ad lazım."

Köpeğin başını okşadı, sonra alıp kucağına oturttu. Köpek sırtüstü döndü ve Stefan göbeğini okşadı. "Taşaklarına bak, bunlar da daha kocaman olacak."

Güldüm. "Taşaklardan sana ne, meraklısı mısın yoksa?"

Kızardı. "Kapa çeneni, Danie."

Köpeğin çenesini ve boynunu okşadı, hayvan sesli bir şekilde nefes alıp veriyor ve zevkle hırıldıyordu, sonra önayaklarını iki kol gibi Stefan'ın göğsüne dayadı.

"Danie, köpek maması almamız lazım."

"Versene şunu bana." Köpeği tutup bana uzattı. Geriye yaslandım ve köpeği göğsümün üzerine koydum, bayağı ağırdı. Yüzümü kokladı. "Görüyor musun, benden hoşlanıyor."

"Ah, hep böyle zaten." Stefan sandalyesini koltuğuma yaklaştırdı. Stefan'ın bodrumunda oturuyorduk çünkü köpeğin evi burasıydı. "Danie, köpek maması..."

"Seninkiler sana artık para vermiyor mu?"

"Hayır, oğlum, biliyorsun bunu." Stefan'ın annesiyle babası köpekten hoşlanmıyordu, özellikle babası bu nedenle Stefan bütün gün köpeğiyle ya dışarıda ya arkadaşlarında ya da burada aşağıda bodrumdaydı. "Hiç param kalmadı artık ama bunun yemesi lazım, şimdi tam büyüme çağında, çok besine ihtiyacı var!"

"Sana birkaç mark borç verebilirim."

"Yok, daha fazla lazım, birkaç çuval. *Eukanuba*, en iyisi *Eukanuba*, içinde her şey var, ondan yerse güçlenir."

"Oğlum, *Eukanuba*'nın ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun!"

"Yok, Danie, zaten satın almaya niyetim yok, Mölkau'daki pet dükkânını bilirsin..."

"Tabi, biliyorum, çiçek pazarının yanındaki."

"Evet, doğru, Danie, tam orada." Dolaba gidip iki şişe bira çıkardı. Köpek kucağımdan aşağıya atladı ve peşinden koştu. "Gördün mü, Danie, onu eğittim bile!" Köpek bacağına zıpladı, Stefan aşağıya eğildi ve hayvan pembe diliyle Stefan'ın yüzünü yaladı. "İğrenç" dedim. "Bu bir köpek, Danie." Şişeleri açtı ve birini bana verdi. "Köpeğimin şerefine" dedi. "Köpeğinin şerefine" dedim. İçtik. "Demek çalmak istiyorsun fakat öyle bir çuvalda kesinlikle on kilo vardır."

"Biliyorum, Danie. Dükkândan değil, dükkândan saçma olurdu, arka tarafta avluda depoları var. Her tarafı kolaçan ettim. Yalnızca bir asma kilit. Buz spreyi gerekli."

"Peki, nasıl taşıyacaksın? Herhalde araba çalmayı..."

"Yok, bizim mopedi alır ve arkasına bir römork takarız."

"Sen kafayı üşüttün herhalde!"

Stefan birasını bıraktı ve köpeği alıp yukarıya kafasının üstüne kaldırdı. Pitbull bacaklarını hareket ettirdi ve hafifçe inledi. "Hoşuna gitmedi herhalde, Stefan." "Saçmalama, yalnızca seviniyor." Köpeği birkaç kere sağa sola salladıktan sonra yere bıraktı. Köpek karton kutusuna gidip içine girdi. "Sanırım çişi geldi" dedi Stefan ve ayağa kalktı. Masanın üzerinden köpeğin kayışını aldı ve iki parmağını ağzına sokup ıslık çaldı. Pitbull'un kafası kartonun kenarında belirdi, Stefan bir ıslık daha çaldı ve köpek karton kutudan çıkıp yavaşça Stefan'ın yanına geldi. "Gel, Pitbull, gezmeye gidiyoruz!" Pitbull kendi etrafında dönmeye başladı, inledi ve kuyruğunu ısırmaya çalıştı. "Bak" dedim, "şuna bak." "Bu normal" dedi Stefan, "sevinince hep böyle yapıyor."

Bodrumun koridoruna çıktığımızda köpek duvara işedi. "Hayır, buraya değil" dedi Stefan ve köpeği kayışından çekti. Güldüm. Stefan köpeğin işediği yerlere, binada oturanların söylenmesini önlemek üzere parfüm sıktığı için, tüm bodrum parfüm kokuyordu. Şimdi ise annesinin parfümünü bitirdiği için annesi söyleniyordu. Köpek ilk günlerde Stefan'ın bodrumunun her yerine işeyip sıçmıştı ama bu, Stefan'ın suçuydu çünkü sabahları meslek hazırlık derslerine gittiği için köpeği bodrumda yalnız başına bırakıyor ve ancak öğleden sonra geri

dönüyordu, bu ise küçük bir köpek için oldukça uzun bir zaman sayılırdı. Köpeği birkaç kez meslek okuluna götürmüştü. Kitaplarını evde bırakmış ve çantasına delikler açmıştı, Pitbull çantada yatıp uyuyordu. Öğretmenler hiçbir şey anlamamıştı, teneffüslerde Stefan, Pitbull'u çantadan çıkartıp gezdiriyordu. Fakat bir seferinde köpek çantadan çıkıp öğretmenin masasına gitmiş ve öğretmen korkudan neredeyse donuna yapmıştı, köpek ne de olsa bir Pitbull'du. Şimdi Stefan, sabahları bodruma gelip Pitbull'a bakmaları ve çişi geldiğinde onunla birlikte parka gitmeleri için birahaneden veya Kaufhalle'den tanıdığımız ayyaşları tutmak ve onlara biraz şnaps ve bira vermek zorundaydı. Zamanım olursa elbette ben de köpeğe bakıyordum, aynı Rico veya Mark gibi, köpekle sokakta veya parkta yürürken seviniyor ve gururlanıyorduk.

Pitbull çömeldi ve kaldırımın tam ortasına kocaman bir öbek halinde sıçtı.

"Stefan, onu eğittiğini sanıyordum?"

"Niye, tabi eğittim."

"Yani, kaldırıma sıçmasını kastediyorum."

Etrafa korkunç bir koku yayıldı, hemen yürümeye devam ettik.

"Eğittim, Danie. Normalde yalnızca çimenlere sıçıyor. Yediği bir şey dokundu herhalde. Şimdi benimle birlikte misin, yani mama konusunda demek istiyorum."

"Bilmiyorum, Stefan. Ne zaman yapacaksın bu işi?"

"Yani, saat üçle dört arası gibi düşünüyordum, aynasızların en az ortalıkta olduğu saatlerde."

"Tamam ama hangi gün?"

Parktaydık, Stefan köpeği serbest bıraktı. Köpek hemen çimenlere koştu ve deli gibi daireler çizmeye başladı.

"Yarına ne dersin, Danie? Evet, yarın gece."

"Bilmem, cumartesiye kadar beklesek nasıl olur, dükkân pazar günleri kapalı."

"Yok, Danie, hemen yarın. Köpeğin yemeğe ihtiyacı var, dörtbeş çuval alırsak bir süre yeter."

"Peki, tamam ama mopedi ben kullanacağım."

"Sağ ol, Danie!" Omzuma vurdu ve sonra bana bir sigara verdi. Sigarayı dikkatli bir şekilde içiyordum, bazen hâlâ öksürmek zorunda kaldığım için dumanın yarısını dışarıya üfledim. "Tabi" dedi Stefan, "mopedi elbette sen kullanabilirsin." Köpek bir tahta parçası bulmuş çiğniyordu. Yanına gittik. Tahta parçası dişlerinin arasında olmak üzere doğruldu ve hırladı. "Bırak, Pitbull, bırak!" Stefan köpeğin önünde durdu ve kayışı kaldırdı. "Bırak, Pitbull!" Pitbull aldırmadı, büzüldü, tahtaya dişlerini geçirdi ve daha sesli hırlamaya başladı. Stefan çömeldi ve köpeği kafasından yakaladı. "Bırak şimdi! Ayıp." Köpek inledi ve tahtayı bıraktı. "İşte böyle." Stefan hayvanı kaldırdı, göğsüne bastırdı ve okşadı. "Sen iyi bir köpeksin, çok iyi bir köpeksin."

"Ona artık bir isim vermen lazım yoksa seni artık doğru dürüst dinlemiyor."

"Elbette dinliyor, Danie. Ona bir sürü şey öğrettiğimi biliyorsun!"

Köpeğe emir üzerine sıçmayı veya en azından işemeyi bile öğretmeye çalışmıştı, böylece onu hoşlanmadığı insanlara, örneğin öğretmenlerine giderken yanında götürebilirdi. Onu içeriye almasalar bile, Pitbull ile birlikte kapılarının önünde durabilirdi. Köpek çimenlerin veya kaldırımın üzerine sıçarken, Stefan hep "Öbek yap" diyor ve ona bir parça köpek bisküvisi veya ekmek veriyordu fakat Pitbull, Stefan "Öbek yap" dediği için değil, kakası geldiği için sıçıyordu. Hayvana "Havla" komutunu da öğretmişti ve Pitbull yalnızca ulusa veya yarım yamalak havlasa bile, bu komut işe yarıyor sayılırdı. Stefan "Havla" dedi ve cebinden küçük bir ekmek parçası çıkardı, "haydi, havla, Pitbull!" Köpek yere oturdu, başını havaya kaldırdı ve sonra ulumaya başladı, arada bir de viyaklar gibi havlıyordu, giderek iyileşme vardı. "Görüyor musun, Danie, bunu ne kadar iyi yapıyor!" "Evet, fena değil." Ekmeği köpeğe uzattı fakat hayvan tam kapacakken elini çekti. "Versene hayvana, oğlum, baksana, karnı acıkmış!" Köpek, Stefan'ın önüne oturmuş ekmeğe bakıyordu, hızlı hızlı soludu ve ağzından salyaları aktı. "İyi bak, Danie!" Stefan köpeğin önüne

diz çöktü ve ekmeği dişlerinin arasına aldı. Dişlerinin arasından "Pitbull, kap" diye mırıldandı. Pitbull kafasını yana eğdi ve ona baktı. "Pitbull, kap!" Pitbull o anda Stefan'ın başının yanına doğru sıçradı ve daha havadayken Stefan'ın ağzındaki ekmeği kaptı. "Gördün mü, bunu gördün mü, Danie. Süper bir köpek, gel bakayım buraya!" Pitbull ekmeği midesine indirmişti, sonra Stefan'a koştu, havaya zıpladı ve pembe diliyle onun yüzünü yaladı. İkisinin yanına çömeldim ve Pitbull'un kafasını okşadım, köpek elimi yaladı. "Gerçekten güzel bir köpek, Stefan." Stefan gülümsedi. "Tam anlamıyla büyüyünce beni koruyacak, Danie, o zaman kimse bana sataşamaz, anlıyor musun." "Tabi. Daha şimdiden çok tehlikeli gözüküyor." Köpek sırtının üzerine yatmış bacaklarını sallıyor ve çimenlerin içinde debeleniyordu. "Ama yine de ona bir ad vermelisin." "Biliyorum, biliyorum."

Çimenlerin üzerinden tekrar yola çıktık ve orada bir bankın arkalığının üzerine oturduk. Pitbull da banka çıktı ve ayaklarımızın önüne oturdu, hızlı hızlı soluyor ve önümüzden geçen insanların arkasından bakıyordu.

"İsim meselesi biraz karışık, Danie. Rico ona bir boksörün adını vermemi istiyor, Tyson falan."

"Yok, bu saçma olur. Ayrıca Tyson herhalde yine içerde. Şanssızlık getirir."

"Köpeklere genelde aptalca isimler takıyorlar, Rex falan... Grünau'dan, köpeğinin adı Adolf olan birisini tanıyorum."

"Dazlak mı?"

"Dazlak."

Stefan bana bir sigara verdi, sigaralarımızı içerken yolun karşı tarafındaki çimenlere baktık.

"Danie, ona herhalde yalnızca Pitbull diyeceğim."

"Sen bilirsin."

"Adı yalnızca Pitbull olan bir Pitbull kesinlikle yoktur."

"Herhalde yoktur."

"Ayrıca Pitbull deyince kulak vermeye de başladı. Öyle değil mi, Pitbull?" Köpek başını kaldırıp bize baktı, hâlâ deliler gibi soluyordu, belki de susamıştı, sonra evet anlamında başını sal-

lar gibi yaptı. "Pitbull. Evet, Danie, böylesi gayet iyi. Haydi, gel, Goldie'de buna bir bira içelim."

"Hani paran yoktu?"

"Bana birkaç mark borç verecektin ya, Danie."

"Yani, köpek maması için..."

Stefan kalktı ve omzuma vurdu. "Haydi Danie, nazlanma, Goldie'de birkaç bira." Pitbull inledi ve banktan aşağıya sıçrayıp çimenlerin üzerine koştu. "Bak, o da Goldie'ye gitmek istiyor."

"Tamam" dedim, "ama yalnızca bir bira."

Çimenlerin üzerinde yürümeye başladık, Pitbull tahta parçasını yine bulmuştu ve önden koşturuyordu.

Doğu ormanındaydık; Rico, Stefan ve ben, eski sahnenin önündeki küçük tepede, birisinin gelip gelmediğini buradan görebiliyorduk. Stefan sikmelik bebeği şişiriyordu. Karsten ve kardeşi dışarıdaki köylerden birinde bir büfeyi boşaltmışlardı. Esasında yalnızca şnaps ve sigara peşindeydiler fakat küçük bir ambarda tüm bu çeşidi bulmuşlardı; büfe bir tür illegal köy seks marketiydi ve şimdi eve getirdikleri bu zımbırtıları satamıyorlardı.

Mona'yı, Pitbull'u eğitmek üzere iki paket sigara karşılığında edinmiştik. Stefan'ın yüzü kıpkırmızıydı ve teri Mona'nın bacağına damlıyordu. Supap ayağın altındaydı ve Mona'nın göğüsleri ve kafası hâlâ dümdüzdü. Pitbull, Stefan'ın yanında yatmış bir dalı dişliyordu. "Böyle bir şey olamaz!" Stefan supabı kapattı ve bebeği kenara koydu. "Hava olduğu gibi kaçıyor, ağızdan dışarıya kaçıyor." Mona'nın ağzı, içine bir yumruk sığacak kadar açıktı fakat yalnızca iki parmağımı kullandım. Dişlerin yerine kavisli bir çıkıntı bulunan ağzın içerisi yumuşacıktı, çıkıntının arkasında lastikten bir duvar vardı, bunu parmaklarımla kenara ittirdim, sonra bir duvar daha geldi, Rico'nun sürekli anlattığı kızları düşünüp parmaklarımı geri çektim.

"Buradan hiçbir şey kaçmıyor" dedim, "doğru dürüst üflemen lazım!"

"Biraz da siz devam etsenize!"

"Bu, senin köpeğin, Stefan."

Mona'yı karnının üstüne çevirdi. "Her yerinde delik var, mümkün değil bunun şişmesi."

Rico'nun çantasına gittim. "Lastik botların şişirildiği bir pompa yok mu?"

"Yok, Karsten vermedi." Stefan supabı açtı ve üflemeye devam etti.

Rico çantadan bir yün kazak ve mavi bir iş pantolonu çıkardı. "Umarım Mona'ya uyar" dedi.

"Ne dersin, Pitbull'u bebekle eğitebilir miyiz?"

"Tabi, Danie, baksana buraya." Elinde bir köpek bisküvisi paketi tutuyordu, Pitbull dalı bırakıp yanımıza geldi.

"Yooo, hayır, Rocky, ilkönce 'tut' komutunu öğreneceksin."

"Pitbull" dedim, "onun adı Pitbull."

"Tabi, Danie, tabi." Rico paketi yırtarak açtı ve Pitbull'a bir bisküvi verdi. "Bak, nasıl kıtırdatıyor. Çıtır çıtır, nefis. Eğer 'tut' komutunu yaparsan daha fazlası var!"

"Bana da ver, Rico, ona ben de bir bisküvi vermek istiyorum."

"Ama yalnızca bir tane." Paketi bana uzattı. Paketin içinden bir bisküvi alıp tepeden aşağıya fırlattım. "Bul onu, Pitbull!" Pitbull hızla tepeden aşağıya koştu, burnu yerdeydi, sonra bisküviyi buldu ve bisküviyi nasıl çatırdattığını duyduk. Pitbull daha sonra üzerime koştu, yukarıya zıpladı ve paketi elimden kaptı. "Hayır, Pitbull, hayır!"

Stefan ağzını supaptan çekti, Pitbull'a koştu ve ağzından bisküvi paketini çekip aldı, bu arada Mona'nın havası tıslayarak dışarı kaçıyordu. Pitbull hırlamaya başladı. Stefan kayışı alıp havaya kaldırdı. "Bitti, Pitbull, duyuyor musun!" Pitbull birkaç adım geriye gitti, kafasını eğdi ve daha sesli hırlamaya başladı. Mona'ya gittim ve supabı kapattım.

Rico, Pitbull'un etrafından dolanıp arkasına geçti. "Hayır" dedi Stefan ve Pitbull'un önüne çömeldi, "çekil oradan, Rico. Benim köpeğim." Sonra hırlamaya başladı, Pitbull'dan daha sesli hırlıyordu, Pitbull'u yakalayıp sırtüstü yatırdı. Pitbull şimdi tamamıyla sessizdi, Stefan elini kaldırdı ve Pitbull'un taşaklarına bir şaplak indirdi. Pitbull kısaca inledi, bacaklarını kıpır kıpır oy-

nattı, sonra yine sakinleşti. Rico yanıma geldi ve çömeldi. "Doğru yapıyor" diye fısıldadı ve elini Mona'nın bacağına koydu.

"Utan, Pitbull" dedi Stefan, "pis, utan, kötü köpeksin." Hayvanı bıraktı, ayağa kalktı ve birkaç adım geriye gitti. Pitbull hâlâ sırtüstü yatıyordu, göğsündeki beyaz tüyler kirlenmişti ve arka ayakları hareket ediyordu. Stefan hâlâ Pitbull'un önünde duruyordu, bir elini kalçasına dayamıştı, diğer eliyle ise yere işaret ediyordu. "Kal orada! Utan, Pitbull." Köpek hâlâ sessizdi, nefes alırken karnının inip kalktığını gördük. "Kalk" dedi Stefan ve köpek yavaşça kalkıp ona doğru gitti. "Pitbull iyi köpek." Stefan çömeldi ve Pitbull zıplayıp pembe diliyle Stefan'ın yüzünü yaladı. "Tamam, Pitbull. Sen yine iyi bir köpeksin, tamam!" Pitbull ulumaya başladı ve daireler çizerek kuyruğunu ısırmaya çalıştı.

Mona'yı yukarıya kaldırdım, içinde neredeyse hiç hava kalmamıştı.

"Eeee" dedim, "ne yapıyoruz şimdi, onu eğitecek miyiz?"

"Tabi" dedi Rico ve çimenlerin üstünde debelenip bacaklarını havada sallayan Pitbull'u gösterdi, "buna, ne zaman saldırıp ne zaman duracağını öğretmeliyiz."

"Aslında kimseye saldırması gerekmiyor."

"Koruma köpeği" dedi Stefan, "yalnızca bir koruma köpeği gibi, Danie. Komutları dinleyecek. Tut ve bırak, anlıyor musun, Danie, bir koruma köpeği, yalnızca dediğimi yapacak."

Mona'ya gidip yeniden üflemeye başladı. Pitbull etrafımızda zıplıyor, uluyor ve arada bir havlıyordu. Mona'nın göğüslerinin büyüdüğünü gördük. Rico çantasına gidip bir şişe su çıkardı ve şişeyi açtı. "Gel buraya, Pitbull, susamışsındır sen."

Stefan üflemeyi bıraktı ve supabın üstüne parmağını koydu, Mona'nın içindeki hava parmağının altından tıslayarak dışarıya kaçıyordu. "Rico, o su gazlı mı?"

"Hayır. Musluk suyu."

"Sordum yalnızca. Gazlı sudan korkuyor, biliyor musun, kabarcıkların ne olduğunu anlayamıyor." Üflemeye devam etti. Mona neredeyse hazırdı, göğüsleri hemen boynunun altından çıkıyordu ve yalnızca göğüs uçlarında birazcık hava eksikti. Rico

şişedeki suyu eline döktü ve Pitbull şapırdatarak içti. Bütün şişeyi bitirdi.

"Aynı bir bebek gibi" dedim.

"Su içerken rahatsız etme" dedi Rico, "bundan hoşlanmıyor."

"Rahatsız etmiyorum."

Rico şişeyi yine kaldırdı. Pitbull önünde zıplayıp duruyor ve Rico'nun pantolonuna ağzından su damlıyordu.

"Bitti" dedi Stefan ve ayağa kalktı. Mona'yı yukarı kaldırıp kolunu omzuna attı. "Çok şişko" dedim, "biraz hava salman lazım." "Niye ki, Danie, tam olması gerektiği gibi, her şey yerli yerinde." Elini Mona'nın kalçasına yerleştirdi ve göbeğini okşadı. "Yanaklar" dedim, "yanaklarına baksana."

Gerçekten de Mona'nın havası biraz fazlaydı, yanakları davul gibiydi ve gözleri yuvalarından fırlamıştı. Rico pantolonla kazağı aldı. "Haklısın, Danie, fazla hava iyi olmaz. Çabucak patlamasın." "Niye ki" dedi Stefan ve Mona ile birlikte birkaç adım geriye gitti, "Havası tam doğru. Supabı bozacaksınız." "Haydi, oğlum, ver şunu!" Rico Mona'yı çekip aldı, yere yatırdı ve supabı açtı. "Yeter" diye seslendi Stefan, "böyle iyi, bırakın artık!" Mona'nın üzerine eğilmiş ötesini berisini çekiştiren Rico'ya baktı ve bir an için Rico'yu Mona'nın üzerinden çekeceğini sandım çünkü iki yana sarkıttığı yumruklarını sürekli açıp kapatıyordu. "Tamam, Stefan" dedim ve elimi koluna koydum, "ona bir şey yapmıyor." Rico supabı tekrar kapattı ve Mona'ya yün kazağı giydirdi. "Haydi, yardım edin bana." Mona'nın kolları, sanki üçümüzü birden kendisine çekmek istiyormuşçasına gövdesinden ayrık duruyordu, kazak üstüne tam oturuncaya kadar ötesini berisini çekiştirdik. Stefan "Biraz daha dikkatli olun" diye bağırdı, "dikkatli olsanıza, patlatacaksınız onu!" Rico, Mona'nın üzerine eğilmişti ve Mona'nın ağzı sanki çığlık atıyormuş gibi sonuna kadar açıktı. "Tamam" dedi Rico, "böyle iyi." Çantasından küçük bir yastık çıkartıp kazağın altına soktu. "Bunu ısırabilir."

Mona'yı alıp bir ağaca yasladık. "Pitbull, gel! Otur, otur oraya!" Pitbull, Mona'nın yanına gitti ve bacağını kokladı. "Otur dedim! Otur, Pitbull!" Pitbull, Mona'nın önüne oturup ona baktı.

"Baksana" dedi Rico, "nasıl bakıyor ona, hoşlanmadı Mona'dan. Hemen ısıracakmış gibi." Stefan bir bisküvi aldı ve ağaca yaslı bulunan Mona'nın yanında durup bisküviyi Mona'nın karnına bastırdı. "Kap, Pitbull, tut!" Pitbull Mona'nın üzerine sıçradı ve bisküviyi Stefan'ın elinden kaptı. "Çok iyi, Pitbull! Otur yeniden!" Stefan aynı hareketi tekrarladı ve sonra Mona'nın kazağının altına bir bisküvi sıkıştırdı. "Kap, Pitbull, tut!" Pitbull, Stefan'a gitti ve önüne oturdu.

"Anlamıyor" dedi Rico, "biraz daha uzatman gerekiyordu, yani karnının önüne bisküvi tutmayı demek istiyorum!"

"Faydası yok" dedim, "aklını karıştırıyorsunuz." Rico'nun çantasının yanına oturdum ve sigaralarından bir tane aldım.

"Bana da bir tane atsana, Danie!" Ona paketi attım fakat yakalayamadan önce araya Pitbull girdi. Rico'nun yanından zıpladı, havada neredeyse asılı kaldı ve sigara paketini kaptı. "Hayır, Pitbull, pis, bırak, hayır, pis o, pis!" Hepimiz karmakarışık bağırıyorduk ama Pitbull, Rico'nun çekiklerden aldığı yirmi beşlik *Golden* ağzında olmak üzere Mona'nın yanından çalılıkların arasına daldı. Biz bağırıp çağırırken, Pitbull hışırtı sesleri arasında çalılıklardan geçti ve aşağıdaki ahşap sahneye koştu. Stefan, Pitbull'un peşinden fırladı. Rico "Sigaralarım, kahretsin, sigaralarım!" diye bağırıyordu. Sonra o da koşmaya başladı. Sigaranın kodeste en önemli ödeme birimi olduğunu duyduğundan beri, sigara konusunda şaka anlamıyordu. Bazen bana "Buna alışmak lazım, Danie" diyordu.

Pitbull aşağıdaki sahneye varmıştı, Stefan ve Rico onu oldukça geriden takip ediyordu. Mona'nın yanına gittim. Hâlâ ağaca yaslanmış bir şekilde duruyor ve bana bakıyordu. Onu alıp dikkatli bir şekilde çantanın yanına yatırdım ve soydum. Parmağımı içine soktum, burası da ağzı gibiydi. Yastığı, bisküvi paketini ve kazağı Rico'nun çantasına yerleştirdim. Supabı açıp bacaklarının giderek incelmesine baktım, göğüsleri gevşedi ve yüzü içine göçtü, ihtiyarlamıştı. Elimi gözlerinin üzerinde gezdirdim, sonra onu katlayıp çantanın içine koydum ve fermuarı çektim. Aşağıdaki sahneye yürüdüm, Stefan'ın ceketi çimenlerin üzerinde duru-

yordu, ceketi kaldırdım. "Stefan! Rico!" Ağaçların arasındaki yola baktım. "Neredesiniz? Kaybolmayın bir yere!" Oradaydılar fakat yalnızca bacaklarını görebiliyordum, sonra sahnenin altındaki bacaklar da kayboldu. Pitbull önümde belirdi. Sahnenin altından çıkıp bana doğru koştu.

Çantayı yere bıraktım ve çömeldim. "Tamam, gel bakalım, uslu ol!" Pitbull ön ayaklarını göğsüme dayadı ve pembe diliyle yüzümü yaladı.

"Sessiz" dedi Stefan, "çok sessiz." Mopedimizi bodrumun koridorunda, sokağa çıkan küçük kapıya doğru götürüyorduk. Stefan kapıyı açtı. Dışarısı karanlık ve sessizdi. Stefan "Bekle" diye fısıldadı. Bir tahta alıp önündeki iki basamağın üzerine yerleştirdi. Mopedi ittirerek sokağa çıkardık. Altımızda dört vitesli bir S 51 vardı, güçlendirilmişti, üstünde tek kişi olursa yüzün üstüne çıkabiliyordu.

"Peki ya römork, Stefan?"

"Avluda. Şunu tutsana." Elime bir top tel tutuşturdu.

"Ne yapacağım bunu?"

"Araba için, Danie, römorkumuz için." Sonra evin etrafını dönüp avluya yürüdü. Bodrumda hafif pıtırtılar. Arkamı döndüm, Pitbull bodrumun koridorunda duruyordu, kafasını yana yatırıp bana baktı. "Ne var ufaklık, haydi yatağa!" Fakat yavaşça yanıma gelip ilkönce mopedi, sonra da beni kokladı. "Yok, hayır, bizimle gelemezsin, senin uyuman lazım." Önüne çömelip ağzını okşadım, elimi yan tarafına götürüp kaburgalarını okşarken kalbini hissettim. Benimkinden çok daha hızlı çarpıyordu. "Şimdi nefis *Eukanuba* almaya gidiyoruz" dedim. Stefan römorku getirdi. Doğruldum ve sokağın karşı tarafındaki binalara baktım, her yer karanlıktı ve yalnızca birkaç pencerede mavi bir ışık hafifçe parıldıyordu. "Bak" dedim, "aynı film, gördün mü." "Sikiş filmleri daha yeni geliyor" dedi Stefan. Sırıttı, Karsten ve kardeşinden gerçek pornolar temin edene değin, televizyonda gösterilen sikiş filmlerinden biz de hoşlanırdık.

Römorku mopedin arkasına yanaştırdı. Esasında uzun saplı bir bisiklet römorkuydu, sapı taşıyıcının üzerine yerleştirdi. "Teli versene, Danie."

"Nasıl tutacak ki, bu?"

"Tutar, Danie. Bu konuları bilirim."

Bir sigara yaktım. Römorku nasıl bağladığını görmek istemiyordum. Pitbull bina boyunca yürüdü ve sonra bacağını kaldırdı.

"Dikkat et de kaçmasın."

"Tamam."

"Bıçağını versene."

Bıçağı, ucu açık bir şekilde ona uzattım.

"Yeterince boşluk bıraktım" dedi, "virajlar için önemli, anlıyor musun."

"Tabi."

Pitbull otobüs durağına kadar gitti, birkaç kere ıslık çaldım, yavaşça geri gelmeye başladı.

"Danie, arka lamba olmadı."

"Nasıl yani?"

"Baksana, gözükmüyor. Römork kapatıyor, Danie."

"Arka lambasız gideriz, beni rahatsız etmez."

"Yok, Danie, olmaz, çok tehlikeli. Ya birisi gelip vurursa!"

Birkaç adım geriye gidip römorka baktı. Pitbull sokağın tam ortasında yürüyordu, yanına gittim ve onu kaldırıma taşıdım. "Bir inşaat lambası" dedi Stefan, "arkaya bir inşaat lambası monte edeceğim. Römorkun üstüne, anlıyor musun, hiç yoktan iyidir." Arkasını döndü ve bodruma doğru yürüdü. "Stefan, oğlum, bırak saçmalamayı, bu saatte yollarda zaten kimsecikler olmaz." Ama gitmişti bile. Pitbull yine sokakta geziniyordu, onu alıp römorkun içine koydum.

"Kırmızı bir lamba olması daha iyi yoksa birisi arkadan bindirir" dedi Stefan ve inşaat lambasını oturağın üstüne yerleştirdi. Diğer elinde tuttuğu levyeyi, pantolonunun cebinden çıkardığı el lambası ve buz spreyiyle birlikte römorkun içine koydu. "Tamam, Danie, şimdi gidebiliriz." Başımı salladım. Stefan teli lambaya sardı ve römorkun arka tarafına tutturdu. "Bir kibritin var mı, Da-

nie?“ “Yok.“ Bir parça teli düz hale getirdi ve lambanın altındaki küçücük deliğe soktu. Lamba yanıp sönmeye başladı. “Hiç olmazsa sürekli yansın“ dedim. Teli bir kez daha deliğe soktu ve lamba yanıp sönmeyi kesip kırmızı bir ışık verdi, sonra biraz titredi, herhalde pili zayıftı. Pitbull hafifçe inledi. Stefan römorkun içine baktı ve “esasında sen de gelebilirsin“ dedi.

Rico ile birlikte Goldie'de oturmuş, bira ve elma şnapsı içiyor ve Stefan ile Pitbull'u bekliyorduk. Rico “Goldie“ diye seslendi, “bir bira getirsene, birazdan gelir.“ “Elma şnapsı?“ “Tabi“ dedi Rico ve Goldie'nin barın arkasında bardaklarla uğraştığını gördüm.

“Yine doktora gitmesi lazım“ dedim, “bir takım aşılar falan, bir köpeğin bir sürü masrafı oluyor.“

“Tabi. Ama severek ödüyor. Artık hiç bira falan yok. Varsa yoksa Pitbull.“

“Doğru yapıyor“ dedim, “onun gibi bir köpek çok özel.“

Goldie bira ve elma şnapsını Stefan'ın yerine koydu ve “Köpeği de getiriyor mu?“ diye sordu. “Her zaman getirir“ dedi Rico, “biliyorsun.“ Goldie gülümsedi. “Tabi, biliyorum. İyi yapıyor. Pitbull iyi bir köpek.“ Masanın üstüne vurdu ve tekrar bara döndü. Birer sigara yakıp kapıya baktık.

“Yolda her tarafa sıçar yine“ dedi Rico.

“Öyle“ dedim, “ucuz mama yüzünden.“

“Peki, ya sizin *Eukanuba* soygunu ne oldu?“

“Yok, olmadı, her taraf bekçi doluydu.“ Rico'ya soygunun Pitbull pisliğin içinde debelendiği için kazaya uğradığını söylemedim. Yola çıkmış ve Doğu ormanında bir mola vermiştik. Pitbull o kadar kötü kokuyordu ki, onu göle soktuk. Fakat Pitbull'u göle sokmamız durumu daha da kötüleştirmişti.

“Siktiğimin özel güvenlikçileri“ dedim, “bir gün onları oradan başka bir yere çekip dükkânı tamamıyla boşaltırız.“

Goldie bir kabın içinde su getirdi ve masanın altına koydu. “Susamıştır, bugün hava sıcak.“ “Evet, fena değil.“ Arkamı dönüp perdeleri yana çektim. “İzin var mı, Goldie?“ Goldie temiz hava-

dan hoşlanmaz ve pencereleri yalnızca paydos yapmadan kısa bir süre önce açardı. "Tabi, açabilirsin!" Pencereyi açtım, güneş masaya vurdu. "Deli misin, oğlum, gözüme geliyor!" Rico elini gözlerine siper etti. Pencereden dışarıya sarktım. Birisi köşede küçük beyaz bir köpekle yürüyordu, ıslık çaldım fakat bir kanişi gezdiren yaşlı bir adamdı. "Geliyor mu?" "Yok, o değil." Perdeleri yine kapattım fakat pencereyi hafifçe açık bıraktım. "Bira bayatlaşıyor" dedi Rico. "Merak etme, gelir."

"Böyle bir köpeğin sorumluluğu var" dedi Goldie, "aynı bir çocuk gibi, anlıyor musunuz, örneğin parka gidince Pitbull sıçana kadar beklemesi gerekiyor, tamam mı, sorumluluk, daha sonra burada istediği gibi oturabilmesi için." "Haklısın, Goldie." Goldie gülümsedi, masaya vurdu ve tekrar bara döndü.

Sigaralarımızdan çekip kapıya bakıyorduk. Stefan'ın birasında neredeyse hiç gaz kalmamıştı, birayı kendi bardaklarımıza paylaştırdık. Yine pencereden dışarıya sarktım. Yanıp sönen ışığıyla bir ambulans sokak boyunca geldi, tam köşede sirenini çalıştırdı ve köşeden döndü. "Ne var orada, Danie?" "Bilmem, bir ambulans." Tekrar yerime oturdum. "Dövüş" dedi Rico, "kesinlikle ağız burun kırmaca." Stefan'ın elma şnapsını aldım ve içtim.

"Pitbull!"

Kapıya baktık, kapıda Mark duruyordu.

"Çabuk" dedi, "çabuk."

Ayağa kalkıp ona koştuk. "Ne oldu, oğlum?"

"Öldü, Pitbull öldü!"

"Nerde?"

"Stefan'da." Mark'ı yana ittirdik ve koşmaya başladık. Köşeye koştuk ve oradan döndük, sonra parkın içinden geçip Stefan'a geldik. Arkama baktım, Mark herhalde Goldie'nin orada kalmıştı. Ambulans Stefanların evinin önünde duruyordu. Yukarıya baktım, evin pencereleri açıktı ve içeride birisi bağırıyordu, hayır, bu, Stefan'ın sesi değildi. Ambulansın etrafını dolaştık, Pitbull sokakta yatıyordu, gözleri açıktı ve kafası yamyassıydı. Ağzından kan geliyordu ve azıdişlerinden biri kırılmıştı. Ambulansın içine, sedyeye ve her yeri dolduran hortum ve aletlere

baktım. Bir sağlıkçı geldi ve ambulansın kapılarını kapattı. Rico'nun eve girdiğini gördüm. Pitbull'un yanına oturdum. Elimi beyaz tüylerinin üzerine koydum. Hâlâ sıcacıktı. Sırtını ve boynunu okşadım, gözlerine dokundum ve kapamaya çalıştım ama olmadı. Ayağa kalkıp sağlıkçının yanına gittim.

"Eeee?"

"Nasıl yani?"

"Onu götürmeyecek misiniz?" Evde birisi bağırdı.

Sağlıkçı "Bu, hayvanların kurtarılması için değil" dedi, "fakat zaten ölmüş."

"Ne oldu orada?"

"Hiç haberim yok, birisi acil durum demiş, çocuk düştü gibi falan."

Rico'nun kapıdan geçip merdivenlerden yukarıya çıktığını gördüm. "Polis?" "Bilmiyorum" dedi sağlıkçı. Evde birisi bağırdı, Stefan'ın sesiydi. Kapıya gittim. Sokaktan bir polis arabası geliyordu.

"Hayır, hayır. Bırak beni..." Yukarıya baktım. Stefan'ın babası pencereden dışarıya sarkmıştı ve boğazında bir el vardı. Binaya girdim. Aynasızlar ambulansın yanında durdu. Sahanlıkta iki çocuk duruyordu. "Anahtarınız var, değil mi?" Büyük olan küçük olanı kolundan tutup çekti. Cebimden biraz bozuk para çıkardım ve "Anahtarı bir dakikalığına bana versene" deyip bozuklukları büyük çocuğun eline sıkıştırdım. Uzun bir ipin ucuna bağlı olan anahtarı bana verdi. Giriş kapısına gittim, aynasızlar abradan inmiş sağlıkçıyla konuşuyordu, kapıyı kilitledim. Anahtarı çocuğun boynuna astım. "Kapıyı açma, avluya gidip biraz oynayın!" Merdivenlerden yukarıya çıktım. Bir gürültü duyuldu, yine birisi bağırdı.

Evin kapısı açıktı ve kapının önünde bir sandalye duruyordu. İçeriye girip holü geçtim, mutfakta Stefan'ın annesi oturuyordu, yüzü şişti ve önündeki masanın üstünde bir sürü şişe vardı. "Merhaba" dedim ama bana bakmadı. Birisi "Bir kaza" diye bağırdı. Oturma odasına doğru yürüdüm, kapının camı kırılmıştı. Stefan'ın babası yerde yatıyordu ve Stefan babasının üstüne çık-

mış kafasını cam kırıklarına bastırıyordu. Rico kanepede oturuyordu, önündeki küçük cam sehpa da kırılmıştı ve yerde birkaç şişe duruyordu. "Gel içeri, Danie." Rico sigara içiyordu ve elinde bir bira şişesi vardı. Stefan'ın babası "Bir kazaydı" diye bağırdı ve bacaklarıyla debelendi, "inan bana, oğlum."

Stefan kafasına bir yumruk daha attı, adam bağırmaya devam etti. Rico'ya baktım, şişeyi kafasına dikmiş içiyor ve tavana bakıyordu. Stefan'ın arkasına geçtim ve tam yeniden vururken kolunu tuttum. Bağırdı, onun böyle bağırdığını hiç duymamıştım, ayağa fırladı, diğer yumruğu tam yüzümün önündeydi. "Benim, Stefan, Danie! Gel buraya!" Ona sarılıp babasından uzaklaştırdım. Omzuma "Danie, Pitbull!" diye omzuma haykırdı. "Evet" dedim, "biliyorum." Zil çaldı. Pencereye doğru yürüdüm, ayağım Stefan'ın babasına takıldı ve pencerenin eşiğine tutundum. Aynasızlar evin önündeydi, bana doğru el işaretleri yaptılar. Pitbull sokakta küçücük bir leke gibiydi. Pencereyi kapadım. Yine zil çaldı. Stefan'ın babası yerinden kalkmaya çalıştı. Rico kanepeden "Kal orada" diye bağırdı, "yat oraya, pislik, köpek katili!"

Stefan sessizce "Köpek katili" dedi. Yüzü parlıyor ve burnundan sümük akıyordu. Rico yerden bir şnaps şişesini kaldırdı ve ona uzattı. Stefan şişeyi açtı, kocaman bir yudum aldı ve kapının yanındaki duvara fırlattı. "Pitbull!" Yine babasının üzerine yürüdü fakat önüne geçtim. "Stefan" dedim, "bırak artık, bir anlamı kalmadı, yeterince benzettin onu." Stefan kanepeye doğru sendeledi ve Rico'nun yanına oturdu. "Pitbull" dedi sessizce, "onu kartonuna koymamız lazım, güneşin altında yatıyor." Merdivenlerde ayak sesleri vardı, holden geçip kapıya gittim ve açtım. Stefan'ın annesi hâlâ mutfakta oturuyordu, kafasını şimdi masanın üstüne, şişelerin arasına koymuştu.

Oturma odasına geri döndüm ve kapının önünde durdum. "Stefan, baksana, bu iş nasıl..."

"Oydu" dedi Stefan sessizce "Pitbull'u pencereden dışarıya attı." Stefan kanepenin üzerinde oturuyor ve şu anda çok küçük gözüküyordu, yastıkların içinde neredeyse kaybolmuştu. Babası yerinden doğrulmuş ve duvara yaslanmıştı. Gözlerinden yalnızca

birini açıp kapatabiliyordu ve yüzünde çok kan vardı, kanların arasında Stefan'ın dişlerinin izlerini gördüm. "Kazaydı" diye mırıldandı, "istedim... onu tutmak istedim." Aynasızlar kapıya vuruyorlardı.

"Kapa çeneni, kapa o boktan çeneni. Annem söyledi nasıl olduğunu!" Yerden bir şişe alıp babasına fırlattı. Şişe pencereye isabet etti ve odanın içi daha fazla kırıkla doldu. Aynasızlar kapıya daha hızlı vurdu. Stefan ayağa kalktı. "Pitbull'a gitmem lazım. Onu almam... Onu götürürler yoksa onu benden alırlar." Yanımdan geçip hole girdi. "Aynasızlar" dedim, "aynasızlar dışarıda." Fakat hole girmişlerdi bile. Stefan'ın annesi kapıyı açmıştı ve aynasızlardan biriyle konuşuyordu, diğeri oturma odasına girdi. Stefan'ın babası "Oğlanı götürün" diye mırıldandı, "oğlanı götürsenize."

"Zilzurna sarhoş" dedi Rico, "ihtiyar tam zilzurna, suratının üstüne düşmüş, anlıyor musunuz?" Aynasız odanın ortasında durup etrafa baktı. "İsim ve adresler" dedi ve cebinden küçük bir not defteri çıkardı.

Pitbull'u Doğu ormanına gömdük. Onu tanıyan herkes oradaydı; Mark, Walter, Paul, Rico, Fred ve kardeşi, Karsten ve kardeşi, ayyaş Thilo, her şeye katılmak isteyen üşütük Hasenhof, hatta Goldie bile birahaneyi birkaç saatliğine kapatıp gelmişti. Stefan, Pitbull'u bir karton kutunun içine koymuştu ve Pitbull'un başının altında kırmızı ipek bir yastık vardı, annesine ait olan yastığı Walter getirmişti.

Onu küçük tepenin üstüne gömdük, Stefan öyle istedi. "Burasını seviyordu. Buradan her yeri görebilir."

Toprakta çok fazla kök olduğu için, uygun derinlikte bir çukur kazmamız neredeyse bir saatimizi aldı. Goldie, sanki gerçek bir cenazedeymişiz gibi bir konuşma yapacaktı, bu işi en iyi bir şekilde Goldie'nin yapabileceğini düşünmüştük, ne de olsa bir birahanesi vardı. Fakat Goldie yalnızca "İyi bir köpekti, yani, onu tanıyordum. Onu unutmayacağız... hayır, onu hiçbir zaman unutmayacağız" dedi. Sonra Stefan, Pitbull'un üzerine biraz toprak ve

birkaç çiçek attı. Sıra bana geldiğinde, Pitbull'un yalnızca kafası gözüküyordu, sonra mezarı kapattık. Herkes Stefan'ı kucakladı ve "Başın sağ olsun" veya "başını dik tut" veya "o şimdi köpeklerin cennetinde" gibi sözler söyledi. Stefan ise hepimiz onun elini sıkıncaya değin başını salladı ve bekledi, çok bitkin gözüküyordu. Birer sigara içtik ve tepeden aşağıya inip semtimize geri döndük, ilk turu Goldie ısmarlayacaktı. Stefan'ın yanında yürüyordum.

"Baksana" dedim, "Stefan..."

"Hayır" dedi, "hayır."

"Stefan" dedim, "her şey yoluna girecek..."

"Bana artık Stefan deme" dedi, "Pitbull, artık bana Pitbull de."

"Tamam, Pitbull." Kolumu omzuna attım ve Doğu ormanında ilerledik. Goldie'nin birahanesine varıncaya kadar pek fazla konuşmadık.

Uçan Adam

Hasenhof rüyalarımda. Rico "İç, Hasenhof" dedi ve Hasenhof içti. Sonra ona biraz *Speed* verdik ve kendisini çok iyi hissettiği için bir tane de hap aldı. "Hasenhof" dedim, "senden büyüğü yok." Hasenhof güldü ve kendisini çok süper hissettiği için, bar odasında kanepe ve koltuklarda oturan –bazıları yatmıştı bile– kızlara doğru gitti. Esasında gitmiyor, onlara doğru dans ediyordu çünkü küçük Walter, eskiden bir ders masası işlevi gören DJ masasının arkasında dikilmekte ve en yeni tekno plaklarını çalmaktaydı. Hasenhof dans ederek kızlara doğru gitti çünkü kendisini süper hissediyordu ve kim olduğunu ve nasıl göründüğünü kesinlikle unutmuştu. Aslında adı Hasenhof değil, Hof'tu, David Hoffakat biz ona kızların çoksevdiği yakışıklı David Hasselhoff'tan

esinlenerek David Hasenhof veya yalnızca Hasenhof diyorduk oysa Hasenhof'un, üstdudağını tamamen berbat eden ve burnunu da çok kötü etkileyen bir tavşandudağı vardı. Burnu Rico'nun bütün boks ahbaplarının burunlarının toplamından daha kötü görünüyordu, defalarca kırılmış ve eğri büğrü yeniden kaynamıştı. Tüm suratı da eğri büğrüydü, henüz oldukça genç olmasına rağmen, kodese düşen bir çocuk sikicisi kadar çok dayak yemişti. Hasenhof tam bir zavallıydı, yurtlarda büyümüştü ve birleşmeden beri sokaklarda dolaşıyordu. Semtte babasının Silberhöhe'deki iki ibne gece elemanından biri olduğu anlatılıyordu, anlatıldığına göre adam, Hasenhof'un dünyaya gelmesine vesile olmuş ama çok çirkin göründüğü için onu inkâr etmişti.

Hasenhof her yeri denemiş ama hiçbir yerde kabul görmemişti. Mühlenviertel'ın araba hırsızları, çok beceriksiz ellere sahip olduğu ve aynasızlar tarafından gecenin karanlığında bile teşhis edilebileceği için onu reddetmişti. Engel'in adamları Hasenhof'u, onlarla iş yapmak istediğinde öldüresiye dövmüşlerdi, pislik heriflerdi zaten. Ve kafasını dazlak yaptırıp faşolara katılmak üzere paten pistine gittiğinde öyle bir pataklanmıştı ki, yediği dayaktan sonra eskisinden daha korkunç görünüyordu. Yalnızca biz ona birazcık yardım ediyorduk ve özellikle de Rico onunla ilgileniyordu.

"Hasenhof" diye seslendi Rico, "haydi, oğlum, göster onlara!" Hasenhof gerçekten her şeyini ortaya koyuyor ve Fred'in arabasının üzerinde geceleyin çöplükten getirdiğimiz kanepenin üzerinde kızların arasında otururken bile vücudunu müziğin ritmiyle sağa sola oynatıyordu. Başını kanepenin arkasına dayadı ve kollarını omuzlara doladı, aşağıya göğüslere kadar çıplak ve gerçekten güzel omuzlardı. Kızlar ilkönce kimin kendilerine sarktığını fark etmedi, Hasenhof'un ellerinin kızların sırtıyla kanepenin arkalığı arasında gidip geldiğini görüyordum, Hasenhof mutlaka kızların omurgalarının üzerindeki küçük kemik halkalarını da hissediyordu. O zaman Hasenhof'un şansının belki yolunda gidebileceğini ve kızların arasına uzanabileceğini düşünmüştüm çünkü kızlar çok bitkindi, bunu görebiliyordum, Hasenhof da bitkindi,

kızların yalnızca sırtlarını okşamak bile ona kesinlikle büyük bir mutluluk veriyordu. Stroboskopun yanıp sönmesi Hasenhof'un yüzünü biraz daha güzel gösteriyordu fakat şansı yoktu ve kızlar onu yine de tanıyıp, yürüyemeyecek kadar bitkin olmalarına rağmen başka bir kanepeye geçti, sabah olduğunda Hasenhof kanepede tek başına yatmış uyuyordu.

Hasenhof'a biraz şaka yapmak fikrinin kimden çıktığını tam hatırlamıyorum, belki de benden çıkmıştı, Hasenhof rüyalarıma girdiği zaman fikrin benden çıktığını söylüyor fakat ben başlangıcı yapanın Rico olduğunu sanıyorum çünkü Hasenhof onun Hasenhof'uydu, onunla ilgileniyor ve biraz yardım ediyordu, Hasenhof da aynı Rico gibi yurtta kalmıştı ama bunun hakkında konuşmuyorduk. Rico'nun şakaya başlamasındaki sebep kesinlikle aldığımız o pislik maddeler olmuştu, *Speed* ve haplar ve tabi ki alkol; o zamanlar henüz Eastside zamanıydı, Eastside zamanının sonlarına doğru, yani o pislik maddelerin her şeyi mahvetmeye başladığı zamanlar. Fakat belki de şakaya başlayan Engel'in adamlarından biri olmuş ve Rico, Hasenhof'un kendisi için bir önemi olmadığını ve kendisinin de en az Engel'in adamları kadar sert olduğunu göstermek için şakaya katılmıştı fakat eğer birisi Hasenhof'a vurmaya falan kalkışsaydı, ona kesinlikle gününü gösterirdi, her şey yalnızca bir şakaydı ve kimse Hasenhof'un canını acıtmak istemiyordu. Hasenhof mışıl mışıl uyuyor ve rüyasında mutlaka kızları görüyordu. Hasenhof'un saçlarının arasına çubuk krakerler sokmaya başladığımızda, kızların birkaç tanesi de şakaya katıldı. Çubuk krakerler sonra kulaklarındaydı ve özellikle uzun iki kraker sağlı sollu burun deliklerinden sarkıyordu. Sonra saçlarının etrafına tuvalet kâğıdından bir türban yapıp boynuna uzun, çok uzun bir kravat taktık, belki de boyundaki bir tür kementti. Tüm vücudunu tuvalet kâğıdıyla sardık, aynı bir mumyaya benziyordu. Biz bunları yaparken Hasenhof uyuyordu. Ve sonra o keçeli kalem ortaya çıktı, nereden çıktığını bilmiyorum, Hasenhof rüyalarımda "senden çıktı" diyor fakat benim hiç öyle bir keçeli kalemim olmadı, gençlik kulübünün spreycilerinden çıkmış olması gerekiyor; büyük ve kalın ve siyah

yazan bir keçeli kalemdi, cam veya metale de yazılabilen ve spreycilerin tramvay, tren ve vitrinlere imzalarını attığı türden. Fakat biz keçeli kalemi Hasenhof'un üzerinde, eğri büğrü yüzünde kullanıyorduk. Yarık üstdudağına bir bıyık yaptığımızda, Pitbull "Hitler!" diye bağırdı, "Hitler'e bakın!" Sonra gözlerinin altına gözyaşları, hâlâ krakerlerin sarktığı burun deliklerinin altına kocaman burun bokları çizdik ve alnıyla ellerini de boş geçmedik. Biz bunları yaparken Hasenhof uyuyordu. Ve biz gülüyorduk. Keçeli kalemi sırayla herkes eline alıp biraz sanatçı oluyordu, Engel'in adamlarından biri Hasenhof'un yanağına imzasını attı ve sonra Hasenhof'un yüzünde, ellerinde ve tuvalet kâğıdının üzerinde yazılıp çizilmemiş neredeyse hiçbir yer kalmayınca Rico birdenbire "Yeter!" diye bağırıp elindeki bira şişesini duvara fırlattı. Hasenhof'un önünde durdu ve kafasını sallayarak ona baktı, sanki Hasenhof değil de kendisi uyuyormuş ve yapılanları daha önce hiç görmemiş gibi. Hasenhof hâlâ uyuyor ve yalnızca arada sırada boyalı kafasını hafifçe oynatıyordu.

"Kahretsin, Danie, nedir bu?" Rico yine kafasını salladı, herhalde o pislik maddeler kafasını yavaş yavaş terk ediyordu.

Engel'in adamlarından biri "Kardeşin herhalde, ha?" dedi. İlkönce Rico'nun adama bir tane patlatacağını sandım, her şey buna işaret ediyordu. Rico sol ayağını biraz öne attı, sol yumruğu kalçasının yanında rahat bir şekilde sallanıyordu, omuzlarının gömleğinin altında nasıl kıpırdadığını gördüm; üstünde, göğsünde güller bulunan şık bir beyaz gömlek vardı, o zamanlar bir disko işletiyorduk ve dükkân illegal bile olsa, bir disko sahibi gibi görünmek zorundaydık fakat Rico, Engel'in adamına bir tane patlatmadı, birdenbire kendi içine çöktü ve görüntüsü daha da çarpıtılmış olan Hasenhof'un yanına oturup kaldı.

"Abartmamak lazım" dedi sırıttı ve Hasenhof'un yüzünü okşadı, "abartmayalım." Fakat artık çok geçti, Hasenhof'a yaptığımız şakaları daha fazla abartmamız zaten mümkün değildi, onu en fazla bir de tutuşturabilirdik. Sonra Hasenhof uyandı ve gülmeye başladı, neden gülmeye başladığını bilmiyorum, çubuk krakerler burnundan yere düştü. Kanepenin arkasına kustu, Pitbull ona

çok fazla hap vermişti. Kusmuk bütün tuvalet kâğıtlarına bulaştı ve bu şekilde eve gitti, o zamanlar gençlik kulübünün boktan bir yurdunda kalıyordu. Yüzünün halini herhalde ertesi sabah fark etmiştir, o boyaları çıkarıp çıkaramadığını bilmiyorum çünkü onu bir daha görmedim. Hasenhof birkaç hafta sonra yılbaşı gecesi bir yerin dördüncü katından aşağıya atladı. Belki bir eğlenceye gitmiş ve kimse onu orada istememişti, belki de çok fazla hap almış ve uçabileceğini sanmıştı, o zamanlar hapın ayarını kaçıran pek çok kişi aynı yanılgıya kapılırdı.

Hasenhof hemen ölmedi, onu hastanede birkaç gün daha yaşattılar fakat bunun hiçbir anlamı yoktu çünkü geri dönmek istemiyordu. Yılbaşını kodeste kutlayan Rico geri gelince, ona olanları anlattım çünkü Rico semtte, Hasenhof ile ilgilenmeye çalışan tek insandı.

Rico'nun yüzünün nasıl dağıldığını gördüm, sonra arkasını döndü ve bir sigara yaktı. Daha sonra kendisini toparladı ve dumanı yüzüme üfledi, sert gözükmek istiyordu. "Keşke ona birkaç kanat çizseydik" dedi.

Veda

Rico yakında gitmek zorundaydı, sandığa, kodese hep sandık derdi. Aynasızlar onu enseleyememişti fakat bankadaki insanlar onu görmüş ve kameralar da mutlaka kayıt yapmıştı.

"Çek git" dedim, "Leipzig'ten git. Bir yerde saklan."

"Anlamı yok" dedi, "bulurlar. Sen de biliyorsun."

"Evet" dedim.

"Birkaç güne daha ihtiyacım var, Danie, bazı meseleleri açıklığa kavuşturmam lazım. Ve bir kez daha şenlik yapmak istiyorum. Karılar falan, bilirsin."

"Dene" dedim, "yine de dene. Sana borç veririm, şimdi işim var. Polonya'ya veya Baltık Denizi'ne gidersin. Veya Berlin'e git, yeraltına girersin, orada seni aramazlar. Burada da kalabilirsin.

Bende kal, istediğin kadar kalabilirsin!“ Annemin evinin iki bina yanında küçük bir evim vardı, Goldie'nin birahanesi de hemen yanımdaydı, Rico birkaç gündür kanepenin üzerinde uyuyordu.

“Yok, Danie“ dedi, “Danie, anlamı yok bunların. Kaçmak istemiyorum, sürekli kovalanan birisi olamam, beni bilirsin!“

“Hep burada kalabilirsin, bunu biliyorsun, bunu sana...“

“Unut bunu, bana hiçbir şey borçlu değilsin, söyleme böyle şeyler!“ Yastığı kafasının altına sürdü ve bir kolunu kanepenin arkalığına koydu. Sabahtan beri yatakta sigara ve bira içiyor ve kalkmak istemiyordu.

“Ama Rico, belki de seni aramıyorlardır, belki senin de orada olduğunu ortaya çıkaramazlar.“

“Karsten'in kardeşini enselediler, o konuşur, onu biliyorsun zaten.“

“Evet“ dedim.

“Bunların hiçbirinin faydası olmaz, Danie. Ellerinde fotoğraflar ve parmak izleri var. Ben zaten dosyalardayım.“

“Evet“ dedim. Ben de dosyalardaydım. Rico biten sigarasını bira kutusunun içine attı ve yeni bir bira açtı. Kutu tısladı ve Rico'nun eline köpük sıçradı, köpüğü yaladı. “Burada yatıp duruyorum. Beni burada bulurlarsa başına bela açılır, oğlum, tecil süren devam ediyor!“

“Bana hiçbir şey yapamazlar...“ dedim.

“Biliyor musun, içerisi hiç de o kadar kötü değil, idare ediyorum.“

“Evet“ dedim ve Rico'nun elinden bira kutusunu alıp içtim. Piyasanın en ucuz birasıydı, *Ratskrone* Goldie bir palet getirmişti; Rico, Goldie'ye gitmek haricinde evden çıkmıyordu ve Goldie onun burada olduğunu bilen tek kişiydi.

“Anlamı yok“ dedi, “artık zaten kimse kalmadı ya gittiler ya da öldüler. Bir kere daha içeriye gireceğim, Danie, orası hiç de o kadar kötü değil, her şeyi yoluna koyacağım, tamam mı.“

“Birkaç sene verirler.“

“Biliyorum, Danie.“

Biradan bir yudum daha alıp kutuyu ona uzattım.

"Orası hiç de o kadar kötü değil, Danie. Dışarısı daha iyi değil ki."

"Peki ya, karılar?"

"Yani, insan karıları özlüyor, haklısın. Ama içeriye girmeden önce güzel bir şenlik var, tam bir âlem, tamam mı!"

Başımı salladım, gülümsedi, elini yumruk haline getirdi ve başparmağını işaretparmağıyla ortaparmağının arasına soktu.

"Yarın yapıyoruz, Danie, bir şeyler ayarladım. Bir kere daha birkaç karı."

Battaniyeyi üzerinden attı ve oturdu. Üzerinde bir fanila vardı ve göğsündeki "Eastside" dövmesini görebiliyordum. Benimki kolumdaydı ve yazın bile işe giderken uzun kollu kazak veya gömlek giyiyordum. Birasını alıp pencereye gitti. Pencereyi açtı ve eşiğe yaslandı. "Bir sigara atsana, Danie." Sigara paketini alıp ona attım. Yakaladı, yanına eşiğin üzerine koydu ve bir sigara yaktı. "Bak" dedi ve dumanı pencereden dışarıya üfledi, "aynasızlar."

"Nerede?" Ayağa fırladım.

"Hayır, Danie, yalnızca bir devriye arabası." Pencereden dışarıya sarktı ve el salladı.

"Rico, oğlum, bırak saçmalamayı!"

"Yalnızca bir devriye, Danie. Hatırlıyor musun, aynasızları, pislik aynasızlar..."

"Ne dersin, seni arıyorlar mıdır?"

"Bilmem. Gazetede bile çıktığına göre." Bana dönüp gülümsedi. Bundan dolayı gururlandığını biliyordum, gazete haberini kesip seyahat çantasında taşıdığı hatıra dosyasına koymuştu. Goldie'nin arka odasında içerken dosyasına bakmıştım. Dosyada birkaç fotoğraf da vardı, birisinde Rico, adı o zamanlar Stefan olan Pitbull, Walter ve ben bir Mercedes'in önünde el ele tutuşmuş gülüyorduk, bunu fuarda çektirmiştik, seksen dokuzun sonbaharında. Rico'nun dosyasında Walter ve Mark'ın ölüm ilanları, eski öğrenci gazetelerinden bir numune ve taburcu belgeleri de vardı. Gazete haberini bir kartona yapıştırmış ve bir folyonun içi-

ne koymuştu. Her şey ters gitmesine ve diğer iki kişi enselenmesine rağmen, o soygunla gurur duyuyordu.

"Bir *swinger* kulübü, Danie."

"Nasıl yani, nasıl bir *swinger* kulübü?"

Yanıma geldi ve gömleğini giydi. "İçeriye tıkılmadan önce bir kez daha bir şenlik yapacağımı söylemiştim." Holü geçip banyoya girdi, deodorantımı kullandığını duyabiliyordum.

"Bunun kaç para tutacağını biliyor musun!"

"Hatunsuz gidersen adam başı bir yüzlük. Ama tasalanma, Danie, ben ödüyorum. Sana hâlâ biraz borcum var." Yanımdan geçip pencereye gitti, birası hâlâ orada duruyordu, birayı bitirdi. Deodorantın yarısını boşaltmış olmalıydı çünkü kokusu bana kadar geliyordu.

"Bilmem ki, Rico, ne yapacağım orada?"

"Oğlum, ne yapacağını sanıyorsun, hem de en iyisinden, tamam mı! Genç, yaşlı bir sürü karı, hepsi de istiyor!"

"Bilmiyorum, Rico, mutlaka çok kalabalıktır..."

"Tabi ki! Zaten onun için gidiyoruz, Danie! Yalnızca karılar var ve hepsi istiyor!" Masanın üzerindeki gazeteyi aldı, sayfaları karıştırdı ve bana spor bölümünün önündeki profesyonel seks ilanları sayfasını gösterdi. "İşte, Danie, buraya gidiyoruz! Süper Seks Swinger ve Çiftler Kulübü!"

"Baksana, karılar heriflerini de getiriyor."

"Yok, hayır, *single* gecesi de var, o zaman yalnızca karılar geliyor ve hepsi azgın!" Gazeteyi tekrar katladı ve masanın üzerine attı.

"Bilmiyorum, Rico."

"Beni orada yalnız bırakma. Son bir kere daha, yalnızca ikimiz. İçkiler serbest, Danie, istediğin kadar içebilirsin ve karılar, Danie!" Bana doğru eğildi ve elini kafamın arkasına koydu. "Yalnızca ikimiz."

Başımı salladım. Eli sıcaktı ve titriyordu, temiz olup olmadığını bilmiyordum, aşağıya Goldie'nin arka odasına içmeye gittiğinde eşyalarını karıştırmış ama bir şey bulamamıştım.

"Tamam" dedim, "ben de varım."

"Yarın akşam, Danie, yarın akşam göstereceğiz onlara, bizden daha büyüğü yok, karılar bizim gibi erkeklerden hoşlanmaz mı? Süper tipler değil miyiz?" Gömleğinin kollarını yukarıya sıyırdı ve kaslarını gerdi. Uzun bir zamandan beri antrenmansız olmasına rağmen, formunu hâlâ koruyordu. Dövmelerine baktım.

"Tabi" dedim, "öyleyiz."

"Birkaç mesele var" dedi, "daha önce birkaç meseleyi halletmem lazım."

Goldie'nin arka odasında oturmuş Skat oynuyorduk. Öğleden sonraydı, biraz içmek istiyorduk, sonra Rico meselelerini halledecek ve daha sonra da Batı sanayi bölgesine gidecektik, "Süper Seks" Swinger Kulübü oradaydı. Bira ve şnaps içiyorduk, aynı eskiden içtiğimiz gibi ama çok fazla değil, "yoksa daha sonra bir şey beceremeyiz" dedi Rico. "Kararını bilmen lazım" dedi Goldie, "ayarlamak biraz zor ama tam kararında içmek lazım, birazcık fazla içersen hiçbir şey yapamazsın. Doğru dozajı tutturursan, karıları perişan edersin!" Onu senelerden beri bir kadınla birlikte görmemiş olmamıza rağmen, Goldie kadınları iyi tanırdı. Biz on altı yaşındayken tatlı bir hatunu vardı, kadın bir şey içince rahat duramıyordu ve daha o zamanlar kadınlarla arası iyi olan Rico karıyı birkaç kez yatağa atmayı başarmıştı fakat Goldie'nin bundan haberi yoktu.

"On sekiz" dedi Goldie. "Var" dedi Rico. "Yirmi" dedi Goldie. "Evet" dedi Rico. "Yirmi iki?"

"Var."

"Yirmi üç?"

"Var."

"Pas" dedi Goldie, sonra Rico da pas dedi ve benim elim de boktan olduğu için el almaz oynadık ama en kötü el Goldie'ninkiydi, yalnızca tek bir el yaparak kazandı. "Neredeyse bakire" dedi, sırıttı ve kâğıtları topladı. Rico kendisine bir sigara alıp paketi masanın üstüne patlattı, iyi bir Skat oyuncusu olmasına rağmen bugün şansı yoktu, bana kodeste birkaç kez dünya şampiyonu olduğunu anlatmıştı. "Acısını akşam çıkartırsın" dedi Gol-

die ve şişeyi alıp Rico'nun şnaps bardağını doldurdu, "karılar beklerken oyun oynamayacaksın, hep böyle olur." Rico başını salladı ve şnapsı dikti. "Ben bir çıkıyorum" dedi Goldie, "müşteri geldi herhalde." Kalktı, masaya vurdu ve kapıya gitti. Kapıyı tam açmadı, aralıktan dışarıya süzülüp tekrar kapattı. Goldie birisinin Rico'yu görüp ihbar etmesinden korkuyordu, birahaneyi birkaç saat önce açmış olmasına rağmen, bu saatlerde hep boş olurdu. Dışarıdan bardakların şıngırdaması duyuldu. "Kesinlikle yalnızca bardak yıkıyor" dedi Rico, "kimsecikler yok. Zaten kimse gelmiyor ki artık. Hatırlıyor musun, eskiden..."

Bardaklarımızı yine doldurduk. "Bu akşamki karılara" dedi Rico. "Sana" dedim, içmeden önce gülümsedi. "Kapıya gitti ve dikkatli bir şekilde açtı. "Gerçekten müşteri gelmiş, iki yaşlı hıyar." Kartları toplayıp karıştırdım. Kupa dam oyununu oynadım, kartları her kestiğimde kupa dam en üste geliyordu. Bunu her kâğıtla yapmak mümkündü ama ben kupa damı seviyordum. Rico kapıda fısıldayarak "Aynasızlar" dedi. "Saçmalama, gerçekten mi?" Kartları kenara koydum. "Gerçekten, Danie, iki aynasız, sivil!" Ayağa kalktım ve yanına gittim. "Kıpırdama, buraya bakıyor, pislik aynasız bana bakıyor." Rico'nun arkasında durdum, kapıyı kapatıp yalnızca küçücük bir aralık bıraktı. "Beni arıyorlar, Danie, beni almak istiyorlar ama yok, bugün olmaz, bugün değil!" Şimdi ikisinden birini gördüm, bara gidip Goldie'ye bir şeyler söyledi. Bir puro içmesine ve kafasında kahverengi bir deri şapka olmasına rağmen, bir aynasıza benzemiyordu. "Değil" diye fısıldadım, "sanırım bunu daha önce gördüm, semtten birisi. Herhangi bir ayyaş." "Yok, Danie, yok." Rico o kadar sessiz fısıldıyordu ki neredeyse hiçbir şey anlamıyordum. "Bunlar aynasız, ne içtiklerini biliyor musun?" Tam yanına geçtim, kafalarımız neredeyse bitişikti ve kulaklarımız birbirine değiyordu. "Göremiyorum, Rico."

"Cola, birisinin önünde bir bardak cola var, diğeri de..."

"Şimdi görüyorum, bir şişe bira, Rico, normal bir şişe bira. Aynasız değil." Goldie herife ücretsiz kibritlerinden bir paket verdi ve herif masaya geri döndü. Rico yanımda "Alkolsüz" diye fısıl-

dadı, "bu, alkolsüz bira. Sıfır otuzüçlük. Küçük şişe, Danie, o boyda Goldie'nin yalnızca alkolsüz birası var." Şimdi ben de görmüş ve konuyu kavramıştım: Cola ve alkolsüz bira, bunlar aynasız olmalıydı. "Kahretsin, Rico, doğru olabilir. Bunlar gerçekten aynasızlar olabilir."

"Öyleler!"

"Fakat belki de yalnızca arabayla..."

"Bırak, Danie. Bugün olmaz, bugün beni alamazlar. Karılar, Danie!" Dikkatli bir şekilde kapıyı kapattı, sonra masaya gidip ceketini giydi. Ceket esasında Goldie'nin ceketiydi fakat "Süper Seks" kulübünde büyük bir ihtimalle çıplak dolaşacak olmamıza rağmen, Rico ceketi bu akşam için ödünç almıştı. Çıplak olacağımızı düşünerek bu sabah iki don satın almıştım, tanesi yirmi marka iki kaliteli don, ilkönce çalmayı düşünmüştüm fakat o işler geride kalmıştı. Donları sonra anneme götürüp onun iyi parfümünden sıkmıştım. Rico pencereyi açtı ve kaloriferin üzerine çıktı. "Haydi, Danie, tüyüyoruz!" "Rico, bekle!" Fakat Rico gitmişti bile. Pencereye gidip dışarıya sarktım. Rico aşağıda kül bidonlarının yanında durmuş Goldie'nin ceketine vurarak tozları temizliyordu. "Haydi Danie gel artık!" Pencerenin eşiğine çıkıp tutundum ve sonra ilkönce kül bidonlarının üstüne, oradan da Rico'nun yanına indim. "Haydi Danie, gidelim!" Kolumdan tutup çekti, sokaktan aşağıya Kaufhalle'ye, sonra da Kaufhalle'nin yanından banliyö treni durağına doğru yürüdük.

"Ya şimdi, Rico? Saat daha beş buçuk."

"Şimdi biraz para tedarik edelim, Danie."

Rico zile bastı fakat zil çalışmıyordu. Rico kapıya vurdu, iki-üç kere fakat içerden hiçbir ses duyulmadı. "Gel" dedim, "kimse yok." Rico kapıyı yumrukladı. "Uwe" diye bağırdı, "aç kapıyı!" Kapıyı tekmeledi fakat içerde hâlâ sessizlik hâkimdi.

"Haydi" dedim, "gel artık!"

"Hayır, bu saatlerde hep evde olur. Yalnızca korkuyor! Uwe! Uwe, benim!"

Fakat Uwe kapıyı açmıyordu, onu tanımamama rağmen anlayabiliyordum. "Tamam, anlamı yok, Danie."

"Diyorum zaten deminden beri. Gidelim. Aşağıda birer dondurma yiyelim mi? 'Adria'da, en iyi dondurma oradadır." Fakat Rico "Adria"ya gitmek istemiyordu, hiç gerilmeksizin tek bir tekmeyle kapıyı açtı, eskiden iyi bir boksördü ve karate de yapıyordu, eğer Uwe kapının arkasında durmuş olsaydı...

"Pislik herif gerçekten yok" dedi Rico ve hole girdi.

"Rico, bir hıyarlık yapma!"

"Uwe'yi tanıyor musun?" Rico durdu ve kilidi inceledi.

"Hayır."

"Gördün mü, o halde bana bırak her şeyi. Pislik herif kapıyı bile doğru dürüst kilitlememiş, burada olması lazım." Kapının yanında bir sandalye duruyordu, Rico sandalyeyi yere yatırıp bir tekmeyle bir bacağını söktü. Merdivende ayak sesleri vardı. İçeriye girdim ve kapıyı kapattım. "Rico, oğlum, ne çıkacak buradan?" "Bir meseleyi açıklığa kavuşturmam lazım ve söz konusu mesele Uwe olunca, hiç belli olmaz!" Sandalyenin bacağını bir sopa gibi tuttu ve holden mutfağa doğru yavaşça yürüdü, kapı açıktı, kısaca içeriye baktı. Eliyle işaret ederek gelmemi istedi ve kafasını salladı, sonra bana koridorun sonundaki bir kapıyı gösterdi, kapıda üstünde pek fazla giysisi bulunmayan ve arka planda güneşin battığı bir poster asılıydı. Kırık sandalyeyi kapının önüne koyup Rico'nun yanına gittim, Rico kulağını, sanki kalp atışlarını dinlemek istercesine posterdeki kızın göğüslerinin tam arasına yerleştirmişti. "Pislik herif buralarda bir yere saklandı" diye fısıldadı, "korkuyor ve Uwe korkuyorsa..." Sandalyenin bacağını bana uzattı, "tutsana" sonra ceketini çıkardı ve askıya astı, askıda yalnızca kahverengi bir şapka asılıydı, aynı Goldie'deki aynasızın kafasındaki gibi bir deri şapka.

"Kesinlikle aynasız değillerdi" dedim.

"Kim?"

"Kim olacak, birahanedeki herifler." Rico sandalyenin bacağını elimden aldı, kapının kolunu aşağıya bastırdı ve kapıyı ardına kadar açtı. Oda boştu, odada hiç mobilya yoktu, yalnızca üstün-

de yatak takımı olan bir şilte ve bir sandalye. "Serseri herif yok." Rico şilteye bir tekme attı. Sandalyenin üstünde bir tabak vardı, tabak da boştu. "Pisliğin bana üç yüz kâğıt borcu var, Danie!"

"Hiçbir şeyinin olmadığını görüyorsun."

"Mangırı var, Danie, kodeste sürekli mal aldı. Sonra dışarıda da."

"Senden mi?"

"Benden." Rico sandalyenin üstündeki tabağı yere attı, sonra tekrar hole döndü.

"Sen de aynı Pitbull gibi pisliğin birisin!" dedim.

Rico kapıda duruyor ve sandalyenin bacağıyla ağzına dokunuyordu, sanki kocaman bir parmakla ağzına dokunuyor gibiydi. "Danie, sus, söyleme böyle şeyler, akşamımızı mahvetme. Lütfen."

"Uyuşturucudan nasıl nefret ettiğimi biliyorsun, Mark şey olduktan beri..."

"Biliyorum." Sigara paketini bana uzattı. "Yok, şimdi değil. Yakında bırakacağım."

"Ama henüz değil" dedi ve sırıttı, sonra yanıma gelip elini omzuma koydu, "daha sonra karılarla birlikteyken içeceksin... 'Süper Seks' Danie!"

"Mangır konusu ne olacak?"

"Endişelenme" saatine baktı, "daha vakit var. Başka adaylar da mevcut. İlkönce bir araba tedarik edelim mi?"

"Bilmem ki, Rico."

"Haklısın, oğlum, ceza tecilin. Yok, Danie, bunu düşünmemiştim. Tek başıma içeriye girsem de olur, değil mi?"

Arkasını döndü ve holden geçerek mutfağa girdi. Bardakların şıngırtısını ve musluğun açıldığını duydum.

"Olamaz, buraya gelsene!"

Tabağın kırıklarını ayağımla yana ittirdim ve Rico'nun yanına mutfağa gittim. Pencerenin tam önünde duruyordu, yanında ocak vardı ve ocak ile duvar arasındaki küçük aralıkta bir herif oturuyordu, herifin gözleri kapalı ama ağzı açıktı.

"Bu Uwe mi?"

"Evet" dedi Rico, "bu, Uwe."

Uwe'nin üzerinde, üstünde "Security" yazan bir tişört vardı ve kollarının alt kısmı mavi ve kırmızı noktalarla doluydu, noktaların hepsi düzgün bir şekilde aynı hizada sıralanmıştı.

"Ölmüş mü?"

"Hayır, kesinlikle ölü değil, çok dayanıklıdır."

Kaşık ve diğer ıvır zıvırla birlikte bir pasta kalıbının içinde yanında bulunan şırıngayı daha yeni görüyordum.

"Ölmüş" dedim, "aynı Mark gibi."

"Hayır, Danie. O iyi durumda. Baksana." Rico bir sigara aldı, işaret parmağının ucuna biraz tütün döktü ve parmağını Uwe'nin açık ağzının önüne tuttu. Tütün kırıntılarının bir kısmı hafifçe hareket etti, birkaç tanesi parmaktan aşağıya düştü. "Gördün mü, Danie, o iyi, aynı dediğim gibi."

"Böyle pislikler her şeye dayanırlar ama Mark..."

"Kahretsin, Danie, akşamımızı mahvetme. Yalnızca ikimiz, Danie, karılar, serbest içki..." Ayağa kalktı ve başımı iki elinin arasına aldı. "Bir kez daha, Danie." Başımı sallamaya çalıştım ama kafamı tutuyordu, uzun bir zamandan beri antrenmansız olmasına rağmen hâlâ çok güçlüydü. "Tamam" dedim, "tabi, Rico." Uwe kıpırdadı, ayağıyla bacağıma dokundu, vücudu yana devrildi ve kafası ocağa çarptı. Rico beni bıraktı ve Uwe'nin üzerine eğildi. "Uwe, benim, bir şey söyle! Para, Uwe!" Uwe gözlerini açtı, "Güzel" dedi, gözlerini yine kapattı ve kafası göğsüne düştü. Rico, Uwe'yi çenesinden tuttu, kafasını kaldırdı ve duvara bastırdı. "Ulan, Uwe, benim, param! Param lazım, hey!" Fakat Uwe tümüyle sessizdi ve gülümsüyor gibiydi. "Bitmiş" dedim, "bunun parası yoktur." "Uwe'de her zaman bir şeyler vardır!" Rico kolunu kaldırdı, kolunu tuttum. "İşime karışma, oğlum!" "İlkönce ceplerine bak Rico, suratını dağıtsan da sana hiçbir şey veremez. Baksana, bitmiş durumda!" "Haklısın Danie, haklısın!" Kolunu bıraktım, hafifçe omzuma vurdu. "Bak, şurada bir ceket var!" Rico mutfak masasını gösterdi, masanın üstünde bir kot ceket duruyordu. "Kurcala bakalım sağını solunu." Uwe'nin yanına çömeldi ve ceplerini karıştırmaya başladı, mutfak masasına gidip ceketi kaldır-

dım, ceketin altında içinde domates dilimleri olan bir peynirli sandviç vardı, sandviç hâlâ oldukça taze gözüküyordu. "Yalnızca ufak tefek şeyler" dedi Rico ve bana bir onluk gösterdi, diğer elinde birkaç bozukluk şıngırdıyordu. Uwe'nin ceketinin iç cebinden cüzdanı çıktı. Cüzdanın içinde bir sürü banknot vardı, dört ellilik ve bir yüzlük çıkardım. "Gördün mü, Danie" Rico arkamda duruyordu, "parası olduğunu söylemiştim, zengin aile."

Banknotları ona verdim, gömleğinin cebine koydu. "Versene bir, Danie." Cüzdandaki parayı saydı ve içinden bir yirmilik daha aldı. "Pislik herifin bir sürü parası var ve yine de borçlarını ödemiyor. Faiz, Danie, yalnızca faiz." Yirmiliği, onluğu ve bozuklukları cebine koydu. "Hepsini de alabilirdim, Danie."

"Tabi, alabilirdin."

"Yok, Danie, olmaz. Faiz, yalnızca faiz." Cüzdanı yine ceketin cebine yerleştirdi. "Dürüstlüğüme toz dokundurmam, bilirsin." Peynirli sandviçi yana ittirip ceketi tekrar masanın üstüne koydu. Bir sigara çıkartıp yaktı. "Haydi Danie, sen de yak bir tane, biraz sonranın, karıların şerefine!"

"Tamam" dedim, kendi sigarasını bana verdi ve yeni bir tane yaktı. Buzdolabına gidip açtı. "Göt herifte bira bile yok."

"Bunu yatağa yatırmayalım mı, bir de elimizde..." "Onun bir şeyi yok Danie, Uwe dayanıklıdır, kodeste de... ama öyle diyorsan, nasıl olsa borcunu ödedi." Buzdolabını açık bırakarak Uwe'nin yanına gitti ve onu o köşeden çıkarttı. Buzdolabının içinde bir sürü küçük kahverengi ecza şişesi vardı, kapıyı çarparak kapatınca hepsi şangırdadı. "Haydi Danie, sen de tut, senin fikrindi." Rico, Uwe'yi üst tarafından tuttu, ben de bacaklarını aldım. Şırınga bastığı hesaba katılırsa hâlâ oldukça ağırdı. Onu holün üzerinden boş odaya taşıdık ve şiltenin üzerine yerleştirdik. Rico yün battaniyeyi alıp birkaç kez silkti ve Uwe'nin üzerine koydu. "İşte böyle, Uwe iyi uykular!" Kapıya yöneldik.

"Rico." Durduk ve arkamızı döndük. Uwe battaniyenin altında kıpırdadı, kafasını öteye beriye sallıyordu.

"Ne oldu, Uwe?"

"Hatırlıyor musun, Rico?" Mırıldanır gibi ve çok hafif bir sesle konuşuyordu. Rico yanına gitti ve çömeldi, ben ise olduğum yerde sessizce bekledim. "Neyi kastediyorsun, Uwe?"

"Kodeste, Rico, hatırlıyor musun, kodeste..."

"Evet, Uwe, hatırlıyorum."

"Şnapsı, şnapsı çok iyi yapmıştım..."

"Evet, evet, çok iyi bir şnapstı." Battaniyeyi Uwe'nin çenesine kadar çekti ve yanımdan geçip kapıya gitti. Ceketini giydikten sonra dışarıya çıktık ve arkamızdan kapıyı çektik fakat kilit kırıktı ve kapı biraz aralık kaldı. "İsteyen girebilir" dedim. "Kendi suçu" dedi Rico. Kapıyı yine kapattı ve cebinden bir sustalı çıkartıp sustalının ucunu dışarıya çıkardıktan sonra kilidi ve kapının çerçevesini kurcalamaya başladı. "Küçük bir parça karton veya ona benzer bir şey bulsana." Holde, içinde mektuplar olan bir karton kutu duruyordu, bir parçasını kopartıp Rico'ya verdim. Kartonu çerçevenin kırılmış kısmına yerleştirip kapıyı tekrar kapadı. "Tutması lazım, şimdi en azından kimse görmüyor." Bıçağını cebine soktu, merdivenden aşağıya indik.

"Ya şimdi" dedim, "Süper Seks mi?"

Saatine baktı. "Bir mesele daha var Danie, yolumuzun üstü."

"Ama zaten mangırımız var."

"Yok, yok, mangır meselesi değil, bir konuyu açıklığa kavuşturmam lazım, çabuk biter Danie, kara biraderlerde."

"Zencilere mi gideceksin? Rasta Pub'a mı?"

"Hayır, Danie, onlar değil. Kara biraderler, ceset sikiciler!" "Ha, öyle mi." Rasta Pub'a sevinmiştim, Rico ve Pitbull oradaki zencilerden bazen ot ve esrar satın almış ve bu arada bazı sorunlar yaşamışlardı, gerçi bu, seneler önceydi fakat zenciler bu konularda iyi bir hafızaya sahipti ve aralarında, Grünaulu dazlakların bile korktuğu dev herifler vardı. Yine banliyö trenine yürüdük. "Çok çabuk halledilecek bir mesele" dedi Rico, "yalnızca bu kaldı, sonra da karılar. Oğlum, giderek azgınlaşıyorum! Sen de öyle misin, Danie?"

"Tabi" dedim.

Kara biraderler kokuyordu. Hepsi aynı parfümü kullanıyor ve çürümüş gibi kokuyordu, bir de bunu şık buluyorlardı. Kara biraderlerin Lindenau'da bir kulüpleri vardı, banliyö treniyle giderken bizim Chemie stadyumundan bir durak sonrasında. Rico'nun ne gibi bir meseleyi açıklığa kavuşturacağını henüz bilmiyordum fakat herhangi bir sorun çıkmayacağını umuyordum çünkü kara biraderler hakkında bir sürü hikâye anlatılırdı. Boyunlarına doladıkları bir zincirin ucunda küçük ahşap bir kazık taşır ve kurban etmek istedikleri kişinin kalbine bu kazığı saplarlardı, birisini kurban etmekten hoşlanıyorlardı, özellikle de geceleri şehrin mezarlıklarında. Kulüplerinin altında bir tür türbe bulunduğunu ve buraya ayağını atıp da onlara dahil olmayan kimsenin dışarıya çıkamadığını ve kurban edildiğini duymuştum. "Hepsi zırva" dedi Rico, "herhalde bu saçmalığa inanmıyorsun!" "Hayır, elbette inanmıyorum."

Kulübün kapısı açıktı, merdivenden bodruma indik. "Rico, buraları biliyorsun, değil mi?" "Tabi, Danie, daha önce gelmiştim." Küçük bir kapıdan geçip bara girdik, duvarlar siyahtı, esasında her yer siyahtı, beyaz suratlarıyla masalarda oturan birkaç herif ve kızın saçlarına ve giysilerine varıncaya kadar. Bir köşede kırmızı çuhalı büyük bir bilardo masası duruyor ve iki herif bilardo oynuyordu. İyi değillerdi, bunu görebiliyordum, içlerinden birisi biri kıçından yanlış açıyla oynadı ve top cebin yanındaki banda gitti. Rico "Hiç de öyle kötü kokmuyor" dedi. "Oğlum, sessiz ol" diye fısıldadım ama kimse bizi önemsemedi, ön taraftaki bara gittik. Bar taburelerine oturduk, Rico bara vurdu. Barmenin sırtı bize dönüktü ve bir rafın önünde durmuş şişe ve bardakları şıngırdatıyordu. "İki bira" dedi Rico neredeyse bağırarak, barmen bize doğru döndü. Oldukça güçlüydü ve kollarında, üstünde kurşuni zımbalar bulunan büyük siyah kolluklar vardı. Boynunda bir kazık değil, ters döndürülmüş bir haç asılıydı fakat haçın ucu kesinlikle sivriydi.

"Selam, Rico" dedi barmen ve sonra küçük bir buzdolabına gidip iki şişe bira çıkardı. "Bardak?"

"Gerek yok" dedi Rico, "böyle iyi."

Barmen biraları bara bağlı bir açacakla açtı ve önümüze sürdü.

"Haydi" dedi Rico, "kendine de al bir tane. Benim hesabıma."

"Yeniden görüşmemize, ha?" Barmen buzdolabından bir bira daha çıkardı, açtı ve şişenin kapağını barın üstüne önümüze koydu. "O halde, Rico, şerefine!"

"Hayır" dedi Rico, "eski arkadaşım Daniel'in şerefine içiyoruz."

Omzuma vurdu. Barmen şişeyi başına dikti.

"Hey, yavaş ol, Daniel'in şerefine içiyoruz dedim, öyle değil mi, Danie?"

"Evet" dedim, "öyle dedin."

Barmen bira şişesini ağzından indirdi ve barın üstündeki kapağın yanına koydu. "Bak Rico, eğer sorun çıkarmak istiyorsan..."

"Ah, bırak" Rico kapağa parmağının ucuyla vurdu ve barmenin yanından arkaya yolladı, "söyleme böyle şeyler. Biz ne kadar birlikte yattık?"

"On bir ay" dedi barmen.

"Hayır" dedi Rico, "on ay, on sekiz gün."

Barmen gülümsedi. "Olabilir, Rico."

"Hayır" dedi Rico, "olabilir değil, öyle. Söylesene, sen benden sonra ne kadar kaldın?"

"Biliyorsun. Üç hafta daha."

"Eeee, kötü müydü?"

"İdare eder."

"Peki, nasıldı, temiz kaldın mı?"

Bara yanımıza bir kara birader geldi ve "İki bira" dedi. Barmen iki bira açtı, herif şişeleri alıp gitmek üzere arkasını döndü.

"Niye hep böyle kokuyorsunuz?" dedi Rico ve elini burnunun önünde sağa sola salladı. Barmen sırıttı, elinde iki şişe bira olan tip durdu ve bize doğru döndü, yoluna devam etmesi için barmenin ona başını salladığını gördüm. Buradan çıkmak ve "Süper Seks"e gitmek istiyor ama aslında oradan da korkuyordum.

Rico'nun bir eli ceketinin cebindeydi. "Baksana" dedi, "sana biraz önce bir şey sormuştum. Şimdi iyi bir çocuk musun?"

Barmen yine sırıttı ve birasından bir yudum aldı. Şişeyi bize doğru kaldırdı, biz de içtik.

"Bir şeyin içine ettiğini duydum" dedi barmen. Birasını bara bıraktı, şişe neredeyse boşalmıştı, şişeyi boynundan tuttu.

"Kim anlatıyor bu zırvaları?"

"Yalnızca duydum, Rico."

"Ben içine etmedim, bir daha söyleme bunu. Diğer iki göt herifti içine edenler!" Rico birasını bitirdi ve şişeyi barmene doğru sürdü. "İki tane daha. Ve bir de senin için."

"Yok, sağ ol, daha çalışmam lazım." Barmen, Rico'nun şişesini buzdolabının yanındaki boş kasaya yerleştirdi.

"Üç tane daha" dedi Rico.

"Tamam" dedi barmen, "yeniden görüşmemizin şerefine." Üç yeni şişe açtı ve şişeleri barın üstüne koydu.

"Ben içine etmedim" dedi Rico ve şişelerden birini alıp iki eliyle tuttu, "bir daha söyleme bunu, böyle bir şey söyleyemezsin."

"Tamam, Rico, yalnızca öylesine duymuştum. Zaten senin içine ettiğine de inanmadım."

Rico başını salladı. "Hayır" dedi, "kimse bunu söyleyemez, diğerleriydi meselenin içine eden." Rico haklıydı. Fakat Karsten'in kardeşi ve başka bir salakla birlikte fuar alanının oradaki bankayı halletme fikri ondan çıkmıştı. Karsten'in kardeşi birkaç kez içeriye girip çıkmıştı ve her şeyin içine etmekle tanınırdı, ayrıca sürekli kafası dumanlı gezerdi, bir iş üzerinde olsa bile. "Serseri herif hem silahı doğru dürüst tutamıyordu hem de namluda bir gaz fişeği vardı" dedi Rico. Barmen eliyle çenesinin üzerinden geçip "Tam geri zekâlılarmış, Rico, kötü olmuş" dedi.

"Gazetede bile çıktı" dedi Rico, "öyle değil mi, Danie, sen de okudun."

"Evet" dedim, "okudum, gerçekten büyük bir haber."

"Fena değil" dedi barmen, "meşhur oldun artık."

"Bırak, benimle kafa buluyorsun!" Sonra gülümsedi, bir sigara aldı ve yaktı. "Yani, biraz öyle. Fakat adımı yazmamışlardı." Bana sigara paketini tuttu, paketin içinden bir sigara aldım, sonra paketi barmenin önüne koydu. "Al bir tane, benden."

"Sağ ol, artık içmiyorum, bıraktım. Arada sırada bir puro."

"Ama sandıkta manyaklar gibi tüttürüyordun."

"Orası farklıydı, Rico."

"Haydi, gel, al bir tane, özgürlüğün şerefine!"

"Boş ver, zaten içerden çıkalı çok oluyor."

"Baksana, benim nerede oturduğumu biliyor musun? Yani, banka meselesinden önce nerede oturduğumu bilirsin."

"Tabi, söylemiştin."

"Haydi, iç bir tane, benim için, benim hatırıma!"

"Bak, Rico sana söyledim, burada sorun çıkarma. Biz arkadaşız." Boş bira şişemi aldı ve buzdolabının yanındaki kasaya koydu.

"Tabi" dedi Rico, "öyleyiz. Eski kodes arkadaşlarıyız." Bara vurdu ve bana göz kırptı. Başımı salladım ve yeni biramı alıp şişenin yarısını bir yudumda bitirdim, biraz sonra boş bir şişeye ihtiyacım olacaktı, buna emindim.

"Eeee, şimdi bir sigara alacak mısın?"

"Yooo, Rico, yeter artık, bırak saçmalamayı!" Barmen birkaç adım geriledi, bir şeye ayağa takıldı ve rafa tutundu.

"Sakin ol" dedi Rico, "her şey yolunda! Fakat sigaralar, bana sigaraları niye getirmedin, öyle anlaşmıştık, bana söz vermiştin!"

Biramı bitirdim ve boş şişeyi elimde tuttum.

"Sigaralar" dedi barmen, "sıçtığımın sigaraları. Artık sandıkta değiliz Rico, geride kaldı, bırak artık saçmalamayı!" Yine birkaç adım öne geldi ve bu da hatası oldu. Rico barın üstünden uzandı ve barmeni kazağından yakaladı, herif yine geriye sıçradı, Rico'nun elinde zincire bağlı haç kaldı. Haçı fırlatıp attı, zincir ve haç yanımdan arkaya doğru uçtu. "Rico" dedi barmen, "ulan, Rico." Rico'nun vücudu barın üzerindeydi, barmenin yumruğunu sıkıp Rico'ya doğru salladığını gördüm fakat Rico yumruğu soluyla bloke etti, sağ eliyle barmenin yeterince uzun olan saçlarına uzandı ve onu kendisine çekip kafasını bara bastırdı.

"Kahretsin" diye bağırdı barmen, "kahretsin, ulan, yapma!"

"Sigaralar" dedi Rico, "sigaralarımı neden getirmedin? Sandıkta öyle anlaşmıştık, arkadaş değil miydik, ikimiz, sigaraları

hatırlıyor musun, sigaraları!" Rico barmenin saçını eline doladı ve başını kendi başına doğru çekti.

"Rico, lütfen, lütfen bırak, vereceğim, sigara otomatından çekip vereceğim!"

"Hangilerindendi, hangi markaydı sigaralar?"

"Rico, lütfen... bilmiyorum, hatırlamıyorum..."

"Hatırlamıyor musun? Bizim markamız, oğlum, *'Ernte'* bizim güzel *'Ernte'*!"

"Evet, şimdi yine hatırladım, şimdi biliyorum... bırak beni!" Herif barın üzerinden sarkmıştı ve kolları sağından ve solundan aşağıya sallanıyordu, oldukça güçlü görünmesine rağmen, şu anda bir çocuk gibi sızlanıyordu. Sonra kara biraderleri de gelip barın birkaç metre önünde durdu, kokularını alabiliyordum. Bar taburelerini yana ittirip bira şişemi aldım. Birkaç damla bira elime aktı. Rico barmeni yukarıya çekti ve kafasını bırakmadan arkasına döndü. "Arkadaşlarına burada her şeyin yolunda olduğunu söyle. Çekip gitsinler."

"Duydunuz mu" diye bağırdım ve bar taburelerinden birini devirdim, "hemen tüyün buradan, siktir olun yoksa bitiririz işini. Burayı darmadağın ederiz!"

Kara biraderlerden birisi "Bırakın onu" dedi, "bırakın onu ve çekin gidin. Çekip giderseniz kavga dövüş çıkmaz."

"Kavga dövüş falan yok" dedi Rico, "yalnızca bir meseleyi açıklığa kavuşturuyoruz, kısaca, sonra hemen gidiyoruz, tamam mı?" Barmenin yanağına bir şaplak indirdi. "Evet" dedi barmen. Rico barmeni bıraktı, barmen ağzını ve gözlerini sildi. "Her şey yolunda" dedi sessizce, "oturun yine. Her şey yolunda." Rico başını salladı ve barmenin yanağına yine bir şaplak indirdi. Kara biraderler yavaş adımlarla masalarına dönüp oturdu. "Neden" dedi barmen, "neden bu kadar acımasızsın?"

"Her şeyi sen mahvettin" dedi Rico, "neden her şeyi mahvettin?"

Şişemi yine barın üstüne koydum, Rico'nun sigaraları yere düşmüştü, paketi yerden kaldırdım ve bir sigara yaktım. Rico paketi elimden aldı ve barmenin önüne koydu.

"Bir paket" dedi Rico, "güzel bir paket *'Ernte'*. Hatırlıyor musun?"

Barmen paketten bir sigara aldı, Rico ona ateş verdi. Barmen öksürdü.

"Evet" dedi Rico, "neden her şeyi mahvettin?"

"Rico, ben... bunu bu kadar önemseyeceğini düşünmemiştim, bir paket, Rico..."

"Neden her şeyi mahvettin" dedi Rico, "söz vermiştin. Bir paket *'Ernte'* göt herif, içerde bunun bir anlamı vardı. Bu, bir şey ifade ediyordu, tamam mı! Bu, bir şey ifade ediyordu!" Sigara paketini aldı, buruşturdu ve barın arkasındaki rafa fırlattı. "Haydi" dedim, "çekip gidelim buradan." Barmen birkaç adım geri gitmiş ve sırtını rafa yaslamıştı, Rico'nun sigara paketi yanındaki gözlerden birinde şişe ve bardakların arasında duruyordu. "Evet" dedi Rico. Masaların arasından yavaşça kapıya doğru yürüdük. Kara biraderler bize baktı fakat hiçbiri ayağa kalkmadı. Rico'nun elini ceketinin cebine attığını gördüm. Kapıda bir kez daha durdu, başını çevirdi fakat yalnızca duvara baktı, duvarda üstünde kocaman bir kurukafa resmi bulunan bir poster asılıydı, kurukafanın altında da bir müzik grubunun ismi yazılıydı, sonra merdivenden yukarıya çıktık.

Rico binanın önünde durdu ve sonra kaldırımın kenarına oturdu. Ben de onun yanına oturdum. "Yorgunum, Danie." "O halde bugün karı falan yok?" Gülümsedi, sonra ayağa kalktı ve boks yapıyormuş gibi önümde kollarını ve omuzlarını oynatarak dans etmeye başladı. "Hayır, hayır, göstereceğiz onlara, istediklerini vereceğiz. Biz ikimiz. 'Süper Seks' Danie!" Ben de ayağa kalktım, bir sol kroşe çıkartır gibi yapıp, solunu bloke ettim fakat sağ eli dirseğimin altından karnıma değdi, uzun bir zamandan beri antrenmansız olmasına rağmen, hâlâ çabukluğunu koruyordu. Gülüştük. Elini yukarıya kaldırdı, eline elimi patlattım. Sonra banliyö treninin durağına doğru yürüdük. Rico "Sigara" dedi ve demiryolu imlasının önündeki küçük büfeyi gösterdi, "yeni bir paket almam lazım."

"Süper Seks" Swinger Kulübü, Batı sanayi bölgesinin kıyısında, içinde eskiden Stasi veya sanayi bölgesinin yönetiminin bulunduğu bir villadaydı. Binayı daha önce trenle geçerken birkaç kez görmüştüm, geceleri projektörlerle aydınlatılıyordu. Batı sanayi bölgesindeki fabrikaların hepsi boşaltılmış ve çürümeye terk edilmişti fakat göründüğü kadarıyla "Süper Seks" iyi çalışıyordu, park yerinin arabalarla dolu olduğunu daha uzaktan görmüştük. Fakat yaklaşınca arabaların camlarına iliştirilmiş olan fiyat tabelalarını gördük. Küçük ahşap baraka tahminlerimizin aksine park bekçisine değil, araba satıcısına aitti. Cuma akşamı olduğu için barakanın kepenkleri aşağıya indirilmişti.

"Şuna bak" dedi Rico ve eski bir Golf'un önünde durdu, "sekiz bin! Kan emiciler!" "Para kazanmak istiyorlar" dedim ve villaya baktım, ortalık henüz aydınlık olmasına rağmen projektörler yanıyordu, yaz aylarındaydık ve güneş daha yeni batmak üzereydi. "Danie, ilkönce birer sigara daha içelim." Rico sigara paketini çıkardı ve Golf'un motor kapağının üzerine oturdu. "Alsana, Danie, güzel bir *'Ernte'*." Rico'nun yanına oturdum, sigaramı yaktı. "Oğlum, şu arabalara bak" dedi, "eğer param olsaydı..."

"Daha ehliyetin bile yok."

"Param olsaydı, bankayı boşaltabilmiş olsaydık, o sıçtığımın ehliyetini yapar, bir de araba alırdım. Her şeyi kanunlara uygun hallederdim, Danie, en sonunda bir sefer de kanunlara uygun! Ne iyi olurdu!"

"Tabi" dedim, "fena olmazdı." Rico'nun yanından villaya doğru baktım. "Artık yavaş yavaş içeriye girelim mi?"

"Telaş yok, Danie, stres yok. İlkönce rahat rahat sigaralarımızı içelim. Sigarasını yere attı ve bir sigara daha yaktı. "Danie, karılar... dışarıya çıkalı bir süre oldu... alışkanlığımı biraz yitirdim herhalde."

"Önemli değil, Rico."

"Yani, biliyor musun, karılarla her şey çok yorucu. Yani, birisiyle birlikte olmak istiyorsan, anlıyor musun? Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Tabi, Rico, hepsini biliyorum."

"Eskiden Danie... beni biliyorsun, o zamanlar hepsi benden hoşlanırdı..."

"Evet" dedim, "çok iyiydin." Başını salladı ve arabanın camının üzerindeki toza çizgi ve daireler çizdi. "Baksana, içeriye girmeden önce bir kaybolsam iyi olacak." Eliyle eski fabrika binalarından birini gösterdi ve saçlarını düzeltti.

"Nasıl istersen Rico. Belki daha iyi olur."

"Ya sen, Danie?"

"Yok, boş ver. Sen git. Ben burada bekliyorum."

"Bir mendilin falan var mı?"

"Tabi, Rico, her şeyimiz var." Pantolonumun cebine davranıp Rico'ya bir mendil uzattım. Rico'yla yoldayken yanımda hep mendil bulundururdum çünkü bazen kan akardı. "Yani... o halde, ben gidiyorum." Başımı salladım ve binanın projektörlerine baktım. Hava yavaş yavaş kararıyordu. Rico fabrika binalarından birisine doğru yürümeye başladı, yolda sigarasını yere attı. Sigara paketi hâlâ yanımda motor kapağının üstünde duruyordu, paketin içinden bir sigara alıp yaktım.

Villanın önünde bir taksi durdu, taksiden iki kadın indi, birisi önden, diğeri arkadan, kadınlardan birisi oldukça şişmandı, kapıya gittiler. Taksi yine hareket etti, şimdi üstündeki tabelanın ışığı yanmıştı, sonra tren köprüsünün altında kayboldu. Sigaramın külünü arabanın camına silktim, kül aşağıya yuvarlandı ve silicinin üzerinde kaldı. Fiyat tabelasının üzerinde 95 beygir yazılıydı. 1988 Model, teknik muayene... kadar. Arkama döndüm, Rico karşımda duruyordu. Sırıttı ve yanımdan arkaya doğru baktı. Sigara paketini alıp ceketinin cebine koydum. Başını salladı, yavaşça villaya doğru yürümeye başladık. Kapının önünde yine bir araba durdu, bu sefer taksi değildi, arabadan iki adam indi, şoför arabayı geriye alıp kaldırımın kenarına kırmızı bir Lada'nın önüne park etti, sonra arabadan indi ve diğer iki adamın yanına gitti. Adamlar kapıya varıncaya kadar bekledik. Güldüklerini duyabiliyorduk. Rico'nun elini ceketinin cebine attığını gördüm. Adamlar kapının önünde durdu, birisi zile bastı, sonra kapının üstündeki kameraya baktılar, içlerinden birisi elini salladı, kapı

içeriye doğru açıldı ve adamlar içeride kayboldu. Yürümeye devam ettik. "Bekle biraz" dedi Rico ve kapının önünde durdu, kapı kırmızıya boyanmıştı ve büyük bir ahşap tabelanın üzerinde "Süper Seks Saat 20.00 - *Open End*" yazılıydı ve yazının sağında ve solunda iki çiçek resmi vardı. Rico ceketinin yakasını düzeltti. "Eeee, Danie, nasıl gözüküyorum?" "Bir dakika." Cebimden bir mendil çıkarttım ve gözünün altındaki küçük siyah lekeyi sildim. Yanımda iki nane şekeri vardı, birisini Rico'ya verdim. "Güzel nefes için" dedim, "kadınlar hoşlanır." Rico şekerin kâğıdını çıkarttı ve basamakların üstüne fırlattı. "Her şeyi düşünmüşsün." "Düşündüm, Rico." Ayakkabılarına baktı ve sonra çömeldi. "Oğlum, Danie, bir şey söylesene, ayakkabılar leş gibi."

"Onları zaten çıkaracaksın."

"Yok, olacaksa doğru dürüst olsun. Mendilini bir versene." Mendili uzattım, ayakkabılarını tükürükleyip mendille sildi. Sonra elini bacağımın üzerine koydu. "Oğlum, Danie, ne halde dolaşıyorsun böyle, kıpırdamadan dur biraz!" Pantolonumu tükürükledi.

"Ah, bırak şimdi şu saçmalığı!"

"Hayır, bu şekilde içeriye giremezsin. Şuradaki lekeye bak!" Mendille pantolonumu sildi, sonra mendili buruşturup attı. "Şimdi tamam, Danie." Nane şekerini ağzında ısırarak kırdığını duydum. "Girelim mi artık, Rico?" "Elbette, ben zaten seni bekliyorum."

Üç basamağı çıktık ve kapının üzerindeki kameraya baktık. Rico zile bastı, içerden bir vızıltı duyuldu, birkaç saniye bekledik ve kameraya baktık, sonra kapı içeriye doğru açıldı, kapıyı bir kadın açmıştı, üzerinde yalnızca bir sutyen ve külot olan kadın oldukça genç gözüküyordu, belki yirmi, en fazla yirmi beş yaşında; Rico ile ikimizin olduğumuzdan daha yaşlı göstermemize sevindim, yaşlı göstermemizin nedeni kodes, içki ve diğer saçmalıklardı.

"Haydi, içeriye gelin." Kadın gülümsedi. "Yeni misiniz burada?" Başımı salladım. "Evet" dedi Rico, "ilk defa." Çok sessiz konuşuyordu. Kadın kapıyı yine kapattı. "Benimle gelin bakalım,

ilkönce müracaat." Güzeldi, yüzlüğü ona vermeyi veya yüzlüğü alıp onu bir yere götürmeyi tercih ederdim. Yana çekildik, yanımızdan geçti ve koridorun solundaki küçük bir kapıya gitti. Arkasını döndü. "Haydi, gelin." Koridor oldukça loştu, tavanda yalnızca küçük bir kırmızı lamba yanıyordu, kız kapıyı açtı, odanın içinde kaybolurken gülümsediğini gördüm. Rico beni dürttü, kızın peşine takıldık. "İşte bu" diye fısıldadı Rico, "işte bu." Büroya benzer bir odada masanın yanında durmuş bir dosyayı karıştırıyordu. Oda aydınlıktı, dışarıdaki projektörün ışığı pencerenin tam üstüne vuruyordu. Sırtına ve sutyeninin askısına baktım. "Kimlikleriniz lazım." Kimliklerimizi verdik, kimliklerimizi önüne koyup isimlerimizi bir listeye yazdı. Bize doğru döndü. "Sen Rico'sun, değil mi?" "Evet" dedi Rico. "Daniel" dedi ve işaret parmağını göğsüme koydu. Başımı salladım. "Claudia" dedi, "her biriniz için bir yüzlük yapıyor."

Rico gömleğinin cebinden iki banknot çekti ve kıza uzattı. Kız küçük bir dolaba gitti, bir çekmece açtı ve parayı çekmecenin içine koydu. Pencerenin önünden geçerken projektörün ışığı sırtına ve boynuna vurdu. Elini gözlerine siper edip perdeleri çekti. "Makbuza ihtiyacınız var mı?" "Yok." Kimliklerimizi uzattı. "O halde artık soyunabilirsiniz."

"Burada mı?"

"Hayır" dedi ve güldü, gülünce göğüsleri oynadı. Kapıya gitti. "Gelin, göstereyim."

"Evet" diye fısıldadı Rico kulağıma, "göster bize." Bize kapıyı tuttu, yanından geçip koridora çıktık. Rico'nun elinin kızın karnına değdiğini gördüm, kız Rico'ya baktı ve bir adım geriledi. Kapıyı kilitledi, sonra koridor boyunca yürüdü ve başka bir kapıya gitti, birkaç metre arkasındaydık. "Burada soyunabilirsiniz" dedi ve odayı gösterdi. Odada spor dersindeki soyunma odalarında olduğu gibi banklar ve kilitli dolaplar vardı. "Bekleyin" dedi ve bizi yana ittirip tekrar büroya doğru yürümeye başladı, "size bir kilit lazım. İkinize tek dolap yeter, değil mi?" "Tabi" dedi Rico, "biz kardeşiz." Büroya girene kadar arkasından baktık, sonra soyunma odasına girip bir banka oturduk. "Ne dersin, Danie, bu

kız... bu kız da acaba...“ Oturduğumuz yerin fayans tabanında, üzerinde bir ızgara bulunan bir gider vardı, Rico ayağının ucuyla ızgarayı kurcaladı.

“Bilmem“ dedim, “sanmıyorum.“

“Ama... ama ortalıkta nasıl dolaştığına baksana! Kız güzel... çok güzel.“

“Evet“ dedim, “güzel.“

Kızın koridordan gelen ayak seslerini duyduk ve susup fayanslara baktık. “Alın, kilidiniz.“ Kapıdan girdi ve önümüzde durdu. İşaret parmağını uzattı, parmağına küçük bir asma kilit geçirmişti, kilidi parmağından çektim, anahtar kilidin üzerindeydi. “Boş bir dolap bulun. İşiniz bitince...“

“Ne kadarını çıkaracağız?“ Rico ayağa kalktı ve ceketini çıkardı. Kız yine güldü ve göğüsleri oynadı. “Külot hariç her şey.“ “Tamam“ dedi Rico, “yalnızca bir sorayım dedim.“ Ceketini bankın üzerine koymuştu ve gömleğini çıkartıyordu. Rico'nun formu hâlâ yerindeydi, kollarındaki iğne izleri de iyileşmişti ve neredeyse hiç belli olmuyordu, zaten bunun üzerinden uzun bir zaman da geçmişti.

“Rengârenksin“ dedi kız ve Rico elini dövmeli göğsünde gezdirdi. “Bir de arkadaşım Danie'yi gör, onda daha fazla var, on yedi tane, öyle değil mi, Danie?“ Yüzümün kızardığını hissettim ve kilit elimde olmak üzere dolaplardan birine doğru yürüdüm. Metal kapıyı açtım ve arkasına geçtim. “Hazır olduğunuz zaman beni büroda bulabilirsiniz, size etrafı gezdireyim.“ Fayansın üzerinde kızın adımlarını duydum, sonra dışarıya koridora çıktı. “Gördün mü, Danie, beni beğendi.“ “Olabilir.“ Rico yanıma geldi, ceketini bir askıya astı ve ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. “Yanımıza terlik gibi bir şey almalıydık. İnsan mantar kapabilir. Biliyor musun, kodeste...“ Çoraplarını ayakkabılarının içine sıkıştırdı ve ayakkabılarını dolabın alt kısmına yerleştirdi, sonra ayaklarını kaşımaya başladı. Ben de ayakkabılarımı çıkardım. “Baksana, Danie, ayaklarımda garip sivilceler var.“ “Görmek istemiyorum.“ Dolabın kapısını kapattım ve asma kilidi deliğe geçirdim. “Bekle, Danie, sigaralarım.“ Sigaralarını ceketinden aldı ve külotunun

yan tarafına sıkıştırdı. Külotlarımız pahalıydı ve üstümüzde iyi duruyorlardı. "Anahtar?" "Bekle, Danie, sigara paketinin içine atayım." Sigara paketini külotunun yanından yine çıkardı, anahtarı ona verdim. Kapıya doğru yürüdük, fayanslar ayağımın altında soğuk ve yapışkandı. Claudia büronun önünde koridorda duruyordu. Kollarını sanki üşüyormuşçasına göğsünün önünde kavuşturmuştu ve omuzlarını ovuyordu fakat yaz aylarındaydık ve burası da sıcaktı. Bize baktı, Rico'nun eli baldırındaydı ve kodeste birisinin yaptığı büyük memeli küçük kadını gizliyordu. Kadının altında "Anne" yazılıydı, Rico'nun başparmağının yanında kadının mavi tüylü kocaman şapkasını görebiliyordum.

"Size her şeyi göstereyim" dedi Claudia ve omuzlarını bırakıp koridorda yavaş adımlarla ilerledi. Rico yanımda "İlkönce biraz kaldıralım" diye fısıldadı, külotunun içini karıştırdığını gördüm. Claudia bizi içinde bir barın bulunduğu büyük bir odaya götürdü, odada bir sürü kanepe ve koltuk vardı ve bazılarında birkaç kadın oturuyordu, hepsi yalnızca sutyen ve külotluydu ve aralarında kayda değer bir şey yoktu, ortalık oldukça loş olmasına rağmen bunu görebiliyordum, sadece barın arkasında birkaç renkli lamba yanıyor ve barda dört adam oturmuş içiyordu. Barmaid barın arkasında küçük ve kapısı açık bir buzdolabının önünde çömelmişti, buzdolabının ışığında yalnızca başını ve sırtını görebiliyordum, şimdi ayağa kalktı ve barın üstüne bir şişe koydu. Claudia'dan çok daha büyük olmasına rağmen, hiç de fena değildi. Koltuklarda oturan kadınlara baktım. "Şurası açık büfemiz." Claudia duvarın dibinde iki yapay palmiyenin yanında duran iki uzun masayı gösterdi. "Biraz bekleyin, hemen devam ederiz." Elini koluma koydu ve sonra bara gitti. Açık büfenin önündeydik, Rico üstünde bir zeytin bulunan ton balıklı bir ekmek dilimi aldı ve zeytine saplı olan kürdanı patates salatasının içine koydu. "Çok fazla karı yok" dedi ve büfeden bir tane de domates aldı, "bazılarının da oldukça yaşı geçkin."

"Daha henüz erken" dedim ve Claudia'nın durduğu bara baktım, barmaid uzun kollarıyla barın üzerinden uzanıp Claudia'nın omzunu okşadı. "Haklısın" dedi Rico, yavaşça masa boyunca yü-

rüyüp sandviçlere, salatalara ve diğer yiyeceklere baktım. Palmiyenin dallarından birisini tuttum, ağaçlar gerçekti ve büyük plastik badyaların içine oturtulmuştu. Arkamda Claudia'nın konuştuğunu duydum, "anne"mi demişti? Arkamı döndüm ve Claudia'nın barın üzerinden eğilip alnını barmaidin alnına dayadığını gördüm. "Hey, Rico" dedim fakat sonra Claudia geldi ve bize kulübün diğer odalarını gezdirmeye devam etti.

Ahşap bir duvarın arkasında, üstünde içeriye sürünerek girilebilecek bir delik bulunan bir tür karanlık oda gördük. Başka bir odada, içinde deri eşyaların ve zincirlerin asılı olduğu bir kafes bulunuyordu, bir başka odadan ise saat daha on bile olmamasına rağmen inleme sesleri geliyor ve bir kadın çığlık atıyordu. "Kapının açık olması seyredebileceğiniz veya katılabileceğiniz anlamına geliyor." Kapı kapalıydı fakat inleme sesleri azalmıştı, bizi duymuş veya işlerini bitirmiş olmalılardı. "Burası bizim özel oyun alanımız ama burada faaliyet geç saatlerde başlar." Odanın tabanında jimnastik hasırları ve döşekler seriliydi ve duvarlarda tutacaklar ve ipler vardı, tam ortada bir tramplen duruyordu. Claudia trampleni gösterdi, tam bir şey söylemek üzereyken güldü ve göğüsleri biraz oynadı, tramplende yalnızca bizim için zıplamasını isterdim fakat barmaid annesi buna herhalde karşı gelirdi. Claudia bize daha sonra bodrumdaki yüzme havuzunu gösterdi, bodrumda ayrıca bir de sauna vardı fakat saunaya girmek istemedik. Suyun içinde iki kadın vardı, Rico beni dürttü fakat sonra bir bankta çıplak olarak oturmuş bira içen üç adamı gördük, yanlarında kadınların sutyen ve külotları duruyordu. Rico "Pislik herifler" diye fısıldadı, "şişko domuzlar."

"Prezervatif her yerde var" Claudia duvarın yanında duran küçük bir masayı gösterdi, masanın üstünde içi prezervatifle dolu plastik bir kâse ve kâsenin yanında bir rulo kâğıt havlu ve peçeteler duruyordu. "Fakat yüzme havuzumuzda cinsel ilişki yasak. Hijyenik nedenlerle, bilirsiniz."

"Anlaşılmıştır" dedi Rico ve sırıttı. Külotunun yan tarafından sigara paketini çekip çıkardı ve bir sigara yaktı. Bana paketi uzattı, paketi elinden aldım.

"Sigara içer misin?"

"Teşekkür ederim" dedi Claudia, "şimdi değil. Tekrar girişe dönmem lazım."

"Tamam." Başımı salladım ve kendime bir sigara aldım, çakmak paketin içindeydi. Bara döndük. "Oyun alanında sigara içemezsiniz, yanık lekelerinden dolayı, karanlık odada da öyle. Esasında koridorlarda da içilmemesi gerekir." "Sorun yok, Claudia." Rico elini kızın koluna koydu, "zaten ilkönce bara gideceğiz." Claudia durdu, arkasını döndü ve arkasında bir merdivenle yukarıya çıkılan açık bir kapıyı gösterdi. "Orada da oturma odaları var, iki de oyun odası, oralarda da temasa geçmek..." "Biz hallederiz" dedi Rico ve elini tekrar kızın koluna koydu. Claudia derin bir nefes aldı ve göğüsleri havaya kalktı, her şeye rağmen Rico'nun bacağındaki şapkalı kadınınkiler kadar büyük değillerdi. "Girişe gitmem lazım" dedi, "size iyi eğlenceler." Rico'nun omuzları oynadı ve kolunu uzattı fakat Claudia bara giren kapıya varmıştı bile. Rico sigarasının külünü yere silkti ve sonra eğilip duvara doğru üfledi. "Bir şeyler içelim, Danie." "Tabi, tatlım." Kolumu Rico'nun kalçasına doladım, sırıttı, bara doğru yürüdük.

Demin barda içen adamlar şimdi kadınların yanında oturuyordu, gülüşmelerini duyuyorduk. "İki bira" dedim, Claudia'nın annesi başını salladı. Hiç de onun annesi gibi gözükmüyordu, belki de yanlış duymuştum. İki bar taburesini birbirine yaklaştırıp oturduk. Claudia'nın annesi önümüze iki küçük bira şişesi koydu. "Bardak?"

"Hayır, teşekkürler, böyle iyi."

"Eeee, ilk defa mı geliyorsunuz?"

"Evet" başını salladı, göğüsleri Claudia'nınkilerden daha büyüktü ve sutyeni de daha dardı. "Pekâlâ, hoşunuza gitti mi?"

"Evet" dedim. "Gayet güzel burası" dedi Rico, "ve çok büyük."

"Daha sonra mutlaka iyice dolar" dedi Claudia'nın annesi. Rico'nun sigarasının külü barın üstüne düştü, Rico kül tablasını aldı ve külü parmağıyla kül tablasının içine doğru ittirdi.

"İkiniz de ne kadar güzel rengârenksiniz öyle. Kadınlar hoşlanır bundan. Benim hoşuma gidiyor."

"Teşekkür ederiz" dedi Rico, "birkaç kişinin beğeneceğini umuyorum."

"Nerede yaptırdınız?"

"Yani, değişik yerlerde, orada burada."

Başını salladı, sonra içinde bir sürü meyve bulunan bir tepsiye gitti ve bıçakla bir şeyler kesmeye ve soymaya başladı. Rico "Kahretsin" diye fısıldadı, "burada en iyi hatunlar çalışmak zorunda. Ve şuradakiler" başıyla beş herifin karılarla gülüştüğü kanepe ve koltukları gösterdi, "şuradakiler de sahibini buldu. Keşke kerhaneye gitseydik, Danie." Kül tablasını önüme çektim ve sigaramı söndürdüm. "Sakin ol, Rico, saat daha yeni on oldu. Bardaki kadın burasının daha sonra dolacağını söyledi ya." "Evet, haklısın, daha henüz gelecekler, gerçek karılar, gençler, güzel olanlar, tamam mı Danie, gelmek zorundalar. Yakında enseleninceye... daha önce doğru dürüst düzüşmem lazım, Danie, sonra yokum, birkaç sene, anlıyor musun... birkaç sene." Elimi tuttu. "Biliyorum, Rico" dedim. "Bir kez daha gerçek bir âlem, Danie!" Elimi acıyıncaya kadar sıktı fakat çekmedim, başımı salladım ve "Tamam Rico, veda olarak gerçek bir eğlence" dedim. Diğer eliyle bara vurdu. "Bir kez daha gerçek bir eğlence!" Belki de Claudia'nın annesi bizi duymuştu çünkü o anda müzik başladı ve kadın bir müzik setinin düğmeleriyle oynadıktan sonra ses giderek yükseldi. "Copa, Copacabana..."

Ahşap duvara parmağımla tıkladım. "Hey" diye yavaşla seslendim fakat içerisi sessizdi. Perdeyi yana çektim, sonra sürünerek delikten içeriye girdim, viski bardağını göğsüme bastırıyordum. Bardak ağzına kadar dolu olduğu için soğuk değildi, buz parçaları yalnızca rahatsız ederdi. Dört sek viski siparişi vermiş ve hepsini büyük bir bardağa doldurmuştum. Elim duvara değene kadar lastik şiltelerin üzerinden sürüdüm. Köşeye geçtim, dizlerimi göğsüme çektim ve başımı kolumun üzerine koydum. Burası sıcak ve havasızdı, sikişmek için iyi bir yer değil. Viskiden bir yudum aldım. Dışarıdaki koridordan birileri geçiyordu. Kadın ve erkek sesleri duydum, sonra gülüşmeler.

Rico aralarında değildi. Sayısız odalardan birisinde sikişiyordu. Belki de kafesin içinde asılıydı ve götüne sopa attırıyordu. Rico çok çaba harcamıştı, karılar eskiden olduğu gibi genç ve güzel olmamasına rağmen tam anlamıyla formundaydı. Karılarla giderken memnun gözüküyordu, sırıtarak bana göz kırpmıştı. Karılar "Sen gelmiyor musun?" diye sormuştu. Azgın olmama rağmen "Şimdilik hayır" demiştim, esasında hiç de fena değillerdi ve onlar da azgındı, bunu görebiliyordum, Rico da başını sallamış ve göz kırpmıştı fakat her nedense... her nasılsa canım istemedi. Bir yudum içtim, sonra külotuma davrandım. "İlkönce kaldıralım" dedim sessizce, sonra güldüm ve elime biraz viski döküldü. "Hey?" Girişte bir beden vardı, bir kadın bedeni, neredeyse çıplak, bedeni koridorun ışığında bir anlığına gördüm, sonra karanlığın içinde kayboldu, perde yine yerine düştü ve bir kadının şiltelerin üzerinden sürünerek ilerlediğini duydum. Onu göremiyordum, kokusunu almaya veya sıcaklığını hissetmeye çalıştım fakat çok yakınımda olmasına rağmen hiçbir şey alamadım, şimdi oturdu, hafif bir çınlama duydum, bir bardağın içinde birbirine değen buz parçaları. İçişini duydum ve içtiği şeyin kokusunu da alabildim, alkol, votkalı bir şey. "Nazdorovye" diye düşündüm ve viskimden içtim. Elimi karanlığın içine uzattım, boynu oradaydı, ensesindeki kısa saçları hissettim.

"Hayır" dedi, sürünerek benden uzaklaştığını duydum.

"Claudia?"

"Hayır, girişe gitmem lazım. Çalışmam lazım."

"Hey, bekle, hemen kaçıp gitme. Daniel, ben Daniel, dövmeli çocuk."

"Bacağında kadın olan mı?"

"Hayır, o dediğin Rico."

"Yalnız mısın?"

"Evet."

"Yalnızca bir şey içeceğim. Burada kimse beni görmez."

"Birkaç dakika kal, lütfen, hemen kaçma. Baksana, burada viskim var."

"Teşekkürler, benim kendi içkim var." Bana doğru süründüğünü duydum, yanıma duvarın dibine oturdu ve omzu koluma değdi. "Yalnızca biraz dinleneceğim" dedi.

"Dinlen tabi" dedim, "ben burada yalnızca öylesine oturuyorum, sana bir şey yapmam."

"Daniel" dedi sessizce.

"Claudia, ne içiyorsun?"

"Votka tonik. Biliyor musun, esasında içmem yasak."

"Tadı iyi mi?"

"Tadına bakmak ister misin?"

"Tabi." Elimi aradı ve karnıma dokundu, kolunu tuttum, bana bardağını verdi. "Benim viskimi ister misin?"

"Yalnızca birazcık" dedi, sonra içtik. Omuzlarının titrediğini duydum, sonra bardaklarımızı yine değiştirdik. "Sana göre değil, Claudia, öyle değil mi?"

"Ah, yani, ben votka seviyorum, bir şeyle karıştırılmış olmalı. Ama senin viskin de fena değildi."

"Hiç içmemiştim, yani, votka tonik demek istiyorum. Gerçekten iyiymiş."

Kolumun yanında hareket etti, nefes almadan öylece durdum. "Daniel, sen kodeste miydin?"

Elimi kaldırıp başını aradım, başına dokunmak istiyordum fakat sonra elimi geri çektim. "Kodes" dedim, "sorduğun şeye bak."

"Bu kadar... bu kadar çok dövmen olduğu için soruyorum."

"Üzerinden bayağı bir zaman geçti" dedim, "ayrıca dövmelerin çoğu daha önce de vardı."

"Fakat... fakat kötü bir şey yapmadın."

"Hayır. Yalnızca küçük meseleler."

"Ya arkadaşın?"

"Rico? Rico iyidir."

"Onu gördüm, iki kadınla birlikte... fakat kadınlar pek de iyi değildi..."

"Biliyorum." Kolumu omzuna atıp onu kendime çektim.

"Daniel..." Eli yine üzerimdeydi, bu sefer göğsüme dokundu, "bunlar hissediliyor mu?"

"Neler?"

"Dövmelerin. Tende hissediliyor mu?" Elini tuttum ve öbür göğsüme götürdüm. "Burada, burada var bir dövme." Parmaklarıyla göğsümün üzerinden geçti, başparmağı kaburgalarımın üstündeydi, sonra boynumda. "Hayır" dedi, "onları hissedemiyorum, yalnızca kalbin atıyor."

"Sağ kolumun üst tarafında" dedim ve ona biraz daha yaklaştım, "tutsana." Üstüne doğru eğildim ve döndüğünü hissettim, sırtı yüzümün önündeydi ve omzu burnuma değdi.

"Hayır, yine ön tarafa gitmem lazım, fazla ayrılamam, kısa bir ara vermiştim, yalnızca kısa bir ara."

"Orada hissedebilirsin" dedim, "üç boyutlu gibi bir dövme."

"Sahiden mi?"

"Korkmana gerek yok. Ben... korkmana gerek yok."

"Biliyorum. Sen kötü değilsin." Kayarak öbür tarafıma geçti ve parmağıyla sağ koluma dokundu. Diğer eli karnımın üzerindeydi, istememe rağmen bende yavaşça bir sertleşme oldu.

"Evet" dedi, "sanki... sanki altında bir şey varmış gibi, derinin altında... dövme dışarıya çıkmak istiyor." Güldü, ağzı sırtıma değdi ve gülüşünü içimde hissettim. "Neden böyle?"

"Kötü boya ve kötü bir dövmeci. Tamamen kabuk bağladı."

"Ne resmi bu?"

"Tahmin et bakalım." Parmağıyla kolumun ve dövmenin çizgilerinin üzerinden geçti. "Demin gördüm. Bu bir... bu bir kafa, öyle değil mi?"

"Öbür tarafta, kafa öbür tarafta." Kolunu çevreme doladı ve omzuma dokundu. "Ama orada hiçbir şey hissetmiyorum, orası dümdüz."

"İyi bir dövmeciydi."

"Artık girişe dönmem lazım. O kadar yorgunum ki." Kollarını karnımın etrafına doladı ve sırtıma yaslandı. Sutyeninin altından göğüslerini ve daha içeride bir yerde kalbini hissediyordum. Ayağım karıncalandı ve uyuştu, ayağımı hareket ettirince barda-

ğına dokundum. Elimi arkaya attım ve saçlarının üzerine koydum.

"Pis serseri, geberteceğim seni, ne diye dokunuyorsun bana? Bana dokundun, pis herif!" Koridorda Rico'nun sesi duyuldu. Yerimden fırladım, ayağımın yanındaki bardak devrildi ve ayağım ıslandı. "Lütfen kal. Daha çıkmak istemiyorum." Eli bacağımın üzerindeydi fakat yavaşça karanlık odanın girişine doğru süründüm. "Lütfen." Hâlâ arkada köşedeydi ve sesi çok yavaş çıkıyordu. Koridordan bağırtılar geldi, sonra birkaç yumruk sesi duyuldu. Girişe varmıştım, perdeye uzandım. "Rico'ya gitmem lazım" dedim fakat ne dediğimi belki de duymamıştı çünkü köşede şu anda sessizlik hâkimdi. Perdeyi yana çektim ve delikten dışarıya çıktım. Koridorda yalnızca kırmızı lambaların yanıyor olmasına rağmen, ışık gözlerimi acıttı. Arada siyah ışık lambalarının da bulunması gerekiyordu çünkü Rico bağırırken dişleri bembeyaz parlıyor ve boğazından yakaladığı herifin ardına kadar açılmış ağzındaki dişler de yepyeni gözüküyordu. "Hayır" diye bağırdı herif, "lütfen yapma" fakat faydası olmadı, Rico fazla gerilmeksizin bir sağ çıkardı, tam çenesine, nokta vuruş, milimetrik bir iş, herif çuval gibi düştü ve Rico onu bıraktı. Hâlâ bağırıyordu, "kahrolası pislikler!" diğer ikisini daha yeni görüyordum, birisi yerde yatmış ağlıyordu, donu yoktu ve yüzüstü dönüp duvara sürünmeye çabalıyordu, diğeri birkaç metre ötede kapıya doğru emekliyordu, donu hâlâ üzerindeydi fakat arkası yırtık olduğu için götü olduğu gibi ortadaydı. Koridorun tam ortasında paramparça bir ahşap sandalye duruyordu, sandalyenin üç bacağı sökülmüş ve kolluğu kırılmıştı. "Kahrolası pislikler, benim karılarım, benim karılarımdı onlar!" Elimi omzuna koydum, döndü, yumruğu yüzümün önündeydi, "oğlum, Danie, dikkat etsene!" yumruk yüzümün yanından geçip duvarda patladı. "Pislik herifler bana el attı, anlıyor musun, bize katılmaya kalkıştılar!" Duvara bir kere daha vurdu. "Benim akşamım. Benim, tamam mı! Bana el attı, ibneler. Oğlum, ne demek oluyor bu, Danie, ne demek oluyor? Kahretsin, neler oluyor burada!"

"Tamam" dedim, "çekip gidelim buradan, çabuk!"

"Tamam, Danie, zaten istemiyorum artık. Bütün neşem kaçtı. Eve gitmek istiyorum."

Kolumu Rico'nun omzuna attım, yavaş adımlarla bara doğru yöneldik, daha hızlı yürümek istiyordum fakat Rico sürekli arkasına bakıyordu. "Her şeyi mahvettiler, pislik herifler."

"Gerçekten tam pisliklere çattık, gidelim buradan. Eğer aynasızları..."

"Sıçmışım aynasızlara, Danie, zaten umurumda değil artık." Barın kapısında üç kadın ve birkaç herif duruyordu, yana çekildiler ve koridorun arka tarafına baktılar, ben de başımı çevirdim. Rico'nun yere serdiği tiplerin yanına birileri çömelmişti, iki kadın koridorda durmuş bizi gösteriyordu, o herifler gelip partiye katılmaya kalkışana değin Rico ile düzüşen karılar olmalıydılar. Barın içinden geçtik, barın çıkışında Claudia'nın annesi ile üniformalı bir adam duruyordu, üniformalı adam aynasız değildi, özel güvenlik.

"Böyle hiçbir şey olmamış gibi gidemezsiniz" dedi Claudia'nın annesi, "böyle olmaz, bunu açıklığa kavuşturmamız lazım." Üstüne bornoz gibi bir şey giymişti, belki de üşümüştü çünkü hâlâ titriyordu. Güvenlik oldukça iriydi ve kapının tam ortasında duruyordu fakat bir numarası yoktu, bunu yüzünden okuyabiliyordum, kaygılı bir hali vardı ve bize doğru bakıyordu.

"Sorun istemiyoruz" dedim, "yalnızca eve gitmek istiyoruz. İsimlerimiz zaten sizde var."

"Neden yapıyorsunuz bunu?" Claudia'nın annesi titredi ve kollarını göğsüne bastırdı.

"Yalnızca ben" dedi Rico, "bu benim meselem. Arkadaşımın bununla hiçbir ilgisi yok, tamam mı?"

Güvenlik bir adım öne geldi.

Rico "Anladınız mı bunu!" diye bağırdı ve işaret parmağını güvenliğin yüzünün önüne tuttu, "yalnızca benim meselem! Ve şimdi gidiyorum yoksa daha kötü olur!"

Güvenlik, kendisi de oldukça genç olmasına rağmen "Oğlum, sorun çıkarma!" dedi fakat Rico onu kenara ittiriverdi, eli bir anlığına güvenliğin boğazına gitmişti, güvenlik karşı koymadı ve

sırtını duvara verdi, yüzünün seğirdiğini ve şekilden şekle girdiğini görebiliyordum fakat sonra tamamıyla sessizleşti.

"Haydi, Danie, eşyalarımız!"

"Üzgünüm" Claudia'nın annesi başını çevirdi fakat tekrar önüne geçtim, "öderim size, hepsini öderim..." Başını yine çevirdi ve bara gitti. Güvenlik onu takip etti.

"Danie, haydi gel artık!" Rico soyunma odasının kapısına varmıştı bile, kapıyı açtı ve içeriye girdi. Dolabın önüne geçip kilidi çekiştirdi. "Kahrolası anahtar. Sigaralarım yukarda kaldı." Döndüm ve kapıya doğru yürüdüm. "Bekle, Danie, hallederim!" Külotuna davrandı ve külotun içinden bir prezervatif çıkardı. "Olamaz!" Güldü ve prezervatifi duvara şaplattı. Sonra külotunu çıkardı, asma kilidin deliğinden geçirdi, iki ucunu tuttu ve çekti, bir çatlama sesi duyuldu ve kilit açıldı. Ne de olsa marka külotlardı, yepyeniydiler, daha bu sabah satın almıştım. Giyindik, sonra koridordan çıkış kapısına doğru yürüdük, Rico'nun eli ceketinin cebindeydi. Koridorun öbür ucunda Claudia'nın annesi ve güvenlik, arkalarında barın kapısında ise Claudia duruyordu. Kapının çerçevesine yaslanmıştı, şimdi elini kaldırdı ve salladı, yalnızca bir anlığına, sonra arkasını döndü.

"Ne dersin" dedim, "aynasızlar hemen gelmiş midir?"

"Bilmem" dedi Rico ve elini cebinden çıkardı, "korkmana gerek yok. Yani ceza tecilinle ilgili olarak. Hepsi benim meselem, söylerim onlara, Danie."

"Biliyorum, Rico, bunu söylemene gerek yok. Zaten biliyorum." Gülümsedi ve elini yumruk yaptı, yumruğumu onunkine dokundurdum.

Onu birkaç gün sonra Goldie'nin yerinden çıkarken enselediler. Yukarda pencerede durmuş sigara içiyordum, yine içmeye başlamıştım, onun yüzünden.

Önüne çıktıklarında hiçbir şey yapmadı, kaçmaya bile kalkışmadı, öylece durdu ve ellerini uzattı. Zaten teslim olmak istiyordu fakat sürekli ertelemişti. Belki de onu her zaman olduğu gibi özgürce gezerken yakalamalarını istemişti. Sekizi bileklerine ta-

kıp arabaya götürdüler, binmeden önce yukarıya bana baktı ve başını salladı, omuzlarının kasıldığını gördüm, mutlaka el sallamak istemişti fakat elleri sekizin içinde arkasındaydı. Kapıyı çarparak kapattılar, sonra başını cama yasladığını gördüm. Arkasından el salladım fakat yola çıkmışlardı bile.

Habercilik Yaparken

Herkesin "Fred" dediği ve Stefan'ın bize anlattığı kadarıyla bir araba hırsızı olan gözlüklü adam "Yani... demek benimle bir röportaj yapmak istiyorsunuz" dedi.

"Evet" dedim ve Rico, Mark ve Walter başını salladı, "istiyoruz."

Bizler haberciydik, bir öğrenci gazetemiz vardı ve hiçbir öğretmenin buna herhangi bir itirazı yoktu.

Zaten aynı birkaç yıl önce bir sürü öğrencinin anne ve babalarıyla birlikte Batı'ya gittiği için yok olduğu gibi, bir sürü öğretmen de yok olmuştu. Öğretmenler Batı'ya gitmemişti. Hepsi aynı anda olmasa da bir günden öbürüne yok olduklarında aramızda "Stasi almış" diye fısıldanmıştık.

"Ama... yani muhbirlik yapmayacaksınız, değil mi?"

"Hayır" dedim, "yalnızca bir röportaj, öğrenci gazetemiz için, tamam mı!"

"Demek öyle" dedi, "öğrenci gazetesi" ve güldü.

"Ciddi bir mesele" dedim, "tirajımız elli adet." Gerçekten de ciddi bir meseleydi, burada kalan öğretmenler meseleyi "öğrenci gazetesi projesi" olarak adlandırıyor ve "yeni zamanlar"dan, "kişisel girişim"den bahsederken, buna öteden beri taraftar olduklarını belirtiyordu.

"Ellilik tiraj" dedi adam, "ulan, ya aynasızlar okursa."

Sanki aynasızları yanımızda getirmişiz gibi etrafına baktı. Boş duran birkaç binanın arasındaki bir arka avludaydık, Stefan burada araba hırsızlarının buluştuğunu ve kırtasiye dükkânları ve mağazalardan çaldıkları seks dergilerini ve çizgi roman kitaplarını buradaki evlerde sakladıklarını anlatmıştı.

"Aynasızlarla ilgili olarak korkmana gerek yok" dedim, "her şey anonim olacak."

"Nasıl yani?"

"Yani başka bir isimle."

"İsmi ben seçebilir miyim?"

"Tabi."

"O halde... o halde bana Don deyin, Don Johnson gibi, tamam mı. Ve bir şey daha..." Gözlüğüyle oynadı.

"Evet?"

"Sakın bir daha aynasızlarla ilgili olarak korkmama gerek olmadığını söyleme." Arkasını döndü ve çökmeye yüz tutmuş binalardan birisine doğru yürümeye başladı.

"Fred, röportajımız?" diye seslendim.

"Bana Don deyin!" Büyük bir çerçöp yığınının önünde durdu ve eliyle bizi çağırdı. "Haydi, gelin buraya!" Birbirimize başımızı salladık ve dosyalarımızı, kalemlerimizi ve aslında bir teyp olan diktafonumuzu alıp onun yanına gittik. Fred bizden birkaç yaş büyük olmakla birlikte, beşinci veya altıncı sınıflılar gibi gözüküyordu, çerçöp yığınının tepesinde bulunan eski bir araba koltuğuna oturmuş aşağıya doğru bakarken de öyleydi.

"Leipzig'in ilk araba hırsızıyım" dedi, "tam bir profesyonel, buna inanabilirsiniz."

Çerçöp yığınının önünde boş bira ve limonata kasaları duruyordu, bunların üstüne oturduk. Rico teybi dizlerinin üstüne koydu, röportaj henüz başlamamasına rağmen Mark ve Walter dosyalarına bir şeyler yazıyordu. Mark "Süper bir manşet" diye fısıldadı ve bana doğru eğildi, "Leipzig'in ilk araba hırsızı." "Olabilir" dedim, "kulağa hoş geliyor" sonra parmağımı havaya kaldırıp "Action" diyerek Rico'ya beklediği işareti vermiş oldum, bunu televizyonda görmüştüm. Gerçek profesyoneller sayılırdık ve öğrenci gazetemiz için yığınla röportaj yapmıştık, spor alanında buluşan ve Rico'nun "deri kafalılar" dediği onuncu sınıflı Neonazilerle bile fakat Neonaziler teybe yalnızca "Heil Hitler" ve "yabancılar dışarı" gibi şeyler söylemişti, hem de şefleri konumundaki eski Dostluk Kurulu Başkanı Miķloš Maray'ın kendisinin bile yarı yabancı olmasına rağmen. Rico çerçöp yığınına ve Fred'e biraz daha yaklaştı, mikrofonu aldı, kabloları düzeltti, kayıt düğmesine bastı ve mikrofonu Fred'e doğru yukarıya kaldırdı. Saatime baktım. Yüksek bir sesle "Don ile röportaj, on beş kırk üç" dedim. Don güldü.

"Demek sen gerçek bir araba hırsızısın, Don?" dedim.

"Bir profesyonel" dedi, göğüs cebinden buruşuk bir sigara çıkardı, yarısını koparıp yere attı ve diğer yarısını yaktı.

"Peki... peki, neden yapıyorsun bunu, neden araba hırsızlığı yapıyorsun?"

"Bilmem" dedi, Walter ile Mark'ın not defterlerine bir şeyler yazdığını gördüm, "bilmem... ne kadar aptalca bir soru bu böyle!"

"Hey, hey" Rico mikrofonu sağa sola salladı, "röportaja razı olmuştun."

"Tamam, önemli değil" dedim, "bandı geriye al ve bunu sil."

"Yani, geceleri arabayla gezmek bir şekilde güzel oluyor, tamam mı, bir şekilde... bir şekilde özel birisin, tamam mı. Ve... istediğin yere gidebiliyorsun, tamam mı... ve geceleri ışıklar..." Eski araba koltuğunda oturmuş sigara içiyordu ve sanki bir di-

reksiyonu tutuyormuş gibi kollarını öne uzatmıştı. "...bir sürü ışık ve sana karışan... aptalca laflar eden hiç kimse yok" yine güldü, "şu arabalara bir baksanıza, bir sürü araba!"

"Peki ya... polis?"

"Ah, aynasızlar." Boş ver dercesine elini salladı ve arkasına yaslandı. Şu anda yukarıda küçücük gözüküyordu. "Aynasızlar Don'a hiçbir şey yapamaz."

Sesine bakılırsa, söylediğine kendisi de inanmıyordu.

"Hiç enselendin mi?"

"Enselenmek! Enselenmek!" Sigarasını sinirlenmişçesine havada sallayıp attı. "Enselenmek oyunun bir parçası, tamam mı. Aynasızlar seni alır ve yine bırakır. Eğer hızlıysan iyisin. On dört yaşında var mısınız?"

"Evet" dedim, "tabi" dedi Rico ve Walter ile Mark başını salladı.

"Yazık. On iki, on üç yaşında olsaydınız, arabalar için tam uygun yaşta olurdunuz. O yaşlarda henüz ceza şeyiniz olmaz, yani ceza diplomanız."

"Ne?"

"Yani, size bir şey yapamazlar. Benim ekipte var öyle birkaç kişi. On iki, on üç yaşında, onlara bir şey yapamıyorlar. Ama tek başına çalışmak en iyisi. Ben Leipzig'in ilk araba hırsızıyım, bunu bir yerinize yazın. Geceleri falan ve ışıklar, tamam mı..."

"Hiç korktuğun oluyor mu?"

"Saçma soru. Hiçbir zaman." Koltuğunda sağa sola kaydı ve Mark ile Walter not defterlerine bir şeyler çiziktirdi.

"Hâlâ okula gidiyor musun?"

"Okul mu?" Güldü. "Benim için okul sokaktır... tamam mı, okul sokaktır, bunu bir yerinize yazın! Okuldan gına geldi. Gettoda, tamam mı..."

"Ne gettosu?"

"Ah, unut gitsin."

Rico'nun ona bakıp başını salladığını gördüm. Rico mikrofonu şimdi çok sakin bir şekilde tutuyordu.

"Bu araba meselesini nasıl öğrendin?"

"Bunu mu, ah, çok kolay, çok kolay bir şey. Fakat birazcık bir şeylerin olması lazım tabi" eliyle göğsüne vurdu, "yani, biraz kabiliyet lazım, tamam mı, esnek bir bilek, tornavida ve kilit, hepsi bu. İşin çabucak bitmesi için ne yaptığını bilmen lazım. Eğer uzarsa, enselenirsin. Aynasızlar, tamam mı."

"Ya sonra? Tornavidayı kontak anahtarı olarak da mı kullanıyorsun?"

"Yok, yok!" Yine güldü. "Kontak anahtarı falan yok. Göstergelerin altını kurcalarsın, orada kablolar falan vardır, rengârenk kablolar, koparıp düz kontak yaparsın, tabi nasıl yapacağını bilmen lazım, düz kontak, tamam mı, aynı el işleri dersindeki gibi."

Stefan'ın bana Fred ve araba hırsızlarından bahsederken tuttuğum notları göğüs cebimden çıkardım. Stefan bu tiplerin birkaçını tanıyordu ve onun için şimdi burada değildi. "Yoksa benim gevezelik ettiğimi sanırlar" demişti, "ama ben gevezelik etmem."

"Uyuşturucu" dedim, "uyuşturucular hakkında ne biliyorsun?"

"Hey, benimle kafa mı buluyorsun, Bahnhof Zoo'da* değiliz!"

"Bilmem. Bazı şeyler duydum da."

"Kahretsin! Ne biçim iş bu!" Ayağa fırladı ve elini kolunu havada salladı. "Böyle şeylerle hiçbir alakamız yok bizim, tamam mı, kim bunu söylerse, birkaç tane yapıştırırım!" Yine havayı dövdü, tökezledi ve koltuğa düştü. Rico mikrofonu indirdi ve ayağa kalktı. "Tamam" dedim, "bunların hepsi süper manşet olur."

"Uyuşturucuymuş! Kafayı üşüttünüz siz herhalde! Fred'in... kahretsin, Don'un... çıkartmalarla falan bir işi olmadığını herkes bilir." Başını kaldırdı, koltuğa düz bir şekilde oturdu ve ilk içtiğinden daha kötü gözüken yeni bir sigara yaktı.

"Çıkartmalar" dedi Rico mikrofona, "sıçtığımın çıkartmaları" Mark ve Walter başlarını sallayıp not defterlerine bir şeyler karaladı. Artık hiç kimse okul çantasının üzerine veya başka bir yere çıkartma resim yapıştırmıyordu çünkü bazı çıkartma resimlerin arka tarafında uyuşturucu vardı ve yapışkan yüzeyi yalayan herkes hemen uyuşturucu bağımlısı oluyordu. Bunu bize öğretmen-

*. Bahnhof Zoo: Batı Berlin'de uyuşturucu alıp satanların uğrak yeri.

ler anlatmıştı ve ondan beri artık pul da biriktirmiyordum.

"Yalnızca arabaları hep haşata çevirdiğiniz için sormuştum" dedim, "güzelim arabaları hep paramparça ettiğiniz için. Öğretmenler falan eroin aldığınızı ve sonra da dağıttığınızı söylüyor."

"Eroinmiş, kahretsin." Fred güldü ve sigarasının dumanını üfledi. Sonra ayağa kalktı ve arkasındaki harabe binaya doğru döndü. "Steffen! Uyuşturucumu getirsene!" Çerçöp yığınının ve Fred'in yanından binaya baktık. Pencerelerden birisinin kırık camlarının arkasında bir çocuk durmuş el sallıyordu.

Sonra yok oldu ve adımlarını merdivenlerde duyduk, sonra kapıdan çıktı ve avlunun üzerinden bize doğru geldi. Elindeki üç kutu birayı göğsüne bastırmıştı ve kutu biraları Fred'e verirken aptal aptal sırıtıyordu. Aynasızların bile başından hep defettiği tiplerden birine benziyordu; oldukça küçüktü ve üstündeki Micky Maus resimli tişört çok bol geliyordu. Walter çocuğa baktı ve gülümsedi çünkü o da Micky Maus hayranıydı. Fred kutulardan birisini açtı, kafasına dikti ve içmeye başladı, on saniye, yirmi saniye, kutuyu ağzından çekip geğirdi ve sonra ikiye katlayıp yanındaki çöplerin içine attı. "Gidebilirsin, Steffen." Steffen hâlâ aptal aptal sırıtıyordu, sonra binaya gitti. Pencerelerden birisinde bir surat gördüm, sonra bir surat daha, orada bir de kız da vardı, yukarıda ikinci katta, uzun koyu saçlarını görebiliyordum, belki siyah. Başımı kaldırdım ve gözlerini yakalamaya çalıştım, şimdi pencerenin arkasında hareket etti ve bir elini kırık cama koydu. Üzerinde açık mavi bir bluz ve bluzun üzerinde parlayan noktalar vardı, parlayan noktalar aynı... aynı birer yıldıza benziyordu.

"Oğlum, Danie, baksana, nasıl içtiğine bir baksana!" Rico beni dürttü.

"Orada bir kız var" diye fısıldadım, "çok güzel bir kız, Rico."

"Delirdin herhalde, ne kızı, nerede?"

Fred geğirdi, oldukça gürültülü bir şekilde, bir kere, bir kere daha. "Bu mu eroin?" İkinci kutuyu açmıştı ve içiyordu. Yüzü aniden gri bir renge bürünmüştü fakat kesinlikle ışıktan öyle görünüyordu. Öğleden sonraydı ve güneş yavaş yavaş kayboluyordu.

Tekrar yukarıya pencereye bakınca, yıldızlı kızın da kaybolduğunu gördüm.

"Bu benim tek uyuşturucum, tamam mı!"

"Kaç yaşındasın sen, Fred?"

"Biliyor musunuz, şu arabaları haşata çevirmek meselesi biraz karışık. Gerçek bir uyuşturucuya falan hiç gerek yok, belki biraz bira. Bir arabayla hız yapmak her şeyden daha iyi, tamam mı. Bir karının üstüne çıkmaktan bile... Hepiniz bir karının üstüne çıktınız, değil mi?"

"Tabi" dedi Mark, hepimiz yere baktık.

"Aynı bir filmin içindeymişsin gibi, tamam mı! Sen bir numarasın, bir numara, tamam mı! Her şey sensin. Ve sonra gece. Ve ışıklar. Ve içindeki her şeyi serbest bırakabilirsin, sınır falan yok, tamam mı, araba haşat oluncaya kadar. Ama yalnızca bazen. Her arabayla olmaz."

"Peki ya, araba sahipleri, onlara hiç acımaz mısın?"

"Yani, ulan, araba sahipleri. Dediğim gibi aslında, her arabayla olmaz, bazılarına bir şey olmuyor. Yani, araba sahipleri... garip zamanlardayız işte." Sırıttı ve birasından içti.

Mark yanımda "Seks dergilerini sorsana" diye fısıldadı. Bira kasasının üzerinde öteye beriye kayıyordu, not defterini yüzünün önünde tuttuğu için yalnızca gözlerini görebiliyordum.

"Bu çalma meselesiyle ilgili bir soru sormak istiyordum... Sık sık sefere çıkıyorsunuz, öyle değil mi?"

"Öyle. Sigara, şnaps, bira!" İçti, sonra bira kutusunu havaya kaldırdı ve salladı, sonra da ikiye katlayıp attı. "Bu konuda oldukça iyiyiz."

"Biz de." Mark'a döndüm. Bloknotu hâlâ yüzünün önündeydi, onu neredeyse hiç duymamıştım.

"Sessiz ol" dedim.

Bloknotun arkasından "Niye ki" diye mırıldandı, "Pizzaları biliyorsun..."

"Sessiz ol" dedim.

"Bırak söylesin" Rico teybin stop düğmesine bastı, "Mark haklı. Biz de artık çocuk değiliz." Ayağa kalktı, mikrofon kalçası-

nın yanında sallanıyordu. Rico oldukça uzun boylu ve güçlüydü, boks yapıyordu, Fred çerçöp yığınının üzerinde oturmasına rağmen, Rico'nun başı onunkiyle aynı hizadaydı. "Kaufhalle'de ne kadar iyi olduğunu bir anlat bakalım!"

"Bu benim işim" dedim, "röportajcı benim, sen mikrofoncusun." Ben aynı zamanda şef redaktördüm fakat Rico seçimi kıyı kıyına kaybettiği için bunu duymaktan hoşlanmıyordu.

"Tamam, Danie, tamam." Rico mikrofonu yine Fred'in yüzüne tuttu ve "Play" düğmesine bastı.

"Pekâlâ, nasıl yapıyorsunuz" diye sordum, "Kaufhalle'den bir şeyler aşırma işini."

"Bir takım numaralarımız var" dedi Fred ve üzerinde oturduğu araba koltuğunun yanından iki-üç kere, adamlarının ve yıldızlı kızın pencerelerin arkasından bizi seyrettiği binaya baktı oysa biz onları göremiyorduk.

Mark yanımda "Seks dergileri" diye fısıldadı, "seks dergilerini sorsana artık!" Sesi giderek yükseliyor fakat Fred onu duymuyor gibi gözüküyor ve konuşmaya devam ediyordu. "Mesele bir el çabukluğu meselesi, eğer çabuksan iyisin. Ve bir takım oyunlar, tamam mı, her zaman bir takım oyunlara ihtiyacın olur!"

"Seks dergileri, Danie!"

Fakat sonra Mark, söylendiğine göre eski binalarda saklanan seks dergilerini sormaktan vazgeçti çünkü Rico rahat bırakmıyor ve ne kadar sert bir tip olduğunu göstermek istiyordu, öyleydi de zaten.

"Biz daha çabuğuz, Don" dedi ve teybi yine kapattı, "çalma işinde biz de oldukça iyiyiz, öyle değil mi, Mark?"

"Tabi" dedi Mark ve daha annesinden bile hiçbir şey aşırmamış olan Walter başını sallayıp kalemini kenara koydu.

"Haberciler!" dedi Fred, tekrar binaya doğru döndü ve iki parmağını ağzına sokup ıslık çaldı. Pencerelerde yine iki çocuk gözüktü, sonra avluya indiler, Micky Maus tişörtlüyle kardeşi; diğer çocuk, Micky Maus tişörtlünün kardeşiymiş gibi gözüküyordu. Gerçekten de çabuktular hem de yalnızca çalma işinde değil. Pencerelere baktım ama kızı göremedim.

"Ne olacak şimdi?" Rico elindeki mikrofonla, Fred'in üzerinde durduğu çerçöp yığınının arkasındaki çocukları gösterdi. Fred ayağa kalktı, çerçöp yığınından aşağıya indi ve Rico'nun omzuna bile yetişmemesine rağmen, onu dikkatli bir şekilde yana çekti. Sahiden gerçek bir araba hırsızıydı, Leipzig'in ilk araba hırsızı.

"Yalnızca küçük bir gösteri. Ücretsiz, bir şeyler öğrenmeniz için."

"Röportajımız" dedim, "şimdi durup dururken güzel röportajımızı mahvetmeyin..."

"Gerçek birer haberci olmak istiyor musunuz?" Fred son birasını içti, ikiye katladı ve yere attı. Gerçekten de oldukça çabuktu hem de yalnızca çalma işinde değil.

"Öyleyiz zaten" dedi Rico, "bunun ne olduğunu sanıyorsun?" Mikrofonla hafifçe Fred'in omzuna vurdu.

"Gerçek bir hikâye istiyor musunuz? Yani hakiki bir hikâye, meselenin tam içinden, tamam mı, bizimle birlikte Kaufhalle'ye gelin, size bir gösteri sunalım. Ücretsiz! O zaman ne kadar çabuk olduğumuzu görürsünüz!"

"Ben daha çabuk çalarım" dedi Rico, "benim ellerim daha hızlı, bunu göreceksin!" Boks yapıyormuş gibi omuzlarını oynattı ve ellerini yalnızca bir anlığına havada hızla çevirdi. Walter, Rico'nun yanına dikildi ve Mark "Kaufhalle'nin en büyüğü biziz!" dedi. Fakat Fred onları umursamaksızın yanlarından geçip arkadaşlarına gitti. Bir şeyler fısıldadılar, sonra Fred binaya gitti ve kapıda durdu. "Sterntaler!" Kapının eşiğine doğru eğilip bir kere daha seslendi. Kapıya baktık. Merdivende ayak sesleri, çok hafif, sonra demin pencerede gördüğüm kız ortaya çıktı. Mavi bir eteği vardı, Katja'nın hep üstünde olan koyu mavi izci eteğine çok benzeyen bir etek ve bacakları, incecik beyaz bacakları...

Kız durdu ve bize baktı, sonra Fred'in yanına gidip arkasına geçti, Fred'in koluna yapıştığını gördüm.

"Korkmana gerek yok" dedi Fred, "bunlar arkadaş."

"Evet" dedim ve başımı salladım, diğerleri de başını salladı, "biz arkadaşız."

Bir anlığına gülümsedi ve bluzunun üzerindeki yıldızlarla oynamaya başladı, yıldızlar altın rengi bir kâğıttan yapılmıştı ve bluzun üzerine dikilmiş gibi duruyordu. Göğsündeki yıldızlar, nefes almasa bile hafifçe kabarık olmasına rağmen bizden biraz küçük gibi görünüyordu, belki on iki-on üç yaşlarında, şu anda çok hızlı nefes alıyordu... "Korkmana gerçekten gerek..."

"Tamam" dedi ve Fred'in kolunu bıraktı.

Fred kızın yüzünü okşadı, bizim sırıttığımızı görünce gri suratı kıpkırmızı oldu ve hemen elini çekti.

"Hani Kaufhalle'ye gidecektik" dedi Rico, "birazcık çalmaya ve senin numaralarını görmeye yoksa birden korktun mu?"

"Yooo" dedi Fred.

"Fred hiçbir zaman korkmaz" dedi Sterntaler ve küçük yumruğuyla onun omzuna vurdu.

"Tabi ki çalmaya gidiyoruz" dedi Fred, "ne kadar iyi olduğumuzu size göstereceğim. Sterntaler de bizimle geliyor, bize şarkı söyleyecek."

"Şarkı mı? Kafayı mı üşüttün?" Rico şaşkınlığını belirtmek için kendi alnına bir tokat attı.

"Bekleyin ve görün!" Fred sırıttı ve bize göz kırptı, sonra iki oğlanı yanına çağırdı, yola koyuldular, Sterntaler birkaç adım arkalarından geliyordu.

"Haydi" dedim ve biz de peşlerinden gittik.

"Koşun" diye bağırdı Mark ve babasının büyük siyah evrak çantasını kaldırıp satıcının göğsüne hızla indirdi, çantayı zaten yolun üzerinde bulunan evlerinden özellikle almıştı. Satıcı bağırdı ve yana doğru sendeledi çünkü göğsü, şimdi kasasının arkasından çıkıp kısa kollarıyla bana uzanan şişko kasiyer kadının göğsü gibi dolgun değildi. Koşmaya devam ettik. Küçük Walter dışarıya çıkmıştı bile, camdan onu görebiliyordum. Önümde her yer çubuk şeklindeki çikolata parçalarıyla doluydu, Walter kaçarken düşürmüş olmalıydı. Kasaların yanından geçip kapıya koştum. Kasaların arkasında, şarap rafının tam önünde Sterntaler hâlâ şarkı söylüyordu, bağıra çağıra ve karmakarışık halk ve izci

şarkıları; şarkı söylerken sürekli bacaklarını oynatıyor, göğsünü ileriye çıkartıyor, yıldızlı bluzunu ve elbisesini çekiştiriyor ve sanki aklı pek yerinde değilmiş gibi gözüküyordu, hayır, hayır, kelimenin tam anlamıyla çok güzeldi. Bir şarap şişesi arkasındaki raftan yere düşmüştü ve kırmızı bir gölcüğün tam ortasında duruyordu. "Hiçbirisi arkadaşımız, değildi senin kadar iyi ve cana yakın..." Şarkılarıyla herkesin dikkatini bir süre üzerinde toplamış ve biz de ceplerimizi tıka basa doldurmuştuk fakat şimdi bizi görmüşlerdi. "Ormanda bir adam duruyor tek ayağının üzerinde..." Satıcı yere diz çökmüş göğsünü tutuyordu, Mark iyi bir iş çıkarmıştı. Kocaman evrak çantasıyla Mark, Rico, Fred ve ben satıcının yanından geçip kapıya koştuk, Fred'in adamlarını hiçbir yerde göremiyordum. Fred'in ceketinden bir şişe şnaps yere düşüp parçalandı. Arkama dönüp, hâlâ kırmızı gölcüğün ortasında dans ederek şarkı söyleyen Sterntaler'e baktım, bana gülümsedi. Sonra dışarıdaydık ve sokaktan aşağıya doğru Fred'in avlusuna ve eski binalara doğru koşuyorduk. "Her şeyi mahvettiniz" diye bağırdı Fred, "Sterntaler ne güzel... siz salak herifler her şeyi mahvettiniz!"

"Kapa çeneni!" Rico, Fred'i koşarken sağa sola sallanan yumruğuyla, tehdit etti, "sizin yüzünüzden oldu, palavra sallayıp..." Arkama baktım. Kaufhalle'nin önünde iki beyaz önlüklü adam küçük bir çocuğu yakalamıştı, çocuğun ceketinin altındaki renkli tişörtü görebiliyordum. Micky Maus. Bir yan sokağa girdik. Fred'in diğer adamı şimdi arkamızdaydı. Bana bakıp sırıttı. Kazağının içinden bir sürü tümsek yükseliyordu. Fred bir Wartburg'un önünde durdu, VW motorlu yeni bir Wartburg'du. Rico "Ne var şimdi" diye bağırdı, "haydi, devam. Gelebilirler!" Fakat kimse gelmedi, sokak oldukça boştu, Fred küçük tornavidayı kilide sokarken etrafına bakmaya bile gerek görmedi.

"Bu da ayrı bir hikâye" dedi, "yine bir şeyler öğrenebilirsiniz" daha konuşması sürerken kapı açılmıştı. "Bir Wartburg ısınma programı" dedi. Walter birkaç metre ötede duruyordu, göğüs cebinden tükenmez kalemini çıkardı ve bloknotuna bir şeyler yazmaya başladı. Fred elini arabanın içine uzattı ve arka kapının

mandalını yukarıya çekti. "Haydi, beyler, binin!" Sırıtıyor ve kapıyı bir şoför gibi tutuyordu. "Saçma" dedim, "gideceğimiz yol yalnızca birkaç metre." Fakat Rico, Mark ve hatta Walter'in kocaman gözlerle arka koltuğa oturduğunu görünce yanlarına sıkıştım. Fred kabloları kurcalarken öne doğru eğildik. Sokakta bir kadın bağırdı. Araba hareket ederken, Walter küçük bloknotuna bir şeyler yazıyor ve ben de yarı yarıya onun kucağında oturuyordum.

Mark evrak çantasının şifreli kilidini kurcaladı ve sonra açmayı başardı. "Gördünüz mü, giderek çoğalıyor!" Fred'in boş binalarının birinin dördüncü katında oturmuş ganimeti tasnif ediyorduk. Fred ve arkadaşının sekiz paket sigara, beş kutu bira, iki deste yepyeni iskambil kâğıdı ve on iki paket çikolatası vardı.

"Yani" dedi Fred ve bir Marlboro paketi açıp bir sigara yaktı, "fena sayılmaz."

Mark'ın babasının evrak çantasının içinde derin dondurulmuş bir vişne pastası bulunuyordu. Rico pantolonunun belinden iki sabun çıkardı ve pastanın üstüne koydu. "Ellerimin çok hızlı olduğunu söylemiştim."

"Kahretsin" dedi Fred, "beş bira, sekiz sigara, oyun kâğıtları ve çikolata da hiç fena değil!" Fred'in arkadaşı pantolonunun bacağını yukarıya sıyırdı ve çorabının içinden büyük bir ringa balığı konservesi çıkardı. "Akşam yemeği" dedi ve sırıttı. "Aslanım benim" Fred çocuğun omzuna vurdu, "bir de Steffen'i enselememiş olsalardı..."

"Ne yaparlar ona" diye sordum, "ve... ve kız..."

"Sterntaler mi? Ah, o yalnızca şarkı söyledi, birazdan gelir, yasak değil ya. Steffen de idare eder. Daha henüz on iki yaşında, eve götürürler onu, yani aynasızlar."

"Aynasızlar." Başımızı salladık.

"Bizim Steffen tişörtünün altına kesinlikle Kaufhalle'nin yarısını toplamıştır" dedi Fred, "sizin sabun ve pastanız ne ki!"

"Onluk paket çiklet" dedim ve çikletleri göğüs cebimden çıkartıp sabun ve pastanın yanına koydum.

"Çikletmiş!" Fred boş ver dercesine elini salladı.

"Baksanıza buraya." Mark çikletleri, sabunu ve pastayı çantanın içinden çıkardı. Ona yaklaştık. Çantanın tabanında üç seks dergisi duruyordu, *Das neue Wochenend*, *Praline* ve başka bir açık saçık dergi.

"Şimdi şaşırdınız işte, ha?"

"Oğlum, nasıl becerdin bunu? Hiç farkına..."

"El çabukluğu!" Mark dergilerden birini alıp sayfalarını karıştırmaya başladı. Bir sürü göğüs ve başka şeyler vardı. Uzaklardan bir polis sireni duyduk.

"Buraya mı geliyorlar acaba?" Walter ayağa kalktı ve pencereye gitti.

"Yok. Burası güvenli. Bir bira ister misiniz?" Birbirimize baktık. "Tabi" dedi Rico. Fred ona bir kutu bira verdi, Rico kutuyu açtı. Köpük yüzüne sıçradı. "Nasıl yapacağını bilmen lazım" dedi Fred, "eller hep sakin olacak." Rico kutuyu yanındakine uzattı. Dergileri önümüze koyup karıştırmaya başladık. "Şu karıya bak, şunun attığı perendeye bak!" İçiyorduk, dergilerin üzerine biraz bira damladı. Bira ekşiydi ve dilimi yakıyordu, üç-dört yudumda başım dönmeye başlamıştı fakat gülümsedim ve içmeye devam ettim.

"İyi iş çıkardı" dedim.

"Kim?"

"Eeee... yani, yıldızcık. Şarkı söylemesini kastediyorum."

"O çok özel" dedi Fred, elimden bira kutusunu aldı, boşalana kadar içti ve duvara fırlattı, "Sterntaler çok özeldir."

Fred'in duyamayacağı bir şekilde "Yıldızcık" diye sessizce fısıldadım.

"Burada yatıyor" dedi, "bazen burada yatıyor. Babası pis bir ayyaş, tamam mı, tam bir göt, onun için bazen burada benim yanımda yatıyor, tamam mı..." Yeni bir bira açtı, yarısını içti ve kutuyu yanındakine uzattı. Suratı yine gri bir renge bürünmüştü fakat artık buna alışmıştım. Merdivende ayak sesleri duyuldu, çok hafif. Yıldızcık gelmişti. Mark seks dergilerini çantanın altına soktu. "Selam" dedi Yıldızcık ve ortamıza oturdu. Güzel yıldızları

yok olmuştu ve üzerinde şimdi bir Adidas kazağı vardı. "Eeee" dedi, "güzel söyledim mi?"

"Evet" dedim ve başımı salladım, "güzel söyledin" diğerleri de başını salladı, Yıldızcık kızardı. Fred pantolonunun cebinden, içinde yeşil nane likörü olan küçük bir şişe çıkardı. "Al" dedi, "nane likörünü seviyorsun."

"Teşekkür ederim" dedi Yıldızcık; hâlâ kıpkırmızıydı ve yeşil likörlü küçük şişeyi yüzüne bastırdı. Mark pastanın ambalajını yırtarak açtı ve pastayı ortaya koydu. Pasta hâlâ donmuş bir vaziyetteydi, içinden büyük parçalar kopartıp dondurma gibi yedik. Çikolata ve bira da açtık. Dışarıda hava kararıyordu, Fred birkaç mum yaktı; birbirimize biraz daha yaklaştık ve yedik ve içtik ve mutluyduk.

Teşekkür

Walfried Hartinger'e teşekkür ederim.

Aynı şekilde Ursula Bender'e.

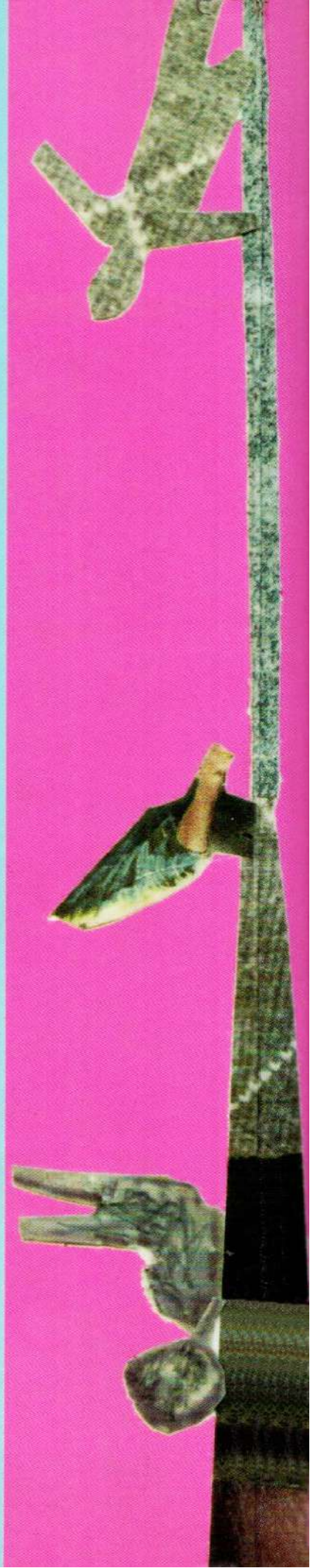
Saksonya Bilim ve Sanat Bakanlığına, Mühlbeck-Friedersdorf Kitap komününe ve Schachtbaude Schlaitz beldesine de teşekkürü borç biliyorum.

AYRINTI

Elbette o zamanlar çok eğleniyorduk fakat yaptığımız her şeyin içinde açıklamakta zorluk çektiğim bir tür kaybolmuşluk vardı.

Daniel ve arkadaşları Rico, Mark, Walter ve Pitbull lakaplı Stefan... Leipzig'in karanlık ve yoksul Doğu yakasında daha iyi bir hayata tutunmaya çalışan ama sürekli tökezleyen gençler... Ve Almanya'nın birleşme öncesi ve sonrasında hayatlarını altüst eden o savruluşlar: Parçalanmış aileler, başarısızlığa mahkûm okul hayatları, çocuk denecek yaşta alkolle tanışma, uyuşturucunun sonlandırdığı taze yaşamlar, genelevde biten gençlik aşkları, acemi ve çocuksu soygunlar, karakollarda kalorifer borularına kelepçelenmiş olarak geçirilen geceler ve tüm bu kaybolmuşluğa rağmen süren ve yaşatılan hayaller. Elinden kaçıp giden gençliğini bir ucundan yakalamaya çalışan Daniel geriye dönüp baktığında kendine şu soruyu soruyor: "İnsan on beş yaşındayken hâlâ çocuk mudur?"

1977 doğumlu Clemens Meyer büyük beğeni toplayan bu ilk romanında, iki Almanya'nın birleşmesi sırasında kaybolan bir gençliğin hüzünlü hikâyesini anlatıyor. Meyer politika yapmıyor, yalnızca olup biteni tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyor.

AYRINTI • YERALTI
ISBN-13: 978-975-539-645-3
9 789755 396453

AYRINTI

40 TL